

כִּי עַמְךָ הַסְלִיחָה לְמַעַן תֹּורָא

סדר סליחות מפורשות בארא יעקב במנהג פולין בOLLOW

פניני חיים

הערות דארות ליקוטים
מקורות ופניות נפלאות
מחסים ומדרשי חז"ל להראות
את מקורות הפיט

בארא יעקב

טרוש הסליחה בלשון קלה בשלוב
לשון הסליחות עם בארא בונת
הפייטן באופן שיכול הקורא להרץ
בו ולדיבין חפלתו

מנלאת אסתר

באורי סילים קשות ומקורות

כל אלה חוברו ולקטו מדברי רביינו אברדום ב"ר עזריאל
ומטרוש "המפרש" שכרטום אמשפרדם, בעורת החון לאדם דעת

ע"י יידי

חימצבי ב"ר יעקב זיל פנט

ונווסף זהה

- ★ מבוא רבב על תקון הסליחות וליינזות הרתמים עפ"י נזול המתרשים
- ★ תחולות הפייטנים
- ★ רני סלחנות ערוכים מספר "טמה אפרים"
- ★ תומר רבורה, פרק א, על ליינזות הרתמים

©

כל הזכויות שמורות
ת.ד. 50115 ירושלים

אין להעתיק או להפיץ ספר זה או קטעים
מןו בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני או מני,
או רכובות צילום והקלטה, אלא
אישור בכתב

הוצאת ספרים פלדהיים בע"מ
ת.ד. 91350 ירושלים 35002

Feldheim Publishers
200 Airport Executive Park
Nanuet, NY 10954

Printed in Israel

לזכרון נצח בהיכל ה'

שםת אבי מורי מוה"ר יעקב ביד חיים בצלאל זלה"ה
לב"ע כ"ה בשבט תש"ה
 ושםת אמי מורת מרת אסתר ביד חיים צבי (שניצל) ע"ה
לב"ע י"ד באייר תש"ה
 ולע"ג זKENI מוה"ר חיים בצלאל ביד יעקב פאנעט זל, ה"ד
 וחקנתי מרת חנה ביד משה (הירוש) ע"ה, ה"ד
 ונעקרו עקה"ש ט' בסיוון תש"ד, ה"ד
 ולע"ג זKENI מוה"ר חיים צבי ביד ברוך יהודה שניצל זל, ה"ד
 ונעקרו עקה"ש ערבע שבועות תש"ד, ה"ד
 ולע"ג זKENI מרת חייה שרה ביד יהואל (שורץ) ע"ה
לב"ע י"ז כסלו תרפ"ח
ת.ג.צ.ב.ה.

לזכרון עולם ולוילוי נשמה

ר' אברהם שלמה ביד יהודה אלכסנדר שטוב זל
לב"ע י"ד בסיוון תשמ"ז
 וריעיתו מרת אסתר בלומה ביד משה (ברנדשטיינר) ע"ה
לב"ע כ"ז בניסן תשכ"א
 ולע"ג ר' ישראלי ביד אברהם אלפסי זל
לב"ע י"ג באב תשכ"ז
 וריעיתו מרת בילא חוה ביד יעקב מאיר (יעקובוביין) ע"ה
לב"ע כ"ז בניסן תש"ט

ת.ג.צ.ב.ה.

הרבי שמחה זיסל ברוידא ראש ישיבת חברון עייחק ירושלים
Rabbi S. Z. BROIDE DEAN OF HEBRON YESHIVA JERUSALEM ISRAEL
 P.O.B. 5162, ת.צ. Tel. 02-788333 סל' 2

ב"ה ירושלים א תמוז תשמ"ז

הנה בא לפני האברך המצוין ת"ח מובהק שלא מש מהאללה של תורה ח"ב הרה"ג ר' חיים צבי פנט שליט"א, שלמד מלפניהם בישיבתנו הקדושה ובידיו עלים מסדר סלייחות מפורשות ומבוארות שהולך ומוריפס עתה, וראה אני כי משמי א זיכרתו למחבר בזכות גודלה ומיחודה לאסוף וללקט פנינים יקרים וביאורים נפלאים מתורתן של הראשונים מצוקי ארץ על סדר סלייחות, אין לתאר ולשער גודל חשיבות הדבר וריבוי ערכו באשר לא רבים יחכמו להבין עמוק כוונת הסלייחות כראוי הן מפת קיזור וקושי הלשון והן מחמת עמקן וסודם, שהנסתור יותר מהגלי. וכמה זה חסר לנו בפרט בימים הנוראים כאשרנו עומדים לפני אבינו שבשמים וمبקשים מתחננים למחילה וכפרה ולשנה טובה, ולפחות שנדע לנוכח ביאורי הדברים שנוכל להעמיק ולהבין גועם תחננו, ע"כ בואו ונחזיק טוביה מרובה להרה"ג המחבר אשר השקיע عمل רב וידע מעמיק ללקט ליקוטים יקרים אלו מירושא דסלייחות עד גמירה אשר ברובו נשען על "המפרש" בדפוס אמסטרדם, שהוא לחד מקמי וכי על בעל "עדותת הבושים" – לרביינו אברהם ב"ר עזריאל תלמיד הרוקח. והכל סייד המחבר וביאר בשפה קלה בטוב טעם ודעת דבר דבר על אופניו, ועוד הוסיף המחבר הנכבד מדיליה ביאור מكيف ומקורות ובים מדברי חז"ל שעלהם נשענו הפיתוחים המוסיף הרובה בהבנת הסלייחות.

זכות גודלה זכה המחבר הנכבד וזיכה את כולנו שהעה סדר סלייחות מבואר ומפורש על שולחן מלכים מאן מלכי רבן בטוחני שת"ח ובני תורה יוקירו ויעריכו את פעלו זה כי הביא ברכה גדולה והוא בזה פתיחת שער אל אבינו شبשים.

ומעומק הלב שלוחה ברכתו להרב המחבר שיפוצו מעינותיו חוצה להגדיל תורה ולהאדירה אמן ואמן.

חכו"ח למען כבוד חתורה ורומדייה

ל' אב' צ'ז' צ'ז' צ'ז'

משה הילברשטאם

טוויז הערכה החרדית

ראש ישיבת "דברי חיים" תשאלאו

מחץ ששית "דברי משה"

פעריה ירושלים חביב'א

370514 ס. יאלן, דוד

הנהנה בא לפניו חד מהני מושביצי תורה אשר בעיר קדשו ירושת'ו "הה הרה" ג' י"ש
 איז"ר חכם וסופר וממשחת אפורתים כ"ש"ת הורב חיים צבי פנט שליט"א, ובידו
 פירוש רחב על סדר הסליחות, לבאר ולהסביר דברי קדשם של הני פיעטנים ומחבריו
 השליחות. ובעיר מטרתו למצוות פנינים דברי חוץ ומוקוד דבריהם בח"ז' הינו בש"ס
 מודרשים. ואכן זכה ועתה בידו פנינים יקרים ומקרות נאמנים, גם הביא בקצחה
 רבותינו הרואשונים כמלאיכים והכל בלשון צח וקל. והכל יפה עשה
 בעט"ו עט סופרים דבר דיבור על אופניו, וכפי שהහיד בו מזור ורבו הגאון הadol
 רבבי שמחה זיסל ברוידא שליט"א ראש ישיבת חברון, וניכרים דברי אמרת שיגע וועל
 הרוחבה עד שעלה בידו דבר טוב ומועיל ומתקבל. וכבר איתחזק גברא בספריו שזכה
 להוציאים לאור, ונתקבלו בברכה באהלי תורה, ורבנן ותלמידיהם שבחום וקלסום.
 ריבים וכן טוביים יכירו לו טוביה על פעלו הטוב באשר יידעו יוכנוו לבוראות
 תחינותם בעת רצון ורוחמים. ויזכה המחבר שליט"א שיפוצו מעיניותיו חוצה
 כל הארץ על ידו להרבבות התפילה בכונת. ויהיו גא אמרנו לרצונו לפני אדרון כל.

ובעה "ח הימים יום ג' שונכרכב'ט לסדר כי אני ד' שוכן בתוך בני ישראל כ' תmemo יומא הילולא של כ'ק זקני הגה'צ ח'ו'פ מוה'ר סני צוקוללה'ה אבאד'ק זמיגראד, (נלב'ע בשנות הזעם, בערובות סביר, ושם מנ'ג'). שנתנו יבואו את לרחרמים לפ'ס

ح۰۰۰ دیم کھنڈ بیوی دملج

جعفر شاه

הסכם הגאנד זצ"ל, בעל "מנחת יצחק", שנירגה בתשמ"ז:

הרבנים, מוחן הרחבה ונחת וברכת ד' מלא אכ"ר".

יע"ז באעה"ח בברכת כוזח"ט בספקץ"ג

WEDNESDAY APRIL 23rd 1986

במליצה ולא בספרו פרז', וידוע דסגולת זו מכרחת הרבה פעמים לו: מחברו לעקם את הלשון כמעט ורק כדי שיחלו ראיי החരוזים באות הנדרש לו וכיו'".

ואמנם ישן סליחות שבהן לא ניתן להבין את הפיטט כלל מבלי להצביע על מקור הסליחה, כגון בסליחה נט" שער שמים בלולי אש ומיס" המיסודה על הגמרא בחגיגה (יב) ואLIBא דריש לkish. הפרוש, בארכ"ב, משתדל לענות על צרכים אלה יחד עם שמירה על לשון הפיוט. לכן, הפרוש מבוסס על לשון הסליחה, המובאת באותיות בולטות, ורק מיללים היצריכות באור מتابאות לאחר המקף. לפעמים מלה בסליחה מتابארת ע"י חבורת הסוכה לה, איזי הסימן, =, בינויהם מראה שמדובר בשווה כגן: "בעוני = ודרישון", רשיון מלשון רשות, וכן: "נפשם = וחיתותם", מובן של חייהם שווה לנפשם. כמובן שהוספת מילות קישור כגן: אלא, משום, אכן, כיוון וכיו' פותרות בעיות רבות של אי הבנה והוסכות בפרש המילים.

האותיות הבולטות מבוססות על לשון הסליחה אבל לא בהכרח זהות לשון הפיוט, וגם אין חייבות להופיע לפני הסדר שבסליחה. פעמים רבות שנוספה לה אותיות השימוש, או כל אות אחרת העשויה לאobar את המלה מבלי צורך ל"תרגם" אותה ולפרשה. כגון: "תמו" עשויה להכתב כולה באותיות בולטות "תמו", ואיזה היא גם מבוארת וגם אינה מפירהעה לשטר הדברים.

מקורות הפיטט מן המקרא ומחז"ל הנזכרים להבנת הסליחה הובאו בפירוש, כאשר ניתן היה לשלבם בפירוש בקדוץ נROUT מבלי להפריע להרצאת הענן. במקומות שהבאת המקור ארוכה מעט או עלולה לעכב את הקורא ולנתקו משטף הקריאה הובא המקור למטה ב"פניני חיים". ישנים מקומות שבהם לא ניתן היה להוריד את המקורות ל"פניני חיים" אף אם הם ארוכות מעט כיון שאז היה מושעה הבואר, תרגום לא מובן, כנוף בלי נשמה. כגון: בסליחה נט, המוחכרת לעיל, "שער שמי בלאי אש ומיס" שלא ניתן להבין כלל את האמור אם לא מביאים את המקור לזה מחגיגה (יב), ואLIBא דריש לkish, בתוך הבואר עצמו.

הפירוש מבוסס בעיקרו א. על באورو של רביינו אברהם בר"ר עזריאל מחכמי אשכנז, תלמידם של רבינו יהודה החסיד, ושל רביינו אליעזר מגומזיא בעל "הרוקח". תלמידו, המפורstem, היה רביינו יצחק בר"ר משה בעל "אור זרוע". בחיבורו הגדול "ירוגת הבושים" (ערה"ד) פירש את התפלות הפיוטים הסליחות והקינות, וממנו שابتית את באורי הסליחות שהוא מפרשם, והמקורות שהוא מצטטם. ב. פירוש "המפרש" לסליחות נוסח ליטא שיצאו באמסטרדם תקכ"ו, ונראה מלשונו שהוא מבוסס על אחד מקמאו, ובהרבה מקומות לשונו ופירושו זהים לפירושי רביינו אברהם בר"ר עזריאל. נראה ממוקמות ובים ר' אהרן מכיכילישק בעל "מטה לוי", שכתב פירוש למחרורים ולסליחות, השתמש באותו מקור של פירוש "המפרש". כמו כן היה לפני סדר סליחות כמנג' ק"ק אשכנז שנడפס באמסטרדם בשנת תע"ב עם פירוש "מסביר" של ר' יוחפה יוסף קאשדן.

במקומות בהם לא מצאתי פירוש, פירשתי בעצמי, בעזרת החונן לאדם דעת, בהתבסס על המקורות במקרא ובחז"ל ע"פ פירושי קדמוני. כמו כן מקורות ובינם הגעמי אליהם בעצמי ויש מהם אשר מסרו לי חבר. התודה והברכה להם.

ואם אמנים יימצאו דברים שאינם מדוייקים ומכוונים אל האמת, את כל אותן בוקי סרקי יתלה הקורא כי לא ח"ז באותם אילנות גדולים עליהם נשענתי.

מהודורה חדשה זו מובשת בעירה על המהדרה הראשונה בנוסח פולין, ואולם שונה המראה החיצוני של הסlichkeitה הן בבחירה אותיות חדשות ומאירות עניות והן בקייטוע הסlichkeit והצבת הפירוש מולן מען "יקל העיון על הקורא. בתוכן הדברים נוספו העורות מקורות ופירושי מילים וכן הרחבה המסגרת של "מבוא הסlichkeit" וטבלת יג' מודות שלובה במובא, ועוד הוספה לכתוב תולדות הפייטנים, (סימני הסlichkeit המזוכרים בתולדות הפייטנים מתיחסים לנוסח ליטאי). ערכתי מחדש את "לקוטי דנימ" מספר "מטה אפרים" לרשותה רבבה ובחילקה לאשי פרקים המקלים על הקורא להתמצא בהלכות, וגם הוספה מעט מ"אלף המגן" ומ"המשנה ברורה", כל אלה לוקטו ונרשמו בלשונם ממש מלבד תקוני עירכה קלים ביותר.

במהודורה זו תוקנו טיעיות הדפוס שהיו נפוצות בדפוסים הנמצאים בידן, ובמספר מקומות תוקן הנוסח מפני גרסאות משובשות, או שהושלמו ההשماتות שהושמטו מפני האמת הצנזורה. על פי ההחלטה פוסק הדור, מן הגראי"ש אלישיב שלייט"א, עוד במהודורה הראשונה, תוקן הנוסח במרקדים האמוראים, אך ורק במקום שנמצא שהנוסח הנכון הודפס לפחות פעם אחת, באחד מן הדפוסים המקוריים על שלומי אמוני ישראל.

שנויי הנוסחות נרשמו, בתוך הסliquה, בסוגרים מרובעות וכותב בהם נ"א. הנוסחה כתובה בסוגרים אמרה להיות הנוסחה האמיתית, שלא נמודפס בסlichkeit המצויה, והוא מתייחסת למספר מילים שלפני הסוגרים (מספר המילים שלפני הסוגרים הוא כמספר המילים שבסוגרים). לדוגמה, בסימן סא: "זה פעמים קטרה ווד פצרא. ומදוע נחשבנו [נ"א] קציר ווד עצרה. ומදוע חשבנו כבמה ונטמינו משפט השורה.", הכוונה בנ"א: "זה פעמים קציר ווד עצרה. ומදוע חשבנו כבמה וכו". ההשماتות הוחזרו למוקם אולם הוקפו בסוגרים מרובעים. כמו כן הdfsנו או"א לפניה כל סliquה המתחלט ב"אדון", כפי שנפסק בא"ל אברהם" מבוטשאטעש.

פה לי המקום לפרוע חובי מאן, להזכיר את הרוי היקרים א"מ ר' יעקב בר' חיים בצלאל זלהה"ה וא"מ מרת אסתר בר' חיים צבי (שניצלך) ע"ה אשר גדלוני על ברכי התורה והוראה, ובעצם את הצד הראשון להתבוננות בדברי הפייטנים והבנתם קבלתי מאבי מורי זלהה"ה שהיה דקדון וחובב פיט, ובין ספריו נמצא ספר "ערוגת הבושים" שעליון, בעיקרו, התבבשה עבוזתי זו. "ובן יכבד אב" – מכבדו בחיו ומכבדו במוthon, אשר על כן קראתי לפירוש הסlichkeit בשם בא"ל יעקב – כי הבהיר זהה מן הבהיר אשר דלית ממורשת אבי זלהה"ה. גם אמי מורתי ע"ה שמה הטוב זכרתי, ובאורי מילים קשות ומקורות בשם מגלת אסתר קראתי, כי בו יגלו ויתפרנסמו הסטר מקורות הפייטן אשר עליו ייסד את הפיט, ובו ייחשפו צפונות ובאורי לשון הקודש (ומהקדמתה הרבה בעל "מגלאת אסתר" על ספר המציאות טעם לזה למדתי). וזה ידוע אשר כתבו הקדמונים שיש לאדם לרומו samo בחברונו, لكن ההערות ולקוטי המקורות אשר אספתיים כבמחזרות פניניות יקרות לציוו בהם לדברי תורת חיים הרמוניים בפייט, קראתי בשם פניני חיים, ובזה גם רמזו שם מחברתי מרת פסיה פנינה תה"י אשר עומדת לי לעזר לעוסק בתורתה ה.

ברכה לראש משביר, ה"ה חותמני היקר ד' רפאל שטוב יע"ז עם רعيתו מרת ובקה

תחי', העומדים לימינו והותמכים עוסקי תורה בלונ"ח, יזכו לירוט נחת מצאצאייהם ולראותם הולכים בדרך התורה והיראה שאיפחתם. כן אברך ואורה לגיסי היקר הרב מאיר שטוב שליט"א היושב באלהה של תורה, ואשר העיר את עיני בהعروתי המהכימות ומהם הכתובים ושותרים ב"פנני חיים", יזכה לגדל את בניו לתורה ויר"ש עם נוות ביתו מרת אלישבע רחל תחיה.

אורה ה' בכל לבב, שם חלקי מיושבי בית המדרש וחכמי להוציא את סדר הסליחות כמנハ פולין, עם הפרוש, מסודר ומוגה מחדש, ואתפלל ואבקש על העתיד שאזוכה להמשיך לעסוק בדברי תורה מתוך הרחבות דעת, ושנזכה אני וביתוי מרת פסיה פנינה מנב"ת, לבנות את ביתנו על אדני התורה והיראה ולגדל את בנינו ובנותינו להדריכם בדרך הישר לתורה וליראת שמים, ויתקיים בנו מאמר הכתוב "לא ימושו מפיק ומפי זרעך זרעך אמר ה' מעיטה ועד עולם".

טרם אכליה דברי, בתפילה אשא כפי, יהיו רצון מלפני ה"א, שלא יארע דבר תקלה על ידי.

ח'ים צבי ב"ר יעקב ז"ל פנט

מבוא הסליחות

מקור אמרת הסליחות

בטרור או"ח (הקע"ז) נפסק "מתפלין על כל צרה שלא תבוא". סדר התפלה זהה, כתוב בטורו (תקעט), הוא בעית חזרת הש"ץ כשםג'יע ל"סלח לנו" "ויאמר כל הסליחות והוידין וידי הגדול בכלם" ושם הוא מונה והולך כל הברכות שנוספות לשמונה עשרה יחד עם פסוקי דרכמי. ובסוף לאחר קדיש אומרים "פזמוןים ותוכחות ופתוחות וסליחות".

היסוד מן התלמוד, של אמרת סליחות ופסוקי דרכמי בעת צרה נמצא בגמרא (מגילה ל:) בעניין המדבר על סדר היום של תעניות דברו, שקובעים בעת צרה, "וירבעא דומה בעי רחמי שנאמר נהמה ט, ג: ז'יקראו בספר תורה ה' אלהים רביעית היום, ורביעית מתודים ומשתחים". ועתה כשחזר ביטחון מקדש ואין קרבי לבכפר על עוננותיהם של ישראל מה יעשה? על דבר זה נצטער דוד המלך, כתוב בתנאי דבי אליהו זטיא (פ"ט) וא"ל הקב"ה לדוד, בשעה שהצרות באות על ישראל בעוננותיהם יעמוד לפני יתודה אחת ויתודה על עוננותיהם לפני ויאמרו לפני סדר סליחה ואני אענה אותם. ובמה גילה הקב"ה אותם זאת? א"ר יוחנן: הקב"ה גילה זאת בפסוק: "יעבור ה' על פניו ויקרא" מלמד שידן הקב"ה מן ערפל שלו שליח צבור שמתעטף בטליתו וועbor לפניו התיבה וגילה לו למשה סדר סליחה וכו' ובשעה שייראל מתבקצין לפניו וועומדין לפניו באגדודה ואומרים לפני סדר סליחה אני אענה אותם שנאמר: "ה' הוועיה המלך יעננו ביים קראנו". גם בגמרא בר"ה (י:) מובא המאמר של ר' יוחנן "אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאמרו, מלמד שנטעטן הקב"ה כל צבור והראה לו למשה סדר תפלה, א"ל כל זמן שישRAL חוטאין יעשו לפני סדר זה ואני מוחל להם".

אמנם פוסק הרמ"א בש"ז ע' הלכות ראש השנה (תקפ"א, ב) "והמקדקים נהגו לכל אחד מתעניות עשרה ימים וכן נכוון לעשותות". הרי שראינו שהיסוד לסדרי סליחה הוא מدين של תעניות צבור אלא שכבר פסק שם הרמ"א "וכל אלו התעניות אין צורך להשלים ואני קורין ב' וזה ויחיל אפילו בערוב ראש השנה". משום שאף אם אמן היסוד למנהג בא מן התעניות אבל בכל זאת הוא שונה.

תקון סדר הסליחות

את תקון סדר הסליחות תקנו הגאנונים בגבל וכפי שכותב הטורו (תקפ"א): "לרב כהן צדק מנהג ישיבות לומר סליחות ותחנונים בעשרות ימי תשובה. וכן אמר רב עמרם בעשרת ימי תשובה משיכמין לבית הכנסת בכל יום ומתחילה ש"צ אשר וקידש ומתחיל תחנונים ומוסים ואנתנו לא דעת וקידש. ואמר רב האי מנגוג לומר תחנונים בהנק עשרה ימים לחוד ושמונא דמקצת אתרוותא קימי מר"ח אלול כייה מנהג הספרדים, ומנהג אשכנז כshall ר"ה ביום ה' או בשבת או מתחיל يوم ראשון

שלפנינו לעמוד באשמורת הבוקר ואומרים סליחות ותחנונם ורוב צבור מתענין וכו'".

מדובר הטור הנ"ל לומדים שכן שונה סדר שליחות מסדר תעניות. את השליחות בתעניות אומרים בתקן התפלה בעית חורת הש"ץ בברכת "סלח לנו" והשליחות הם חלק מההטילה וקשורות לזמן התפלה אם לשחרית – זמן שחירתו, ואם למנחה – זמן מנוחה. משא"כ בסדר שליחות במני הרכמים תקנו לומר בנפרד משאר התפלות, בזמן מיוחד – אשמורת הבוקר, ובסדר מיוחד: אשרי, קדיש, סליחות, תחנון וקדיש התקבל. הריש זהה ממש מבנה של סדר תפלה בפני עצמו וכ"כ "בלבוש" ולקמן נכתב להוכחת יסוד זה באורך גם יש נפקא מינא להלכה בדבר.

אמירת הסליחות – הש"ץ והציבור

מדובר ר' יוחנן שאומר "מלמד שנגעטעף הקב"ה כשליח צבור וכו' יעשו לפני כסדר זהה" יש ללימוד שיעיר תקון הסליחות הוא שליח ציבור שיאמר את פסוקי דרhamyi, וכן הרי הדין בתעניות, שבחרצת הש"ץ אומרים את הסליחות. ומלשון התנא دبي אליו זוטא שאומר "יעמדו לפני האגודה אחת" ממשען שאין זה רק הלכה של תפלה בצדבו, ואם אין הצדבו – מתפלל ביחידות, אלא דוקא "באגודה אחת" כייש שם הש"ץ שמתעטף בטלית כפי שהראה הקב"ה למשה. ואמננס סדר הסליחות פסוקי דרhamyi היו מתוקנים לומר ע"י הש"ץ והציבור עומדין אותו "אגודה אחת", וכן גם יש להבין רבים מפיוטי הסליחות כגון בסימן ב' "זיהלי" ואירא بعد מהן וכו' כהגון מודות ובתפלה שלם" שהם לשונות תפלה של הש"ץ לפני הקב"ה. וכן הפזמון בסימן פו "במה אקדם ואכוף וכו' ובידי אין מעש וכו' על זאת אני בוטח באמוריהם ה' אחד" – פתח בלשון יחיד וסיים בלשון רבים, אלא שזו תפלה הש"ץ שמתנצל לפני הקב"ה שאננס אין בידו מעשים טובים אבל הוא בא בזכות הרבים שמקבלים עליהם על מלכות שמיים.

ומה שנטגלה, שהוא הציבור אומרים כל הסליחות, והוא משום שהציבור שעומדים "באגודה אחת" היו מצטרופין לחוץ בתפלתו. וכך מצאתי כתוב בספר "פירוש התפלות והברכות" לרביינו יהודה בר יקר (עמ' קמ"א) בסדר תעניות: "וטוב להתפלל בדמעה כי שער דמעה לא נגעל. ולצעק בקול רם עם החוץ בשורה כאומר סליחות. וכదאמרין במסכת שלשה דברים, תדע לך, שכן ישראל אכן נגאלים אלא מתוך הצער, ולא מתוך השעבוד ולא מתוך הטלטל ולא מתוך הדחק ולא מתוך שאין להם מזונות אלא מתוך עשרה בני אדם שהן שרוים זה עם זה והיה אחד מהם קורא לחבירו אין קולו נשמע שנאמר (עובדיה א, י): "ובהר צין תהיה פליטה" לומר שצועקים כל כך ומתחוננים בתפלתם שאם קורא האחד חברו לא יוכל חבירו לשמוע. וזה היא צעה בקול רם".

ג' המדות

כאמור, את הסליחות תקנו בזמן מיוחד – באשמורת הבוקר. והטעם לזה מפני שהקב"ה שט ב"יח אלף עלמות ובסוף הלילה שט בעולם הזה והוא עת רצון (meg'a תקפו, א). ונתקנו על סדר התפלה, וכפי שכותב ב"אלף המגן" בשם הלבוש: "כי אשר שקדום הסליחות הוא כנגד פסוקי זמורה. והסליחות עם ג' מודות שאומרים בין כל אחת ואחת הם במקום תפלה שמונה עשרה. ואח"כ נופלים על פניהם כמו

אחר שמוּעַ, ומסימין "וأنחנו לא נדע", וכך אומרים אחידים קדיש שלם עם התקבל כmo אחד גמר תפלות כל השנה. לבוש".

ואמנם י"ג מדותיהם, כאמור, נגד שמנה עשרה, הם עיקר השליחות וכפי שאמר ר' יוחנן "כל זמן שישRAL חוטאין יעשן לפני כסדר הזה" וזה נאמר על הפסוק: "ויעבור ה' על פניו ויקרא". ומכאן גם הטעם שהחזה מתעטף בטלית, אף שהוא לילה. ועל סגולתן של י"ג מדות הוסיף רב יהודה (שם) ואמר: "ברית ברותה לשלה עשרה מדות שאין חזורות ריקם, שנאמר: הנה אני כורת ברית". ופירש"י בתרת ברותה, איני חזורות ריקם. לשלה עשרה מדות הללו, שאם יזכירום ישראל בתפלת תעניתם, איני חזורות ריקם. וברבונו בחיה' (שםות לד, ו) מוסיף לאמרו: "צורך אתה לדעת כי כל המבין שלוש עשרה מדות יודע פירושן ועיקרן ומתפלל בהם בכונה אין תפלתו חזורת ריקם, אלא אם כן היו בידו עכירות שמעכיבות זה, והנה בזמן הזה שאנו נושא בಗנות ואין לנו כהן גדול לכפר על חטאינו, ולא מזבח להקריב עלי קרבנות, ולא בית המקדש להתפלל בתוכו, לא נשא לנו לפני' בלתי אם תפלאנו ו'יג' מדותיו". ובשער תשובה (תקפו, א) כתוב: ואסור להזכיר י"ג מדות שלא בכונה.

למדנו מדבריו, שמתי ודאי הוא שלוש עשרה מדות אין חזורות ריקם, ו"הברית ברותה להן", אך ורק אם מתפלל בכונה ובמיון יודע פירושן ועיקרן, וכן המתפלל צרייך לדעת היבט את סדר חלוקתן של י"ג המדות ואת באורן. ובכן אציע כאן י"ג אגפין של חלוקת י"ג מכילין דرحمי כפי מה שמצאתי, בדברי המפרשים.

י"ג אגפין בbaarior י"ג מכילין דرحمי

סדר הפסוקים השיכים ל"יג מדות (שםות לד, רט): "ויעבור ה' על פניו ויקרא ה' ה' אל רוחם וחנן אוך אפיס ורב חדד ואמתה: נוצר חדד לאלפים נשא עין ופשע וחטאה ונקה לא ניקה פקד עין אבות על בניים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים:... וסלחת לעונינו ולהחטאנו ונחלתנו".

א. שיטת ר'ת

שיטת ר'ת במסכת ראש השנה (ו: תחדה שלש) וגם האברעוזרא מחלק את י"ג המדות בשיטה זו. והביאו למדות שתכתבו כאן לקוח מרוש"י על התורה, ומה שלא ביאר הושלם מדברי האברעוזרא.

א) ה' – מدت הרחמים היא קודם שיחטא. ב) ה' – לאחר שיחטא² וישוב³. ג) אל – אף זו מدت רחמים, וכן הוא אומר (תהלים כב): "אליל מה עזובתני", ואין לומר למדת הדין למה עזובתני. ד) רחם – כرحم אב על בניים, שישمرם שלא יפללו, (רבא"ע). ה) וחנן – להושיע מי שנפל ולא יוכל קום (רבא"ע) ארכ' אפיס

1. זאת מה צריך האדם למדות רחמים קדם שיחטא, ויל' אע"פ שנלוי וידע לפניו שטפו לחטוא מתחנה עמו במדות רחמים באשר הוא שם, רא"ש (ר'ה ז). אבל ב"אור החיטאים" כתוב אכן דבריו מובנים לי, כי אם יבא ה' להעניש על מה שטעית, נאמר לפניו ג' כל מה בראות אותו כיון שהוא ייחד שיחטא. וכן מפרש בעל "אור החיטאים" שיצטרך לרחמים אפיקו קודם שיחטא, אף אם הוא סדר מרטין, בזמנן שלא קיים מיטות עשה ואין לו זכויות להונטו מהם, בכל זאת הוא האדין ייחון אותו ברחמים.

2. ה' שמי מדות הם איתה בפסוקה (דר'ב קכט): "תאמור יzion עובני יה' שכךני", אונון שני ממדות עזובני. (תחדה שלש בהגהה ר'ה ז).

3. ההבדל בין מדה זו ל "זוקח", שזה לשכ' מהאהבה, וזה לשכ' מיראה. (קרבן נתנאן, ר'ה ז).

— מאריך אף ואינו מהר לפיעג, שמא יעשה תשובה. ז) ורב חסד — לצרכיהם חסד, שאין להם זכויות כל כך. ח) ואמת — לשלם שכר טוב לעושי רצונו. ט) גוזר חסד לאלפיים — (שומר את החסן) שהאדם עושה לפניו לשני אלפים דורות. י) גושא עוון⁴ — אלו הצדוניות, יא) ופשע — (גושא פשע) אלו המרדינים, שאדם עושה לשאים שבים. ונקה לא ינקה — לפי פשטוטו ממשמע שאיןו מותר על העוון לגמרי אלא נפרע ממן מעט מעט, (זהו רחמים שאיןו נפרע ממן בפעם אחת).

ועל דרך זה מפרש רבנו בחי' (שמות לד, ז) את י"ג המודות: ה' הראשון הווא עצם ולא מדת, ה' השני מדת, והוא מדת הרוחמים בלא תשובה ובלא שאלה, אלא CAB רחמן שהוא מרוחם על בנו וידע בו מה שהוא צרי ונותן לו מבלי שישאל ממנו. אל מדת השליחה בשאלת. וחומן הם שתוי מודת השליחה בשאלת עם תשובה ויסורין. אך אף מודה כוללת הצדיקים והרשעים. ואם אתה אומר שהם רשעים גמורים ואינם ראויים לאריכות אף, הנה אתה וב חסד ועתית חסד עם כי' ז דורות שהיו מכיראת העולם עד מתן תורה שלא היו להם תורה ומצוות זנת וככלות אותן במדת החסד. ואם תאמר, אוטם כי' ז דורות לא קבלו תורה, ולא עברו עליה מה שאינו כן אלה קבלו ועברו, יש לך לעשות למען מדת אמת והוא חסד של אמרת שאין מזכה לתגמול. ואם אין מוחל בשבייל מדת זו הנה אתה גוצר חסד לאלפיים ויש לך למחול להם בזכות האבות, ואם אתה אומר: תהמה זכות אבות, עשה למען מדת זו שכך שאתה גושא עוון והם הצדוניות, ופשע הם המרדינים וחטאיהם והם השגנות ונקה והם הנסתירות והוא שכותוב (תהלים ט, יג): "מנסתירות נקיי".

ו עוד מפרש שם על דרך השכל, "זועבר ה' על פניו ויקרא ה' א-ל", הרי שלש שמות והשאר מדות, והן עשר. והמודות נאמרות על השמות. שלש השמות כנגד שלוש עולמות: א) עולם המלכים. ב) עולם הגלגים. ג) עולם השפל. וכן שני העולמות (אי' רב) שהם קיימים נצחים בלתי משתנים, הזכיר שני השמות שאינם משתנים (ה' ח). וכן כנגד עולם השפל הזה שהוא משתנה והוא בעל הוויה והפסד הזכיר אל שהוא שם התואר, והוא מתהפק ממדת הדין למדת הרוחמים. נשארו עשר מדות שהברוא יתעלם ממנה בהם את עולם. וחומן שתוי מדות נאמרו על ההשגחה — כללית ופרטית. וחומן מדת פרטית. אך אפיקים היא מדת שהכל צריך לה בין צדיקים בין רשעים, דכתיב (קהלת ז, ז): "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחתה". נשארו שבע מדות, שלש לטובים ארבע לרעים: רב חסד ואמת גוצר חסד לאלפיים — לטובים, גושא עוון ופשע וחטאיה ונקה — לרעים. גושא עוון חטא המחשבה, עוון הרהור הלב. פשע וחטא הוא עוון המעשה, זה מזיד וזה שוגג. ונקה אמרו ר' ז"ל (יומא פ): ונקה לשבים, כי אין ראוי לסלוח לרשות העומד במרוד.

ב. שיטת ובני ניסים

בני ניסים במוגלת סתרים (תו"ח שלש, ר' ח' י), ובורה"ב (כ"ב, 104) מביא דעתה זו לרוב האין גאנ: החם הראשון אינו נמנה לדעתם, משום שיש פ██ק בין השמות. והכי קאמיר, הקב"ה שמו ה' קרא: ה' רחום וחומן וכו'. ומণינו:

4. גושא עוון — זה העושה לתיאבון ואוכל נבלות ובא על עריות לפי שאין מוצא בהיתה. משא"כ שפע — זה המתכווני למordo בברואו.

א) ה' ב) אל ג) וחום ד) וחנן ה) ארך אפים ו) ורב חסד ז) ואמתה ח) נוצר חסד ט) לאלפים — מדת אחרית ושונה מ"נוצר חסד". היא מדת מיוחדת ש마다 טובה מרובה חמש מאות על מדת פורענות. בברוענות כתיב: "על רביעים" והכא כתיב: "אלפים". י) נושא עוזן יא) ופשע יב) וחטאיה יג) ונתקה.

ברא"ש מבקשת עליו גם מהמנהג שהרי נהוג לאמון בכל גלות ישראל שהחזה אומר: "ויעבור ה' על פניו ויקרא", והקהל מתחילה: "ה' ה' אל וחום וחנן וכ"ו", ולדברי הגאון היה לו לחן לומר: "ויעבור ה' על פניו ויקרא ה'", וקהל להתחילה: "ה' אל וחום וכ"ו".

ג. שיטת הגאה בתוספות

הגאה בתוספות ר'ה (ז). א) ה' ה' — מדת אחת, אחת מהן שם תואר לאוניות, כמו "מלך" על שם מלכונות. ואוטו כמי מדת רחמים הוא לפי שהוא אדון על כל ציריך להתנהג עם כל במדת רחמים. ב) אל — מדת חזק. כי ביד חזקה מכין מזון לכל הבריות. ג) וחום — מדת רחמים ולא כמדת ה', כי הרחמים חולקים כדאמרין הכא קודם תשובה ואחר תשובה. ד) וחנן — חנון בעת הדחק לגואל את הצועק אליו. ומדת הרחמים הוא שלא בעת צרה, חנון לשון מתנת חנס. ה) ארך אפים לצדיים ו) ארך אפים לרשותם (שהרי "אפס" משמעו שישם שתי אפרוחיות שונות שבוחן הוא "טארוך אף". לפ' עירובין כב). על ידי שה' מරחיק את רגונז, בתוך כך הם חווורים בתשובה. ז) ורב חסד ח) ואמת. כתיב "רב חסד" וכתיב "ואמת", הא כיוצא? בתחילתה ב"אמת" וכשראה שאין העולם מתקיים — ב"חסד". ט) נוצר חסד לאלפים י) נושא עוזן יא) ופשע יב) וחטאיה יג) ונתקה — לשבים. בערדה"ב (כ"ב, 30) ג' ב' מחיל את יג המדות בדרכן זו.

ד. שיטת האר"י ובעלי הקבלה

האר"י ובעלי הקבלה מתחילה למנות את יג המדות מהמדהה אל, וככ"כ ברמח"ל בכללי חכמת האמת. הגר"א בשיר השירים (ד, י) מפרש את המדות על דרך זה, ולקמן בסlichoth (עמ' י) מובאים דבריו בארכיות, וכן אCKER: א) אל בעל כח לככוש בע�. ב) וחום בעת צרה. ג) וחנן שעושה מלחמת חן. ד) ארך אפים לצדיים. ה) ארך אפים לרשותם. ו) ורב חסד — נתן לאדם יותר מהה שמגע לו. ז) ואמתה ח) נוצר חסד — זכות אבות. ט) לאלפים זוכר זכות כל דור לאלפים. י) נושא עוזן יא) ופשע יב) וחטאיה יג) ונתקה.

בזה ניתן, أول, להסביר מה שבמנוג פולין לא עושים כפי שכתב ברא"ש שמנוג בכל גלות ישראל שהקהל מתחילה: "ה' ה' וכ"ו", שהרי למןין האר"י המדות נמנות רק מ"אל", וכן מתחילה הצבורו: "ויעבור ה' על פניו וכ"ו".

אבל לפי דברי הגר"א אפשר לישב את "מנוג כל גלות ישראל", וכי שנווגין כך בישיבות, שהרי הגר"א כתב (שם): והנה ה' ה' משלימים לט"ו, הראשון, קודם שיחטא. והאחרון אחר שיחטא. יוצא לפי דבריו שאמנם ה' ה' איןנו מ"ג המדות אבל הוא שיך לממדות הרחמים. ואם אמנס הקושיא, מן המנהג, עדין קשה לרובנו ניסים שהרי לדבריו ה' הראשון שיך לפניו ויקרא ה' יג), אבל לדעת הגר"א אין כאן קושיא. הרמח"ל בכללי חכמת האמת כתוב שהפסוקים במיכה (ו, יח) הולכים על יג המדות בדרכן זו א) מי אל מכמה ב) נושא עוזן ג) ועובד על פשע ד) לשארית נחלתו

ה) לא החזק לעד אףו ז) כי חפץ חסד הוא ז) ישוב ירחמננו ח) יכבות עונותינו ט) ותשליך במצולות ים כל חטאיהם י) תנתן אמת ליעקב יא) חסד לאברהם יב) אשר נשבעת לאבותינו יג) מימי קדם.

ה. שיטת בעל "העקיידה"

בעל העקיידה בשער ארבעה וחמשים (פ' מ' תשא) מחלק כר"ת עד למדה ח'ג. ועל מדה "ונקה" כתוב: "ונקה לא ינקה", מסדרי התפלות הפרידיו "ונקה" מל'א ינקה", וכבר האכרנו בספקות שלא יסבירן נדה דרך הפשט וחשיבות המודאות. והנכוון בעניין על דרך הפשט כי "ונקה לא ינקה" מדה אחת נשכחת לקודמת לה, והנה תהיה מדת פוקד עון אבות מדה יג. וכן לדעתו החלוקה: א) ה' (ב) ה' (ג) א-ל (ד) וחום ה) וחנון ז) ארך אפיקים ז) ורב חסד ח) ואמת ט) נוצר חסד לאלפיים י) נושא עון יא) ופשע יב) וחטאיה יג) פוקד עון אבות.

ג. שיטת רב אלעוזר

רב אלעוזר, הוא בעל הרוקח, (בער"ב כ"ב, 30) גמ"כ מחלק כר"ת אלא שם הוא סובר ש"ונקה" אינה מדה לעצמה, כי "ונקה" עם שלשתן – עם עון, עם פשע ועם חטאיה. וכן פירושו: נושא עון ונקה מנקה, כאלו אומר נושא עון בנקיי ונושא פשע בנקיי ונושא חטאיה בנקיי, כולם שאינו משאיר כלום. וכך הוא מחלק את "ארך אפיקים" לשתי מדות, ומণינים לדעתו: א) ה' (ב) ה' (ג) אל (ד) וחום ה) וחנון ז) ארך אפיקים ח) ורב חסד ט) ואמת י) נוצר חסד לאלפיים יא) נושא עון יב) ופשע יג) וחטאיה.

ד. האברבנאל

ה아버בנאל (שםות לה) מבאר ומחלק כך: א) ה' – שם העצם. ב) ה' – בהתייחס לנכבדים שה' בראם. ג) א-ל – המנייע בגלגול העלון. ושלשת השמות לאחרים הם מהמודות שנינהיג בהם בני אדם. ד) וחום מרוחם, טובות שעשוה עם העובר. ה) חנון – חנון דעת לאדם. ז) ארך אפיק – שלא נעשה בר עונשין בב"ד של מטה עד י"ג שנה, ובב"ד של מעלה עד כ' שנה. ז) נוצר חסד לאלפיים – שהרי אדם קוצר ימים ולכן שכרכו מושלים לדורותיו. י) נושא עון ופשע וחטאיה – ג' מיני עונות, ומהד אחדת. יא) ונקה – למי שרובו זכויות ינקה אותו מחתאו. יב) לא ינקה – לא יכולת מי שרובו חוב. יג) פוקד עון אבות – ייטה לרוחמים שלא יתנו כל היסורים המגעים לו, אלא יחלקים על-פי דורותיו.

ה. שיטת הר"י אלבָא ז' המאייר"

במאירי, בשם "יש שמונים" מביא שיטה המונה "ג' ה" כמדה אחת, כפי ההגאה ה בתוספות, ומציין "נוצר חסד לאלפיים" כתשתיים כשתים כרבונו ניסים. שיטה זו מייחס המאייר ליר"ף ז"ל: וכן נראה לי משלו גדויל הפסיקים (הר"ף) שככובו על מדת "רב חסד" שהיא מדה ששית. א) ה' (ב) א-ל (ג) וחום ד) וחנון ה) ארך אפיקים ז) ורב חסד ז) ואמת ח) נוצר חסד ט) לאלפיים י) נושא עון יא) ופשע יב) וחטאיה יג) ונקה.

ט. שיטת רבי דוד פרדרו

רבי דוד פרדרו מונה, בדעת רשי', את י"ג המודאות דלא כר"ת, מושם שרש"י

בחומר כתוב: "ה' ה' מدت רחמים היא", מכאן מסיק שרשי סובר ש "ה' ה'" מדה את ה' היא שחרי רשי נקט בלשון יחיד "מדת רחמים היא". מאידך "ארך אפים" נמנים כשתיהן מודות. לעומת זאת כיוון שרשי אין מפרש "וחטאיה" על השגנות, לכן הוא מבادر בדעתו רשי' שזו אינה מדה, אלא פירושו שה' נושא עון ופשע והופכו לחטאיה - לשגגה, וכן נוצר חסד לאלפיים מונויים כשתיהן מודות. ולפי דעתו המנין הוא: א) ה' ה' (ב) אל (ג) וחנון (ה) ארך אפים - אין מהר להפרע. (ו) ארך אפים - אין מרבה בעט. (ז) ורב חסד. (ח) ואמת (ט) נוצר חסד - שומר את שכרו של האדם לעצמו. (י) לאלפיים - וגם שכרו לדורותיהם. (יא) נושא עון - הزادנות נעשים לו כשגגות. (יב) ופשע גם המודדים הופק ה' לחטאיה. (יג) ונתקה.

ג. שיטת הרמב"ם

הרמב"ם בתשובה פ"ז כתוב: והганונים כולם האריכו בזה וכאשר זכר הרב (הרי') בהלכה דברינו האיי זלה"ה ורב חסד שהוא מדה שישית, זהה לא יתכן אלא אם תתחילה המניין מהשם השני וכו' אכן החשבון יהיה כך: א) ה' (ב) אל (ג) וחום (ד) וחנון (ה) ארך אפים (ו) ורב חסד (ז) ואמת (ח) נוצר חסד לאלפיים (ט) נושא עון (י) ופשע (יא) וחטאיה (יב) ונתקה (יג) לא יתקה.

יא. שיטת האנדולוסיים

במהמשך התשובה שם מזכיר הרמב"ם שיטה נוספת נספחת של האנדולוסיים זהה לשונו: והחווב "ונתקה לא יתקה" מדה אחת כאשר פירשו האנדולוסיים היה "פוקד עון אבות על בניים" המדה הי"ג. לפיקד מניינים היה על הסדר הזה: א) ה' (ב) אל (ג) וחום (ד) וחנון (ה) ארך אפים (ו) ורב חסד (ז) ואמת (ח) נוצר חסד לאלפיים (ט) נושא עון (י) ופשע (יא) וחטאיה (יב) ונתקה לא יתקה (יג) פוקד עון אבות על בניים, עיין במאיר (ר'ח ז) שمبיא שיטה זו ודוחה אותה.

יב. שיטת רבינו יהודה החסיד אליבא דורה"ב

רבנו אברהם בר"ר עזריאל מביא בספרו "ערוגת הבושים" (כ"ב, 103) את דעת רבינו רבינו יהודה החסיד כי "ה' ה'" אינו בכלל מידות, כי הם שמות הקב"ה. מניינו מתחילה כפי מניין הארץ. א) אל (ב) וחום (ג) וחנון (ד) ארך אפים (ה) ורב חסד (ו) ואמת (ז) נוצר חסד לאלפיים (ח) נושא עון (ט) ופשע (י) וחטאיה (יא) ונתקה (יב) וסלחת לעוניינו (יג) ולחטאינו. והביא ראה מר' אמרית בר שפטיה שעשה בפיזמון "ازכרה אלהים" (ה' ה'): "osalchta leuoniyo vlochatainu vnochlatnu" ואילו "ה' ה'" שתי מידות לא היה צריך לעשות "osalchta leuoniyo". ועל זה כתוב רבנו אברהם בר עזריאל: אמנים לא ישרו בעניין דברי מוריינו החסיד, כי "osalchta leuoniyo" בקשה היא ורוחוק מפסק המדות. ומה נעמו לי בדברי הר' אליעזר שכטב כי מה שיסד ר' אמרית בפיזמון "osalchta leuoniyo vgo", להשלים כ"ב תיבות "תבא לפניך תפילהינו" עד "לא חטאנו". ביאור לדברי הר' אליעזר כתוב لكمן בסличות בהערות (עמ"ד כה).

יג. שיטת רבינו יהודה החסיד בספר חסידים

ובספר חסידים סימן ר'ג כתוב רבינו יהודה החסיד את מניין י"ג המדות כך:

א) רחום (ב) חנון (ג) ארך אפים (ד) ורב חסד (ה) ואמת (ו) נוצר חסד לאלפים (ז) נשוא עון (ח) ופשע (ט) וחטא (י) ונתקה (יא) וסלחת לעוניינו (יב) ולחטאינו (יג) ונחלתו. הרוי "ג מדות כמו שמנינו אותם, שהרי אמיתי עשה כן ואומר" אזכרה אליהם ואהמה" ועוניין "ג מדות ובאחרונה הוא אומר" תמכתי יתודתי בשלש עשרה" כמו שמנינו לך חברים יחד אמרם.

הפניה למלacons בسلحיות

כבר דנו קדמונינו בשאלת כיצד יכולים לומר את הפזמון "מלacons רחמים" או התפללה "מכניסי רחמים" ועוד כהנה לשונות של פניה למלacons, הרי זה מתנגד לעיקר החמייש משלחה-עשר עירקרים: "לו לבדו ראוי להתפלל ואין ראוי להתפלל לוזלתו". וכבר הקשה קושיא זו רבינו יהודה בר יקר (רבו של הרמב"ן) וכתב (עמ' עג): "ואפשר הוא לעשותה שאף למתרם מבקשים אלו רחמים אנו רחמים עליינו כדמרין בתענית (טז) וכו' ואפילו על דרך פשטים יש לחלוק בין המתירים למלacons, שהצדיקים אפילו במיתתם קרוים חיים וכו' ואין ספק שאסור לשובו לשום מלאך כדי שיבקש הוא רחמים עליו".

לכן יש לפרש, כי כשהוא מר מכניסי רחמים כנגד חסידי הדור אנו אומרים, שיריבו תחוננים ותפלות לפני המקומ להגן על דורם שהם חביבים על זה. כמו שמצינו (מכות יא) שהיהגע נגען החתן הגדול כשאינו מבקש רחמים על דורו, וכמו כן הזכרנו בפיוטים האמורים קודם לכן במקראות האמורים על התשובה, ואחר כך אנו מזהירין החסידים לבקש רחמים על דורם. ועל כוונה זו ראוי לומר מכניסי רחמים וכיוצא בזה שיתן דעתו על זה והשם יצילנו משגיאה". עכ"ל רבינו יהודה בר יקר.

גם החת"ס סופר (או"ח קס) דין בשאלת זו ומביא את המהדר ליפוראג בנתיבות העולם (נתיב העבודה פי"ב) שמיין לומר פיווט מכניסי רחמים שאין לנו עם המלאכים כלום וכו' ולדברי הגאון הנל גם פזמון "מלacons רחמים" וسلحיה "ג מדות האמורים בחניינה" יש למנוע. מכל מקום אנו אמורים עם הגבור ה"הן אל כבר לא ימאס" יודלו עלי אהבה". אך מכניסי רחמים דרכו להאריך בנפילות אפים עד שהגיע הש"ץ לשומר ישראאל.

וכן באrorות חיים לבנו חיים מollowזין כתוב: לא אמר מלacci רחמים וכו' ואין לבקש מהמלacons כי אין להם כח מאומה והכל אצל בהכרח וכו' ובפזמון "מלacons רחמים" אמר "אבות העולם אהובי עליון נא וכו'". אבל לא מכח להאמורים.

ובשבילי הלקט (רפ"ב) כתוב: "ואהוים 'מכניסי רחמים' ואין זה ממש שמשם ודבר אחר וכו' והרב ר' אביגדור כהן צדק ז"ל הביא ראייה על זה מהא דאמרין בסנהדרין (מד): א"ר יוחנן לעולם יבקש אודם שישו הכל מאמץ את כחו מלמטה ואל יהו לו צרים מלמעלה ופירש רבינו שלמה צ"ל שיסיעו מהלאכי הרשות לבקש רחמים ושלא יהו לו מסתנים מלמעלה. וגם במדרש שוח"ש על הפסיק' השבעתי אתכם' אומרת נסת ישראל למלacons העומדים על שער תפלת ועל שער דמעה הוליכו תפלתי ודמעתי לפני הקב"ה והתי מלייצ' יושר לפניו שימחול ל' על הזונות ועל השגנות, ונאמר (איוב לג, כג): "אם יש עליו מלאך מליע אחד מני אלף", עכ"ל.

וכן בתשובות מהר"י ברונא (רע"ה) כתוב: "מה שאנו אמורים וכו' מלacci רחמים,

אינו אלא דרך שפלות ועבדות שمدבר בפני המלך ליעציו לדבר למלך, לפי שהוא בשולקروب אל המלך ואין זה דרך אמצעי כלל", עכ"ל.

שוב מצאתי בפירוש "התפלות והברכות" לר' בר יקר במקום אחר (עמ' קמ"ב) שכתב: מה שאנו אומרם "מכנisi רחמים" וכור' רצונרלומר שאנו ואמרם להם תחנה ובקשה לפניו שיקבל התפלותינו שהתפללו כבר, ולכן אכן ואמרם "מכנisi רחמים" בסוף התפלה ובו' אבל אסור לומר למלאכים תחלה דבר בקשׁו עליינו רחמים על דבר זה, אם לא בקשׁ תחלה להקב"ה על אותן דבר. והיינו דאמרין בירושלמי (ברכות פ"ט): אבל הקב"ה אינו כן, אלא אומר הקב"ה אם באת לך צורה לא תצורך למיכאל ולא לבגראיל דיענון לך, אלא לי צוחה ואני עני לך. הדא הוא דעתיב (יואל ג, ה) יזהה כל אשר יקרא בשם ה' ימלט', טוב מזה שלא יעק אדים אלא לשם. ואגדה זו מוכחת על זה. עכ"ל.

פיוטי השליחות

כאמור, יסוד השליחות הוא על אמרית יג' המדotta עם פסוקי דרhamyi אשר שליח העיבור אומר כאשר עומדין כולם באגודה אחת. במשך הדורות, רבים משלייחי הגיבורו הוציאו וחברו פתיחה והתנצלות לש"ץ לפני אמרית השליחות ואח"כ היו שחבורו שליחות המיסודות על הפסוקים שנאמרו בין אמריות של יג' המידות, ועל יסוד מאמרי חז"ל. אם נתבונן נמצאו שכן שליחות מן הפייטנים הקדומים כגון: הקלייר, שחדר הרבה קרובות ופיוטין לתפלות השנה. יוסי בן יוסי וינאי שהרי הם קדמו לגאנונים שתכננו את סדר השליחות.

את השליחות חבירו הפייטנים על סדר הא"ב, א"ב כפול ותש"ק, והטעם לזה כתוב בספר "פירוש התפלות והברכות" לרביינו יהודה בר יקר (השלמות, 28): "רוב העולם אומרים דרך האלפא בביתא, על שם שחרובנן ביתיינו נכתב באלפא ביתא, (— כונתו למגילת איכה) לפי שחתאננו בגין כ"ב אוותיות והבית נחרב בעונינו". והרי ראנא מתנא דבי אליהו זוטא שסדר השליחות תקין כיון שאין לנו בהם"ק לכפר על עונינו, וראה לקמן בסליחות (עמה) מה שתכננו בזאת עוד.

השליחות מכונות בשמות שונים: פתיחה — לשליחה הפותחת את סדר השליחות. שליחה — ממשמעה. שנייה — פיות בעל שתי שורות בכל בית. שלישיה — שליחה בעלת שלוש שורות בבית. שלמוניית — בית שלם, בעל ארבע שורות. ויש שאמרו שלמוניית נקראת על שם רבנו שלמה הבבלי אשר דרב שליחותיהם הם באربع שורות. פזמון — פיות שיש בו בית חזר. עקידה — בקשה לקב"ה לזכור את עקידת יצחק. תחנה — נאמרת לאחר אמרית תחנון. בנוסח לטיא ישנים פזומנים בהם הבית החזר הוא "חטאננו צורנו", ופזומנים שהבית החזר בהם הוא "שמע ישראל".

עניני מנהג והלכה הנלמדים מפיוטי השליחות

אין ואמרם זולת בראש השנה

שליחה לא, לרבענו يول ב"ר יצחק אבי הראביה", הנאמרת בערב ראש השנה לפי נוסח לטיא, מתחילה במילים "אמות אתה הו רדאשון ואין ראיית לראשיתך". שליחה זו שזורה לאורכה בפסוקי המקרא ומשובצת בرمוזים מאגדות חז"ל בענין האמת ומעלתה. שלמוניית זו היא אחת מתוך ארבע שלמוניות רצופות הדומות

וזו לוו במבנה הפיוטי, הכולן התיבה הפותחת את השלמוניות, שבה וחזרת בכל בית – בחתלהו ובסופה. שלמוניית ל' פותחת בתיבה "א-אלקים", ל"א – "אמת", ל"ב – "ח'ים", ל"ג – "מלך".

הדגשת המילים הללו, בשלמוניות, על ידי אמרה חזרת ונשנית באה להמחיש וلتת לנו את ההרגשה שאנו עומדים עתה בעבר יום הדין (אלקים – מדת הדין) לפני מלכו של עולם החותם, ביום זה, חיים לכל חי. ולכן, ההדגשות של "אלקים", "ח'ים" ו"מלך". אלא שיש מקום למצוא הסבר מדוע נאמרת של מלוניית נוספת המתחילה ב"אמת"? מה עניין "אמת" לערב ראש השנה? דומני שהפתרון לזה מצוי בהבנת השורות הבאות בשלמוניית "אמת" ברא אלקים את רמו בהודך והדרך... על כן נאميرך בעורך שיריך ראש דברך אמת; אמת גמורה ששעה פעמיים אלקים חיים מבראשית עד לעשות חתומים תווים וכולם סופי תבות המה הגויים".

באור הכתוב: "אמת – רמו" בסופי תיבות של המילים "ברא אלקים את" הכתובים "ביהודך והדרך" – בתורה. "על כן נאميرך" – لكن נשבחך כאשר ניעורך שיריך. שהרי "ראש דברך אמת"; "ששה פעמיים" – "مبرאשית ברא" עד אשר ברא אלקים לעשوت", "גמרה" וכתבת "אמת" בסופי תיבות אשר המה מבוטאים.

כדי להבין ביתר שאת את הכתוב כאן יש לראות את מאמר חז"ל שעליינו מיוסדות שורות אלו וכן לעיין ב"בעל הטורים" על התורה.
מאמר חז"ל הרמז כאן נמצוא בבראשית רבבה פרשה א' (י): ר' יצחק פתח: "ראש דברך אמת" (תהלים קע, קט), אמר ר' יצחק: מתחלת בריתתו של עולם ראש דברך אמת, "בראשית ברא אלקים". ובאר בעץ יוסף, "ולכן נחתם אותיות אמת בג' תיבות הראשונות... סופי תבות אמת".

גם "בעל הטורים" על הפסוק הראשון בתורה מביא בלשונו את הרמז הזה, "בראשית ברא אלקים סופי תיבות (איה) אמת, מלמד שברא את העולם באמצעות, כמ"ש ראש דברך אמת", אולם בעיה ט' ממשיך ברמזיו וכותב: (1) ברא אלקים את ס'ת אמת. (2) וירא אלקים את ס'ת אמת. (3) וירא אלקים את ס'ת אמת. (4) וירא אלקים את ס'ת אמת. (5) ברא אלקים לעשوت ס'ת אמת, ולכן תקנו ר' פעמיים אמת באמצעות ויציב". בעיה ט' מונה חמישה פסוקים בהם ס'ת אמת ובצדוף הפסוק הראשון המובא מגדיש רבבה בסך הכל ששה פסוקים. אולם באמצעות שמט מהמןין פסוק נוסף – "וירא אלקים את – שיש בצדוף סופי תבותיו אמת", וכבר העיר על כך בחומש זלמן נער, אלא שכותב שם דברים תמהים (שמצוין צורף נוסף – "אלקים את ח'ית השדה ס'ת אמת", עי"ש).

והנה הראשונים כאן מנינים של ס'ת אמת האמורים במעשה הבריאה:
א) בראש הספר בפסוק א' "בראשית ברא אלקים", ב) באותו פסוק (מן המלה השנייה) "ברא אלקים את", ג) בפסוק ד' "וירא אלקים את האור", ד) "וירא אלהים את התנינים", (פסוק כד) ה) בפסוק כ"ז: "וירא אלהים את האדמה" ו) בפסוק ל"א "וירא אלקים את כל אשר עשה", ז) ולאחרונה בסוף מעשה הבריאה בפרש ויכלו פסוק ג' אשר ברא אלקים לעשota".

אם נתבונן במובאות הללו נראה שמתוך שבעת סופי התבות המנויים לעיל,

הרי הצורף הראשון של ס"ת אמרת אינו כסדרו ואילו בשאר הצורפים, ס"ת אמרת רשותים נסדרו כתיבתם. זאת ועוד, באלו הששה שם אלקים חיים במאצם. ברור שלאלה הששה כוון בעה"ט באמרו: "לכן תקנו ר' פעמים באמת ויציב", ובזה סרו כל התמימות על בעה"ט.

ישוב בעה"ט בדרכו רמזו בשלמותה במילים: "אמת גמורת ששה פעמים אלקים חיים... וכולם סופי תבאות המה הגויים", הגויים – ממשען, מבודאים, ככלומר רשותים סדר הגיינט, שם אלקים באמצעותם.

וכן מצאתי ב"עורגת הבושים" לרבענו אברהם ב"ר עזראיל, בבאורי ליווצר שבת ור"ח, "אלקין אלקים אמרת", לרבי בנימין (כ"ג ע' 33) שכותב שם: "שש פעמים רמזו במעשה הבריאה אמרת ושם קדשו באמצעותם, לומר שכל הווית עולם שבשת אלפים אלקים אמרת הוא עשה".

לפי דברי בעה"ט הנ"ל אפשר להסביר גם את השורה "על כן נאמירך בערז שירין" – על כן נשבחן כאשר נעזרך את שבחרך בא"מת ויציב" זוניר שם ששה פעמים אמרת. מאמר חז"ל הנ"ל ובעה"ט סייעו בידינו להבנת הפיט, ומайдך הפיט בשלמותה מסייע לנו להבין את שחרר בעה"ט, ובוא זה והשלים את זה.

אלא שמלבד התמימה הראשונה מה ראו מסדרי מסליחות לסדר דוקא כאן פיט המדבר בשבח האמת, עוד יש לתמונה מה מקום יש להזכיר כאן את "אמת ויציב"? לאחר זמן רב שהתלבשתי בפישר פרתרן שלמותה זו מצאתי מציאה בספר חסידים (סימן ר'יח) המAIRה באור חדש ובHIRר את מקומה ובוארה של שלמותה זו.

זה לשונו של רביה יהודה החסיד בספרו: "מה שאין אומרות זולת בר'ה ובויה"כ, לפי שאנו צרכיהם לומר אמרת ויציב כהכלתו, ויש בו ששה פעמים אמרת שבבראשית בסוף התיובות, כגון ברא אלקים לעשות, ברא אלקים את, וכיציא בזא תמצא שאה שעםים אמרת רמזו. ובר"ה אומר "זה היה חחלת מעשיך", הויאל ותחילת מעשינו הוא, צרכיהם אנו לומר ששה פעמים אמרת שכחוב בתחלת מעשינו, ואלו היינו אמרות זולת, היינו מחסרים פעמים אמרת. ובמהשך שם "בתחלתו של עולם רמו זיה"כ ור"ה, אמרת חותמו אמרת כתיבתו למפרע – בבראשית [ברא אלקים, וכסדרו] – ברא אלקים את". ועוד שם: "וועוד דאמר, דראש דברך אמרת", כמו 'בראשית ברא אלקים', ובר"ה וויה"כ וחטמנו (נראה שצ"ל: חותמי. הרבה מרגלית שם): "ודברך מלכנו אמרת וקאים לעד" אלמא בתורויהו אמרין אמרת, כמו כן אמר ודברך מלכנו אמרת וקאים לעד ובאמת ויציב אומר ודבריו חיים וקיימים, וכשאומר זולת אין אומר כך", עד כאן לשונו.

בדברי רבינו יהודה החסיד כתוב אם כן במפורש שר'ה קריי "אמת" ולכן שייכת שלמות זו לערכות שלמות הלו. וגם אמרת ויציב המרומז בשלמותה מתקשר לכך רק יפה.

ובזהירות הייתה מוסיף שלא רק שהשלמות באה להזכיר לנו בער'ה לכון יפה

5. באור הדברים עפ"י פירוש "מקור חסד" (להרב ואובן מרגליות ז"ל) בתוספת נופך: "אמת חותמן – חיינו כסדרו, מרומו על יום הכהנויות שאנו נתחים דינו של האדם, 'אמת כתיבתו למפרע' – שלא כסדרן, כרומו על ראש השנה. דברראש השנה נכתיבין, ווק לאחר החתימה, בזיה"כ, חוו אמרת כתיבתו למפרע, ומיריך היטב דבסופי תיבות של 'בראשית ברא אליים' – הם סופי תיבות שלא כסדרן דודשו חז"ל: ראש דברך אמרת – شهر זה חיות תחילת מעשין.

בריה אמרית אמת ויציב על ששת פעמים האמת שבה לא כל הפסקה, אלא שאولي יש בזה גם הקדמת אמרית הוזלת של ר'ה שלא ניתן לאמורו בזמנו, ולכן אומרים אותו בעריה.

א"כ עצם אמרית שלמוני זו, על תכנה, מרמז על המנהג המובא בספר חסידים שלא אומרים זולות בראש השנה וביום היכפורים.

זמן סליחות בזמן מזמני התപלה

בסיום של הסליחות בעריה נאמרת תחנה שמחברת ובי מאיר בר' יצחיק הוא ר'מ ש"ץ – שליח צבור, מן הראשונים, בדור ובותיו של רשי, שחבר הרבה סליות ומיטים הנאמרים ביום מועד והידועה שבהם היא "אקדמות מלין" לשבעות. רשי מביא מפרשו בפרושו לבניאים בהושע (ו, ט), בעמוס (ג) ובתהלים (ע, יב). התוס' בר'ה (יא. בריה אלא) מזכיר מערבית שלו לפסת, ובגהות מימוניות פ"ב מגילה אותן צ' כתוב "וכן נמצאו במנהגינו כתוב בשם דבנו מאיר ש"ע".

תחנה זו, שכותרתה "תפלה תקה ותחנה תבחר תמור[ת] ניחוח [של] תמיד השחרר", מיוסדת על דברי הגמ' בברכות כ': תפלה כנגד תמיימות תקנות ועל מה שדרשו חז"ל על הפסוק (וחוש יד, ג) "ונשלמה פרים שפטינו" – אמר ר' אבהו: מי משלים אותם פרים שהיינו מקריבים לפניך, שפטים שאנו מתפללים לפניך (ילק"ש שם רמו תקל"ג).

לאחר כוורת זו באה פתיחה קצרה שענינה מעין הכוורת, דהיינו, בקשה שתחשב עמידתו בתפלה כנגד עבודות שבתי המקדש, והולך ומונה מספר עבדות שעלה כל אחת מהם, בנפרד, מבקש הפיט להעמיד את שיח שפטותינו – את העבודה שבבל – במקום אותה עבודה.

הפטיחה מתחילה – "שקל לעומדים לשמן לשבח – כאלו זכו תורם המזבח" דהיינו תרומות הדשן, שעליה נאמר במשנה (וימת כ): בכל יום תורמן את המזבח בקריאת הגבר או סמן לו, ומפרש"י "והיא היתה תחלת עבודה שחרית בהשכמה". בהמשך מבקש הש"ץ רצאה עבוזתם במקדש [מעט] [שב] שביתם – כבית עולמים לעושי חביתין – זו עבוזת חמום חביתה כה' ג' שעשו לפני הקורתה תמיד. וכך הולך ומונה "קשה מקראות..." – כעין אברים וככל פרדים", ועוד עבודות עד שmag' לעבודה האחורה שלפני עבוזת התמיד עצמה: "ספר לצדדים (שכו פסיעות) לעבדך גשים – כמו בעזורה לפיס' רוגשים".

כאן פוסק הפיטמן התהנה ומתייחל בתואר העבודה הקשורה בתמיד של שחר עצמו: "ממונה מזור להביא טלה" וכו', ומכאן ואילך הולך ומונה את סדר עבודות התמיד עפ"י סדר המשנה בתמיד עד שמשלים "סדר עבוזת התמיד בבית אלקיינו מהרה להעמיד". בסיום,שוב תחנה, שהקב"ה יבנה ויוריד את ביתה"ק של מעלה למטה, ובקשה מאות שופי מעלה המשמשים בקודש להליע טוב על ישראל.

על כל פנים, כיוון שבדברי הפייטנים כל רמז יש בו כוונה, מדקדקים בהם בכל מה שפיטו, יש לדוק בעובדת שהפיטם בסיס תחנותו שפטותיה – על דורך "ונשלמה פרים שפטינו" – רק בעבודות המתחילהות "בקריית הגבר או בסמן לו" עד לעבודה

הקשורה בתמיד עצמו ולא עד הכלל, כלומר עד סמוך לנץ החמה, ומכאן ואילך פוסק מן התחנה. נראה שיש בזה רמז לאופן תקון הסlichות, שתקנו אותם כעין תקון התפלות. וכך שתפלות נגד תמיידים תקנות. ובהתאם לכך גם קבעו את זמני, כדייאתא בבריתא בברכות (כו): "מן מה אמרו תפלת השחר עד החוץ, שהרי תמיד של שחר... ומפני מה אמרו תפלת הערב אין לה קבוע, שהרי אברים ופדרים שלא נתעללו מבערב... ומפני מה אמרו של מוספין כל היום, שהרי קרben של מוספין...". כך גם הסlichות שכידעו הגאנונים תקנות, תקנו אותם על הדרך שתקנו חז"ל את שאר התפלות, נגד עבדות שבמקדש. והסlichות תקנו נגד עבדות הנשות מקראת הגבר עד לעבודת התמיד. וזהו גם זמן – זמן מיוחד באשרו תקבע הביקר – שאנו לא בשעת זמן ערבית ולא בזמן שחרית, שהרי קרben התמיד זמנו מתייחל רק מנצח החמה ואילך. וכן גם תפלת שחרית מצוותה לכתהילה מנצח החמה ורק בדיעבד מע"ש, או"ח סי' פ"ט.

זהו שאומר "הלבוש" שליחות נתקנו כסדר התפלה, אשרי – נגד פסוקי חזמרא, "ג' מדות וסליחות – כנגד שמונה עשרה, ולאחר מכן נפילת אפיים, ולסיום קדיש תקבול – שאין אומרם אותו אלא אחר תפלה שיש בו שמ"ע, וכן נפקק, במשנה ברורה סי' תקפ"א (פרק ז') בשם הפמ"ג עפ"י "הלבוש", שאם התחילה לומר שליחות במניין ולפני קדיש תקבול יצאו אנשים ונשאר רוב מנין עפ"י שאין עשרה אמרם ק"ת כדיין התפלה שנتابאו בסימן נ"ה. הרי יש לנו סיעיטה לדברי "הלבוש" מן הפייטון, רבנו מאיר ש"ע, המעיד את הסlichות נגד העבדות שבמקדש יחד עם זמן הקבוע להם.

ובזה ניתן להוסיף טעם לדברי המג"א על השו"ע סי' תקפ"א שפוסק: "אין נופלין על פניהם בעריה בתפלה עפ" שנוophilין עפ" באשרוות בסlichות", ובס"ק יג כתוב המג"א: "זריל אין דרוב פעמים גנליין לסייעים קודם עה"ש... ווגם לענין תפלה לא מיקרי יומם, עד הנץ החמה". א"כ יוצא בדברו מדברי המג"א שזמן שליחות לחוד וחמן שחרית לחוד, ותחנן, הרי תלוי בתפלה עצמה, וכך שבערך"ח בשחרית עד לחצות אומרים תחנן ואילו במנחה לאחר החצות א"א תחנן, ה"ג כאן, כיון שישנם שני זמי תפלה שונים, – זמן שליחות חמן שחרית – لكن יתכן שבסlichות יאמרו תחנן ואילו לאחר מכן, בשחרית לא יאמרו. זהה שהוסיף המג"א: "וגם לענין תפלה לא מיקרי יומם עד הנץ החמה". ולפי"ז אפשר לישב קושיות הפר"ח שהקשה כאן בסק"ג מסימן קל"א שיש כתוב המחבר שהטעם שבלייל' אישמרות נהוגין ליפול על פניהם לפי שהוא קרוב ליום, וא"כ קשה, הכא אין נפילת אפיים בעריה איןמצו ליפול באשרוות? ולדברינו מוסבד, דמה שכתב הטעם "לפי שהוא קרוב ליום" בא לאופקי שאינוليلו, דבלילה אין נפילת אפיים – וכיון שהוא קרוב ליום מופתת אפיים, אבל לא לומר שהוא נגרר אחר היום שלאחריו והוא המתירו – דאיתרבה מעד היום שלאחריו צוריך לאסור שהרי הוא עיר"ט, וא"כ שבאמת נאסרו תפלת שחרית, מהנץ, לחוד, זמן שליחות לחוד, וכפי שכבר בארנו שאמרת תחנן עשויה להיות תלויה בזמן תפלה ולאו דווקא ביום.

שוב מצאתי בספר המנהיגים לרבני אברהム קלחן, שיצא לאור בהוצאת מכון ירושלים, במנזגים לר"ה אות ז', בדברים המביסים ומאשרים את דברינו חז"ל: "ואני

ראיתי בכל צופת לומר תחנן בסליחות, ונ"ל המנהג, דאפילו ביזטר היה לאמרו או' לא משומש דהוי ערבית ומי כמו יי"ט, אכן בעי"כ שאין משליכין (– לסליחות) רק ביום, א"כ בהתחלה התפללה (– דהינו כshawormon הסליחות), כבר נפטר מתחנן כי כבר היה קרב התמיד, אמנס בעריה' שמשיכין מבعد יום כבר חל עליו חובה תחנן ציריך לומר (– תחנן בסליחות) כי כבר נתחייב, אע"פ שהليلת הולכת אחר הימים [הבא] (וא"כ היה ציריך להפטר מתחנן בסליחות ממשום שבאים כבר אין אמורים תחנן), מצינו לענין הקربה שמקרבין תמיד קרבנותיו היו קשרים כל הלילה וגפסלון בעמוד השחר, (– ככלומר, בקרבנות, הלילה אינו הולך אחר הימים הבא), ותפללה תקנו כנגד תמידים, והרי ראייה שבחול אמורים ג"פ ודוי ושם רק פעם אחת. חפ"ת. והם ממש מעין הדברים האמורים לעיל.

6. בהוצאת "מכון ירושלים" אין כאן פסק, וגירסתם: "וונ"ל המנהג דאפילו ביזטר היה לאמרו או' משומש דהוי וכו'". אבל בדפוסים הגירסת כמו שצטנו, ולפי דברנו גירסת הדפוסים מוכחת. יתרה מזאת, לעיל בספר המנהיגים באות ר כתוב, "ויכן אנו נהגין" לומר תחנן בסליחות, וא"כ ברור שכאן בא לקיט ולהסביר המנהג.

תולדות הפטניים

רביינו אלחנן

בשליחות יש ממנו רק פתיחה ליום ד' של עשיית "אשת נוערים האהובה", ושמו — אלחנן — חתום בה. והוא, כנראה רביינו אלחנן בר יצחק בר שמואל מבני התוספות.

התוספות בברכות (ס: תוד"ה אשר) הביא סדר חקן חפנות מר' אלחנן. אביו הוא ר' הוזק ננד בת רשיי. מכת"י לתוספותיו לע"ז משמע שהיה חי בשנת תתקמ"ב. ובשווית מהירוש"ל (כט) כתוב שנחרג בשנת תתקמ"ד, והניה בן רביינו שמואל הנזכר בחוטפות (ערכין יח:). בתוספות מזכירו כמה פעמים בזוכחים (מה:), ביבמות (קה:). תוד"ה רבא) ובחגיגה (טו: טז. ב'). בע"ז (לה. ד"ה מא') מובא ממנו בענין הפיטיות: ואומר מורי הריר אלחנן שזו מה שישד הקלייר בפרשת פרה אדומה אין להרדר על מה נחקרה שכולם נתנו בנשיקה, לשון משיקין עליהם את הפה. ומהר"י קולין כתוב עליו (שלחי שורש נב): "ומי הום פוקדים גודלים יותר מרבינו יצחק ורבינו אלחנן זיל וכור".

כאמור, חיבר את סliquה עת, ופירשה רביינו אברהם בר' עוריאל ב"ערוגת הבושים".

רביינו אליה בר שמעיה

חי באיטליה בדור שאחרי רשיי והוא מוזכר בשווית הגהות מיומנות הלכה אישות פכ"ג הייד. חבר הרובה שליחות הנארמות הן בנוסח ליטא והן בנוסח פולין ואשכנז. בשליחות שחבר חתום בהם שמו וברובן מקדים لكن סדר א"ב או א"ת ב"ש. סliquה עא "תחרות רוגנו" חתום בה "אליה" ומסת婢 שהוא לרבי אליה בר שמעיה שריבינו אברהם בר' עוריאל מרבה לפреш פיטיטו ובכללים סliquה זו.

מחבר שליחות: ו, ז, כא, כד, לה, מז, ס, סכ, פא, פז, פט, חוץ מהפיטיטים יז, כד, ס, פא, כולם מבוארם ב"ערוגת הבושים".

רביינו אליעזר ברבי שלמה

כפי הנראה הוא השואל לר'ת בספר הישר דף ע"ח ע"ד והוא תלמיד ר'ית כפי שמשמע מלשונו שם: "מי יתן נפשי תחת אכך ורגלים ליצוק מים על ידיו כאשר הייתי באמנה אותו" (כ"כ בעמודי העבודה).

מחבר סliquה פד, וכן חתום שמו ואח"כ נוסף "זה-אל יגלה חסר".

רביינו אלעזר ביר יהודה מורה מיזא (גרמייזא)

רביינו בעל "הרוקח" נכדו של רביינו קלונימוס ביר משה. נולד במנגנא ונפטר בורמייזא בשנת ד"א תתקצ"ה.

קבלתו מאביו רבי יהודה ביר קלונימוס, ורבבי יהודה החסיד, וכפי שכטב בעצמו בפרש התפילה על ישתחבות: "אני אלעזר קיבלתי תקון תפולות מאבא מוריינו יהודה ביר קלונימוס בן רביינו משה ביר קלונימוס בן רביינו יהודה, וגם קיבלתי מרביינו יהודה החסיד כאשר קיבל מאביו ורביינו שמואל הקדוש החסיד".

עוד בעניין קבלתו מצינו בשוחת מהר"ם דפוס פראג דף קיג ע"ב שיטוד התשובה קבל הרב ורביינו אלעזר בן רביינו יהודה, מרביינו יהודה החסיד אב החכמה בן רביינו שמואל הקדוש הנכיה בן רביינו קלונימוס משפירא הוקן בן רביינו יצחק זיל, והמה קבלו רב מרוב, גאנך מגאן, חכם מחכם הלכה למשה מסיני.

בין רוכתו המוזכרים בספריו ה"רווקח" הם רביינו אברהם משפירא (רנ) ורביינו אלעזר ביר שמואל ממץ', בעל "היראים" (זו ועוד) ורביינו שרמיה ביר מודכי (רין), ורביינו יהודה ביר יצחק (רפג), ורביינו יהודה ביר קלונימוס ביר מאיר (המוריך פעמים רוכת ברוקח). בשנות צערותו שהה במנגנא עיר מולדתו אולם לאחר רדייפות ומאורעות דמים עקר שם ופנה לורמייזא. אולם גם שם לא מצא מנוחה מפני היהודים וכפרשת רישב (כגראה שנת תתקנ"ז) פרצו רוצחים לביתו והרגו את אשטו ושתוי בנותו ופצעו אותו ואת בנו ר' יעקב. על אברהם בני משפחתו חבר ורביינו בעל "הרוקח" קינה המובאת בספר מנהיגים היישן דק"ק וורמייזא.

בין גדולי תלמידיו נמנים רביינו יצחק ביר משה מונא בעל ספר "אור זרוע", רביינו מנחם בעל ספר כתור שם טוב, ורביינו יהודה ביר משה ננד ורביינו אפרים מרענשבורג, הרמב"ן ורביינו אברהם ביר עורייאל בעל "עורוגת הבשם" אשר מתנו קיבל את שיטת פירושי התפילות והפיוטים עד הרומו והסוד עם הבנה בפשטו של מקרא *).

בין חנוטין, שהזמן אמר "ברוך הוא וברוך שמו" קודם ברכת המזון, ולומר "ברכי נפשי" בשעה שבודקין העציות ותפלות מיוחדות במקום קדש וברכנן, לייחיד שלא התפלל בצד, אשר יסוד ע"פ מדרשים ובריתות.

* הערכה לתולדות ורביינו אברהם ביר עורייאל

רביינו אברהם ביר עורייאל מרבה להזכיר מדרבי בנו "הרוקח" כ"עורוגת הבושים", גם מרביינו יהודה החסיד שמע ומכבים בשם. מתוך באורו ליצר "אור זרוע זורת" (ח"ב 28) המאריך לבאר ענייני סוד העיבור למידים אנו מתי נכתב פירושו חול:

"וע"כ אין אלו חוששין אם תמשך תקופת טבח עד אחר הפסח, הנה בשנת תתקצ"ד משכח עד כייה לחדרש ולא עירבונו".

פעמים מזכירו ורביינו יצחק מונא בספריו "אור זרוע" בהלכות מוץ"ש סימן צ"א וצ"ב וכתב עליו "מוריה ר' אברהם ביר עורייאל זיל".

חבר למעלה מחמישים ספרים בהלכה, פירושים וחידושים בש"ס ועל התורה "ין הרקח" על חמש מגילות טוד רזיא ופירוש על ספר יצירה ועוד ספרים ובדים בדורות הטוד. ספרו המפורסם ובעל שמו נקרא – "זרוקה" – הוא ספר דינים הנוגאים והנתוצים יום יומם, כמו כן גם פירושים שפרש פיגטנים שקדמו לו. חבר פירושים וביבים מערביות זולות ואופניים.

בשליחות נוסח פולין נמצא ממנו רק החלק האחרון של סימן פ"ג.

ריבינו אמיתי ב"ר שפטיה

פיגטן בן פיגטן מאקי שבאייליה, ושניהם הראשונים הפיגטנים ועליהם כתוב רבינו אברהם ב"ר עזריאל בראש הפוט אראלים ומלאכים: "אופן של ר' אמיתי ב"ר שפטיה ושניהם היו בעלי השם" (ורה"ב ח"ב עמ' 181).

במגילות אחימעץ, לרבי אחימעץ בירבי פלטייל משנת ד' אלף תהי"ד מספר יהוס אבותוי ותולדותיהם בארכיות, ובסיופה של המגילה כתוב: "השמד שעשה בסילוי המגונה היה בשנת ארבעת אלפים ושש מאות ועשרים ושמונה ורבי שפטיה ורבי חנאל באותו הזמן היו" ומכאן נלמד לנו של בנו ורבינו אמיתי.

חבר את הפומן היידוע ה', והוא שר על פיו נמנו י"ג מדות בשיטה מיוחדת וכפי שכבר נשאו בזה ורבינו יהודה החסיד (כטמן ר"ג) ורבינו בעל "ערוגת הבשם" (ח"ב 103). וראה לעיל ב"מבוא הסליחות" בפרק הגונג ל"ג מדות.

חבר פירושים ויצירות נוספים ור' (ביבמות טז: וחולין ס. ד"ה פסוק) מקשה עליז מה שיסיד באופן לשמה תורה ("אשנבי שחקים") "תקיף מטטרון שר הנפק לאש מבשר", משמע דחנן הוא מטטרון, ואילו הגם' אומרת שם: פסוק זה, "גער היהי גם זקנתי" שר העולם אמרו ואי אפשר שהיא חנוך שר העולם, עי"ש ב' תירוצים.

בשליחות אנו אומרים את פיטטו הנודע ה', אשר בעל עריה'ב מפרשו, ביום ה' לעשיית סימן צג.

ריבינו אפרים ב"ר יצחק מריגנסבורג

ublisher התוספות והוא סתום ר' אפרים שכחוטפות, בן דורו של ר' נתן נפטר ד"א החקליה.

תלמידו היותר ידוע הוא רבויוא הלוי אביו של הראביה אשר נשא ונתן עמו רכבות, חבר פירושים ותוספות לכמה מסכתות, וכן היה פיגטן.

היה מתלמידיו הראשונים של ר' ר' והיה לו תלמיד חביר ועמד עמו במשא ומתן של הלכה כמו בפסחים (קד. ד"ה בעי) שאל ר' אפרים את ר' ר' למה נהגו העולם להוסיך ולומר "זאת יומ השביעי מששת ימי המעשה קדשת הבדת" וכו'. ובסדר הדורות כתוב: וקבלתי מתלמידי הגאון ר' ליאון דמריאלא ומג' זקני הדור ואמרו שקבלה אצל מזקניהם שכן היה המעשה שבחיות ר' ר' ורבינו אפרים

תולדות הפיגטנים

הגדל בראוי ברגנס פורק וכיו' תלמידים בישיבת יחד והיו מפלפים על קשר התפילין כי ר' אפרים אמר (ובמנחות לה: בתודיה משעת הובא דיז' בשם רבינו אליהו) שחייב לקשרם בכל יום שנאמר "וקשרתם לאות על ידך" ור' אמר שלא וכיו' ר' אמר (ר'ית מוע"ה ר' וכיו' והודה מרע"ה לדבורי (של ר'ית)).

וכשהודה, רבינו אפרים בענין אחר לר'ת כתוב עליו "למורי ר' אפרים סוף אמראים וראשון סבוראים, אשריך שוכית ולא עברת על דעת חביריך, וגם אני אודך וכן אברך בחיי החזרת עטרה לירושנה..." (ספר היישר סימן פ).

הסילחה: "אל אמונה עורה הבה" סימן קט חתום בו אפרים וכינראה שהיה לרביינו אפרים מרייגשבורג, והעקידה "אם אפס רובע הקן" סימן נב חתוםשמו המלא אפרים בר רב יצחק חזק, וכן סימן צ.

רבינו בנימין

בסילחות נוסח ליטא נמצאו שיש סילוחות שחחות בהם בנימין בסימן א "אין נפתח פה" בסימן יח "אייה קנאתק" בסימן מט "אמנת מאז" והפומון בסימן נג "הורית דרך תשובה" וכן סימן ע וסימן פב. שתים מתוכם, סימן א וסימן נג, מפרשם ורבינו אברם בר בר עורייאל בערעה"ב.

לא נתררו בברור גמור מי מחברים של סילוחות אלו בעבר שנמצאו במספר פיגטנים בשם ר' בנימין.

רבינו בנימין בר זרחה

הקדמן שביהם ונודע בשם רבינו בנימין בעל שם וב寵 פיטויו נמצאו שמות רבים ממשות מלאכים, ובבעל ערעה"ב מכנהו ורבינו בנימין הגדל (ח"ג 53). ור'ו"ה כתוב: ובמחוזר כי' נושן קולוניא מצאתי לו סיליחה חחילהה "אני ה' הא-ל הגדל והנורא" ראשי חרוזותיה מיסודות על השמות היוצאים מברכת כהנים אנ"ק פס"ת וכו'.

בספר "עמק הכהן" לר'י הכהן כתוב שהיא לפני רבי אמרית ורבי שלמה הכהני.

בסילוחות נוסח ליטא סימן כ "בתולת בת יהודה" חתום שמו המלא.

רבינו בנימין בר' שמואל

"חבר כמה פיטוטים ולפעמים חתום בשמו ולפעמים חתום בסתם בנימין בזולת וכו' ר'אייה קנאתק" (סימן יח) "עכ"ל וזוויה מבוא הפיטוטים.

בסדר הדורות בשם שות' המהרש"ל (סימן קט) כתוב שר' בנימין בר שמואל הפיטין היה בימיו של ר' מאיר ש"ץ.

תוס' בחגיגה (יב. ד"ה מסוף) מזכירו "וכן יסד הר' בנימין ביוצר שלו זה הים שליש עולמו".

ויש עוד פיגטנים בשם ר' בנימין אלא שליחות אלו, שבנוסח פולין ולייטא, נתיחסו רק לשנים אלו. ברם לא אמנע לכך על שני ר' בנימין אחרים, שכחוב עליהם בעריה"ב, מפאת החידוש שיש בדבריו: "זולת דרי בנימין מלא, שמעתי מר' יוסף בדר' דוד זיל כי שנים היו אחד בהל ואחד במינצא ושניהם בעלי שם, פעם אחת הרוצכו להועד, ובא ר' בנימין מהל עצמו, ולא היה מעברות ואמרו מי ממן יהיה בפיוטנו לדעת מי עשה ואמר ר' בנימין ממינצא אתה עשה בנימין מלא ואני חסר". עכ"ל עראה"ב (ח"א 104).

וציריך לבדוק האם יש קשר לר' בנימין מ"הלה" המוזכר כאן למה שכחוב בעמק הכא"א (עמ' טז הרצאת לין אפשטיין) "ויבאו ארצה רוסיא וארץ אשכנז ושוויץ יימצאו שם יהודים רבים אף כי בהאל וכוי' ר' בנימין בר זוחה עליהם לראש".

רבינו גרשム בר' יהודה (מאור הגולה)

רבינו גרשם מאור הגולה — כך הוא מכונה תדייר בפיים של ראשונים כמלכים כגון ברש"י ביצה (צד. ד"ה ולע"ב) "וכתשוכות ורבינו גרשום מאור הגולה מצאתי כמותי" כי על כן הוא האיר עני חכמי ישראל בתורתו והאדיר עזיז הגולה בחקנותו. היה חי בסוף המאה השמינית לאף הרכיעי. נמצא הכתובה שכחוב לאשתו השנייה משנת ד' תשע"ג, ומקום מושבו היה במינצא. המהירוש"ל העמיד את שנת פטירתו בשנת ד' ת"ה ויש המקדים את זמן פטירתו לשנת ד"א תשפ"ח ויש המאחרים לד"א תח"ל.

בשורות מהירוש"ל כתוב שרגמ"ה תלמיד ורבינו האי גאון, והוא מסר לרביינו אליו הזקן, שיסד האזהרות, בעל אחותו של רב האי גאון. ובשה"ג כתוב שהיה תלמיד רבינו יהודה בר מאיר הכהן הזקן שנקרוא ליונטן. ובזמן דוד כתוב שהוא תלמיד רבינו חנןאל.

מההגבות מרדכי ר'יה תש"ב נלמד על חבריו של רביינו גרשום מאור הגולה: "אירע מעשה במינצא מילה בר"ה ושאלו לקודשים אשר באוץ רביינו גרשום מאור הגולה ור' שמיען ביר' יהודה הכהן — בעל ספר הרינץ ור' הנדול ושאר בני הקהילה הקדושה וכוי' והוור למול קודם שיתתקעו וכוי' והרבה מן היישבה הקדושה היה קשה בעיניהם לעכב תקיעה שופר בשביל המילה וכוי' והшиб ורבינו גרשום אם אין מילה אין תקיעה בעולם שנאמר אם לא בריתיך וכוי'."

בבית מדרשו אשר במינצא למדו ורבותיו של רש"י וכחים ורבי יעקב ברבי יקר ושם נתיסודה שיטת פירוש התלמוד כפי שמספר רש"י, ומפירשו של רגמ"ה על כל הש"ס נותרו רק על מספר מסתכות בסדר קרשים ועוד מסכותות המודפסים על גלין ש"ס ווילנא. רגמ"ה טרח ויגע להגיה את שיכושי הש"ס והעתיקו בצעורה מתוקנת וככפי שמחוכר גם ברש"י (סוכה מ. ד"ה ה"ג ע"צ) "וורתחת מגערין בכל צידי שיטת הש"ס לישבה כפי ובריהם ואני יכול. ומצאתי גרסה זו בספר כתוב ידו של רבינו גרשום ביר' יהודה מנוחתו בכדור".

תולדות הפיגטנים

רגמ"ה אסר בחורם לחקן ולהגיה בגוף הש"ס רק בגלגולוותי, ועוד הרבה לחקן ולחדרים העובר על חקנותיו והמפורסמות שבחן שלא לישא שחוי נשים, שלא לגרש אשא בעל כרחה ושלא לקרווא מכתב חבירו ללא רשות. זהו שכותבים בחדוד'ג. וכל שאר תקנותיו נמנים ב"כל בו" סימן קי"ו.

בימיו היו גזירות ד"א תש"ע והיו רבים שלרוגע לא עמדו בלחץ הנורא של הנוגשים ובפסק המובא בתוספות (סוטה לט. ד"ה וכי) הקל על חזרות בתשובה: "בשאלות פ' ייקח קrho כהן שעבד עבדות וכוכבים לא ישא את כפיו וכו' וריבינו גרשום מאור הגוללה השיב בתשובהתו דונושא כפיו וקורא ראשון בתורה וכו'ין שחו' בתשובה חזר לקודשו וכו' שם לא תאמר כן נמצאת מרפה ידיהן של בעלי חשובה".

בפייטו ובשליחות בא לידי בטוי הלחץ הנורא אשר לחזו הנוצרים את היהודים כזמנו. בסיליחה לצום גדליה "גראוני נחר" (סימן נט) כתוב היה בנוסח המקורי "זעמת ואנפת עליינו זה חשע מאות שנה וחמשים ועוד שנה", החורבן היה בג' תחכ"ח אם נסיף 1950 שנים, נמצא שרגמ"ה כתוב סיליחה זו בד' תשע"ט, ואכן באוטם שנים היו גזירות על היהודים שנחדרו ע"י הנוצרים שהודיעו לשוליט מצרים על ההכנות למסע הצלב וכפו על היהודים להמיר דתם וריבינו מן האומללים לא עמדו בנסיך והמירו דתם למראית עין, וכך על בנו של רגמ"ה באה כוס התרעללה, ומוחרך בהגתה אשרי פ"ג ממו"ק סימן נט וריבינו גרשון נתאבל על בנו, כשהמיד דתו, י"ד יום קי' לשכינה ארבעה עשר יום.

הפזמון הייתר ידוע של רגמ"ה הוא זיכור ברית אברהם ועקדת יצחק" הנאמר בער"ה בזום גדריה ובנעילה. וכן גם רמז פסקו, המובא לעיל, קודם למול ואח'כ לתקוע וכפי שהביא במא"ב סימן תקפר ס"ק יא בשם הבי' בשם תרומות הדרשן.

מחבר סילוחות: יב, מב, נט, עט. כולם מבואים בערה"ב.

ריבינו זבדיה

שמו חתום בשלוש סילוחות הנאמרות במנハ פולין ושתים מהן נאמרות גם בנוסח ליטא. וישנן עוד שליחות ממנה החתוםות בשמו במחותורים אחרים, אולם לא ידוע בקבלה על תולדותיו, סיליחה "אדין דין אם ידוקך" (צט) נתbara ע"י ריבינו אברהם ב"ד עוזיאל.

--

מחבר סילוחות: סג, צט וסימן סב במנה פולין.

ריבינו יואל ב"ר יצחק הלווי מבונגן

ריבינו יואל הוא אבי של הראב"ה וחנתנו של ריבינו אליעזר בר נתן, הראב"ן. ומזהכר פעמים רבות בחבריהם, שנת פטירתו תקנ"ט לערך.

מהילה ישב בדריננסבורג, וכפי שכותב חמיו, הראב"ן, "תמצא במסכת נדרים ריבויו שהביא חתני ר' יואל מריננסבורק". שם למד אצל רבוותיו: הריב"ם, ר'

משה ב"ר יואל ובעיקר אצל רבינו אפרים ב"ר יצחק מרינשבורג (ע"ע), אבל עיקר ישיבתו היה במבנה וכיכב בשותה מהרש"ל סימן כת.

כאמור בנו המפורסם הוא רבינו הראבייה ובנו השני הוא ר' אורי הנשרף על קדושת השם בשנת תתקע"ז.

מחבר מספר סילוחות: כה, ל, לא, נד.

רבינו יוסף

חתום – יוסף חזק – בסיליחהעו "יושב בגבאי מרים", לא נודע זמנו ומקוםו.

רבינו יוסף ב"ר יצחק (מאורליינש)

מכובדי התוסט', תלמידים של ר'ת, ריב"ם והרשב"ם. (סה"יד ד"א תמקל), ר'ת משיב לו בספר הישיר (תורת טרי"ז) ומכוונו בחור זקן. זההו רבוי יוסף ברבי יצחק בן הנדייב ר' יוסף מקינון (ספר התורה מה טט), מוחבד בתוספות שבת (יב. ד"ה שמא) פירש הרב יוסף מאורליינש וכו' ואין נראה לר'ת וכו' ובזכותם (עת. תוד"ה אמרו) והה'ר' יוסף דאורליינש היה מפרש וכו' ור'ת השיב לו וכו' ובאותה לשון בענין אחר בכבא בתרא (נד. תוד"ה מוליא) הקשה ה'ר' יוסף דאורליינש וכו' ור'ת השיב לו וכו'.

רבינו יוסף ב"ר יצחק הוא רבינו יוסף בכורו שור שפירש את התורה. כך יוצא בכירור מתחום ביבמות (כה. ד"ה היא ואחר) "וה'ר' יוסף מאורליינש מפרש דפרקן מהרוג ונרכע שיצילו כשם קרובים להורג ורובע" ובאותו עניין במכות (ת. תוד"ה נרכע) מכונו בכורו שור: "יעוד אמר ה'ר' יוסף בכורו שור דפרקן הכל נרכע שהוא קרוב לרוגץיל וכו' הרוג שהוא קרוב להורג יציל".

וכנראה זהו רבינו יוסף ב"ר יצחק החתום בסיליחה כה "ארון מועד כתקה" הכתובה ע"פ א"ב מיוחד של א"ב גג"ד הה"ז וכו'. ובמנגה פולין (כו) נאמרת סיליחה זו רק עד סוףอาท' ל', ובונוסה ליטא חלוקה לשנים סימן כה וסימן כו המתייחס מאות מ' "מרובים צרכי עמק", ואלו ואלו אומרים מ"מרובים צרכי עמק" בנעילה ליו"ב.

רבינו יוסף ב"ר שמואל (טוב עלם)

רבינו יוסף טוב עלם היה חי בתקופת רבינו אליהו הוקן ורבינו האי גאון וכן דורו של רבינו גרשム מאור גוללה.

כתב פירוש לתורה, פוקס ורשי" בחולין (קד): מזכירו: "ירואה אני את דבריך ר' יוסף טוב עלם זיל שראיתני תשוכת כתב ידו וכו'", וכן מזכירו בכתובות (יד. ד"ה תרי). פיגען גדורל ופיוטו היותר ירושה הוא "אבוא בחיל להתייצב" לשכת גדורל, שהוא בעקו אזהרות בהלכות בעור חמץ הגעלת כלים וסדר ליל פשת. סימנו של

פייט זה מפורסם לכל, מסדר ההגורה לפסח – "חסל סדור פסח", תוספות בפסחים (קיד. ד"ה מתבל, קטו: ד"ה ולמה, קטן. ד"ה תנורי, קיז: ד"ה ורכיע) מרכיבים להזכיר ולפפלו בדבריו בפייט זה וכן מביאו בתוספות בע"ז (עד: ד"ה דרש).
שמו חתום בסליחהנו (שמע) "אחד צורי".

רביינו יצחק

בפזמון "יושב בסתר עליין" סימן יט חתום יצחק, וכן בפזמון "חוקר הכל" סימן יג. ובפזמון "באשמורת הבקר" סימן סו, ובנוסחה פולין בסליחה "אלכה ואשוכה" סימן נד חתום יצחק ובכולם לא נודע מי מחברם, וגם לא ניתן לשער מי כתובם וכברט שרכבו מאיד פיגטנים בשם יצחק. וזאת רק נוכל לדעת שלשלת הסליחות האחרונית נתחבירו לפני שנת ד"א תתקצ"ד, משום שרביבנו אברהם ב"ר עזריאל מפרשם בספריו "ערוגת הבשם".

רבינן יצחק הכהן חבר

חתום בסליחה "אדון בפקך אנו ש לבקרים" סימן לד הנאמר בעיריה ובערב יום הכיפורים. לא נודעו לנו תולדותיו ומן של המחבר אולם ברור שמדובר קודם לד"א תתקצ"ד, משום שרביבנו אברהם ב"ר עזריאל מפרשו בערוגת הבשם".

רביינו יצחק בר אביגדור

חתום בפזמון "ירצה צום עמך" הנאמר בעבר יומס-כפור סימן ק. חתום בו "יצחק" ורואה כתוב שהוא לר' יצחק בר' אביגדור, לא ידועים תולדותיו. מפורסם בעריה"ב ומכאן שקדם לו מגנו.

רביינו יצחק בר יקר

חתום בסליחה פה "אריך בשיחי" ובSELICHA צד "איךナンחה במשבר".
מחכר במרדי נירה סימן תחקלה, וכן מחכר ברכנו ירוחם דף כו עז. זמנו
במאה האחרונה לאלף החמשי.

רביינו יצחק בר מאיר

הריב"ס מבעל התוספות, למד אצל אביו רבינו מאיר בר שמואל חתנו של רשי", אחיהם הבכור של רשכ"ם ור"ת.

מובא בתוספות בכמה מקומות. נפטר בחו"י אביו וכמסופר באגרתו של ר"ת לדאבין (ספר היישר מרוטן): "גם כי אוזעך במר רוחוי, ומרוב שיחי תש חי ואור עני גם הם אין אתי, אל הלקח ארון הקורש עטרת ראשיה הרב ר' יצחק שנתקבש לשכבה של מעלה זה חדש ימים, והניח אחריו שבעה יתומים ולכל ישראל חיים".
מחבר הסליחה "ישראל עמך תחינה עורכים" סימן יד, והוא על הגירות

והרדיפות שרדפו הנוצרים את היהודים להעבירם על דחם "טרוים ואומרים נחלתן לחבל כבודם להמיר, ובבלה להחביל, נצער נתעב לאלהו לקבל ויראות הקדשה לנטוש ולנבל". סליחה זו מפורשת בעריה"ב.

רבינו יצחק בר שעדריה (سعדייה)

מחבר הסליחה "איך אוכל לבוא עדין" סימן סד. ע"פ סדר הא"ב וכוספו חתום שמו המלא יצחק בר שעדריה. לא נודע לנו מואה מתולדותיו רק זאת נוכל להסיק שהיא חי לפני רבינו אברהם ביר' עוריאל שמאפרשו בעריה"ב, וכזה הוכחשו השערות לא מבוססות על חולדותיו.

בפיותו בא לידי بطري של פלותו של עם ישראל לעומת בני אדום ובו מקונן ש"מעיל תפארתי לבני אדום הולבש", ועל בני ישמעאל פיט: "איך סכבוני קדר וגרא' הקוראים נבייא לאיש מעולם לא ניבא, והמה עושים חיל גדור זאכרא".

מבנה הסליחה מעניין ומורכב במיוחד, מיוסד על סדר הא"ב וכוספו חתום מחברו, אולם הסימן לא ניתן בתחלת השורה כי אם לאחר המלה "איך" הבהאה בראש כל בית, ולאחר המלה "והמה" הבהאה בראש כל שורה שלישיית בית. וכוספו כל בית, בשורה הרביעית, פסוק המתחילה במלה "זואני".

רבינו יצחק בר שמואל

רבינו יצחק בר שמואל בר שמחה דוויטרא שייסד מחוזו ויטרי, הוא ר' הזקן מבני התוספות בן אחותם של שלושת האחים רשב"ם ר'ית וריב"ם, נפטר תתקלה"ה (ויש המאחרין זמן פטירתו).

אחד שני עמודי התווך שעלייהם נשענים התוספות שלפניו, ובקדמת "צדקה לדורך" כתוב שהוא לומדים לפניו שישים ובנינים של אחד מהם היה שומע ההלכה שהיה מגיד ונאם היה למד כל אחד לבודו מסכתא שלא היה לומר חברו והוא חזרים על פה ולא היה מוכיר ר' הילכה שלא היה בין כולם הגمرا עד שנחברו עליהם כל הפסיקות שבגמרה.

בנו רבינו אלחנן ג'כ' מבני התווך נהוג על קידוש השם (בחינוי) בשנת תתקמ"ד. בין תלמידיו המפורסמים ר' שמשון משאנץ' ואחיו הריצ'ב"א, ר' ברוך בר יצחק בעל ספר התתרומות, ר' שמשון מקוצי ועוד.

הפומן "יחביאנו צל דז" סימן טה, בנוסח פולין, חתום בו יצחק בן שמואל והוא נזכר לר' הזקן. חתימת שמו בפייט באהה בצורה מעניתה במילוי, שמו " יצחק" חתום בבית הראשון של הפומן. בשאר הבתים שלושת השורות הראשונות בכל בית מיוסדות על סדר הא"ב ובשורה הרביעית שבעל בית חתום "בן שמואל". אותה שיטת חתימה נמצאת במחוזו רומה בפייט לשכת חנוכה "יתנו זירות ה'", הפיט מיוסד ע"ס א"ב של אה"ס בטיע' ע" שכת קדו). בגין שורות ראשונות של הבית, ובשורות האחרונות של כל בית חתום "בן שמואל" ומסגר שניות לאווש מהבר.

רביינו מאיר ב"ר יצחק (ש"ז) שליח צבור

מחמי אשכנז ברוד שלפני רשיי היה פיטן גדול והמפורסם שבפיוטיו הוא "אקדמות" להג השבעות.

מקום מושבו במנציא ווילטיא ומוחרך פעמים רכotta בדברי רבינו הראשונים. בראשי" בפירושו בתהילים (עג, יב): "זהראשון למדתי מרבינו של רם ב"ר יצחק שליח צבור זצ"ל" ובעוד מקומות נזכירים. מוט甫ות בריה (יע"א. ד"ה אלא) דין בדבריו: "ורבי מאיר שליח צבור יסד במערב של פסח". כמו כן מוחרך מספר פעמים במחוזו ויטרי, אחד מהם בתפלות ליל שבת (סימן קנה): "רבי מאיר בר יצחק שליח צבור מווילטיא ذקרך שצרכי לומר עליון ועל כל עם ישראל וכרי וכן נוהג לומר בצלבונו מווילטיא, ורשוי אמר ישר".

ובהגנות מימונית (פ"ב מגילה אות צ): "דמאן דקידי מגילה כורך ופרשטה כאורת וכתינמור וכוי וכן נמצא במנהגינו כתוב בשם ובינו מאיר ש"ץ וכן הנהיג מהר"ס".

ההרי"ל (כהלכות שביעות) כתוב שאחר סיום פסוק הראשון בקה"ת שביעות אומרים אקדמות והטיז' ועוד כמה אחרונים מהה האיך רשותם להפסיק באמצעות קרייה"ת לאחר הרכבה, וכמה אחרונים כמו בשער אפרים האריכו לקיים המנהג והיעב"ץ בסידורו (דינין לשבעות) צוחה ככרוכיא וכותב: "אם אמנים גם בעניין יקר הפיש החשוב הללו, גם אנו אומרים אותו לפי שאדם גדול חברו ונאה למי שאמרו, אבל חזו להעלות על הדעת שמחברו תקין להפסיק בו בתוך קה"ת וכוי והיוטר טוב לאמרו קודם שנפתח ס"ת", ובמ"ב (חצ' סק"ב) כתוב "זוכן המנהג כהווים בכמה קהילות".

מחבר הפיוטים: "תפילה תקה סימן מד וסימן צא ובנוסח פולין אל הר המורה סימן פג ובנוסח צירפו לומר פיטוט מרבינו אלעוז בעל הרוקה. סימן מד בנוסח ליטא, וסימן פג בנוסח פולין נחפרשו בעריה"ב.

רביינו מרדיyi ב"ר שבתאי האריך

רביינו מרדיyi ב"ר שבתאי חתום בעקידה "מפלטי-אל-צורי" סימן לט בשם "מרדיyi האריך". לא נודעו עלייו פרטיטים כל שהם. רק זאת נוכל לקבוע שתקובת חייו קדמה לתקופת רבינו אברהם ב"ר עזריאל שפירש את עקידתו.

רביינו משה ב"ר יוסף הכהן

חתום בטליה פ "ארבע אבות נזקין הן". לא נודע לנו זמנו ומקוםו.

רביינו משה בר שמואל בר אבשלום

מחבר התהנות "מלך מלכים ונס על רמים" סימן פג ו"מקווה ישראלי מושיעו בעת צרה" סימן צו ובשתיין חתום גם עם שם אבי אביו. חיבר פיוטים נוספים

ובשתיה תחינות אלו מובע ומורגש הלחץ הנורא שסבלו היהודים בתקופתו מן הגויים שבקרבתם היו ו"אשר מכרת חנס לאודמים" ובסימן צו מבקש "אבד וגדר מלכות אירופה".

לא נודע בכורור מקומו חmeno.

רבינו סילנו

שמו חתום בסליחה מג "אנקט מסלדין". מסופר עלייו בתוך "מגילת אחימעך" (שהוא"ל קלאר). מקוםמושבו היה בוינסה שבאיטליה בתקופה שלפני גזירות בסיליווס הרשע, לפני שנת ד' תרכ"ה, בדרך שלפניהם רביינו שלמה הכהני.

רבינו סעדיה גאון ביר יוסף

נולד במצרים בשנת ד' תרנ"ב במחוז פיתום הנקרא פימי והוא בא לבבל והיה שם גאון טורה בשנת ד"א תרפ"ז ועוד היה פייטן מפרש ומודרך. נלחם קשות בקראים ותרגם את התורה לעברית, ראב"ע בפיורשו על התורה מרכבה לצטטו וambilאו בשם "הגןון" סתום, חבר חכורים בענייני אמונה "אמונות ודעות", "האגרון" בדקוק, פיירש לתג"ץ פיירש לספר יצירה, ועוד ספרים רבים בכל מקצועות התורה. ר"ת כתב (שבליל הלקט י"א) שמאפיו של רס"ג אנו חיים שמסר לנו סוד העיבור. היה במחלוקה עם הריש גלויה ר' דוד בר זכאי וכפוי שמאיר לספר בסדר הדורות. נפטר בשנת ד"א תש"ב.

כתב בשם הגדולים להחיד"א: "ראיתי בכ"י דדורך בדיחותא שאל שאל הגאון רבינו סעדיה לחיצית אחד הבא אצלו, כמה תפירות תפורת היחס? והחיצית השיבו: מעלהו יאמר לי כמה אותיות יש בתורה? והגאון נצער מادر על זה שמיימו לא שאלו אדם ולא ידע להסביר רק הפעם ההיא, ונצער כמה ימים ולא ידע לכזין המין עד שהשבע בשם ובما מלאך וגילה לו ושמה לבו על הדבר מادر ע"כ מצאתי בכתבי. הגם הולם ראייתי בספר נובלות חכמה, הביא מניין האותיות לרוב סעדיה והשיד שעשה" עכ"ל, השיר הזה נדפס בספר סייג לתורה (פרנפוקט דמיין חק"ז). רס"ג כתב תפילות ופיוטים רבים ואת סדור ובינוי סעדיה גאון וכבר סדר העיבור לרבי יוסי בן יוסי ועוד פיגטנים קדמוניים וכן תפילות ופיוטים שחכרים בעצמו, כן ידועים האזהרות שחייב לשורת הדברות וכבר הוכרים וראב"ע (שמות כ, א) "והגאון ר' סעדיה חבר גאותה וככל כל המצוות באלה عشرות הדברים".

בסליחות אלו אומרים את התהינה שחייב "ובכן יה' מלפני שתהא השנה הזאת" הנאמרת בער"ה. הראב"ע הגדר את שיטתו בפייט של רס"ג בשונה מרוב הפיגטנים האחרים: "והגאון ר' סעדיה נשמר מאלה וכבר בבקשותיו וכמי והם על לשון המקרא וודרך הלשון באין חדות ומשלים ולא דרש" (ראב"ע, קהילת ה, א).

מחבר הסליחה "אבלה נפשי", סימן מה.

רביינו שלמה

בפזמון "שופט כל הארץ" סימן מ חותם "שלמה" והוא נראה לרביינו שלמה ابن גבירול, וምורש בעריה"ב.

רביינו שלמה בר יהודה ابن גבירול

מגדולי המשוררים והפייטנים מדורך ופילוסוף נולד במאלהה קרוב לשנת תשפ"ב ונפטר בולנסיה בסביבות שנת תתק"י. מחבר הספר הפילוסופי "מקור חיים" ועשה אזהרות הכהלים תרי"ג מצוות, חבר שירים זמירות ופיוטים רבים ומפוזרים שבhem "כתהר מלכות" ליום הchiporim. חיבר קינה על פטירת ר' האי גאון "גנודה קרן עדינה היא גברות כל מדינה". ראב"ע כתוב על שירתו: "ירובי שלמה בן גבירול ממידינת מלקה (מאלהה) אריג מהחברת שירים שוקלה, ולא ישקל כסף מחירה, והיא ארבע מאות חרוזים".

כמו כן מוציאו מספר פעמים בפירושיו בתנ"ך, בראשונה בכראשית (ג, א) "יזאמר רב סעדיה גאון וכו' כי הנה גם האמן לא דברו רך מלאך דבר בשבלם, והшиб עליהם רב שמואל בן חפני והנה קם ר' שלמה הספרדי בעל השירים השקולים וחכם גדול היה והшиб על רב שמואל".

גם התוספות במנחות (מא: ד"ה ב"ש) מביאו: "וין יט' רב' שלמה ספרדי (כפיו פ' שלח) המשולשל יהא נפלל כדי אצעבות ארכע".

בסדר הדורות מביא מעשה על פטירתו "תוגר אחד לבש קנהה עליו מרוב חכמו, והרגנו וקבעו בגין שלו אצל אילן תאנה, והתאהנה חנתה פגעה קודם זמנה ועשתה תנאים גדולים ויפים מאד ויחמה המלך וכו' ולבטוף הודה שהרג ליהודי וקבעו שם אצל התאהנה וכרי ותחפ' ציהה המלך ויתלווה עליי".

מחבר סלחות: עה, צב (מפורש בעריה"ב) עב, מ (כ"כ רועה"ה).

רביינו שלמה בר יצחק

רש"י, רביינו שלמה יצחקי מגדולי חכמי צרפת וגדול הפרושים, שזכה לתואר פרש"נרת"א באשר פירש את המקרא וווב ש"ס בבלוי ובזה הוא רבן של ישראל. רש"י נולד בשנת ד"א תית בטורייש וייחסו מגע עד לרבי יוחנן הסנדלי, נפטר בשנת ד"א תחס"ה. גלה למקומות תורה ולמד בישיבות מגנצא – שהיתה ישיבתו של דגמיה, ובוורמייזא אצל רבותו רבי יעקב ב"ר יקר שהיה תלמיד דגמיה, רבי יצחק ב"ר יהודה ורבי יצחק הילוי. שלשתם ביחד מוחכמים בראשי' (גיטין נט: ד"ה נחפרדה) "נחפרדה החבילה – נפסק הקשר, איבר הלוי את כבודו בשכיל חביבתו הנפרדת ואינו קורא כלל, כך אמר מורי הזקן, ומורי ר' יצחק בן יהודה וכן סידור רב עמרם, אבל מתלמידי מורי רבי יצחק הילוי שמעתי בשם שאון סדר לרבר להקדים לי לישראלומי שירצה יקרים". "ומורי הזקן" הוא רבו המובהק של רש"י רבי יעקב בר יקר והוא סתם "רבי" בדרכיו רש"י,

ובפסחים (קיא. ד"ה חיק) מכנהו רשיי "המוראה והקרה" ויתר על כן כתב רשיי בתשובות סימן נ"ט "ואמנם אני נתלה באילן גדול ובינו יעקב בר יקר ואף כי לא שמעתי מפיו דבר זה, מכל מקום לפיכך וסבירתי והבנתי מפיו יצאו".

רשיי עשה שלש מהרוויות בתלמוד ומהדורות שלישית היא זו שבידינו ודקך מאדר בלשונו שרמו כמה חידושים בשניין אותן והבאים אחורי אמרו: "כל פירושי צרפתה השלה לאשפטה חוץ מפרשין דת"א ובן פורתא" ר' ל' חוץ מרשיי מפרש התורה ורבינו יוסף טוב עלם, כ"כ הרבה משה אבן דאנון מפורטוגאל.

ועל תורתו של רבינו כתוב הרואבן (קוז) "כי ראייתי אנשים חכמים שבאו להפליג בדברי בדרכם והכאי על חשבות הזקן רבינו שלמה נ"ג אשר מימי אלו שותין ומפיו אנו חיין וכוכי אשר און וחקר ותקין אונינים לתורה וכוכי דבר מלך שליטון ומוי אמר לו מה העשה וכוכי ושפטותיו שמרו דעת תורה נתקשה ונתחדשה וגדרשה מפיו, תורה אמת הייתה בפיו בשלומם ובמושור הלאך והעמיד לעולם וגָל שלישי הגדרל תורה והארדי".

ולרש"י היה שלש בנות ושותים מחתני היידועים הם ר' יהודה בר נתן – הריב"ן, ר' מאיר בר שמואל אביהם של הרש"ב'ם רבינו יצחק ורבינו חם אשר בכית מדרשם חוברו התוספות על בסיס פירושו של רשיי.

נסוף על פירושיו יצאו מבית מדרשו של רשיי החיבורים: *הפרדס, האורה, סידור רשיי, מעשה הגאנונים איסטר והתר, מחוור ויטרי ותשובות רשיי*.

ומן הענין להביא את שכחן בשם הנגדולים לחיד"א בשם ר' חיים ויטאל: "ובמגילת טחרים מהרוחיו צצ"ל כי"י מכתב ידו ממש כתוב וצ"ל: רבנה שלמה צצ"ל לאחד מותו בא בחלום לבן בתו ורבנה שמואל והקיצו זיל, אמר לו: מי אתה, אל": אני שלמה זקן קום ורוחץ בנקיין כפיך ותלמודו ממנני קריאת שם הנעלם כי הכל למדתיך חוץ מזה, וכן עשה וישב אצל צל במשמות אבל לא ראהו ולמדו וכוכי ואמר לו תבין הפירוש בטוב כי אין לי רשות עוד לעכב עכ"ל. וצא ולמד קדרותו ותוקף גודלו של רצה זה בעורונו חי למדנו עד דשקל רשותה וידע בעזה"ב דרשכ"ם ראיו לזה, ואין להאריך" ע"כ בשם הנגדולים.

מכאן פיתויו נמצאו שתי פתיות, לר"ה "ה' אלקי הצבאות" סימן כב, ולצום גדרליה "או טרם נמתחו" סימן מו ושניהם מפורשים בעריה"ב.

רבינו שלמה בר מנחם

חתום, בשלמוניית "שלש עשרה מדות האמורות בחנינה" סימן לח, בשם המלא, לא נודע מואה על תולדותיו ומן, ברם זמנו קודם לרבינו אברהם בר' עזראיאל שפירשו.

רבינו שלמה בר יהודה הכהני

רבינו שלמה בר יהודה המכונה "הכהני" בפי רבוינו הראשונים, חי לפני רב שירא גאון שמו כירו. מקום מושבו באיטליה.

תולדות הפיגיטנים

במגילת אחימעך מסופר על גזירות בסילוי הרשע, "בשנת שמונה מאות שנים לעיר הקודש למלאת חרבנים", שהכריח את היהודים להמיר ובעיטה ר' שמעון הגדול בתב"ג גם רבינו שלמה הכהני היה בדורם (של רבינו שפתייה) היה דר באיספמיא רבתי בגזרת בסיליות הרשע שהיו לוקחים היהודים וכותשים בגותות וכורו ויסד על זה בסילicha "אני יומן אירא" — "חישך השאר מכתשם בכיתת הבד".

ומכך שחרבן הבית היה בגיא תחכ"ח אם נסיף 800 שנה הרי שזמנו היה ד"א תרכ"ח. וכן מוכח מה שישראל ה"בבלי" בטליחתו "ארך בר מקוה ישראל" (סימן טא) "זה פעמים קצר ועוד עצורה" ומפרש בעריה"ב: פ"י גל[ות] זה כבר ח' מאות שנה מכניין אותן קצ"ר, קצר ב' פעמים ועוד עצורה וערין לא נגלו". ובזה בירנו בודאות את זמנו.

רבינו בעל עריה"ב מרבה לפרש סיליחותיו רשי"י כותב "הוא שישראל ה"בבלי" בשםות (כו,טו) ובשיר השירים (ד.ג). וגם באיכה מביא מן הטליחה "ארך בר מקוה ישראל" סימן סא עי"ש ב"פני חיים". התוס' בחולין (מכ.) מביא מסימן פ, בנוסח פולין, עי"ש ב"פני חיים".

היה פיגיטן פורה שהבר פיטוטים רכים ורוב פיטוטיו בני ארבע שורות, ומכאן יש שרוצים לומר שפיטוט בעל ארבע שורות נקרא "שלמוני" ע"ש רבינו שלמה" הכהני שכ"ס יסיד רוב פיטוטיו.

רבינו שלמה הכהני הוא המחבר בעל מספר הסיליחות הרוב ביוור בסדר הסיליחות שלנו והם: ב, ג, ה, ט, כב, כז, לו, לו, נא, נה, סא, עא, פרט לסתmens כז, לו, נה כולם פורשו בעריה"ב.

רבינו שלמה בר שמואל

חתום בפזמון ליום חמישי "ישמענו שלחתי" סימן טז. לא ידוע מתולדותיו ומפרשו בעל ערוגת הבושם.

רבינו שמואל הכהן

שמו חתום בפזמון "מלacci רחמים משרתי עליון" סימן י ליום ג' דסליחות. החתימה מרובה (הינו כל אותן מופיעות ארבע פעמים בבית) אחרי המילים "אולי יرحم" ובסיומו חתום "כהן יה".

רו"ה קבוע שהוא רבינו שמואל ב"ר יהודה מגנצע המוחכר בספרדי דבר רשי", נהרג עקדיה בגזרת תנג'ו עם אשטו ובנו. אביו רבי יהודה הכהן בעל ספר הדינין.

רבינו שמואל ב"ר אברהם הלוי

חתום בפתיחה "שחרנו בקשותך" סימן טט, והוא חבר פיטוט "אין לנו אללים ולתך" על גזירת ק"ק פרנקפורט דמיין, בסידור בני וורמייז לוחות של שבת י"ג סין. מפורש בעריה"ב.

רביינו שמעון בר רביינו יצחק בר רביינו אבן הגadol

הוא ורביינו שמעון "הגדול" מגנزا בן דורו של רגמיה, והוא היה בר סגולתו של רביינו אליו הוזקן שיסר אזהרות "אמת הינה חכמי".

רביינו שמעון הגadol חיבר פוטיטם למועדיו השנה סlichot וחרירות בינהם לשכת "ברון ה' יומם". ובמחוזו ויטרי כתוב עלייו: "רבי שמעון בר יצחק הגadol היה מלומד בנייטם". סבו רביינו אבן היה בן דורו של הרוס"ג ו"היה גדול בתורה ובחכמה ועוור וכטודי סודות לדורש כל אותן במ"ט פנים".

נכדו של רביינו שמעון "הגדול" הוא רביינו שמעון "הוזקן" תלמיד רגמיה אחיו אמר של רשיי (עי' רשיי שבת פה:).
חכר סlichot יא, ג, נח, סח.

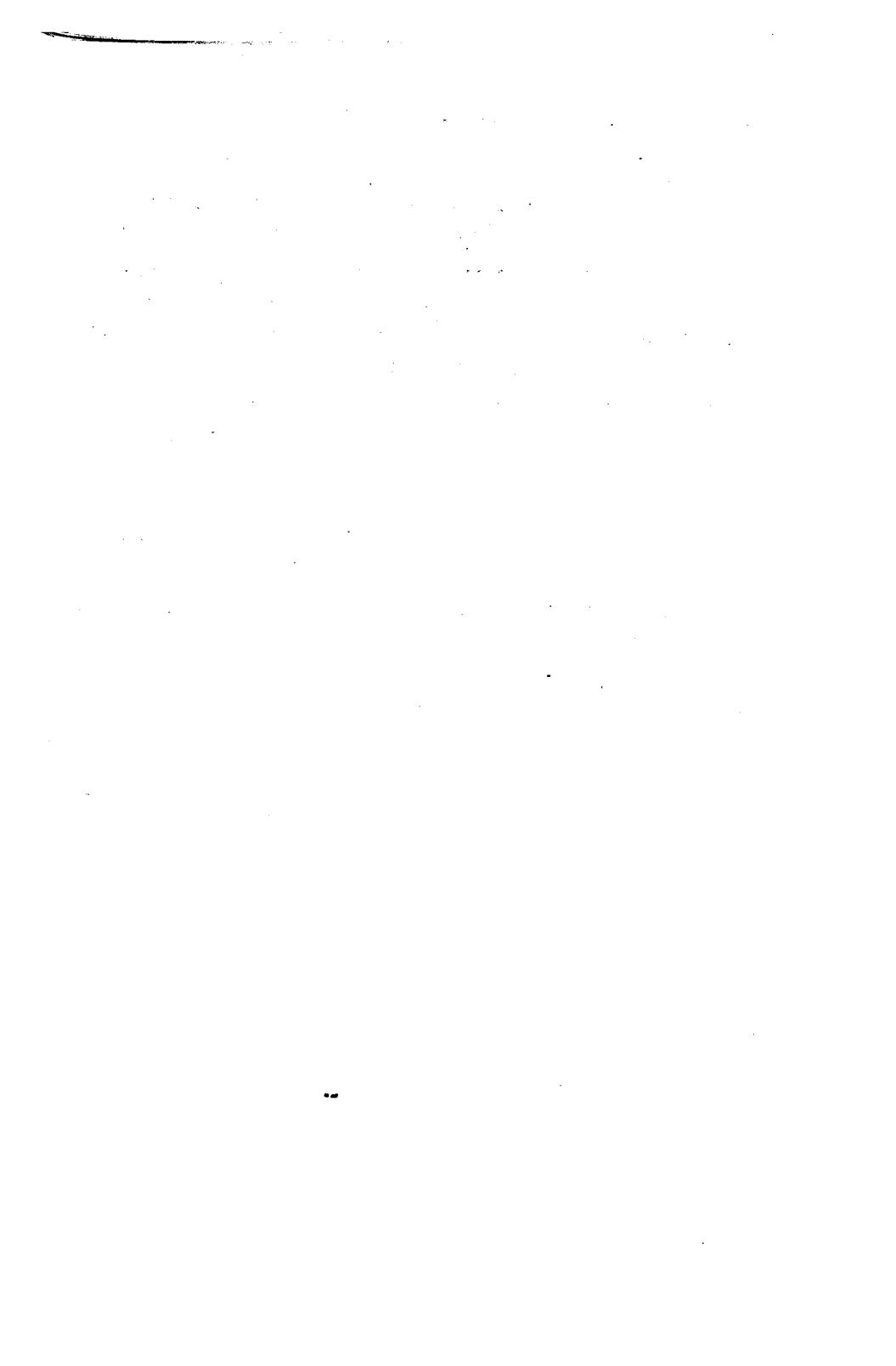
רביינו שפטיה

רביינו שפטיה היה ראש ישיבה ואב"ד באירוי שבאייטליה בשנות ד"א תרכ"ח וכפי שכחובים חולוותיו במגילת אהימעץ, בזמן ריחתה גזירת בסילוי הרישע, שמונה מאות שנה אחר חורבן הבית להשכיב את היהודים מאמונתם", ובזכות רביינו שפטיה שהצליח לגרש את השדר מבתו של אותו רשות נצלת אירוי מן הגזירה.

בנו של רביינו שפטיה הוא רביינו אמתי בעל מהבר הפורסם יה' ה' ועליהם כתוב רביינו אברהם בר"ר עורייאל: "אופן (אראלים ומלאכים) דרכי אמתיי בר רב שפטיה, ושניהם היו בעלי השם, והוא רב שפטיה אשר הצליל חמש קהילות מן השמד בארץ יין שנטרפה בת המלך והוא רפא אותה בשם, ובקדום כן הכרית יותר ממאה קהילות לטעתון שהיו כותשים אותם בבית הבד, ועליהם מיסוד (מורביינו שלמה הבעל) שהיא בדורות) בסличה אני יום אירא' — 'חשן השאר מלחתם בבית הבד'".

חתום בפומין "ישראל נושא בה" סימן ז ומפורש בעריה"ב.

ואלה הסlichot שלא נודע מי מחברם:
טו, לג, מא, שמע, מה, נז, סה, סז, עג, ער, עז, פג, צו.וגם אלה הסlichot לא נודע מחברים, והם מפורשים בעריה"ב: ד, לב, פט.

דיני סליחות

עורכים מספר "טטה אפרים"

מועד וזמן סליחות וקצת דיני העניות

- א. יש מקומות שנוהgan לקום באשמורות לומר סליחות מן אחר ראש חדש אלל עד יום היכפורים. ויש מתחילין להשכים מיום ט"ז באלו.
- ב. אומרים סליחות רק ביום החול ולא בשבתו לפ"י שאין אומרים תחנונים בשבת וראש חדש.
- ג. במדינותינו נהוגן להשכים לומר סליחות מן יום ראשון בשבוע של כל בו ראש השנה, [הינו אם חל ר'יה יום חמישי ויום שישי או יום השבת ויום ראשון, אלף המגן].
- ד. אם חל ר'יה ביום שני או ביום שלישי מתחילין להשכים מיום ראשון בשבוע שלפניו.
- ה. ومن אמרת הסליחות הוא בסוף הלילה סמוך לאור הבקור, [לפי שאמרו שהקב"ה שט בלילה כי"ח עולמות ובג' שנות אחרונות הוא שט בעזה], ואלף המגן]. ועכשו מתחזרן על הרוב עד התחלת עמוד השחר. [וז"מ אף אם נתארח לומר עד אחר שהAIR היום לא יבטלمامירות הסליחות לפי שעמיהם אלו הם ימי רצון, אלף המגן].
- ו. ביום הראשון משכימין יותר קצת, בכדי שתיכן לומר לשון הפזמון שאומרים בו "בזעקהם בעוד ליל" וכן "רצה עתרותם בעמדם בלילה".
- ז. ואם מתחילין קודם עלות השחר אפילו כשו אמרים הפזמון כבר הוא יום ליתין בה, בין דעתך ועכו והעתירנו בעוד לילה, משא"כ אם לא התחילו עד שהAIR היום מחדי בשיקרא, אלף לטטה].
- ח. אין לומר סליחות ושלש עשרה מדרות קודם חצות לילה.
- ט. במקומות שנוהgan לומר סליחות בערבית ואומרים שלש עשרה מדרות ראיי לבטל המגן,ומי שנמצא שם ישב וידום או יאמר קצת מזמורין, אך זורי וראשי לומר עמהם, מלבד במוצאי שבת, שאו אין לומר זורי קודם

- ג. ביום ראשון של סליחות נהגו רוב הכהל להתענו אף מי שאינו מתענה שאר ימי תשובה, ואין צורך השלמה וקבלת, כיון שנוהג להתענו בכל שנה.
- יא. מנהג הרבים להתענות עשיית, ולפי שחסר מהם ארבעה ימים, דהיינו שני ימים של ר'ה, ובשבט תשובה שבניטים וערב יה'כ, נהגו להשלים קודם ר'ה ארבעה ימים בימי הסליחות.
- יב. ימים אלו של עשיית שמתענים בהם לפני ר'ה ואחרי ר'ה, ויש לו קביעות, על הימים שלפני ר'ה איזה מהם יתרעה, אין צורך לקבל תענית בתפלת מנחה שלפניה.
- יג. אין צורך להשלים תעניות אלו עד צאת הכוכבים, אלא כיון שהתפלל מנחה יכול לאכול שעה ורבייע קודם הלילה. ויש חלווי מוג שמתענן רק עד אחר מנחה גודלה.
- יד. בתפלת המנחה בלחש מתפלל "עננו" בשומע תפילה, ורק ידלג את מלות "צום תעניתנו" (ועיין במ"ב סי' תפ"ב דהבדי ישע ומחלוקת השקל סוברים דא"צ לדלג צום תעניתנו) אבל הש"ץ בתפלת בקול רם אינו אומר "עננו", ואין אומר ברכת כהנים ואין קורין "ויהל" ואפילו יש עשרה שמיטמין התענית עד צאת הכוכבים.

שליח ציבור

- א. אם יש שליח צבור קבוע מתפלל הש"ץ הקבוע.
- ב. ואם אין שליח צבור קבוע, נהגים להעמידה בתפלל סליחות מי שיש לו בנים וירא שמיים, שהוא שופך לבו ומתפלל בתחנונים מקירות הלב, שבאותן הימים אנו תלין בדין וציריך כוננה גודלה.
- ג. ידקקו הצבור לחזור אחר שליח צבור היותר הגון והיותר גדול בתורה ובמעשים טובים ושיהיה בן שלשים שנה שיש לו דעת מושכת שמשם ואילך מתחיליןימי הזקנה, ולכבר נגע ונשבר, וגם היה נשוי אשה.
- ד. אם לא נמצא בן שלשים, ראוי שעכ"פ יהיה בן עשרים וחמש שנה. ה. נהגו לעבור לפני התיבה פרנסי ומנהיגי הדור, שהמה יראי ה' יודעים בער הדור ומכוננים לבם ביתר.
- ו. אם אי אפשר למצוא מי שיש בו מעלות ומדות הלו, כל ישראל בחזקת כשרים לחפלה, רק צורך שיהיה מרווחה לקהל.
- ז. כל המתפלל בחזקה אין עוניים אחרים אמן.
- ח. צורך הש"ץ להוציא כל אדם בתפלתו, ואם יש לו שונא ומכורן שלא להוציאו גם אוּהָבֵוי אין יוצאים בתפלתו.
- ט. אין למגנות ש"ץ סומה בימים גוראים אף שיודע התפלות והפיוטים בע"פ, אך לא שווי מה אחר שרatoi להיות ש"ץ

ו. אם כבר מינווהו הזכרן קודם קודם שנעשה טומה ואח"כ נעשה סומה, משמע שאין לסלקו בשבייל כך, אלף המגן].

יא. מי שהיה נשוי ונתאלמן אין למונו ש"ץ לכתילה אפילו אם איש אירסasha ולא לקחה עירין.

יב. אם מינווהו הזכרן בהיותו אלמן והחזק כמה שנים ואחריך יצא עליו עורין מהמת שהוא אלמן, אין לדוחותנו.

יג. אם החזק מכמה שנים בהיותו שרוי עם אשתו ואחריך נתאלמן אין לסלקו בשבייל כך.

יד. נהוגים שמי מתחפל סליחות, מתחפל כל הוים שחרית ומנחה ומעירב. טו. ואפילו ערכית שלפניו הוא מתחפל [זהא"ר והא"ז פרמ"ג כתבו דערכית שלאחריו לא שייך לו, אלף המגן].

טו. המתחפל סליחות קודם לאבל וליאר-צ'יט ומוהל ואפילו יש שם הגון ממנו. וعصיו לא נהגו כן,ומי שיש לו יא"צ הוא מתחפל, וכן האבל.

יז. הש"ץ יתעטף בטליה מצויצת קודם שייחיל באשרי [מנני כבוד הזכרן, ובפרט בסליחות שאומר "יעבר וכוי" שציריך להתעטף מפני כבוד השכינה, שאיתה בגמרה שנתעטף הקב"ה שליח צבור, אלף המגן].

יח. אם אמר באשרי بلا עיטה, יתעטף ריימר איזה פסוקים בלחש קודם שיאמר החזי קרייש כדי שייהי הקדיש בעיטה.

יט. כמשמעותם בעוד לילה לא ברכך על עיטפותו, ולכן טוב שישאל תלית מאחר, ולא יקח תלית הקהיל וככל-שכנן תלית שלו.

כ. אם לך תלית הקהיל או תלית שלו ונתקעטף בלילה לומר סליחות, אין מברך עליו, ומכל מקום כשאיתר היום והגע זמן ציצית יש לו להסירו מראשו ויברך ברכת "להתעטף בצדית" ויחזור ויתעטף בו.

כא. אם לך תלית שאלה אףלו אם האיר היום באמצעות הסליחות אין לו לברך עליו, אףלו הוטר מראשו וחזר ונתקעטף בו.

כב. אם מתחילין לומר סליחות אחר איתר היום, יש לו לברך על עיטפותו בכל עניין, אף שהוא תלית שאלה.

כג. אם אין שם בנסיבות תלית כלל אף"כ רשאים לומר סליחות ושלש עשרה מדות ללא תלית.

הנחתת המשכימים לסליחות

א. כמשמעותם לסליחות אע"פ שהוא קודם אוור היום צריך לברך בשעת נטילה ברכבת "על נטילת ידים", וגם צריך לברך ברכת התורה קודם הסליחות.

ב. כמשמעותם הסליחות והאריך היום צריך ליטול דייו שניית, וערעה עליהם ג"כ ג'

- פעמים כמו כל נטילת ידים שחרית, אבל לא יברך על נטילה זו ברכת "על נטילת ידים". ג.
- זומנהנו שהש"ץ והציבור מברכים קודם הסליחות הברכות "על נטילת ידים" ו"אשר יצר" ו"א-ליך נשמה" וברכת התורה, ולאחר הסליחות מתחילין מברכת "הנותן לשכוי", אלף המגן].
- ד. קודם הסליחות אין נכון לאכול, רק יש שותים קפה ללא סוכר למען יוכל לומר הסליחות בהשקט ולא כובד ראש מחמת השינה.
- ה. מי שנוהג לעשות תיקון-חצות בכל השנה, יש לומר תיקון-חצות כמנגן ואחר-כך יאמר סליות.
- ו. הנוהג לעשות תיקון-חצות וארע שכשם ממטתו כבר הגיע עת אמרות הסליחות בזיכרון, אע"פ כן יש לו לעשות התיקון קודם אור הבוקר, וניתה הסליות ויאמרם אח"כ ביחיד, לפי שתיקון-חצות הוא מادر נعلا ובפרט ביום האלו הזמן מוכשר יותר לכך.
- ז. במקומות שנוהגים לומר סליות לאחר החזות לילה, ועודין לא עשה תיקון-חצות, וירודע שגם אם יאמר סליות בזיכרון ישאר עוד זמן בלילה יוכל עוד לומר תיקון-חצות, אל יפרוש מן הצבוד אלא יאמר עמהם סליות, והסדר תיקון-חצות יעשה אחר-כך, אלף המגן].

סליות בזיכרון וביחיד

- א. אין לפירוש מהציבור בעת אמרות הסליות אפילו מי שחשקה נפשו בתורה והוא מתחמי בלהמו מאד, בעת הזאת ישתתק עם הצבוד השופכים לב כמהם לפני אבינו שבשבמי מלך חפץ בחיים.
- ב. אין להתחיל "אשרי" עד שיתאפסו שם עשרה, כדי שיוכל לומר אחרי קדיש מיד.
- ג. אם אי אפשר להם להמתין עד שיהיו עשרה לא יאמר קדיש אחרי "אשרי", ומתחילין "לך ה' הדזכה".
- ד. אם כשתחילהו "לך ה' הדזכה" באו מיד עשרה, אז יאמר החצי קדיש אפילו במאצע פסוקי תחינות והסליות, אלף המגן].
- ה. אם באו עשרה מיד אחר שמשים "אשרי", יאמר איזה פסוקים ויאמר הקדיש. ו. ואם באו אחר שהתחילהו לומר הסליות, אם עדין לא נסתלק הש"ץ מן התיכה יש לומר מעט דברי סליות ותחנוניות, בכדי לומר קדיש עם התקבל. ז. אם היו עשרה בעת הסליות ויצא מהם לחוץ, ואין כאן עשרה בגין הסליותAuf'e רשי לומר קדיש אחר הסליות עם התקבל. אם נשתיירו על כל פנים רובן, אלף המגן].

ת. היחיד יכול לומר סליחות, ובכלך שלא יאמר שלש עשרה מדות, וכן בסליחות במקומות שנזכר מעניין שלש עשרה מדות וכיוצא יש לו לדלג.

ט. גם הבקשות שהן בלשון תרגום כגון: "מחי ומסי" ו"מן ובשמו" לא יאמר כשאין שם מעניין עשרה.

סדר הפליחות

- א. אחר שמתעטף הש"ץ מתחילה לומר "אשר יושבי ביתך", ואומרים כל העם "אשרי" ואח"כ אומר הש"ץ חצי קדיש, [וקודם הקדיש יאמר הפסוק "וועתת גידל נא כה הי", אלף המגן].
- ב. אח"כ מתחילין לומר הסליחה "לך הי הצעקה", וכשmagiu ל"הנשמה לך", הש"ץ מתחילה בקול רם, ויתן את קולו בכבי לעור לב העם, ובכער"ה מוסיפים עוד פסוקים.
- ג. כשמתחילין סליחה יש להתחילה תחילה "א-להינו וא-להי אבותינו" חוץ מסליחה המתחילה בשם.
- ד. [סליחה המתחילה ב"אדון" יש לומר "א-להינו וא-להי אבותינו", אשל אברהם מבוטשאטש (תקפ"א)].
- ה. כשהגמורים הפזומים אומרים "זכור ורחמי וגנו", וכשmagiu הש"ץ ל"שמע קולנו" הוא מתחילה בקול רם והציבור עונין אחריו פסוק אחר פסוק עד "ככלות כוחנו אל חזעבנו".
- ו. אחר כך אומרים להלן כל-אחד לעצמו, ואומרים שלש פעמים וודרי "אשmeno וכורי" עד "מחי ומסי". [זהאר"י זיל כתוב שלא אמרו ג' פעמים, אלף המגן].
- ז. טוב לעמוד בשעת אמרת הסליחות, ויש אומרים "זכור ורחמי" בישיבה ועומדים לאמירת "שמע קולנו".
- ח. מי שקשה לו לעמוד באמירת סליחות, על כל פנים יעמוד בשעת אמרת "א-ל יושב" ושלש עשרה מדות ובשעת אמרת הוודאים.
- ט. אחר כן נופלים על פניהם ומטין על יד שמאל ואומרים תחנון "רחום וחנון" וכורי עד "יבשו רגע".
- י. ע"פ שנפילת אפים אינה בלילה, מ"מ אם כשהגיעו לנפילת-אפים עדין לא האיר היום עפ"כ ראשים ליפול על פניהם, כיוון שהוא קרוב ליום, ומ"מ טוב להאריך קצת בסליחות, כדי שתהיה נפילת אפים ביום ממש.
- יא. אכן לדבר בין הסליחות לנפילת אפים, אבל אכן יהא טהרה ורבא או אמן של ברכות מותר לענות, ואם עבר ודיבר מ"מ צריך ליפול על פניו, אלף המגן].
- יב. [נכשיש מיליה בבית הכנסת, אם גומרין הסליחות קרוב לאור היום בודאי יש נפילת אפים, אלף המגן בהערות].
- יג. [אבל אם גומרין הסליחות לאחר שהair היום יש שאומרים שלא לומר תחנון

(פ"ת) ו"י"א דאי הסנדיק יאמר בסליחות תחנון ונפילת אפים (הגרא"ש בסימן תר"ב), וכן מסתבר, אף המגן בהערות].

יד. וחוקפים ואומרים "מחי ומשי" וכור "שומר ישראל" וכור "וأنחנו לא נדע" וכור עדר "למען שמי" ואומר הש"ץ קדיש שלם עם התקבל.

טו. לאחר "מחי ומשי" אומרים "מכניסי רחמים" ואין בזה משום משתף שם ודבר אחר, שבלי הלקט. וכ"כ בשו"ת מהרי" בرونא (ס"י רה"ע). ולכן אין לשבש שם נוטחא, אף המגן].

טז. [ריש שכתו שאין לומר הפיט "מכניסי רחמים" מהר"ל מפראג (נתיבות עולם) ושו"ת חת"ס (או"ח כסו)].

יז. בערב יום כפור באשמורות הבוקר אין מרכיבים בסליחות, ואין אומרים הודיי אחר "שמע קולנו" רק פעע אחת, ואין אומרים "אל רוחות", ולא נפילת אפים. ומסיימים "כ"י לך לבד הרחמים והסליחות", והש"ץ אומר קדיש.

שלש עשרה מדות

- א. אין לומר שלש עשרה מדות קודם לילא, מלבד יה"כ, ובמקום שנוהגים כן ראוי לבטל המנהג.
- ב. אין הייחד רשאי לומר שלש עשרה מדות דרך תפילה ובקשה רחמים משום שהם דבר שבקדושה ואין אומרים אותם בפחות מעשרה.
- ג. וכן במקומות שנזכר בסליחות מעין שלש עשרה מדות, כגון: "וזכור לנו היום ברית שלש עשרה" וכיוצא יש לו לדרג.
- ד. אבל אם בא לומר שלש עשרה מדות דרך קריאה בתורה בניגן ובטעמים מותר.
- ה. [כשאומר י"ג מדות ה' ה' יש לשוח מעט, אף המגן].
- ו. כתוב אבודר罕 "זוקרא בשם ה'" יש להפסיק מעט בין "בשם" ובין "ה'" משנה ברורה].
- ז. ביום שלפני ערב יום כפור משבכימין קצר יותר מאשר הימים לפי שאומרים או סליחות של י"ג מדות "זוכרה אלהים" שחייב ר' אמיתי כמ"ש בספר חסידים, ואומרים אותה ברכבי ובכוונה רצואה ביזור.
- ח. ונוהגנן בהרבה מקומות כשלול יה"כ ביום שני או ביום חמישי או מקודמין לומר סליחות של הי"ג מדות ביום שני או ביום חמישי שלפני כדי שלעלום יאמרו הסליחות של הי"ג מדות ביום שיש בו קריאת התורה, אף המגן].

דיני אבל במליחות

- א. אבל אסור לצאת מביתו ליכנס לביהכנ"ס לומר סליחות עם הצבור, אפילו לאחר שעברו שלשה ימי אבלות, ואפילו ביום ראשון של סליחות, הע"פ שהולכים בעוד לילת.

- ב. אבל מותר לומר סליחות בביתו בלבד, או שיאסוף עשרה לבתו.
- ג. דין אבל בעריה ועיוכך ראה למן בדיי עריה.
- ד. אבל תוך י"ב הורש אחר אביו ואמו, או תוך שלשים יום אחר שר קרובים, יכול להיות שליח צבור בידי הסליחות שקדום ר'יה.
- ה. בעשרהימי תשובה יש שנוהגים שאין האבל אומר סליחות ואין עוכר לפני התיבה ויש מקילין גם בויה, וכן פסק במ"ב שמותר לאבל בתוך י"ח אפילו בעריה ועיוכך.
- ו. בתוך שבעה אוו לו להיות שליח צבור בידי הסליחות ומכל שכן בעריה, מפני שאין מدة הדין מתחה עליו.

ערב ראש השנה

- א. בעריה משכימים הרבה ועומדין כמו שעשה שנה או שלישית אחר חצות לילה קודם פנו מלך מוחל וסולח בכבי ובחנונים, עצת ברדים בדים, ואומרים פזמון "זכור ברית אברהム" שחביר רגמ"ה.
- ב. אומרים סליחות הרבה, ויש לאמրם במתן ובהכנה ובשבורן לב, לא כאותן המתגרים בשינה עד סמוך לאור היום ועל ידי זה הם מהרים על הש"ץ.
- ג. בערב ראש השנה אומר הש"ץ בקול ושם גם "אשרי העם יודעי תורעה" וגורי, ויש שמוסיפין גם שני פסוקים שאחריו "בשםך יגלוון כל היום" וגורי, "כי תפארת" וגורי.
- ד. קודם "מחי ומסי" נופלים על פניהם כמו שאירימי הסליחות אף אם גמיש אמרות הסליחות על היום ג"כ נופlein על פניהם.
- ה. אבל אחריך בתפילה שחרית אין נופlein על פניהם.
- ו. נהוגים אנשי מעשה לעשות חבורה של עשרה עשרה שיזובים לעשות הסדר של התורת נדירים, וזאת יעשה התורת נדירים בbijtidin, דהיינו שלשה בני אדם, אלף המגן].
- ז. בערב ראש השנה מותר האבל ליכנס לbijhcenis לומר סליחות עם הציבור ואוז יכול להחפיל ג"כ שם עם הציבור.
- ח. וכן בערב יום הכיפורים במקומות שנহגו להרכות סליחות בעיוכך כמו בעריה.
- ט. מכל מקום אם יכול לאסוף עשרה לבתו מוטב לעשות כן, אם יש לו מנין מיוחד בביתו שיוכל לומר הסליחות בישוב הדעת ובכוננות הלב.
- י. בעריה נהוגים שהכל מתענים, אם הוא בן י"ג לזכר ויב' שנים לנכה, ואין שלימין כדי שלא יכנס ליום-טוב כשהוא מעונה.
- יא. במקומות שיש קצת חולין אין צורך להתענות, אף שכבר התענה עריה כמה

- פעמים אין צורך התרה, שכן זה דומה לנדר, כיוון שלא התנה רק מצד מנהג האכבר.
- יב. אם אירע ברית מילה או פדיון הבן, שעושם בהם סעודת מצוה, בעבר ראש השנה, כל הקרואים שיזמין בעל הסעודה הרשות בידם לאכול, ומכל שכן הקרובים השוכנים לסעודה מצוה זו.
- יג. יש נהוגין בער"ה אחר שליחות, אם הוא עדיין קודם עלות השחר, לאכול דבר מועט, אך"פ שישן בלילה שנית קבוע.
- יד. הנהוגים כן יכולים לאכול אך"פ שלא התנה קודם שכיבת שיהא ושי, כיוון שכן נהגו הרי זה כאילו התנו. ויזהרו הרבה שלא יומשך האכילה אחר עלות השחר.

תזמר דברה

מאת המקובל דאלק'

רביעי משה קורדובירו זצ"ל

פרק ראשון

האדם ראי שיתרmeta לكونו ואו יהה בסוד הצורה העליונה, צלם ודמות. שאלו ידומה בנוטו ולא בפעולות, הרי הוא מכוב הצורה ויאמרו עליו צורה נאה ומעשימים כערומים. שהרי עיקר הצלם והדמות העליון הן פעולותיו, ומה יוכל לו להיות בצורה העליונה, רמתה תבנית אבריו, ובפעולות לא יתדרמה לكونו. לפיך ראי שיתרmeta אל פעולות הדובר, שכן שלוש עשרה מרות של רחמים עליונות ורמות בסוד הפסוקים (סוכה 14ב): מי אל כמך נשא עון מעבר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד אף כי חפץ חסר הוא; ישוב ירחמש יבש עונתיו ותשליך במצולות ים כל חמאתם; תתן אמת ליעקב חסר לאברהם אשר נשבעת לאבותינו טימי קדם". אם כן, ראי שתמצאה בו שלוש עשרה מרות אלו. מעכשו נפרש אותן הפעולות, שלוש עשרה, שראי שתהיינה בו.

הא' – מי אל כמך

המדרשה זאת מורה על היהת הקב"ה מלך נעלם, סובל עלבן, מה שלא יכולו רעין. הרי אין דבר נסתר מהשנחו בלי ספק, ועוד אין רגע שלא יהיה האדם נון ומתקיים מכך עליון השופע עליו. והרי תמצא שימושים לא התא אדם נורו שלא היה הוא באותו רגע ממש שופע עליו שפע קיומו ותבעת אבריו, ועם היות שהאדם חותם בכת הטא, לא מנעו ממנו כלל, אלא סובל הקב"ה עלבן כוה להיות משפיע בו כה תבעות אבריו, והאדם מוציא אותו כה באותו רגע בחטא ועון ומכוים, והקב"ה סובל. ולא תאמר שאי יכול למנוע ממנו הטוב ההוא, חס ושלום, שהרי ברגעו בתרמירה לבש דיין ונגלו, כגון שעשה לריבעים (מלכים א יג, ז). עם כל זה, שהכח בידו להזיז הכח והשפע הטעוא, והיה לו לומר כיון שאתה חותם גני, החטא בשלך ולא בשליל, לא מפני זה מנע טובו מן האדם ולא סבל עלבן, והשפע הכח וטיב האדם

טבו. הרי זה עלבן וסבלנות מה שלא יסופר. ועל זה קוראים מלאכי השרת ל渴בָה מלך עולוב (טרקי הילוח פכ'יה). והיינו אומרו "מי אל כמוך", אתה אל בעל חמד המטיב, אל בעל בה לנוקם ולאספה את שלך, ועם כל זה אתה סובל ונעלב עד ישוב בתשובה.

הרי זו מדה שצעריך האדם לחתוגנה בה, רצוני: הסבלנות, ובן היותו נעלב אפילו למדרנה זו, ועם כל זה לא יאוסף טובתו מן המקובל.

הב' – נשא עון

זהרי זה גדויל מהקדום, שהרי לא יעשה האדם עון שלא יברא משחית, כהנתן (אבנות פ'יד, ייח): "העובר עבירה אחת קונה לו קטינור אחד"; והרי אותו קטינור עומד לפני הקב"ה ואומר פלוני עשאני; ואני בריה מתקימת בעולם אלא בשפונו של הקב"ה, והרי המשחית הוועוד לעמוד לפניו, ובמה מתקיים, הרין נתן שיאמטר הקב"ה, "אני זו משחיתים, ילק אצל מי שעשאו ויתפרנס ממענו", והיה המשחית יורד מיד ונוטל נשטוו, או בורתו, או נונש עליו כפי עונשו עד שיתבטל המשחית הדוא. ואני הקב"ה עושה כן, אלא נשא וסבל העון, וכמו שהוא זו העולם בלו, זו ומפרנס המשחית הוועוד, עד שייהי אחד משלשה דברים, או ישוב החותם בתשובה ויבטלו ויבטלו בסופיו, או יבטלו שופט צדק ביסורים ומיתה, או ילק בנידנום ושם יפרע חובו. והיינו שאמר קין בראשית ר' יט: "גדויל עוני מנושא", ופרקשו רבותינו זכרונם לברכה (תנחותא בראשית סי' ט): "כל העולם כלו אתה סובל", רצאה, זו ומפרנס, "עוני כבד, שאין אתה יכול לסובל", פירוש, לפרנסו, עד שאשוב ואתקן. אם כן הרי זו מדת סבלנות גדוילה, שיזון ויפרנס בריה רעה שברא החותם, עד שি�ובו.

זהה ילמוד האדם, כמה צריך שיהה סובל, לסבול על חבריו ורעותיו שהרען, עד שיעור כוה, שעידין רעתו קיימת שחטא גנו, והויא יסובל עד יתכן חבריו או עד שיתבטל מalto, ויצוא בוה.

הג' – וועבר על פשע

זו מדה גדוילה. שהרי אין הטעילה על ידי של'ת, אלא על ידו ממש של הקב"ה, כרכתייב (תחילס קל ד): "כ' עמק הסליחה ונ", ומה היא הסליחה? שהוא רוחץ העון, כרכתייב ישעיו ר' ד: "אם רחץ ה' את צואת בנות צין ונ", וכן כתיב יחווקאל לח' דה: "זרקתי עליכם מים מהרים ונ". והיינו "ועבר על פשע", שולח מיטי רחיצה וועבר ורוחץ הפשע.

והנה ממש כרמות זה צריך להיות האדם, שלא יאמר, וכי אני מתקנן מה שפלוני חטא או המשחית. לא יאמר כך. שהרי האדם חותם והקב"ה

בעצמו, שלא על ידי שליח, מתקן את מעוותיו ורוחץ צואת עוננו. ומכאן תביש האדם לשוב לחטא, שהרי המלך בעצמו רוחץ לכלוך בגריו.

הה' – לשאריות נחלתו

הנה הקב"ה מתנרג עם ישראל בדרך זה, לומר, מה אעשה לישראל והם קרוביכי, שאר בשדר לי עטכם, שהם בת גן ל渴ק"ה, וכורא לה בני, אחותי, אמי, בדפירותו ויל' נשיר השירוטים רבה פ"ט, ובכתוב תהילים קמ"ז: "ישראל עם קרוביכי, ממש קורבה יש לו עמכם ובניו הם. והיינו לשאריות נחלתו", לשון שאר בשר, וסוף סוף הם נחלתו, ומה אמר, אם אענישם הדין הכאב עלי, כרכתי נעשה מ"ט: "בכל צורתם לו צר", כתיב לא באלא"ף, לומר שעיצורים מנייע לפלא העלון וכל שגן לדראטזופין, שבהן עיקר הרגנה, וקרין בא"ז "לו צר", כדכתיב (שופטים י ט): "ותקצר נפשו בעמל ישראל", לפי שאיתו סובל אערם וקלונם, מפני שם שאריות נחלתו.

בך יתנרג האדם עם חבריו, כל ישראל הם שאר בשר אלו עם אל' מפני שהנשותם כללותיך, יש בזה חלק מטה, ובזה חלק מטה, ולך איתך דומה מ羅בים העושים את המוצה ישרוא וקרוא כי"ח), וכל זה מפני כללותם. ולך פירשו רבותינו זכרם לברכנה נברחת מ"ט על הנמנה מעשרה ראשונים בבית הבנות, אפילו מה באים אחורי, מקבל שבר בוגר נולם, מהא ממש כמשמעותו, מפני שהעהשה להם כללים אלו באלו, הדין הם עשר פעמים עשרה – הם מאה, וכל אחד מהם כולל מאה, אם כן אפילו יבואו מאה, הוא יש לו שבר מאה. וכן ממשם וזה כל ישראל ערבים זה להה (שבועות, ל"ט א), מפני שימוש יש בכל אחד חלק אחד מביברו, וכשותנא האחד פום את עצמו ופומם חלק אשר לחבריו בו, נמצא מצד תחלק ההוא, הבדיו ערבות עליו, אם כן הם שאר זה עם זה.

ולבך ראי לאדם להיות חפץ בטובתו של חבריו, ועיטו טוביה על טובת חבריו, ובבוזו יהיה חבריו עליו כשלו, שהרי הוא – הווא ממש. וממשם זה גנטויטו יוקרא יט זט: "ואהבת לרעך כמוך". וראי שיריצה בקשרות חבריו ולא ידבר בננותו כלל ולא ירצה בו. וכך שאין הקב"ה רוצה בננותנו ולא בצערנו, טשטעם הקורבה, אף הוא לא ירצה בנסיבות חבריו ולא בצערו ולא בקהלו וירע לו ממש, כאשר הוא ממש היה שרויבו באותו צער או באותה טובה.

הה' – לא דחויק לעד אען

וז מה אהרת, שאפייל האדם מחזק בהטא, אין הקב"ה מחזק אף. ואם מחזק, לא לעד, אלא יבטל בעסנו אלף שלא ישוב האדם, כמו שמציט בימי ירבעם בן יוחש נמלכים ב' ז, ט, שהזיהיר הקב"ה נבל ישראל, ודם

הו עובי ענלים, וריהם עליים ולא שבו, אם כן למה ריחם. בשבייל מדה זו, שלא החזק לעד אףו, אדרבה, מחליש אףו, עם היות שעדיין החטא קים, אינו מעניש, אלא מצפה ומרחם אולי ישבו, והיינו (תהלים קט ט) "לא לנכח יריב ולא לעולם יטרו", אלא הקב"ה מתגעג ברכות ובקשות, הכל לטובות ישראל.

וזו מדה רואה לאדם להחנטג בה עם חבירו. אפילו שהוא רשאי להוכיח ביסורים את חבירו או את בנו, והמתרירים, לא מפני זה הרבה תוחתו ולא יחויק בעמו אפילו שכעס, אלא יבטלו ולא יחויק לעד אףו, גם אם הוא אף" המותר לאדם, כגון שפирשו "כי תורה חמוץ שנאך רובע תחת משאו" (שפתה נב' ח) ופרשו רוזיל (פסחים קי"ג ב') מה היא השנהה הזאת - שראה אותו עובר עבריה, והוא יחויר, שאית יכול להיעיד עלייו, ושונה אותו על דבר עבריה, ואפלו הבי אמרה תורה "עוֹזֵב תְּעוּזֵב עַמּוּ", שבוקית דבלבן, אלא מצוה בקרב אותו באהבה, אולי יועל בדרך זו, והיינו ממש מהו זו - "לא יחויק לעד אף".

הו – כי חפץ חסר הוא

בר פירשנו במקומו פדרם רימוניים, שער ההיכלות, סוף פרק ה), שיש היכל ידו של מלאכים המטונים לקבל גמלות חסדים שארם עשה בעולם הזה, וכאשר מדת הדין מקטרנת על ישראל, מיד אותו המלאכים מראים והחדר ההורא והקב"ה מרחם על ישראל, מפני שהוא חפץ בחמדך; עם היות שם חייכים, אם הם גטמים חסר וזה לה מרחם עליהם, וכמו שהיה בomon תחרבן, שנאמר לנבריאל (יחזקאל י' ט): "בא אל בנות לנגלל וו", כי הוא שר הרין והגבורה ונתן לו רשות לקבל בחות הדין "בינות לנגל מתחת לטובים מש המובה", והיינו רין נבות המלכות, והיה הדין מתחזק עד שבקש כלות את הצל, ל��ען ביצנן של ישראל, מפני שתחביבו כליה, וכתיב' שם, שם, ח: "וירא לבובים תבנית יד אדם תחת בנפיהם", והיינו שאמר הקב"ה לבריאל, "אם גטמים חסדים אלו עם אליך" ויקרא רבה סוף פרק כ"ז; ואף אם הם חייכים, נצלו והיה להם שארית. והטעם, מפני מדה זו, "כי חפץ חסר הוא", רצחה, بما שישראל גטמים חסר, והוא צד מביך להם, עם היות שאינם כשרים הצד אחר.

אם כן במדה זו ראי לאדם להחנטג, אף אם ראה שארם עשה לו רע ומכעיסו, אם יש בו צד טוביה, שטuib לאחרים, או מדה טוביה, שמתגעג בשורה, יספיק לו צד זה לבטל בעמו מעליו וורזה לבו עמו וחפוץ חסר, ויאמר, "ידי לי בטובה זו שיש לך". וכל שכן שלא יcum באשותו, כדרישתו רבותית זכרם לברכה יבנתו טג. א): "דיינו שמנזרות את בנות ומציילות אורטנו מן החטא". ק

"אמר על כל אדם, 'די לי בטובה פלונית שעה לי או שעשה עם פלוני או מדה טובה פלונית שיש לו' ויהיה 'חפץ חפר'."

הו' – יישוב ירחמן

אין הקב"ה מתגעג בחרטبشر וום, שם הכויסו תברו כשהוא מטרצה עמו, מטרצה מעט לא אהבה הקודמת; אבל אם חטא אדם ועשה תשובה, מעלו יותר נדולה עם הקב"ה. והיינו (ברכתה ל"ד ט) "במקום שביעי תשובה עמרם אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד". והטעם כופירשו בפרק "דבונה" וכפירשו כתוב כך במשותת כ"ט, ט בענין ה', למטה היא עשויה באכסדרה, שככל הרוצה לצאת מעולמו יצא, פירוש העולם נברא בה, והקב"ה ברא העולם פתוח לצד הארץ והחטא לרוחה, אין צד שאין חומר ויצר הארץ ופנס, כמו אכסדרה, שאינה בעלת גדרים אלא פרצה נדולה פרוצה לצד הארץ לעד מטה, כל מי שירצה לצאת מעולמו, כמהفتحין לו, לא יפנה לצד שלא ימצא בו צד חטא וען ליבנס אל החיזונים. ונם היא פתוחה מטעלה שם ישב יקלחו. והקשו שם "ולהדרתו בהאי – לא מסתיעיא מלאה". רצוי בזה, שהשכבה בתשובה לא יספיק לו שהיה נדר בעין נדר הצדיקים, מפני שהצדיקים שלא חטאו, נדר מעת יספיק אליהם, אמנם והחטא שחטא ושב לא יספיק לו נדר מעת, אלא צריך לנדר עצמו כמה נדרים קשים, מפני שהוא נדר המעט כבר נפרץ פעם אחת, אם יתקרב שם, بكل יתרונו יצרו, אלא צריך להתרחק הרחק נдол מאה, וליה לא ינים דרך פתח האכסדרה שהפרצה שם, אלא יתעללה ויינס דרך פתח צר, ועשה כמה צורות וסנפים לעצמו יוסתום הפרצות. ומטעם זה "במקום שביעי תשובה עומדים וכו'", מפני שלא נכנסו דרך הצדיקים כדי שייהו עם הצדיקים, אלא נצטערו ועלו דרך פתח העליון, ומנפו עצמן ובדרך מן החטא יותר וייתר מן הצדיקים, لكن עלו ועמדו במדונה ה', היכל ה' שבגן עדן, והיינו נג הה'א, תדייקם בפתח הה'א בכנימת האכסדרה. ולזה, כאשר רודם עשה תשובה, והיינו תשובי ה' אל מקומה, וחזר הקב"ה שכינו עליו, איתן שב אהבה הראשונה בלבד, אלא יותר ויותר. והיינו "ישוב ירחמן", שיסוף רחמים לישראל ויתקם וקרbam יותר.

ובך האדם צריך להתגעג עם תברו, לא יהיה נטר איבה מהכעס הקודם, אלא כשיראה שתברו מבקש אהבתו יהה לו במדינת רוחמים ואהבה יותר ויותר מקודם, ויאמר: "הרי הוא לי שביעי תשובה, שאין צדיקים גמורים יכולם לעמוד אצלם", ויקרבותו תכליות קרובה יותר ממה שמקרב אולם שם צדיקים גמורים עמו, שלא חטא אצלן.

הה' – יכחש עונתיות

הרי הקב"ה מתunge עם ישראל במטה זו, והיא סוד כבישת העון. כי הנה המצואה היא כפורהת עלתה נזהה, ובוקעת ווללה עד אין תכלית לבנוס לפני יתרך. אמן העונות אין להם נזימה שם, חם ושלום, אלא בוכשם שלא יגנו, ברכבת נחלים ה-ה: "לא ינוך רע", "לא ינור במנורך רע" (שהר טוב שם, שבת קמ"ט ב) אם כן אין העין נבוג פנימה. ומטעם זה "שבר מצוה בהאי עלמא ליכא" (קחוthin לט ט), מפני שהמצואה היא לפני יתרך, והואך יתן לו מטה שלפניו, שבר רוחני בעולם נשמי, והרי כל העולם איתך ברא למצוות אחת ולקרורת רוח אשר לפניו. ומטעם זה לא יכח שוחרד של מצאות. המשל בוה, אין הקירוש ברוך הוא אומר, "עשה ארבעים מצאות ועשר עכירות נשארו שלשים מצאות וילכו עשר בעשר", חם ושלום, אלא אפילו צדק גמור ועשה עבירה אחת, דומה לפניו נאלו שרפ את התורה, עד שירצה חבו ואחר כך קיבל שבר כל מצאותיו. וזה חסר גדרו שעומשה הקב"ה עם הצדיקים, שאינו מנכה מן המצוות, מפני שהמצוות החשובות מדא ומטעלות עד לפני יתרך, והואך ינכה מהן בשלבי העכירות. כי שבר העבירה הוא מחקן תנינים, תנבה, והמצוות שברן מהנבר, בויו השכינה, והואך ינכה אל בצד אלו. אלא הקב"ה נבנה חוב העכירות ומשלם שבר כל המצוות. והיט "יכחש עונתיינ", שאין העונת מתברין לפני כמצאות, אלא כובש אותן שלא יעלו ולא יגנו, עם היוט שהוא משנה על דרכי איש, הטוב ורע, עם כל זה הדתוב איתך בוכשו, אלא פורה ווללה עד למאד, וככל מצאה במצוות ונבנה מטו בנין ולכש נבדה; עונות אין להם סנלה זו, אלא כובש אותן, שלא יצילחו הצלחה זו ולא יגנו פנימה.

אף מדה זו צריך הארים להחנוג בה, שלא יכחש טובת חברו ויזכר רעה שנמלנו, אלא אדרבה, יכחש הרע וישבחו, ויזיהזו ולא ינור במנורו רע, ותהיota הטובה סדורה תמיד לפני, ויזכר לו הטובה ינבירה לו על כל המעשימים שעשה לו, ולא ינכה בלבו לאמר, "אם עשה לי טובה הרי עשה לי רעה" וישכח הטובה, לא יעשה כן. אלא ברעה – יתרצת כל דרך רצוי שיכל, ותובה אל ינינה לעולם מבין עינוי, ויעלים עיטן מן הרעה כל מה שיכל. **בדרך שהקב"ה תוכש עונות, מ"פירושתי.**

הט' – ותשליך במצולות ים כל חמאתם

זו מדה טובה להקב"ה. שהר ישראל חטא מסורם ביד פרעה ושבו בתשובה, למה יעניש פרעה. וכן סנחריב וכן המן ודומיהם. אין הקב"ה מתנתם בלבד, לומר: "שבו בתשובה, ולא יהיה להם עוד רעה", אם כן יסתלק המן מעיליהם, או חריה או סנחריב, אכן זה לא יספיק, אלא ישוב עמל המן על ראשו,

וכן פרעה ובן פנתריב. והטעם להנרגה זו הוא בסוד "ונשא השער עליו את כל עונת אל ארץ ניריה" ויקריא ט' כב, ופירשו, שהשער נשא עונת טפש, וזה קשה טאר, וכי ישראל הטא והשער נשא. אלא רמה היא כי: האדם מתרה וכנותו בזיהוי לקבל עליו טהרה, כגון שאמר חזק לתהלים שא ה' יזרב בבני מעוני, וכן הוא אמרתי בתפילה "תזרק ברחמתך הרבה", איט טפלל אלא שיזיו יסורים קלים שלא יהיה בהם בטול תורה, וזה שאומרים "אבל לא על ידי יסורים וחלאים רעים", וכן הוא מכין בהיותו אומר "וזאת צדיק על כל הבא עליי", ממש הוא מקבל יסורים בסבר פנים יפות לחתכפר, מפני שיש עונת ייסורים טרקרים או טיתה טרקרתו, וכן היא רמה, מיד שזה מתרה בתפלתו, ופירשו בוודר, בפרשׁת פקודי יוסיכט, שהוא חלק סטאל בעין השער, מהו חלקו, שהקב"ה נור עליו יסורים ומיד מודמן שם סטאל והולך ונבה חבו, והרי נשא השער העונות, שהקב"ה נתן לו רשות לבנות חובן, וישראל מתרהין, ונגה הכל יתגלגל על סטאל. והטעם, בזה מפני שהקב"ה נור על עולמו שכל מי שיעשה כן יתבטל, וזה טעם "זאת הרמה תתרונו" ויקריא כ טה, וכן האבן של מצות גנטקלין והסימף של מצות דנהרין מעונן קבורה, לבטל מציאותם וכחם אחר שנמור דינם. והרי בזה ממש סוד הצלם של נבוכנצר ותיאל כ' לבלה, במסרו ישראל ביד מלך בבל, "ראשה ר' הדבא", נבע ההוא ראשה, ונסמו ביד פרם שהן "חרוהי ודרעהי ר' כקה", וכן הוהו אלו מפני אלו, עד שירדו ישראל ל'גלווי מעהן ר' פרז' ומעהן ר' חקף. ומה היה תכלית הטוב. בסוף הקב"ה מעמידו ועשה ברם רין, כרכyb ורביט לב י: "חצ' אכללה בתם" - "חצ' כלים וישראל אים כלים" סופה ט. א. "בארין רקו בחדה ווי' נחשא כספא ודדבא ווי' תיאל ב' יט. הנה בהתחלת כתיב שם, שם ל': "ומתת לצלמא על רגלייה". אין מכל הצלם אלא רגליים, שכבר התבמל בתם ועbero ראשה ודרעהי ומעוזי, עם כל זה בסוף "דקו בחדה", עתיד הקב"ה להעמיד סטאל והרשעים עשי מעשי ופעולותיו, ועשה ברם הרין. ווינו - "וחשליך במצוות ים כל החטאם", ריצה, השליך כח הרין להפליל על ידי אלו שהם "מצוות ים"; "הזרעים כים נרעש כי השקפת לא יוכל ונירשו מימי רפש וטיט" (עשווו נ ט, אלו הם העושים דין בישראל, שישיב אורה רק את כל גמולם בראשם. והטעם, מפני שאדר שישראל קיבל רין, הקב"ה מתנוthem אפל על מה שקדם. ותווע עלבונם, ולא ד', אלא "אני קצפת מעת והמה עוזו לעזה" (בריה א טה).

גם בזהו זו צריך להנרגן האודים עם חברי: אלו שיזיה רשות מדורכו ביסורין אל ישנאהו, שאחר שנקלה "זרי הוא באחיך": ויקרב המודדים וגענשימים יודם עליהם, ואדרבה צילם מד אויב, ואל יאמור: "עוז נרם לר', אלא ירחתנו במה זו, כפרושתי.

ה' – תחן אתך ליעקב

מדקה זו היא, שיט לשראל מעלה: אותם הבינו, שאינם יהודים להתנגן לפנים משורת הדין, והם נקראים "יעקב", מפני שאין מתנגנים אלא עם הנגנות אמתיות, נס הקב"ה יש לו מדת "אמת", שהוא על צד מציאות המשפט והוישר, ואלו המתנגנים בעולם ביוישר, הקב"ה מתנגן עמדו "באמת", ומרחם עליהם על צד הוישר והמשפט.

נס בן האדם צריך להתנגן עם חבירו על צד הוישר והאמת, בלי להטוט משפט חברו, לרוחם עליו באמת, כמו שהשוו מרחם על הכריות הבינו, במדת "אמת", ולהתקין אותם.

ה"א – חמד לאברהם

הם המתנגנים בעולם לפנים משורת הדין כאברהם אבינו, נס הקב"ה מתנגן עמדו לפנים משורת הדין, איתנו ממעיד עמדו הדין על תוקפו אף לא בדרך הויישר, אלא נבנש עמדו לפנים מן הויישר, כמו שרים מתנגנים. והיעו "חמד לאברהם", הקב"ה מתנגן במרת החמד עם אותו שם כמו "אברהם" בהונגרנות.

נס האדם, עם להיות שעם כל אדם יהיה מתגעגע בצדק ובוישר ובמשפט, עם התובים והחסידים תהיה הנגנות לפנים משורת הדין; ואם לשאר האדם היה סבלן קצת, לאלו יהיה יותר וויתר; וירחם עליהם לנכון עמיהם לפנים משורת הדין שהוא מתגעגע בה עם שאר האדם; וזרק שידיו אלו החשובים לפניו מאר מאר, ותביבים לו ודם יהיו מאנשי חברתו.

ה"ב – אשר נשבעת לאבותינו

יש בני אדם שאינם הנינים, והקב"ה מרחם על כולם. ופירשו בנמרא על הבתוֹב (ברכת ז, א): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶת אֲשֶׁר אָחָזָן" (שפטות ל' יט) – "אם הקב"ה אוצר זה לאוותם שאינם הנינים", יש אוצר הנינים, שהקב"ה חונן ונותן להם מתנת חן, לפי שאומר הקב"ה: "הִרְאֵי יְשִׁיחַ לְתַם זֶכֶת אָבוֹתָיו, אַנְיַנְשְׁבָעֵת לְתַם זֶכֶת אָבוֹתָיו, אַם כֵּן, עַמְּךָ, עַמְּךָ שְׁאַלְמָנִים וְנָנִים עַמְּךָ, מְרוּעָת אָבוֹתָיו".

ובך יזהה האדם: אף אם יפעג ברשעים אל יהאדור בוגדים או יתרפים וכיוצא, אלא ירחם עליהם והוא אמר: "סֻפָּר סֻמְךָ דָם בְּנֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, אֲםָם דָם אַיִם כְּשָׂרִים – אֲבוֹתִים כְּשָׂרִים וְנָגָנוּת, וְהַמִּבְוָה הַבְּנִים מִבְּהַאֲבּוֹת, אֵין רצוני שיתבבו אֲבוֹתִים עַל זַיִד", ומכסה עלבונים ומטקנים כפי כח.

הו"ג – מימי קדם

הרי מדה שיש להקב"ה עם ישראל: כשהתמה זכות אבות וביצוא, מה יעשה, והרי מצד עצמו אין הדברים. כתיב יוספה ב': "זכרתי לך חסד נועוריך אהבת כלותך", ממש זוכר הקב"ה ימי קדמונין, אהבה שהיה מקודם, ומרמת על ישראל, ובזה יזכיר להם כל המצוות שעשו ביום שנלו וכל מרות טובות שהקב"ה מנהג בהם עולמו, ומתollow עשה טילה לرحم שבילים. והרי זה מדה נוללת כל המרותם כלם כרפישו באדרא (נשא קל"ה, ב').

בך האדם יתקן הענתנו עם בני אדם, שאפילו לא ימצא מעלה מלאו גנובות, יאמר: "כבר היה שעה קודם שלא חטאו, והרי באותה שעעה, או בימים קדמונין, היו כשרים". וזכור להם הטעבה שעשו בקטנותם, וזכור להם אהבת נמול מחלב עתיקי משרדים, ובזה לא ימצא אדם שאינו ראי להטיבו ולחתפלל על שלוטו ולرحم עלייו.

עד כאן הגיעו שלוש עשרה מרות, שבזה היה האדם דומה אל קטן, שכן מרות של דחמים עליונות. וטנו לנו: כמו שיזיה האדם מתרגע למיטה כך יזכה לפתחה לו מדה עליונה מלמעלה, ממש כפי מה שיתגנוג כך משפיעו.

ולבד אל ילו עני השכל שלוש עשרה מרות אלו, והפסוק לא יסוף מפיו, כדי שיזיה לו לטוכרת. כאשר יבוא לו מעשה שיצטרכן להשתחש במטה אחת מהן, יזכיר ויאמר: "הרי דבר זה תלוי במטה פלונית, אין רצית לו ממנה, שלא תתעלם ותשתקן רמה והוא מן העולם".

סליחות ליום ראשון

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך סלה: אשרי העם שכבה
 לו, אשרי העם שיחזה אליהו: תהלה לדור,
 ארומטך אלותי הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל יום אברך, ואהלה שטך לעולם ועד: גדוֹל יהזה
 וטהל מאד, ולגלוֹת אין חקר: דור לדור ישבח מעשיך,
 וגבורתיך וגדי: תdur בבוד הוזך, ורבבי נפלאתיך
 אשיה: עוזו נוראותיך יאמרו, גדרתך אספRNA: זכר
 רביטובך יכיעו, וצדקהך ורגנו: חנון ורחום יהזה, ארך
 אפים וגראחיך: טוביה לבל, ורחמיו על-בל-מעשיך:
 יודך יהזה בל מעשיך, וחסידיך יברוכה: בבוד מלבותך
 יאמרו, וגבורתך יזרבו: להזיע לבני האדם גבורהתו,
 ובבוד תdur מלכותו: מלבותך מלבות כל-עלמים,
 ומלך שלתך בבלדור דור: סומך יהזה לבלהנפלים,
 וווקף לבלה-הכופים: עיני כל אליך ישברו, ואתת נתן
 להם את-אלם בעזה: פותח את-יך, ומשביע לבלה-
 רצון: צדיק יהזה בבל-דרבי, וחסיד בבל-מעשיך: קרוב
 יהזה לבליקאי, לכל אשר יקראה באמת: רצוני-ראי
 יעשה, ואת-שונעתם ישמע ווושיעם: שומר יהזה את-בל-
 אהבי, ואת בלה-הרשעים ישמיד: תהלה יהזה יברפי
 ויברך בלב-בשר שם קדרשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הללויה:

ואתה גודל נא בה ארצי פנא אחר דברך לאמר: זכר ותקין יהוה וקידש ני טעולם תהה:
 יתעדל ויתקנש שמה רבא: בעלה דיברא ברועה ווילך מלכותה.
 ניצח פורקה ויקרב (גיא קוז' פשיטה) בתיכנן וקיומנן ותני רכל
 בית ישראל בענלא ובכון קרב, ואפריו אפן:

סליחות ליום ראשון

יבא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עולם:

יתברך ויתשבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעה ויתהכל שמה דקורשא. בריך הוא לעלך מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחתתא דאנפין בעלה. ואטרו אפין:

לך ארני האזקה ולנו בשת הפנים: מהונתאנן ומהינא אמר מהינדר ומה גצטדק: נחפשה דרכינו ונחקירה ונשובה אליך, כי ימינך פשוטה לךבל שבים: לאיבחסדר ולא במעשים באנו לפניך. בדלים וברושים דפקנו דליתיך: דליתיך.

פירוש המפרש מדפוס אמשטרדם תקכ"ז

לך ה' הצדקה — פיליש' כולם מטהין ופלענות טאנלה מלען אדיין ווילקה עמן. ולנו בושות הפנים — מליט' לנו לאטמיס על המורהות לנו כי למינו גלמען ערמינו. מה נתאונן ומה נאמר מה נדבר ומה גצטדק — מסק לרטע לטוונות על צס ספקוקיס צמילול (ע, ט): "טמולו ועוינו לטענו ומלהינו". ורק פליוטו: מה נמלון ונרעם נגד קקנ"ס כי טמולינו גרמו לנו, לנו: "מה ימלון לדס כי גבר על טמולו". ומה נמלר על טוינו, ומה מדנץ על רעטינו, ומה גנדק על מלענו. נחפשה דרכינו — ולו נט למפק דרכיט טבר עדרנו נס, דסיינו, סטנולס עטצעו נמיין חכל סטנולס סיינו טאט מומילס. דכמס דנילס יט איזומין צטט וכלהlein זומין זטט וטיעטו צין זומין נטאלון דומילס. ונשובה אלך עיריות צלען ידען נט עטילה נס כמו ספק תלג ספק צווען וכטטל טאטום זומן. ונשובה אלך — אין הדרות ממך. רק נקט לעון יופט' יטקיין וינטנט' כי מל הא שי דנילס גראן למוקו ולפהף, ומיל קדוחותlein נט נט קדילס לך פונטה. כי ימינך פשוטה לךבל שבים — ימיען פטומס טפלו נט טב מודוינט ק"ז מי שי טב נטונטה צלטס טפלו מטונגט. לא בחפס ווא במעשים באנו דבניך — כולם, פטיטו צלען לנו נמלות מלמת פקידות צננו, צאס נליפס מטולט כדין, תלג טפלו נטנטש טט מטוויסט נטזומטlein לנו נמלות נס, כי דיס לאן ממדום פקידות ורטיס הט ממעטיס טוטיס. כי לעון ריכט טוון לעון מוב כמו "מי פטה" מלגומו "הרי מרטיס". הס ק נט נקט לעון יט' ויטט לדפק דלטוטיך" כעיסים דטוקיס וטילס לנו דלעת טעטיליס טיטט נס ממנה נס, כי מטט נס. ורק נקט כי טלאים דפקנו דלמי' נלמח כי מי

* בעה"ב (כרך ב 246): "כתב היד אליורו (כיד יהודו ביד קלוייטום) זו ל' שכנו יג השתחוואות שהוזי במקדים וורומים בעיגיות (בחפה לחסידות) יג' פטקי השתחוואות, ג' זכראן אין אווטרים אלא ז' יכבודו כל בשרא", א. יכבודו ורשותה, ב'. יכבודו ורשותה, ג'. יכבודה למשכנתהו וושתוחה, ד'. יושתוח לה רגלויז', ה'. יושתחו לה לרודר, ר. יושתחו לה בהדרה קדרש, ז'. יכל הארך השתחוח (תהלים טו, ז', ח). ישתוחה אל הילך קרשן, ט. יאמנו ברוב חדרך, ז', כייל גודרב. אבל בנותהו שלנו אופרטם וק' פטוקים והפטוק השמייני חסר, אלום בסליות נסוח אשכנז שכහרצאת רוויה נמצאים כל עשרה הפטוקים.

רְפָקֵן רְחוֹם וַחֲנוּן, נָא אֶל-תִשְׁבַּנָּו רִיקֶם מַלְפְּנֵיךְ: מַלְפְּנֵיךְ
מַלְבָּנָו רִיקֶם אֶל-תִשְׁבַּנָּו, בַּי אַתָּה שְׁמַע תְּפִלָּה:
שְׁמַע תְּפִלָּה, עֲדֵיךְ בְּלֵבֶשׂ יְבָאוּ: יְבוֹא בְּלֵבֶשׂ לְהַשְׁתְּחוֹת
לְפָנֵיךְ יְדוֹתָה: יְבוֹא וַיִּשְׁתְּחוֹ לְפָנֵיךְ אָדָנִי, וַיַּבְדוּ
לְשָׁמֶךְ: בָּאוּ נְשַׁתְּחוֹתָה וְנְכֻרְעָה, נְבָרְכָה לְפָנֵיהָזָה עַשְׁנוֹ: נְבוֹא
לְמַשְׁבְּנָתָיו, נְשַׁתְּחוֹתָה לְהַרְמָם רְגָלוֹן: בָּאוּ שְׁעָרֵינוֹ
קְהוֹזָה מַצְרוֹתָיו בְּתַהְלָה, הָרוֹזָה לוֹ בְּרָבוֹ שְׁמוֹ: וְאַנְחָנוּ
בְּרָבָּתָף נְבוֹא בִּתְךָ, נְשַׁתְּחוֹתָה אֶל-הַבִּלְקָרְשָׁד בְּרוֹאָתָךְ:
הָעוֹת בְּרָכוּ אֲתִיְדָה בְּלֵעָבָרִי וְתָעוֹת, הַעֲמָרִים בְּבָיתָה יְהָוָה
בְּלִילָות: שָׁאוּ יְדֵיכֶם קְדָשָׁ, וּבְרָכוּ אֲתִיְדָה: רְוֹטָמוּ יְהָוָה

שָׁזָוקְד לְדָפָוק דְּלָמָות כָּל פִּתְמָמָה מִפְלָמוֹ זְוִיפָקָת צְבָתָה מַמְקָדָךְ צְלָמָעָה. רְחוֹם וַחֲנוּן,
לְסָוּס — עַל לְלִים, וַחֲנוּן — עַל רְטִיס, لְקַנְקָן אֶל תִשְׁבַּנָּו רִיקֶם מַלְפְּנֵיךְ — נְמַמִּים כְּמַפְּלָם,
וָגָס מַלְאִינָו רִיקֶם מַלְפְּינָן עַל קְטָל צְאַכְלָס סָהָ וְצָנוֹלָס גָּמָל.

שְׁוֹמָעָתָה — פִּיטָּוּס מַקְנֵל גָּלָמָה, כְּמָגָנוּמוֹ. עֲדֵיךְ כָּל בָּשָׂר יְבָאוּ — עַלְתָּק כִּי
גָּמָלָה יִתְלָוָי וְןִפְיָס חָק טָולָה: עַלְזָן — עַד מִקְוָן יִתְלָוָי. עַלְזָן — מַלְסָן מַעָד. יְבָאוּ
וַיִּשְׁתְּחוֹ לְפָנֵיךְ דֵי וַיַּבְדְּדוּ לְשָׁמֶךְ — פִּיטָּס חָק עַולָּה, כְּלָאָרָיָה סְגָנָס צָהָוָה גָּמָלָה
גָּדָולָה וְקַפְלוּוּ לְמַלְמִיסָּה סְכוּמָעָמָה חָק עַל פִּי צְעָמָי וְלִטְמָון חָקָי, חָק יִתְלָוָי כָּל הַגָּמָס
לְגָדָדָמָן. מָסָקָן, גָּס מָעָן נְמוּסָה גָּמָלָה גָּדוֹלָה וְעַמְיוֹס וְלִמְיוֹס, מַזְעִיט דֵי נָעָן חָק יִתְלָוָי
לְלִגְמָיס וְוַיכְבָּדוּ לְמַעַן. בָּאוּוּ נְשַׁתְּחוֹתָה — נְפִיטָסָן יִדָּס וְוּגָלִיס. נְכֻרְעָה — כְּלִיעָם הַרְלָאָס עַס
קָמָת גָּגָוָי, לְמוֹ שְׁלָמָוּ כְּרֻועָס נְכֻרָלָות, וָגָס נְבָרְכָה — עַל נְלִיכָּס. נְבוֹאָה דְּמַשְׁבְּנוֹתָיו — כִּמוֹ
שְׁנַלְמָר נְגַנְנָה כִּימָטָה מַקְדָּשׁ הַכָּרְנָה גָּדָעָה גָּמָלָה וְצְרָפָנָה
לְגָגְלִי סְקָכָּה. עַל דְּרָק כִּימָטָה מַקְדָּשׁ כָּל מַעֲלָה מַכְוּן גָּדָעָה גָּמָלָה וְצְיָהָמָק כָּל מַעָה
סָולָן כִּמְלָאָה וְצְרָפָנָה לְגָגְלִי. בָּאוּוּ שְׁעָרָיו בְּתַהְלָה — פִּיטָּוּס מַדְלִיכָּס כִּי נְמַדְתָּן גָּמָל כָּל סְקָרְנָהָמָת
יְחִטְפָּלָנוּ, נְגַלְמִי מָלוֹעָה מַעֲטָה הַכָּרְנָה יִצְחָק עַלְיָה קְלִיכָּת, וּלְמָטָה יִתְלָר כִּי חָקָת מַהְיָה, לְקַנְקָן
מְמַעְמִיכָּס כָּל עַדְמָה יִסְרָלָל נְגַמְמָה צְנָמָרָה מַזְהָבָה וְלִגְמָמָה לְתַהְלָה — נְפָה, וְהָדוֹר
יְהָוָה כְּפָלָר אֲנָמָנוּ וְבָרָכוּ שָׁפוֹ, מָסָקָן, גָּס עַמְמָה זָקָר לְמַוְלָק זִימָהָק וְנָסָה חָמָוָה וְזָהָה
לְהַכְּלָה מַזְהָבָה. וְאַנְחָנוּ בְּרוֹב חַסְדָךְ — וְמַהְמָנוּ חָק עַל פִּי צְהָן הָנוּ וְלִמְוָס לְדִין קָךְ, מַלְלָמָק
מַלְדָרָגָה מַפְדִּין צְמָגוֹלָעָה גָּס נְגַמְמָה לְמַמְפָלָגָה, וְצְמָהָה וְצְמָהָה
יְלִמְקָן עַל פִּינְטוּס נְלִמְמִי לְמַטְוָה. וְנִקְעָט צְנָמָה פְּמוֹקִים כָּל מַהָּד נְגַמְמָה לְמַמְכָנָהָמָה
כְּבוֹנָה, נְפָרָט נְלִמְמִים כְּטָקָל, מַפְלָמוֹ נְעַטָּה כְּמַלְכָה מְדָה וְקוּרָעָת וְמַעֲגָמָת נְמַמְלָה
לְקַיְעָיס עַד עַלְמָה כְּמַתָּה כְּמַתָּה נְעַטָּה כְּמַתָּה מְדָה וְקוּרָעָת וְמַעֲגָמָת
שָׁס עַמְמִיס נְעַטָּה כְּמַתָּה. הַשּׁוֹמְדִים בְּבָיתָה יְהָיָה בְּלִילָות — סָס כְּלִיכָּס הַשּׁוֹמְדִים מַלְדָכָס
וּמַקְרִיבִים לְיִמּוֹלִים גָּלְלָת, חָסָו שִׁקְעָת הָמָר קָשׁוֹ יְדֵיכֶם קְדָשָׁ — סִיטָה כְּלִיכָּס, וְבָרָכוּ
אֶת הָרָם תְּהִינָה אֶל-הָיָנוּ וַיִּשְׁתְּחוֹ לְהַדּוֹת רְגָלוֹן קְדוֹשָׁ הוּא — פְּרוּטָה חָמָס כִּי

אלְהָיָנוּ וַהֲשִׁתְחֹווּ לְהַדֵּם רֶגֶלְיוּ קְדוּשָׁ הַזָּהָב
אַלְהָיָנוּ וַהֲשִׁתְחֹווּ לְהַר קְרֻשָׁ, בִּיְקָדוּשָׁ וְהַזָּהָב: הַשְׁתִּיחַ
לִזְהָה בְּהַרְתִּיקְזָשׁ, חִילְזָן מִפְנֵזָן בְּלַדְאָרֶץ: גַּשְׁתַּחַווּ אַלְ
הַכִּלְקָרְשָׁדָן וְנוֹדָה אַתְּשָׁמָךְ עַלְחַסְדָךְ וְעַלְאַמְתָךְ, בִּי
הַגְּדַלָת עַלְכְּלִישָׁמָךְ אַמְתָךְ: יְהָה אֱלֹהִי צְבָאוֹת מִירָבָזָה
חַסְינָן יְהָה, וְאַמְוֹנָחָךְ סְבִיבּוֹתִיךְ: בִּי מִבְשָׁחָק יְעַרְךְ לִזְהָה,
זִדְמָה לִזְהָה בְּבָנֵי אַלְיָם: בִּיְגָזָל אַתָּה וְעַשָּׂה גַּפְלָאות,
אַתָּה אֱלֹהִים לְבָדָךְ: בִּיְגָדָל מַעַלְשָׁמִים חַסְדָךְ, וְעַד שְׁחָקִים

גָּלוֹת לוֹמָמוֹ וְהַמְּגַלְוֹת הַלְּלָיִנוּ וְהַמְּפַלְוֹת לְמָקוֹס שָׁרוֹת קְדוּשָׁ מִגְּלָיו. וְנָא כַּלְמָן
מִקְרָם "הָדוֹס גְּלִיּוֹ" טָנוֹמָלָר: "כָּה לָמָר דִ' הַמְּמִיס כְּמָלָי וְהַלָּחַן הַלְּוָס גְּלִיּוֹ". וְמָקוֹס
קְדוּשָׁ טַט מִיאָמָק וְסַמְוֹס כְּפָלָטָמָן, מִינְעָמָק אֶל מָטוֹס נִקְרָא 'הָדוֹס גְּלִיּוֹ פְּעַמְעָמָק' אֶל
זָוָן נִמְתָּמָק אֶל מְלָא, וְסַפְעַזְוָד עַל כָּל כְּמַמְלָאָס מִמְּהָרָגָן וְיַדְעָנָד נִמְתָּמָק אֶל
מְנָא, וְהַמְּכָל יְלִוּטָלִים, וְהַמְּכָל נִמְרָא 'טַלְמָל' נִמְלָאָן. בִּי קְדוּשָׁ הַיְּאָדָיָנוֹ — עַל
חַכְרָה הוּא מַדְקָךְ עַשְׂרִים גְּלִיּוֹת הַזָּהָב, נִכְנָס כְּלָבְשָׁוֹן וְנִכְנָס שְׁעָמִים 'וּמוֹמָיו' לְרָמָה
שְׁלִוּמָמוֹו יְשִׁתְמָחוֹו נִי גְּוָלָה אֶל הַיְּאָדָיָנוֹ וְנִי חָוָה נִמְלָאָן, שָׁעַל כְּוֹן מְנָגִים וּמְשִׁפְעַט טּוֹטָמָיו
וְנְרָכָמָיו. בְּהַדְרָתָ קְדָשָׁ — כָּה דִם סְמָקָדָס וְלָמָס הַמְּלָא, יְיַהְעָל דִ' הַמְּדָן יְמָד
לְאַתְמָחוֹתָו, נִלְמָדָה לְמַדְקָךְ פִּיגָּל כְּלָבְשָׁוֹן הַזָּהָב הַזָּהָב נִלְמָד
וְמַמְתָּל עַז רָעָן. חִילְזָן מִפְנֵזָן כְּלָהָרָג — פִּירָעָס כְּמַתְמָוָהָס אֶלְכָס מַיִשָּׁא בְּלָהָרָג וְפַמָּד
לְפָלִי הַקְּכָבָה, חִילְזָן — כָּמוֹ מִירָלָו מִלְפָנָיו. וְנוֹדָה אֶת שְׁמָךְ עַל חַסְדָךְ וְעַל אַמְתָךְ — הַמְּלָיָן
נִמְלָדָת זֹה זָמָן פְּעַמְעָמָן, הַמְּלָהָה זָמָן עַל פְּמָדָן הַמְּלָכָי זָמָן עַל כָּל
שְׁמָמָדָה יְהָה קִיסָּס וְלָמָמָס מִמְּמָא. בִּי הַגְּדָלָת עַל כָּל שְׁמָךְ אַמְתָךְ — פִּירָעָס תְּגָלָמָן זָמָן,
אָס טָפָט עַל כָּל הַמְּלָמָן — יְיַהְעָל כָּל דְנָר וְדְנָר מְטוֹעָן שְׁאַנְמָמָת נִמְמָן עַל יְיַהְעָל
סְוקָמָת לְפָטוֹת טְוָס יוֹמָר מִלְבָא בְּנָמָתָה, יְיַהְעָל מְמָלָא בְּנָמָתָה. וּסְצָא פִּירָעָס, זָמָן — גַּעַל
סְגָטָמָות וְקָנוֹל וְוָקָם, וְהַמְּלָיָן כְּטָמָת טְוָק וְמְמָלָךְ הַגְּדָלָמָעָל כְּלָמָל, שְׁהָמָה מַעְבָּר
עַל מְלָמָן וְקוֹלָם נָנוֹ. וְלָקָן גַּעַל פִּירָעָס קָס הַגְּנָעָס כְּמַכְמָס וְלָקָן גַּעַל כְּלָמָמָת. הַיְּאָדָיָנוֹ
אַלְהָיָנוֹ צְבָאות מִכְּטָרָחָה הַזָּהָב — מִתָּה דִ' הַלְּיָאָס הַגְּנָעָס כְּמַכְמָס
עַל צְבָאתָה טְוָלָמָות — טְוָס הַמְּלָיָה, טְוָס הַגְּנָלָס, טְוָס הַפְּגָלָס יְיַהְעָל
אַפְּגָלָס טְוָלָמָות, וְסַגְּנָעָס צְבָאתָה וְסַגְּנָעָס אַגְּקָט יְהָה, "לִי" בְּיָה כִ' גַּוְרָעָלָמִים". חַסְינָן
— לְכוֹן פְּחָק, וְאַפְּגָנָתָךְ סְבִיבּוֹתִיךְ — מִי כְּמוֹן כְּלָמָל טְוָלָס הַמְּמָס כְּלָמָס
סְפִיטָמָק צְמָמָת לְמוֹנָמָן נִסְס וְקִימָמָס נִסְסָמָס, רַהַ נִוְרָא כָּס מַמְדִיס עַל הַמִּימָת
יְזָוָן, וְלָקָן עַוְלָה פִּירָעָס וְאַמְוֹנָתָךְ סְבִיבּוֹתִיךְ — שְׁלָעוֹ מַפְלָד יְיַהְעָל מַרְכָּה טְלָגָה
לְמוֹנָמָן הַלְּגָן. בִּי מִבְשָׁחָק יְעַרְךְ לְהָיָה — פִּירָעָס מִי יְיַהְעָל טְוָס הַגְּנָלָס צְדָמָה וְיַהְעָל גַּעַן
לָהָ, וְמִבְּבָנֵי אַלְיָם — וְמִגְּנָלָס הַמְּלָיָה צְדָמָה יְמָרָקָעָן. בְּשָׁחָק — צְמָמָס. אַלְיָם
— כָּס הַמְּלָיָה סְמָקָעָן צְמָקָעָן, בִּי גְּדוֹלָה אַתָּה וְעוֹשָׂה גַּפְלָאות — רַיְלָה פְּמָמָס
קִמְלָתָה יְרָמָה נִקְיָוָס פְּלָמָות גְּדוֹלָתָה מַמְדָקָס יְוָס יְוָס כְּלָי הַכְּכָבָה וּמַעְלָתָה כְּמוֹלָתָה,

אמתקה: גָדוֹל יְהוָה וּמַהְלָל מֵאָד, וּלְגָדוֹלָיו אֵין חִקָּר: בַּי
גָדוֹל יְהוָה וּמַהְלָל מֵאָד, נָרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: בַּי אֶל
גָדוֹל יְהוָה, וּמְלָךְ גָדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר מִצְרָיָם בְּשָׁמִים
וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יָעַשָּׂה כְּמַעַשֵּׂיךְ וּבְכִבּוֹרָתֶיךְ: טַי לֹא יָרָאךְ מֶלֶךְ
הָנוּם בַּי לְךָ יוֹתָה, בַּי בְּכָל־תְּחֻמִּי הָנוּם וּבְכָל־מְלֹכּוֹתָם
מֵאֵין קְמוֹד: מֵאֵין קְמוֹד יְהוָה, גָדוֹל אַתָּה וּגָדוֹל שְׁמֶךְ
בְּכִבּוֹרָה: לְךָ וּרוֹעַ עַבְדָּבָרָה, תְּעַזְּ בְּרָוֹם יְמִינֶךָ: לְךָ
יּוֹם אֲפִילָךְ לִילָה, אַתָּה הַכִּינּוֹת מֵאוֹר וּשְׁמָשׁ: אֲשֶׁר בִּינוֹ
פְּחַקְרֵי אָרֶץ, וּתוֹעַפּוֹת הָרִים לוֹ: טַי יִטְלָל גִּבּוֹרוֹת יְהוָה,
יְשִׁמְעֵץ בְּלִתְהָלָתוֹ: לְךָ יוֹתָה הַגְּדָלָה וּתְגִבּוֹרָה וּתְחִפָּאָרָת
וּתְגִזָּח וּתְהִזָּח בִּרְכָּל בְּשָׁמִים וּבָאָרֶץ, לְךָ יוֹתָה הַמְּטַלְכָה
וּהַתְּנַשָּׂא לְכָל לַרְאָשׁ: לְךָ שָׁמִים אֲפִילָךְ אָרֶץ, תְּבָל וּמְלָאתָה

הֵלֶל סִוְילָעִים דָעַט עַלְיוֹן יְהֻדָּעִים כִּי מִעְטָה הַכָּס כְּפָלִין נְפָלִים יוֹמָר יוֹמָל, וְלֹא סִנְפְּלוּמָת
מִיכְכוּדָס וּמִמְוּלָת כּוֹלָס עַל דַי עַלְמָת כְּנַמְתָמָת כִּי סָוִת נְכֹוֹת נְלָאִים. אֵין חִקָּר
— שְׁלֵן אַמְקִילָה שְׁנָאָתָה יְתָלָס פְּלִי נְסָכָן גְּזָלָתוֹ. נָרָא הוּא עַל כָּל־אֱלֹהִים — פְּלִיטָ
לְקָמָוֹל כָּס כְּמַלְגָּלִיס כִּי סָוִת נְלָאִי הַלְּגָלִיס. בַּי אֶל גְּדוֹלָה — מִקְפָּה וּמוֹקוֹן טַל כִּי
גָדוֹל מָלָךְ וְסָוִת מָלָךְ עַל סָכָל אַי — נְצָן (מַחְקָה) יוֹתָם פְּלִי כְּמָקָן נְקָמָה. טַי לֹא יָרָאךְ
סָלָךְ הָנוּם — הַפִּילָה וְגָנוּסָה גְּעוּנִים הַלְּלָס פְּלִוָה נְלָאִים, כִּי
לְךָ יְאָתָה — נְךָ נְמָה אַמְלָכָה וְלֹמֶן נְמָה. יְאָתָה — נְצָן נְמָה וְיְמָה. בַּי בְּכָל־חַכְמִי הָנוּם
וּבְכָל־מְלֹכּוֹת — כִּי מִכְמִי הַגְּנוּס יְהֻדָּעִים כִּי הַפְּמָלֵל שְׁלֵן כְּלָמָדָם
וּמִמְוּלָת הַלְּלָס נְהָוֹת מְהֻמָּיִם דַעַן וְלִימָד. מֵסָה כָּס מְוִידָס שְׁלֵן צְלָן כְּלָמָדָם כְּמָן. אֵין
בְּמוֹךְ הַגְּדוֹלָה אַתָּה וְגְדוֹלָה שְׁמֶךְ בְּגִבּוֹרָה — מִמָּה שְׁלֵן וּוְלָסָה שְׁלֵן כְּמָן
כְּלָלָיָס וְלֹמֶן נְמָמָיִים דַעַן כִּי גְּדוֹלָה מְהֻמָּה, וְלֹמֶד שְׁמָךְ, נְהָדֵעַ כִּי סָוִת
וְסָמוֹת סָוִת. לְךָ זְרוֹעַ — הַלְּוָה שְׁטוֹלָל נְטוֹמוֹת הַלְּמָקָס שְׁמַפְּטָן, וְסִילָה גְּטוּיה, נְךָ לֹן
סְפָק שְׁמָחוֹן לְמַפְּרָק עַמְקָה וּמְכוֹס יְרָן זְלָכָל וְלִיפָּד פְּלִילָן. לְךָ יוֹם אָפְרָן לְךָ יִלְהָה — פְּלִיטָי
לְךָ יוֹס' גְּמֹולָתָה כָּל יְטָרָלָל 'מְקַלְלָה' וּמְמַן צְוִילָה. אַתָּה הַכִּינּוֹת נְסָס מֵאוֹר
וְשְׁמָשׁ — סָמוֹרָה צָדוֹמָה לְסָמָךְ. מִי יִמְלָךְ גִּבּוֹרוֹת דִי רִישְׁמִיעַ בְּ תְהָלָתוֹ — לֹן
יְלוֹם נְלָדָס נְלָמָל וְלִמְנָר גְּטוּיוֹס וְלִהְמִיעַט כָּל מְהֻלָּתוֹ. וּסְסִיכָמָה צְיִינָה נְגָרוֹת סְסִיכָמָה
— נְגָרִילָם כְּפָלָם, יְמִי יְקִמּוּס כָּל מְהֻלָּמוֹ — נְגִמִּי מְלָאִים. לְךָ דִי הַגְּדוֹלָה — לְמַר
דוֹה: גְּדוֹלָה וְגְטוּרָה שְׁנָמָה לִי נְקָטָן מִמְנָן נְמָן כָּס כְּמַקְדָּשׁ עֲנָקִילָה פְּלָלָה
מְקוֹס מְקִיזָּץ, וְהַגְּזָח — וְסָגָנוֹס שְׁנָמָה לִי נְגָנוֹס — כָּל מַמְנָן וְפְלָקָס. לְךָ
דִי הַמְּטַלְכָה — מְהָה מְלָךְ עַל כָּל מַה אָכָר כְּמָמִיס וְנְלָחָן. וּהַתְּנַשָּׂא לְכָל־יְרָאָשׁ — נְלָאִים
רְלָאִים וְלָאִים מְלָאִים סָוִת מְמַנְעָל מְלָאִים. וְקָטָן יְלָטָחָן פְּרִוּס כָּל מְאָרָם מְמוֹנוֹת

אתה יסודתך: אתה הצבר בלבבות הארץ, קיוץ וחרף
 אתה יצירתם: אתה רצצת ראשי ליהון, תחתנו מactal לעם
 לאכיהם: אתה בקעת פצעין ונחל, אתה הובשת נברות איתן:
 אתה פוררת בעזך ים, שברת ראשי תנינים על-הרים:
 אתה מושל בוגאות הים, בשזא גלו אתה תשבחים: גדור
 יהזה ומhalb מאד, בעיר אלהינו הר-קדשו: יהזה צבאות
 אלהי ישראל ישב הבקרים אתה הוא האללים לבך: אל
 נערץ בסוד-קדושים רבה, ונזרא על-בל-סביביו: יודו שמים
 פלאך יהזה, אף אמונתך בקהל קדושים: לבו ברינה ליהזה,
 נריעה לצור ישענו: נקדמה בנו בחרוזה, בומירות גריע לו:
 אדרק ומפטט מבון בסאך, חסר זאמות יקדמו פניך: אשר

לרכך, כי מפיניך גרגומל מן צמייח ממינו לך (גרכום מ'). הכל רצוי פירע לאל נרכך
 סבונין לנו צבונינו לך כל ההולות ולון לך עוד עצם מלך, אלל עדין לנו כלום, שמתבונם
 כל ריסוס מכל מקום עמוד טוֹן נלהך כבוננות, כן דוד המלך ג'ה כספיים כל מכםותינו
 נמליטים מהו: 'שידו לך' דיל מדע' לנו כל השמות חומות כס סלilio גם צבונינו
 מועלם. תבָּרְךָ ומלאוה אתה יסודתם — פירוש קדש ומלווחו צלון, מגעל חיש ומנצמי
 געל פיס, מה פקדים. אתה רצצת ראשי ליהון — מה שבורת פרעה ולודיס
 צלון, כי פלעת נקליה כן שנמלר (יטעה מ, ה): 'יפקדך כי' נמלר הקשה וכו' על ליהון
 נמת דרים ועל ליהון נמת עקלמן וכרכ' מה סטנן וככו', על צבונלו גהומום נמליטים, אך
 כנה לוֹסֶט גאנון המתנישת גנדולס וממשת גנדולס. מהנו מלהלן לנט ליצים — נמת
 מומו ניטרלן למולנו. 'ציזים' — כמו נמתות וגננות שפוגות. ציזים — כמו סיגוט, כמו
 'ז'ויס מיד קמיס' מלגומו 'זומען'. אתה בקעת מזין ונחל — נמלט יטילן ממלייס
 נקעת יס פוך וקס טיס מעין ומכל מיס ממקיס נכל צט מיטילן אתה הובשת נהרות
 איתן — סונכת נארום מוק, וסוו סילן, נלט יטילן נלט טם לולות ננטן. פוררת
 בעזיך ים — פירע נמלרט פולמת וסנכת גען מיס הנקלילים יס, געונט לאס 'יקו' קמיס
 אל מקום למד ומלהה סינטה', ישבורת ראשי תנינים כגענדים ברים — כי נקודות
 קמיס אל מקום למד קיו סמניות נצניש וنمמעלים נמחיות נעמם לנון קויס. פוררת
 — נסן פירון. אל גערץ בסוד קדושים רבה — אל טאול מען ווילט צבוי סמוניא
 רנצה מה-הקדושים צפולס קמלניזס כי כוֹן קמלה יערלו זילרדו, ולן נקט 'סכת קדושים'
 שאקדושים יתעדיס פודום ונטמורט לפלויים גנוי נטמורט. יודו שמים פלאך ד' — מיזיס
 צבמיס נסודותך לך פלנק ווינק צלהמה עצית נמס, ה' טולס קמלניזים מה-הקדושים נסודותך
 אל מונמך צלהמה טסה עמיס, חהו 'נקאל קדושים'. ל'ו נרננה לה' נריעעה לצור ישענו
 — נסם לא' נרנונ, ורלון יאס נקאל מרכפה, וטיס פירון מלאנם געוע נמה צאול
 טוב ומרועה מפי לא-נאם קמעיל, כי יזעננו מאגולם חסן סקעת נקדמה פניו בחרוזה

יתחו נטחיק סוד, בביה אליהם נהלך ברגש: אשר לו הים והוא עישׂהו, ויבשַׁת ידו יצרו: אשר בידו גָּפֵשׂ בְּלִיחִי, ורוחם בלבبشر-איש: הנשמה לך והגוף פעלך, חוסה על-עטליך: הנשמה לך והגוף שלך. וזה עשה לטען שטך: אתה אל חנון ורחום שטך: לטען שטך וזהו סלחתי לעוננו כי רבי חזא:

קלחין אבינו, כי קרב אולטה שנינו. מחל לנו מלכט, כי רבינו עונינו.

A פתיחה. ע"פ א"ב ובסיומו חתום מחברו (רבנו) בנימין

באר יעקב
אין נפתח פה בחפלה פניך
ה, דר מתחורם - השוכן
בשמיים (א). וכאלו פנים, מלחמת
הכושה נשפון שיחים - נחפל,
שרהי געלנו - מאנסנו, נתיבותיך
היישרים, והגוכחים - והגוכנים
דבקנו בתהובות, ובמעשיים זנוחים
- ובבעורה זורה.

אזכורתה פה לבנייך דר מהותיכם.
באלו בנים נשפך
שיחים. געלנו נתיבותיך היישרים
והגוכחים. דבקנו בחזובות
ובמעשיים זנוחים:

— מכה לנו נאמה"ק צפס נקליג קרין מודה וטס נטייל ומלות עס קול המתוועה. אשר ייחדי נטחיק סוד — פלט"י סייע רגילין נטחיק קוד נמלוא וטא מתקן לנו, וסיאו מליליס נרונו עס נכם מלאים. רגש — לאון קדץ עס, הנשמה לך — כלומר טונגה מתחה כמלה סכתה, והגוף — ג"כ מעסה דיין. וככל גלטונו טולו ממנהיס טיהו קיטס נגוף ונמה געו"ז וטומא"ז ולכך נקט נמחילה חוסה לך עם מעסה דיין געו"ז וכן נכס זכר געו"ז צפין שמן קקדוק. ולכך נקט מה"כ צלאה פטעmis' שמן' גלוו צלאו מקדשים כל יוס צלאק קדושים, ומירמוש צאמען קודט גמלוטים, וגמלוטים בגמליגים, וגמלוטים קאפען ולכך ניכה גס נן גלטס טולמות. כי רב הוא — עניפ ליל טום. רק מפריטים יי רע קול' נלמר יי למא רע פקד ומטה כלפי מפק, אך מקלם לנווינו.
סלח לנו אבינו כי ברוב או"תנו שבירנו — ממהם רוג צפומות נלנו לדי ערלה, על דרכן יי צפטה טפטוי לן מuls טונר ערלה היל מוס קון רום אל צפומות נלנו צ. מה"ג נו מ"כנו כי רבבו שונינו — لكن מוש ממנהיס לפין נטחימות קאנט שטחטן לנו על סגנות ותמןול לנו על פדועות.

פציגי חיים

(א) על פי מה צנולמר: יוזמאנט לטלן נטמי (טפינו, ט, כט).

הבלבנָה אחריו משאות-שׁוֹא
ומהוזים. והקשיינו ערך והענו
מצחים. צעמת בשלנו בית-
משבנות מבטחים. חרב זפם ריח
ניחוחים:

טְרִדוֹ וּטְלַטְלוֹ בָּנִים מְשׁוּחִים.
יָזְעֵץ עֲרֵךְ עַוְלָת וּזְבָחִים. בְּמָה
יְסַפְּרֵנוּ עַל יְדֵי אַצְרִים וּשְׁלֹחִים.
לֹא הַקְשִׁבָּנוּ לְשֻׁמוֹעַ לְמוֹכִיחִים:
מַאוֹ וּעֲדַעַתָּה אָנוּ נְדָחִים. נְגַרְנִים
נְשַׁחְטִים וּגְטַבְחִים. שְׁרַדְנוּ מְתִירִ
מְפַעַט בִּזְיָקָצִים בְּסָוחִים. עִינִינוּ
כְּלֹות בְּלִי מֵצָא רְוחִים:

פּוֹרְכִּי עַמְּךָ אֲשֶׁר-לְבָל [נ"א]
[לְפָתָח] שׁוֹחָחִים. צָפֵר וּשְׂרֵב לְפָה

מגילה אפתה

א. "משאות שוא ומודחים" – לשון הפסוק (אייה ב, יז), משאות – נבואות וכן משאות (רשב"י). מודחים – שהידיהם מודרך ישרה. (ו'אב"ע) טס – פסו – אפסו, (רש"י, ב). מורכי – פועל הנגורן מן: יי'יעזרנו ונוי בטרכ' (שמות א, יג). צטר – מלשין (שופטים י, ג) ישב וצטר – בברבר. לשון ארמי צפרא, רש"י.

(ב) קווים קומטיס — קוים כולם טאנס ניטס, ומוקטיס יותרמן מאם מקומונטיס — גלמייס.
 (ג) כמו שמלמו (פנדאיין ג'), דור זק דוד גל ט. עייניס כלום מגון ולחמה. ופלקשי דנמיס (כמ', נז'): לו מומלט נאורה טלה, גראטה אלטש גוונטה.

- וּשְׁרָבֶר, לְמַה מִצְלְיִחוֹם. קִפֵּים לְמַלְכָּה
- עֲוֹנוֹדִים נְגֻדָּךְ נְאַזְוֹת שׁוֹחָחִים
- מְרוּבִים דְּבָרִי נִיאָרָן וְחוּרָוָן,
- וּמְתוּרִיסִים לְעֹמֶת יִשְׂרָאֵל הַרְצָצִים
- הַשְׁבּוֹרִים בְּגָלוֹת בְּמַה אַתָּם
בּוֹטְחִים? - וּכְמַאֲמָר (חַלִּים קָטוֹן, 2): 'אַיהֲ
נָא לְאַלְיהֶיכָם'. כִּאן מוֹעֵץ הַפִּיטִין פָּתָחָן
בְּפָנֵי הַבָּבָב:

שוכן עד וקדוש, צפה בעלבון עמן האנוהים – הנאנחים בשכיהם ולמרות צרותיהם, הטעויים – נשענים עלייך, ובך מותاهים – דבוקים לך, ולכן בוגירות – בוגלאות יד ימינך ים, כי על רחמי הרבים אנו בטוחים.

ביעיל רוחני הרבהם אינם בטוחים. ועלazz'קוטיך אנו נשענים. ולסקלחותיך אן פקויים. ולישועהך אנו מצפים: אתחיהוא פלא אוניב אדרקות פקדים. מעבר עונות עטוו, ומספר חפתאת יראין. בורת ברית לראשונים, ופקים שבואה לאחרונים: אתחיהוא שירף בזנן בזנוך עלהרפיני והראית דרכי טובך למשה עבזך ואחרות הסדר גלית לו והונעתו כי אתה אל רחום והען

כ"י על רחמים הרבים אנו בטוחים... נשענים — נמלים. מקומות מצפין — מיעי
ומקווים. נקט מרגע לפונות לנו: מל שמלאי שלנו מקוים ומולעים וטערם וסומלים שלמה מכלל
לו על טהותינו, על עוזינו, על רצונינו ועל מרידתינו. או הוב צדקות — לדמיין (נמא אין
שם, יט): "לי ידעתי למן לכך יונה מה נמי... ותמי לך כי נצום לך ומספק",
וחוק מקדים — הליכת צנונם מקומה. מעביר שוניותינו, וטוהר החטא תיראינו — לא ממען מס' מעבר
ומומל פעם לרוחנו ופעם צנוי הפליל עוננו' מל-צון צנויותנו, היל' ירלו' מיט' ממער'!
חמת, וחותה פעם זוקם עוננות אגיותנו, היל' גל' דזוננו, כי קרכ'יה מדקך נס' ירלו' חמוץ צחורה.
בורות ברית לראשונים — למיניהם, לוחק ולעקב, ומקרים שבונה לאחרונים — נמייס
לחמלים. והארית דרכי טובך גמשה נבדך — לדמיין (שםoth לה): "ויתמר לוי געניאל כל
מי על פניך" ופירע מעל עניקה ח'ל': העניר על פניך ואגנת ידעתיך מדם נומי גכללה והווע
ענין כרך הנמנאות ומדרגותיהם וכחטבאותם הטעולמות וככל השטח המאץ השפע מקומם לוֹן קומס
עד שמעת ירעש הרים סכל השען טלית המוטבע לוֹן כל הנמנאות כוֹן אין מלהי צלוי סכתם.
ואורחות הסדר גליות לי, והודעתנו כי אתה אל רחים — נמה שלמוניין יקלות נס' ר'
לפניך וeso הפס בכגד ו�� נקלר, צעלו' מלכם נמללה זו' צמי נעלם חה זכי' ומכזיו
הקלר לומו לפניך גמולו יומי ונהלה נ' קדו, כי קוידטו ומילו' כל מקום שיזוכו לומו
האטמען כל סקרה נעצות ולמהן ער מטהמי ופשע, חזו גודל פרידן שאוועט נ' קוד
הכעס כדי לאחפנן לפניך על מפקה קמניג סייג נומל נאס, חזו ער פ' שלמה לוֹן קען

מצלחים. קמים למולד נאצות
שוחחים. רצויים במה אתם
בוטחים:

**שׁוֹבֵן־עַד וּקְדוֹשׁ צָפָה בַּעֲלָבִון
אֲנוֹחִים. תָּמוּכִים עַלְיִךְ וּבְךָ
מְתָאַחִים: בְּנֻרְאוֹת יְמִינֶךָ גַּעַשׂ
לְגַנְזִים. כִּי־עַל־רְחַמֵּיךְ תָּרְבִּים אַנְתָּךְ
בְּטוּחוֹת:**

ברעל רפתקן הרבים אנו בטוחים. ועל-זאך קומיך אנו נשענים. ולכל חותםיך אן
חקים. וליישועה אן מצפים: אהיהו מלך אוניב אדריכות מקדים.
פער שוננות עטו, וקסיר חתמת יראי. פורת ברית לראשונים, ופקים
שבועה לאחרונים: אהיהו שירף בענן בבורק על-הרPsiינן והראית דרכי
טבק למשה עבזך ואחרות חסידך גלית לו והודעתו כי אתה אל רהום ותנו
כע' רחמייך הרבים אנו בטוחים... נשענים — נמלים. מקוים מצפים — ממעיס
ומקיים. נקט לרגע לנטות לרגע: מל שלמורי טענו מוקים וטפשים וטומיסים וטומיסים שלמה מלכפל
לו על חטמיינו, על עוניינו, על רעונו, על מלכינו ועל מלכינו. אהוב צדקות — לדמיין מלחש
ימ. יט): "יל' יטעמי לנון הצל' ינוה למ' נמי... וטמו לך כי לנשות לך ומקפער",
חומר מקדם — להילס סג'ן מקדמה. מעביר שעונות עמו, ומפיר החטא ראיו — להמן עס' מעמר
ומוחל פעם לטהנות וטעם צניעות פלני שעונת מל-צון צניעות, חן' ליל' חי' מיט' מס' ממעמר
להם, ווומה פעם דוקן' שעולם' צניעות, חן' למ' דונוט, לי קכ'יש מדקק'ע טס' ירלו' כמוש' האנערה.
בודת ברית לראשונים — להילס, לוחק וליעג, וטיקים שבועה לאחרונים — נג'יסס
לטמיס. והראית דרכי טובך ג'משה עבדך — לדמיין (פמום הל': "ויזהו מל' העדר כל
טובי מל' פינ'ך" ופירעט געל פקידא ח'): מפער על פינ'ך וככנת ליעטיך מדם טווי צללהו והו
ענין קבר גנמיהו ומלרנוום וכחטלאום בטולמו וקלן ותיק מאנק' שפצע מקומס מל' קומס
עד שטצע דייש טמיינט כל קעוכ' טומען חלן כל גנמיהו כוון זן מלחי טמי סטם הקטן.
וזאורחות הפסדר גלית ל', והודעתו כי אתה אל רהום — נmas שלמוריין זיקרלמי נסס' ס'
לפאניך' ווואר האס' נאכד וויט נאכל, שעלוי מלורה נמלחה "זה צי' נמלוס חס' וליי" ומכבי
מלךלו' חומו לפיצ' גולמיין ווילגה נך סדו, כי סיידשו ומכלו' כל מקום תחכור חומו
הטכטטן קול נקרון נפאות ולמהלן על טהומיין ופצעין, חוץ געל פרידן טאודען נס' קוד
אקסס כדי לאחסן נפיך על מפקה נטנג דיאן נמלט נאס, חוץ ר' פ' על פ' טמה חל' קעה

מוחאים — מלשון (שיר ח, ח) "אחות לנו" — בתחתונים שהוא מראהה ומתחברת ומתואזה להיות עמן וגוי לשון אחד וגו' קרעים (רש"י).

אליך אפם ורבי לך ומרקחה להטיב ומנהיג את זענום כלו בטudit הרוחניים: וכן בחרוב ויאמר אני עביד בלא-טוב עלה-פניך וברחמי בשם יהוה לפניך. ותגנני את-אשר אחרון רוחתי את-אשר אמרם:

אל אריך אפם אתה. ובעל הרוחניים נזכיר את. ודרך תשובה הורית. גערלת רוחמה וחסדיה, תונפר הים ובקליום לנרע ירידיה. פפן אלינו ברוחניים, כי אתה יהוא בעל הרוחניים. בתרנן ובתפללה פניך נקיון, בהודעתך לענו מקדם. טהرون אפק שוב, כמו בתורתך כתוב. ובצל בנטיך נחסה ונתלון, קיומך וירד יהוה בעזנו. תעבור על-פשע ותנקה אשם, ביום ויתיצב עמו שם. תאוני שונעתנו ותקшиб מני מאמר, ביום ויקרא בשם יהוה. שם נאמר:

ווקס מכל מקום רוחם ומונע טל יטולין אין עותין מצווה כן כל עוטין מצווה, חסו שנקט מהליך 'ולך מפי' מפיו נלטש, וגם זו גאנד מלך מפיו מלכטה עמן הולי יקלו, חסו שנקט מהליך 'וילומר מי לא נגיד כל נועט על פין'. וחנותי את אשר איזון וرحمתי את אשר ארהום — פירע ולצ' 'וחון' פטעים טהילה למן 'וילוממי' למ' סלומפון לכתח, הכל ני' 'וחונמי' עמי למון גמינה מנס ועמי מלמס בוכא הנט, כי מטה רבינו ע"ז כדר לאס מק'יזלנס פמו וכותט לאן עד מקואה, כתיטת קכ'ה, קטנטה נדר ערחה וויהו חומי מעוטר וקורל שלא-עטלה מדות, והוא מלמד ליטולן נטעות כן ועל ידי חזיכו לפיע' למוס ומגון' מלמס חומס, כי הכל רחמי.

אל אריך אפם אתה — מהה גבר וחזק זלה מהליך מלין נלכעט סמלעטס מוקhn, על-דין, "חויקו גנור וכוכב מל ילו", וכל זה מהה עותק מכמה זלה קלחמייס ומלמס על כל מטען כמו גאנלמר (עטומ דל): "ה' מל רוחם ומונע". ודרכ תשובה הורית — כמו שפירטמי שאלה לה מהך לין יטולן עטו מפה זאנלטס פיז' נדי פונט. זורען יידיך — נמי טרילס גאנלט זיין, דכלטיך ווימא'ם, טו): "מה לילדין נמי". בתרנן ובתפללה פניך נקדם — ("עטומן") — נמפלן לפלין קטנטה עטומו ממון פנס, זונפללא' — צפכל ווות הנט, וכל זה גטנטה נזאקדמש קוטס ציניג רוגן מלמין. זו נקס נמלמות לטקר (כחודעת ל'מניו מקדם) — כהוועט לה מהך לע"ז סלומון: 'זומני' למ' פאל מלון וגורה. כמו בתורתך כתוב — צאנטמי: קלטמי לדנין. וו' הוומרטס כו' סלומרת צ'ג'ג מדות. נחסה וגונדוונ — פילץ' מי אנטו טומקה מהט צניע פטמיה סוטה יטולן ניגיל, צאנטוטס-צונוך'ו' מגן עלי' צאנטונן — נאנן לינה, נאך נקט לינה צאננו נויס גאנט זאנומה ניגיל. ביום וירד הד' בענין — ואילאה ליטולן הצע'פ חמטעו מל-מקוס מארה צלמיו זומוס כו' סלומlein גאנלט סלומעו צאנטן מהו: להן נו מקנה מן חומומ-הגעולס סנומלה: "לטמא נקמעיס" וכאידה קק'ה גאנן מיד ידע שאלה סלמיו זומוס ווין עלי'ס מן סלומוט. ביום ויתיצב עמו — סטעל נעלט רכ' צאנטו נפצע, וליטולן צאיו לאטס דנער הכל גל פוקטש. תאוני שונעתנו — פילמיין. ותקшиб מני מאמר — ומכן סודוי צאנטו זאננו מודהיס גאנן רך צאנטו נוון מלינה. ביום ויקרא בשם הד' — אקלט האס אגדעל נקיילמו זטס נמלמר לו פודוויזו כל הומו האס צאנט מחל לייק, מי

ונעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותען ארך אפים ורביחסיד
ואמת נצ'ר חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטא
ונקה: וסלחת לעזנו ולחתאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאננו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אטה
ארצ'י טוב וסלוח. ורביחסיד לבליךראיך:

יהזה בקר תשמע קולנו. בקר גערדקה וגצפה: שמע קול תבונינו בשענו
אליך. בנסחנא ירע אלךביר קדרשך: שמע יהוה קולנו געריא חנען

תקולו לומו ככיממו וכקילמו וממפלן לפיו. ויעבור ד' על פניו — טה מעטיר וום נתלה
על פסחא טל מטה, מרגנומו.

הפרש נקט כאן את מן' יג' מדרות ברדשטי מפירוש ר' ישע' כראב' אונקלוס ועוד.

א) ד' ב') ד' — הו' מדם וממייס, לממת קודס ציטוטו וימת למלר ציטוטו ויטוג (ר' י'...). ולן להקשות לה כל מען מה גראין למדם כלמייס, לכמה לריכס כל נרכס לפלינטו
ולמלר גראין. חן למ' כל מעניין גראין כי' ופיטיך קודס ציטוט, סיינו מהמכתה כל ע' ז' ספק'יה
מלך' למשכה, כמו גם ענגל נך נקט 'ה' כי' לממת קודס ציטוט מעטה וימת למלר ציטוט
געשכה. ב') אל' — פיליט'י נס סיל' מדם וממייס. והרלמייס נמלקות למלגות רתם, לפק'יה' ז'
למן רום ע' פ' ציזע צלהס וס עמץ למתו מ' למ' חן הלן 'צנ'ר סול' אס'. ד')
רחום — למוטה וגנ' גנטוגה מ'ת. ד') וחנן — למוטה ולי' זכ' מ'ת, מ'ת מממן לו חול' יטוב
ו ארך אפים — פיליט'י מלך' לו ולי' ממהר ליפען סול' יעטה מטוגה. ולן זו צלענו
ממייס למ'ו הלן מפי' לי' מיטוי צטולין. ז') ורב חסיד — לה' עונונמי וחוויתמי ממלא
על מלה, ספק'יה' לכ' חמד ומעה למ' ענמו לנפי' קמדיס ומכליע למ' סטעוות. ח') ואמת
— נבלס בכ' טוב געוז' לר'ו. ט') גוצ'ר חסיד לאלפים — צומר וועסה חמד נכי' הלאיס
דולות. ז') נושא שעון יא') ופיטיך ויב') וחטא — עונות אל' ודונט, פטסיס הל' קמדיס צה'לט
ועסה נאכעימ, מונחים הל' פגנות. י') ונקה — נבלס. עד כהן יג' מדורות ונחלתנו' — פיליט'י
וממננו נך למלה מיזמת, כל' מאס' סליגין נן' קהומות.

בי' אתה ד' טוב וסלוח ורב חסיד לב' קוראיך — פטוק סול' נמלס (פי' ז'), פיליט'
לי' טוב ט' נטומס נבלס צכלס לועא'יך, וסלוח — למוטהים, ורב חסיד — נל' מ' דמפלן
קדמן, ק' מלנס יונטן ק' מחלין.

1. מצחתי בעריה'ב (ח'ב, 103) כתוב: ומה נעמו לי דברי ה'יר אל'עד כי מה שסדר ר' אמרתי בפזמון (ה') יוסלחת לעונני וגו'". להשלים כ"ב חיבות (שבחוור) הבא לנץ' חפלתנו עד לא חטאנו. ע' לקמן מה שנשי' בזה בעיה'.

סליחות ליום ראשון

ולעננו: שיבנו אלני ישענו והפר בעקה עפננו: אין קורא בשמך טן, עוזר להוכיח בה: שסעה הפלתנו יהוה ושבעתנו האומה אל דמעתנו אל-תחרש:

קרכטן אב על גנים בן תרכטן יהוה צלענן: יהוה קישושה על עפק ברכטך פלה:
יהוה אבאות עפננו משגב לנו אללי יעקב פלה: יהוה אבאות אשרי אדים בויח
בר: יהוה הוישיטה. הפלך יוננו בימי-קרנאן:

**סלחנא לעזון העם הזה בנהל מפקך. וככאמ'ך נשאלה לשם הזה ממצאים
ועדרהיה ולאם נאפר:**
ויאמר יהוה סלחתי בברכה:

הטה אֱלֹהִי אָזֶן וְשַׁפֵּעַ פֶּקַח עַזְקָה וַיַּרְאָה שְׁפָטָתֵינוּ וְהַעֲדָה אֲשֶׁר-גָּנָּקָרָא שָׁקָה עַלְיהָ, בַּי לֹא עַל-צָּרָקְמִינָּנוּ אֲנָהָנוּ מִפְּלִימָם תְּחִנְעִינָּנוּ לְפָנָיךְ בַּי עַל-רְחִמָּה גְּרָבִים: אֲדֹנִי שְׁמֻעה אֲדֹנִי קָלָה אֲדֹנִי הַקְשִׁיבָה וְשָׁהָה אֲלָתָחָר. לְמַעַן אֱלֹהִי בַּי שָׁפָה גָּנָּקָרָא עַל-עִזָּה וְעַל-עַטָּה:

אשר נקרא שמה עלייה — דרכינג'ו (ויליאם כ. ג.) "זה כמו מאריקלון ט' לודקן" (לומר, ט' הו)
יקלח לנוולס כמו טוטו ט' לודקו. כי' שמנה לא מלפניו לא' סלחנה — מהותינו, כי'
הקשיבה — נתקנית נגנות ועתה אל תאהר — מטא למ נקמתינו ולו' מהמר חומו נגנות.
ועדי עטן סנקלרט טרלינג'ס טוטו דמן קמקרט טטוק עטם.

1. על אמרות פטוקים אלו איתרא בדורשלמי (*פ'ה דברכות ה'א*): ר' חזקה ורבי יעקב ברacha ר' יאס בשם ר' יוחנן, לעולם לא יהא הפסוק הזה חמוץ פרק ד' צבאות עמו משגב לנו אלה יעקב סלה". ר' יוסי ב' ר' אבן ר' אבהו בשם ר' יוחנן וחכאי ר' יה' צבאות אשורי אדם בוטח בר'. וממצאי בפירוש החתולות והברכות לרבות יהודה ביר' יקר שכבה: ווגלים לומר אחר שאמר החזן הפוסקים קודם שיתחייב סלחנה אמר בכל פעם די' צבאות עמנ משגב לנו הר' צבאות אשורי. ה' הרשעיה" זאמר בדורשלמי לעולם אל יחו שלשה פטוקים אלו מפין. עכ"ל.

סליחות ליום ראשון

ב סליחה. ע"פ א"ב כפול, וכוספו חתום מחברו (רבי) שלמה הכהן

באר יrecht
אין מי יקרא – וחטף בצדך – באמת
ובכוננה וגם האיש הטוב שבנו נמשל
בחדך – נקוץ המכאייב בבשר, ואין
מי שיבקש רחמים בעדר שראל שחוקי
החק – השחוקים וכחותם עדריך בין
הגינויים. (א) ובשות פנים כאשר אתה,
הקביה, משיט פנים בזעף לדוכך
ולחוך מעשינו, או זיימצא שאין
בדך – שלא עשינו בדק הבית לתיקון
מעשינו.

נבו תמים ונבר – בר לב ותהרו
אפס – חדל מן הארץ. גמר – כלה
חסיד, וצדיק זרוף – דבק בו רפש,
ומשים שאין צדיקים שיחפסו בעון
הדורות (ב) لكن דור עני בשומו נתפס
– נתן את הרין על עוננו. דבריו של
הדור להגידי לפני בוראות, מי יחווש
– מי ימצא.

הוֹסֵפָנוּ בְּחַטְאֵינוּ חֶמֶה לְהַבָּעֵיר.
עם הצדיקים המתנדבים להפער
– להיות פוערים פיהם וצועקים לפניו
ככבי בית כלי אכיהם – ועל כך
הбанו עליינו חמה להבעיר, וא"כ ומזה
יעזרך כח – וממי יוכל לאזרך כח? לא
רב גום לא צער כמוני לעמוד בודוי
ופל" – ותפללה לפני קדיש ועיר – ער
וקדוש – הקב"ה.

וחלתי – ואירא לחיות – לבטא זכך
– זעה וחלפה בעדר מהן
ישראל, לפני חוקר בכוון – החוך
לחוזק ובודן. חסר חסיד

אליהינו ואלה אבותינו

**אין מי יקרא בצדך. איש טוב
נמשל בחדך. בקש רחמים
בעדר שחוקי החק. בשום פנים
אין ברך:**

**גבר הימים וגבר אפס. גבר
חסיד וצדיק נרפס. הור עני
בעונו נתפס. הרבי [נא
דבריו] להגיד מי יחשך:**

הוֹסֵפָנוּ בְּחַטְאֵינוּ חֶמֶה לְהַבָּעֵיר.
המתנדבים בבני בית להפער
ומה יעוצר-כח רב וצער. והוו
ופל לקדיש זעיר:

**וחלתי ואירא בעדר מהן. זעק
לחוזק לחוקר ובוון. חסר חסיד**

פניהת אפטר

**ב. "מעין נרטש" – עכור ברגלים, (רש"י, משל כי, כי). זחלתי – פחדתי (ראביע, איוב
לב, ז). לחוזק – להגיד (מעוזה, שם).**

פניני חיים

(א) כ"פ עלה"ב ומיריד על כפן מעתמת דרכט מ"ל (נעלמוין קל), ע"ט "וטנס מילק" (מליכ
) וכפ שחרדקט כלנו מגיעס על פיליאן קר פוביס און נקט כפ טה מר
טלזוק טס "וטנס מילק" – טוינס פאלס קוקו. חולס מגירס"ג כריך ד' (עמ' 55 מובן: "וועל
לפינדור בטופול צמחיין, פון דיל קירל גולדיך, נלטן סאו גולדיך, כלנו גולדיך, כלומו גדר
כל קווין המגניות על הפלדק". ואלטן פרטיזן טנוו פירס נקסוס הפליך טס (כ"ב עמ' 25) "צפלויזו
לן לח' פוג הנגניות על הפלדק לאגן על הווע".

(ב) מדלמא (צטמ' נג':), מן סא-הידיקס דווי, זדייקס מפפםס מל מעון סדווי.

ויתור צהן. חן אין אמץא בזחן:

טוב לך ראייך בנטש רבב.

טרחם נושא ולבלבל יתב. וקר

חסוך עלי ירבה. יען קולי

להzion באח:

ברגן מחות ובתפללה שלם.

בקון ורגיל ולא בגלים. להחשב

געך דמאי מלחהלם. לרוחתני

וברה רחמייך מהתעלם:

מרבים צרבינו זיין להאמר.

מקוצר דעתה ומרב מפר. געך

הבל יוצר חפר. נזהג ורזעה צל

ושומר:

שרדען בתדען הר בדודנו. סחי

ומאום הוישם בבודנו. עיננו ותנינו

מחיה בשעבודנו. עוד למניך

בקש אבזידינו:

(ג) מפלם פֶּצְצָץ נִקְבָּה אַמְקָנֵל כְּצַעַן הַמְּקַטֵּס ט מה צענוגי חמימות (טו). מוציאין לפיע קמיפא

זון וליגל (ט). — לפטפָלָן ומפלמו צגורה ולט יטעה צוינע רע לאולו. (טשי).

ט ניס וצמו ריקס כדי שיכל לבו שלם בתפללה. כהונן מדות ממנה נאלן (טח): מטפל ורכ

לו גיטעה נמלת וצומו ריקס ומפלמו אלה וטפל מך וטפל צלן ריקס ומפלמו אלה זולען וטלע עריך ונקו.

לקולם וכוריומי צלן ס לילאנו גיטע פיטר גאנטה כטולר סטער גויה צלן לו פילען פילס.

(ד) כלען האגמיל נכלמות (טט): פֶּלְזָו סְלָל מְפָלָה קְלָה, מְלִיט שְׁוֹמִים גְּלִי מְעַמֵּס וְעַמֵּס

קְרָכָס.

— וטיעס יודיטס לפטך נכלימות. (טט).

(ה) פֶּפְּפְּסָא צְוָמֵן, ר' גָּלֵן עַל דִּימְיָן (פהלאטס קכל), (ט).

(ו) נְזַן פְּקוּדִי מְמָה, "עד מְטֻרְנָה קְלָמָן עַל דִּי מוֹסָס" (ירמיטו מג, יט) "וְלֹמֶם סְלָמָדָם הַקְּצָב" (יטוקלן לד, טז).

ובוון כליות ולב היוזע שני חסר חמד — מעוט וכוראות יותר צחן — ומרובה בחטאיהם. ואיך אמצע חן בזחן — בתחניינן, למורת זאת אני פונה אליך הקב"ה משום שאתה:

טוב לך ראייך אפילו כשם בנטש דרב בעילן גאותה. פרחים — העבירות שם לטורח עלייך, גשווא — שא ומחל להם ולכלכל — ומזונוחיהם יהב — חן להם. יקר — גודל חסיך עלי יירחב — יוגדר, יען קווי — קבל תפלתי להאון לה באחוב — באחבה.

כהונן מדות — כבעל מרות הגנות וכמי שבתפלתך לבו שלם, נוקן הרוני בתפללה אתה שבח לבך ולא כנילס — ולא כשותה (ט), כדי שייחשב ננדך דמאי — שתתקבל לפניך תפלתי הכאה מדוכבה של נפש מלחהלם — שלא אכלם ואצא ריקם מלפניך בכוורת פנים. לרווחתי — בגין חפלתי וכרא רחמייך והמנע מלחתעלם ממנה.

מרובים צרכינו, ואין — ולא ניתנים להאפור על דינען, פקופר דעה וסרב מסדר — מרווח מרירות לבנו (ט). בסם, געך — לפניך גליה הכל' שהרי אתה יוצרנו מחומר, נוהג = ורועה, צי מגין ושומר (ה).

שורדע — נתנו שרדים כתונו הר בדודנו — בחודדים כתוון בראש ההר, פחי ופמא — כייא צואה החושם בכדונן, ענט ותננו פחהה — מעט הרוחה בשעבודנו. עוד גאניקר — מננו — פקדנו, שוב ובקש אבדויטו — האובדים בגלות (ט).

(ג) מפלם פֶּצְצָץ נִקְבָּה אַמְקָנֵל כְּצַעַן הַמְּקַטֵּס ט מה צענוגי חמימות (טו).

זון וליגל (ט). — לפטפָלָן ומפלמו צגורה ולט יטעה צוינע רע לאולו. (טשי).

ט ניס וצמו ריקס כדי שיכל לבו שלם בתפללה. כהונן מדות ממנה נאלן (טח): מטפל ורכ

לו גיטעה נמלת וצומו ריקס ומפלמו אלה וטפל מך וטפל צלן ריקס ומפלמו אלה זולען וטלע עריך ונקו.

לקולם וכוריומי צלן ס לילאנו גיטע פיטר גאנטה כטולר סטער גויה צלן לו פילען פילס.

(ד) כלען האגמיל נכלמות (טט): פֶּלְזָו סְלָל מְפָלָה קְלָה, מְלִיט שְׁוֹמִים גְּלִי מְעַמֵּס וְעַמֵּס

קְרָכָס.

(ה) פֶּפְּפְּסָא צְוָמֵן, ר' גָּלֵן עַל דִּימְיָן (פהלאטס קכל), (ט).

(ו) נְזַן פְּקוּדִי מְמָה, "עד מְטֻרְנָה קְלָמָן עַל דִּי מוֹסָס" (ירמיטו מג, יט) "וְלֹמֶם סְלָמָדָם הַקְּצָב" (יטוקלן לד, טז).

פרקoth – ישראל שנפקרו על עונם והוכו בגעיו תובחותיך – האמורים בפסחת התוכחה, שבוטם – מוכים, פוררים = פורדים ובגיטע עבוטים – ממושכנים (ט). צפנס – החיכאים לשمرם בסוכר, מריב = ושותים. כל תקווותם תולמים בצעיתה – בראיית תפארתך בבואה הגאולה, וכוה יפו טכניות – מרכזם מבטיהם.

קל נחר אשר הוא החזב להב אש (ט) הוא אשר קצב טוב – לחים, וחילופו של קצב טוב – לרע, אתה קצב. ראה נא ריעך – ישראל דופקם על דתוותיך בקהל עצם, ולכן רצונות נדבכתם – קל הפלחתם. ובקרבתם התיאב – כמ"ש בשמות (ט), "ושכני בהםתוכם".

שוקדים – מוזחים עצם עיי' הגזום, לבם להכני, ולכן, שכן, שאונם – את המוני בית ישראל מפני העומד בחדריך אוthon תגניעו (ט). הדובעים בתפלתם בלחש ורök עיי' שפה להניג תאותם – בקשות נא תנמץ מהם.

בשפר – אליהם חיים – שמן החיים, אתה מטאפר ולן הי' רצין שטפר נשר – שנהיה משווירים לפניו חייט טובים, משום שבתגיאר – מפוש בתהלים (ל, ז) כי עמק" – בידך "פקוד חיים" לחת לכל חי. ולן הביפה בעניינו, ומניון בתפלנו, ומייננו האר בטורון, וכוה ייתן לנו חיים (ט).

שבוטים – מוכים בשבט. שפה להגניע – במש' (שמעאל א, א, יג): ירך שפתיה נעות וקורלה לא ישמעו.

פגיעה [נ"א פקרת] נגע
תובחותיך שבוטים. פזורים פרוזרים ובגיטים עבוטים. צפנס בפקך מריב ושותים. צפיפות תפארתך למו מבטים:
קול בחרך להב חזב. קצב טוב וחלופו קויב. רעיך דופקים בקהל עצב. רצונות נרבחים ובקרבתם התיאב:

שזקרים בזום لكم להגביע.
שאונם מזעם בחריך תפגיע.
תובעים בלחש שפה להגניע.
תאותם אל נא תפגיע:
שםך אליהם חיים מתחPEAR.
לחיים טובים מפקד נשאר. מקור חיים עמק מתחEAR. הביטה ועגנו ועיגנו האר:

(ט) נך נקט עטמים למכח כי נט מכדי נקימות נגניות, וטן נט סמכלון ופדה עטמו.
(ט) פפ"ס ממלכים (ככ, ז) קובל ז' טוֹג' לסתם לך. ופיליט", ורטטיש פילטו סיהה הדטי צל פעלם אדנויות יונק מלאות לך מפי ומקוק על סלומות המכימים.

(ט) כמ"ק צשעיוו (כ, ז) נט מדליך" – נכמי נקיות ונטמי מדלות – "עד יעט ערוף".

(ט) מירפ עכ"ס נמלילים (ימ, ז) "הביבה ענני ר' טולוי האירה צווי סן טען מומט" וגמו טמרגנס ייימן: "לקמכלן וקמל נלמי מאסר עלי נטולין זלמה ליטוכ וולדמן מס דיל מומלן".

אל מלך יושב על-כיסא רוחמים, מתרנוג בפחדות מוחל עונות עמו, מעריך ראשון ראשון, מרבה מחלוקת לחטאים וקלחה לפושעים, עושה צדקות עם-כל-בשר ורוח, לא כרעתם תגמל. אל הורית-לע

לומר שלוש עשרה, זוכר לנו היום ברית שלוש עשרה, בהודעתה לאנו טקדים, במו שבחוב וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

ויצו ביהוה על-פנוי ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב-חסר ואמת נזר

zos וכות מכם נס פקנ"ה בכיס הטוג וליינו מקפתםzos סכל לכל נריה ונכיה. לא כרעתם תגמול — מן הקב"ה מכם נס כי רמס וכי דיו, רק טסה נס נפיש מזור דין כלמיכ: "לי נס כי האמד והרנה לנו פלום". ולן כלמיכ וכלי מליח נטפי נסחה לנו כלמיכ מגמול קלה מהלעיל טסה נדוקות נס כל נצל ורום ולן כלמיכ מגמול יהוה נמר ליין מקפתםzos סכל וטפי נסחים כי נפיעים להס רגע גמור חותם להס יט לנו הקב"ה ליין מקפתמו ונומר לנו אכיו הטוג צulos זהה ולן כלמיכ מגמול טפע"ט חזון רגע גמור וגס יט לנו זכות מן דין נס יהה נמצב נלטוס ויהנד מן בטוא"ז וכן הקב"ה רק פקנ"ה ליין גומל לנו לפי רעמו ומכם לנו וומר לכל הפחות גומל זה. אל הורית לנו גם רומר ש"ש עשרה — ר' נמר צלע עשרה מדות יוציאר כי על פיו וקרלה וולמיין נריה פרק קmul (ח): נמר כי יומן מלמלה מקרלה כמונ' לי' מפער לתומחו, מלמד שקב"ה ממעוף כטלה קצור והרלה לנו לתהה כדר תפלה ותומר לנו כל וזה צבאלל מלעלן לפי, יעוז כדר זהה ועי מומל נס. וזובר לנו היום ברית ש"ש עשרה בהודעתה לעניינו מקדים — כלמל שטודעם לפיו — וא' מטה כיינו עליו בטלים, לכמיכ (אמד' ע): "ויאלחוט מטה לנו מלד", שטרלול יcio וככין לופס צלעים מחולות יקס, לדלמיין נריה פ"ק (ח): נמר רפי יצוחה: נרים כרומה נסכל מדות צלען מחולות יקס, צנממר (אטומ' ח): 'הנה מני כוות נרים פירוש', נרים כרומה לי'ג מדות כלל צלען מחולות יקסלן מנפילת מחיים הניס מחולות יקס, 'הנה מני כוות נרים עלי'ג מדות לנו נסכל מחולות יקס' כ. לסין מטה צלען מולמיין נסכל מדות מומפללים נפין, הס כן נל מטהינו יקס למפין. כמו שכחוב וירד ה' בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ה' — ציפל זכריה כו, יעצור כי מל פיו וג', ומוא מפה עיקר נס פקנ"ה סרלה נטסה כי' כלעיל והכטיעו צלען מחולות יקס רק כסול מפיה נס מילם פסק ומתיילם עיין טהו' יריד' כ' וג', וכט"ז גומל וממיל' יוציאר כי' על פיו וקרלה' דוגמת פקנ"ה אסרלה נטסה צלען פארה מדות ולמלו' כדר פפל, וכקטלן הוומיל' יג' מדות דוגמת מטה ובטע ע"ה שטפנן צלען פארה מדות נפי הקב"ה מהר טהילה לא. וטפער מזקילן נס כי' גסיך קם מרומו כדר פפל, סולול שקב"ה קרלו נס כי' ר' מו' נטסה זיקלה ג' כ' נס כי' נטפלמו.

ביאור הגראי (שה"ש ד, ז) לי'ג מדות, עפי' מני שלש עשרה מדות לדעת הארייזל. בסוגיות מרכזיות מובאים, ליתר ביאור, דברי הגראי באדרת אלילו (פ' כיasha, ליקוט מכ"ז)
זה' ה' פסיק עפמיא', וכמ"ט נלט פולט כהיג' (ה, י) דכ"ה מלה מטה וכו'. וטפער מכ"ז (ואהרטץ'

1. פסיק טעםיה — זהינו שיש טעם המפסק בגין המשותם, ושנמנ' עד שמות שנכללו שיש בהם מפסק ומכנו שרשות (שם ב', ב') על הפסוק (שמחת' ג): יאמר משה, אתה מזיא (בראשית כב) באברהם אברהם יש בו פסק, (שם מו) יעקב יש בו פסק, (שי' ג') שמראל שמו אל יש בו פסק, אבל משה אין בו פסק, למה קנו? עיש מה שתרחן במדרש. הגראי מביא את התירוץ של תועיב על קרשיא זה, דיא' משה משת', הוא משה עד שלא נזכר עמו, הוא משה משנזכר עמו.

חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאינו ונחלתו:

2. דבורה – הינו אברהם יעקב ושםואל. עין במלכים ריש חוץ' שמכהר הענין ומכליא מכילא אדרשבי' (טוף רודר) ויקרא מלך הא' וכור פיסק סעמה בורייהו, דלאו אברהם בתורה קדמאתה, תורה שלים (– מושלם) קדמתה לא שלים וכו', אבל משה לא פסי', בגין דמיומא דאתה לד לא עדין מיניה שכינתה (– משום שמום שנולא כהה במנו שכינן).

3. בבמשלו (^ג, 1) מוסוף הנורא"ה שוכר להבדיל בין רבי חסד לאמת עה"פ "חסד ואמת אל יעוזך" – יחס' נקודה מה ש אין האדם מוחיב ליתן, וזה הנחתינה היא בתורת חסד. ואמות' הוא המשל גם לו לחכיז מפה פשעשה לו כן, ולפי זה אין מעלה כלל באמות... ומזה שכתוב מתחילה "חסד" ואחריו כך אמרת' – יcin שמעשה חסד עם בכירויות שאינו מוחיב להן, אין אפשר שלא ישלם גמול טוב למ' שעשה לו טוב. וכן בבקביה כתיב: יזרוב חסד ואמת. הניין, שהצד הוא גודל בכירות, שנוחן מה שאינו מוחיב כלל ליתן, אבל לא בכמאות, כי הנוחן בתורת חסד לא יתון הרבה. ואמת הוא גודל בכמאות, כי הנוחן למי שהדרין נונן שיתון מנתנו מורה, כמו שרך האדם ליתן ליתנו... ולכן כחיב בבקביה יזרוב חסד", כלומר מה שהוא נונן בתנות חדד בסן זבר, בולומר הרבה, ואחריך משלים ממלדי הארץ והינו עוד יותר, כי אם בחיסדר כן על כחך באמות' יתר, ולכן בתחלה אמר יזרוב חסד' ואחריך יזאמת'. עד כאן לשונו הבוועס לאנשיין.

סליח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכינו כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלח, ורביחסר לקל-קראי:
תבא לפניך תפלהנו ואל תעהלם טבחתנו: תבוא לפניך תפלהנו אל-היכל
קרשך: תבוא לפניך אנקת-אסיר בגדל ורוחך הומר בני תמותה:
אללהנו בשנו במעשן ובכרכנו בעונינו:

ברחות אב על בנים בן תרומות יהוה צלייטן: ליהוה ה' קישועה על עטף ברכתך פלה:
יהוה אבאות עטף משגב לך אלתי ישבך פלה: יהוה אבאות אשרי אדם ובוחת
בך: יהוה הוושיען. הפלך יוננו כי יומיך ראנן:

ג סליחה. ע"פ章程 כפול בסופו חתום מחברו (רכנו) שלמה (הכבל) הקטן והצעיר יחי

באר יעקב

תבא פניך שוועת חנון – עקט
תחנה ותהי נא אונך קשבות לוחנן.
שמעה צדק = הקשיבת רונן – שמע
חפלתי ה' שהחן שר – רואה מישרים
– מעשי יושר וצדק ומעלים עין פרנץ
– מעשי עבירה שהבריות מרגניט
אחריהם (א).

נכלטנו = בושנו לחרים ראש, כי
הבאשנו - קלקלנו ריח נרדנו - ריח
טוב של מעשינו הטובים (ב) וכן
קילקלו דרכי ישריפ, ותורות שבשננו
- סלפנו. בכך - בכך בכשנו פניו.
בקראע מבושה.

צער – אויב, ומזוק – ולחץ מכל
צד, ובעם ישראל צאן נדחה ונגלה
ממקום למקום מאין – משומש שאין
מצד – מבצר בטוח להמלט אליו.
פנה ימיון, ויזנור מענד – הגרון
מכבק, ומשמאל פחד מפני הצד
נפוחותינו.

סבָּה צוֹרֵךְ קַמְאָקָן וּמִקְלָפִים לְפָנֶיךָ.

פנימי חיים

(א) מפ"ס נמהלים (ג, ה) "צמפה ו' לדק הקצינה רימיך פיעיך מהזינה מילאיס".

(ב) עפ"ה נטה"ט (ה, ז) ציד סחטן ממפט נדי' נון ריחוי', מהרו ע"י נגמי' (צנמ' פמ'). שמר טולן עלתה כלא מונה נטמן מופטה — מארלון עתמודו כספי ועוזר כאנבל רקס'.

סליחות ליום ראשון

עיניך רואות התהינה פקוחות.
ענין וענין מצרות הטעחות. ספר
לרנה לרצוי תוקחות. סבות ובקך

בדרכיך הנכחות:
נתנו בעזונינו לשבי ולבזה. נחנו
מלכינו ובגנו לבזה. מרים
נקבות ואהבה עזה. מגרת
לארץ לשמה ולעיזה:
לא חילנו פnick להפל תחנה.
לה شبיל באמתק מעלות צחנה.
בלינו בסודים בשפל קול הטענה.
במעט רגע לו לא תחנה:

ונגענו לנו לנצח זה על שלא עסכנו בדברי תורה (א).
 ולכן במעט רגע – כ"סdom ההפוכה כמו רגע" (איכה ז, ח), היה צריך לבוא עליינו, לו לא תחנה
 – אלמלא חניה שה' נתן לנו.

יתר הפלטה להשair מסת. יתדר
ונדר תהה ובנסת. טליתתנו
בגנד שלש מסת. טירת בוסף
[נ"א בסק] בغلינו רמסת:
 בית המקדש בוגלינו רפסת.

חבל חבלנו מעל למעל. חבלנו

שינך הרואות תהינה פקוחות לדאות
 עני ועני של צרות המתוות
 – המתחשות. בדרךין הנכחות
 – הטוכות, פבות – סכוב והפוך ספר
 – מסדר לרנה, ותוכחות לרצוי.

נתנו בעזונינו לשבי = וביבה, אנחנו
 מלכינו וכגנו לבזה – לבוש פנים
 – לבת. מרת – הפלת אוטנו לאין
 מרים הנכחות – משיא הכבוד אהבה
 מורה, והפכו לשפה – לשמה ושייה
 – ללו ולווע.

א' חוליט – לא קדמנו פינ' להפל
 תחנה, להשכיל – לדעת ולהתבונן
 באפיקתך – שאתה אל אמרת, ולא
 נמנינו מעילות צחנה – של סרוחן
 עונחינו. ולין כליט – כאה עליינו
 כליה כסודם והגענו למצב של בשפַּל
 קיל הטענה –قادם הנוטה למות
 ובני מעז מפסיקים לטחון המאכל, כך הגענו לנו מטבחו – כ"סdom ההפוכה כמו רגע"
 – אלמלא חניה שה' נתן לנו.

על יתר הפלטה – מחוון ואשן
 מסת – רחמת להשair יתדר וגדר
 נתחה – כמ"ש "ויתתך חזקי"
 וישעיה י. ט. קראת בואם של בגין,
 ואכן וכנות אותנו לא"ז ביתה שני.
 טליתתנו – הגילינו, בכית ראשן,
 בגנד שלש עבירות – ע"ז גלי עריות
 ושפיכות דמים שמאפת, פירת כספ – בית המקדש בוגלינו רפסת.

חבל חבלנו השחטו דוכינו, בין
 אדם לחכיוו בבית שני, מעל גמיש
 במצוות ה' (ז) ולין חוכבנ' – נמסנו

מניות אפטר

ג. בshall קול הטענה – פיה בקהלת (יב, ז) – עד משל בששלוף קול הטענה אין קמיה
 (ואב"ע). סורת כספ – בשיר השירים (ט, ט) – נבנה בית המקדש של כסף שלא תשלט בו
 האש (ספרות).

(ז) כך מילך פלקוט קסלם (יכ, ז, רמו מקפצע) שמיל ר' טומול נר חממי ממעלו יטול כתומות
 האלמיים מה קליים והוא ליה נבילה גל' דוס נון גל' קן טרול גל' יגאלו מן קולו גל' פיס
 וול' גל' לא נחלמך (ויאצע, ה) "ויגאנט ט יומס ולילא".

(ח) "לן מפנלי" – צאול ממעומן צאן מדס נטמיין.

סליחות ליום ראשון

כא

כמשכן משׁלֵי – שעבוד מלכות
אותה ל'על' אחרית(ה). ובר מה שצוית
בתורתך ויחיא, ס. פ"ז יואר גם זאת
בחיותם בארכן אויביהם לא מסתים
ולא געלתיהם... וזרויים – פוזרי ישראלי' קבץ ובם גבצל – למשול.

ואתה – אחורי כל הרע הבא علينا
– זראי וצדיק(ו). כי אם עשית
ואנחנו הרשענו. ولكن לנו הדבה
– האשמה. כפאו כן חיים בלי פיבה
– לא סכמנו ולא החלפנו דרכינו
לטוכה, ولكن הגנו פניך באשמה
רבת.

דעתם עמיישראל הענים במצבות
נתוניות ק'לפ והרוּף – ללוּג ולתרופה.
דוחוטים ממוקומים וחווטים – כפופים,
נתוניות ג'טרוף – מסורום וטרוף
גנות ושבוד כדי להעמידו בנטין
– ולעתותנו צרוּף – זוק לטהרה.
אנא ג'ג' צורת אלה בחפקך שייהיו
פְּסִילָה ותרוף – ולתרופה.

ריגיל אתה ברחיטך, עוד ברבות
העתים – מומינים קדמוניים להושיע
את ישראל אשר בך נושעים, קיים
עכשו את שנתגבא חיזקאל לא
כטו הושעתי אותם מכל מושבותיהם"
ומה שניכא יעשה (פס. ט) "הנה
אללה סודות יבואו והנה אללה פצפן
ומים ואלה מארץ סינס" ומה יבוא כי תים – כתות כמות פזים וכתמים – שמות מקומות.

שׁגד הם, עבדיך ועפיך. ג'גב – חביב
כימי קדם את ישראל גשימיך, משכני
אהיריך לקיים תורתק כי שנהיה
ברשותיך – הרושים לחיים, שמענו
שנהיה הכל הפסדים וורצין ליראה את
שםך. רוחותנו – אהוכנו ה'.

הקטון – אנו שנעשינו קטנים: גנד

(ה) אז שְׁנַנְצֵי כנמם בגדרה תלמים (גנמיה, ה, ז) "פטל פטל נך וולג פטעל לם גמלוּם ולם
סוקים ולם גמפעטס", מאו פטל גכלון נך, קו אטמאנקן (גמאנקן) קמי פטמעם, ווון פטל גלן מאנן
(גמאל, נ, ז). וכזאה"ס רכנא, (ה, כ) דל"ר מנממל נקס ר יונן פטן פטל פטל נך" וו סוקיק למאן
ומיוקק סי פטל גממעטס חלן גלן דיעט.

(ו) תחיי – מה מכוון כל הקב"ה בגבורות (לג): "אגדול... ומלמן... וודאי... וונגד".

(ז) פפ"ז מה צעינוי (גנמיה מז): "ח'ל' גל פטל למגניאל מען כס לומדים ולוי... ווי לי' מה פטה
טיטילן מען כס דוחוטים פחווטים ומפורטן ווילען מלון מליס ולי'".

מעל אל על. זבר צוית בלי
לגעל. זרויים לקבץ ובם לבעל:
ולא געלתיהם... וזרויים – פוזרי ישראלי' קבץ ובם גבצל – למשול.

ואתה אחורי כל הבא. זראי וצדיק
ולנו הדרבה. היום במאז בלי סבה.
הגענו לפניך באשפה רבבה:

דעת עם לרקלם ותרוף. החרופים
סחוופים נחותנים לטרוף. גלות
ושעבוד בנסיון וצروف. גלגל
בתחדר לסליחה ותרוף:

ברתמייך עוד ברבות עתים. בך
נעשרה קים וחושעתים. אלה
מרחוק יבואו בתים. אלה מצפון
ומcents ובחותים:

שלך הם עבדיך ועפיך. לבב בימי
קדם פגעיימיך. משכני אהיריך
שיימנו ברשותיך. הבל חפצים
לייראה אהישטך:
הקטון לאלאפ גידל רוחטנו.

סליחות ליום ראשון

**וזהצער לרנו להעצים בתקומנו.
ימד בבל צדקותיך לרתקנו. ישוב
נא אפק ותנחטנו:**

ארתו גאליף, והצער – הקטן, העצים –
הגדל אוינו לנו עזום בתהומנו
– בגבלו נארץ ישראל, שנחבק
ימד ותרחפט בכל צדקותיך, ישוב נא
אפק – חזור מכיסך ותנחטנו.

אל פֶּךָ יוֹשֵׁב עַל־כִּסְאָ רְחַמִּים, מְרֻגְּג בְּחִסִּידוֹת מוֹחֵל עֲזָנוֹת עַמוֹּ,
מַעֲבֵיר רָאשֵׁון רָאשֵׁון, מְרֻכָּה טְחִילָה לְחַטָּאים וְסְלִיחָה לְפָשָׁעים,
עוֹשֶׂה אָזְקּוֹת עַמְּכָל־בָּשָׂר וּרוּת, לֹא כְּרֻעָתָם הַגָּמָל. אֶל הוֹרִיתִילְנָן
לוֹמֵר שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, זַוְּכֵר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, כְּהַזְדַּעַת
לְעַנְיוֹן מְקָרָם, בָּמוֹ שְׁפָתָבוֹ וַיַּרְדֵּ יְרֻחוֹ בְּעַנְיוֹן וַיַּחֲצִיב עַמוֹּ שָׁם וַיַּקְרָא
בְּשָׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֵר יְהוָה עַל־פָּנָיו וַיַּקְרָא:

יְהוָה | יְהוָה אֶל רְחוֹם וַחֲנוּן אָרָךְ אֲפִים וַרְבִּיחָסֵד וַאֲמַת נָצֵר
חָסֵד לְאֲלָפִים נָשָׁא עָזָן וַפְשָׁע וְחַטָּאה וְגַנְחָה: וְסְלִיחָה לְעַזְנֵנוּ
וְלְחַטָּאתֵנוּ וְנַחֲלָתֵנוּ:
סְלִיחָה לְנוּ אֲבִינוּ בַּי חַטָּאתָנוּ. סְתִּיל לְנוּ פָּלְכָנָן בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אֲדֹנֵי טֹב וְסְלִיחָה, וַרְבִּיחָסֵד לְכָלִיקְרָאֵיךְ:

ד פומון. ע"פ א"ב

בָּרוּר יַעֲכֵב

**בְּמֹצָאי טָנוֹתָה קְדֻמָּנָךְ תְּחִלָּתָה.
הַטְּאָזְנָךְ מְטוֹרָם יוֹשֵׁב
תְּחִלָּתָה. לְשָׁמָעָ אֶל הַרְגָּה וְאֶל
הַתְּפִלָּה:
אֲתִיְמִין עַז עַזְרָה לְעַשּׂוֹת חִיל.**

**בְּמֹצָאי פָּנָוחָה קְדֻמָּנָךְ
תְּחִלָּתָה (א) הַפָּה אֲזִינֵךְ מְפָרָום, יוֹשֵׁב
תְּחִלָּתָה – הַקְּבִ'ה הַיְשָׁב וּמְתַחֵן
לְתַהֲלִוָּתֵיכֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְלְשָׁמוֹת אֶל
הַרְגָּה וְאֶל הַתְּפִלָּה שֶׁלְהָם.
אֲתִי יְמִין – אֶת חַחְקִימִין שָׁרוֹתָה
כָּנְדָה וְשָׁטָן הַמְּקָטָרָג, כַּדְיָעֲשָׂות עָמוֹ**

פְּנִילַת אַפְּתָר

**ד. לשטוט אל הרגה ואל התפללה – פיה בחפלתו של שלמה המלך בעת חנכת בית
המקדש (מלכים א, ת, כח).**

פְּנִילַי חַיִם

(א) פומון וכ מיופד נְלֹמָדוּ מִוס לְמַעַן נְלֹמָdot, ומְנַגְּנוּ נְלֹמָדוּ נְלֹמָדִי אַתָּם נְלֹמָדִים
וְמְנַגְּנוּ נְלֹמָדִים נְלֹמָdot נְלֹמָדוּ יְסִיפָּזָאי פָּנָוחָה, כַּלְמָרְמָרָן סְנָמָן כְּנָמָן
קְרַטְמָלָן אַפְּטָמָלָן נְלֹמָדִים, וְקַנְעָן יְלֹמָדוּ יְמַכְּדָה לִיְיָ. כְּקַמְמִי מְמוּרִי לְמַעַן שִׁנְמָן
חריה חַרְחַרְתָּי וְרַיְמָלְכָה לְמַעַן.

סליחות ליום ראשון

כג

חיל – מלחה. בזרקת יצחק הנתקד על גבי המוכת, ולבסוף נשחת תמורו איי, בעבורו, גן – הגן נא ושמור על גוש – ווצעו, בזעם במד' (ב').

דרש נא דורשיך בדרשם פניך – ענה נא לישראל בשעה שUMBRAKSHIM פניך, הדרש למו משמי מעונך – והודק לתפלות ממקה שבתק ברקיע המכונה מעון (ב). ולוועצת – ולוועצת תחנתם אל תעלט אוניך.

זהליאים = ורעדים – ידים טיים בוואר במשפט, חאים כמכבירה – פוחדים כאשה היולדת את בנה בכורה, פמברת – מזעם משאר – שאתה מתנסה בימים אלו לדין כל בא עולם. פנומות – עזונות מהה נא, ויזדו פלאיך – על ייסיך ונפלאותך. יוצר אתה לכלי יציר נוצר. בונגה – הכהן ויסודה פאו – מלפני בראית העולם, תרף – תרופה לפשעם, את התשובה (ב), כדי להצליכם – להוציאם טסצער – מיד היצה. וחנן חנן – לחת להם חנינה מאוצר המנוצר – השמור לך (ג).

טרום – ה, המכונה "טרום מרואשן" (וישו ז. י), אם עצמו – גדרו פשעי קהילין, נא שנגט – חזקם מאוצר המוכן בובוליך. מדיך – עד לדייך באים ליהן אוטם במחנת החנן.

פנה נא אל התלאות – הצרות ואל תפנה לתחמות (ה). צדק – צבה גוזיך שהרי הנך פפלייא פלאות. קשוב נא חנן – חנן אלוקים ד' נכאות.

בצד געוך ונטחת תמורו אל. גנו נא גנו בזעקה [ג'א בזעקה] בעד-ליל. לשטוע:

דרוש נא דורשיך בדרשם פניך. הדרש למו משמי מעונך. ולשונעת חנעם אל תעלם אוניך. לשטוע:

וזחלים ורוצחים מיום בזאך. חלים בטהביבה פערת משאך. טנופם מהה נא ויזדו פלאיך. לשטוע:

יצר אתה לכל יציר נוצר. בונגה מאו טרף למלצים ממץ. לחונם חנים מאוצר המנוצר. לשטוע:

טרום אם עצמו פשעי קהילך. נא שנגט מאוצר המוכן בזובוליך. עדיך לחש חנים באים אליך. לשטוע:

פנינה אל התראות ולא לחרפות. צדק צזעיקיך מפליא פלאות. קשוב נא חנן אלדים יהזה צבאות. לשטוע:

(ב) מעון – טט כהום כל מלכי הארץ שלומדים שירה גילה (מניגת יב').

(ג) כטמיאן (פסחים ד). צנעה דברים נכרמו קודס נרכשו טulos וכוי, מפואה – דרכינ' צטראט' פלאיט' יילו', וטמי' פאכ טוט עד דכו ומולמר צוט כי מס'.

(ד) דרכינ' צטראט' גל, יט) "טמי' למ פאל חומן" סה טט כל מצאיס טויס – טמי' – טן מס'ו, וטס (ללו, חמון – מלהוג האחס אפלאי. פט' צטראט' ריכס פראט' מא, ו.

(ה) כטמיה "ריכס טמי' וממל וטט כל מטלהי" (מכליס כו, יט).

סליחות ליום ראשון

**רָצַח עֲתִירָתָם בְּעַמְּרוֹם בְּלִילוֹת.
שְׁעֵהֶנָּא בְּרָצָן קָגְרָקָנְקָלִיל
עוֹלוֹת. תְּרָאָם נְפִיךְ עֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת:
לְשֻׁמַּע אֶל הָרָנה וְאֶל הַתְּפִלָּה:**

רזה תעירותם - קבל חפלחים^(ט).
בעמדם בלילה, שעה - קבל נא
ברצין תפלהם נקרבן כפיי - קרבן
התמיד וועלות. תראם ניטיך^(ט). שעשה
נדילות.

אל פָּלָך יושב על-כֶּסֶף וְתִמְפִּים, מְתַנְגֵּג בְּחִסְידוֹת מָוחֵל עֲזֹנוֹת עַמוֹּ,
מְעַכֵּיר רָאשֵׁון רָאשֵׁון, מְרַבָּה טְחִילָה לְתִתְחִילָים וּקְלִיתָה לְפָוָשָׁעים,
עוֹשֶׂה אַזְקּוֹת עַמְּיכָל-בָּשָׂר וּרוֹת, לֹא בְּרַעֲתָם הַגָּמָל. אֶל הַוְּרִיתִילְעָם
לוֹמֶר שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, וּכְרָד לְנָה הַיּוֹם בְּרִית שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, בְּהַרְעָתָה
לְעַנְיָן פְּקָדָם, בְּתוֹאָשָׁה בְּעַנְיָן וַיְתִיצַּב עַמוֹּ שֵׁם וַיִּקְרָא
בְּשָׁם יְרֻעָה:

וַיַּעֲבֹר יְרֻעָה עַל-פָּנָיו וַיִּקְרָא:

יְרֻעָה | יְרֻעָה אֶל רְחוֹם וְחַנּוֹן אֶדֶּן אֲפִים וּרְבִּיחָסֶד וְאַמְתָּנָץ
חַסְד לְאֲלָפִים נְשָׁא עַזְוֹן וְפְשִׁיעָה וְחַטָּאת וְגַנְקָה: וְסָלָחָת לְעַזְוָנוֹ
וְלְחַטָּאתָנוֹ וְנַחֲלָתָנוֹ:

סָלָח לְנָה אֲבִינוּ בְּחַטָּאתָנוּ. בְּתַל לְנָה מְלָכָנוּ בְּפְשָׁעָנוּ: בְּיַאֲתָה
אֶדֶּן טוֹב וְסָלָח, וּרְבִּיחָסֶד לְבָלִיקָרָאֵד:
וּבְרִידְתְּמִיךְ יְרֻעָה וְחַסְדְּךָ, בְּיַמְּעוֹלָם הַפָּתָה: זְבָרָנוּ יְרֻעָה בְּרָצָן עַמְּךָ.
פְּקָדָנוּ בְּיַשְׁעָתָךְ: זְבָר עַדְתָּךְ קָנִית קָדָם גָּאָלָת שְׁבָט
נַחֲלָתָךְ, תְּרִיצָיוּן זֶה שְׁכָנָתָבוּ: זְבָר יְרֻעָה חֲבָת יְרוּשָׁלָם, אַהֲבָת

זְבוֹר רְחַמִּיךְ וְכָרְבָּי מְשֻׁלָּם הַמָּה — מִימּוֹן לְדָס פְּלִיאָנוֹן, שָׁלָמָלָם לו "בְּיֹום חֲלָקָן
מְמֻנוֹ מְמוֹמָן", וְנַתָּת לו יְסָמְךָ אֲסָוָה הַלְּגָן צִיסָּס. זְכָרָנוּ הַיְּרָצָן עַמְּךָ פְּקָדָנוּ
בִּישְׁוּתָךְ — דָוָה סְמָלָן מִילָּה לְעַמְּךָ לִמְלָכָת וּמְלָיָן יְסָלָלָן הַלְּמָד צְלָקָה מְמֻנוֹ לְנוֹגָעָה
עוֹזְבָּנִים, וְעַל כָּלָן הַמְּפָלָן הַלְּמָלָא לְכָבוֹד צְמוֹנָיִם, לְלָמָנוֹ כָּלָן מְרָאָה לְמָעָם, וְצִחְלָה
לְפָקָדוֹ מְטוּמָה נְמַחְיָתָם. זְכוֹר עַדְתָּךְ קָנִית קָדָם — זְכוֹר לְסָלָלָן עַלְנוֹ נְמַחְנָה נְכָרָות
קָוטָה נְרִילָם נְעָולָם. קָנִית — לְלָמָר גְּלָתָם, כְּמו "הַיְיָ קָנִי". גָּאָלָת שְׁבָט נַחֲלָתָךְ
נְסָקָס כְּנִילָם נְגָלָנוּ. גַּעַכְיָה הַר צִיּוֹן זֶה שְׁכָנָתָבוּ וּמְסָרָה שְׁכִינָה טַהֲרָה.

(ט) כמו "חוֹטָם יָמַק לְהָיָה" (כלילית כה, כה) וכדיללוֹן גַּמְלָל (סוכה י. י'נוֹמָת קד). נִיר הַלְּמָעָר,
לְמָה מַמְלָא מַפְלָמָן אֶל גַּדְיָקִים כַּמְתִי נָוֶר לְנָה מַה עַמְּלָי (— קָלָטָן) וְהַמְּגַנְּבָן גַּמְלָל מַמְקָוָס
לְמַקָּוָס, הַמְּגַלְּבָן אֶל גַּדְיָקִים מַהְלָל דְּמָמוֹן אֶל קָכְבָּה מַמְלָת לְמַדָּת וּמַמְנוֹמָה.

(ט) פְּסִי מַזְלָל בְּרוּכָלִי (רכ"ס פ"ט כ"ג) צָוָאָג צָמְנוֹלָס לְדָס יְדָע צִס לו דָזָן לְכָא שְׁמוֹנָס וְכָרָן
יְסָלָלָן מַקְיָן כְּרָבָן יְהֻעָן צָקְכָּה טַהָּה לְנָן יְמִיסָּה.

סליחות ליום ראשון

כח

צין אל-תשכח לנו: אתה תקים תרתם ציון, ברעת ל handgun ביר
בא מועד: זכר ויהה לבני אדורם את ים ירושלים האמורים ערו
ערו, עד היסוד בה: זכר לאברהם לאח'ך ולישראל עבדיך אשר
נשבעת להם לך ותברך אליהם ארבה אתי'ורעבם בקובבי השמים,
וקל-הארץ הזאת אשר אמרתי אפן לירעבם ונחלו לעולם: זכר
לשבדיך לאברהם ליאח'ך ולישקב. אל-הפען אל-קשי העם תה
ואל-דרשו ואל חפאתו:

ובידך ברית אבות באשר אמרת, זכרתי את בריתך יעקוב, ואפ
את בריתך יצחק, ואפ את בריתך אברהם אופר והארץ אופר:

ובידך ברית ראשונים באשר אמרת, זכרתי لكم ברית ראשונים,
אשר הוואתיכם פארץ טרים לעני הנזים להם אלהים אני
יההו:

עשה עטנו בטה שהבטחתנו ואפ גמיזאת בהיותם בארץ איביהם לא
פרקתיים ולא-ענקתים לכיניהם להפר בריתך אפט, כי אני יהה
אליהם: השב שבותנו ורשותנו קטה שפטוב, ושב יהה אל-היך את
שבותך ורשותך, ושב וקצת קבלת העדים אשר הפיצה יהה אל-היך
שפה: קבץ נדוחים קטה שפטוב, אמי'יה גדרך בקאה השמים, טעם
בקצת קעב פשעים וכען חטאתי, שובה אליו כי גלתיך: קטה פשעים
טהותי קעב פשעים וכען חטאתי, אنبي אנק'יו הוא מטה שפה שבותוב,
לפניך באשר אמרת, אنبي אנק'יו הוא מטה פשעים למתעני וחתאתי לא
אזכור: הלבן חטאינו בשלג ובצבר קטה שפטוב, לכונא ונכחיה יאמר

כי נת להננה — כי כnar נל מת חמן למן יויכלטס למילינה, כי כnar בא מועד חמן בגמוללה, והע"פ
טלט טומלים מ"מ בטנטם "טנטה מהיטנס" זכו — ('טנטה' נל זכו — 'געמה' פנדאן זכו).
ערו ערנו עד היוטד בה — נמליך למת יויכלטס ומוקו טומה על טיטס ופלטה. מחיית
כגב פשעים — כגב הגמלים ומם נmis ק מימי וממקמי לפצעין מהע' טאט עדים וגסיס
כגב וכען דק, מימי למטלטין, דאי'יו שנגונין. זכו נוגחה — פילט'י נמולם דרכיס
שי וטמא וידע מי קלט על מי, וזה מום קלטם על טדי נוקן לכל מקוה נטום, וזה
מאות לוס יטוי פטוליכס וכו'. נוגחה — פירוט מעין קיפור מעונן געל דין עם געל דין.

. זכר לעבדיך לאברהם ליאח'ך ולישקב אל-חפן אל קשי העם והוא רשותו ואל חטאתו — יש לפרש כי
בוכוח שלשת האבות תכפר על כל השלשה שם אותיות שלשות האבות, אברהם יאח'ך יישקב
— וחיך. שהן רושאי תיבות רשותו חטאתו קשי. והיו, בוכוח אברהם תכפר על רשותו, כי הוא חסר
רכוף גם על רשות, וצחיק דין, איתו מכפר רק על חטא, ריעב הוא הרחם, מכפר גם על הקשי. (הגר"א,
בדורת-ישראל, ווקל-ליהו).

יהוה, אם יתנו חטאיכם בשנים ילפניו אס-יאידמו בתועלך כאמר יהיו: ורק עלינו מים טהורים וטהרנו במתה שברתו, וורקתי עלייכם מים טהורים ומתרתם, מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אהיכם: רחם עליינו ועל תשוחיתנו קמה שחתוב, כי אל רחום יהזה אליהך לא ירפא ולא ישתייך, ולא ישבח אהירית אבטהך אשר נשבע להם: מול אתי לבבנו לארכבה את שקה במתה שבתיב, ומול ברעה אליהך אתי לבבך ואתי לבבך ורעה, לארכבה את יהזה אליהך בבל' לבבך ובבל נפשך לטעם תיה: הפטא לנו בברקשתנו קמה שבתוב, ובברקשותם מכם אהיהך אטיהך ופצאת, כי תרתקשו בבל' לבבך ובבל' נפשך: תביאנו אליהך קדשך ושפטתנו בבית תפלה במתה שבתוב, ורביאותם אליהך קדרשי ושפתחתים בבית תפלה עולמים ובחיקם לרazon על-מנוחתי, כי ביתי בית-תפלה יקרה לכל-העדים:

שמע קולנו יהזה אליהנו חום ורham עליינו וקבל ברכותם וברצון אהית-תפלתנו: השיבנו יהזה אליך ונשובה תרש ימינו בקרים: אמרינו האזינה יהזה בינה בגינה: יהיו לרצון אמריפינו ונגןון לבנו לפניו יהזה צורנו ונגןנו: אל תשליבנו מלפניך ורוחם קדשך אל-תקח מטהנו: אל-תשליuben

כשנים — כמושיס כלותם סיס. כתועל — כולם מעלם כתמי פטול קען קרמלאיין טאה יימר מלה מטensis. לא ירפא — לו ייקן לך לרין וועינה. כי ביתי בית תפלה יקרה לך העדים — כמו שעמאר צלמה קמלה ע"ש יונס מה קאנדי טאל לו מעמן יטעלנו וגומר ונע ומפלו לא קפת טה, מה טעם מן האמיס וגוי.

השיבנו הי אליך ונשובה — קה להט טoor לגערן ציל קראן, דכלמיג: "ה' לו יעננו צידו" והי מכילו לנטו הילן, לו גס מה יוליס נזוכ נקל ליליך ולהחדרת על עוווניטו חשו חדש ימינו כקדם — כלען סיינו מקדש גמן טויה, כלען קה לא הילק מה לו נט, קה עכיזו מקיס "וילום מדטה להן נקלנסס וכטירומי מה לא הילק מנדרלס". אל תשליבנו מלפניך תנוט ואל תקח כתמה מטנו צהיל רוחך קדשך, ויפט מלפי כתמת פיס. אל תשליבנו דעת זקנה — פיעוט ק"ר טס טטלהיטו מודוס, מגווניטו מד זקנינו, מל מוקס דעתו רהמן הרים טס מצליכו גלרטקיס מלפין. בכליות בחנו — פלאג אין זע כה לטוג נטפונה, מל מוקס אל מאכינו ומל מליק ממנו מלקלט מלפליינו. עשה עטנו אוות לטובה — דוז קמלה ע"ש סייא מקוס אל מאכינו ומל מליק ממנו מלקלט מלפליינו. עלה עטנו אוות לטובה — דוז קמלה ע"ש סייא מהפלו ציעטה עמו חות ציאת מייכי כל קטולס צאמל לו הקב"ה על עטליות טלו, ווילו זונלו סלומ ויטטוא, ער צהילו הילן לו מקנה. ולג שמע קפ"ה ליטן לו חות צמיilo הילן צמי סלמה צו צדיכון שעלים זה צה ווילו ווילו עטוי פיי הילוי גקדיה. קה הילו מהפלייס ציעטה עמו חות מייכי צה גלט הילדי מקומינו, ווילו ווילו כליליס, טאס צונליינו, ווילו. כי אתה הי עוזרתנו — כמה וכמה פעמים נחמתנו מהלום טענו עליינו. אמרינו האזינה הי — מצטט כי

לעת וקעה בבלות בחתנו אל-תעזבנו: אל-תעזבנו יהזה אלהינו אל-תרחק מטנו: עשה לנו את לטוּה ויראו שונאינו נשבשו ביראהך יהוה עזקה נגהנהו: ביריך יהזה הוזלן. אהה תעננה אדני אלהינו:

אל-הינו ואלהי אבותינו. פבוא לפניך הפלתנו. ואלהתעלם מרחצנו. שאין אנ עז פנים וקשי ענף לומר לפניך יהזה אל-הינו ואלהי אבותינו צדיקים אבענן ולא חטאנו. אבל אונחן ואבותינו חטאנו:

כמ למתפלל כל גלמי, וככלהן כי כמ למתפלל מה בינה הגיגנו — הגין נא, נעומר כפי סמיך לו. בינה הגיגנו — פמון נמליט (ג, ז"ס) "בַּנָּס הַגְּנִינָה" ופלוטו יפלוטו מה טלית ממהפלל וקטייל ממהפלל Zukol. יהיו לרצון אמרוי פי — בסס קלימות דעתך, והוא לנו לפניך הנגנון לבי טסום תלמוד קמאניה, ככלמר מה טלי ממהפלל לפניך, ממהפלל מה נכוונה גמורה פי ולמי צוין, נסיות מה מוקפי ומגמי לדור גבורה שאחו ממקמה לנקלרים אם, ולמה מהיה גולן מכם פי. הוחהנו — כמו קריון.

אוריא' תבואה² לפניך בו צדיקים אנחנו ולא חטאנו — כלומך, אין לנו יוכלו לנו יעדיקים לנונו, וגס אין לנו יכולן לממר עם נדיקיס מהנת וטל רצעס לנונו, רק נלמת רצעס לנונו ומטלנו לפניך. אבל' — נלמת, כמו "הכל צרכו להתקן" ומרגנונו נקוטטל".

ו. בשער תשובה (סימן קלא. ב) כתוב: ובספר אורח לצדיק כתוב שככל וידורים שמזרחה ציל בחלתו אמא הי אויא וכרי והסכימו עמו הרבניש עכלי, ע"ש. ובספר חזית עולם להרב שרה דבצלאל זה בהה בדורבה.

2. אוריא' — זו הווספה מקובלת כשם שאמורים לפני כל סליחה אל-הינו ואלהי אבותינו. ומי-תבוא לפניך עד תילא חטאנו³ וזה תחינה שלפני הורדי עצמו. וכבר הבאנו לעיל דבר עזה (ביב. 103) "ומה עמו ל דברי היר אלעדור שבתי כי מה שיד ר' אמריו בפומן (ה) יוסלח לעוונינו וגומו" להשלים כי' תיבות שבא לפניך הפלתינו עד לא חטאנו עכלי. גראה מבריזי שיש ענין מיוחד להשלים כי' מרות שיחוי ביג' מרות שבתאות כשם שבתחינה זו יש כי' תיבות. וש להבן הענן מודע החינה זו מיסודת על כי' מילס דока. עוד, סדר הורדי להלן מסודר על סדר האיב' שהם כי' תיבות, הלא דבר הור. ומצעתי בספר פירוש התפלות והברכות⁴ לרבען היהודיה ביד' יקר הספר מסודר סדר הורדי על סדר האיב', וכזה יובן גם מדרעת תחינה בח כי' אותיות ומדוע השלימו יג' מרות לכי' אותיות זהה לשונו בהשלמות (שם, פרוד 28): "ירוב העולם אומרים דרך האלפא ביטא, על שם שחרובן בתיינו נכתבת באלפא ביטא". (— במנתו מגנילת איכיה שפרקיה כתובים על סדר איב', והפרק האחרון אף שלא כתוב בסדר איב', הוא מונה כיב' פסוקים). ליטי שחתאנו בביב' כי' אותיות והברכה נחרוב בעוננותו. וטנגן הוא, כמו שאומר התלמיד (סנדוריון קה), איר' ייחון דוד המבל ברכבה קילקי, ברכבה' נידונן. ברכבה' קלקלו שנאמו: "ירודא ד' כי' זיבכי' עת האדם", ובכיפה' נידונו שנאמר: "כל מענית החום זיבכי'". והרבבה יש' בזא' בטה". עכלי, ולמד סדרבי, שיטנון הואר' להעמדך ובר' מול רבר ולהתקן אוויה לעומת ה"ה" במה שחתאנו באוותך דבר יהוזד בתשובה, ובאותה מודה יהוזד, ווגנד זו: יבקשו וחמים. לכן התחינה מרכבת מכיב' מילס — גנגו' כי' אותיות שחתאנו בהם, ומאותה סייב' ההורדי מסודר לפי סדר האיב', וככבודו זה השלימו את מספקת התיבות של יג' מרות — לכי'. ומצעני בדורש שהחותנא וטור על התורה עבר נס על כי' אותיותה, זה לשון פתיחתא דאית' רובי' (רכ'':): איל הקביה לאבדום: ביב' חטאנו וברב' על כל התורה ועל כי' אותיותה שבה וכרי' איל הקביה לאבדום: יבראו כי' אותיות ויעידו בהן בישראל, מיד באו כי' אותיות וברוי'. וכן פגאנו לשון רווה בסנהדרין (ק). איר' יידין מפני מה לקו באיב' (— שלג מגלת איך סורה באלא ביטא, רשי'). מפני שעבד על התורה שניתנה באיב'.

3. אבל אנחנו ואבותינו חטאנו — כאן מתחילה ההרדי עצמו. והוא עיקר ההרדי וכדאמרין (יומא פז): אבל אומר

אשמננו. בוגרנו. גולן. דברנו רפי. הצעינו. והרשותנו. זוננו.
חמשנו. טפלנו שקר. יעצנו רע. בזבונו. לאצנו. מרדנו. נאצנו.
סרנו. עזינו. פשענו. ארכנו. קשינו ערת. רשותנו. שתתנו.
תעבנו. תעינו. העתענו.

**סְרַנוּ מִמְצָאוֹתֵיכֶם וּמִמְשֻׁפְטֵיכֶם הַטוֹבִים וְלֹא שְׂחוֹת לָנֶן. וְאַתָה צָדִיק
עַל-כָל הַבָּא עַל-ינֶנוּ בִּירָאתֶת עֲשִׂיתֶת וְאַנְחָנוּ הַקְרְשָׁעָנוּ:**

אשחנו מבלעם. בשנו מבלידור. גלה מטה משוש. דוה לבנו בחתאיין. החבל
אוינו. ונפרע פארן. נבול בית מקרישנו חרב בעונינו. טירתנו היהת לשפה.

אשחנו — נזונג, בגדו — נזיא, כמו "וַיַּגְדֹּו כְּלֹתָם". דברנו דווי — דנה רעה, כמו
"זָקֵן מַפְנֵן דָוִי". פארע טלית נק למון זלחן לו נצממו צפיל יוֹתָה, מכל מקוט מועל
שמן וDOI. חמשנו — נס כן נzon גולא, דגון ווונן דמי, לו ממם, צאנט נדו דנו
נאימר ולומ"כ כוכבו ולו מאיין — נקלות מפקם. טפלנו שקר — כמו "וַיַּפְלֹן פְּלִי סָקָר" (מלטס
קיט, פט) וסילוטו מאי נלי שקר, כלומר מאי ווונן צלון טשי. עזנו זרע — כל מזח וחתול
צלנו נפחות גרט נזין. צרנו — עזינו גראות וענויות נגידני ישלהל, כמו (עמום א, יט): "וְלֹא
לְדִיק לְקוּמִי כּוֹפֵר" פירוט כוון צלוקים טודה, וווען כוכפער נסיגל לארען, זה מעיקין (— מעיקין)
נגדייך, ווונט 'שעינוי' וווען 'שעינוי' צמיס צוון למך, וווען קרענעו, זונע, מלדען, פצענו, ננד
ולרצענש יסודות צאנלט ימוד צאנט ערלו נזוי. ווונט צי פערומים 'העינוי' נלמעו על
טמוויה צאנטונג ועל טמורה צאנעל פה. וווען צאנט צו זונ רשותנו — ר"ל נג די צלון קאנטו מוכחה
ווקצעו מערף, הילג רשותנו ולמרלו: מה להה מוכחה הוונט כלג להה רעט כמושע, ומבדיק פאייט
רצען. שחנתנו — טונט. תעבנו — גנטז'ז'ה צאנטלהט מועצה. התשינו — נס כן היל
עטדא'ז'ה, כן נמפענש כן נמפענה. תענתנו — עזינו מעזיז טענומיש, כלומר עטיזו
פאל ומוקלה. ווא שואה נג — פוקון הווע נז'ו (עמ. ח): "וַיַּהֲיוּ מִתְּהִלָּה וְתַּרְכִּים וְלֹא
שׂוֹה לְיַד וּפְרוֹתָה, וְלֹא פָה לְיַד מַוְלָה וּוְגַלָּה זָהָה כְּקָרְבָּה וּמִתְּרָמָה
— פוקון הווע נז'ו (עמ. ג) ופיטווען, מהה נדיק כל מנטה ייטווען גראט נהו פליעו,
מי היל נלעט עזים צפיל רבעניע.

ז'ה פבנו משוש — פוקון הווע מצפיע (עמ. יט): "גָּלֵג מַזְעֵךְ כָּל תְּכוֹן", פירוט,
גלה והיל ממנה מזות, וויל ויוקלט טהימתה מזות כל גלה, שיעיקר צממה קימה נל"ז
מיוציאים ומיל זה זה דוה נגן. דוה — נzon כלג וועל, ופוקון הווע נז'ו: "עַל זָה זָה דָוָה
גָּנוּי" פירטץ' על צאנטס האיל זיין. בחטאינו החכ'ב אוינוינו — צפיל מטמיטו ננטה וממתקן
הה לממדיינו, אוינוינו — כמו "לִי נְמַר קֵי נְזִין הוּא נְמוֹתָן לוֹ". החבל — נzon ננטה היל נzon
נממתקן כמו "לְסַחְלָן מַתְּלָן צָלָמָן רַעַנָּן" וגפרען פארנו — ווונטן פאל ויזויפי צלנו, דסיט
עלרים טמיס וילט זובל בית מקדשנו חרב בעונינו — פהמא'ק צלנו טסיה זט דילס
לנק'ה צעס טסיה זט זט — נzon "הַפְּעָס חָלְמִי לְטַי" צלומל, דילטן

אכל אנחנו חטאנו" ווא לא צירן. דאמיר בר המזרחי, הווע קאיינט קמיה דשמואל והוה יתיב (— ישכ').
ומי מסא שליחא זכורה ואמר "אכל אנחנו חטאנו" קם מיקם. אמר, שמאי עיקר זוזי האי הווא.
ונן נפסק להלכה אויתת תרי, ג. וכיב ב מג'א שם בשם הלילה "כאן מוחל הווידי".

סליחות ליום ראשון

כט

יופי אַדְמָתָנוּ לְזִרְים. בְּתֻחַת לְגִבְרִים:

וְשֹׁרֵן לֹא שָׁבַנְאָמָנוּתָנוּ. וְהַיָּאָקָ נָעַזְפִּינָה וְנָקְשָׁה עֲרָפָנָה, לוֹמֶר לְפִנֵּיהֶי יְהָזָקָה
אַלְהָיָת וְאַלְהָיָ אַבּוֹתָיָת צָדִיקִים אַנְחָנָה וְלֹא חָטָאָנָה. אַכְלָ אַנְחָנָה וְאַבּוֹתָיָת
חָטָאָנָה:

אַשְׁטָנָנוּ. בְּגָדָנוּ. גַּזְלָנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינוּנָה. וְהַרְשָׁעָנָה. זְרָנוּ. חַמְסָנָה. טַפְלָנָה
שְׁקָרָה. יְעַצְנָה רָע. בְּזָבָנוּ. לְצָנָה. קְרָדָנוּ. נָאָצָנָה. סְרָדָנוּ. עַיְינָה.
פְּשָׁעָנָה. אַרְגָּנוּ. קְשִׁינָה עֲרָפָה. רְשָׁעָנָה. שְׁחָרָנָה. תְּעַבָּנָה. תְּעַתָּעָנָה.
סְרָנָה מְפַצְּצָוָתִיךְ וּמְפַשְּׁפַטִיךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שְׂחוֹה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַלְכֶל
הַבָּא עַלְנוּ בִּרְאָסָתָה עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

לְעַזְנָתָה עַשְׁקָוּ עַטְלָנָה. קְמַשָּׁךְ וּמְמוֹרָטָ מְפָטָחָה. בְּרָנָה עַלְםָ עַלְיָנָה. סְכָלָנָה עַל
שְׁבָטָנָה. עַכְבָּרִים טְפִילָה בָּנָה. פָּרָק אֵין מִנְדָם. צְרוֹתָה רְבוֹתָה קְבּוֹבָה.
קְרָאָנָה יְהָזָקָה אַלְהָיָה. רְחַקָּתָה מְפָטָח בְּעַוְונָה. שְׁבָנָה סְאָתָרִיה. תְּעַיְינָה וְאַבָּרָנָה.
וְשֹׁרֵן לֹא שָׁבַנְאָמָנוּתָנוּ. וְהַיָּאָקָ נָעַזְפִּינָה וְנָקְשָׁה עֲרָפָנָה, לוֹמֶר לְפִנֵּיהֶי יְהָזָקָה
אַלְהָיָת וְאַלְהָיָ אַבּוֹתָיָת צָדִיקִים אַנְחָנָה וְלֹא חָטָאָנָה. אַכְלָ אַנְחָנָה וְאַבּוֹתָיָת
חָטָאָנָה:

אַשְׁטָנָנוּ. בְּגָדָנוּ. גַּזְלָנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינוּנָה. וְהַרְשָׁעָנָה. זְרָנוּ. חַמְסָנָה. טַפְלָנָה
שְׁקָרָה. יְעַצְנָה רָע. בְּזָבָנוּ. לְצָנָה. קְרָדָנוּ. נָאָצָנָה. סְרָדָנוּ. עַיְינָה.
פְּשָׁעָנָה. אַרְגָּנוּ. קְשִׁינָה עֲרָפָה. רְשָׁעָנָה. שְׁחָרָנָה. תְּעַבָּנָה. תְּעַתָּעָנָה.

מְאֵסָה מָלֵי מַמָּדָה. טִירְתִּינוּ יוֹתָה לְשָׁמָה — כַּמוֹ "מַיִּ טִירְטָס נַמָּס". טִילְיוֹטוֹ מַלְמָס
וּמַדְלִיס נַלְסָס שָׁרֵי נָנוּ, כּוֹלָס קוֹי נַלְסָס וּלְמַרְלָטָם. יְוֹפִי אַדְמָתָנוּ לְזִרְים — נַסְס דְּלִיס וְנַסְס
מַלְקָן יְטַלְלֵל סָסִיל יְסָס וּנְךָ נַלְלֵל כְּלָהָן, חֹו נְגָמָמָה נַפְטָס צָלָן לְמַעְלָה סִימָה. בְּחָנוּ לְנַגְרִים
— כְּלָמָר כָּל מָה שָׁקִיעַו מַוְיִילָס מַכָּס מָלְכָס פָּגָעָס וְלָגָעָס, כְּחָנוּ — חָלוּ גְּנִיסָה,
כְּמוֹ "כְּמִי וּוְלְקָהָה מָוִי", מְפִילָה נְמִיאָה וּנְמִמְנוּיָה, הַכְּנִיסָס מַוְכָּלִיס וּמַחְנָדִיס נָסָס, וּמַכְלָ מַקָּס
מַכָּס קוֹזִי עַלְפָעָנוּ נָגָעָנוּ מַעְמָרוֹת צָטָעָיט הַמְּלִיאָה, מְלָכָן נְמִץ פְּלִיטָה וּכוֹ. לְעַזְנִינוּ עַשְׁקָוּ
עַמְלָיָה — מְעַפוּ וּלְקָחוּ כָּל עַמְלָ שְׁעָלָנוּ נְלַקְּפָר מָנוּן וּנוֹכָהָס, כָּל עַשְׁקָוּ וּמְעַפוּ נְפִיעָה,
חוֹהָוּ צְבָנוּ נָגָעָנוּ פְּטוּטָנוּ מָנִיעָה. וְעַקְוָרָהָיָה, עַמְלָיָנוּ — כְּמִיסָס שְׁמָעָנוּ וּמְעַפוּ לְעַפְתָּדָה.
פְּמוֹשָׁךְ וּפְכוֹרָתָה מַמָּנוּ — פְּסָקָן קוֹמָה צְשָׁעָה (א, ב): "הָלָן גַּי מַמְּאָךְ וּמוֹעָט" וּפְלִיאָה דְּדָקָה,
יְטַלְלָל, טַהְוָהָמָס מַוְכָּלִיס הָלָן מוֹהָ וְהָלָן מוֹהָ, וְהַמְּתָכָה שְׁמָה נְמִירָהָמָס וּזְכָהָס,
עַל וְזָהָ נְקָטָה מַלְתָּחָה מַמְּאָךְ וּמַמְּוָלָט מַמְּנוּ" מִן מַלְכָהָה לְדוֹתָהָה. פְּמוֹרָת — נְצָן "לִי יְמִילָת
לְחַטָּאָה" טָאָהָה נְצָן מַלְתָּחָה צָבָה. נְתָנוּ עַלְמָן עַלְמָן — נְמִתָּה עַלְמָתָה מַלְכָהָה פְּלִיטָה. סְבָדָה
עַל שְׁבָטָמָנוּ — פְּעַולָה וְהַעֲפָדָה אַלְסָס קְנָנוּ וְהַלְּמָנוּ עַל צְמָעָה, נְפָן "רוֹת צָכוֹמָה לְמַטָּלָה"
עַבְדִּים מְשָׁלְוָיָה בָּנוּ — מְלִגְנוּוּ (הָא, ג, ח) "גַּנְיָה דָמָס, לְמִלְיָהָתָה עַמְדָן גַּנְיָה דָמָס, לְיִוּן צְלִיטָה
נוּ". פָּרָק אֵין פִּידָם — מְלָן גַּוְלָן מִידָם, צְאַקְנִיכָה כְּפָמָר פִּיו מִמָּעָן.

סליחות ליום ראשון

סְרִנֵּי מִפְצָזֹתִיךְ וּמִפְשָׁפֶךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׂרוֹ לָנוּ. וְאַתָּה צִדְיק עַל-כָּל
גַּבְאָ עַל-ינוּ בְּיַאֲמָת עֲשֵׂית וְאַתָּנוּ הַרְשָׁעִים:

הַרְשָׁעָנוּ וּפְשָׁעָנוּ לְכָן לֹא טָשָׁעָנוּ וְמוֹן בְּלָבָן לְעוֹבָר גַּדְעָן רְשָׁעָן וְחַיָּשָׁן לָנוּ יְשָׁעָה.
בְּקַרְבָּן עַל יָד נְבִיאָךְ, יְעֻזֵּב רְשָׁעָךְ וְאַישׁ אָנוּ מְחַשְּׁבָתְךָ, וַיֵּשֶׁב אַלְמָרוֹתָה
וַיַּרְחַמֵּנוּ וְאַלְאַלְמָיטֵנוּ בְּיִרְכָּה לְקָלוֹתָה:

קָשִׁיחַ אַדְקָךְ אָסָר לְפָנֶיךָ, שְׁגִיאוֹת מִרְיבֵּין, מַנְקָרָות נְקָנוּ: נְקָנוּ וְהָזָה אַלְמָינוּ
מְכָלָפְשָׁעָינוּ. וּפְתָרָנוּ מִכְלָטָפָאָתוֹתָנוּ. וּזְרוֹק עַל-נוּ מִים טָהָוריִים וּפְתָרָנוּ.
בְּקַרְבָּן עַל יָד נְבִיאָךְ, וּזְרוֹקָתִי עַל-כָּם סִימָם טָהָוריִם וּפְתָרָתָם, מְכָלָפָאָתוֹתָם
וּמְכָלָגְלוֹלִיכָם אַסְתָּר אַתָּכָם:

עַפְךָ וּמְלָתָךָ, רְצַבֵּי טָובָךְ, אַטְמָאִי חַדְךָ, תָּאָבֵי יְשָׁעָה, יְכִירֵי וְנִדְעֵוּ בְּיַהֲזָה
אַלְמָינוּ גְּרַחַטִים וּהַפְּלִיחָותָם:

אֶל רְחוֹם שְׁפָךְ: אֶל חַנּוּן שְׁפָךְ. בְּנֵי נְקָרָא שְׁפָךְ. הַהָּהָה עֲשָׂה לְמַעַן שְׁפָךְ.
עֲשָׂה לְמַעַן אַטְמָה. עֲשָׂה לְמַעַן בְּרִיהָה. עֲשָׂה לְמַעַן גַּדְלָה וּתְפָאָרָה.

מִשְׁיחַ צִדְךָ — זֶה דָת קָמְלָן צִנְמָס לְמַלְךָ, וְזֶה מֶלֶךְ דְּלָמִינִי (צ"ג, ט, טו): "וַיְהִי
דוֹת נְשָׁה מִפְצָט וּלְדָקָה". שְׁגִיאוֹת מִי בֵּין מַנְסָתְרוֹת נְקָנוּ — פְּלָטָאִי מַעַי נְוָהָלָמִי נְסָס,
חָלָל יְהָפֵסָר לְהָאָלָל טָלָגָה נְסָס, וְלָמָס נְקָיִי מַנְסָמָרָה סְמָמָרָה מַמְמָיִלָּה
כַּנְגָה. וּזְרוֹקָתִי עַל-כָּם מִים פְּתָרָהִים (וַיָּקָרְלָן, ט, טו) וּפְלִיטָה דְּדָקָה, וְסָוִוָה דָלָן מַכְלָן כְּמוֹ
צְמָמָלָן גַּטְאָלָן גַּטְוָלָן נְסָס וּנְכָלָמָה מִי חַמְלָתָה, כְּךָ צְמָמָלָה מִמְוָאָר נְכָלָה. וְכֵן
מְלָנָס יוֹמָן קָמָחָלָן: "וּזְמָתָק לְמוֹמָלָן כְּמָה דְמָלָקָן כְּמִי לְדִיזְמָה וּנְכוּנָס מַוְרָתָה דְמַחְמָתָה".
וּמְכָלָגְלוֹלִיכָם אַטְהָר אַתָּכָם — לֹא צְעַדְמָס ע"ז וְלָכְמָס הַמְּרָגָלִיכָם, מַלְכָס הַמְּאָר
חָמָמָס. רְעַיְבִי טָובָךְ — עַל סָס כְּלָמָוג (מַלְטָס, ק, ט) "וּזְמָפָס רַעֲנָה מָלָג טָוָכָה" כְּמָה
רַעֲנָס לְטוֹוק, דְּסִיּוֹ פְּלִינָס וְצָהָלָרְלָס. אַטְמָאִי חַדְךָ — עַט"ה (מַלְטָס, מג, ג) "זְמָהָלָן נְפָאָץ
לְלָנְסָס" פִּיכָּחָק מָלָק מָולָק, קָמִיס יְרוּוֹ לְמַתָּדָס גַּגָּו וִימָה וּמְתָבִי נְפָסָוּ מָלָי, וְלֹא כָּן כְּלָמָתָה,
מָלָן דְמָה סְכָמָף נְפָתָה כְּיָאָכְקָפָה לְמָמָה לְלָא כְּמִיס, כָּן מָנוֹ גַּמְלָס לְמַקְדָּשָׁן, סְמָמָתָה מַקְדָּשָׁן
עַמְנוֹ וּמְכָפָלָן מִלְּטוֹוֹנִים הַאֲבִיִּי יְשָׁעָן — עַט"ה (מַלְטָס, קי, קמ): "זְמָהָלָן לְצְעַמְּקָרָן"
לְלָמָוָה, כְּלָמָה, כְּלָמָה נְפָצָלָמָעָנִי. יְכִירֵי וּזְדָעוֹ כְּיָהָיָה אַלְהָיוֹן הַרְחָמִים וּהַסְּלִיחָות
— פְּסָקָה כְּלָל דְמִילָל (ט, ט) וּפְנָטָאִי כְּמָה טָלָג מְנָנוֹ וְכָלָיָנוֹ מְמָמָת וּבְעַוּוֹנִים יְכִירֵי וּזְדָעוֹ
לְלָהָיָה לְכָמִיס וּזְכָלִימָה, כְּלָמָמוֹיָה כְּמוֹמָס קָוָלָן לְלָהָיָה עַוּוֹנִים יְכִירֵי וּזְדָעוֹ
לְלָהָיָה צְמָמָעָנוֹ! וּמְדָקָקָה: "לָס עַוּוֹנִים עַנוּ נְנוּ כְּיָאָסָה לְמַעַן צְמָעָן" וּגְוֹמָר "זְמָמָן עַלְיוֹן נְקִילָה" וּיְמִיאָה
סְגָה.

בְּנֵי נְקָרָא שְׁפָךְ — עַקְרָהָמָה צְמָנוֹיָה לְלָס אַמְּנָה כְּבָלָשָׁמָה צְקָדָשָׁמָה נְגָכָלָשָׁמָה
צְמָעָנוֹ! וּמְדָקָקָה: "לָס עַוּוֹנִים עַנוּ נְנוּ כְּיָאָסָה לְמַעַן צְמָעָן" וּגְוֹמָר "זְמָמָן עַלְיוֹן נְקִילָה" וּיְמִיאָה

1. והוא ע"פ מה שדרשו ביהדותם חנויות (פ"ב, ה"ז) שיטת הקב"ה שמו הגדול בישראל (משל) למלא
וכך אמר הקב"ה: אם מניה אני את ישראל כמותם, נבלען זה בין העכויים, אלא הריני משפט
שםי הגדול בהן, והם חיים.

עֲשָׂה לְפָנֵינוּ רַתָּה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ וְעִזָּה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ וְכָרָה.
עֲשָׂה לְפָנֵינוּ תְּקִדָּה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ טוֹבָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ חִזְקָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ
כְּבֻזָּה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ לְטוֹזָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ פְּלִבּוּתָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ נָזָחָה. עֲשָׂה
לְפָנֵינוּ סְזָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ עָזָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ פְּאָרָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ אַדְגָתָה.
עֲשָׂה לְפָנֵינוּ קְרָאָתָה. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ רְגַמְּתִידָה הָרְבִּים. עֲשָׂה לְפָנֵינוּ שְׁכִינָתָה.

סליחות ליום ראשון

չשוה לפען תהלה. چשה לפען אוֹנְבָּךְ שׁוֹכְנִי עַפְרָר. چשה לפען אַבְרָהָם אֶחָד וִזְקָבָב. چשה לפען מֵשָׁה וְאַהֲרֹן. چשה לפען דָּוד וְשְׁלֹמֹה. چשה לפען יְרוּשָׁלָם עִיר קָרְשָׁה. چשה לפען צַיָּון פְּשָׁבָן קְבוֹדָה. چשה לפען שְׁבָתוֹת תְּבָלָה. چשה לפען בְּרִיסוֹת מִזְבְּחָה. چשה לפען תְּרִזְגִּים עַל שֵׁם קָרְשָׁה. چשה לפען טְבוּחוּם עַל חִוּנָה. چשה לפען בָּאִי בָּאֵשׁ וּבְטִים עַל קְדוּשָׁה. چשה לפען יְנָקִי שְׁרִים שְׁלָא חָפָא. چשה לפען גָּטוּלִי חַלְבָּ שְׁלָא קָשָׁעָו. چשה לפען תְּנִיקוֹת שְׁלָל בֵּית רְבָּןָ. چשה לפענה אָם לֹא לְמַעַנָּנוּ:

ঢুশা লেপন্ড ও হোশিঙ্গন:

עַנְנָי יְהֻה עַנְנָי. עַנְנָי אַלְהָיָנָי עַנְנָי. עַנְנָי אַבְּיָט עַנְנָי. עַנְנָי בּוֹרָאָט עַנְנָי. עַנְנָי טְאַלְבָּן עַנְנָי. עַנְנָי דּוֹרְשָׁנָן עַנְנָי. עַנְנָי הָאָל הַגָּאָפָן עַנְנָי. עַנְנָי וִתְּקִיךְ עַנְנָי. עַנְנָי וְהַסְּרִיךְ עַנְנָי. עַנְנָי חַי וְקִינָם עַנְנָי. עַנְנָי טָוב וּמְטִיב

פִּים מִקְדָּשָׁן. چשה לפען רְחַמִּידָה הָרְבִּים — רַיֵּל נָעַמְנוּ רַיְּקָן לְמַמְנוּ רַיְּקָן לְמַמְנוּ לְלַבְּסָס
ףָּקָדָנוּ מִזְמָלָס מִלְּכָמָס מִלְּמָן לִלְמָס. چשה לפען שְׁבִינְתָּר — רַיְּל סְמָחָאָר פְּעַמְילָה
לוֹצָנָה וּמְנָה פִּמְ-הַמְּקָדָשׁ וּמְמָלָה סְלִימָן גָּמוּכוּ כְּמִקְדָּשׁ, וּמוּ יְמִקְדָּשׁ סְמָךְ נְפִיעִי לְלַבְּסָס.
עמָשָׁה לפען תְּהַלְתָּחָר — פְּעַזְעָקָה: "וּמְהָה קְדוּשָׁ יְתָבֵן מְלָאָם יְתָרָלָי" רַיְּל סְלָלָךְ
חַטָּאת נְפִילָה פְּקַדָּתָה מְלָאָם צְיוּנָה וּמְפָה נְמַתָּמָן וּלְקָן נְמַפְּלִילָס שְׁעַנְהָה צְפָלָן
מְפָה מְלָאָה דְּפִילָלָל چשה לפען אַוְהָבֵיךְ שׁוֹכְנִי עַפְרָר — רַיְּל תְּמִידִיקָה סְזָיו קְוָלָה מְלָאָה,
כְּגָן לְהָס וּמְמָסָלָם וּמְמָס וּמְסָגָר. چשה לפען צַיָּון צִוְנָן מְשָׁבָן כְּבָדָךְ — סְוָל כָּרְסָמָה
צְמָעָלָס פְּלָמָה אַלְיָין עַלְיָה וּמְתָה מְלָבָב چשה לפען שְׁוֹמֹתָה הַבָּדָךְ — עַסְסָ נְמַנָּן צְלָל
צְמָעָלָס וּמְלָכָה וּמְכָלָל קְדוּשָׁתָה צְמָעָלָס וּמְלָכָה. چשה לפען הָרְגָזָה עַל שֵׁם קְדָשָׁךְ וּטְבוּחוּם
צְמָעָלָס וּמְלָכָה — עַל אַס פְּקָדָה יְלִי עַלְן סְוָרָגָן כָּל כְּסָיס מְחַצְבָּנוּ נְלָמָן נְמַחָה פְּרִוָּת,
כְּלָי יְהָוָדָךְ — עַל אַס פְּקָדָה יְלִי עַלְן סְוָרָגָן כָּל כְּסָיס נְמַחָבָנוּ נְלָמָן נְמַחָה פְּרִוָּת,
כְּלָי נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס
הַוְּלִילִים נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס נְמַלְלָס
קְמָדִין זָהָזָה דְּלִיס לְהָוָה כְּבָרְלָה כְּבָרְלָה כְּבָרְלָה כְּבָרְלָה כְּבָרְלָה
יְמָם גְּמָלָה, לְמִיכְלָה זָהָזָה
וּפְרִיכָו הַגְּמָוִיס מֶלֶןְיָה דְּלִיזָה שְׁמָעָנָס הַמְּמָנוּ נְמָה וְגַס נְמָה, אַנְמָוִין נְלָזָה מְסָעָס
כְּלִי לְכָלְרָפוּ נְבִי מְעִיסָה עַד זִיּוֹדָה עַל מָה צְאָהוּלָן נְמוּןָה קְדָשָׁה שְׁמָה, נְקָעָה
גַּמְיָה דְּעַמְיָה צְלָמָה נְמָה נְסָה קְמָנָה צְלָמָה. چשה לפען יְנָקִי שְׁדִים שְׁלָא חַטָּאוֹ
וְלַמְּעָן גָּמוּי חַלְבָּ שְׁלָא פְּשָׁשָׁו — כְּפָקָה כְּלָה בּוֹלָן (כ). "לְמַקְפָּה עַס קְדָשָׁו כָּל כְּנָזָה קְיָם
קְיָם טְוְלָנִיס זְוִינִיקִי זְדִיס" וּפְרִיכָו כְּדִיקָה צְחַמְעַט גָּס הַקְּטָנִיס צְלָגָן יְנָקָה גָּמוּלָן
יְנָקָה פְּאַדְסָ וְגָמוּלָן הַמְּלָגָן לְרַעַתְנָס, וְגַדְוָלָס לְבָנָה, יְנָקָה יְנָקָה וְגַדְוָלָס
לְמַעַן הַלְּטָעָן צְוִינִיקִי צְדִיס גָּס גָּמוּלָן כָּל מְתָבָה גָּמוּלָן, נְקָעָה מְחַפְּלִינִיס פְּסָה
מְלָגָן, כְּמוֹ "זְוִיגָלָן" הַלְּטָעָן וְגַמְלָן. چשה לפען צְמָנָךְ וְהַוְּשִׁינָנוּ — פְּעַזְעָקָה "זְוִיסְטָנוּ לְמַעַן צְמוּ"

סְלִיכָּה נְמָה לְקָעָה כְּמָה כְּקָרְלָה עַלְיָה, לְלַיְּקָה גְּעַנְבָּה.

עַנְנָי וִתְּקִיךְ — נְצָן מְחָקָה. יְוָדָעָה יְצָרָה — נְצָן (מְלָאָת קָנָ, י): "יְלִי זָוָה דְּעַפְּגָעָה זְוִינָה מְעַפְּגָעָה".

סליחות ליום ראשון

לג

עננו. עננו יוך' נאר עננו. עננו כובש בעסדים עננו. עננו לובש אדרקות עננו. עננו פלאה מלכי הפלכים עננו. עננו נרא ונשבב עננו. עננו סולח וטוחל עננו. עננו עונה בעת אריה עננו. עננו פרדה ומיאל עננו. עננו צדיק ויישר עננו. עננו קרוב לקוראי עננו. עננו רחום ותנן עננו. עננו שומע אל-אַבָּיוֹנִים עננו. עננו חומך תטיטמים עננו. עננו אלתי אבותינו עננו. עננו אלתי אברם עננו. עננו פרח יצחק עננו. עננו אבריך יעקב עננו. עננו משגב אפרחות עננו. עננו עזירת האבותים עננו. עננו קשה לקועס עננו. עננו רך לרצות עננו. עננו עזעה בעת רצון עננו. עננו אבי יותומים עננו. עננו דין אלמנות עננו:

מי שעננה לאברהם אבינו בהר המורה הוא יעננו. מי שעננה ליצחק בטן בagnetך על גבי המורה הוא יעננו. מי שעננה ליעקב בבית אל הוא יעננו. מי שעננה לヨקף בבית האסורים הוא יעננו. מי שעננה לאבותינו על ים סוף הוא יעננו. מי שעננה למשה בחורב הוא יעננו. מי שעננה לאברהן בטהרה הוא יעננו. מי שעננה לפינחים בקומו טהור העדה הוא יעננו. מי שעננה ליהושע בוגלול הוא יעננו. מי שעננה לשפטואל במצפה

טמוננו רוח נומה, בקכ"ה מילוט ערlio צדיל טהית ירעוי, וגם כי עכל למנו ולמן לו כמלומדים. וכabcdefghijklmnopו, "מלוט טול יעריה יצח דמפני ינלה" ולווט לומר שלוט מوطה לאכימים לפני קק"ה. כובש בעסדים — לווט לומר זאקד"ה כוכב נטעו ולווט כוכב נטרכ"ה טיל על הרכאים, כדכמינו: "מלח מפיס" — נגידים ולרטים (עמ"ן כ). לובש צדקות — כדכמינו (טשי"ג, ז): "וילנט נזקה כדרין" פיות כמו הדרין מלך כל טכמת ונכמת עד שיטיה נטרכ", כך קק"ה מלך כל פליהו ולרטה מטהדרקה וווטס לטח מס ומחאנט נטעם דין כי סחוכר זוטו כל חדס (ג"ג פ). תומך תטיטמים — ע"ט נפקוק יולוי זממי ממכם פ"י כלומר, קק"ה סועך וועל להוּן גטוט לגב לפvio. קשה לכתוט — צלעו מלאר ווועט. פרח יצחק — מי שטמונו פחד יומק, חה קק"ה. רמו ליטס בעקידה כי בס מליד יטאק מליטה גדולה, ולווט מגאנט רטמיס שיזוכו לנו טומא עקודה יטננו. אבריך יעקב — הלאה מקפכל דעקב, כי קק"ה סכלות מוקפו ווועקו, צהילו מלחוו ומלקן ומיכמס להווט נעם מלמהה דכסס ומולו. אבריך — נזון מחק ומווקף. משגב — מקרף, טארלט מוקפן ואטען מפלמס ופלקdem להווט ווועט ליטס בירין, כך מפקחת להווט ווועט. שורת השבטנים — כס שערום לאכטיש גלוות מגיס וצמאט געקטס ק שמען קוילט ווועטו וויס ערול לנו מגנות הווא. אבי יותומים ודיין אלמנות — קק"ה חס' מומיס ודין צפאלם כמו צהלהר: "כל תלמינה וויטס לנו מנין כי ליטס נזק יטנק ליל וצמאט כי פנן מליא".

מי שעננה לירוחש בוגלונג — כדכמינו (ויאצט, ז, ז): "לו ייכר יטצעע לנו" כו"ס פט כי למולוי לפני טהה מטפְלָן צלע יטח האטש כמו צהיל קיטים, חהו "וילטס צאממץ" לאון קמאנ. מי שעננה לשפטואל במצפה — כמו צהלהר (ט"א, ט) "וועק טמולע מל' כי"

1. חפה זה יסודה מן המשנה בתענייה (טו). סדר העניות כיצד וכיר על הרשותה הוא אומר מי שעננה את אברהם

הוא יעננו. מי שעה לזרע ושלמה בן בירושלים הוא יעננו. מי שענה לאלה'ו בדור הכרמל הוא יעננו. מי שענה לאליישע בירחו הוא יעננו. מי שענה ליהונה בתשי דקה הוא יעננו. מי שענה לחנן הפלך יהודת בחליו הוא יעננו. מי שענה למנג'ה פישאל וענירה ברוחם בקשן האש הוא יעננו. מי שענה לדניאל בקבב קאריות הוא יעננו. מי שענה לעזרא בנולה הוא יעננו. מי שענה לפדרבי ואקטר בקשון הבירה הוא יעננו. מי שענה לבל

האדיקים ומתקסרים וחתמים ומתרירים הוא יעננו.
ר'חמנא ר'ענין עניינא. ר'חמנא ר'ענין לחבריו לבא עניינא. ר'חמנא ר'ענין לטביבי ר'וחא עניינא. ר'חמנא עניינא. ר'חמנא חום. ר'חמנא פרוק. ר'חמנא שוויב. ר'חמנא ר'חן עלן השטה בענלא
ובופן קרייב:

ויאמר ר'וד אל'יך צרלי פא. נעליה'א בידיה'ה ערבים ר'חמי ובידיהם אל'אפעלה'ה ר'חום ומונון חטאתי לפניך. והזה מלא ר'חמים ר'חן עלי וקביל תחנני: היה אל באפיך תובייחני. ואל בחתוך תיפרגצי: חנני היה כי אקלל אני. ר'פאנן היה כי נבללו עצמי: וגפש נבהלה פא. ואתה יהזה עד'טהי: שובה יהזה חלאה גפשי. הוועני לטען חסוך: כי אין בטאות וברך. בשאול מי יודהילך: יגעתי באנחת אשחה בבליליה מטחי. ברמצעתי ערשי אספה: עששה מבעם

נעד יפלון ועננו ס". מצפה — סס געיל. ר'וד ושלמה בן בירושלים — פילץ' נמקם טעמי מי עננה לדוד. צנמלו: "וַיֹּאמֶר רַעֲבָן זַמְּרִי וְעַלְמֵי זַמְּרִי, וְעַל מְלָמֵד קְמַפְלֵל וְעַל מְלָמֵד לְיִהְיָה נָלְמָן וְגַם". בדור הכרמל צנמלו לטוס ספל על גט'יס ולזוק מיס עלי'ו וומכ' קמפלן וומכ': "עַנְמֵי ס' עַנְמֵי" (מ"ט, ט, ט) וכמיכ': "זומפּוֹן לְחֵס' וְמַהְלֵל הַמְּלָאָה". בירחו — מצמיכ': "וַיְהִי מָלֵא קְנִיטָה אַלְמָלֵעַ וְנוּזָם לְעֵס וְוָלְמָן מְכַלְּמָה" וכמיכ': וירפלו גמיס עד' טיס זה כנדן מלעט טכל דרכ'. מי שענה לחזקיהו — מצמיכ' (מען כ' ג): "וַיְקַפֵּן פִּיו מִלְּקָרִי וְמַפְלָלָן" וכמיכ': "צְמַעַמִּים מִמְּלָמֵד". בגוב — גומם. סטל מפירה עמו. בוניה צלמה, צנמלו: "לְגַם נְכַר וְנְדַהּ מְלָאָת לְגַם". צנמלה ג' כוונה צלמה. פרוק — כמה נועט. שוויב — כמה קל בענלא — כמה נמלה. ונקט ס' פטmiss וטמני, נגד טמלה טוטס צנלאם, וכן נמלה טולמות פולטה רוכ כ' לאט.

אביו בדור המורה הוא יענה אתכם ושמע בכל צעקתכם היום הזה וכרי מי שענה את אבותינו על ט' טוף' וכרי מי שענה את יהושע בבלג' וכרי מי שענה את שמחאל במאפה וכרי מי שענה את אלה'ו בדור הכרמל וכרי מי שענה את יה'ה מבעל הדבה וכרי מי שענה את ר'וד ואת שלמה בן בירושלים' ועל דרכ' זה הוטימו את השאר. ורש'י מפרש, מי שענה את יהושע בבלג': לפי שענה בשופורת בירחו זהה בעוד שוזי ישראל בבלג'.

עיזי, עתקה בכל-צורי: סורו טני כל-פֿאַלְיָה און, כי שמע ויהז
קול בכבי: שמע ויהזה תחנתי, ויהזה תפֿלתי יקח: יבשו ויבבלו מאָד
כל-אַיִבְוּ, יְשֻׁבוּ וְבָשְׂוּ רְגֹעָה:

טחי וטפי טמיה וטיה. טפיק מון שאול לתי עלא. ברא בר חמי אבוי
לכיה. אבוי דיטס אסי לכאבה. עבדא דפריד נפיק בקולד. מרה
פאַיב ותבר קולרה: בריך בדור אן וחתין קפה. ראי נפשין בגידז
קדרין. עבדא אן וטירודן קפה. הא בבוזא הא בשבייה הא במלקיותא.
בקטו מנק ברכטיך וגפישין. אסי לאבען דתקופ עלה. עד דלא געדי גטרא
בשביניא:

טכנייסי דהטיכים הבניטו דהטיכו, לפני בעל הרטיכים. טשטייש הפליה השטיעו
תפלתנו, לפני שופע הפליה. טשטייש עצקה השטיעו עצקנתנו, לפני
שופע עצקה. טכנייסי דטעה הבניטו דטערתינו, לפני פֿאַלְדְּה טערתיה ברטעוט.
השטרלו ותרבו תעטה ובכחשה, לפני פֿאַלְדְּה אל רם ונשא. האכירו לפני השטיעו

טהיומטי — מלחה ולופט. מסיק — מפלתן צולול נחי טושה"ב ברא בע החטי — כטוטל
נטן לפני טמו. אביה לכייד — לו הלו מכס טמו. אבוה דהרים — זוגן מרסט טלו הלו.
אסי לכאביה — מלוף נכלג וועל צלו. עבדא דפריד — ענד מליכ ומוד גנד מלוון. נפיק
בקילד — יוּ�ן צטבְּלָהָה סל נרול בריה תאיב — יטוב מטולה לדוט נלטס עלי, ותבר
קוּדרְהָה — מנגז וממי צטבְּלָה וכלה. בריך בדור אן — מהה קללה הווטו "מי נכווי טוללן".
וחטינו קפְּד — ומטלתו לפין. הא רוי נפשין — צבפת נפצע, בגיןן פרידין — נטפיכ
מליס לנוּ�ן, לכמי וויאַה, ט. ד: "סְנֵן מְלֻכָּת הַמֶּלֶךְ הַזֶּה נָעַז" מרגמו מלוכ נידין.
עבדא אן וטירודן קפְּד — עפְּס לומען נַעֲמָן ומדען ופְּעַטְעַט לפין, לך קיטי לפין, נטע
מומוּן, וטלט נבדין, וגס לקיו נפפין. במפו פֿאַינְד — ננקה ממן. מטו ריל נקטה.
ברחיך נפישין — דרומין לטפֿס. אסי לכאבין — רעל נַעֲמָן וולְלָה סלן. דתקופ
עלן — לטוקס ומכוּט עליו נוּט. עד דלא גטרא בשבייה — צלן נסיה כלט נגמיה
טכט וטפֿעד מלנות. גטרא — לטען לילא, כמו: "יל גמר מקיד".

טכנייסי רחמים — נולא כי מקוּן לרגע נטויים מבנייסי רחמים — צוות הנרכס
לכילדען, וכן בשמיישי תע"ה — ברכות ימתה, טולמיה: "וַיְלֹא יִמְקַלֵּט נְדָבָה", טשטייש
צחה — סרי קפְּמַעְט קול נטום "קָלְעַל עַקְבָּה". טכנייסי דטעה — צוות צל ניגן
טַרְפִּין, טומ זוד ניגלן ערמְטָה טולמיה: "שְׂמֵה דְמַטִּי גַּמְלָדָה". וע"ל מקוּן דוקה כלען מלער
מלולא דמעווה, וע"ל מוכ ומלול לרגע נטומו: בטמולן, ארט, הוכלו ואטמינו. מבנייסי
רחמים הבניטו דרחמים — לו מפלליס וממכוויס נאלט קטנות וקטנה קטנת, ולו מנקיס
מקיס אל מעלה צל מיזי מקוניגס נטפלטינ, צל נטפללן גאנטזיס מוקו!. לפני פֿאַלְדְּה מתרצה
בדמשות — עק מהיל (כרטט נג): כל גענישס נגענישס חק מצער דמעות, לך כל המפֿאַלְדְּה

1. כוה בא ליישב הייך פונים למלאכים הרוי זה טנגנו לעיקר החמייש משלה-עשר עיקרים:ilo לבוד ראי
להתפלל ואין ראי להתפלל לוולטוי. עין במכוא בפרק הפניה למלאכים בסליחות.

לפניהם, תורה ומעשיהם טובים שלשובני עפר. יוכיר אהבתם ויתהה ורעם, שלא תאבד שארית יאקב. כי צאן רושיה לא פון היה לרעה, ישראל גוראך לא פשל ולשגינה. מהר ענה אלהי ישבען. ופרק מצל גורות קשות, והושיעה ברוח הקודש:

מן רbeschטיא לך מתרגען, כבר שבקיא רטהתגען לשכוניה. בולחן בני שבאי בכם אטחפרקון, ועטף ישראלי ברוחמי ובתתנען. הב אין שאלטין ובעתון, דלא געריד ריקם פון גערפקה:

מן דבצטיא לך מתרגען, עזברא רטהתגען לרעה. אשיקין און ובחסובא שרין. פירון נפשין טעקטין דנטישין. חילא לית בון לרוץיה, פון עבד בדיל קנטא דגרות עם אברתנא:

שומר ישראל, שומר שארית ישראל, ולא יאבד ישראל.
האומרים שמע ישראל.

שומר גוי אחד, שומר שארית עם אחד, ולא יאבד גוי אחד.
הטידרים שטיך יהונא אלתינו יהונה אחד.

שומר גוי קדוש, שומר שארית עם קדוש, ולא יאבד גוי קדוש:
המשלשים בשלש קדושים לקדושים:

טטראה ברוחמים ומתחפים בתתנענים. התרצה והתקפים לדור עני כי אין עוזר: אבינו מלפני חצנו ועננו, כי אין לנו מעשים. עשה עפנו אדקה וחסיד והושיענו:

ומוליך לנצח גדרי הקב"ה מלחה לנו. יוכיר אהבתם — אין הטה ויהוה זרעם. כי צאו רוחה נאמן — כס טרלען אנקלאיס לנו כל מטה לכינוי, טסה רועה ונמקן. למשל — כטטימה מלча על לחם חומה, קמלו: זו דומה למכות טרלען ולשנינה — נzon וטנעם, נzon לטול דטל, כלומר כל פטולס מדיניס מיטעלן וטומלים לו ווולס ומפלטס כל טרלען. מרדן די בשמייא (— מהוינו טכטימים לך לנו ממונאים, כסטי קממתן לפוי צונא), כל הפטטיס נלכף נפליס). ועטף ישראלי ברוחמי ובתתנען — ועמך גאנטיס נטביה ישיי נפליס גאנטיס ונטטניש טולט ממפלליס לפין. הב אין שאליתין וכבותין — מן לנו סלטמן וגנטטיש דלט נטונג ויקס מלפין. (בעבדא דטחנן לטריה — עדכ קממתן למלהוו). גאנטטיש און — עזוקיס ומופיס אין הטהות וכחשוכא שרין — לנו סלטין גאנט טזומה למוקן. פירון נפשין טעקטין דנטישין — מולד מיר נפטע מילון קורות ומכתעד סלטומו. טעקטין — מילון גאות, עקה — מלען גאה. חילא לית בן גראזך פרון — מן לנו כה כדי לגולען, חילא — נzon כה. עבד בדיל קיימת — עטה נטפל נטפל נטפל ונטפעה, סלט נריה עס לטטמי. קיימת — נzon גלים וטפפה. דגרות — כמו דכלם ניזט.

שומר ובכ' המשלשים — גאנטטיס קדוט, קדוט, קדוט. מטראה ברוחמים — גאנטטיס

סליחות ליום ראשון

ואנחנו לא נרע מהגנאה כי עליך עינינו; וכבר בתקופה יהוה ותקריה, כי
פעולם הפטה. הימפקך יהוה עליינו, פאשיך ימלנו לך: אלתונבר
לע' עונת הראשונים מבר וקרכנו רדפיה, כי דלונט פאדי: עירנו בשם
יהוה עשה שמים וארים) חטא יהוה תננו, כירב שכען בו: ברונו
רתם תונבר: (ברונו עקרה תונבר. ברונו תפימות תונבר: יהוה הוושעה
הפלך יגענו ביום קראינו) בירוא ידע יגנו, זכרו בירעפר אנטנו: עירנו
אלדי ישענו עליך בבודשנה, והאלט ובפר על-חטהתינו לטען שפתק:

וינגדל ויתקדש שמה רבא: בעלה ברא ברשותה וטלית מלבותה.
ונצחה פורגה וקרב (*ניא קץ*) משיתה) בתיובון ובויטובן ובמי רבל בית
ישראל בענלא ובוון קרייב, ואקרו אמן:

זהא שמה רבא מאברך לעלם ולעלמי עליון:

וtabך ושתבח ותפאר ותירום ותגשא ותתדר ותעללה ותתכלל שפה
דקדשא. בריך הוא לעלה מן כל ברכתא ושורה פשבחא ונחתה
דאמינו בעלה. ואקרו אמן:

קהל: כל בתרפים וברען את חפלתו:

תחקבל אלותהון ובUTHון רבל ישראל קדם אבוחהון די בשמייא ואקרו אמן:

קהל: יה שם יהה בלב מטה מעד עולם:

זהא שלא רבא מן שמייא וממי טוביים עריט וצל כל ישראל ואקרו אמן:

קהל: עורי פעם יהה עשה שמים ארים:

עשה שלום בברוקיז הוא יעשה שלום עריט וצל כל ישראל ואקרו אמן:

סליחות ליום שני

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוץ פלה: אשרי העם שבבה
 לו, אשרי העם שידוה אלהיו: תהלה לדור,
 ארומטך אלוהי הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל יום אברכה, ואהלה שטך לעולם ועד: גודל ידזה
 ומחל מאד, ולנלהו אין חקר: דור לדור ישבח מעשיך,
 ובבורתיך יגידו: גדר קבוע הויך, ודברי נפלאותיך
 אשיה: עוזו נזראותיך. אמרו, וגדרתך אספירה: זבר
 רביתיך יביעו, ואדרתך ירגענו: חנון ורחום יתזה, ארך
 אפים וגדרתך: טוביה לבל, ורחתמי על-בל-מעשיך:
 יודע יתזה כל מעשיך, וחסידיך וברוכחה: קבוע מלכותך
 יאמרו, ובבורתך ידברו: להודיע לבני הארץ גבורתו,
 ובבוד גדר מלכותו: מלכותך מלכות כל-עלמים,
 ומטה שלתך בילדור זדור: סוטה ידזה לבל-ענקים,
 וזקפת לבל-הכופרים: עני כל אלקיך ישברו, ואתה נתן
 להם את-אכלם בעתו: פותח את-יך, ותשבע לבל-יך
 רצון: צדיק ידזה בבל-דרכיו, וחסיד בבל-מעשיך: קרוב
 יתזה לבל-יקראין, לבל אשר יקרהו באמת: רצון-יראי
 יששה, ואת-שועתם ישמע וירושעם: שופר יתזה את-בל-
 אהבוי, ואת בל-הרשות ישמיד: תהלה יתזה ידבר-פי
 ויברך בל-בשר שם קדשו לעולם ועד: לאנחנו גברך יה
 מענה ועד עולם הילודה:

ושפה גובל נא כה ארצך פארך וברוך לאטר: זבר רטיך יהוה וברוך כי פועלם בטה:
 יתגאל ויתקדש שפה רבא: בלטיא די בריא ברעהה ויטליך מלכותה.
 כיצחח פורקה ויקרב (ניא קרי' קשיהה) בתייכן וקיומיכן וכתהי רבל
 בית ישראל בענלא ובומן קרייב, ואמרו אמן:

ויהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עולם:

ימברך ווישתבח וויתפאר וויתרומם ווירגשא וויתהדר וויתעה וויתהכל שפה דקורשא. בריך הויא לעלה מן כל ברכתא ושרקה פשבחתא ועקבחתא דאמירון בצלבא. ואפריו אמן:

לה' אדר ז' האזרקה ולען בשית הפתנים: מהיעתאונן ומהיענאמטר מהיענידבר ומה נצטדק: נחפהה דרבינו ונחקרה ונשובה אליך, כי יטינך פשוטה לקבל שבים: לאיבחדר ולא בנסיבות באנו לפניך, ברדים וברושים דפקנו דלתייך: דלתייך דפקנו רחום ותנען, נא אל-תשבינו ריקם מלפניך: מלפניך מלכון ריקם אל-תשיבנו, כי אתה שמע תפלה:

שמע תפלה, עיריך כל-בשר ובאו: יבוא כל-בשר להשתתפות לפניך ויהזה: יבאו ווישתחו לפניך אדר ז', ויכבזו לשם: באו נשתחווה ונברעה, נברכה לפנייה עשנו: נבואה למשבנוזיו, נשתחווה להרים רגלויז': באו שערו בחוץ חצורתו בתקלה, הודה לו ברכו שם: ואנחנו ברוב חקרך יבוא ביתך, נשתחווה אל-היכל-קדש ביראתך: הנה ברכו אתייהה כל-עברי יהוה, העמדים בבית יהזה בלילה: שאו ידיכם קדש, וברכו אתייהה: רוממו יהזה אלהינו והשתחו להרים רגלויז' קדוש הויא: הרומים יהזה אלהינו והשתחו להר קדרשו, בירקוז יהזה אלהינו: השתחוו ליהזה בתורת-קדש, חילו מפניז' כל-הארץ: נשתחווה אל-היכל קדרש ונודה אתי-שםך על-חקרך ועל-אטתקך, כי הגדלת על-כל-שםך אמרתך: יהזה אלהי צבאות טירטמוץ חסין יה, ואמונייה סביבותיך: כי מי בשתק יערך לדזהה, ידמה ליהזה בבני אלים: בירגוז אלהי אתה ועשה געלאות, אתה אלהים לבך: בירגוז מועל-שמות חקרך, ווצר שחקים אמרתך: גוזל יהזה ומגןך טאד, ולגוזלה אין חקרך: כי גודל יהזה ומגןך טאד, נורא הוא על-כל-אללים: כי אל

גָדוֹל יְהוָה, וּמֶלֶךְ גָדוֹל עַל־קָלָאָלָהִים: אֲשֶׁר מֵיָאֵל בְּשָׁמִים
וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יִעָשָׂה בְּמַעַשֵּׂיךְ וּבְגִבּוֹרָתֶיךְ: מֵי לֹא וּרְאֵךְ מֶלֶךְ
הָנוּם כִּי לְךָ יָאתָה, בַּי בְּכָל־חַכְמִי הָנוּם וּבְכָל־מְלֹכוֹתָם
מְאַין קָמוֹךְ: פָּאוֹן קָמוֹךְ יְהוָה, גָדוֹל אָתָה וּגָדוֹל שְׁמֶךְ
בְּגִבּוֹרָה: לְךָ וּרוּעַ עַם־גִּבּוֹרָה, תָעַז בָּזָה הָרוּם יְמִינְךָ: לְךָ
יּוֹם אֲפִילָךְ לִילָה, אָתָה תְּבִינָתָ פָּאוֹר וּשְׁמֶשׁ: אֲשֶׁר בִּינְךָ
מְחַקְרֵי אָרֶץ, וּתוֹעֲפוֹת הָרִים לוֹ: מֵי יִמְלָל גִּבּוֹרָות יְהוָה,
יְשִׁמְעֵץ בְּלִתְהַלּוֹת: לְךָ יְהוָה גָּנְדָלָה וּגִבּוֹרָה וּהַתְּפָאָרָת
וּהַגָּצָח וּהַזָּהָר בִּרְכָל בְּשָׁמִים וּבָאָרֶץ, לְךָ יְהוָה הַפְּטָלָקָה
וּהַמְּתַנְשָׂא לְכָל לְרָאָשׁ: לְךָ שָׁמִים אֲפִילָךְ אָרֶץ, תָּבָל וּמְלָאָה
אָתָה יִסְדַּקְתָּם: אָתָה הַאֲכָתָה בְּלִגְבוּלּוֹת אָרֶץ, קַיִן וְחַרְפָּה
אָתָה יִצְרָאָתָם: אָתָה רַצְצָתָ רַאֲשֵׁי לְוִיתָן, תְּהִנְנוּ מְאָכֵל לְעַם
לְאַיִם: אָתָה בְּקֻעָתָ פָעָן וּנְחָלָ, אָתָה חֹבֶשֶׁת נְהָרוֹת אִיתָן:
אָתָה פּוֹרָךְ בְּעֹז יְם, שְׁבָרָךְ רַאֲשֵׁי חַגִּינִים עַל־הַמִּםְמִים:
אָתָה מַוְשֵׁל בְּנָאוֹת הַיָּם, בְּשֹׂא גָּלִי אָתָה הַשְּׁבָחָם: גָדוֹל
יְהוָה וּמְהַלֵּל מְאֹד, בָּעֵיר אֱלֹהָינוּ תְּרִיקָרְשָׁוּ: יְהוָה אֲכָאות
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁבֵּת הַבָּרְבִּים אֲתָה הוּא דָאָלָהִים לְבָדָךְ: אֶל
גָּעָרָן בְּסּוֹדִים קְדוּשִׁים רְבָה, וּנוֹרָא עַל־קָלָמְבִּיבִּים: וַיּוֹדוּ שָׁמִים
פְּלָאָךְ יְהוָה, אֲפָאַמְגַחְךְ בְּקָהָל קְדוּשִׁים: לְכִי נְגַנְתָּה לִיהְהָה,
נְרִיעָה לְצֹור יְשַׁעַנוּ: נְקַרְפָּה פָנָיו בְּתוֹרָה, בְּזָמִירֹת נְרִיעָה לוֹ:
צָדָק וּמְשִׁפְטָט מְבָזָן בְּסָאָךְ, חַסְדָךְ וְאַתָּה יִקְרָמוּ פְנֵיכָךְ: אֲשֶׁר
יִתְהַדֵּר נְמַתִּיק סָוד, בְּבֵית אֱלֹהִים גָּהָלָךְ בְּרִגְנָשׁ: אֲשֶׁר לוּ תִּים
וְהָזָא עַשְׂהָן, וּיְבָשָׁת יְדֵי אַצְרָוָן: אֲשֶׁר בִּינְךָ נְפָשָׁכְלִי, וּרוּחָ
קָלָבְשָׂר־אֲישׁ: נְגַשְּׁתָה לְךָ וּתְנַפֵּת פְּשָׁלָחָךְ, חַוְּפָה עַל־עַטְלָחָךְ:
הַגְּנַשְׁמָה לְךָ וּתְנַפֵּת שְׁלָחָךְ, יְהוָה שָׁחָה לְפָעָן שְׁמֶךְ: אֲתָה אָנוֹ
עַל־שְׁמֶךְ, יְהוָה עָשָׂה לְפָעָן שְׁמֶךְ: בְּעַבּוֹר בְּבּוֹד שְׁמֶךְ, בַּי
אֶל תְּנַונֵּנוּ וּרְחֹתּוּ שְׁמֶךְ: לְמַעַן־שְׁמֶךְ יְהוָה וּסְלָחָתָה לְעַונְנוּ בַּי
רַבְּיהָוָא:

סליחות ליום שני

מא

סלחילע אָבִינוּ, כַּי בָּרְבָּא אֹולֶפֶשׁ שְׁנִינוּ. סְתֵל לְטַ פְּלֶבֶן, כַּי רְטוּ שְׁוֹעֲנוּ:

אל אָרְךָ אֲפִים אַתָּה. וּבָעַל הַרְחָמִים נִקְרָאתָ. וְגַדֵּךְ תְּשׁׁוֹבָה הַוְּרִיתָה. צָרְלָת רַפְּטָה וַחֲסִידָה, תְּפֻפָּר הַיּוֹם וּכְלִילָיו לְקַרְעַ יְדִידָה. פְּנֵן אַלְמָנָה בְּרַחְמִים, כַּי אַתָּה יְהוָה בָּעַל הַרְחָמִים. בְּתַתְנוּן וּבְתַפְלָה פְּנֵיךְ נִקְדָּם, בְּחַזְרָעָת לְעַטְמָן מְקָדָם. פְּתַרְנוּן אֲפָה שּׁוֹב, בְּמוֹן בְּתוֹרָתָךְ בְּרוֹבָּה. וּבָצָל בְּגַפְךְ נְחָסָה וּבְתַלְוָן, קְיּוֹם וַיְנַדֵּר יְהוָה בְּעַנְן. תַּעֲבֹר עַל-פְּשָׁע וְתַמְתָּה אֲשֶׁם, קְיּוֹם וַיְתִיאַב עַטְמוֹ שָׁם. תָּאוֹין שְׂוֹעַתָּנוּ וְתַקְשִׁיב מְטוֹן מְאַטָּר,

בְּיּוֹם וַיְקָרָא בְּשָׁם יְהוָה. וְשָׁם נִאָמָר:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל-פְּנֵינוּ וַיָּקָרָא:

יְהוָה | יְהוָה אֶל רְחוֹם וְחַנּוֹן אָרְךָ אֲפִים וּרְבִּיחָסֶד וְאַמְתָה נִצְרָת חַסְדָּר לְאֲלָפִים נְשָׂא עַזְוֹן וּפְשָׁע וְחַטָּאת וְגַנְחָה: וּסְלָחָת לְעַזְוָנוּ וּלְחַטָּאתָנוּ וּמְחַלְתָּנוּ:

סְלָח לְנוּ אֲבִינוּ כִּי חַטָּאתָנוּ. סְתֵל לְנוּ פְּלֶבֶן כִּי פְּשָׁעָנוּ: כִּי אַתָּה אָרְצִי טּוֹב וּסְלָח, וּרְבִּיחָסֶד לְכָלְקָרְאֵיךְ: מִקְוָה יִשְׂרָאֵל יְהוָה מְוַשְּׁיעַו בְּעַת אַזְרָה: לְפָה תְּהִנָּה בְּאִישׁ נְדָבָה בְּגֻבוֹר לְאַיְצָל לְהַוְשִׁיעַ: לְפָה תְּהִנָּה בָּגָר בָּאָרֶץ וּבָאָרֶץ גַּטָּה לְלוֹן: קוֹפָה אַזְוֹרָתָה לְטַ. וּפְרַט לְמַעַן חַפְךָ:

כְּרַחְם אָב עַל בָּנִים בְּן תְּרַחְם יְהוָה עַל-עַלְמָה בְּרַכְתָּה פְּלָה: יְהוָה אֶבְאוֹת עַמְּנוּ מְשַׁבֵּב לְטַ אֱלֹהִי יַעֲקֹב סְלָה: יְהוָה אֶבְאוֹת אָשָׁרִי אֶרְם בּוֹשָׁת בָּהּ: יְהוָה הוֹשִׁיעַה. הַפְּלָה יַעֲנֵנוּ בְּיּוֹם כְּרָאָנוּ:

סְלָחֵנוּ לְעַזְוֹן הַעַם הַזֶּה בְּגַדְלָה חַסְדָּה. וּבְאַשְׁר נְשָׂאָתָה לְעַם הַזֶּה מִפְּאָרִים וּמִעֲרָבָה וְשָׁם נִאָמָר:

וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלָחָתִי בְּדָבָרְךָ:

הַפָּה אֱלֹהִי אַזְנָה וּשְׁמַע פְּקַד עִזְקָה וּרְאָה שְׁמַמְנִיט וּהַעֲרָא אָשָׁר נִקְרָא שְׁמָך עַלְלָה. כַּי לֹא עַל-צְדָקָתִינוּ אַעֲנָה מִפְּלִילִים תְּחַנְנִינִיט לְפְנֵיךְ כִּי עַל-רִדְמָסִיךְ הַרְבִּים: אָרְצִי שְׁמַעָה אָרְצִי סְלָחָה אָרְצִי הַקְשִׁיבָה וּעְשָׂה אָלִתָּאתָר. לְמַעַן אֱלֹהִי כִּי שְׁמָך נִקְרָא עַל-עִירָה וּעַל-עַטָּה:

ה סליחה. ע"פ א"ב ובוספו חתום מחברו (רכנו) שלמה (הככל) הקטן יחי

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

**אָם עַזְנֵינוּ רַבּוּ לְהִגְדִּיל. בָּנֶנוּ
עַנְוּ עֲבוֹתָ בְּגַדִּיל. גָּרְמוּ
לָנוּ בִּגְיטִים לְהִבְדִּיל. דָּרְבִּי
רְחַטִּיךְ לֹא תְּחַדֵּיל:**

התהנegg במדחת חסיד התנית. ואותה הוא שמקודם היהית [ニア לא שניית]. זכר ערךך אשר בנית. חוץ שירוי בבוד בנית:

טענתנו נפי קרת נתעים. ישבחנו שנ שלע איתנים. באחרת דבוקתנו במקומות תנאים. לרזיה זאת בטה מתחומים:

ולמר, מקום משכנינו התנים. פוריה זאת בפה מתחומים – זה זמן רב שאנו ממתינים לצאת לרווחה.

**מְרֻבָּה פְּקָדוֹת בְּהַלָּה
מְתֻלָּהָת. נְקַטָּה נְפֵשִׁי לְעַבְרָ
בּוֹתָהָת. סְבָבָה בְּפָנָן לְאָרֶץ
נְשַׁחַלָּת. עַזְקה לְפָה תִּשְׁנֵן.
הַזְּחַלָּת:**

פְּנִינֵי דִּין

(א) וככל לדמי רבי מקובל, נמחל דימת לחייט כל עכירות ולכזוך נעה כקלעמו כל קפינה, פה"ד (פנימיו ה, יט) "סרי מוצב ספון מבני מבני הארץ וכתמת מטבלה". (סוכה נב נ"ר כט יט).

(ב) וכל דמותה מליחתו לילדתו, פטלייתו מכם מעת וירדתו סמה כלמת – גפעס לממת, מדרכם מ"ל (ולכך ב ב) "כלין מכם מין מפללים" ר' בגול ור' מלך צער מילון זירה דיל, מון, מון מלך קסיא ט ק, נכה – וממי פל הליטוטין, נכה – ונמט פל דוטוטין, נכה – ואיליתט פל למפי, מיעף עלי – ועוד האליטוטין, נכה – ומם מומומיטה מאסיקתיה, פטוקיטס – פונט זטמל, ומופטיטס כללן מדל.

בָּאָרֶץ

אם שעינו רמו ג'גנדי – עד שהו רבים וגדולים וכנו עטו – והיעדו לעתנו וכיה גדרו שהוא כחבל עבות הקלוע פנדיל (א). אמנם עונונתינו גרטו גנו, ביגתיים – בירע לבניינו להבדיך, ומכל מקום אתה לא תחד – לא תפסוק לייך בדרבי רחטיך, כי כן דורך,

התהנegg במדחת חסיד עם בנים, כי שחתנית וכורת ברית למשה י"ג מודות על כן, ואתה הווא ולא שנית – ולא חלפה ברביון, וגם כן יכו עדתך ישראל אשר קנית, חון – תן להם חנינה, לשעריכו בכורו כנית – שיריים של אותה אומה שכינית שמה "בני בכורו ירושאל" (שפמ"ה, ככ).

שענתנו – נשאנו ורומחנו והיינו נתנו על גמי מרומי קרת – על נבחי מרים העיר, בארץ ישראל הגבורה מכל הארץ, ישבתנו על שנ פלא – זה בית המקדש הגבורה מכל ארץ ישראל, ועל זו היינו חולים ואיתנים. ועתה כאחד דוכית – ב בת אה השפלונו (ב), והשלכנו בפסות תנאים – וזה זמן רב שאנו ממתינים לצאת לרווחה.

ומורוב סקוזות – צדוח הנפקדות ובדהה של אומה שחלה – מבהלה, נקפה – מתקוטסת עם עצמה נפשך דשחה געפר, ובוחלה – מתעבה בחיה. לאחר תאיור הצרות מכש הפיטון: טפחה – חמוץ בחסרן בטן שלארץ נשחה – המושפלה לאין שורה גופה תישן, תוחלת – נמר לקב"ה.

סליחות ליום שני

מג

פקח קוח קרוֹא —فتح בית המאסר הנקרא קוח וקרא דורו' פָּאַפְּרִיךְ —ישראל, וביהם תחפוץ. צוק העיתים —צוקה עזרה של העיתים, זהו חשבון שעבד הגלויות שהרואה לדניאל (ט. ז), שהוא בבחינת "בעתך" (ז) —חקץ וחשבונות פָּרֶן שיזכו לבחינת "אחישנה". קבץ את ראה את הרשעה שלטת ופייה התקפות

שמור שבוצת חסד ותנאי שהתגונת לאכובינו, לעיקם שנקרוא חם, וליצחק שאפבו צבור על המזבח, ואברם המכונה בנאי — כל שם שבנה מובה לה' (באסתי יב' חזון הם שלושת איתניי (ז). שלומו יצוחה לנו הקביה, כדי שנחיה לבי' גנאי אבותות, הפק שנות — שנה, מרעה לטוּבה הפנאי שאותה מתרפה אלינו (ה).

כוי קפוץ יעקב דיל' הו בכוכיות, ידוּח חולין, נבזה וחדל אישים, מחשב כפחות בין אנשים, ולכן אתה ה' תהיה לנו לפניו = ומנדל — למ怅ר, חן לנו חיים וחסד, כאשר עתה בעת הדין בחך יגיד', כאמור (במדרש ז. ט) "וועתה יגדל נא כה ה' כאשר דברת לאמר ה' ארך אפים ורב חסר".

אל מלך ישב על-בְּפָא רְחַטִּים, מְתֻנְגֵג בְּחַסִידִות מְזֻחָל עֲזֹנוֹת עַמוֹ, מעביר ראשון רשות, מְרַבָּה מְחִילָה לְתַטְאִים וְסְלִיחָה לְפָוְשָׁעים, עושה אֶדְקָות עַמְכְלַבְשָׂר וּרְוָתָה, לא בְּרַעַתָם הַגָּמָל. אל הַוְרִיתְלָנָן

פוניאת אפטר

ה. נבזה חදל אישים איש מכובדות ודוּת חלי — פיה בישעיה (גג, ג) — ופרשיו: כן דרכ הנביא הזה מובייר כל ישראל באיש אחד, אל תירא עבד יעקב.

(ג) יְשִׁיעָתוֹ כִּי מְפִיעָיו מְוַיל נְמַתְנִין לֵמ.

(ד) ולמפלע פדין כפיט כדרן זמכלין (ויקירל יוו, מג). "חכמי לם גְּמִינִי יעַקְבָּן וְקָרְבָּן נְדִימִי זְכָרִים" וכו', וולמש נומרו טוטם מופריטים, לוהי, הס פון מעטה יעקב כדי (כדרן) לם מעטה ימcker, והם פון מעטה ימcker, כדי לם מעטה מיכרים. (ויקירל ילו, ז).

(ז) מטלר פְּסִיא גְּכַפְרֵל (נטוקומי סְפִירִין פְּסִוק ז) "וּמְמִי פְּיִיל נְכָס", "פְּיִיל" — מלון פְּלָא, מלן זה מלן לעמדי, פוֹתָה טַי מלן מפק ווועק טעלס צְלָעָה, וטַי נְמָדָה טוֹבָה לְהַלְלָה מְלָמָה וְאֵיךְ גַּוְזָה. פְּסִוק ט. ט). פוֹתָה טַי מלן מפק ווועק טעלס, (על גְּפָלְעָה) לְמוֹגָה לְהַלְלָה מְלָמָה וְאֵיךְ גַּוְזָה.

פקח קוח קרוֹא אַסְיִירִיךְ חַפּוֹז.
צָוֵק הַעֲתִים חַשְׁבּוֹנָם קַפּוֹז.
קַבְּץ פּוֹזְרִיךְ עַדְרָה הַגַּפּוֹז.
רָאוֹת עַזְלָתָה פִּיהְ תַּקְפּוֹז:

ישראל פּוֹזְרִיךְ שם כעדר הנפוץ, ראות שעלה — ראות שעלה — חסגור.
שְׁמֹור שְׁבּוּעָת חַסְדָּר וְתַנְאי. הַתָּם
וְצָבּוֹר נַזְבָּנָא אִתְּהָנִי. שְׁלֹזָמוֹ
יִצְוָה לְבָלִי גְּנָאִי. חַפּוֹז וְשָׁנָוֹת
לְטוּבָה הַפְּנָאִי:

קַמְזָוָן בַּי יְעַקְבָּן זְדָל. יְדֹזָעָ
חַלְיָי נְבָזָה וְחַדְלָל. חַיִים וְחַסְדָּר
מְעֹזָוָן וְמְגָדָל. בְּאַשְׁר עַתָּה בְּחַ

יְגָדָל:

סליחות ליום שני

לומר שלוש עשרה, זכר ליום ברית שלוש עשרה, בתרע'ת
לענ' מוקדם, כמו שפטוב וירד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהוה יתיאר אל רחום ותנוין ארך أيام ורב-יחסר ואמת נאר
חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו
ולמתאותנו ונחלתו:

סליח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסליח, ורב-יחסר לך קראיך:

לא בטעמי תעשה לנו. ולא בעונתינו הרגל עליינו: אם עונינו ענו בך
יהוה עשה לטען שקה: אם עונות תשפתייה אדני כי יטוד: אם ביני
חטאך אל תשלחים ביד-פשעם: נפשנו חקודה ליהוה עוננו ומגנו הוא:

ברחם אב על בניים בון פרחים יהוה קליינו: ליהוה היושעה על עטך ברכתך פלה:
יהוה אבות עטנו מתחייב לנו אלייך יעקב סלה: יהוה אבות אשרי ארים בוות
בה: יהוה הוושעה. הפלך יענו כיום קראני:

१. סליחה. ע"פ א"ב כפול רכינו שלמה הכהני

אליהינו ולאלהי אבותינו

אין במדת בשר מדתך. איה
קנאתך ועצת עמידתך.
בת ברחת לבית חמדתך.
בעלך אדונים ואין
לצמדתך:

באר יעקב

אין גמלה בשזרות מדתך, שהרי
הכל גלי לפניו ואייך איה קנאך
— הייתה מקנה, בכעל מקומות, בעבור
ביך ואיפה עצת מדתך — עצת
ה' שלעולם עומדת, עתה להיכן
הלהנה, שאתה מבית בוגדים ומחריש.
בת בירת — בחרת את ישראל
לכנת, בית חמדתך — לעבדך בבית
המקדש, במלוא אדוניהם — אנטו
ושלטו בה זרים ובכיז' ואין גזמדתך
— אינה נצמודת ומתהברת לשום אלה
אלא אליך.

גועה לדודי אני מארסת.
גועל רודי איך נדרסת. דין

גונה — כניסה ישראל צווקת, לדודי
אני מאורמת וראה איך אני נדרסת
עוי נעל רודי — הגעול השולטים

סליחות ליום שני

מה

בי. ואינה מוכנה לעכור על דת אף אם אין הרוי לנטפה מקנסת – נהוגה על קדוש השם וא"כ מודע היא דחויה – מאורזה גם כי נאגות.

הדם – נסחת ישראל ב"ז ספר שלוח – אין לה נט מאורזה וככ"ז היא משולחת פנין, והבב, ביתום אובד, שלוח – כליל לבוש – מופשט וערום. וישראל שנשלו בגן גן – שאין ננסין בו בלי רשות געשה עתה בחפוך פלא – כשב הגדル הפקר, והמשין החתוּפָה, עתה נרפס – נדרס עיי' הולכי רגלי, ולכן הוא דלאו – עכוֹ.

עם מושט רגנץ, היה זועם עלינו רזי, ועתה נשתגה ההפוך, להאריך קצפו עד כי זורי קודש – כחורי הקדוש שהיינו עליינו שתה לאשפוץ – נשפכו והשולכו החוצה (א). הביבת ריש – ישראל שנקראים רעים, היו חביבים על הקב"ה פקין הטופ – כתבת איוב שהיתה יפה (ב)עתה השובה מזבחה – נחשבת כמופקרת – הקורעת בפוך ויזובת בפתח עיניים לנאות. וסופה להמאס.

טוב התואר – ישראל שהיו נאים בין אומות העולם, עכשו קדוניות – שחרורים פפרק – קדרו פניהם כשלוי הקדרה מעובדה קשה. פריריה מכחה – מכוחיהם לחות ואיים מגידים, מכלי ארך – אינם מעלים ארכוה ומרפא. יומם נקט נסתם דרך – נעלם מעינינו דרך המובילה ליום הנוקם בגורים. יומם ש"ו – אשר בו יושב להם כגמולים. נחתם חרך – האשנן, שדרכו ניתן לצפות את ימי ההשлом.

ץ' הפוך – שם בטו השלישית של איוב (מכ, ז). רובים – מצינו (סוכה ה:) בבבל קורין ליטקא רביכא.

פיגצי חיים

(א) כלפון הפקוק "מאמפכנה לכני קודק נרליך כל מוגומ" (פליכה 6, ט). צלפה כמלים כס: כמל טוויה – תננד זו מהלון, וככל כהונא – תננד זיו צל מוגם הואה, וכמל מלכות – תננד זרו צל צלפון, (עפיי יומל פג:).

(ב) נט ליוונ נקלטה "קון פפוק", פ"א קון סעימת ט כפוק למיליס.

**הרג לעצמה מקנסת. רחוניה
גם כי נאנות:**
**האם בלי ספר שלוח. הבן
ביהות אובד שלוח. זגן געול
הפקר במלות. ומצען חתום
נראפם דלוות:**

**וזעם ברגע ועתה להפוך. זרי
קדש עתה לשפוך. חבת [נא
חביבת] רע בקרן הפוך.
חשובה עזובה בקורעת
בפוך:**

**טוב התואר קדוניות מפרק.
טיריה מבה מבלי ארך. יום
נקם נסתם דרכ. יום שלום
נחתם חרך:**

הנוקם בגורים. יומם ש"ו – אשר בו יושב להם כגמולים.

**בְּחַתְּפָכְלַת הַכְּשִׁיל גֶּטְלַת. בְּסֹול
וְשֻׁחוֹלַת הַגְּשָׁאָר מַקְטַלַּת. לֹא
לֹמְרָגּוּעַ נֵד וּמַטְלַטְלַת. לֹעֲמַלְלַת
וְיַגְעַזְעַרְלַת נַזְטַלַּת:**

**מַטְעַ קְרָן שְׁמַן הַמְּדָשָׁן.
מַרְמָס מַהְזָעַ בְּתַרְלִי בְּבָשָׁן.
נוֹצֵר לֹמְעַלְלָה לֹא יִשְׁן. נַטְעַ
לֹמְשַׁלְוָזְחַ פְּרוֹזַת הַבָּשָׁן:
שְׂוֹרָקָה מַה בְּצָעַ וּנְקַטְפָּת.
סְוֹרָחָת מַה יִתְרָזָן וּנְחַטָּפָת.
עַל יָד חַקּוֹקָה וּמַזְטָפָת. עַל
מַה אַהֲבָתָה נְשַׁטְפָּת:**

**פְּעַלְתָּ הַרְזָבִים מַעֲזָת
מַלְאָכָת. פְּרִיעָת שְׁבָר רְבָה
וְהַזְּלָבָת. צֹפָה הַפְּנוּתָה וְעַתָּה**

בְּחַתְּפָלַת הַכְּשִׁיל גֶּטְלַת – המsha גrol
עד שאפס כחו של הנושא. והנשאר
מקטול – והנשאר לפלייה מן ההרג
זה הוא כטול ושות – (נ) בעל מום,
מכובד העול שהכבירו עליהם. לא
למרגע נשאוו הנשארם, כי נד =
ומטלול הוא, עמל ויגע – טטרותים
ועלם בזעפת אף להתרנס ולכטוף
אחר גוטל.

טטע כרומ שפן הדודון – כנו
לישראל – נטעעה, שמינה (ה), פדיין
עתה היה לטרם – למורס בחוריין
הכשן – כקוצים יבשים שמציתים
בתנור. נוצר – השומר למעלה לא
ירשון (ה). ואיב' מרווח גוטש – ישראל,
ניתן למשליך – למורם (ו). בידי פרות
הכשן – אומות העולם.
שורקה – זמורת הגפן, כנו לישראל.
מה בצע – מה הרוח ומה החועל
והיא נקפתה – נחלשת בידי הגויים,
גפן פורתה – הצומחת ומתרבה,
מה יתרון אייזו הנהה יש ממנה,
והיא נחטפת – בין אומות העולם.
על יד חוקה וטוטפת – ישראל
שחוקה על ידו של הקביה (ז), על
פה אהבתה נטפת – מרווח אהבות
אליה התבילה.

פשילת הרכבים, מיטוט מלאת
– אומות הללו, מרעתה מלאותם
העשהים לשמרק (ז). וכלל היותר קימעו
ז' מצות בני נח שניצטו, ברם
פרישת שכיר רבה וחולכת – השכר
שהאה פורע להם הולך ונגדל (ט) ואילו
עמך ישראל צופה הפטנות – מצפה

(ה) "הַכְּשִׁיל וְמַטְלַל" – נמנין מותין פון נונירום (ט).

(ט) כמ"ט כלס פיה לידיו נקון ק דמן" (ישעא א, ט).

(ז) מה גאנן הוא זומלא נמעלה קימנא ומאמרא, קר טילן צומלי סלען עומד מעילן ומאמראן, אונמאר
סינא לא יטוס ולא יטען" (ויקיר לו, ז).

(ט) מלען שיילט מט צעריה ונטר צדקס טהור" (טמות ככ, ז).

(ט) כד"ה, "זין מל כפיס מקומין" (יטמי מט, ט). וטוטפת קון קמפלין אין מיין, וכמלהר מואל מפלין
דMRI פלמע מה כמבי נאו זיין יטמך טרלעל" (נרכות ו, ז).

(ז) פזו קקד הצעו (דכ"ר ה, ז). נטנדיגר פקע חרנע פקיעות, (טאנדרין גו).

(ט) כמו צפטים לנוטנדיגר זמאל על כל בטולס נצטעל הפקיעות צפקע.

שהה פניו מכל עסקן כדי לעסוק בתגמול שכחה, וויתה נסחפת - חמן מתן שכחה נסחפת ומתעכבות זו. זרה סקודה, ואחרות נסחפת - בעוד זרה אחת באה עלייתם וכבר אחרת באה בסמך לה (יא).

קדש ראשון – ישראל הנקראים
"קדוש ישראלי לה" ראשית תבואה"
 יושע ב, מבחן התבואה, וגם
נמשלת לשרמת החtin שארם מכינון
במנין תשעים, ועתה בכל קצוי
ארץ זוריהם בשעריהם – פורדים
כשעריהם יוכן רוח מנשבת בעלי
ישראלים, רודף נשמחת נסיט ונסתרים
כשהרוח מנשבת בעלים ובונפים הם
נסים ונסערים כאלו נגדפים מפני

שפטונו ותשעים האלוות האלה – צ"ה
התוכחות. של "אה דברי ברית"
(כפ' י חטא, כה, סס) נתקימו בשלמות
ומאידע שלו – תמו אלה מה
בכਬישם חסר שניים (צ"ג) בכתובים

גַּמְשָׁבָת. אֶרֶח פְּקוֹדָה וְאַחֲרָת
נִסְמָכָת:

קדש ראשית ערמת שערם.
קצוי ארץ זרים בשערם.
רוזח מנשבת בעלי יערם.
רדוף נשמטה נסים ונגערם:

**שְׁמוֹנָה וּתְשׁוּבָה הָאֱלֹהִים
הָאֱלֹהָה.**

הרבובים — גנום, מלון וכט. וכענינו יק' פלט פס' סל"ז עמ"ז (פ"ג, ק"ט): "מלון רוביים — מרגניתן וכו' וית' הכתות שסתמו הכותם לדרוך נס ולחזק דם ור'". ומולם כל לוחמים לשלוטם מלוחמי מלך (ח). גרט נט"ז: "שסתמו הילרים כומיס לדרוך נס ולחזק דם ור'", ופיוטים ואנונימיים יכ' כלו נט"ז.

(יא) כדריך נטפלנו מקומי (כ', ט). "וְזַקְדָּמִי גָּלֵס צָלָה" ציטוי מקומות פוקודום ממכס מוו' או, עד שארל'זונס פקורות הולכת, מיל'ת למורה ולחמוכה לה.

(יב) וחוזם מדם הדין קפה לשלרלן, כדמות, פכלן חמוקמי (ו' ג') "וְחַמְכָס מֹרֶה גְּנוּס" מיל'ת קספס לשלהלן כבמא דכלי התדריש נולס נמלוט טמד ווועגן וא' ט' ו' ומונגען, ווועס פון' נסס מסקן, קון, קון נסס פמ' ט' להיזומ טפסס נצ'ן הטומום, וווע' טמד מנס קרווע טפ' טפ' טפ' כט'ן דענמגר "חריטיס בענבריס וטיפטימיס מלרטומ", כלדא דזורה טמ' אנטוירס פון' טמ' מאן, קרווע טפ' טפ' טפ' מאט גראן גראן זונטערן.

(יב') נק'יס מה שאלמלר "וילך" לחומס קול מלך מך ונמו מונומט מלכ" (וילך כו, לו) סטמך נלקרטן גאנטטען צמורת כהנים, דמיניג, "וילקיום מלכרים מלכ" (וילך כו, נג) — מרכז הנשפתה של ממייסת נל' צ'רנוביל בעיינער צ'רנוביל ווי.

ובאהלה. תרחים תקbezנו
מקערנות אהה. אוז יאמרו
בגנים הנדריל יהזה לעשות
עם אהה: שגילינו אליהם, אוז – בזמן הגאולה יאמרו בגנים, הנדריל דע' לעשות עם אהה – עם אומה זו, ניסים וונפלאות.

אל טלה יושב על-כפא רחמים, מתגעג ביחסיות מוחל עונות עמו, טעביך ראשון וראשון, מרבבה מהילה להטאים וסיליחה לפושעים, עושה אזכרות עמ-בלבך ורזה, לא ברעתם תגמל. אל הויריתן לומר שלש עשרה, זיכר לנו יום קריית שלש עשרה, בהרודעה לעזני מקדים, כמו שפטוב ונרד יהוה בענן ויתיציב עמו שם ויקרא בשם יהזה:

ויעבר יהזה על-פנוי ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחומים ותנוון ארץ אפים ורב-יחסד ואמת נצר חסד לאלפיים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסלחה לעוננו ולחתאתנו ונחלה לנו סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארצי טוב וסלחה, ורב-יחסד לבליךך:

๗ פomon. חתום בו שם מחברו (רבנו) שמואל כהן חי

מלאכי רחמים משרתי עליון. מלוי
נא פניאל ביטוב הגון.

בא ר' יצחק

מלאכי רחמים, משרתי עליון, חי נא – התפללו והתחננו פני א-ה, ללמד זכות על ישראל ביטוב הגון – בדברו

(יד) רלה גרט"ז גמדרכ (כט, יט) "לכניות" – כגון יטבָן גאנקלו "סס פולאר", והס קטניות, ומליינס מפעיס וטמונה, לכלום מסס מפעיס וטמונה קלנות צמאנס מולה. וכטנונג יונגן ק טוחל (שם, נט) סטומען לכל לחמיין פמי וטטען לאככלון על מתמי וטטען לויטל. וכה'ג קד ספיט פיזר ליס ב' דוקוט (גטלווט): "סטווען או מלפיטס גאנטס וויזי ליטמי איזים שטונגה וטשטיים. קלווע בת תובחות שפונגה ותשטעס. גראטיט אהה באלה באספיק".

(טו) לדמיל נספלל (ויקלט כו, יט) "וולטס עד אהה גל מטמו לי", כמו יטוף חומל, צלן יט זטלן חומרים, כלו כל אטומות וויזי נטפלל פוד למחרות פליעין, פילן וולטס עד אהה גל מטמו לי. פוד יט לי למלאום מאלה וכאהה לאככל.

מעולה, ואוֹ לִי יְהוָה ה' עַל עַמּוֹ נָנוּ
וְאֶבְיוֹן – הַחֲתָבָה^(א) לְחַסּוֹת בְּכָל נַפְשֵׁי
אָוֹלִי רִיחָם.

אָוֹלִי רִיחָם שָׁאָרִית יוֹסֵף – יִשְׂרָאֵל
הַשְׁפָּטִים וְנָגִים – וּבוֹזִים, פְּשָׁחוֹת,
שְׁפָּט – הַקּוּרְעִים וְהַשְׁבּוּרִים בֵּין
הַאוֹמּוֹת. שְׁבּוֹן הַנֶּם, פְּכוּרִי גַּלְאָה בְּסַפָּר
– כַּעֲדָר בּוֹוי חֹסֵר עַרְך. שְׁוֹאנְגָּט
– צַעֲקִים כְּתָפָלה, וּמְבֻקְשִׁים רְשִׁיזָה
– מְבֻקְשִׁים את רְשָׁוֹת חַסּוֹתָה.
וְשִׁתְסָרָה מְעַלְיָנוּ אֶת חַסּוֹת הַגּוֹנוּמִים.

אָוֹלִי רִיחָם מְשִׁנִּי בְּכָל – הַאֲסָרוֹת
בְּשִׁלְשָׁלוֹת, מְקַטְּדִי מְכוֹת – מוֹרְגָּלִים
בְּמִכּוֹת וּבְעַנוּיָה סְכָל, פְּנִידָה רָאשָׁה
– לְלַעֲגָן גַּתְוִוִּים בֵּין יְשִׁיבָתָה
הַפְּכוּנוּ לְהִיּוֹת לְפִשְׁלָה בְּאַמִּים – לְבָחוּ
בֵּין הַאוֹמּוֹת, בְּקָפָה וּבְזִוְּן – לְחַרְפָּה
וּבְרָוּשָׁה.

אָוֹלִי יְרָחָם וּירָא בְּנֵי – בְּסַכְלָה
עַמּוֹ, וַיַּכְבֵּד ה' וַיִּשְׁמַטֵּח הַגְּנִים לְעַמּוֹ
– וַיַּאֲזִין לְנִצְבִּים וּוּמְרוּדִים לְפָנֵי
כְּתָפָלה. וַיַּדְרֹשׁ בְּלָחֵשׁ, פּוֹסֵר לְפָנָיו
– כַּעֲתִיד שְׁבָאים עַלְיהָם יְסוּרִים
מְתַקְבִּיצִים הַם יְחִידָה לְתָפָלה, וַיַּעֲנִיהם
תוֹלִיטִים לְשָׁמִים וּמְצִפִּים לְפִזְזָא רִצְיָן
– רִצְקָן מִלְּפָנֵיךְ.

אָוֹלִי יְרָחָם אָוֹמְרִי סְלָחָנָא – יִשְׂרָאֵל
הַמְּתוּחִים לִפְנֵי, אָוֹמְרִי שְׁבָחוּ
– הַמְּתוּחוֹקִים לִמְרֵר שְׁבָחוּ שְׁלַקְבִּיה
בְּכָל שָׁת = רְוַנְהָה. אָנוֹדִים – מְתַקְבִּיצִים
יְהִידָה בְּעֵת זָרָה, לְשָׁפֹךְ תְּחִנָּה, אַתְּ-פָנִי
סְנוּ – לְפָנֵי אַלְהָהָת שְׁוֹטְכִים לְבִ-דְיוֹן
– לְבִ-כְּוָבָב.

אָוֹלִי יְהוָה עַמּוֹ נָנוּ וְאֶבְיוֹן אָוֹלִי
וְרִיחָם:

אָוֹלִי וְרִיחָם שָׁאָרִית יוֹסֵף. שְׁפָלִים
וּגְבָזִים פְּשָׁחוֹת שְׁפָתָה. שְׁבּוֹנִי חַנְמָם
מְכֻורִי בְּלָא-כְּסָפָה. שְׁוֹאָגִים בְּחַפְלָה
וּמְבֻקְשִׁים רְשִׁיאָן. אָוֹלִי:

אָוֹלִי וְרִיחָם מְעַנִּי בְּכָל. מְלָטָרִי
מְכֹזָה בְּעַנִּי סְכָל. מְנוֹדִי-רָאשָׁה
נְתָוֹנִים בְּיוֹשָׁבִי חַבָּל. מְשָׁל בְּעַמִּים
בְּקָצָת וּבְזִוְּן. אָוֹלִי:

אָוֹלִי וְרִיחָם וַיַּרְא בְּעַנִּי עַמּוֹ. וַיַּקְשֵׁבַ
וַיִּשְׁטַע הַצְּגִינִים לְעַמּוֹ. וַיַּעֲזֹרְבָּם בְּלָחֵשׁ
מוֹסֵר לְמַטוֹּ. וַעֲזִינִים תּוֹלִים לְמַצָּא
רְצִיּוֹן. אָוֹלִי:

אָוֹלִי וְרִיחָם אָוֹמְרִי סְלָחָנָא. אָוֹמְצִי
שְׁבָחוּ בְּקָלְיעָת וּזְעוֹנָה. אָנוֹדִים
בְּאֶרֶה לְשָׁפֹךְ תְּחִנָּה. אָתְּ-פָנִי
אָלְהָהָת שְׁוֹפְכִים לְבִ-דְיוֹן. אָוֹלִי:

פְּנִינִי אַפְּתָר

ז. הגין בגנוֹר – תֵּץ (תְּהִלָּים צב, ז) רננת בנרי. פְּשָׁחוֹת שְׁמָוֹאֵל וְפְשָׁחוֹת. וְאֶבְיוֹן. וְרִיחָם כתוב: תְּרִגּוֹם יְהִיפְשָׁנִי (אייכָה
ג, יא) – וְשָׁסְעִי. וְרִיחָם כתוב: תְּרִגּוֹם וְשָׁסְעִמָּשׁ שְׁמָוֹאֵל וְפְשָׁחוֹת. וְעַדְיוֹם – מְתַהְעֲדוֹים וּמְתַבְּגֹשִׁים.
לְחַש – תְּפָלה הנאמרת בלחש ובקל נמר (מעזרות, שעיה כב, ט). צַקְן לְחַש מְטוּרָה.
לְמוֹי – שְׁפִיכָה תְּפָלה מעידה בינוֹם כאשר בא להם מְטוּרָה (מעזרות) (משפט יוסדרם) (מעזרות).

פְּנִינִי חִירִים

(א) מִזְמָד עַל כָּל דָּלָמִר כִּי יְוָמָן, כָּל מְקוֹס אַנְמָל כָּל מְנוּיָה בְּכָמָג מְדָמָג, (מְלָאָמִת
יכָּס מִל, מִ).
(ב)

סליחות ליום שני

אולִי יְרַחֲם לְקַתָּה בְּבָפְלִים.
לְעֹטָה אֲרוֹזָה בָּמו בְּפִי שְׁחָלִים.
לְזִקָּה וּמִשְׁתְּלָמָת בֶּעָזָן שׂוֹלִים.
לְאַשְׁכָּה בְּכָל זֹאת מִבְּתַבְעֵז.
חַבְיוֹן. אָוְלִי:

אָוְלִי יְרַחֲם בְּבּוֹשִׁי פָנִים. הַשׁׁוּמָעִים
חֲרָפָתָם וְלְאִמְשָׁבִיכִים וּזְעֻנִים. נָצָחָ
מְקָרִים וְלִישְׁעָנוּ נְשָׁעָנִים. בַּי לֹא בָלָו
רְחָמָיו בְּבָלְיוֹן. אָוְלִי:

אָוְלִי יְרַחֲם יְחִילָעָנִי בָעָנָיו. חַבּוֹשׁ
וְהַר פָּארַץ שְׁבָן. יְגַהָה מְזֹורָן
וְיַחֲבֵשׁ חָלִין. צַעֲקָתוֹ יְשָׁמָע וְיַחֲשֵׁ
עַתְּפָדְיוֹן. אָוְלִי יְחַום עַם עֲנֵי וְאַבְיוֹן
אָוְלִי יְרַחֲם:

אל מלך יושב על פְּנָא רְחָמִים, מְנֻגָּג בְּתִסְדּוֹת מְוֹלָעָנָות עַמוֹ,
 מְעַבֵּר רָאשָׁוֹן רָאשָׁוֹן, מְרַבָּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִילָה לְפָוָשָׁעים,
 עֹשֶׂה צְדָקָות עַמְּכָלִיבָשָׂר וּרוּחָת, לֹא כְּרַעַתָּם תְּגָמָל. אל הַוּרִיתִילְנוֹ
 לוֹטָר שְׁלַשׁ עַשְׂנִיה, זַכַּר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלַשׁ עַשְׂרָה, בְּהַדְעָת
 לְעַנוּ מְקָרָם, בָּמו שְׁבַתּוֹב וְינַד יְהֹוה בָעָנָן וְיַחֲצֵב עַמו שְׁמָן וְיַקְרָא
 בְּשָׁם יְהֹוה:

וַיַּעֲבֵר יְהֹוה עַל־פְּנֵי נִקְרָא:

יְהֹוה | יְהֹוה אֶל רְחוֹם וְחָנוֹן אֶרְך אֱפִים וּרְבִּחְסָר זְאָמָת נְזָר

שְׁפָעָה. וְשָׁם חֲבִיךְ עַזׁו — בְּמַחְנָה יִשְׂרָאֵל הַלְּךָ חֲבִיךְ עַזׁו — הַם הַלוּחוֹת שָׁהֵיו מָאוֹ חֲבוֹיִם
 וְנָבוֹיִם גְּמָרִים הַנְּטוּיִם בָּאָרֶן הַנְּקָרָא עַזׁו, כְּמִשְׁ אַתָּה וְאָרֶן עַזׁוּ.

(ב) כְּמוֹ סְמִילָיו מֶלֶר רַכְמַן צְמַח צְמַח מְמוֹת יְתִילָה הַלְּוִי קָן: מְלִי, כְּפִילִי, נְמִילִי, לְטִי, שְׁמִילִי, סְמִילִי, (סְמִילִי).

"כִּי לְקַתָּה מִיד ה' כְּפִילִים בְּכָל חֲטָאתְהָ" (ישעיהו ט. ט), "לְעוֹתָה אֲכוֹלָה עַזׁ אֲרוֹזָה כְּמו בְּפִי שְׁחָלִים — כְּנִי לְאֲרוֹזָה (ב), לְקַתָּה וּמִשְׁתְּלָמָת — וּמִשְׁלָמָת בְּעַזׁוֹ שׂוֹלִים — בְּעַזׁוֹ חֲטָאתְהָ וּבְכָל זֹאת לֹא שְׁבָחָה מְכַתֵּב — לְחוֹתָה הַכְּדִית שָׁוֹחֲבָן — שָׁהֵי חֲרוּפִים בָּאָרֶן. וְכַיֵּן שְׁלָמָות הַצּוֹתָה עָדֵין מְקִימִים את הַתּוֹרָה לְכָן:

אָוְלִי יְרַחֲם כְּכֹשֶׁי פְנִים — הַכּוֹשִׁים בְּחַטָּאתְם, הַשּׁוֹטְטִים הַרְסָתִים וְלֹא פְשִׁיטִים וְלֹא שְׁוֹנִים — מְצָפִים לְה' — נִצְחָם, נִצְחָם מְקוּיִם — מְצָפִים לְה' — נִצְחָם יִשְׁרָאֵל, וְלִישְׁעָנוּ נְשָׁנָנִים — סְמָכוּיִם וּבְתוּחִים בְּשִׁעוֹתָו, בַּי לֹא כְּנַזְעֵז רְחָמָיו — תְּמוּדוּ חַמְמִין, וְלֹכֶן לֹא נִבְוא לְכִידִי כְּלִין — בְּכָלָה, חַיָּן.

אָוְלִי יְרַחֲם, יְחִילָן — יָצַא עַנִּי מְעַנְיוֹן — מִיּוֹרְיוֹן הַכּוֹשָׁו — מַאֲסָדוֹ יִתְיר וְיָצַיאוּ לְחַפֵשׁ מַאֲרַץ שְׁבִיטִי, יְגַהָה מְזֹורָן — יִרְפָא מְכָתוֹ. וְיַחֲבֹשׁ תְּחִבּוֹתָשׁ לְחַלְיוֹ, אַצְקָתוֹ — תְּפָלוֹת יְשָׁמֶךָ וְיַחֲשֵׁב — יִמְהַר אֶת עַת פְּדִין — קָץ הַגָּוֹלָה בְּבָא".

חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו:
ולחטא לנו ונחלתו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסליח, ורבי חסר לבילקריך:

ויכירך יתזה ותקדיך, כי מעולם הטה: זברנו יתזה ברכzon עטך.
פקרנו בישועתך: זבר עדתך קנית קדם נאלת שבת
ונחלתו, הרציוון זה שכנות בו: זבר יתזה חbeta ורושלים. אהבה
ציוון אל-תשבח לנצח: אהבה תקום תرحم ציוון. ברעת להנעה ביר
כאמועך: זבר יתזה לבני אדם את ים ירושלים האטרים ערו
ערו. עד תיסוד ביה: זבר לאברהם לא יצחק ולישראל עבדיך אשר
נשבעתם להם בך ותורבר אליהם ארבה אתי-זרעם בכוכבי השמים.
ובליך הארץ זאת אשר אמרתי אמן לזרעם ומולו לעולם: זבר
לעבדיך לאברהם לא יצחק וליעקב, אל-תפנו אל-ליך העם הזה
ואל-דרשו ואל חטאיהם:

ובידך ברית אבות באשר אמרת, זברתי את בריתך יעקוב, ואף
אתiberiyi יצחק, ואף אתiberiyi אברהם אוכב והארץ אוכב:

ובידך ברית ראשונים באשר אמרת. זברתי להם ברית ראשונים,
אשר הויאתיהם פארץ מצרים לעיני הנויים להיות להם לאלהם אני
יתזה:

羞羞ה עפנ בטה שהבטחתנו ואף נמיota בהיותם בארץ איביהם לא-
איסקדים ולא-יעלטים לכלהם להפר בריתך אתם, כי אני יתזה
אליהם: השב שבוטנו ורחתנו בטה שפטוב, השב יתזה אליך את-
שבותך ורבקה, השב וקצת טבלעהעים אשר בטיצה יתזה אליך
שפה: קבץ גדרינו בטה שטרוב, אמיינה גדרך בקצתה השמים, מכם
י Katie יתזה אליך ומשם יקחך: טחה פשעינו בעב וכען בטה שפטוב,
קחתי בעב פשיך וכען חטאיך, שובה אליו כי גאלתך: טחה פשעינו
לפונך באשר אמרת, אובי אובי הוא מהה פשיך? למתני וחתאיך לא
אופר: הלבן חטאינו כשלג וכצמר בטה שפטוב, לבירא ונכחיה יאמר
יתזה, אם יהו חטאיהם כשנים כשלג ילבינו אמייניהם בתולע כצמר
יתהי: ורק עליינו מים מחרורים וטערנו בטה שפטוב, ורבקתי עליים

סליחות ליום שני

מִים טָהוֹרִים וּמְתֻהָרִים, מִבְּלַט מְטָהוֹרִיכֶם וּמִכְלָל גָּלוּלִיכֶם אֲטָהָר אֲתָכֶם: רְחָם עַלְיָנוּ וְאֶל תִּשְׁחִיתֵנוּ קְמָה שְׁבָתוֹב, כִּי אֶל רְחוֹם יְהוָה אֱלֹהֵיךְ לֹא יָרַקְךְ וְלֹא יָשִׁחַתְךְ, וְלֹא יִשְׂכַּח אֲתִיבָרִת אַבְתָּךְ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מַול אַתְּלַבְכֶנּוּ לְאַבְכָה אֶת שְׁמָה קְמָה שְׁבָתוֹב, וּמַל יְהוָה אֱלֹהֵיךְ אַתְּלַבְכָה וְאַתְּלַבְכָה זָרָעָה, לְאַבְכָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיךְ בְּכַלְלַבְכָה וּבְכַל נִשְׁפַּחַת לְמַעַן תִּזְקַח: הַפְּצִיא לְנֵךְ בְּבַקְשָׁתֵנוּ קְמָה שְׁבָתוֹב, וּבְקַשְׁתֵם מִשְׁמָ אֲתִיהוָה אֱלֹהֵיךְ וּמִצְאָתָה, כִּי תִּהְרַשֵּׁע בְּכַלְלַבְכָה וּבְכַל נִשְׁפַּחַת: תִּבְיאֵנוּ אַלְהָר קְדָשָׁךְ וּשְׁפָתָן בֵּית חֶלְמָתָךְ קְמָה שְׁבָתוֹב, וּבְבְיאּוֹתִים אַלְדָר קְדָשִׁי וּשְׁפָתָחִים בְּבֵית תִּפְלָתִי עַל מִתְחִיקָם חַבְחִיקָם לְרִצְוֹן עַל מִזְבֵּחַ, כִּי בְּיִתְיַתְּפָלָה יִקְרָא לְכַלְיָעָטִים:

שָׁמַע קוֹלֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הוּם וּרְחָם עַלְיָנוּ וּקְבָל בְּרָחִמים וּבְרִצְוֹן אֲתִי-תִּפְלָתֵנוּ: הַשִּׁבְנָנוּ יְהוָה אֱלֹיךְ וּנְשׁוּבָה תְּרֵשָׁ יְמֵינוּ בְּקָדָם: אָמְרֵינוּ הָאוֹנָה יְהוָה בֵּיןְהָאָגָןָה וְהַזְּרִצְוֹן אָמְרִירֵינוּ וְהַגְּנוּן לְבָנָנוּ לְפִנֵּיךְ יְהוָה צָוָנוּ וְגַנְלָנוּ: אֶל תְּשִׁלְבֵנָנוּ מַלְפִּינָךְ וּרוֹתָח קְדָשָׁךְ אֲלִ-תְּקַח מִטְמָנוּ: אֲלִ-תְּעַזְבֵנָנוּ לְעֵת וּקְנָה בְּבָלּוֹת בְּחָנֵן אֲלִ-תְּעַזְבֵנָנוּ: אֲלִ-תְּעַזְבֵנָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּוּבָשָׁו בְּרִאָתָה יְהוָה עַזְרָתֵנוּ וּנְחַטָּאתֵנוּ: בִּירְלָךְ יְהוָה שׁוֹגָןָנוּ וּוּבָשָׁו בְּרִאָתָה יְהוָה עַזְרָתֵנוּ וּנְחַטָּאתֵנוּ: הַזְּהָלָלָנוּ. אֲתָה חָעֵנה אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. קָבוֹא לְפִנֵּיךְ תִּפְלָתֵנוּ. וְאֶל-תְּעַלֵּם מִתְּחַטָּאתֵנוּ. שָׁאן אָנוּ עַזְנֵינוּ יְקַשֵּׁי עַזְעַף לְוָטֵר לְפִנֵּיךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צָדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חָפָאנָנוּ. אֲכַל אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חָפָאנָנוּ:

אֲשָׁחָנוּ. בְּגָרָנוּ. גָּזָלָנוּ. דְּבָרָנוּ דְּפִי. הָעָזָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. וְרָנוּ. חַמְפָנוּ. מְפָלָנוּ שָׁקָר. יָעָצָנוּ רַע. בְּזָבָנוּ לְצָנוּ. מְרָדָנוּ. גָּאָצָנוּ. קָרָנוּ. עֲוֹנוּ. פְּשָׁעָנוּ. אָרְנוּ. קָשָׁעָנוּ. עַרְפָּה. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ. הַעֲבָנָנוּ. תְּעַנְעָנוּ.

סְרָנוּ מִמְּצֹוֹתֶיךְ וּמִמְּשֹׁפְטֶיךְ הַטוֹבִים וְלֹא שָׁׂהָה לְנֵךְ. וְאֲתָה צָדִיק עַל-כָל הַבָּא עַלְיָנוּ בִּרְאָתָה עֲשִׂיתָ וְאֲנָחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ: אֲשָׁמָנוּ מִכְלָעָם. בָּשָׁט מִכְלָדוֹר. גָּלוּה מְשָׁטָנוּ קְשׁוֹש. דָרָה לְבָנָנוּ בְּחַטְאֵינוּ. הַחֲבֵל

סליחות ליום שני

נג

אוינו. ונפרע פארנו. זבול בית פקרשנ ערבי בעזני. שירטש הינה לשפה. יופי ארכטנו לרים. פטע לנקרים:

ועדרן לא שבנו מפעתני. ומייאק נעי פגנו וגקחה ערפנו. לוטר לא נאך היה אלהינ ואלהי אבותינו אדיקים אונחן ולא חטאנו. אבל אונחן ואבותינו
חטאנו:

אשפננו. בוגנו. גולן. דברנו דפי. היעוינו. והרשותנו. זרנו. חטפנ. טפלנ שקר. יעננו רע. בוגנו. לאן. מדרנו. נאננו. סרנו. עוינו. פשענו. ארבנו. קשינו ערע. רשותנו. שחתנו. תעבנו. תעינו. תעתקענו. סרנו ממצווהיך ומפעתך הטעבים ולא שוה לנו. ואתה צדיק עלכל הבא עליינו ביראת עשות ואונחן הרשותנו:

לעיגנו עשקו עמלנו. סמוך וטהורת מטה. בענו עלים עליינו. סבלנו על שבקנו. עברים משלו לנו. פרק אין מדים. צרות רבות סובבונו. גראאנק יהוה אלהינו. רחיקת מטה בעזני. שבנו מאהרי. תעין ואברנו. שעדרן לא שבנו מפעתנו. ומייאק נעי פגנו וגקחה ערפנו לוטר לא נאך היה אלהינ ואלהי אבותינו אדיקים אונחן ולא חטאנו. אבל אונחן ואבותינו
חטאנו:

אשפננו. בוגנו. גולן. דברנו דפי. היעוינו. והרשותנו. זרנו. חטפנ. טפלנ שקר. יעננו רע. בוגנו. לאן. מדרנו. נאננו. סרנו. עוינו. פשענו. ארבנו. קשינו ערע. רשותנו. שחתנו. תעבנו. תעינו. תעתקענו. סרנו ממצווהיך ומפעתך הטעבים ולא שוה לנו. ואתה צדיק עלכל הבא עליינו ביראת עשות ואונחן הרשותנו:

הרשותנו ופשענו לבן לא טשענו ותנו בלבנו לעזוב גרה רשות וחיש לנו ישע. כתוב על יד נביאה. ישב רשות דרכו ואיש און מהשכתי. ישב אלהיה ירשותו ואלהי אלהינ בירקה לקלות:

משית אדך אמר לא נאך. שאגיאות מיריבין. טנטורות נגאי. נקט יהוה אלהין מכל פשעינו. וטהרנו מכל פשאותינו. זורק עליון מים טהורין וטהרנו. כתוב על יד נביאה. זורקי עלבם מים טהורין וטהרתם. מכל פשאותיהם
ומכל גלויכם אסחד אתכם:

עמך ומולתך. רעבי טובך. צפאי תסךך. התאבי משעך. יברוי ורשו כי לירעה אלהין תרחותם ותפליתות:

סליחות ליום שני

אל רחום שפחה. אל חנון שפחה. בנו נקרא שפחה. הדוה עשות לפען שפחה. עשות לפען אטחה. עשות לפען בריהה. עשות לפען גדרלה והתקארטה. עשות לפען דרכה. עשות לפען הוודה. עשות לפען גודלה ווידה. עשות לפען חסידה. עשות לפען טיבקה. עשות לפען יהודקה. עשות לפען בבודה. עשות לפען לטידה. עשות לפען מלכובקה. עשות לפען גאנקה. עשות לפען סודקה. עשות לפען עזקה. עשות לפען פאראקה. עשות לפען אדקהה. עשות לפען גערשטה. עשות לפען רהטהייך הערבים. עשות לפען שביגנאה. עשות לפען תעילגה. עשות לפען אוֹתָקִיךְ שוקני עפר. עשות לפען אַבְּרָהָם יאַחַק ווַיְצָבָא. עשות לפען מטהה ואַדְרָן. עשות לפען דוד וחלמה. עשות לפען ירושלים עיר גראשך. עשות לפען ציון משבען בבודה. עשות לפען שפמות הינקלך. עשות לפען ברירות טוֹבָתָה. עשות לפען בריגים על שם גראשך. עשות לפען פבוחים על יהודקה. עשות לפען באַי באַש ובפיטים על קדרוש שפחה. עשות לפען יונקי שדים שלְאָחָתָאוֹ. עשות לפען גטמְלֵי חלב שלְאָלֶף. עשות לפען תינוקות של בית רבנן. עשות לפענה אם לא לפענני:

עשות לפענק ווועשענען:
ענטו יהוה ענטו. ענטו אַלְהָיט ענטו. ענטו אַבְּנָיט ענטו. ענטו בּוֹרָאָט ענטו. ענטו גוֹאָלָט ענטו. ענטו דּוֹרְשָׁטָט ענטו. ענטו הָאָל הַגְּאָמָן ענטו. ענטו וְתִיקְרָסִיד ענטו. ענטו זָה וְוַיְשָׁר ענטו. ענטו חֵי וְקִים ענטו. ענטו טֻב וְפְטִיב ענטו. ענטו יְדָע בָּאָר ענטו. ענטו כּוֹבֵשׁ קָעֵסִים ענטו. ענטו לְבָש אַדְקָות ענטו. ענטו פְּלָךְ פָּלָכִי הַטְּלָכִים ענטו. ענטו נָרוֹא וְגַשְׁגַּב ענטו. ענטו סָולָח וְטוֹחָל ענטו. ענטו עוֹתָה בְּעֵת אַרְהָה ענטו. ענטו פּוֹרָה וְפְטִיל ענטו. ענטו צָדִיק וְוַיְשָׁר ענטו. ענטו קָרּוֹב לְקוֹרְאִיו ענטו. ענטו רחום וְהַעֲנוּ ענטו. ענטו שׂוֹפָע אַלְאַקְיוּגִים ענטו. ענטו תְּוֹפָק הַתְּמִימִים ענטו. ענטו אַלְהִי אַבְּוֹתִים ענטו. ענטו אַלְהִי אַבְּרָהָם ענטו. ענטו פְּחָד יִאַחַק ענטו. ענטו אַבְּגִיר יַעֲקָב ענטו. ענטו טַשְׁגַּב אַפְּתָחוֹת ענטו. ענטו שָׂוִרְתָּה הַשְּׁבָטִים ענטו. ענטו קָשָׁה לְקָעוּס ענטו. ענטו רָה לְרַצּוֹת ענטו. ענטו עוֹתָה בְּעֵת רְצֹן ענטו. ענטו אַבְּיָה יְתּוּמִים ענטו. ענטו דִין אַלְמָנוֹת ענטו:

מי שענה לאַבְּרָהָם אַבְּיָה בְּהָר הַמּוֹרֵה הוּא יענטו. מי שענה ליאַחַק בָּנו בְּשַׁזְּעַקְרָא עַל גְּבֵי הַמּוֹבָח הָא יְעַנְנוּ. מי שענה ליאַקְבָּב בְּבֵית אַל הוּא יְעַנְנוּ. מי שענה ליזְוָפָק בְּבֵית הַאֲסּוּרִים הוּא יְעַנְנוּ. מי שענה לאַבְּוֹתִים עַל יְסֻף הָא יְעַנְנוּ. מי שענה לְמַשָּׁה בְּתוּרֵב הָא יְעַנְנוּ. מי שענה לאַדְרָן בְּטַחְתָּה הָא יְעַנְנוּ. מי שענה לְפִינְחָס בְּקוּמוֹ מִתּוֹךְ הַעֲרָה דָּזָא יְעַנְנוּ. מי שענה לִיהְשָׁע בְּגַלְגָּל הָא יְעַנְנוּ. מי שענה לשׂמְזָל בְּמַצְהָה

הוא יעננו. מי שעה לרוד ושלמה בנו בירוחלים הוא יעננו. מי שעה לאליהו בהר הכרמל הוא יעננו. מי שעה לאלייש בירחו הוא יעננו. מי שעה ליזה בקשי קדבה הוא יעננו. מי שעה לחוקית מלך יהודה בחלבי הוא יעננו. מי שעה לסתינה טשאלו וצורה בתרוך בכתן האש הוא יעננו. מי שעה לדניאל בלב האריות הוא יעננו. מי שעה לעזרא בגוללה הוא יעננו. מי שעה לטרדי ואברהם בשרותם הולמים הוא יעננו.

רחמנא רענין לעני עני. רחמנא רענין לתרביה לך עני. רחמנא רענין לטביבי רוחא עני. רחמנא עני. רחמנא פרוק. רחמנא שובי. רחמנא רחם עלן השהה בעגלא
ובזומן קרביב:

ויאמר דוד אליך ערליך סאו. נלהא בידיהם כירכבים רתקוי ובידיהם אל-אפהה:
רחום ותונן חטאתי לפניו. יהזה פלא רחמים רחם עלי וקבל
תפנוני: יהזה אל באפיך תוכיתני. ואל במתה תינקרני: חני
יהזה כי אמלל אני. רפאגני יהזה כי נבקלו עצמי: ונפשי נבהלה
קאדר. ואתה יהזה עד-פתי: שוקה יהזה חלאה נפשי, הוועיני לפטע
חפרק: כי אין בטחות וברך. בשאול מי יוזהילך: געתה באנחת
אשחה בכללה טחתי. בדעתה ערשאי אנטה: עשות טבעם
ענין. עתקה בבל-צורי: סורו טפוני בל-פצעלי און. כי שפטו יהזה
קול בקיי: שמע יהזה חתני, יהזה הפלתי יכח: יבשו זבקלו מאר
בלאיי, ישבו יבשו רגע:

מחי וטפי מטיה ומטהה. פטיק טן שאל לתי עלא. ברא בר חמי אבוי
לקייה. אבוי רתים אסי לאבא. עברדא דפריד נפיק בקורס. טרה
פאיב ותרבר קולרה: גרא גרא און זחשין קפה. הא רוי נפשין גאנז
מראין. עבד און וטודזון קפה. הא גבוזא הא בשתנא הא גטלקויף.
בטטו טגה ברטף דנטישין. אפי לאבין הרתקוף עלן. עד דלא גני נטירא
בשביא:

סנגיסי רחמים הבניטו רחסיט, לפני בעל הרחמים. טשטי חפלת הנטיעו
תפלתנע, לפני שופע חפלת. טשטי עזקה השטיע עזקנתן, לפני
שופע עזקה. טביסי דקעה הבניטו דקעוטיט, לפני מלך טהרעה ברקעוט.
השתדלנו ותרבו טהה וכקשה, לפני מלך אל רם גנאה. מוגירו לפני השטיעו

לפניהם, תועה ומעשיהם טובים שלשותנו עפר. נבר אֶתְבָּתָם ויתיה ורעם, שלא תאבר שאירית יאכט. כי צאן רועה נאמן היה לתרפה, ישראל גראייד לאשלאך ולשניא. ספר ענני אלהי ענני. ונדט טבל גורות קשות, והשיטה ברוחטיך הגבים בשים אדרך ועמדך:

פָּתָן דְּכַשְׁמִיא לְדֹקְתָּנָן, בְּבֵר שְׁבֵיא דְּמַתְּחָנָן לְשִׁבְיוֹתָה. פּוֹלְחוֹן בְּנֵי שְׁבֵיא בְּכֻסְפָּא מְתִפְרָקָן, וְעַפְקָד יִשְׂרָאֵל בְּרָחְטִי וְבְתָנָן. הַבְּלִן שְׁאַלְתָּין וְבְעִוָּתָין, דְּלָא
נְהַדֵּר רַקְמָן כְּגַדְתָּה:

פָּרְיוֹן דְּכַשְׁמִיא לְדֹקְתָּנָן, בְּעַבְרָא דְּמַתְּחָנָן לְמַרְיוֹתָה. עַשְׂקִי אָנָן וּבְחַשּׁוֹקָא שְׁרִינָן. פְּרִיוֹן נְפָשָׁן פְּעַקְתָּין דְּמַפְשָׁין. מִילָּא לִיתְ קָנוּ לְרַצְיוֹן, פָּתָן עֲבֵיד בְּרִיל קְנִיטָן:
הַנְּרָקָע שְׁמַע אֶבְרָתָא:

שְׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, שְׁמוֹר שְׁאָרִית יִשְׂרָאֵל, וְאֵל יְאָכֵד יִשְׂרָאֵל.
הַאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.

שְׁוֹמֵר גַּ�י אֶחָד, שְׁמוֹר שְׁאָרִית עִם אֶחָד, וְאֵל יְאָכֵד גַּ�י אֶחָד.
הַמִּיתְדִּים שְׁמַד יְהֻזָּה אַלְתָּנוּ יְהֻזָּה אֶחָד.

שְׁוֹמֵר גַּ�י קְדוֹשָׁה, שְׁמוֹר שְׁאָרִית עִם קְדוֹשָׁה, וְאֵל יְאָכֵד גַּ�י קְדוֹשָׁה.
הַמְּשִׁלְשִׁים בְּשַׁלֵּשׁ קְדוֹשּׁוֹת לְקָדוֹשָׁה:

מִתְרָא בְּרָחְטִים וּמִתְפִּיסִים בְּתָנָנִים. הַתְּרָא וְהַתְּפִיסָּה לְדוֹר עָנָן בַּי אֵין
עוֹזָה: אֲבִינוּ מִלְּפָנֵינוּ וּעַנְנוּ, בַּי אֵין בָּנָן מִעַשִּׁים. עַשְׂהוּ עָנָן אֶזְקָה
וְחַסְדָּה וּהַשְׁיעָנוּ:

וְאַנְהָנוּ לֹא גַּעַד מַהְעַשָּׂה בַּי עַלְיָךְ עַנְיָנוּ: וּבְרוּחָתֶיךָ יְהֻזָּה וְחַסְדֶּיךָ, בַּי
פְּעוֹלָם הַפְּתָה. יְהִי חִסְפָּךְ יְהֻזָּה עַלְיָנוּ, כַּאֲשֶׁר יִתְלַבֵּן לְךָ: אַלְתַּוְךָ
לְנֵטַעַת רָאשָׁנִים מִתְּרֵי זְקָדוֹתֶיךָ וְרָחְטִיךָ, בַּי דְּלוֹנוֹ טָאֵד: (עַגְרָנוּ בְּשֵׁם
יְהֻזָּה עַשְׂתָּה שָׁמִים וְאַרְצָה) חָנָנוּ יְהֻזָּה חָנָנוּ, בְּרִיבָה שָׁבָעָנוּ בוֹ: בְּרָנָנוּ
רְחָם תְּנוּפָה: (בְּרָנָנוּ עַכְקָה תְּנוּפָה. בְּרָנָנוּ תְּמִימָות תְּנוּפָה: יְהֻזָּה הוֹשִׁעה
הַטָּלָה יְעַנְנוּ בְּיּוֹם קְרָאִינָה) בְּרִידָא יְדֹעַ יְצָרָנוּ, נְבוּר כְּיַעַפֵּר אַעֲנָנוּ: עַרְנָנוּ
אַלְהִי יְשָׁעָנָה עַלְקָבָר בְּבּוֹדֵד שְׁטָה: וְהַאֲלִיכָה וּבְפִרְעָלְלָה אַתָּה לְמַעַן שְׁטָה:

וְהַגְּרָל וְחַקְרָשָׁ שְׁפָה רְבָא: בְּעַלְפָא דַי בְּרָא בְּרָעָתָה וַיְפָלָק מְלָבוֹתָה.
קְנַצְתָּה פּוֹרָקָנה וַיְקָרֵב (נֵא קְנַזָּה) בְּתִיכְבּוֹן וּבְיִיכְבּוֹן וּבְתִיכְבּוֹן דְּכָל בֵּית

יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְעַפְתָּן קְרִיב. וְאַפְרָו אַטָּן:

יְהָא שְׁפָה רְבָא טְבָרָה לְעַלְפָס וּלְעַלְמָי עַלְפָסָה:

וְהַבְּרָךְ וְיַשְׁתַּבְּחָה וְיַתְּפָאָר וְיַתְּרָוָם וְיַתְּגָשָׁא וְיַתְּהַדֵּר וְיַתְּעַלָּה וְיַתְּהַלֵּל שְׁפָה

סליחות ליום שני

דקדושא. בריך הוא לאלא טן כל ברכתה ושירתא פשכהחא ונחתתא
דאסינן בעלהא. ואפרור אפנן:
קhol: קבל קדושים וברען את פפלטנו:
תתקבל צלחתון ובנחתון רכל ישראאל קדרם אבוחון די באטיא ואפרור אפנן:
קhol: זיו שם דודה בברך מטהה מרד עילום:
זהא שלקה רקה טן שפיא ותים טובים עליתן ועל כל ישראאל ואפרור אפנן:
עשוה שלום בטרכיו הוא יעשה שלום עליתן ועל כל ישראאל ואפרור אפנן:

סְלִיחוֹת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי

אֲשֶׁר יַשְׁבֵּי בֵּיתֶךָ, עַד יַהֲלֹךְ סָלָה: אֲשֶׁר הַעַם שְׁכַבָּה
לֹא, אֲשֶׁר הַעַם שִׁיחַזָּה אֶלְחִיזָּה: תַּהֲלָה לְדוֹד,
אֲרוֹמָמָךְ אֱלֹהִי הַטָּלָךְ, וְאָבְרָכה שְׁמָךְ לְעוֹלָם וְעַד:
בְּכָלִים אָבְרָכָךְ, וְאַהֲלָה שְׁמָךְ לְעוֹלָם וְעַד: גְּדוֹלָה יְהִזָּה
וּמְהֻלָּל מָאָר, וְלְגַדְלָתוֹ אֵין חִקָּר: דָּוָר לְדוֹר יִשְׁבַּח מְעַשְׂיךְ,
וְגַבּוֹר תִּיכְּבַּח יְגִידָה: גָּדוֹר בְּבוֹד הַזָּה, וְרָכְבָּרִי נְפָלָאָתִיךְ
אֲשִׁיחָה: וְעַזּוֹן נְרָאוֹתִיךְ יְאִמּוֹר, וְגַדְלָתְךָ אַסְפָּרָנָה: זָבָר
רְבִיטָזָה יְבִיעָה, וְצַדְקָתְךָ יְרִנָּנוּ: חָנוּן וְרָחוּם יְהִזָּה, אָרָךְ
אֲפִים וְגַדְלָתְךָ: טּוֹבִיהָה לְכָל, וְרָתְמָיו עַל-כָּל-מְעַשָּׂיו:
יְזָדוֹק יְהִזָּה בְּלַמְעַשָּׂיךְ, וְחַסִּידִיךְ יְבָרָכָה: בְּבוֹד מְלָבוֹתָךְ
יְאִמּוֹר, וְגַבּוֹרָתְךָ יְדִבָּרוּ: לְהַזְׁדִּיעַ לְבַנִּי הָאָדָם גַּבּוֹרָתָיו,
וּבְבוֹד גָּדוֹר מְלָבוֹתָךְ: מְלָבוֹתָךְ מְלָבוֹת בְּלַעַלְמִים,
וּמְמַשְׁלָתָךְ בְּכָלְדוֹר וְדוֹר: סּוֹמֵךְ יְהִזָּה לְכָל-תְּגִפְלִים,
וּזְוקֵף לְכָל-הַכְּפּוֹפִים: עַנִּי כָּל אֶלְיךָ יְשִׁבָּרוּ, וְאַתָּה נָתָן
לָהֶם אֲתִ-אֲכָלָם בָּעָתָה: פּוֹתָח אֲתִ-יְּזָרָךְ, וְמַשְׁבִּיעַ לְכָל-תִּי-
רָצְוָן: צְדִיק יְהִזָּה בְּכָל-דָּרָכָיו, וְחַסִּיד בְּכָל-מְעַשָּׂיו: קָרוֹב
יְהִזָּה לְכָל-יְקָרָאָיו, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָה בְּאָמָת: רָצְוָן-יְרָאָיו
יְשָׁשָׁה, וְאֲתִ-שְׁוֹעָתָם יִשְׁטַע וַיּוֹשִׁיעָם: שׁוֹטֵר יְהִזָּה אֲתִ-כָּל-
אֲחָבָיו, וְאֲתִ בְּלַהֲרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תַּהֲלָת יְהִזָּה יְדָכָרִיפִי
וַיְבָרֵךְ בְּלַבְשָׂר שֵׁם קְדוּשָׁו לְעוֹלָם וְעַד: וְאַנְחָנוּ נְבָרֵךְ יְהָ
מְעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְּלוֹיָה:

וְעַתָּה יָגַד נָא כִּי אָדָז פָּאַשְׁר דָּבָרָת לְאָמָר: זָבָר רְחַפְּיךָ יְהִזָּה וְפָרְדִּיךָ יִיְסַעַּלְמָם הַקְּהָה:
וְתַגְדֵּל וַיְתַכְּבִשְׁ שְׁפָתָה רְבָא: בְּעַלְפָא דֵי בְּרָא כְּרֻעָותָה וּוּמְלָךְ מְלָכָתָה,
קִיצְמָת פּוֹרְקָנָה וַיְקָרֵב (כִּי קְצָן קְשִׁיחָה) בְּתִיכְוָן וּבְוּטִיכְוָן וּבְתִיכְיָה רְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַנְלָא וּבְעַנְלָא קְרִיב, וְאַמְרוּ אַפְּנָן:

זהא שם רבא מברך לעלם ולעלא עליון:

תברך וושבח וויטפאר וויתרומם וויתגשא וויתהדר וויתעהל שטה דקורשא. בריך הוא לאלא טן כל ברכיה ושירשא פשברחה ווישפחה דאמירן בעלה. ואפריו אמן:

לך ארני האזקה ולען בשתי הפענים: מהזאהונן ומהינא אמר מהינדרבר ומה נאטריך: נחפשה דרבינו ונחקרה וגשובה אליך, כי ימינו פשוטה לקבל שבים: לאיבחדר ולא-במעשים באננו לפניך, גדים וברושים רפקנו דלתיך: דלתיך רפקנו רחים וחנון, נא אלהשיבני ריקם מלפניך: מלפניך מלכני ריקם אלהשיבנו, כי אתה שטעה תפללה:

שטעה תפללה, עדיך בל-בשר ובאו: ובוא בל-בשר להשתחו לפניך וזהה: יבואה ווישתחוו לפניך ארני, ויבחו לשמה: באו נשתחוו ונברעה, נברחה לבני-זורה עשנו: נבואה למשכנית, נשתחוו לסתם רגלו: באו שעורי בתורת חצורתו בתקלה, הוזו לו ברבי עטן: ואנחנו ברב חפקך נבוא ביתה, נשתחוו אלהי-בל-קדש ביראתך: תננה ברכו אהיזהה בל-עברי זהה, העמידים בביה ותוע בילולה: שאו זידרכ קדש, זברכו אהיזהה: רוממו זהה אל-הניע והשתחו לפני קדשו התה: רוממו זהה אל-הניע והשתחו לפני קדשו, בירקוז יתוה אלהינו: השתחוו ליהזה בתורת-קדש, חילו מפני בל-ארץ: נשתחוו אל-היבל קדש ונזדה אהישטך עד-תקדש ועד-אבותך, כי הגרלה על-בל-בשר אמתך: וזהו אלהי צבאות מירבומך חסין זה, ואמניתך סביבותך: כי טי בשחק ושרך ליהזה, ורפה ליהזה בבי אליך: בירקהל אתה ונעשה נבדאות, אתה אלהים לברך: בירקהל מעלה-שמוב חפקך, וצד שחקיב אמתך: גודל זהה ומלהל פאה, ולנעלתו אין חקר: כי אל גודל זהה ומלהל מאר, נזרא הוא על-בל-אללים: כי אל

סליחות ליום שלישי

גדול יתזהה, ומילך גדול על-כל-אללים: אשר מי-אל בשמיים
ובארץ אשר-יעשה במעשייך ובגבורתויך: מי לא יראך מלך
הנום כי לך אתה, כי בכל-חכמי הנום ובכל-מלךיהם
מאין במלך: מאין במלך יתזהה, גדול אתה וגדול שמיך
בגבורתך: לך ורוץ עמי-גבורה, תעוז זך פורום יטינך: לך
יום אפיקך לילך, אתה הבינוות מאור ושםך: אשר בידך
טחורי ארץ, ותוצפות הרים לו: מי יטול גבורה יתזהה,
ישמע בלהלה: לך יתזהה הנדלה ובגבורתך והחפארת
ונצח והחוד כיבל בשמיים ובארץ, לך יתזהה הממלכה
והמתנשא לכל בראש: לך שמיים אפיקך ארץ, כל ומלאה
אתה יסדרם: אתה הצבע בלב-גבילות הארץ, קיז ותרף
אתה יצratherם: אתה רצצת הראש לויתן, תנתנו מאכל לעם
לצים: אתה בקעת מעין ונחל, אתה חובה נחרות איתן:
אתה פורחת בעז ים, שברת הראש תניגים על-תתמים:
אתה מושל בנאות הים, בשוא גלו אתה תשבחם: גדול
יתזהה ומדקל מאה, בעיר אל-הנו הר-קדשו: יתזהה צבאות
אלני ישראל ישב הקברים אתה הוא האלים לברך: אל
נעוץ בסוד-קדושים רכה, ונזרא על-בל-סבkiye: יודו שמיים
פלאך יתזהה, אף אמונתך בקטל קדושים: לבו נרננה ליתזהה,
נריעה לציר ישענו: נקרתך פניו בחרזה, בזמרות נרעע לו:
צדך ומשפט מבון כסאך, חסר ואמת וקדמו קניך: אשר
יתזהו נטהיק סוד, בבית אללים נהילך ברגש: אשר לו תם
והוא עשו, ויבשת זרו יארו: אשר בידך נפש כל-חי, ורוח
כל-בשר-איש: הנשמה לך ותנוף פאלך, חוסה על-מלך:
הנשמה לך ותנוף שלך, יתזהה עשה למן שמיך: אהנא
על-שמיך, יתזהה עשה למן שמיך: בעבור קבוע שמיך, כי
אל חנון ורחום שמיך: למן-شمך יתזהה וסלחת לעוננו כי
רב-ידוא:

סליחות ליום שלישי

סא

סלהלט אכיבע, כי ברב אולטן שגיט. מחל לנו מלכטנו, כי רבינו צוונינו:

אל ארך אפום אתה. ובעל הרחמים נקבראת. ורדך תשובה הורית.
עדלת רוחך ותפארה, תונבר חיים ובקבילים לער זידיך. תפן אליט
ברחמים, כי אתה יהוא בעל הרחמים. כתבעון וכתחפה פניה נזקם,
בחודעת לנו טקרים. מהרין אפק שוב, בטו בתורתך בטוב. ובצל
גנפיך טחה ונתלוון, קיומ וירד יהוה בענן. תעבור על-פשע ותמחה
אשם, כיום ויתניאב עמו שם. תאוני שעוננו ותקשיב מז מארט,
ביום ויקרא בשם יהוה. ולשם נאמר:

ויעבר יהוה על-פנינו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותען ארך אפום ורביחסר ואמת נזר
חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וקלחת לעוננו
ולחטאנתנו ונחלתנו:
סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכטנו כי אתה
אדזיו טוב וסלח. ורביחסר לבל-קראייך:
הושעה יהזה כרנבר חסיד כירפפו אמנים מבני ארים: ליל יהזה שגה לנו
בקום צלען ארים: אוי מים כלען בחרות אפס בנה:

ברחים אב על בנים בן הרגלים יהזה עליינו: ליהזה הינשעה על עפק
ברכתך סלה: יהזה צבאות עטנו משגב לנו אלמי יעקב סלה: יהזה
צבאות אשי אדים בוטח גה: יהזה הוושעה. הפלך יגענו בימי
קראנן:

קלחנא לעון העם הזה בנצל קודה. וככאשר נשאתה לעם הזה
טפחים וערנבה ולשם נאמר:

ויאמר יהזה סלחתי בדרכך:

הפשת אלמי אונך ושפטע פכח עיניך וראה שפטתינו והעיר אשי
נקרא שפה עלייה. כי לא על-זכותינו אונטו מפילים כתגענו
לפניה כי על-רחביך הרבהים: אדרצי שטעה אלמי סלה אדרצי הקשiba
וועשה אל-ויאחר. לטענה אלמי כי שפה נקרא על-עירך ועל-עטקה:

כח סליחה. חתום בו שם מחברו (רבינו יצחק הקטן ברבי מאיר חזק

אלָהֵינוּ וְאֶלְהָיָ אֲבוֹתֵינוּ

ישראל עמד הכהן עזרים. שם
מצרים ולחש ארים.
צריהם עליהם על מרים. בל-

וזאת הנעהם ושם מברכיהם:
חולין וטבאוב להכתב לא-
גמפר. עליבים מנער וטהם לא-
הויסר. קדווש בירך לפתח מיסר.
באומנותך הנקיה ולא באומנות
בשר:

החלובש צדקה ולוד-כטUIL עטוויה.
ויטמבה עצמה מתקן רטיה. קומם
עדתך מנפילתה הפטוויה. בכחך
הגדול ובורען הגטויה:

מוניטין אמריקן

ט' גזען = בגד המשוון בגב היגיון ע"ג מבה

גיגי חיים

(א) דילמה נפסקית מוקדם נמי פ' נז'. כל הנקודות נמה שכך יסודן נפלהות, דהיינו (ימינה נמ' ינ') "הנ' נמי קומתת" מה ק' קומתת. אך היה מונע נצל וט. מלה, מכה נחלת נחלת — ומלה נחלת. והו מונע מלה נמ' נצ'ן צל'ן מכה — ט' מלי מיל' ממו, (ובס' מיל' מיל' נ' וממכותן מיל' נ' מלה פ' "יעל'ו ל' ז' (כלמיין "ויל'ו ר' מז' נז').

הגמיה — הפטורה נס כלו מל' עניינו "מלך גמליה ענמא מהקון ריעס", שאר מילנו "רכץ" (שםוט טו, יב): יטחית — כהקד' נועה יוז וכי וונפליס צטמיטריה". וזה ענמו סוד הפטורה שאלכה צמ'יס אשקלן, מעין קולמר עריטה צמיס וחדר לך' הו שטעה מר (דנ'יס לג, נא): "לעט מומות רגלאס". ולומרתם לך נמי (שםוט ג, י): "וונגליי מהיכ בורעג גפורה" וכלהכ ברכ'ע: גמיה מע זכמיס לא אכלהן.

טושם – הגויים, האופרים הווממים,
את נחלהך את ישראל לך
– להשווות וכופים עליינו להטור
בכבודך ותוקן, ולכלת אחריו ההבל
החתבבל^(ב), וגזר גנוב – את
הנזרות^(ב) "אלוות קבי", ויראך
הקדושה גנטוש – לעזוב ולגבל
– לבוזו.

באחבטך ובחלמאנך תגאלנו שחרי הנן
מנשא = ומגנול – מגביה ומרומם.
עצמת תפכ' – חפר ומחשבותם
תבטל, רבה פהומה ביזימת הטול
– השליך ושים ביןיהם מהומה רבה,
ומלאך אכזרי נבא בין האומות, והוא
יהיה דוחה ומגנול אוטם שיבטל
עצמם. עשה זאת.

בעבור בגדי עזמר, ישב קדשך
המחליל. נראות הפלא – עשה עמנו
נגלאות למן ידו הגוים ולבָל^(ב)
בגוים יתחל – שמן הגדל^(ב).
יעזיהם ואיתניהם – תקיפיהם תוליך
שולל. ובהם תעולל באשר-בו
ההועלל:

בנו. אתה הקב"ה:
המקרים מעופר דל, ואביו מאשפה,
בנטוך – נסנת ישראל, אל תתן
יכלה – לכלין, ולחורתה, ואף אם
היא פקורייך – במצוותך מתחילה
= ומרפה – מלשון רפיק, ע"פ
פשיעתך, אhabתך תהא מוסחה כנאמור
"על כל פשעך תכסה אהבתך" (פסל).

כ). שחר, יירה חבתם לפניך אדוני האדונים
כמו שאצ'ל חבה יירה נודעת להם
שקרו בוים שנאמר "בונם אום לה"
אלק'יכם" (ישע' י. א'). בין כך ובין
כך בין שעושים רעה ובין שעושים
טובה הם קרואים לך בנים (ג').

[טועים אומרים נחלתך לחבל.
ביבוך להמיר ובଘבל להתבלבל.
נצר נתעב לאלהוה לקבбел. ו/orאתך
הקדושה לנשט ולגבל:]

באחבטך ובחלמאנך מנשא
ומגנול. עצמת תפכ' וממחשובותם
תבטל. רכה מהומה ביזימת הטול.
ומלאך אכזרי הדזה ומטולטל:

בעבור בבוד עצמאך ושם-קדשך
המחליל. נראות הפלא לבל בנויים
יתחל. יווציהם ואיתניהם תוליך
שולל. ובהם תעולל באשר-בו
ההועלל:

מקומות מעופר דל ואביו מאשפה.
בנסתך אל-תתן לבלה ולחורה.
אם בפקורייך מתחילה ומרפה.
על-כל-בשעיה חבתך תדא
מחפה:
יתירה חבתם לפניך אדוני האדונים.
ביז'בק ובז'יבך קרואים לך בנים:

מחפה – מכסה.

(ב) עין לנו נמלמות ליום ס' של פצעים סימן פל. 6.

(ג) וכן אדריך רצ'ן נסס ר' יילע, שיטף קרכ'ה צמו בגודל דצ'רלן – טהרה לו לקחים יטולין, קרין העיטה). וכי חמל הקב"ה לא מני לוי מה יטולל כמות טהרה, נגעין אין כן גטום, כלל כלוי מה ממקף צמי בגודל נסס וזה מייס, מ"ט יישמעטו הכנמי וגוי) וככלתו לא שמעט מן מהן ופה מפאה
לטנק סגדול סטוק מזמין נס, (ויראכל ס"ג מפאים כי').

סליחות ליום שלישי

**רְחַמֵּיךְ יְקִדְמֹנוּ אֱלֹהִי עָלִיזִים
וּתְהֻזּוּגִים. מָרֵם יְשַׁטְפּוּנָה גְּמִים
הַזּוּגִים:**

חֲפָצִי קָרְבָּתֶךָ עַל כָּל הַבָּאֹת.
הַחִשָּׁה לְמַוְיִינּוֹת הַגְּבָאֹת.
קְדוּשָׁ עֲשָׂה עַמְּם לְטוֹבָה אָוֹת. חִזְקָ
וְאַמְץ נְאוֹלָם וְהַזָּה צְבָאֹות:

קִידּוּשׁ לְ... רְחַמֵּיךְ יְקִדְמֹנוּ - הַקְּרָם
לְחַמְמִינוּ, אֱלֹהִי עַלְיוֹנִים וְתַחֲנוֹנִים,
כְּפָרָם יְשַׁפְפּוּנָה גְּמִים הַזּוּגִים - לְפִנֵּי
שִׁשְׁמִידּוֹן אֹמוֹת הָעוֹלָם.

חַסְכִּי קָרְבָּתֶךָ עַל כָּל הַבָּאֹת - לִמְרוֹד
כָּל הַצְּרוּת שָׁבָאוּ עֲלֵיכֶם, הַמִּצְדִּיקִים
עַלְיהֶם הַדָּין וּרְצִים לְהַדְבִּק בָּן, וְלֹן
הַחִשָּׁה - מָרֵם לְמַטְוֹת הַבָּאֹת
- הַגָּאֹלה שָׁבְשׁוּ לָנוּ הַנְּבִיאִים. קְדוּשָׁ
שָׁחָה עַמְּם לְטוֹבָה אָוֹת - שְׁמַחְלָת לָנוּ,
חִזְקָ וְאַמְץ נְאוֹלָם דִּצְבָּאֹות.

אֶל פָּלָךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּסֶף אֶרְחָמִים, מְתַנְגֵּן בַּחֲקִידּוֹת מָוחֶל עֲנוּנֹת עַטּוֹ,
מִבְּעֵידָר רָאשָׁוֹן רָאשָׁוֹן, מִרְבָּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּקְלִיָּה לְפּוֹשָׁעִים,
עַוְשָׁה אֶזְקּוֹת עַמְּכָלְבָשָׂר וּרוֹתָח, לֹא בְּגַעַתְּמָם תְּגַמֵּל. אֶל הַוּרִית־לְנָ
לוֹמֶר שֶׁלְשׁ עַשְׂרָה, וּכְרָדְלָן הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלְשׁ עַשְׂרָה, בְּהַדְעָת
לְעַזְבָּן מְקָרָם, בְּמַוְיִינּוֹת וּבְרִדְתָּה בְּעַזְבָּן וְיַחַנְכָּב עַמְּוֹ שֶׁם וַיַּקְרָא
בְּשָׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהֹוָה עַל־כֶּסֶף וַיַּקְרָא:

יְהֹוָה יְהֹוָה אֶל רְחוּם וְחַנּוּן אֶרְךְ אֲפִים וּרְבִּיחָרֶד וְאֶמְתָּן נִצְרָחֶד
לְאֶלְףִּים נְשָׁא עַזְנִין וְפִשְׁעָן וְחַטָּאת וְגַנְקָה: וְסִלְחָתָה לְעַזְנָנוּ וְלְחַטָּאתָנוּ
וְנִחְלָתָנוּ:

סִלְחָתָה לְנוּ אֶבְינוּ בַּי חַטָּאתָנוּ. מְתַלְלָנָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה אֶרְךְ
טוֹב וְסִלְחָתָה, וּרְבִּיחָרֶד לְכָל־קָרְאִיד:
נְשָׁא לְכַבֵּן אֶלְכָּפִים אֶלְאַל בְּאֶפְים: קָבָא לְפָנָיךְ אֶגְבְּתִיאָסִיר בְּנֶדֶל וּרוֹעָה
הַוּרָב בְּנֵי תְּמִוָּתָה: לְאֶרְךְ אֶלְעָטִינָה הַרְחָמִים וְהַקְּלִיחָות בַּי טְרַדְט בְּוֹ:
בְּרִתָּם אָב עַל בְּנֵים כָּן תְּרִתָּם יְהֹוָה עַלְעָנָנוּ: לְיְהֹוָה הַנִּשְׁוֹתָה עַל עַקְמָה בְּרַכְתֶּךָ
פְּלָהָה: יְהֹוָה צְבָאֹות עַמְּנָן פְּשָׁעָב לְעַזְלָטִי וְזַקְבָּסְלָה: יְהֹוָה צְבָאֹות אֲשֶׁר
אָרֶם בּוֹשְׁתָה בְּהָה: יְהֹוָה תְּחִשָּׁעָה. הַפָּלָךְ יַעֲשֵׂה בְּיּוֹם קָרְאָתָנוּ:

ט סליחה. ע"פ א"ב

אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ
אֶלְיךָ נְשָׂאוֹת עַזְנֵינוּ. בְּכָל־פָּנָה
זְפָנָה אֲשֶׁר זְרִיתָנוּ: גְּנִיעָת

בָּאֵר יַעֲכִיב
אֶלְיךָ נְשָׂאוֹת שְׁנֵינוּ - כְּשַׁוְשִׁיעָנוּ
כָּל פָּנָה וְפָנָה אֲשֶׁר זְרִיתָנוּ - פָּוֹתָנוּ,

סליחות ליום שלישי

סה

גשית – צעקה קוֹלִין ברמה – בשמי
מרום נשמע, דָּלֶף נדמע – טפטווח של
דמעות בכיו תמרוריות.

הציקטנו – הטרידיה אוינו בטנו
ברוב תחלואינו – מחלותינו, מחלאות
– צרות ויסורים הכאוט אחרית לאות.
דְּלַךְ – אחרים מלבד מלון
– שוליטים בנו כאדונים, חורשים על
גביהם והרדרשו כמיה שנים.

טרופה – פצעה פרתק – כנחת
ישראל בפצעי = חבורם. יונעה
כתוצאה מן החטא כמי"ש (בראשית ט, ז):
"זאתה עיר ויגע ולא ירא אלקים"
לכן כבד אין לך בין צורך שהרי
חטאנו, ולא לאחריהם – וגם לנו אין
צורך בהם, שהרי עיפנו. וכך כל היות
שליך הרוגים ועדין אין לנו משיגים
כפרה.

פה נתנה – מה נאמר ומה נקדם
פינ' בחפלת, שהרי בעמרנו לנויד,
טאדיסטים פנינו סכוונה מרוב פשענו.
שיה שפטותינו – תפלחנו אף אם
גבור רשותה בר ופה בשושן, אבל
שונוינו גנדטו ישן נשן.

פגירינו – גוננו אם תצטmitt – חשמדי
וזמננו אם תשופוך זדק הארץ ומכל
רונו תהפקיד (א). קומו – האבות רבעוצי
שיכוני, מערת מכפֶּה, פנדונו בשועה
– עוזרנו בתפלת ראו כליין – שאנו
כלים ואיה שבומה שנשבע הקב"ה
לאכוט.

שופורי הדאן – משה ושאר הגיבאים
רווי ישראל הקייצו והשתופכו
– והבהלו ממצבנו שהרי אתם
שקדותם – שמרות ופרקחות בעבור
ישראל, עתה בהלהות שבילות התפו
– כלו. הקב"ה שנאמר לעלו (קהלת ט, ז):
"תפארת שופר – תפארת עוזם
של ישראל שורה למתה תישן, תહלוות
ישראל יושב – הקב"ה הנה לא יונם
ולא ישן.

koln barma nshmu. delph bbi
הטהורים נרמע:

הציקתנו בטנו ברוב תחלאות.
ומחלאות הכאוט אחרית תלאות:
זולחה בעלון ארזים. תזרעים
זה-אחרית בפה שנים:

טרופה פרתק בפצעי חבורים.
יונעה ובבר איזילך בין צרך ולאי
לאחרים: כל היום עליך ברוגים.
לבירה אין אלו משיגים:

פה נתנה ומה נקדם. גנדך מלבוש
ומלחתארם: שיח שפטותינו אמר
גברור בשושן. עוזרנו גנדנו ישן
נושן:

פגרינו אמידתצmitt וזרמן אמר
השפך. זדק הארץ זמבילדרטן
תហפק: קומו רבויז-מברל סעהונ
בשועה. ראו כליזן איה שבואה:

שומרי הצאן הקיצו והשתוטטמו.
שקרתם טרחותם ובבחלות התחמו:
תפארת עוזמו עורה לפהיתישן.
תחלות ישראל יושב הנה לא יונם
ולאיישן:

ט. יושב תחולות ישראל – יושב לשטונות תחלות
ישראל מימים קדמוניים (רשוי, ההלים כ, ד).

ט גנייה חיים

(א) נמי"ג גלט, זדק הארץ ברונו רחם התהפו – טפסון מלך גונום למדם וסמנום מכיל

סליחות ליום שלישי

אל פֶּלְךָ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רְחִימִים, מְתַנְגֵּב בְּחִסְדִוָת מָוחֵל עֲזֹנוֹת עַמּוֹ,
פְּעֻבֵּר רָאשָׁוֹן רָאשָׁוֹן, מְרֻבָּה מְתִילָה לְחַטָּאים וּסְלִיחָה לְפֹשְׁעִים,
עוֹשֶׂה אֶדְקָות עַמְּכָלְבָשָׂר וּרוּחָה, לֹא בְּגַרְעַתְם הָגָטָל. אֶל הַוְּרִיתָתְלִינָה
לוֹמֶר שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, זַכַּר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, בְּרוֹרָעָת
לְעַנּוֹ מְקֻדָּם, בָּטוֹ שְׁבַתּוֹב וִירֵד וְרוּהָ בְּעַנּוֹ וַיַּתְיצַב עַמּוֹ שֶׁם וַיָּקַרְא
בְּשָׁם יְדֻעָה:

וַיַּצְבֵּר יְהֻדָה עַל־פְּנֵיו וַיָּקַרְא:

וְהָזֶה | יְהֻדָה אֶל רְחוּם וְחַנּוֹן אֶרְךָ אֲפִים וּרְבִיבִיחָסֵר וְאַמְתָה נָאֵר חַסְד
לְאֲלָפִים נְשָׁא עַזְן וְפִשְׁעָז וְחַטָּאתָה וְנִקְהָה: וּסְלִיחָתָה לְעַזְנֵנוּ וְלְחַטָּאתָתֵנוּ
וְגַחְלָתֵנוּ:

סְלִיחָה לְנוּ אֲבִינוּ בַּי חַטָּאתָנוּ. מְחַל לְנוּ מְלָכָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אֲתָה אֶרְךָ
טוֹב וְסְלִיחָה, וּרְבִיבִיחָסֵר לְבָלְקָרָאֵיךְ:

י' פּוֹזָמָן, חֲתָום בּוֹ שֶׁמֶן מַחְבָּרוֹ (רְבָנוֹ) שְׁפְטִיה (בַּנְיָמִינִי)

בַּאֲדֵר יְצָקָב:

וַיַּעֲדָל נֹשֵׁעַ בִּידָהוּ תְשׂוּנָת

עוֹלָמִים. גַּמְיָהִים וַיַּעֲשֵׂה

מְפִיךְ שָׂבָעָן מְרוֹתִים. בִּירָאָתָה רַב

סְלִיחָות וּבַעַל גַּרְחִימִים:

שְׁנַרְוֹךְ הַבָּדוֹקָם בְּעַנְיוֹנִים

(א) יִשְׂרָאֵל נֹשֵׁעַ בְּהַתְּשִׁימָת עַלְמִים – אֵין יִשְׂרָאֵל אלא בְּהַ
וְתִשְׁעוֹתָה הִיא לְעוֹלָמִים. מִבְּלִי
שִׁשְׁתַחַבְדֵו שָׁוב, עָשָׂה שָׁבֵב הַיּוֹתָ
יוֹשָׁעִי מְפִיךְ, שָׁוֹן מִרְוּםִים, כִּי אֶתְךָ
רַב – מְרֻבָּה פְּלִיחָות וּבְמַלְאָה הַרְחָסִים.
שְׁעִירָה הַמְּדוֹפָקִים כְּעַנְיוֹנִים = וּדְלִיבָה

בְּנוּיַת אַחֲתָה

ל. יִשְׂרָאֵל נֹשֵׁעַ גּוֹרֵי עַרְלָמִים – פִּיה בְּשֻׁעָה (מה, יו).

סְגִינִי חִיּוֹם

(א) "זה סְפִומִין וּסְלִימָה יְלִי – יְלִי יְסֵט פְּרִילִי", מְלָמֵד שִׁיקָד טַלְוָה כְּלָבָב
בְּנָור שָׁמֵד כָּל לְחֵין יִזְנָן וְאֶסְכִּים יְמֵר קְלָנָה לְפָטָה וְלְעַלְמָה כָּל
סְבִּיאַלָּס רְאַפְּרִיסָה עַזְלִיכָה צָמוֹ אֶל חַוּמָה לְכַעַף. סְנִיטְרִיסָה דְמָה וְוִילָה חַוָּה פְּאַיְלָה סְמִינָה גַּדְלָה עַלְמָה גַּלְמָלָה יִזְנָן, וְקַן דַּיְוָה מְכַלְמִין כַּיְלָה מְמַלְמָה נְעַמָּה,
סְיַוְמָה מְכַיְּקָן מְוֹטוֹ לְבִיטָה הַכָּד וְתוֹתִינָן מְעַן פְּלִיָּה וְסְמִונָן אַמְּסָה נְבָמָת כָּהָה. חַסְוָה צִימָד מְמַלִּימָה (יל)
חַמְּפָן כְּצַדְלָה כְּמַחְסָס כְּבָבָה (כְּבָבָה) וְכָמוֹ מְטוֹסָה נְפָמוֹן הוּא דְהִיאָוּ שְׁפָרִין, פְּטָווִין, יוֹצָאָו,
הַקְּצָצָה, רְיַם סְפִמְיָה, פְּעַלְמָה מְדַבְּרָה לְמַכְלָדָה (מַכְלָדָה). וְכֵלְגַּמְרָהָג' (מַג' עַמ' 181), הַכָּל לְיַטְיָה
מְוֹקָם כְּהָרִים נְמִילָה יְלִי חַמְּסָה סְסָמָה – סְלָמָה. וְלַפְיָיָה סְכָמָה כְּמַנְלִים יְמִינָה, לְלַיְלָה חַמְּמָמָן צִיר
פְּלִיטָלָן (יו"ל כְּדִי קְלָלָה) נְמִתָּה נִכְתָּבָה, מְיֻוטָב יְמִינָה. חַזְקָה וְסְמִינָה גַּמְּרָה... וְסְדָד מְלָלָה – מְלָלָה חַילָלָה. נְמִילָה
צָגָס כְּפָמָון וְגַס כְּמַלְיָה נְמִזְזָה נְפָקָט גַּזְלָה פְּלִיָּה כְּלָבָב, הַלְּגָס מְלָיָה מְחַמְּסָה.

לפיך פנה אליהם (ב), וזקון יהש
קשה – הקשב נא לתפלתם אשר
שופכים (ג) הם לפניך בלחש, י-ה
שוכן משליט – למעלה מכל עליונות.
חזרדים – יראים הם מכל
הצרות הבות עלייהם פמחרפייהם
ומלחיציהם – מאומות העולם
המנגדים אותם דוחקים בהם, ולכך נא
אל תזעוק ד אליי אבותינו.

טובותיך יקדמו לך ביום תוכחה. גם כאשר אתה מייסר ומכוחם, הקדום והוכחן להם טובותיך ושועותיך, ומתרוד**ה עצמה הפתיעים פדות רוחה** (ז).

ירושש – יגלו עין כ' ואל ימשו
בם רשותם, כלה שער – עשו,
וחותנו – ישמעאל(ה). ויעלו לאיין
מושיעים – לאחר שחכלה מלכות
הרשעה תבא הישועה לישראל(ו).

אל פֶּלְךָ יוֹשֵׁב עַל-כֶּפֶא רְתִמִּים, מְתַנְגֵּג בְּחִסִּידוֹת מוֹתֵל עֲנוֹת עַמוֹּ, מַעֲבֵיר רָאשׁוֹן, מְרֻבָּה טְחִילָה לְחַטָּאים וְקַלְיָה לְפֹשָׁעים, עַוְשָׂה אֶזְרָקוֹת עַמְּקָלוֹבָשׂ וּרוֹתָה, לֹא כְּרֻעַתָּם הַגָּמָל. אֶל הַוּרִיתִילְעָן לוֹמֵר שֶׁלַשׁ עָשָׂרָה, וַיְכַרְּלֵנָה הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלַשׁ עָשָׂרָה, כְּהַדְעָת לְעֵבָן מְקָם, כְּמוֹ שְׁבַתְּבוֹן וַיַּדְרֵה יְהוָה בְּעַנְןָ וַיַּחֲצֵב עַמוֹּ שֶׁם וַיָּקָרָא בְשָׁם יְהוָה:

(ב) סכלי נטלמר "הן זה חכית הָעֵד וְכָךְ רֹם" (ימעהו כו, 3).

(2) נקון – נען יי'קה, ופסיכת (מיינעיכו כו, מז).

(ג) מין לקליל סליקת ק, נ המקווד הנפלט לו.

(ז) דכלמיג (מלוחטם, כ, כ): "ירק נצץ מל' יטמען וויקס מל' מנטלאן זם יטמען".
 (ח) דכלמיג יונדו פושעריטען דאיג ליאן" (וואדיין כל') נגימטורי"ה נהנה יונדו פושעריטען", כי ציליכס קאכער
 ווישר זל נצץ ארטען וויסטעלן מל' טיסא בגאנטלאן וויטל אנטעריטען פשטיינט זטעריט זטעריט מאכערה (ה, יט) ולטער
 נגנעריט פילס (אומגעט מומור) זל נצץ מל' לילום צנטאנדרזון פיזטעלן בס' קפלט זיך, נגנ'בּאנְדִּים,
 יונ-מוקידן, פֿיַּעֲמִילָּט, פֿיַּעֲמִילָּט, פֿיַּעֲמִילָּט — קִישׁוֹת מִזְמָהָה, עַל כֵּה שָׂמֵחַ קְלִיָּה, עַל מְדוֹת קִימָה וְרִיבָּת
 קִישׁוֹת אַמְּיִינָה, פֿיַּעֲמִילָּט, פֿיַּעֲמִילָּט. נֶכֶן יַקְדֵּשׁ בְּדָה שְׂמֵר וְחוֹתָנוֹ — מְדוֹת וְקִמְמָלָה, מְדוֹת יְצִירָה וְפִשְׁעָרָה
 צְנַחַרְלָה "וְעַל מְזֻעָּתָךְ נָכַר יְזִין לְקַסְפָּת מְהַלְלָה קְרָזָה" — אַמְּנוֹגָה מִיטָּמָה, טִירָוֹת מְלָרְקָה מִזְמָה גְּנוּזָה יְעַלְלָה
 מְזֻעָּתָךְ לְאַרְיָה, מְזֻעָּתָךְ לְעַמְלָכָה. פֿעַל מְנוּזָמָן קְטָטָס.

סליחות ליום שלישי

וישבר ידה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום וחנון ארך אפם ורבי חסיד ואמת נאר חסיד
לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: ופלחת לעוננו ולחתאתנו
ונחלתן:

קלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארץ
טווב וסלחה, ורבי חסיד לבליךך:

ובירדחסיד יהזה ותקדיך, כי מעולם הטהה: זברנו יהזה ברכzon עטף,
פקודת בישועתך: זבר ערחד גנית קדם גאלת שבט
נחלתך, כרצין זה שבנה בו: זבר יהזה חבת וירושלים, אהבת
ציוון אלהתבך לנצח: אתה תקים תרתם ציוון, ברעת להגנה
כיבא מזער: זבר יהזה לבני ארdom את יומם ירושלים האפרים ערוי
ערוי, עד חיסוד בה: זבר לאברם ליאתך וישראל עבדך אשר נשבעת
לכם בך ותדבר אליהם ארבה אתיזרעם בלבוכי השמים, וכל-
הארץ הזאת אשר אמרתי אתון לזרעכם ונחלו לעולם: זבר
עלביך לאברם ליאתך וליעקב, אלהתן אלקשי העם הזה
ואלדרשו ואל חטאתו:

ובידך ברית אבות כאשר אמרת, זכרתי את בריתך יעקב, ואפ-
אתבריתך יצחק, ואפ אתבריתך אברם אוכבר והארץ אוכבר:

ובידך ברית ראשונים כאשר אמרת, זכרתי להם ברית הראשונים,
אשר הויאתיהם פארץ קדושים לעיני הימים להיות להם לאלהים אני
יהזה:

עהשה עטף גמה שהבטחתנו ואפ גמיאת בהווים הארץ איביכם
לאם אפקתים ולאינצעלים לכלהם להפלבריתך אמת, כי אני יהזה
אלתיהם: השב שכותנו ורתקנו גמה שבטוב, ושב יהזה אלתיך אתישבונך
ורחתך, ושב וקצת קבלת העם אשר הפיאך יהזה אלתיך שפהה: קבוץ
נחתין גמה שבטוב, אם יהיה נזק בקצת הימים, מכם יקצת יהזה
אלתיך ומכם יקח: טהה פשעינו קעב וכען גמה שבטוב, מחייבי בעב
פשליך וכען חטאתי, שובה אליו כי גאלתיך: טהה פשעינו למענה
באשר אמרת, אנבי אنبي הוא מורה פשlick לטעני וחתאתיך לא אוכבר:

הלבן חטאינו באלג'ונכצ'ר בטה שבחות, לברנָא ונוקחה יאמר יה'ה, אם יה'ו
חטאיהם בטענים באלג'ו ולבינו אס'יאדרימו ברולע בצ'ר יה'ו: ורק עלינו
ט'ים טהורים וטהרנו בטה שבחות, ורकתי עליים ט'ים טהורים וטהרתם,
ט'ל טקאותיהם ומכל' גוללים אטדר אתקם: רחים גלען ואל תשחיתנו
בטה שבחות, כי אל רוחם יה'ה אללה'ך לא ורפה ולא ישחיתה, ולא ישבה
את' ברית אבט'יך אשר נשבע לך: מול אטיל'בקט לאנבה את' שפה
בטה שבחות, ומיל יה'ה אללה'ך אטיל'בקה ואטיל'בק ורעה, לא נבה את'
יה'ה אללה'ך בבל'לבקה ובבל'נפשה לפען תינ': הפקא' לנו בבל'שנה
בטה שבחות, ובקשותם ט'ם את' יה'ה אללה'ך ובחאת', כי תרש'ט
בל'לבקה ובבל'נפשה: תבין אלי'ר קרש'ך ושתנתנו בבי' תפלה' עולתיהם
ויבחרם לרצון על'טובחי, כי ביתי בית' תפלה' יקרא לבל'געטם:

שמע קולנו יה'ה אללה'ינו חום ורחים עליינו וקבל ברוחמים
ויברzion את' תפלה'נו: השיבנו יה'ה אליך ונשובה תדרש
ימני' בקדם: אטרי'נו האוינה יה'ה בינה בגיננו: יה'ו לרצון
אטרי'פינו והגינו לבנו לפניך יה'ה צורנו ונאלנו: אל השיבנו
מלפניך ורזה' קרש'ך אל'תחק מטנו: אל'תשליבנו לעת
זקנה בבלות בחרנו אל'תעוננו: אל'תעוננו יה'ה אללה'ינו
אל'תרחק מטנו: עשה עטנו אותן לטובה ויראו שונאיינו
ויבשו ביראה יה'ה עורה' ונחתנו: ביריך יה'ה חזלנו.
אתה תענ'ה אדע אללה'ינו:

אל'היט ואל'ה אבותינו. חבוא לפוך תפלה'נו, ואל'תעתם מתחנ'נו. شأن
אנ' עז' פנים וקשי' ערך לופר לפוך יה'ה אללה'ינו ואל'ה אבותינו עדיקים
אנ'נו ולא חטאנו. אבל אנחן ואבותינו חטאנו:

אשטנו. בגרנו. גולנו. דברנו רפי. העוני. והרשענו. ודע. חטאנו.
טפלנו שקר. יעננו רע. בזבנו. לאנו. מרדנו. נאצנו. סרנו.
עוינו. פשענו. ארכנו. קשינו ערף. רשותנו. שתנתנו. תעטנו. תענ'נו.
תצתענו.

סכנו בטזוז'יך ומטשפטיך הטובי'ם ולא שוה לנו. ואתה צדיק
על'כל הבא עלינו ביראה' עשית' ואנחנו הרשענו:

סליחות ליום שלישי

ע

אשכנז מבל'ם. בשטן מבל'דור. גלה מפנו משה. דוה לבנו בחתמאנין. הqbבל אוינין. וגפרע פארן. זבול בית מקרשנ ערבי בעונין. שירתנו תורה לשפה. יופי אריסטטן לזרים. פחן לנברם:

ושידן לא שבנו מטעותנו. והיאך נעיין פגינו ונכחשה ערפנו. יותר לפקה יהוה אלחיט ואלמי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חמשאנן:

אשכנז. בנדן. גולן. דברנו דפי. העוני. והראשן. זרנו. חפסנו. פפלן שקר. יענן רע. בזבון. לצן. מרדן. נאצן. סדרן. עיינו. פשענו. ארבן. קשינו ערך. רשותנו. שחטנו. תענין. תענין. פרנו מטעותיך וטפשיך הטעובים ולא שווה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עליין ביראתה:

לענין עשקו עמלן. סטקה ומורת טמנ. נתנו עלם עליין. סבלן על שטכנו. עבדים פשלו בנו. פוך אין מירם. צרות רבות סכובנו. קראנו יהוה אלחיטנו. רתקת מטפנ בעונין. שבנו מאתריך. תעינן וארבן. זידן לא שבנו מטעותנו. והיאך נעיין פגינו ונכחשה ערפנו לומר לפקה יהוה אלחיט ואלמי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חמשאנן:

אשכנז. בנדן. גולן. דברנו דפי. העוני. והראשן. זרנו. חפסנו. פפלן שקר. יענן רע. בזבון. לצן. מרדן. נאצן. סדרן. עיינו. פשענו. ארבן. קשינו ערך. רשותנו. שחטנו. תענין. תענין. פרנו מטעותיך וטפשיך הטעובים ולא שווה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עליין ביראתה:

הראשן ופשענו לבן לא נחשנו ותנ קלטן לעזוב זך רשות וחיש לבן ישע. בחרוב על יד נביאה. יצוב רשות דרכו ואיש און מהשכתיו. נישב אליזעה וירחמו יאלאלחיטן בירקה לסלות:

מושת צדקה אסר לפקנד. שניאות מירבן. מנחות נקנין. נקנ יהוה אלחיטן מבל פשעינו. וטהרנו מבל טפאותינו. זורק עלן מים טהורין וטהרנו. בחתוב על יד נביאה. ווירקתי עליכם מים טהורין וטהרתם. מבל טפאותיכם ומבל גלוילכם אסחד אתחם:

עתך ונחלתך. רעבי טובך. אממי חסידך. תאבי ישעך. יבירו ידרשו כי ליהוה אלחיטן קർטמים והקלוחות:

אל רחום שפה. אל חנון שפה. בנו נקרא אַשְׁפָּה. יהונה עשה לטען שפה.
 עשה לטען אמתה. עשה לטען קרייה. עשה לטען גדרה ותפארתה.
 עשה לטען דרכה. עשה לטען הוקה. עשה לטען ועודה. עשה לטען
 נבראה. עשה לטען חסודה. עשה לטען טيبة. עשה לטען יחוֹדָה. עשה
 לטען בבואה. עשה לטען לטינה. עשה לטען פלכחות. עשה לטען
 גאותה. עשה לטען סודך. עשה לטען עזקה. עשה לטען פראך. עשה
 לטען ארכחה. עשה לטען קראשתה. עשה לטען רוחנית הרים. עשה
 לטען שיכיטה. עשה לטען תhalbטה. עשה לטען אוֹהֶבֶיך שוכני עפר.
 עשה לטען אברם יצחק ויעקב. עשה לטען משה ואברהם. עשה
 לטען יהוד ושלמה. עשה לטען ירושלים עיר קראשה. עשה לטען ציון טשנו
 בבואה. עשה לטען שסתומות היבלה. עשה לטען הריסות טובחה. עשה לטען
 בריגים על שם קראשה. עשה לטען שבויות על יהוֹדָה. עשה לטען בא' באש
 ובפטים על קידוש שפה. עשה לטען יונקי שדים שללא חטא. עשה לטען
 גטולי חלב שלא פשטו. עשה לטען תינוקות של בית רבן. עשה לטען
 אם לא לטענן. עשה לטענה וחוישענו:

עננו יהוה עננו. עננו אלְהִינוּ עננו. עננו אַבִּינוּ עננו. עננו בוראן עננו. עננו
 גואלנו עננו. עננו דורשנו עננו. עננו האל הנגאנן עננו. עננו ותיק ותקיד
 עננו. עננו זך וישראל עננו. עננו חי וקדים עננו. עננו טוב וסطيب עננו. עננו יודע
 יצר עננו. עננו בוכש בעסים עננו. עננו לובש צדקות עננו. עננו פְּלָדָן
 מלכי הפלכים עננו. עננו נורא ונשגב עננו. עננו סולח ומותח עננו.
 עננו עונה בעת צרה עננו. עננו פודה ופאל עננו. עננו צדיק וישראל
 עננו קרוב לקוראיו עננו. עננו רחום ותען עננו. עננו שומע אל'
 אַבָּינוּים עננו. עננו הוֹסֵך חטמים עננו. עננו אלְהִי אֲבוֹתינוּ עננו. עננו אלְהִי
 אברם עננו. עננו פרח יצחק עננו. עננו אביר יעקב עננו. עננו משגב
 אמירות עננו. עננו עורת האבותים עננו. עננו קשיה לבעום עננו. עננו רה לרצות
 עננו. עננו עונה בעת רצון עננו. עננו אבי יתומים עננו. עננו דין אלטנות
 עננו:

מי שעננה לאברם אבינו בדור המוריה הוא יעננו. מי שעננה לאַחָק בנו
 בשונאך על נבי המופת הוא יעננו. מי שעננה ליצקב בביה אל
 הוא יעננו. מי שעננה לירוק בביה האסורים הוא יעננו. מי שעננה לאבותינו
 אלם סוף הוא יעננו. מי שעננה למשה בתרוב הוא יעננו. מי שעננה
 לאברהם בפתחה הוא יעננו. מי שעננה לפינחים בקומו מתקד העדה הוא
 יעננו. מי שעננה לירוחם בגלגל הוא יעננו. מי שעננה לשטMAIL במצפה

הוא יגענו. מי שענה לזרז ואלמה בנו בירושלים הוא יגענו. מי שענה לאלהלו בחרטול הוא יגענו. מי שענה לאליישע בירחו הוא יגענו. מי שענה לחוקינו פלך יהונה בחלוי הוא יגענו. מי שענה לסתינה משאל ואzuיה בחשך בשן האש הוא יגענו. מי שענה לדניאל בנים הארונות הוא יגענו. מי שענה לעורה בגולה הוא יגענו. מי שענה לפודבי ואקטר בשושן הבירה הוא יגענו. מי שענה לקבל האידים ותפקידים ותפקידים ותפקידים הוא יגענו.

רַחֲמָנָא דְעַנִי לְעַנִי עַנִיא. רַחֲמָנָא דְעַנִי לְתַבִּיר לְבָא עַנִיא. רַחֲמָנָא דְעַנִי לְסַבֵּיב רַיְחָא עַנִיא. רַחֲמָנָא עַנִיא. רַחֲמָנָא חֹם.

רַחֲמָנָא פָרוֹק. רַחֲמָנָא שׁוֹב. רַחֲמָנָא רַחֲם עַל מִשְׁתָא בְעַלָא וּבְונָמָן:

קריב:

ויאפר דוד אל-יך ארליך פאָד. נפֿלַהְיָא בְּדִיןְיוֹה בְּרוֹבִים וְתַקְיָה וְגִדְאָרָם אַל-אַפְּלָהָה:
 רְחוּם וְתַנְעָן חַטָּאתִי לְפִינְךָ, יְהֻנָה מְלָא רְתִמִים רְחָם עַל וְקַבֵּל תְּחִנָּנוּ:
 יְהֻנָה אֶל בְּאַפְּךָ תְּזִבְיָהִי, וְאֶל בְּפִנְתָּחָת תִּסְפְּרָנוּ: חַנְגִי יְהֻנָה בֵּי
 אַסְפָּלָל אָגִי. רְפָאַנִי יְהֻנָה בֵּי נְבָהָלוּ אַצְפִּי: וּנְפָשִׁי נְבָהָלה מָאָד,
 וְאַתָּה וְתַהְתָה עַדְמָתִי: שְׂוֹכָה יְהֻנָה חַלְצָה נְפָשִׁי, הַוְשִׁעָנִי לְפָעָן
 חַפְּרָךְ: בֵּי אֵין בְּמָוֹת וּבְרָךְ, בְּשָׁאָל מֵי יְזָהִילְךָ: גַּעַתִּי בְּאַנְחָתִי
 אַשְׁתָּחָה בְּבָלְלִילָה מְטָהָרִי, בְּדַקְעָתִי עַרְשִׁי אַמְּסָה: עַשְׁשָׁה מְכָעָם
 עַנִי, עַתְקָה בְּכַלְצָוָרִי: סָוּרָוּ סְפִינָי בְּלַפְּעָלִי אָנוֹ, בֵּי שְׁמָעָה יְהֻנָה
 קּוֹל בְּבִי: שְׁמָעָה יְהֻנָה תְּחִנָּתִי, יְהֻנָה תְּפִלָּתִי יְקָחָה: יְבָשָׁו וְיְבָהָלוּ
 מָאָד בְּלַאֲבִי, יְשָׁבוּ יְבָשָׁו רְגָעָ:

טְמִי וּמְפִי טְפִית וּמְתִחָה. מְפִיק מָן שָׁאָל לְתִי עַלְמָא. בְּגָרָא בְּדַחְטִי אַבְּזָהִי
 לְקָהִיה. אַבְּזָהִי דְּגִים אַסִּי לְבָאָהָה. עַבְּדָא דְּמְרִיד נְפִיק בְּקוֹלָר. מְרָה
 תְּאִיב וּתְבָר קוֹלָהָה: גְּרָךְ גְּרָךְ אָנוֹ וְתַשְׁמִין קְפָה. הָא רַי נְפָשִׁין
 בְּגִדְזִין טְרִירִין. עַבְּדָךְ אָנוֹ וּמְרִידָךְ קְפָה. הָא בְּבָזָהָא הָא בְּשִׁקְרָהָא הָא
 בְּמַלְקִיָּתָא. בְּמַטְוָן בְּנָד בְּרַקְמָד דְּנַפְּשִׁין. אַסִּי לְבָאָקִין דְּתַקְוָף עַלְן. עַד דְּלָא
 נְהָיו גְּמִירָא בְּשִׁבְבָּיא:

סְבִנִיסִי וְתַחְטִים הַכְּנִיסוּ וְתַחְטִים, לְפִנִי בָּעֵל הַרְתִּימִים. מְשִׁטִיעִי תְּפִלָה הַשְּׁמִיעָה
 תְּפִלְתָנָ, לְפִנִי שְׁוֹפָע תְּפִלָה. מְשִׁטִיעִי צַקָה הַשְּׁטִיעָה צַעֲקָתָנָ, לְפִנִי שְׁוֹפָע
 צַעֲקָה. מְבִנִיסִי דְּפִעה הַכְּנִיסוּ וְדְקָעוֹתִיעַ, לְפִנִי פָּלָד טְרָאָה בְּרַקְעָות. הַשְׁתְּדָלָו וְהַרְבָּו

סליחות ליום שלישי

עג

תבשה ובקשה, לפניו מלך אל רם ונשא. הכוירו לפניו השפטינו לפניו, תורה ומצוות טובים שלשוני עקר. זOPER אחים ו��ה ורעם, שלא תאבר שארית יעקב. כי צאן רועה לאטן היה לחרפה, ישראל גוראך לאשל ולאשניה. טהר עטש אלתי ישענו. ופרט מצל גירות קשות, והושיטה ברוחמה הרבים ממשית אדרך: ועפיה:

טון דבשמי לך מתחנן, כבר שביא רטחנן לשכינה. בולחן בני שביא בקספה מהפרקון, ועפיה ישראל ברוחמי וברוחני. הב לו שאלהין ובויתין, ולא נחדר ריקם פון גודעה:

טון דבשמי לך מתחנן, קעכרא רטחנן לבריה. עשיינו און ובחשוכה שרין. טרין נפשין פיעקון דנטישן. חילא לית בון לרצקה, פון עבד בריל קימת דנורף עם אברהמא:

שומר ישראל, שמור שאירית ישראל, ואל יאבד ישראל, האוומים שפצע ישראל.

שומר גוי אחד, שמור שאירית עם אחד, ואל יאבד גוי אחד, הטעידים שמקו יהזה אלהינו יהזה אחד.

שומר גוי קדוש, שמור שאירית עם קדוש, ואל יאבד גוי קדוש, המשלשים בשלש קדושים לךוש:

טהראה ברוחמים ומתחפם בתקבנין. התראה ותחפם לדוז עני כי אין עזיר: אכינו מלכנו חננו וגענו, כי אין בט מעתים. עשה עטש אדרקה ותסיד ורושאען:

ואנענו לא גרע מהגעשה כי עלייך עניינו: זבררכטיך יהזה ותסיד, כי טעולים הטה. יהירך יהזה עליינו, כאשר יחלט לך: אלתונברלען עונת ראשנים מהר יקדוטן ורטמי, כי דלאט פאדי: עטרט בשם יהזה עשו שפיטים וארכין) חננו יהזה חננו, בירב שבען בו: ברנע רהם תונבר: (ברנע עקרות תפורה. ברנע תפימות תפורה: יהזה הוושיטה הפלך יגען ביום קראינן) בידוא גרע יאזור, זבר כירעפר אונען: ערנו אלהי ישענו עליך בבודשך, והאלט וכפר עלתאטינן למטען: אשפיך:

יתגדל ויתקדש שפה רבא: בעלה די ברא כרעודה זטליך פלבומה. ניאטח פורקנה ויקרב (נא קאן קשחה) בתיכנון ובזומיבון ובחיי רבל בית ישראל באגלא ובפון קרייב, ואפרה אפן:

סליחות ליום שלישי

יבא שפת רבא מברך לעלם ולעלמי עלפיא:
ותברך ווישתבח וויתפאר וויתרומם וויתנשא וויתכדר וויתעללה וויתהקל שפת
דקדשא. בריך הוא לעילא טן כל ברקחא ושידחא פשבקחחא ומתקחא דאמין
בעלפיא. ואמרו אמן:

קהל: קבל במתים וברצון אתה פלתנו:
תחקב אלותהון ובעוותהון רבל ישראאל קדם אבוחון די בשפינא ואמרו אמן:
קהל: כי שם הויה מלך עשה ועד עולם:
יבא שלמא רבא טן שפינא ותים טובים עליינו ועל כל ישראאל ואמרו אמן:
עשה שלום בטרכיו הוא יעשה שלום עליינו ועל כל ישראאל ואמרו אמן:

סליחות ליום רביעי

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך סלה: אשרי העם שבכה
 לו, אשרי העם שיתזה אלהיו: תהלה לדוד,
 ארומטך אלוי הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל-יום אברכה, ואהלה שטך לעולם ועד: גודיל יהזה
 ומחל פאר, ולנעלתו אין חקר: דור לדור ישבח מעשיך,
 וגבורתיך יגידו: מדר קבוע חזך, ודברי נפלאתיך
 אשיתה: עזוזו נראותיך יאמרו, וגרתך אספרנה: זכר
 רכיטובך יביעו, וצרתך ירגענו: מנון ורותם יהזה, ארך
 אפים וגדר-חסר: טוביה יהזה לבל, ורחמי על-כל-מעשיך:
 יודע יהזה כל מעשיך, וחסידיך וברוכתך: קבוע מלבותך
 יאמרו, וגבורתך ידברו: להודיע לבני הארץ גבורותיו,
 קבוע מדר מלבותך: מלבותך מלבות כל-עלמים,
 וסת שלתך בבל-זרור מדר: סומך יהזה לבלה-גפלים,
 וויקף לכל-הכופים: עיני כל אלקיך ישברו, ואתת נתן
 להם את-אכלם בעהו: פותח אהיזך, ומשבע לך-חוי
 רצון: צדיק יהזה בבל-זרבי, וחסיד בבל-מעשיך: קרוב
 יהזה לבל-קראי, לבל אשר יקרה באטה: רצוני-ראי
 יעשה, ואת-ישועתם ישמע ווישיעם: שומר יהזה את-בל-
 אקי, ואת בלה-רשעים ישמיד: תהלה יהזה יברפי
 וברך בלב-בשר שם קרצו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
     מעתה ועד עולם הלויה:

ושה יגדל נא בכם ארץ כאשר דברת לאטר: זכר ופקיד יהזה ופדריך כי פועלם נפתה:
 יתעל ויתקנש שפה רבא: בעלה דיברא קרעתה וינקלך מלבותה.
 ניצח פורקה ויקרב (ניא קין קשיה) כתיכון ובויטיכון ובתי רחל
     בית ישראל בענלא ובונן קרב, ואטרו אמן:

סליחות ליום רביעי

ויהא שמה רבא בברך לעלם ולעולם אלטמי אלטמי:

תברך ותשתבה זיתפראר ויתרומם ויתגשא ויתהדר ויתעללה ויתהכלל שמה רוקדשא. בריך הוא לעלָא מון כל ברקתה ושירטה תפשבתא וענחתה דאמין קעטמא. ואקרו אמן:

לך ארני גאנזקה ולען בשות הפענים: מהיגראונן ומהיגרא אמר מהיגראבר ומה נאטעך: נחפשה דרבינו ונחקרו ונשובה אליך, כי יטיניך פשטעה לקבל שביהם: לאיבחדר ולא-במעשים באנו לפניך, ברדים וברושים דפקנו דלאטיך: דלאטיך דפקנו רוחום ותנען, נא אל-תשבנו ריקם מלפניך: מלפניך מלבננו ריקם אל-תשבנו, כי אתה שטעה חפללה:

שטעה חפללה, עדיך כל-בשר יבוא: יבוא כל-בשר להשתחוות לפניך יהזה: יבואו ווישתחוות לפניך ארני, ויבקרו לשטך: באו נשתחוו ונברעה, נברכה לפניזיהה עשנו: נבואה למשבנוזיו, נשתחוו להרים רגלויז: בא שעריו בתורה חצרותיו בתקלה, הווע לו ברכו שם: ואנחנו ברוב חסוך נבוא ביתך, נשתחוו אל-היכל קדש ביראותך: הנה ברכו אתייהה בל-עברי יהזה, העודים בביית יהזה בצלילות: שאו ידיכם קדש, וברכו אתייהה: רוחמי יהזה אללהינו והשתחוות להרים רגלויז קדוש הווא: רוחמו יהזה אללהינו והשתחוות להר קדשו, בירקוז יהזה אללהינו: השתחוו להזהה בהרתויקש, חילו מפנוי כל-הארץ: נשתחוו אל-היכל קדש ונזרה את-שטך על-חסוך ועל-אטתק, כי הנדרלה על-בל-שטך אמרתך: יהזה אלמי צבאות מירבמו טסין יה, ואמוניך סביבותיך: כי מי בשחק יערך ליהזה, זרפה להזהה בבני אלים: בירגוז אלך אתה ועשה גפלאות, אתה אללים לבך: בירגוז מעלה-שמות חסוך, ועד שחקים אטתק: גROL יהזה ומתקל מאד, נרא הוא על-בל-אללים: כי אל

גדול יתזהה, ומילך גדול על-כל-אליהם: אשר מיאל בשיטים
ובארץ אשדר-יעשה בטעשיך ובגבורתיך: מי לא וראך מלך
הנינים כי לך אתה, כי בקהל-חכמי הננים ובקהל-מלךיהם
מאין במוך: מאין במוך יתזהה, גדול אתה וגדול שפטך
בגבורה: לך ורוץ עסיגבורה, תען זך תרים ימינך: לך
יום אפיקלך לילה, אתה הבינה פואר ושפטך: אשר בידו
מחקר ארץ, ותוועפות הרומים לו: מי יטלו גבורות יתזהה,
ישמע בלהלה: לך יתזהה העלה והגבורה והתפארת
והנצח והצד בירבל בשיטים ובארץ, לך יתזהה הפטלכה
והתהנשה לבל לראיש: לך שמים אפיקלך ארץ, חבל ומלאה
אתה יסרכם: אתה הצבע בל-גבילות ארץ, קין ותרפ
אתה יצרכם: אתה רצחת ראשינו לוייתן, תתגענו מאבל לעם
לצים: אתה בקעת פעון ונחל, אתה הובשת נחרות איתן:
אתה פוררת בעוז ים, שברת ראשי תנינים על-המים:
אתה מושל בגאות הים, בשוא גלויז אתה השבחים: גדול
יתזהה וטהלל מאר, בעיר אל-הנו הר-קרשו: יתזהה צבאות
אל-הו ישראל ישב הרים איתה הוא האלים לבך: אל
נעוץ בסוד-קדושים רבה, ונורא על-בל-סביבו: יודו שמים
פלאך יתזהה, אף אטונחה בקהל קדושים: לבו גרגנה ליתזהה,
נירועה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה, בזמרות נרעע לו:
אזכר ומשפט מבון בסאך, חסיד ואמת וקדמו פניך: אשר לו הים
יתדו נסתיק סוד, בבית אל-הים נהלך ברגש: אשר לו הים
ויהו עשו, ויבשחת זרו יארו: אשר בידו נפש בלתי, ורוח
בל-בשר-איש: הנשפה לך והנפשך פעלך, חופה על-עמך:
הנשפה לך והנפשך שלך, יתזהה עשה למן שפטך: אתה לנו
על-שפטך, יתזהה עשה למן שפטך: בעבור בבוד שפטך, כי
אל חנן ורחות שפטך: לטען-שפטך יתזהה וסלחה לעזינו כי
רבידיא:

סליחות ליום רביעי

כלחלה אכינו, כי קרב אולפנש שגניע. מחל ליט פלטנו, כי רבו עזונינו:
 אל ארך אפים אתה. יבעל הרחמים נבראת. ודרה תשובה הורית.
 נדלה רחטה וփדרה, תונבר הים ובכלים לרע זידיך. פון אלינו
 ברחמים, כי אתה יהוא בעל הרחמים. בתהנו ובחפה פוך נקדים,
 בהודעתך לענו מקרים. מחרון אפק שיב, במו בתרתך בריב. ובצל
 קנטיך נחש ונתלהן, כיום וינר יהוה בענן. תעבר על פשע ותמחה
 אשם, כיום ויתניאב עמו שם. תאיין שונענו ותקשב כבש מאמר,
 כיום ויקרא בשם יהוה. ושם נאמר:

וישבר יהוה על פנו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנו ארך אפים ורביחסיד ואמת נזר
 חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: ומלחת לעוננו
 ולחתאתנו ונחלתנו:

סליח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו פלטנו כי פשענו: כי אתה
 ארני טוב וסליח, ורביחסיד לבליךראי:

לקחה יהוה פצעם ברכות תעלים לשאות בצרה: לחה פגעה תקثير תשבח
 עוננו ולתענו: ואלתקטר פוגע מעביך בירצך ליט פחד עוננו: ענו יהוה
 ביטוב חסיך קרב רחטה פנה אלינו: אלישב לך נחים עני ואכיוון יהללו
 שאה:

ברתם אב על בנים בן תרתם יהוה עליינו: ליהוה היושעה על עפק ברכותך פלה:
 יהוה צבאות עפט משגב לנו אלהי יעקב קליה: יהוה צבאות אשורי ארים בוטה
 ביה: יהוה הוושיח. נחלה יגענו ביום קראנו:

כלחינה לעוז העם היה בנדל חסוך. ובאלשר נושאיה עם היה טפחים
 וערתיה ושם נאמר:

ויאמר יהוה סלחתי כרבך:

הטה אלי אונד ושמע פכח עזיך וראה שפטתיך והעיר אשר נקרה שבק
 עלה. כי לא על אצקטייט אנחט מפלים פונטיגי לפוך כי על רחפה
 ברבים: ארנו שפעה ארני סלה אדרני הקשיה ועזה אלתאה. לטענו אלמן
 כי שמק נקרה על עירך ועל עפק:

סליחות ליום רביעי

עט

יא סליחה ע"פ א"ב בטופו תחום מחברו (רבנו) שלמה (הככלוי) הקטן יגדיל בתורה

באר יעקב

(א) אני ים אירה – ביום שני
ירא ודואג מפני צרה אליך אקרא
– להושעני בצל משקוני זדים
– שלא לחשוני ורשעים עוזבי קירה
– שעובו את התורה היקרה מפה
ומפניהם. שב עכראה – הוא ישב
ועוסק לבקר ולהפוך אחר מעשיהם
כדי להזכיר להם גנטולם, על דין רשות
ומעשיו עו"ה, פלאם – אשר מלאת
אסיפותם יקרא – יפרנס גנרי.

החושימים – עיי גורותם, להשכיה
שם קודש הנכבד – של קובייה,
והרגילו בפינו שם טומאה של ריאתם
כדי שנימר דתנו ונעבד פסל שלהם
הנקלה – הנבואה הנכבד – שנוצר
בידי אדם. זה דרכם – ומונוגם פוצבי
עם אבד – את הטובים שכעם שאינן
ממירין דתם מאבדים וממיתם, עיי
כבייש קורת בית הכרם לעיליהם עיי לאל
אליה ו. ו. ואולם מבקש הפייט החשוך
השאר – אלה שנתרו הצל אותם
ומנע מכתשם בבית הכרם.

טרוף טרוף למדדו אדם – לימודו
הריגלו עצם להרוג בני אדם
בפודבר כמו שנאמר "וילמד לפניו"
צער אדם אכל"ו ווואקל ש. ז. ועל
הנשארים ידו – מטילין נורי, בעל
הפרק שמצווא במדבר לא בעליים,
בטעם כילו – כמעט השמידנו ולא
מידרו – ולא חיסרו דבר, ג'ו"א רחמייך
אדון אשר בחפץ דבר – המנהיג אותנו
בחסך.

טי יודהר אחר טודזיך לדיננה
– לנצח עליך בבית הדין, ואפילו
אפשר היה נכחך להшиб, טי הצעזוי
יזו"ה – כמובן, מי יאזר חלצוי
וישא כל' מלחתו לסדר טענותיו
עמך, הלא אתך האמת, והמשפט שלך
הוא. פרט – ממוץיך לפיקך פושעך

אלתינו ואלה אבותינו

**אני יום אירה אליך אקרים.
בל יעשהני זדים עזובי
יכראה. גמול להשיב להם
שב לבקאה. דין רשות זענוּל
מלואם יקרה:**

החושימים להשכיה שם קדש
הנכבד. ולחרגיל שם טמאה
נקלה זעבך. זה דרכם
טובי עם אבר. חשך השאר
מפתחם בבית הבד:

**טרוף טרוף ארם למדדו
במדבר. ידו גורל בעל הפקר
במדבר. במעט בלז ולא
יעזרו דבר. גורי רחמייך
אדון בחסך רבר:
טי יחרהך אחר מהזתייך
לדיןנה. נכחך להשיב
מחלציו לזינה. סרנו זסוערנו**

פניני חיים

(א) קליפה או ט' נאכן ולפרק מל' פ' קליפה ג. ט. פ"ז.

**ונשפטה חרב היונה. עמד
תדין ונדר על העליונה:**

פֶּן יָאַמֵּר יְבָקַחֲתִי בַּעַל הַמֹּות.
אַצְרִי יְהוּדָה יַגְלִילֵנוּ כִּי אַמּוֹת.
קָרָא לְמַכּוֹרִי חָנָם שְׁנָת
שְׁמָוֹת. רְשָׁע הַפּוֹשֵׁט יַד יְסֻוגָּ
אַחֲרֵז וַיָּקְמַט:
שְׁטָרָךְ קָודֵם וְלוּ נָזְשִׁים
מִבְקָשִׁים. שְׁעַבְוָזָךְ לְהַרְחִיק
רַבּו אֲדוֹנִים קָשִׁים. תְּחוּמִי
סִימְנִי מַצְרִיךְ לְעַקְרָב
מִבְקָשִׁים. תְּבוֹאָה קְדִשָּׁת
בְּלוּעָה מַלְיָלוֹת וּקָשִׁים:

וְהַתִּעְלֹל בְּכָבֵד יִשְׁטֶם. מִנְתָּה

מגילה אסתר

ויא. תבואה חדשה – כמי'ש (ירמיה ב, ג): קדש ישראל לה' ראשית התבואה.

(ג) כמו בוגר מילוי הס" (ירקון כה, מ(3) וטס נמפלט, טמי עלייה רלהן).

למעשייהם הנשים פחים גטפה
— המטר עליהם פחמי אש כדי
שתפו נשמתם. השיבם שבעתים
נקם שעבורו על ברית שבע מצות
שנצטו, והשם — עשה אותו
שםהו.

העיר קריית טורי נזק נחלנו
— הביאו אל ירושלים, שהיה קריית
פליטין שלן, ים גאות דרכ' נבورو
קלהיט — הביאו לא"י ביט, אשר
יפתח לנו דרכ' שלולה, למען עברו
בו קהילנו. אך תוחלתנו — תקוננו,
ואתה רב מחולינו — יוצרנו, נחפטנו
נא, ידי הדרך לעיננו.

כּוֹסֶם פָחִי מַפְחֵחַ הַגְשִׁימָם.
הַשִּׁיבֵם שְׁבָעַתִּים נִקְםַ בְּרִיתָ
וְהַשְּׁמָם:

הַעֲיר קְרִיתַת מִירְתַּת נָזֶק נָחָלָנוּ.
יִם גָאוֹלִים דָרְךָ לְעַבְרָ
קָהָלָנוּ. בָּקָדְחָלָתָנוּ וְאַתָּה
רַב מְחוֹלָלָנוּ. נָחָמָנוּ נָא יְהִי
חַסְדָךְ עַלְלֵינוּ:

אל פָלָךְ יוֹשֵב עַל-בְּסָא רַתְפִּים, מְרַגְנֵג בְּתַסְיוֹת מָוחֵל עֲנוֹת עַטְוֹ,
מִבְּבִיר רָאשֵון רָאשֵון, מְרַבָּה מִחְיָה לְחַטָּאים וְסָלִיקָה לְפָוָשָׁעים,
עוֹשָׂה אֶצְקּוֹת עַמְּקָלְבָשָׂר וּרוֹתָה, לֹא כְּרֻעָתָם הַגָּמָל. אֶל הַרְוִיתִילָן
לוֹמֵר שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, וַיֵּכֶר לְנֵי הַיּוֹם בְּרִית שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, כְּהִזְדַּעַת
לְעַזְבָּן מִקְדָּם, בְּתוֹךְ שְׁבָתוֹב וַיַּדְרֵזְהָ בְּעַזְבָּן וַיַּתְּצַבֵּעַ עַטְוֹ שֵׁם וַיַּקְרֵא
בְּשֵׁם יְהֹוָה:

וַיַּשְׁבַּר יְהֹוָה עַל-פָנָיו וַיַּקְרֵא:

יְהֹוָה | יְהֹוָה אֶל רְחוֹם וַתְּנוּן אֶרְךָ אֲפִים וּרְבִּיחָסָר וְאַמְתָה נָאָר
חַסְדָר לְאֲלָפִים נְשָׁא עַזְזָן וְפָשָׁע וְחַטָּאה וְגַנְקָה: וְסָלִיקָת לְעַזְבָּן
וְלְחַטָּאתָנוּ וְגַחְלָתָנוּ:

סָלָחָ לְנֵי אַבְינָו בְּיַחְטָאָנוּ. סָלָחָ לְנֵי מְלָבָנָן בְּיַפְשָׁעָנוּ: בְּיַאֲתָה
אֲרַצִי טֹוב וְסָלָת, וּרְבִּיחָסָר לְקַלְקָרָאִיךְ:

הַבְּטָמָנִים וּרְאָהָמָנִים גְּרוֹאָה וְתְּפָאָרָה: אַתָּה קָאָתָה גְּבוּרָתָךְ נְטָנוּ
מַעַז וּרְחַפְּצָךְ אֲלִיכָה הַתְּאָפָקָה: אַתָּה פּוֹרָךְ קָצָה: בְּם שְׁבָרָת רַאֲשָׁי
תְּגִינִים עַל-הַפִּים: אִם עֲזֹוּנִיט עַנְבָּן יְהֹוָה עֲשָׂה? קְפָעָן שְׁקָעָן:

גְּדוּלָם אָב עַל בְּנִים כֵן תְּגִרְתָּם יְהֹוָה עַל-לִיטָן: לְיְהֹוָה הַיְשֹׁועָה עַל עַפְקָה בְּרַכְתָּךְ פָּלָה:
יְהֹוָה אֶצְבָּות עַפְקָה עַפְקָב לְטַאֲלָמִי יַזְקֵב סְלָה: יְהֹוָה אֶצְבָּות אֲשֶׁר אֲרָם בּוֹשָׁת
בָּה: יְהֹוָה הַוּשִׁיטה. כְּפָלָךְ יָעַשְׂנִי בְּיּוֹם קָרְעָאָנִי

**אָקְרָא מִמֶּצֶר. עֲנֵנוּ בְּפֶרְחָב יְהִי
בַּיּוֹם לְאַדְקָא:**

**פְּשֻׁעִים אִם־עֲצָמוּ בִּינּוּ וּבִינּךְ
לְהַבְדִּילָה. פָּרְגָּוד אִם נְגַעַל בְּפָנֵינוּ
הַתְּפִלָּה. צָור בְּכֹסָא בְּבָזָק חַתָּר
מְחַקָּה. צָעַקְתָּנוּ לְפָנֵיךְ תָּבָא פְּנֵינוּ
בְּבָזָק לְהַתְּקִבָּה:**

**קָרָא שְׁנָתֵיךְ צָוָן מְעוֹצָב לְהַנְּפִישָׁי.
קְבִּץ נְפִיצוֹתִי וְעַבְרָה בְּרָאָשִׁי.
רִיבָה יְהוָה רִיבָי נְפִישָׁי. רִצָּחָה
לְהַצִּילָנִי אֱלֹהִי קָדוֹשִׁי:**

**שְׁנִי רְשֻׁעִים בְּחַצֵּין הַגָּרָם. שְׁבּוּל
וְאַלְמָן אֹתָם הַגָּרָם. הַשְּׁפָךְ
דְּמָם אֶרְצָה לְרָם. תָּמוֹתָה הַזָּהָר
וּבְאַמְוֹנָה לְאַרְוֹם:**

**גָּדָר פְּרִצָּת סְבִתָּה דָּוד הַנוֹּפְלִת.
רוֹפָם קָרִיה עַד־עַבְרָה מְשֻׁפְלִת.
שְׁבוּנָה נְתָם נְחַמָּה מְכֻפְלִת.**

בַּתְּלוּ נְצָר — בְּנוֹצֶר הַתְּלוּוֹ (ד). זֶה
אֲנָה דָ אָקְרָא, מִמֶּצֶר — מִן הַדָּחָק
הַחֲלִחָן, עֲנֵנוּ וְהַעֲמִידָנוּ בְּמַרְחָב, יְהִי,
בַּיּוֹם לְאַדְקָא — מִלְהוּשָׁעַ.

פְּשֻׁעִים אִם עֲצָמוּ — אַמְנוּן הַפְּשֻׁעִים
גָּוֹלוּ עַד שָׁגוּמוֹ לְהַכְּדִילָה — לְחַצֵּן
בִּינּוּ לְכִיקָן, וְאַף אִם הַפְּרָגָוד
— הַמְחִיצָה נְגַמֵּת כְּפָנֵי הַתְּפִלָּה
שָׁאוֹנוּ מַחְפָלִין, בְּכָל זֹאת מַבְקָשׁ
אַנְיָה מַהְכָבָ"ה, צָוָה, בְּכָסָה בְּבָזָק
חַתָּר חַלְלָה — חַפּוּר חַפּוּר וּנוּקָבָה
חוּוָה, בְּמַחְיעָה, כִּי שָׁמְכָנָס חַפְלָת
עַבְדִיךְ (ה), וְאַזְעַתָּנוּ תָבָא לְפָנֵי כָּסָא
כְּבָדָק לְהַתְּקִבָּה.

קָרָא — הַכְּרוּ עַל שָׁנָת רְצִין וְגַוְלָה
שְׁטוֹצָב וְגַעַן שִׁשְׁתָן בְּגַלוֹת, לְהַנְּפִישָׁי
— לְתַתְנוּ מְנוֹחָה וּנוּפָשׁ. כְּבָעָן
נְפִיצוֹתִי — מַהְגָלָת וּהַעֲלָנוּ לְאַיִל
וְמַבּוֹר בְּרָאָשִׁי — וּמַעֲדוֹד בְּרָאָשִׁי
הַעֲלָוִים, כִּמְשׁ בְּמִיכָה (כ) יְוִיעָבָר
מַלְכָם לְפָנָיהם וְהָיָה בָּרָאָשָׁם. רִיבָה הָ
רִיבָי נְפִישָׁי עַם הַגְּנִים, רִצָּחָה לְהַחְלִיצָנִי
— לְהַצִּילָנִי אֱלֹהִי קָדוֹשִׁי.

שְׁנִי רְשֻׁעִים בְּחַצֵּין תְּנוּרוֹת — שְׁבּוּר
שִׁינְיוֹת בְּכָלַי המִוּדוֹ לְכָבָד — בְּחַצֵּן,
עַל יְדֵי שְׁבּוּר וְאַלְמָן אֹתָם תְּהֻרוֹת
— שִׁיחָיו נְשׁוֹחִים אֶלְמָנוֹת מַכְעִילָה
וּשְׁכָלוֹת מַבְנִיהָן, תְּשִׁפְךָ דְמָם אֶרְצָה,
יְרוֹת — שִׁיכְלֵל יְיָלוֹשׁ בְּעֶפֶר הָאָרֶץ,
תְּמוֹתָה — תְּמִימָה, אֶת יִשְׂרָאֵל הַוְתָר
— גַּשְׁאִירָה לְטוֹב, וּכְאַסְנוֹת לְאַרְשָׁע
— כִּמְשׁ יְאַרְשָׁתָן לִי בָּאָמָנוֹה (וְשָׁעָה
(וְשָׁעָה).

נְדוֹר — שְׁקָם פְּרָצָת סְכָת דָוד הַנוֹּפְלָת,
רוֹפָם קָרִיה — אֶת יִוּרְשָׁלַי שְׁמַד עַפְרָה
מְשֻׁפְלָת, שְׁבָוָה — אֶת יִשְׂרָאֵל גַּחַם
בְּלָשָׁן שְׁלָה נְחַפָּת — יְנִיחָמוּ
נְחָמוּ עַמִּי, יְעוּרִי עֹרְרִי, יְהַתְּעוּרִי,

לְרָס אֶת הַסּוֹלָת — לְבָלָל (דִּידִק, יְהֻזָּקָל מו, ד).

(ד) כְּמוֹ שְׁלֹעַ קוּוְלִיס טַעַל, עַל צְנַעַמְלָת, טַל נְזָן לִילָה — נֶלֶג כְּנַעַן טַלְיָה, מְלָיָה, מְלָסָיָב

(ה) מְדִילָמָה נְמַנְדָלָן (קג) גַּמְגַמְתָה טַלְיָה יְמִינָה רְכָבָי מְלָיָה דְלָמִינָה (לְהַעֲזָב טַלְיָה יְמִינָה) "וַיִּמְפְּלַלְלָה
שְׁלֹעַ וְשְׁמַמְמָה וְעַמְמָלְפִילְמָוִי", טַלְיָה "וַיִּמְפְּלַלְלָה", טַלְיָה "וַיִּמְפְּלַלְלָה" — מְלָיָה טַלְיָה כְּמֶלֶט נְפִילָה סְמַכְמָנָה,
וְקָנָלָה, וְשְׁלָגָה וְיְוָעָלָס — לְמַלְכָוָת. (עַמְהָא כְּפָסָי מְוֹלָה, וְכְרִוְעָנָמָי פְּרִיק יְהִי כְּגָבָה (ט):)

ההתועררי", "ושרש אשיש" (ו). מאורה הדאָר – תן להם מאור הגוזע לעזיקים וותאָר פֿאוּפֿלְת – והאָר להם חשכת הגלוּת.

בנה עירך כימי עולם, רפא – בנה מה חדש מובחר, היכל ואולם ואדי הדודה וישראל יבדוק שם לעולם, וללמען יגדיל שטח משלים ועד שלים.

אל פָּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כֶּפֶא רַחֲמִים, מְתֻנָּג בְּחִסְידוֹת מוֹחֵל עֲנוֹת עַמוֹּו,
מַעֲבֵר רָאשׁוֹן רָאשׁוֹן, מְרַבָּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפָעוּשִׁים,
עוֹשֶׂה אֱדוֹקָות עִמְּקָלְבָשָׂר וּרוֹתָה, לֹא כְּרַעַתָּם חָגָטָל. אֶל הַוִּרְתָּלָנִ
לוֹמֵר שֶׁלַשׁ עָשָׂרָה, וּזְכֵר לְעֵנָיו בְּרִית שֶׁלַשׁ עָשָׂרָה, בְּהָדָעָת
לְלַעַג מְקָרָם, כְּמוֹ שְׁבַתְּבוֹן וַיְרֵד יְהוָה בְּעָנוֹן וַיַּחֲזֵב עַמוֹּ שֶׁם וַיָּקֹרֵא
בְּשֵׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל־פָנָיו וַיִּקְרָא:

יהוזה | יהוזה אל רחום ותען ארך אפים ורבייחסיד ואמת נצר
חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטא וונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאינו ונחלתנו:

**סלוח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלוח. ורביחסר לכל קראך:**

יג פומון. חתום בו שם מחברו (רכנו) יצחק

**בְּאַשְׁמָרָת הַבָּקָר קָרָאתִיךְ אֵל
מְהֻלָּל. יְעַבְּרִיךְ**

(1) מרכז גמפיקת (ל'ג), (ב): "נאמנו לנו כי פטומים נלו נלו בפין (הילא, ה, ז) כלה חככה" מחר בקדימה" נקבעו מנהים כדי פטומים יעממו נאמנו עמי". יש לנו פסחים צ'כלה ממכה' כפל קו', מנות צמלצלהות שנחטפותכו בירטלן בטולות זו (כמו צנדראס (צאנזעט' מטורו!)), סוכן לטיל (ו') נתומן יערלן וועד' (ו' ל'ג) נמס האגדות כבולהם קוו. וועד מרכז גמפיקת (ל'ג, ז): "ולא צי פטומים טרכ' מיכ', גול' נט' צדאי קנקנן צי טרכ', מיכ' ד' טרכ', צי טרכ' טיל קאנ' נט' פיק' הקדימה' מינמהם צבע מיכ' טרכ' טרכ' מיכ' קון יונטראָה".

פנימי חיים

(א) פלני נא מה נרכות ג' חס קללה מלוק ג' לו לי מIALIZED, והתמכמתה קהילוונה צפמי בטקר סביריה, טבאיווקט בטמץ.

סליחות ליום רביעי

חין-ערבי. יום לבי לך סולל.
ותגיה אהיחבי. ובאור בקר
יהלל. מלבי ואלהי כי אליך
אתפלל:

צרי מזעטיך. באף חרפוי
עטך. ונשאתי איטך. ברגש
שאון קטיך. שפוד-עליהם
וועטך. וחרוץ אף מטרוטיך.
ו堪א אל לשטך. אשר בגנים
מחולל. מלבי:

עליך חין ערבי – חנתני שאני עורך
לפניך, ביום אשר לבי, לך סולל – לך
משכחה, תונגה – ותאר את חשבוי, עד
שכאור בוקר, יהולל – יואר, עשה כן
שלבי ואלהי כי רק אליך אטפלל.

צרי – העמים המזיקים לי הם
גם מושיטיך – מכעסיך, בכך שהם
עבדים עבדה רורה, בחורן אף חרטו
– גדרו את שפר, על שניים הוליכים
בדרכם, ואני נשאתי איפר – סבלתי
ויאתך, גם בשמעי רגש = שאון – את
רעש המונס של קפץ – המתבקצים
למרוד בך ולרדות בעמך (ב). שפר
עליהם עטך = וחורן אף, ממופיר,
ו堪א-ה-שםך, אשר בניים מהולל,
אשר אומרים הגויים "אייה נא
אליהם".

חי רוצב על-עב קל. אם
תעלני במטקל. צרכי בחול-
ים יתקל. ורשע בנזח יקל.
וזאם נהיב ארחי מעקל.
וזדני בשור הנסקל. שקלה
בפלם מהולל. איש מפשעים
מחולל. מלבי:

חי – הקב"ה, הרוכב על עכ – ען
כל אם תעלי במשקיל כדי לדון
אותי במואוני זדק, מבקש אני: צדי
– שזכותינו בחול יתקי – ישקל
כחול ים ויחשוב בעיניך ככדים,
ואלים רישי יקי – ייחסב קל
בעיניך נונצת. וגם אם נהיב: ארחי
– דרך הלוכי משקיל – מעוקם מדורך
הטובה, ויזיין צריך להגmr כשור
הגסק – למיטה, חי, בכל זאת
שקלה בפלם מהולל – שkol זכוות
בפלס משובח וטוב, כדי שיכריעו
הזכויות, שהרי איש, מפשעים מחולל
– שהרי האדם נברא ומוחול בעונן

פנית אפתור

יג. סולל – מלשון: ישלו לרוכב בעבורתו – ופרשיש: טולו – לשון שבת, (תHALIM סח.) והע, לשון אשא המسلطות בבנה קטן, שפטנות המשתקעת ומחככת בנה עלייה, כלומר
לבי דרבוק ומוחobar בך, (עה"ב). מהולל – מלשון 'בהלו נדר' (איובי כת, ב לשון אור (רש"י)).
מפשעים מהולל – כמייש (תHALIM נא, ז): זו בעון חולתי – נבראתי, (מצחודות).

(ב) מיום על הכלילם מפקדים צדלים (פי' פטירין): "יזכיך גלען מפקדים קמץ" – מפקדים קמץ
מן כמייל כלן גלען טפיקם קמץ, מנד צכל מי אקסס כנגד טראלן קס כנגד הקא"ה. וכן טול
טולר (מלטס ע, ג): הולל מפקדים קול גולרין קולן קמץ טולר מלוד". ועוד גלען אס: "עלאם
טוקין מן כמייל כלן גלען טולר טליקין – לפטיד לטט. שפוך עזידות שטיך" וגוי (טalias ספ.၊
ספ.): שפוך מפקך פל וגוייס (פס עט, ז) מפי מה, כי מלן גם יטקה". חסנו מה טקיס צפיטט
שפוך פלאס וגוי.

סליחות ליום רביעי

"כי יציר לב האוד רע מגעוורו" (כחשיין)
(ג) דין הוא שחרות עליו (ג).

קופס – הקם הרישות בית המקדש,
אשר בס' שכן ארון ובדיו, והלבש
אהרן הכהן את פניו – שמונה
הבדרים, ואילו הרובה וגוזה בצדיו
– זה הרובה שלוח בנו חיזי לצדונו,
ההינן, בני ישמעאל שנאמר בו (בבא"ה
ט) "ויהי רוכה קשת", אכן – ישלים
לו הקב"ה כפרוי מבעדיו – וכי
מעשי. ואיש נורת צל פדריו – בני
עשו הרושע שהיה מorder בקב"ה, יונש
בלשון אש שחטא מאות ה' ותאכל
בידי – את בניו, וכערו שניהם – עשו ישמעאל (ח) יהדו באשר יכבר הגל עד תומו – כמו
כך – ומכלת את האיכל עד חומו (ח).

**קופס ארון זבדי. והלבש
אהרן פדי. ורובה וצדקה
בצדיו. יאבל פרי טעבדי.
ואיש נורת על-מזריו. לשון
יחחו. באשר יברר הגל. מלכ:**
בדיו – את בניו, וכערו שניהם – עשו ישמעאל (ח) יהדו באשר יכבר הגל עד חומו (ח).
שהשן מעבר ומכלת את האיכל עד חומו (ח).

**קדוש על בל-אדון. עם בל
יצורי נדון. חזה וריבי איש
מדון. מדבר עלי בזדון. נובחי
יעזר בידון. וחותחה כי ידון.
תנה את נפשי לשלה. מוליך
יוצאים שלו. מלבי ואלהי כי
אליך אתחפל:**

**אל מלך יושב על-בפה רוחים, מתרגע בחקידות מוחל עונות עמו,
מעבר ראשון ראשון, מרהבה מתיילה לחטאיהם וסלייתה לפואחים,**

(ג) ועוד נפצע נפלת, שקלת בפל – מהוליך, מאולג נט כפיה נל ס', סטולג גרכ פאנטום, מהר
סקול נפלג, איש, פשעים שחוויל, הלאס ציליטו מעון טולמי וממלט לממלט ממי" (חפסן נט, ו).

(ד) פקוק נמלכת נ' ז: וכפי סטולו פ"ל נ"ק כ-:

(ה) פין נעלם פין, ו "עלם צער ומונמו".

(ו) מלון ייזו נק פ", (טילס ג' ג).

(ז) מזוק פפי מלמר פ"ל (כ"ג ט). על האבן: גמפלט מלט, יוד וממה, וועלם ומלגט, נעלם
לעת וועלם נמה (– נס פראט, يولט גטפה ומפעה נט בעטם, וועלם נעלם ומלגט
סמת המלך גאנטנטו, נעלם ממע ראות להווג נט כסוטם. רס"ז). ממליך ליקט רון צטן, סות
ירל כרע קו מלון סמות.

סליחות ליום רביעי

עושה אזכות עם־כל־בשר ורוח, לא בראותם תגמל. אל הורית־ילט
לומר שלוש עשרה, וכבר לנו הימים ברית שלוש עשרה, בהודעת
להען מקרים, כמו שפטוב וירד יהוה קען ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויצבר יהוה על־פנו ויקרא:

יהזה ז יהוה אל רחום ותנוון ארך אפים ורביחסיד ואמת נצר
חסיד לאלפיים נשא עון ופשע ותפאה וגנה: וסלחת לעוננו
ולחטאינו ונחלתו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מטל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורביחסיד לבליךראיך:

ובידרכיך יהוה ומקירך, כי פועלם הטהה: זברנו יהוה ברכzon עטה,
פקדנו בישועתך: זבר עדתך קנית קדם גאלת שבת
נחלתך, ברצין זה שכנת בו: זבר יהוה חbeta וירושלים, אבבה
zion אל־תשכח לנצח: אתה תקום תרתם ציון, כירעת לתגנה ביר
בא מזעד: זבר יהוה לבני אדם את יום ירושלים האמורים ערו
ערו, עד תיסוד בה: זבר לאברם ליצחק ולישראל עבדיך אשר
נשבעת להם בך ותרבר אליהם ארבה אתי־זרעכם בכוכבי השמים.
ובילדארץ זואת אשר אפרהוי אנטן לזרעכם ונחלו לעולם: זבר
לעבדיך לאברם ליצחק וליעקב, אלתפנ אל־קשי העם הזה
ואל־רשעו ואל חטאיהם:

ובידליך ברית אבות כאשר אמרת, זברתי את בריתך יעקב, ובפ
את־בריתך יצחק, ובפ את־בריתך אברם אופר והארץ אוכב:

ובידליך ברית ראשונים כאשר אמרת, זברתי להם ברית ראשונים,
אשר הוואת־ראם מארץ מצרים לעני דנויים להיות להם לאלהים אני
זהה:

עשה עטנו בטה שhortחטטנו ובפ נמיות ביהוות באריין איביכם לא־
באקטים ולא־געלאים לבלתם להפר בריתך אפתם, כי אני יהוה
אלתיכם: השב שבוטנו ורחתנו בטה שבתוכב, השב יהוה אלתיך אני
שבורך ורמחך, השב וקצתך מבליה עפיטים אשר הפיאך יהוה אלתיך

שפתה: קבץ נגידיט קפה שבטוב, אם יתגינה נידח בקאה הנטים, מכם יגאך זהות אליהך ומכם יקח: מה פשעינו בעב ובגען בטה שבתוב, מהיתך בעב פשעיך ובגען חטאיך, שובה אליו כי נאלתיך: מה פשעינו לטענה באשר אטרת,אנבי אنبي הוא מטה פשעיך לטעני וחתטאיך לא אוכב: הלאן דפסאייט פאלג ובצבר בטה שבטוב, לבניא וניבחה יאמר יהוה, אם יהיו דפסאייטם בשנים פאלג ילבנ אסיאדייטו בתולע מצבר יהיו: ורק עליינ מים טהורין וטהרנו בטה שבטוב, וורקתי עלייכם מים טהורים וטהרתם, מכל טפאותיכם ומכל גלגוליכם אטהר אתחכם: רהם עליינ ואל תשחיתנו בטה שבטוב, כי אל רחום יהוה אליהך לא ירקה ולא ישחיתך, ולא ישכח את בריתך אשר נשבע לך: מול אתי לבבנו לאבהה את שפה בטה שבטוב, וכל יהוה אליהך אתי לבב וэтילבב ורעה, לאבהה את יהוה אליהך בבל לבב ובבל נפשך לא פען תיע: והפצא לנו בבקשותנו בטה שבטוב, ובקשותם שפם אתי יהוה אליהך ומצתת, כי תררש בבל לבב ובקלינשך: התביאנו אליהך קרשך ושפטתנו בבית תפלתך בטה שבטוב, ובכיאותים אליהך גירושי ושפטתים בטה תפלה עולמיים ובקיהם לרוץון על מזבחו, כי ביתו ביתה תפלה יקרה לכל העם:

שמע קולנו יהוה אלהינו חום ורhum עליינ וקבל ברוחמים יברazon אהית תפלה לנו: השיבנו יהוה אליך ונשובה חרש ימינו בקדם: אטריינו האוזה יהזה בינה בגננו: יהיז לרצונ אטראיפנו ותגין לבנו לפניך יהזה צורנו ונגןנו: אל תשליבנו תשליבנו מלפניך ורוח קרשך אלתתקח מטהנו: אל תהשליבנו לעת וקהה בבלות בחרנו אלתעוזנו: אל תהעוזנו יהזה אלהינו אלתתקח מטהנו: עשה עטנו אותן לטובה ויראו שונאיינו ניבשו ביראה יהזה עוזרתו ונחתתנו: ביריך יהזה הזחולנו. אתה תעננה אדרני אלהינו:

אליהיט ואלהי אבותינו. תפוא לאגיך תפלהנו. ואל תהעלם מתייחסנו. שאן אן עז פנים וקשי ערפ לוטר לאגיך יהזה אליהיט ואלהי אבותינו צדיקים אנתנו ולא הנטן. אבל אנתנו ואבותינו הנטן: אשמננו. בגרנו. נולנו. דברנו דפי. העוינו. ותרשענו. זדע.

חַמְסָנָה. טְפֵלָנוּ שָׁקָר. יַעֲצָנוּ רֹעַ. בִּזְבָּנוּ. לְצָנוּ. מְרֻדָּנוּ. נְאַצָּנוּ.
סְדֻרָנוּ. עָזָנוּ. פְשָׁעָנוּ. אַרְגָּנוּ. קְשִׁינוּ עַרְפָּה. רְשָׁעָנוּ. שְׁחַתָּנוּ.
הַעֲבָנוּ. הַעֲיָנוּ. הַעֲכָנוּ.

**סְרִנוּ מַמְצֹוָתֵיךְ וּמַמְשִׁפְטֵיךְ הַטוֹבִים וְלֹא שֹׁׁה לָנוּ. זֶאת אֲדִיק
עַל-בֵּל הַבָּא עַלְינוּ בַּיְאָמָת עֲשִׂית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:**

**אֲשֶׁר נָמְלָעָם. בָּשָׂט מַכְלָדוֹר. גָּלוּה קָפְנָן מַשְׁוֵשׁ. דָּרוּה לְבָנָן בְּחַטָּאָנוּ. הַחֲלֵב
אוֹזְנוּן. וְגַפְרֵעַ פָּאָרָנוּ. וּבָוֵל בֵּית מַקְרָשָׁנוּ תְּרֵב בְּעֻזָּנוּן. טִירְתָּנוּ הִיְתָה לְשָׁטָה.
יְפִי אַדְמָתָנוּ לְוָרִים. כָּנָנוּ לְגִכְרִים:**

ולודין לא שבען בפערונט. והוא אך נעי פגיטו וונקאה ערפנט, לומר לפניך יהוה אלחנן ואלתי אבותינו צדיקים אונחן ולא חטאן. אבל אונחן ואבותינו חטאנן:

**אָשְׁטָנָה. בְּגַדְנוֹ. גּוֹלָן. דְּבָרֶן דְּפִי. הַעֲוִינוֹן. וְהַרְשָׁעָנוֹ. זִדְנוֹ. חַמְסָנָה. טְפֵלָנָה
שָׁקָר. יְעַצְּבָנָה רַע. בְּזַבְּנָן. לְצָבָן. מְרַדְּנָן. נְאַצְּבָן. סְרָרָנָן. עַירָּנָה.
פְּשָׁלָעָן. אַרְגָּנָן. קְשַׁיטָן עַרְתָּף. רְשַׁעָנָן. שְׁחַתָּנָן. חֻבָּנָן. תְּעִינָן. תְּעַתָּעָן.
סְרָנָן מְפַצְּזָוָתִיךְ וּמְפַשְּׁפְּטִיךְ הַטוּבִים וְלֹא שְׂחוֹת לָן. וְאַתָּה אָדִיק עַל־כֵּל
הַבָּא עַל־ינֵךְ בְּרִיאָתְךָ עַשְׁתִּית וְאַתָּה נִזְרָעָנוֹ:**

לענין עשקו עמלנו. קמץ וטמורט מפטן. ברני עלים עליון. סבלנו על שבטן. עברים משלו בון, פרק אין מידם. צרות רבות סבבונו. גראנץ יודה אלדנץ. רתקת מפטן בעונינו. שבנו מאחריך. תעינן ואברנץ. וערין לא שבנו פטעהונגן. ודייך ניעי פגיט ונקשה ערפנ זומר לפניך יהוה אלדנץ ואלדי אבותינו צדיקים אונטו ולא חטאנו. אבל אונטו ואבותינו חטאנו:

הבא עלין כיראת עשות ואנחנו הרשען:

הערשען ופֿשען לבן לא נאשען ווּתן קלבט לזוב הַרְחָק רְשָׁע ווִיחַש לְבָנָי יְשֻׁעָה. כבתרוב על יד נבייה, זוב רשות דרכו ואיש אין מוחשבתי, וושב אליזעה וירחמו ואלאלהיט בירקהם לפולחו:

טשיה ארךך אמר לך ניך, שנויות טיבין, מנקודות נקי: נקי יהוץ אלהינו מבל פשעינו. וטהרנו מבלטאותינו. זורק עליינו מים קהורים וטהרנו. בבחוב על יד גביאך, זורקתו אליכם מים קהורים ואנרכם, אבל טואתיכם ובקל גוליכם אטהר אחכם:

עטך ונחלתך, רעבי טובך, אטאי תקדח, האבי ישעך, יבירו ונדשו כי ליהזה אל לוחים שפה. אל חנון שפה. בנו נקרה שפה. יהזה עשה למטען שפה. עשה למטען אטפה. עשה למטען בריתך. עשה למטען אדרך ותפארתך. עשה למטען דתך. עשה למטען הוודה. עשה למטען וועודה. עשה למטען זכרה. עשה למטען סודך. עשה למטען טבה. עשה למטען יחוודה. עשה למטען גאנך. עשה למטען קבוצה. עשה למטען לפיך. עשה למטען מלכובך. עשה למטען גאנך. עשה למטען סודך. עשה למטען צויה. עשה למטען פארך. עשה למטען זרכחה. עשה למטען קראשתה. עשה למטען רחפייך הרים. עשה למטען שכינחה. עשה למטען תהילתה. עשה למטען אוניבך שוכני עפר. עשה למטען אונברדים אצחק ניעקב. עשה למטען טשה ואהרן. עשה למטען דוד ואלמה. עשה למטען ירושלים עיר קראשך. עשה למטען ציון משליכן בבויך. עשה למטען אשפות תיבלה. עשה למטען בריסות פאנבהך. עשה למטען ברונינס על שם קראשך. עשה למטען אבוחים על יהויך. עשה למטען באיז באש ובפבים על קידוש אנטה. עשה למטען יונקי שרדים שלא חטאנו. עשה למטען גטולי חלב שלא פשעי. עשה למטען תינוקות של בית רבן. עשה למגעך אם לא למגענו. עשה למגעך והושענו:

עננו דליה עננו. עננו אללהינו עננו. עננו אבינו עננו. עננו בוראנו עננו. עננו פואלן עננו. עננו דורשנו עננו. עננו האל הצעמן עננו. עננו ותיק וחסיד עננו. עננו זה וישראל עננו. עננו כי וקדים עננו. עננו טוב וטביב עננו. עננו יודע זאר עננו. עננו כובש קעסים עננו. עננו ליבש אדקות עננו. עננו מלך מלכי הצלבים עננו. עננו נורא ונשגב עננו. עננו סולח ומחיל עננו. עננו עונה בעת אורה עננו. עננו פורה ומיאל עננו. עננו צדיק וישראל עננו. עננו קרוב לקוראי עננו. עננו רחים ותחנן עננו. עננו שופע אלאקייזים עננו. עננו הווטך תפיטים עננו. עננו אלני אבותינו עננו. עננו אלני אברדים עננו. עננו פחד אצחק עננו. עננו אביך יעקב עננו. עננו קשאה בעזום עננו. עננו רך לר Zusot עננו. עננו עונה בעת רצון עננו. עננו אבי יתומאים עננו. עננו דין אלטנות עננו:

סליחות ליום רביעי

מי שענה לאברכם אבינו בחר המורה הוא יעננו. מי שענה ליאתך בן קשונאך על גבי המורה הוא יעננו. מי שענה לישקב בית אל הוא יעננו. מי שענה לירוק בית האסורים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו על ים סוף הוא יעננו. מי שענה למשה בתרובת הוא יעננו. מי שענה לאברהם בטהרת הולא הוא יעננו. מי שענה לאליהו בטהרת הולא הוא יעננו. מי שענה לירוחם בטלטול הולא הוא יעננו. מי שענה לאלישע בירוחו הולא הוא יעננו. מי שענה לירוח בטהרת הולא והוא יעננו. מי שענה לירוח בטהרת הולא הוא יעננו. מי שענה לירוח בטהרת הולא והוא יעננו. מי שענה לירוח בטהרת הולא הוא יעננו. מי שענה לירוח בטהרת הולא והוא יעננו.

הקדקים וכחפים ותחפירים ותלישרים הוא יעננו.

רְחַמָּנָא דָעִי לְעַנֵּי עֲנֵנָא. רְחַמָּנָא דָעִי לְתַבִּידִי לְקָא עֲנֵנָא. רְחַמָּנָא
דָעִי לְמַבִּיבִי רֹוחָא עֲנֵנָא. רְחַמָּנָא עֲנֵנָא. רְחַמָּנָא חָום.
רְחַמָּנָא פָּרוֹק. רְחַמָּנָא שׁוֹבֵב. רְחַמָּנָא רַתְמָן עַלְן הַשְׂתָא בְּעַנְלָא
וּבְזַפְּן קָרִיב:

ויאמר רוד אליך ארליך פאה. נלהבא בדרכיה בירוטים רחמייך וקידאים אלאלעה:
רחום וממן חפטאתני לךnid, יהזה מלא רחמים רחם עלי' ומקבל
תחנוני: יהזה אל באפק תוביתני, ואל בחתוך תיפורני: חגני
יהזה כי אלטיל אני. רפאני יהזה כי נבהלו עצמי: ונפש נבהלה
פאד, ואתה יהזה עדמתי: שובה יהזה חלאה נפשי, הוושעני למפע
חפרק: כי אין בטעות זברך, בשאול מי יודהילך: געתי באנחת
אשתחה בכליללה טotti, בדקעתני ערשי אסקה: עשות מבעם
ענין. עתקה בכל-צורי: סורו טאגני קל-פצעלי און, כי שמע יהזה
קול בעבי: שמע יהזה תחנתי, יהזה תפלה זקח: יבשו זוקהלו פאר
כלאיבי, ישבו יבשו רגע:

טמי ופסי פטית וטחית. ספיק טן שאול לתי עלא. ברא בר חמי אבוזי
לקנית. אבוזי דזים אפי לאבא. עבזא דפריד נפיק בקולד. טרה
תאייב ותבר קויליה: ברך גראד און וטשין קפה. הָא רוי נפשין גידין
פדרין. עבד און וטירודן קפה. הָא בבאזיא הָא בשכיתא הָא בטלקוירא.

בקומו מנקה בריטמה דעתישין. אףיו לא באין דתוקוף אלון. עד דלא גני נמי לא
בשבאי:

טבניש רוחמים הבנiso רחמיינ, לפני בעל הרוחמים. טשמייש תפללה השמיינ
תפלתנו, לפני שופע חפה. טשמייש אצקה החמייש עצקתו, לפני
שופע עצקה. טבניש דסעה הבנiso דבנוטין, לפני פלא מתרחה בריטמה.
השתרלו ותרכטו תחתה ובקאה, לפני מלך אל רם ונשא. הונירו לפני השמיינ
לענין, הויה ומעשין טובים שלשותני עפר. יופר אנטחים ויתה ורעם, שלא
תאביד שאarity יצחק. כי צאן רוחנאנון היה לתרעה. ישראל ניראך לחש
ולשנינה. מיר ענן אלהי ישען. ופרט סכל גורות קשות. וחשעה בריטמה
הרבאים פשיט אדרקה ועפיה:

פָרֵן דבשְׁמֵיא לְךָ מִתְחַנֵּן, בָּכֶר שְׁבֵיא רְמִתְחַנֵּן לְשִׁבְיָה. כּוֹלְהָן בְּנֵי שְׁבֵיא
בְּכָסְפָא מִתְחַרְקֵין, וְעַמְּדָה יִשְׂרָאֵל בְּרִטְמֵי וּבְתַבְנֵין. תֵּב הַן שְׁאַלְתֵּין וּבְעִתֵּין, רְלֵא
נְהִיר רִיקֵם פָּנֵן גְּרוּתָה:

פָרֵן דבשְׁמֵיא לְךָ מִתְחַנֵּן, קָעְגָּה אַרְמָנָן לְטָבִיה. עַשְׂקֵי אָנָן וּבְחַשּׁוֹקָא שְׁרֵקָן.
פָרֵן נְפָשֵׁין פְּעַקְמֵין דְּבִשְׁיָן. סְלָא לִיתְהַן לְזִוְּהָה, פָרֵן עֲבֵד בְּדִיל גְּנָפָא
דְּנוּרָה עַם אַבְרָהָם:

שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, שׁוֹמֵר שאarity יִשְׂרָאֵל. וְאֵל יִאָבֶד יִשְׂרָאֵל,
הָאוּמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.

שׁוֹמֵר גּוֹי אֶחָד, שׁוֹמֵר שאarity עַם אֶחָד, וְאֵל יִאָבֶד גּוֹי אֶחָד.
הַמִּיחָרִים שְׁמַך יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַזָּה אֶחָד.

שׁוֹמֵר גּוֹי קְדוּשָׁה, שׁוֹמֵר שאarity עַם קְדוּשָׁה. וְאֵל יִאָבֶד גּוֹי קְדוּשָׁה,
הַמְּשֻׁלְשִׁים בְּשַׁלֵּשׁ קְדוּשָׁות לְקְדוּשָׁה:

מִתְרָאָה בְּרִטְמֵים וּמִרְפֵּים בְּתַבְנֵים. הַתְּרָאָה וְהַתְּפֵשָׁה לְדוֹר עַנִּי כִּי אֵין
עוֹז: אַבְנֵי מַלְכָנוּ תְּנֵן וּעֲנֵנוּ, כי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׁים. עֲשָׂה עַמְּנֵי אַדְךָה
וְתִּקְדַּר וְהַלְשִׁינָנוּ:

ואענט לא גָּדוּ מְהֻנְצָה כִּי עַלְיךָ עִיגִּינָה: זִכְרָרִטְמָה יְהוָה וְתִּסְרִיךָ, כי
פְּעוּלָם הַטָּה. זִיכְרָרִטְמָה יְהוָה עַלְיכָן, פָּאַשְׁר יַחֲלֵן לְךָ: אֱלֹהֵינוּ
לְטַעַונָתָה רָאשָׁנִים בָּכֶר יַקְרָמוּ רַחֲמִיקָה, כי דָלָעַט בָּאָדָה: (עַגְרָנוּ בְּשָׁם
יְהוָה עַשְׂה שְׁמִים וְאֶרְזִין) חָנָן יְהוָה תְּגַנֵּן, בִּירְבָּב שְׁבָעַט בּוֹו: בְּרָנוּ
תְּהִסְתּוּפָר: (בְּרָנוּ עַקְרָה תְּנוּפָר). בְּרָנוּ תְּמִימָות תְּנוּפָר: יְהוָה הַוְשִׁיעָה
הַמְּלָאָךְ (עַמְּנֵי קְיָם קְרָאִיטָן) בְּרִיהָא זְעַרְעָן, זִכְרָרִטְמָר אַבְנָעָן: עַרְעָט
אֱלֹהִי יְשֻׁעָן עַלְצָבָר בְּבוֹדָשָׁקָה, וְהַצְלָעָן וּכְפָר עַלְתַּפְתָּאִיטָן לְפָעָן שְׁמָךָ:

סלייחות ליום רביעי

ויתנו כל ותחקדש שמה ר' בא: בעלמא ר' קרא ברעננה זטולך מלכונה.
ונצח פורקה ויקרב (גיא קז) קשיטה) בתייכון ובזיטיכון יקחוי ר' כל בית
ישראל בענלא ובוטן קרייב, זאמרו אמן:

יבָּא שְׁמַה רְבָא בְּכָרֶךָ לְעָלָם וְלְעַלְמִי עַלְפִּיאָ:

וְבָכָרֶךָ וְשְׁמַבֵּחַ וְחַפֵּר וְחַרְופֵּם וְוִתְנַשָּׂא וְחַבְדָּר וְוַתְּעַלְהָ וְוַתְּהַלֵּל שְׁמַה רְקֹודְשָׁא. בְּרוּךְ הוּא לְלֹא מִן כֵּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירַתָּא תְּשַׁבְּתָה וְנַחֲמָרָא דְּאַפְּידָן בְּגַלְפָא. וְאַסְרָה אַפְּנָן:

קהל: קבל בתרבויות ותרבות איה חפלה;
תתקבל צלההן ובעהן דבל ישראלי קרט אבותון די בשמייא ואקרו אטן;
קרול: די שם זהה מביך פערת ועד עילם;

עזה שלום במרומי זהא יעשה שלום עלייך ועל כל ישראל ואמרו אמן:
קהל: אער מעם דיה עליה שפים ואין:

סליחות ליום חמישי

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך פלה: אשרי העם שבכה
 לו, אשרי העם שיזהו אליהו: תהלה לדוד,
 ארומטך אליה הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל-יום אברכך, ואהלה שטך לעולם ועד: גודל יהזה
 וטהל פאך, ולגדרתו אין חקר: דור דור ישבח משיח,
 וגבורתיך נגידו: בר בבוד חזך, ודבורי נפלאותיך
 אשיתה: ועוזו נוראותיך יאמרו, גדרתך אספראה: כבר
 רב-טובך יביעו, וארכתך ירגעו: חנון ורחות יהזה, ארך
 אפים וגדרת-חפר: טוב-יהודה לבל, ורחתיו על-בל-מעשין:
 יודך יהזה כל משיח, וחסידיך יברכוּה: בבוד מלכותך
 יאמרו, וגבורת-ידיך ברו: להודיע לבני האדם גבורתו,
 ובבוד בר במלכותו: מלכותך מלכות כל-עלמים,
 וטפתך בבל-דור ודור: סופך יהזה לבלי-הנפלים,
 וזוקף לבלי-הפטופים: עני כל אליך ישברו, ואתתנו
 להם את-אכלם בעזה: פותח את-ידך, ומשביע לבלי-חי
 רצון: צדיק יהזה בבל-זרבי, וחסיד בבל-משיח: קרוב
 יהזה לבלי-קראו, לבל אשר יקרהו באמת: רצוני-ראוי
 יעשה, ואת-שונעתם ישמע ווישיעם: שומר יהזה את-כל-
 אקביז, ואת בלא-הקשעים ישמיד: תהלה יהזה ידבר-פי
 ויברך כל-בשר שם קרצו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הלויה:

ותחיה זיגל נא, מה ארצי כאשר דברת לאטר: וכבר רחמי יהז והסדר כי פעלום בפה:
 יתברל ויתכחש שפה רבעא: בעלא ד גרא קרעטה וימליך מלכותה.
 נאצפח פורקנה ויקרב ניא קץ קשיטה: קטיעון וקיוטען וכתען רקל
 בית ישראל בענלא וגונן קרב, ואפרוא אמן:

סליחות ליום רביעי

וַיְהִי גָּדוֹל וַיְתַקְרֵב שָׁמָה רַبָּא: בַּעֲלָפָא דַי בָּרָא בְּרוּוּתָה וַיְמַלֵּיךְ פְּלֻכָּותָה.
וַיִּזְמַטֵּח פּוֹרָקָה וַיְקַרֵּב (נֵיא קֶזֶן פְּשִׁיחָה) בְּתוּבָן וַיְזִימְבָּן יְבָתָי דָּבָל בֵּיתָה
יְשָׂרָאֵל בַּעֲלָפָא זְבּוּסָן קְרִיבָה. וַאֲסַרְוָה אָמֵן:

וְהִיא שָׁמָה רַבָּא פְּבָרֵךְ לְעַלְם וַיְלַעֲלֵטֵי עַלְמָיו:
וַיְתַבְּךָ וַיְשַׁתְּבַח וַיְחַפֵּר וַיְתַרְוּס וַיְתַגֵּשָׂא וַיְתַהְדֵּר וַיְהַעֲלֵה וַיְתַהְלֵל שְׁפָתָה
דָּקְרָשָׂא. בָּרֵךְ הוּא לְעַלְלָא טַן כָּל בְּרִכָּה וְשִׁירָה תְּשַׁבְּחָתָה וְשַׁבְּתָה
דְּאַמְרֵין בַּעֲלָפָא. וַאֲסַרְוָה אָמֵן:

קְהֻלָּה: קְבָל קְרָבָים וּבָגְנָן אֶת חַפְלָתָנוּ
תַּהְקַבֵּל צִלְׁחָהוּן וּבְעַזְׁחָהוּן דָּכָל יְשָׂרָאֵל קָרֵם אֲבוּהוּן דַי בְּשִׁמְיָא וַאֲסַרְוָה אָמֵן:
קְהֻלָּה: וְהִיא שָׁמָה בְּנֵד מְשֻׁה מַשְׁעָה מַשְׁעָה עַל עַלְמָן:

וְהִיא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שִׁמְיָא וְתִים טּוּבָם עַלְיט וְעַל כָּל יְשָׂרָאֵל וַאֲסַרְוָה אָמֵן:
קְהֻלָּה: אָעָר פְּעָם הָהָה עֲשָׂה שָׁמִים וְאָרֶן:
עֲשָׂה שָׁלוֹם בְּמַרְקוֹי הָהָה יְעַשֵּׂה שָׁלוֹם עַלְינָן וְעַל כָּל יְשָׂרָאֵל וַאֲסַרְוָה אָמֵן:

סליחות ליום חמישי

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך פלה: אשרי העם שבכה
 לו, אשרי העם שיתהוה אליהו: תהלה לדוד,
 ארומטך אלוהי הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל יום אברךך, ואהלה שטך לעולם ועד: גודל יהוה
 וטהלל מאר, ולנדתנו אין חקר: חזר לדור ישבח מעשיך.
 יגבור תיך יגידו: ברך בבוד הוזך, ודברי נפלאתיך
 אשיה: נצוו נראותיך יאמרו, וגדרתך אספRNA: זכר
 רביתוק יביעו, ואדרתך ירגנו: תנונ ורחום יהוה, אריך
 אפים גדרתך: טוביהה לבל, ורחתך על-בל-מעשיך:
 יודך יהוה כל מעשיך, וחסידיך יברוכך: בבוד מלכותך
 יאמרו, ובגבורתך ידיברו: להודיע לבני הארץ גבורתו,
 ובבוד ברך מלכותך: מלכותך מלכות כל-עלמים,
 וטפלתך בבלדור זדר: סומך יהוה לכל-הנפלים,
 וווקף לכל-הקבופים: עני כל אלה ישברו, ואתה נתן
 להם את-אכלם בעתו: פותח את-זיך, ומשביע לכל-תני
 רצון: צדיק יהוה בבל-זרבי, וחסיד בבל-מעשיך: קרוב
 יהוה לכל-קראו, לכל אשר יקראו באמת: רצון-יראי
 יעשה, ואת-שועתם ישמע ויזעט: שומר יהוה את-בל-
 אהבי, ואת בל-הרעשים ישמיד: תהלה יהוה ידבר-פי
 יברך בל-בשר שם קרצו לעולם ועד: ואנתנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הלויה:

ונחה גדר נא בה אורי פארה דרכה לאמר: זכר רחפץ יהוה ומפרץ כי פועלם תהה:
 ונגדל ויתקדש שטה ורבא: בעלה מא דיברא ברעתה ויטליך מלכותה.
 ונארח פורקנה ויקרב (נא קא קשיה) כתיבן וקיומיבן וקיימי רבל
 בית ישראל בענלא ובונן קרב, ואפרו אפן:

סליחות ליום חמישי

זה שפה רבא בך לעלם ולבני אלמיא:

תברך ונשבחה ותפאר ותורום ותגشا ותקדר ותעלת ויתקל שפה רקודשא. בך הוא לאן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחתמתא דאסטרן בעטמא. ואמרו אף:

לך ארני האזקה ולנו בשות הפנים: מהנתאותן ומהנה אמר מהינדר ומה גאנדר: נחפשה דרכינו ונחקירה ונשובה אליך, כי ימינך פשיטה לקבל שבים: לאיבחר ולא-בטעים באננו לפניך. ברלים וברושים דפקנו דלטיך: דלטיך דפקנו רחום ותנו, נא אל-חטיבנו ריקם מלפניך: מלפניך מלבנו ריקם אל-חטיבנו, כי אתה שממע תפלה:

שממע תפלה, עדיך קל-בשר יבוא: יבוא קל-בשר להשתנות לפניך יהזה: יבואו וישתנו לפניך ארני, ויברו לשפך: באו נשתחוה ונברעה, נברכה לפניהו, עשנו: נבואה למשבנויות, נשתחוה להרים רגליין: באו שעורי בחוץ חצורתין בטהלה, הוו לו ברכו שם: ואנחנו ברב חקיך נבוא ביתך, נשתחווה אל-היכל-קדש ביראתך: הנה ברכו אתייהה קל-עברי יהזה, העדרים בבית יהזה בלילהות: שאו ידיכם קרע, וברכו אתייהה: רוממו יהזה אל-הינן והשתנו להרים רגליין קדוש הاء: רוממו יהזה אל-הינן והשתנו להר קדשו, בירקוז יהזה אל-הינן: השתנו ליהזה בחרת-קדש, חילו מפנינו קל-הארץ: נשתחווה אל-היכל קדש ונוראה אחשפיך על-הסקה ועל-אטמה, כי הנדרת על-בלשוף אמרתך: יהזה אל-ה צבאות טירטמוד, חסין יה, באמונתך סביבותך: כי מי במשחק יערך ליהזה, יركמה ליהזה בבני אלים: בירגוזל אתה ועשה נפלאות, אתה אל-הים לביך: בירגוזל מעלה-שמיים חסיך, ועד שתקים אטמה: גדור יהזה ומhalb מאר, ולנדלו אין חקר: כי גדור יהזה ומhalb מאר, נרא הוא על-כל-אל-הים: כי אל

גדיל יהוה, ומך גדול על-כל-אללים: אשר מיאל בשפטים
יבארץ אשר-יעשה במשפטיך ובגבורתיך: כי לא יראך מלך
הנום כי לך אתה, כי בכל-חכמי הנום ובקלא-מלכיהם
מאין כמוך: מאין כמוך יהוה, גדול אתה וגדול שפטך
בגבורתך: לך רוע עמי-גבורה, תעו זך הרים וטיך: לך
יום אפיקך לילה, אתה הבינה פאור ושות: אשר בינו
מחקרי ארץ, וחותפות הרים לו: כי יפלל גבורות יהוה,
ישמע בלחלהתו: לך יהוה הגרלה והגבורה והחפארה
והנצח והזהוד בירבל בשפטים ובארץ, לך יהוה הפללה
והתהנשא לבב לראש: לך שמים אפיקך ארץ, תבל ומלאה
אתה יסודות: אתה הצפת כל-גבילות הארץ, קוץ וחוף
אתה יצרים: אתה רצצת ראי לויתן, תתננו פאכל לעם
לצים: אתה בקעת פעון ונחל, אתה חובה נהרות איתן:
אתה פורחת בעז ים, שברת ראשינו תנינים על-הימים:
אתה מושל בגאות הים, בשוא גליו אתה תשבעם: גדול
יהוה ומחלת מאד, בעיד אל-הינו הרקשו: יהוה צבאות
אל-ה ישראלי ישב הרים אתה הוא האלים לבך: אל
נעוץ בסוד-קדושים רביה, ונורא על-כל-קביו: יהוה שפטים
פלאך יהוה, אף אמונתך בקהל קדושים: לבו נרעה ליהוה,
נריעה לצור ישענו: נקמה פניו בחדוה, בומידות נרעע לו:
צדק ומשפט מכון בספק, חסד ואמת יקדמו פניו: אשר
יהיו נמהיק סוד, בית אללים נהלך ברגש: אשר לו הים
והוא עשה, ויבשת זדי יארו: אשר בינו נפש כל-חי, ורוח
כל-בשר-איש: הנשמה לך וגנוף פעלך, חוסה על-עטליך:
הנשמה לך והנוף שלך, יהוה עשה למן שפטך: אתה לנו
על-שפטך, יהוה עשה למן שפטך: בעבור בבוד שפטך, כי
אל חנון ורחות שפטך: למן-שפטך יהוה וקלחת לשוננו כי
רבידוא:

סליחות ליום חמישי

סלהלן אכינו, כי ברוב אולפנש שגיט. מחל לנו מלכני, כי רבו עזונינו:
 אל ארך אפים אטה, ובעל הרחמים נקראת. ודרך תשובה הורית.
 מערלת ורפח וփדריך, תונפר הים ובקליום לברע זידיך. פפן אליטן,
 ברחמים, כי אהיהו בעל גראטם. ברתנון ובתפלת פניה נבדם,
 בהודעת לענו מקדם. מחרון אפק שבוב, כמו בתרותך בר טוב. ובצל
 בגביך נחסה ונתלוין, ביום וירד ירושה בענן. תעבר על פשע ותקפה
 אשם, ביום ויתיצב עמו שם. תאוזן שועטנו ותקשיב קני מאמר,
 ביום ויקרא בשם יהוה. לשם נאמר:

ויעבר יהוה על פנינו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחים ותנוון ארך אפים ורביחסר זאמת נזר
 חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא וגהה: וסלחת לעוננו
 ולחטאנתנו ונחלתנו:
 מחל לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכני כי פשענו: כי אתה
 ארצי טוב וסלחה, ורביחסר לכל קראיך:

אן קורא בשקה כתורה להתוק בקה: הוישעה יהוה כרנבר חדיד בריפפו
 אמונות טבני ארים: הוושע יהוה את עבך את שארית ישראל:

ברחם אב על בנים בן תרתם יהוה עליינו: לדזה גישעה על עטה
 ברכתך סלה: יהוה צבאות עטנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה
 צבאות אשרי אדם בוטה בקה: יהוה הוישעה. הפלך עננו ביום
 קראנו:

סלהלן לעזון העם הזה בגניל חסכה. וכאשר נשארת העם הזה
 מפאים ועדתנה ושם נאמר:
 ויאמר יהוה סלהתי ברברך:

הטה אלהי אונך ושפט פכח עיניך וראה שפטתינו והעיר אשר
 נקרא שקה עליה. כי לא על זאדקתינו אנחנו מפלים תחנינו
 לפנק כי על רחמיך הרבהם: ארצי שפטעה ארצי סלהה ארצי הקשבה
 ועשה אלתאחר. לטענא אלהי כי שקה נקרא על עירך ועל עטה:

יד סליחה. ע"פ א"ב ובסתופו חתום מחברו (רכנו) אלה בר שמעיה חזק ואמצן
אלחינו ולאלהי אבותינו ...
אותיך קייחיך מארץ מרחוקים.
בקרבי שתרתיך קראתיך
מטעטקים. גורסתך לתחותך באיל
על-אפיקום. דרשתייך ובקשתיך
ברחותך ובשׂוקים:
תורה ובכתהך - כתפהה, ברחותך וכשותך - בכתי נסיות וכשותך (א).

הנה העת תרוויה – זה הזמן שתחנ
רוח והצללה לישראל הדרוזים,
ותעשה דין – נקמה ופשפם בגנים
בעבור ישראל העשקיים. ופורייהם
שחתנו – הכרתו את בניה של
ישראל, ובכמה בוקרים – ריקנות
שודדים. חטופים ונגנחים – נגנילים
ומוכנים, בז' מדיינים – אומות העולם
הכוותשים לזכך את ישראל.

טפולדץ – עמק הדובקים כך אשר בעבר שעשעת אותם כיילדיהם רכבים, עתה כבר יתים רכיבים הם **לוֹחֶצִים** – דופקים – דוחקים. ברכת כל (ב) שנחברין בה אברותם חפרו וומטבו ריקים וריקים מעממעשים טובים. **לְבָאִים** – אומות העולם המשולטים לאירועים שניים עליינו חורקים כדי לטרופם. ואחתה ה-

מאנט וונחת = גנטשת את ישראל
הבדקים בה. נארת — שכחת
ומאסת ברית שלוש האבות החשוקים

הנה העת תרויית לדוחקים. ותעשה דין ומשפט לעשוקים. וטורייהם שחרטו ובקוקים בוקקים. חמושים נגושים בידי מדיקום:

טְפוֹלִיךְ שַׁעֲשָׂעָה בְּלִדִים רַבִים.
יָמִים רַבִים לְחוֹזִים וּדְטוּקִים. בְּלִ
חֶסְרוּ מְטוֹבִים רַיקִים. לְבָאים שְׁנִיהם
עַלְיוֹנוֹ חֻרְקִים:

נארת ברית שלשה החשוקים. סחיה מאסת וונחת וונטה דבקים.

טבילה אמתך

גORTHI לIAOTR – בפסוק (תהלים קיט, כ): "ברסה נפש לתאהבה" פרשי: משותבך
מחמת תאבה. מטוב וחזקם – עד יל ריקים מהתורה. שנקריאת טוב (מנחות גג);

פנימי חיים

(א) פפ"ח סה"ט ג' כ. וכמפליך (לפומן מהתכנית) כמו: נס"ה "לפונטה נעיל צבוקיס ומרסטוט"

(ב) כמ"ז-ו"ז נתקן רם הרכבת הכל"י (כטלוויים כה, ט) ומדרשת מג'נה (ו"ג, י) הכל - צונצולו גלון.

סליחות ליום חמישי

**שְׁמַתָּנִי מִבִּים וּלֹקוּם. עֲצֹזִי גָּנוּם
וְאֶבוֹלִי יְלֻקּוּם:**

**פְּצֹזְעֵי חֶבְרוֹת וְאֶבְרִים מִתְפְּרִקִּים.
אֲרִי חַדְלָנוּ זַדְלָנוּ מִתְטַרוֹקִים.
קוֹמָה עֹזֶרֶתָה לְנָאָגָנים וּנְאָגָנים.
רוֹמָם מְאַשְׁפּוֹת וּמְעַפְּרִתָּקוּם:**

**שְׁלֹטָן בְּנִידָךְ וּרְזִידָךְ לְהַקִּים. תְּקִפָּךְ
בְּשִׁחָק וּמְמַשְׁלָחָךְ בְּאֶרְקִים. אֲךָ
לְשִׁמְךָ יְדוּ הַצְּדִיקִים. בְּנַשְׁאָךְ רָאֵשָׁךְ
שְׁבָעָתִים מְזָקִים:**

**עַתָּה יֹאמְרוּ הַקְּרוּבִים וְהַרְחִיקִים.
בְּהַזְּשִׁעַךְ חֹזֶיךְ בְּמִצְוָתִיךְ
מִתְחִזּוּקִים. חֹזֶק וְאַמְּץ דָּבְרוֹ נְקִים.
לְחַבְּאֵלָת הַשְּׁרוֹן שַׁוְּשָׁנָת הַעֲמָקִים:**

אל פֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּסֶף רְחִימִים, מְתַנְגֵּג בְּחִסְדִּות מָוחֵל עֲנוּת עַטוּ,
מְעַבֵּיד רָאשָׁון רָאשָׁון, מְרַבֵּה טְהִילָה לְחַטָּאִים וּקְלִילָה לְפֹשָׁעִים,
עוֹשֶׂה אַזְכּוֹת עַמְּכָל־בָּשָׂר וָרוֹתָה, לֹא בְּרוּעָתָם הַגָּמָל. אל הַוִּרְתִּיתְלַעַט
לּוֹמֶר שָׁלַשׁ עַשְׂרָה, וּכְרֵד לְנָהָיוֹם בְּרִית שָׁלַשׁ עַשְׂרָה, קוֹרוּעָת
לְעַנְבָּעָם, בְּתוֹךְ שְׁבָתוֹב וּירְד יְהֹוָה בְּעַנְבָּעָם וַיְתִיאַב עַטוּ שְׁמָן וַיְקַרְא
בְּשָׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֵר יְהֹוָה עַל־פְּנֵינוּ וַיְקַרְא:
יְהֹוָה | יְהֹוָה אֶל רְחוּם וְתִנְנֵן אֶרְךְ אָפִים וּרְכִבְתִּסְדָּר וְאֶמְתָה נְאֵר

ארקים – בירמיה (ג, יא): שמייא ואראקה – השםים הארץ, (מעחרות).

(ב) אולי הלו מומות צונמלו למלכטה מייל לרוכס ככמויות מוהל (ה, 7) וגס כגד לרוכסה מלויות.
עליכם ומה צייפד פטוב רוקים ייל סלקיס מתוויה תנקלטם טוב, גמימות (ג:).

חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וחלחת לעוננו:
ולחטא חטאנו ונחלתנו:
סלח לנו אבינו כי חטאנו. מתהלך לנו מלפני כי אתה
ארצנו טוב וסלה, ורביחך לקליקראיך:

אל-חוּבְרָלֶן צוונות ראנזים מהר יקרטינו רחתיך כי דלוונט קאדים: יהוה
אל-הַיִת בְּעֵלָנוּ אֲדֹנִים וּלְתָה לְכַד בָּקָד נָגֵיר שָׁקָה: כִּרְאַלְקָה
הָרָעַ כְּלָהִים הַשְּׁבָטָן בְּצָאן טְבָהָה:

ברתים אב על בנים כן תרתים יהוה צלינו: ליהוה הנושא על עמק גרכטה פלה:
יהוה אבאות עטט משגב לנו אלתי זיאקב פלה: יהוה אבאות אשרי אדם בוועת
בה: יהוה המשיח. הפלך יצטט בימים קראאנן:

טו סילחה. ע"פ א"ב. וכטפו חותם מהברו (רבנו) בנימין

באר יעקב

אייה קנארך וגבורתך הייתה להיות רגיל להפרע בעשבי עמק. בשוטך עראות לישראל, שהם צוד ברותי בריתך – בני אברם שכורת עמו הכרית נמושיט – עוזובים, ונורושים אוחט מנזהיך, זה אלקיין, גמלונו אדונים – נעשו עליינו אדונים וכעליהם עליינו אחרים ווילך.

דagent ישראל – גנייך (א) גדרה עד למאה עדו הסוכלים על מוראך – המקבלים עליהם על מלכות שמיים בלב ונפש ומואוד – גם בכל מאודם – ממןום, ההם שחיים – כופפים ופושעים עד פאדר, ומפני לך פادر יקדוטו – יקדמו אותנו ורחיך, כי דיזט – כי מעטים וודלים אנו ואין לנו כח יותר לסבול על הגלות.

אל-הַיִת וְאַתָּה אָבוֹתֵינוּ
אייה קנארך וגבורתיך. בצעשותך
נוראות לזרע קרוותי בריתך.
גרוזים גטושים אַנְחָנוּ מנהלתך.
יהוה אל-הַיִת בְּעֵלָנוּ אֲדֹנִים
וילך:

דאנת ענייך גדרה עד למאה.
הסובלים על-טורייך בלב זנפץ
ומאה. והם שחווים ומשפלים עד-
מאדר. מהר יקרטינו רחתיך כי
דרלוונט מאדר:

פנינה אפתר

טו. על מורהך – על יראתך.

פניני חיים

(א) פיעץ לט' טילן ומדילען (כ"ר עט, ט): מ"ר יוסט כל מקום אנמלה על גני וויליך צערן גלען מדכו. ורלה נפרק צעי מלייט הנטגע פפני ה', ופאיין צנמלה (עמוט י, ז): "עד ממי מלון צוננות מפל", ומפלצי: "צוננות – כמגומו למיכנען, ווועל מגורן צני – מלון נזיט עיי וטפל מפל". חזו שימד הפיט השופלים של سورאך.

סליחות ליום חמישי

זיווט – זיינע שׂוֹנֵה מִפְנֵי מַתְרָפִים יוֹם-
יום. חֹרְקִים־שָׁן וּשׂוֹחֲחִים אֶחָד זה
היום. טַבָּם מִמְשְׁלָתָךְ גָּלָה אַיִם.
בי עלייך הרגנו בלביך:

יתלנו קץ גאלה ונחמה. בי בסתנו
בישחה ועתתנו בלבטה. לחוצים
ועובדים תחת יד בלא-אה. ואין

אתנו יזרע עד מה:
טַלְקָן מְלָכִים זָבוֹר רַחֲמִיךְ הַיְשָׁנִים.
נוֹצְרִי יְחֻנָּךְ טַלְטָן מְאוֹדִים
הַעֲשָׂנִים. סָבָב צְחַנְתָּם לִפְנֵי
הַמְתַלְעָבָשָׂנִים. אל תַּזְבֵּר לְנוּ
עוגנות ראשוניות:

על הר-צַיּוֹן שְׁשָׁמָם. פְּנֵי בְּבּוֹשִׁים
ולִבִּי יְשַׁתּוּם. צָרִים אֲשֶׁר
שְׁמָתוּחוּ הַאֲשָׁיטִים. וְהַאֲרָפָנִים:

על מקדשך תשאמם:
קָנֵן הַגְּנָנָה מְאוֹ לְשֵׁם הַפָּארָתָךְ.

עתתנו – עיטה, עיטה וכטורי. סָבָב – טומאה. טמא את דינה (בראשית לך, ז) תרגומו סאייב
ית דינה.

(ב) טַלְקָן טַוְגָּן (הכטיל דכל, לאן טאוו קען) ומְלָטָן נִי קָטִים מעט עד שְׁלָלָה קָפָען. דְּלִיקָּן.

טַשְׁטִינוֹ (א, ז) על הפְּפָקָוק "לְלִיקָּן מְלָטָן גָּטָטָם קְפָעָטִים".

(ג) כְּמַדְלָתָן גְּלָלָתָן רְכָסָן (ל' פ') סָפָה דְּכָרִים קְדָמוֹ גְּלָיִים גְּטוּלִים, וכו' יְסָלָלָן מְיִין, צְנָמָר (מלאיל,

מד, ג) "זָכֵר מְדַקֵּן קִימָט קְדָסָן".

זיווט – מראת פניו שונה一日 מפניה המלביניות פניו יום
יום, חורקים שניים בזעם עליינו,
ושוחחים – ואומרים זה להזה: אך זה
היום שציפינו לו, כדי להרע ישראל.
אכן, הראה את טכסיטי מלכוון,
וותוקף ממשותך כדי להציגו כי עלייך
הורגנו כל היום.
יהלנו – ציפינו וקרינו קץ גאלה
ונחמה, כי יסייענו בושה = ועתתנו
כלמה, לחוצים ועובדים – גנושים
ומושעבדים תחת ד כ' אופת, ואין
אתנו יודע מני מה – עד متני נהייה
בצורה זו.

מִלְךָ פְּלִגִּים – הקב"ה, זכור רחמייך
הירשנים, ובזכות זאת, את נצרי יהודה
ישראל, הנוטרים ושומרם יהוד שמר
– המיחדים שםן, פְּלִיט – הצל
אוֹתָם מאודיהם העשניך – מן הגוים,
המשולמים ללחמים המעלים עשן(ב).
סָבָב צְחַנְתָּם – סרחות זהמת חטאם,
המתוֹעָב כְּשִׁנִּים – האודים כתולעת
השני, לאן כמאמר "אם היה חטאיכם
כשנים כשלג יילבינו", (ישעיה א, ז), ואל
תוכור לן שוננות ראשוניות.
אֵל הַר צִיּוֹן שְׁשָׁמָם – על
ביתההמقدس – החרב, פְּנֵי כבושים
– בקרעך אָבֶל, ולבי ישתחוט – לבי
משותק מרוב תמהן ובהלה, צרים
– אלה שזו והחרבו הבית אשר
שפטתוהו – הדאשיטם – תחיכם
כליה. וְהַאֲרָפָנִים: פְּנֵי שנכח שתאיר
שכינוך על מקדשך השפט – התרוב.
קָנֵן הַגְּנָנָה – ישראל הם קָנֵן
של הקב"ה הַגְּנָנָה לו עד. פְּנֵי
– מלפני ביראת העולם (ב) כדי להודיע

סליחות ליום חמישי

כג

להלל לשם תפארתך, لكن רחם علينا
ואל תשחיתנו, והיא תhalbתך, שכן
הכפיהנו, נאמן בירתך – משה ורבי
עה, בתרותך: כי א' רחום ה' אלהיך
לא יropic לא ישיחיתך. (וירם ז, א).

תזכיר את יעקב, המכונה "איש
תמי", אשר תבנית – צורת דמותו,
בכיסא חוקקתו. נאור – הקב"ה,
לידיו – את ישראל מנהל עדין
תשקה – ומימי נחל היוצא מעון
תשקה אותך, משל לווב השפע, ישע
המצאים – המצא לנו ישועה ואותם
ונקה מעון, שהרי אתה גושא שון
ושבר על פשע ונקה.

רחם ואל השחתה והוא תהלהך.
שבן הבטיחנו נאמן ביתך. כי
אל-דרhom ונזה אל-היך לא-ירפך
ולאי-שחיתך:

תובר תבניתם בכסאך מחהקה.
נאור ילדיו מנהל ערדיך תשקה.
ישע המצאים אותך נקה. נושא
עוז ועוצר על פשע ונקה:

אל פלה ישב על-כסא רוחמים, מתרגב בתקיפות מוחל עזונות עמו,
מעיר ראשון רצון, מפרקת מחלוקת לחטאים וקלחה לפושעים,
עושות אזכרות עם-כל-בשר ורזה, לא ברצחות הנמל. אל הוריות-ילען
לומר, אלף עשרה, זוכר לנו הימים ברית שלוש עשרה, ברודעת
לעב מקדים, במו שברוחב וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

וישבר יהוה על-פניך ויקרא:
יהוה | יהוה אל רחום ומנון ארך אפים ורב-חסד ואמת נזר
חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה: וסלחת לעזונו
ולחטאינו זଘלהנו:
סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכני כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורב-חסד לבליך-איך:

נאור – מנאר את אויבך וקמיך ומטאeanן מן העולם, נאור על שם מעשו (הקב"ה) נקרא
כמו חנן רחום (רשץ, תהלים עו, ה). וראכ"ע מפרש: אין דבר נראה שהוא נבד שאיינו גוף
הוא עצם דבר רק האור לבוז, ומלה נאור (מלשון אור) כמו נבן (מלשון בן).

(ז) כמו אכמוג מריגוס יומן ק טווילן (ניל"ט כ, י). "זונה מלמל... טולס וולcis ט"
– מהמן מהן (– לו) ייקע פטולן דאיוקון ד' ליה קבישא בכורט יקרא, וסוט פפי ניל"ט רטה
קמ, יט.... למ סול צליהוין כל מקוקה געלן (געל), מיל, עולן ומקמלין דיזוקט
כל מילן ווילן ומפטכלין דיזוקט כל מטה.

סליחות ליום חמישי

טז פומון. חתום בו שם מחבבו (רבינו) שלמה (אבן גבירול) הקטן חזק

שחר קפטני להזות לך אלהי
תהלהתי. וארגן לך בקר
ואודיעך חפאתה. הנזון לי בזוה
שבר לפעלתי. נפשי בשאלתי
ועמי בבקשתי:

לפנים זאת בישראלי מקריבי
תקרבן. אם חטאיכי בשני כלו הפק
לבן. ואדרה בל שנוחי ואגן על
תחרבן. ואין לי לבר מלחתי וועלתי
תפלתי: נפש

מנובח בהזות וקדושים לוביתה.
וحبיא איש אתי'ז'בחו ותפאתה
גמחה. אפס מני מבהן ואין'ז'בוח
וain' נזנה. תונתי זביתתי שיחתי
מנחתתי: נפש

הן בהזות העוזה ובתנים על
משטרת. שלא חטא מכפרת
והעללה מבשרה. ואין חטא אין
עללה ולא חלב ויזתרת. ואשפוך
את רנתי ואפלי תחנתה: נפש

באר יעקב

שחר קפטני להזות ולהתפלל לך,
אלהי תהלהתי, וארנן לך בכור,
ואודיעך – אהודה על חטאתי, תננו
לי, בות שלא שכחתי ברוחך נס חחת
סכל הגלות, שבר לפשתה, נפש
בשאלתי ועמוי בבקשתך.

לפניהם, זאת בישראל: אם חטאתי
היתה אדומה כשני הייתי מקריב
קרבן ואו, "כלו הפק לבך" – החטא
התכפר (א). ואדרה כל שנוחי – נודה
שינה מעני, ואאנין – ואathan מיל
החרובן, ואני לי אפלי לאפשרות לכפה
מלבד פילתי = ותפלתי שתחשב
לי, כעהה, כמ"ש יונשלמה פרים
שפונו", (וישע ז, נ).

פובח בהזתו קיים וקדושים נתנו
לוביתה, והבא האיש החטא את
ובחו, והטאטו נמחה – ונמקח. אבל
עתה אפס – חם ונגמר מפני מכח
בבית המקדש, ואני זבח ואני פנחה,
למן תודתי, ודורי יחשב
לוביתתי, ושיחתי – תפלתי תחשב
לפנחתה.

הן בהזות העבודה, וכחנום על
משמעותם, הלא חטא היה
מכפרת את העונות והשלה מכשורת
– לאכול בקדושים (ב). ואני חטא
ואין שללה, לא חלב, ויתרת – קromo
הנוסף על הכלב. ואשפוך את רנתי,
ואפלי תחנתה.

פנילת אפטר

טז. כלו הפק לבן – טהור הוא, (יקרא יג, יג).

פניני חייט

(א) ודלמרין נפקייטן (פ"ז), פיקקלן קס קלינגי נמי, "לנטיס נמי צננה" – פס כל נומיליס
– סאס מכטביס פוואטיס אל טאלט, לד"ט (עטינו לו) "קס ייטו פטמיס לאטס נטאגן ליפיגו".

(ב) לדמג דמ' ריכ יאטמאן נלמר מכטבי ומכטבי נפיס (טולין קמ). ופיידץ, מכטבי נפיס – מקס
מלוועט, וטטומס מומפי כפלס דזין וולדוט, פלען מלע נאכטיך נקדים.

סליחות ליום חמישי

קה

זה מועד בפקדך, בקום הכהנים שוריותם הם (פסחים ט), באשporaת הבוכר לעבדה, נצבו כהנים פהורים להיפס גול על העבודות שבמקדש (^ט). אנשים חדשים – מכין הכהנים, שעירין לא הקטירו, ייפסו לפטורם, עתה אין לבונה ואין קפורת, ונשארתי שחרחות – מעכירות, ובהתודות על חטאתי, תהא קרבן – תודתי – ודרוי.

חויה – ראה, הקדוש ברוך הוא כי ידי – מכתי בבדה על אנחתי – שאני נאנחתי, ואני פי גול מכתי, ואני מי יממד יהפלל לכפר בעדי, ואני לי בית פנחתתי – המקדש, וכך בך – מבלי שתוף, אוכיר שפה כי אתה משוח צור – כמבוצר חזק כצור, וממן ישועתי, ولكن העבר ומחק את אשפתמי ואדי עתה תעיד בי ריק זדקתי – מעשי הטובים.

כן קדום במקרא בקום זריזים באשמרת. טהורים נצבו להפיכם מודשים לקטרת. ואין לבונה ואין קטרת ונשארתי שחרחות. בהחותודות חטאתי תמי בקרבן תודתי: נש –

מה קדוש בירידי בבריה על – אנחתיו. ואין מי יעמד בעדי ואין לי ביהימנחתיו. בלבד בך אובי שמקד מעוז צור ישועתי. העבר את אשפתוי וענתה בי צדקתי. נש – בשאלתי ועמי בבקשתי:

אל מלך יושב על כסא רוחמים, מתגנג בחשידות מוחל עונת עמו, מעציר ראשון ראשון, מרבה מחלוקת לחטאים וקליטה לפושעים, עושה אזכרות עם כלבשר ורוח, לא ברעתם הגמל. אל הוריחת-לט לופר שלש עשרה, ווכר לנו הימים קריית שלש עשרה, בהודעת לעת טקדים, במו שבחוב וניד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

וישבר יהוה על-פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנוון ארך אפים ורביחסד ואמת נצר חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה וגנה: וסלחת לעוננו: ולחטאנו וଘלחנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו פלgenes כי פשענו: כי אטה ארצי טוב וסלחה, ורביחסד לכל-קרואך:

בית מנוחתי – אל המנוחה, תיביעו: לבי מיקשה והוא בית ניחא, (דברים יב, ט).

(ט) ממש פ"ג פין נLOURק לטעם סימן מה.

וברדעומיך יתוה ותפדריך, כי טעולם הטע: זברט יתוה ברכזון עטך,
פקרט בישועתך: זבר עדרתך קנית כעם גאלת שבט
געלתך, הריצין זה שבנתה בו: זבר יתוה חכת ירושלים, אהבת
zion אל-חשבה לנצח: אהה תקום תרחת ציון, ברעת להנעה ביר
בא מועד: זבר יתוה לבני אדום את יום ירושלים דאמרים ערו
ערו, עד היסוד ביה: זבר לאברהם ליאחק ולישראל עבדיך אשר
נשבעת להם בך ותרבך אליהם ארקה אתי-זרכם כבוכבי השמים,
ובילדארץ זואת אשר אפרהוי אתה לזרכם ונחלו לעולם: זבר
לעדריך לאברהם ליאחק וליעקב, אלתפּן אל-יקשי העם הזה
זהו
ואל-דרשו ואל חטאתו:

ובידליך ברית אבות באשר אפרה, זוכרתי את בריתך יעקב, ואפ
את-בריתך יצחק, זוכרי את-בריתך אברהם אביך והארץ אוכבר:

ובידליך ברית ראשונים באשר אפרה, זוכרתי להם ברית הראשונים,
אשר הוציאתיהם פארץ פאים לעזינו הנוoms להיות להם לאלהים אני
זהו:

עשוה עטנו במתה שאבקתחנו ואפ נסיזאת בהוותם בארץ איביהם לא-
מאסתיים ולא-יגענותם לכלהם להפר בריתם, כי אני יתוה
אל-הדים: השב שבוטנו ורשותנו במתה שאפתוב, ושב יתוה אל-היך אתי
שבותה ורחתה, ושב וכבא מבלעהעים אשר הפוץ יתוה אל-היך
שפתה: קבוץ גדרתינו במתה שאפתוב, אמייניה נידך בקעתה השמים, טעם
יבאך יתוה אל-היך ומעם יקחך: מטה פשעינו קעב וכען במתה שאפתוב,
טהייתך בעב פשעיך וכען חטאתק, שובה אליו כי נאלתיך: מטה פשעינו
לפענק באשר אפרה, אנכי אנטוי הווא מטה פשעיך לטעני וחתאתיך לא
אוכבר: הלבן חטאינו באלג ובצפר במתה שאפתוב, לבנה ונבנה יאמר
זהו, אם יתהי חטאיכם באנשים באלג ילבינו אס-יאדים בטולע באטר
זהו: וריך צלען מים טהורים וטערט במתה שאפתוב, ורתקתי עלייכם
מים טהורים וטהרתם, מכל טמאותיכם ומכל-זילוקם אטדר אתקם:
רכם עליט ואל תפוחיתנו במתה שאפתוב, כי אל רחומי יתוה אל-היך לא
ירפק ולא ישתחווה, ולא ישבה את-בריתך אבטיך אשר נשבע לך:
מל את-לבבך לאנבה את-שפה במתה שאפתוב, ומול יתוה אל-היך
את-לבך ואת-לבך ורעה, לאנבה את-יתוה אל-היך בלב-לבך ובקב

סליחות ליום חמישי

קו

גַּפְשָׁךְ לְמַעַן חִיָּה: הַמֵּצָא לֹט בְּבֶקֶשְׁתְּנוּ כִּמְהָא שְׁבָתוֹב, וּבְקַשְׁתְּמָם מִשְׁמָנָה
אֲתִיהָה אַלְמִיךְ וּמְצָאתָה, כִּי תְּרוּשָׂנו בְּכַלְלָגְבָד יְבַלְלַנְפָשָׁה: תְּבִיאָנו
אַלְמִיךְ קְרָשָׁךְ וּשְׁפָחָנו בְּבֵית תְּפָלָמָךְ כִּמְהָא שְׁבָתוֹב, וּבְבִיאוֹתָים אַלְמִיךְ
קְרָשִׁי וּשְׁפָחָתִים בְּבֵית תְּפָלָתִי עַולְמִידָם וּמְחִיקָם לְרַצּוֹן עַלְפָנָבָחִי, כִּי
בֵּיתִי בִּיתִתְפָּלָה יְקָרָא לְכָלְהָעֲפִים:

שָׁמַע קוֹלָנו יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חֹם וּרְחָם עַלְנוּ וּבְכָל בְּרֻחָם
וּבְרַצּוֹן אֲתִיהָתְפָלָתָנוּ: בְּשִׁיבָנו יְהוָה אַלְמִיךְ וּנְשׁוֹבָה תְּדִשָּׁ
יְמִינָנוּ בְּקָרְםָנוּ: אֲמְרָנוּ הָאוֹיָה יְהוָה בֵּיןָ בְּגִינְגָנוּ: יְהִיוּ לְרַצּוֹן
אַמְרִירִפְנֵינוּ וּבְגִזְוֹן לְבָנָנוּ לְפָנֵיךְ יְהוָה צָוָנוּ וּגְאַלְנוּ: אַל
פְּשָׁלֵיבָנוּ מַלְפְּנֵיךְ וּרְוִיחָה קְרָשָׁךְ אֲלִיהָתְקָחָה מִפְנָנוּ: אֲלִיהָתְשִׁלְבָנוּ
לְעַת וּקְנָה בְּכָלוֹת בְּחַנָּנוּ אֲלִיהָתְעַזְבָּנוּ: אֲלִיהָתְעַזְבָּנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ אֲלִיהָתְרַחַק מִפְנָנוּ: עָשָׂה עַמְנָנוּ אֹתָה לְטוֹבָה וּוּרְאוֹ
שׁׁוֹנְאֵינוּ וּבְשׁׁוֹ בִּירָאָתָה יְהוָה עַזְרָתָנוּ וּנְחַטָּתָנוּ: בִּילְךְ יְהוָה
הַזָּהָלָנוּ. אַתָּה תְּעַנֵּה אַדְנִי אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהִיט וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ. תָּבוֹא לְפָנֵיךְ תְּפָלָתָנוּ. וְאֲלִיהָתְעַלְםָ מִתְחַבְּתָנוּ. שָׁאַיִן
אָנָ עַזִּי פְנִים וּקְשִׁיעָרָנָה לְוָטֵר לְפָנֵיךְ יְהוָה אֱלֹהִיט וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ צָדִיקִים
אֲנָחָנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אֲכָל אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חָטָאנוּ:

אָשְׁמָנוּ. בְּגִינְנוּ. גּוֹלָנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הָעִינָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. וּרְנוֹ.
חַמְסָנוּ. מְפָלָנוּ שָׁקָר. יְעַצָּנוּ רָע. בְּזָבָנוּ. לָצָן. פְּרָרָנוּ. גָּאָצָנוּ.
סְרָרָנוּ. עִוָּנוּ. פְּשָׁעָנוּ. אָרְרָנוּ. קָשָׁינוּ עָרָף. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ.
תְּעַבָּנוּ. תְּעִינָנוּ. תְּעַקְעָנוּ.

סְרָנוּ מִמְּצֹוֹתִיךְ וּמִמְּשֹׁפְטִיךְ הַטוֹּבִים וְלֹא שָׂוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיקִים:
עַלְכָל הַבָּא עַלְנוּ בִּרְאָתָה עֲשִׂיתָ וְאָנָחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

אֲשָׁמָנוּ מְכֻלָּעָם. בְּשָׁנוּ מְכֻלָּדוֹר. זָלָה מְפָנָנוּ קְשֹׁוֹשָׁן. הָהָה לְבָנָנוּ בְּחַטָּאנוּ. תְּחַבֵּל
אֲוֹיָנָה. וְנִפְרָע פְּאַרְאָנָה. וּבָל בֵּית מְקֻרְשָׁתָחָרָב בְּעַזְוַיָּה. טִירָטָה הָיָתָה לְשָׁפָה.
יְוִי אַרְטָבָנָשׁ לְזָרִים. פָּנָע לְנָכְרִים:

וְעַדְן לֹא שָׁכַבְנָה מִתְפָעָוָנוּ. וְהִיאָךְ גַּעַז פְּנִים וּגְקָשָׁה עַרְפָּנוּ. לְוָטֵר לְפָנֵיךְ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ צָדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אֲכָל אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ
חָטָאנוּ:

סליחות ליום חמישי

אָשְׁמָנוּ. בָּגְדָנָנוּ. גַּזְלָנָנוּ. דָבְרָנוּ דָפִי. הַעֲוִינָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זָרָנוּ. חַמְסָנוּ. טְפֵלָנוּ
שָׁקָרָנוּ. יַעֲצָנוּ רֹעָ. בְּזָבָנוּ. לְצָנוּ. מְרָךָנוּ. נָאָצָנוּ. סְרָרָנוּ. עֲיוֹנוּ.
פְּשָׁעָנוּ. אָזְרָנוּ. קַשְׁיָנוּ עַרְףָ. רְשָׁעָנוּ. שַׁחַתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲתָעָנוּ.
סְרָנוּ מְפָאָוָתִיךְ וּמְפָאָוָתִיךְ הַטּוּכִים וְלֹא שָׂוָה לָנוּ. וְאַתָּה צִדְיקָן עַלְבָל
הַבָּא עַלְינוּ בִּיאָמֶת עֲשִׂית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

לְעַיְינָנוּ עַשְׁקָוּ עַמְלָנוּ. מְמַשֵּׁךְ וּמְטוּרָתִיךְ. בָּהָנוּ עַלְםָ עַלְינוּ. סְבָלָנוּ עַל
שְׁבָלָנוּ. עַבְרִים מְשָׁלוּ בָנָ. פָּרָק אַין מִידָם. אַרוֹת וּרוֹבָת סְבָבָנוּ.
קְרָאָנוּ הַזָּהָא אַלְהָתִינוּ. רְחַקָּתִיךְ קַפְטָי בְּעֻזָּנוּ. שְׁבָנִי מְאַחֲרִיךְ. תַּעַיטָנוּ וְאָזְרָנוּ.
וְעַדְין לֹא שָׁבָנִי מְטַעֲוָתָנוּ. וְהַיָּא נָעַז פְּנִינוּ וְגַקְשָׁה עַרְפָּנוּ לֹוֹטָר לְפָנָיךְ וְרוּחָ
אַלְהָתִינוּ וְאַלְהָתִינוּ אֲבוּמִינִי אַדִּיקִים אַנְחָנוּ וְלֹא חַמְסָנוּ. אַכְלָן אַנְחָנוּ וְאֲבוּמִינִי
חַטָּאָנוּ:

אָשְׁמָנוּ. בָּגְדָנָנוּ. גַּזְלָנָנוּ. דָבְרָנוּ דָפִי. הַעֲוִינָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זָרָנוּ. חַמְסָנוּ. טְפֵלָנוּ
שָׁקָרָנוּ. יַעֲצָנוּ רֹעָ. בְּזָבָנוּ. לְצָנוּ. מְרָךָנוּ. נָאָצָנוּ. סְרָרָנוּ. עֲיוֹנוּ.
פְּשָׁעָנוּ. אָזְרָנוּ. קַשְׁיָנוּ עַרְףָ. רְשָׁעָנוּ. שַׁחַתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲתָעָנוּ.
סְרָנוּ מְפָאָוָתִיךְ וּמְפָאָוָתִיךְ הַטּוּכִים וְלֹא שָׂוָה לָנוּ. וְאַתָּה צִדְיקָן עַלְבָל
הַבָּא עַלְינוּ בִּיאָמֶת עֲשִׂית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

הַרְשָׁעָנוּ וְפְשָׁעָנוּ לְכָן לֹא נָשָׁעָנוּ וְתוּן בְּלָבָנוּ לְעֻזָּב דָרְךָ רְשָׁע וְחוּשָׁ לְטַב יְשָׁע.
כְּפָטוּב עַל יְד נַבְיָאָה, יַעֲזֹב רְשָׁע דָרְכוּ וְאִישׁ אָון מְחַשְּׁבָתָיו, וְנַשְּׁבָ אַלְיָהָה
וּוּרְחַמָּתוֹ וְאַלְאָלְהָתִינוּ בִּירְקָה לְקָלָה:

סְפִיחָתִיךְ אָמַר לְפָנָיךְ, שְׁגִיאֹת טִיבִּיכָן, מְנֻסְתָּרוֹת נְקָנוּ: נָקָנוּ וְהַזָּה אַלְהָתִינוּ
מְבָלָפְשָׁעָנוּ. וּפְתָרָנוּ מְבָלָפְאָוָתִינוּ. וּזְרָקָעַלְיָטָם טְהוֹרִים וּפְתָרָנוּ.
כְּבָרוּב עַל יְד נַבְיָאָה, וּרְקָהִי אַלְיָקָם פִּים טְהוֹרִים וּפְתָרָקָם, מְבָלָפְאָוָתִקָּם
וּמְבָלָגְלָילִקָּם אַטְהָר אַתְּקָם:

עַטְּחָן וּמְלָחָה, רְצָבִי טִוקָּה, אַטְּבָי חַפְּדָה, חָאָבִי מְשָׁעָה, יְבָרוּ וּמְדָעוּ בַּי לִיהְוָה
אַלְהָתִינוּ תְּרַחְמִים וּהַקְּלִילָות:

אֶל רְחוּם שְׁטָהָה, אֶל חַנּוּן שְׁטָהָה. בָּנָ נְקָרָא שְׁטָהָה. הַזָּה עֲשָׂה לְמַעַן שְׁטָהָה.
שְׁטָהָה לְמַעַן אַטְהָה. עֲשָׂה לְמַעַן בְּרִיתָה. שְׁטָהָה לְמַעַן גְּדוֹלָה וּתְפָאָרָתָה.
עֲשָׂה לְמַעַן דָּתָה. שְׁטָהָה לְמַעַן הוֹדָה. שְׁטָהָה לְמַעַן וּמְזָהָה. שְׁטָהָה לְמַעַן וּבְרָה.
שְׁטָהָה לְמַעַן חַקְּדָה. שְׁטָהָה לְמַעַן טּוֹבָה. שְׁטָהָה לְמַעַן יְהוָה. שְׁטָהָה לְמַעַן
בְּבָדָה. שְׁטָהָה לְמַעַן לְטָבָדָה. שְׁטָהָה לְמַעַן מְלָכָתָה. שְׁטָהָה לְמַעַן נָאָהָה. שְׁטָהָה
לְמַעַן סּוֹדָה. שְׁטָהָה לְמַעַן עִזָּה. שְׁטָהָה לְמַעַן פָּארָה. שְׁטָהָה לְמַעַן אַדְקָהָה.

סליחות ליום חמישי

קט

չשה לפען גערשתקה. עשה לפען רפחים הרים. עשה לפען שחיטה. עשה לפען תהלהקה. עשה לפען אוּבָקִיך שוכני צפר. עשה לפען אברכם יצחק וצקב. עשה לפען משה ואברהם. עשה לפען דוד ושלמה. עשה לפען ירושלים עיר קראש. עשה לפען הריסות טובקה. עשה לפען ציון טשכון קבודה. עשה לפען שפטות כיילך. עשה לפען הרוגים על שם קראש. עשה לפען טבוחים על חזקה. עשה לפען באי באש ובטמים על קדוש שפטה. עשה לפען יונקי שדים שלא חטאו. עשה לפען גמולי חלב שלא נשענו. עשה לפען היניקות של בית רבנן. עשה לפענה אם לא לפעננו:
עשה לפענה וחישענו:

עננו דודה עננו. עננו אלתינו עננו. עננו אבינו עננו. עננו בוראנו עננו. עננו זיאלנו עננו. עננו הוורשנו עננו. עננו האל דנאקון עננו. עננו ותיק וחדיד עננו. עננו זה ווישר עננו. עננו חי וקדים עננו. עננו טוב וסביב עננו. עננו יודע נאר עננו. עננו פוכש בעדים עננו. עננו לובש אדרקות עננו. עננו פלא מלבוי הפלכים עננו. עננו נרא ונשגב עננו. עננו סולח ומויל עננו. עננו עונה בעת אריה עננו. עננו פורה ומיאל עננו. עננו צדיק ווישר עננו. עננו קרוב לקוראיו עננו. עננו רחום ותען עננו. עננו שומע אל-אבירים עננו. עננו הווקת תפוקים עננו. עננו אלתי אבותינו עננו. עננו אלתי אברם עננו. עננו פרח יצחק עננו. עננו אבר יצחק עננו. עננו משגב אפרחות עננו. עננו עורת האשבטים עננו. עננו קשה לקטעים עננו. עננו רק לרחות עננו. עננו עונה בעת רצין עננו. עננו אבי יתומים עננו. עננו דין אלמנות עננו:

מי שענה לאברכם אבינו בחר המוריה הוא יעננו. מי שענה ליאתח בנו בשגעןך על גבי הפונם הוא יעננו. מי שענה ליעקב בבית אל הוא יעננו. מי שענה לירוף בቤת האסורים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו על שם סוף הוא יעננו. מי שענה למשה בחורב הוא יעננו. מי שענה לאברהם לאחר בפקחתו בגניל הוא יעננו. מי שענה לאברהם בדור ושלמה בנו בירוחלים הוא יעננו. מי שענה לאליהו בחר הקרמל הוא יעננו. מי שענה לאליהע בירחו הוא יעננו. מי שענה ליענה במשי קרבנה הוא יעננו. מי שענה לחזקיה מלך יהודה בחליו הוא יעננו. מי שענה לחנניה מישאל וצוריה בתרוץ בשן האש הוא יעננו. מי שענה לדניאל בנב האריות הוא יעננו. מי שענה לאזרא בנולה הוא

יעננו. מי שעה לארכדי ואפקטן בשושן הבירה הוא יעננו. מי שעה לכל האידקים והפסידים והחטאים ותלויים הוא יעננו.

רַחֲמָנָא דעַנִּי לעַנִּי עַנִּינָא. רַחֲמָנָא דעַנִּי לְתַכְּרֵי לְבָא עַנִּינָא. רַחֲמָנָא דעַנִּי לְפֶכַּבְּיִי רֹוחָא עַנִּינָא. רַחֲמָנָא עַנִּינָא. רַחֲמָנָא שְׁרוֹק. רַחֲמָנָא שְׁזִיב. רַחֲמָנָא רְתִם עַלְן. הַשְׁתָּא בְּגַלְלָא

וְבְוּמָן קָרְבָּן:

ואחר זה אליך צרל קא. נְלִיחָה בְּדִיזָה בְּרִיזָה רְבִיזָה וְבְרִידָה אַלְאַפְּלָה: רְתִום וְתַעַן חַטָּאתִי לְפִנֵּךְ, יְהֻנָּה מְלָא רַחֲמִים רְתִם עַלְן וְקָבֵל תְּהֻנָּה: יְהֻנָּה אֶל בְּאַפְּךְ תּוֹכִיתִי, וְאֶל בְּפַטְחַתְךְ גִּסְפָּרִינָה: תְּהֻנָּה כִּי אַפְּלָל אֲנִי, רְפָאִי יְהֻנָּה בַּי נְבָהָלָו עַצְמִי: וְגַפְשִׁי נְבָהָלָה קָאָד, וְאַתָּה יְהֻנָּה עַדְמָתִי: שׁוּבָה יְהֻנָּה חַלְצָה נְפִשִּׁי, הַשְׁעָנִי לְמַעַן חַסְדָךְ: בַּי אֵין בְּפִוּתָה וְבְרָה, בְּשָׁאָל מַי יְזִהְדָּלָךְ: גַּעַתִּי בְּאַחֲתִי אַשְׁתָּהָה בְּכַלְלִילָה מְפַתִּיחָה, בְּדִמְעָתִי עַרְשִׁי אַמְסָה: עַשְׂשָׂה מְבָעֵם עַנִּינָה, עַתְקָה בְּכַלְלִצְוָרִי: סָוּרוּ מְפִנֵּי כְּלִ-פְּצָלִי אָונָן, בַּי שְׁמַע יְהֻנָּה קוֹל בְּקִי: שְׁמַע יְהֻנָּה תְּחִנָּה, יְהֻנָּה תְּפָלוּתִי: יְבָשׁו וַיְבָהָלוּ מָאוֹד כְּלִ-אַיִּבִּי, יְשַׁבּוּ יְבָשׁוּ רְגָעָן:

מְתִי וּמְסִי מְמִיטִי וּמְתִיהִי, מְסִיק מַן שָׁאָל לְתַיִ עַלְפָא. בְּרָא בְּרָד חַטִּי אַבְיָהִי לְקִנָּה, אַבְוָהִי דִּתִּים אַסִּי לְקָאָבָה. עַבְרָא דְמָרִיד נְפִיק בְּקוֹלָר. מְרָה תְּאֵיב וּוְבָר קְוִלָּה: קְרָך בְּגָדָך אָנוֹ וְחַטִּינוּ קְפָה. הָא רַוי נְפִישָׁן בְּגַדְזִין מְרָרִין. עַבְדָך אָנוֹ וְחַרְדָּנוּ קְפָה. הָא בְּבִזְתָּא הָא בְּשִׁבְיָתָא דָא בְּמַלְקִיּוֹתָא. בְּמַטְוּ מָנָך בְּרַחְמָך דְּנַפְּשָׁין. אַסִּי לְקָאָבָן דְּתַקְוָף אָלָן. עַד דְּלָא נְעִי נְמִירָא בְּשִׁבָּא:

סְמִינִיסִי וְרַקְפִּים הַגְּנִיסִי רַחֲפִיטִי, לְפִנֵּי בָּעֵל תְּרַחְמִים. פְּשַׁטְּמִישִׁי תְּפָלָה הַשְׁמִיטִישִׁתָּה, לְפִנֵּי שְׁוֹמָע חַפְלָה. מְשִׁמְעִישִׁי צַעְקָה הַשְׁמִיעִישִׁוּ צַעְקָעָתָן. לְפִנֵּי שְׁוֹמָע צַעְקָה. סְמִינִיסִי דְּפַעַה הַגְּנִיסִי דְּסַעְתִּיטִי-לְפִנֵּי פָּלָך טְרַדָּה בְּרַחְמָותָה. הַשְׁתְּדָלָה וּוְרָבִי תְּעִנָּה וּבְקָשָׁה, לְפִנֵּי פָּלָך אֶל רַם וּגְנָא. הַגְּבִירָו לְפִנֵּי הַשְׁמִיטִישִׁתָּה לְפִנֵּי, תְּהֻנָּה וּמְעָשָׂים טּוֹבָם שְׁלַשְׁבָּנִי עַפְרָה. זַכְרָד אַרְבָּבָם וְתִיהְיָה וּרְעָם, שְׁלָא תָּאָבֵר שְׁאָרִית יְצָקָב. בַּי צָאן רֹועֵה אַפְּנָן תְּהִי לְתַרְפָּה, יְאַרְאֵל נְיִ-אָדָר לְקָאָל וְלְגַנִּיטה. מְרָר עַנִּי אַלְמִי יְאַעַטָּן. וּפְרָט סְכָל גְּנוּרות קְשָׁות, וְהַשְׁעִיטה בְּרַחְמִיךְ תְּרַבְּבִים פְּשִׁיתָ אַדְקָה וּעַפְךְ:

קְהַן דְּבַשְׁמִיא לְהַדְתְּהַנֵּן, בְּבָר שְׁבָיא דְמַתְהַנֵּן לְשִׁבְיָה. כְּוֹלְהָן בְּנִי שְׁבָיא

סליחות ליום חמישי

קיא

בכפוא מתקין, ועפָה יְשָׂרֵאל בְּרוּתִי וּבְתוּנִי. הַב לֹן שְׁאַלְתִין וּבְעוֹתִין, דֶלָא
נְהַרְרֵר רִיקָם פָן קְרָקה:

פָרָן וּבְשָׁפֵא לְהַסְמִינָן, בְּעַבְדָא דְטַתְגָן לְטַבָּה, עֲשִׂיקָן אָנוּ וּבְחַשּׁוֹקָא שְׁרִין.
אַרְזָן נְפָשִׁין טַעַקְתִין דְנַפְשִׁין, חִילָא לִיתְ בָּנוּ לְרִזְוֹה, פָרָן עַבְדִ בְּרִיל קְנוֹא
הַגּוֹרָתָם עַמְאַבְדָתָם:

שְׁוֹמֵר יְשָׂרֵאל, שְׁמוֹר שָׁאָרִית יְשָׂרֵאל, וְאַל יַאֲבֵד יְשָׂרֵאל,
הָאוּמְרִים שְׁמַע יְשָׂרֵאל.

שְׁוֹמֵר גּוֹי אַחֲרָךְ, שְׁמוֹר שָׁאָרִית עַמְ אַחֲרָךְ, וְאַל יַאֲבֵד גּוֹי אַחֲרָךְ,
הַמִּיחָדִים שְׁפַק יְהֻוָה אֱלֹהֵינוּ יְהֻנָה אַחֲרָךְ.

שְׁוֹמֵר גּוֹי קְדוּשָׁה, שְׁמוֹר שָׁאָרִית עַמְ קְדוּשָׁה, וְאַל יַאֲבֵד גּוֹי קְדוּשָׁה,
הַמְשֻלְשִׁים בְּשָׁלַשׁ קְרוֹזּוֹת לְקְרוֹזּוֹת:

טְרֻזָה בְּרוּתִים וּמְחֻפָס בְּמַטְעִים. הַטְרֻזָה וּמְחֻפָס לְדוֹר עֲנֵי אֵין עָוֹר: אַבְטָח
חָנֵן וְחָנֵן, כִּי אֵין בָטָפָעִים. עֲשָׂה עַטְנָא אַדְקָה וְחַסְדָ וְזַחֲעִין:

וְאַנְעַטָל אֶל גְּרַע מְהֻנְעָשָׂה כִּי עַלְקָד עַיְנִים: וּכְרוּתִים גְּדוֹלָה וְסְפָרִיה, כִּי סְעוּלָם גְּדוֹלָה.
וּמִתְקַדֵךְ דְּרוֹתָעָלִינָה, כִּאֶשֶר תְּלִין לְךָ: אַל תְּקַרְבֵל אַונְתָּה רַאשָׁנִים סְמָר יְקָרְטוֹת
וּמְפִידָה, כִּי דְלֹוטָ פָאָז: (עַירְטָ קְשָׁם דְּרוֹתָעָה שְׁפִים וְאַגְּרִים) תְּשִׁזְזָה חָנֵן, כִּרְבָּב שְׁבָעֵן
בָּחוֹן: בְּרוֹן רַמָס חָנוֹר: נְבָרֵן אַכְרָה תְּנוּפָה: דְּרוֹתָה הַוּשָׁחָה רַפְלָךְ
עַשְׂנָה בְּיּוֹם קְרָאִינָה בְּיִהְוָה זְעַד אַזְרָן, וּכְרָבָר פְּרַעְפָר אַבְעָנָה: עַירְטָ אַלְטָן וְשָׁעָן עַלְקָרָב
בְּבוֹדְשָׁקָה, וְהַאֲלָטָן וְכָפָר עַלְחַתָּאַטָּה לְסָעָן שָׁקָה:

וְתַנְדֵל וְוַתְקַדֵש שְׁפָה רְבָא: בְּעַלְפָא דִי בְּרָא כְּרֻעָותָה וְינְפָלִיךְ פְּלָכוֹתָה.
(וְאַצְפָח פְּרָקָנה וְיַקְרָב (נֵא קְזִין) מְשִׁיתָה) בְּתִיכְוָן וּבְיוֹטִיכְוָן וּבְתִיכְוָן דְלָל בֵּית
וְיְשָׂרֵאל בְּעַגְלָא וּבְעַגְלָן קְרִיב. וְאַפְרָז אַמְןָה:

וְהַא שְׁפָה רְבָא בְּרָא בְּקָרָךְ לְעַלְםָן וְלְעַלְמָן עַלְמָן:

וְתַבְרָךְ וְוַתְבַכֵּחַ וְוַתְפַאֲר וְוַתְרַופֵם וְוַתְנַשֵּׁא וְוַתְהַנֵּר וְוַתְהַלֵּה וְוַתְהַלֵּל שְׁפָה
וְקְדוּשָׁה. בְּרִיךְ הוּא לְעַלְמָא מִן כָל בְּרַכָּתָא וְשָׂרָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא
דְּאַטְמִין בְּעַלְפָא. וְאַפְרָז אַטְמָן:

קְהָל, קְבָל בְּרוּתִים וְקְרָעָה אֶת קְפָלָתָן:

תַּהְקַבֵּל אַלְתָהָן וְבְעַוְתָהָן דְלָא בְּרַאֲלָל קְרָם אַבְהָהָן דִי בְּשָׁמִיא וְאַמְרָה אַמְןָה:
קְהָל: הַי שָׁמְ וְזָהָה בְּבָדָד מְשִׁיחָה מַעַרְעָם:

הַא שְׁלָפָא רְבָא מִן שְׁפָמִיא וְתִים טּוֹבִים עַלְיטָן וְעַל כָל יְשָׂרֵאל וְאַפְרָז אַמְןָה:
קְהָל: אַזְרָד פְּלָס זְהָה עַלְהָה שְׁפָטָן וְזָהָן:

עֲשָׂה שְׁלָום בְּקָרְבָנִי הוּא יְזַחַז שְׁלָום עַלְיטָן וְעַל כָל יְשָׂרֵאל וְאַפְרָז אַמְןָה:

סליחות ליום ששי

אשרי יושבי ביתך, עוד ימלוך פלה: אשרי העם שבבה
 לו, אשרי העם שינה אליהו: הלהה לדוד,
 ארומטך אלתו הפלך, ואברכה שמה לעולם ועד:
 בכל יום אברךך, ואהלה שמה לעולם ועד: גדול יהיה,
 ומחלל מאד, ולגדרתו אין חקר: דור לדור ישבח מעשיך,
 וגברתיך יגידו: תור בבוד חזך, ודברי נפלאתיך
 אשיתה: זעוזו נוראותיך יאמרו, ונדרתך אספראה: זכר
 רביתיך יביעו, וצדקהך ירגנו: חנון ורחום יהזה, ארך
 אפים ונדרתיך: טוביהה לכל, ורחמיו על-כל-מעשיהם:
 יודוך יהזה כל מעשיך, וחסידיך יברכוך: בבוד מלכיותך
 יאמרו, וגבורהתיך ידברו: להודיע לבני האדם גבוריותיך,
 ובבוד תדר מלכיותך: מלכותך מלכות בל-עלמים,
 ומטה שלתך בבל-דזר זדור: סומך יהזה לבלי-הנפלים,
 וזוקף לבלי-הכופים: עני כל אליך ישברן, ואתה נתן
 להם את-אכלם בעתו: פותח אחיך, ומשביע לבלי-חי
 רצון: צדיק יהזה בבל-דרכיו, וחסיד בבל-מעשיהם: קרוב
 יהזה לבלי-קראו, לכל אשר יקראו באמת: רצון-יראי
 יעשה, ואת-שונעתם ישמע ויושיעם: שומר יהזה את-בל-
 אהביו, ואת בליך-רשעים ישמיד: הלהה יהזה זכר-פרי
 יברך בל-בשר שם קרשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה

מעתה ועד עולם הלויה:

ועתה גדל נא מה ארצי מפני דרכך לאמר: זכר רמפיק יהזה וקידיך כי פועלם הפקה:
 יתגדל ויתקדש שמה רבא: בעלה דיברא ברעתה ומלך מלכותה.
 ניצmach פורקנה ויקרב (ניא קץ משלחתה) בתיכון ובויטיכון ובתי דצל
 בית ישראל בעגלא ובוטן קרייב, ואטרו אמן:

סליחות ליום ששי

קג

זהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי אלפיא:

מברך ווישתבח וויה פאר וויתרומס ווינטשא וויתהדר וויתעללה וויתהכל שטה דקורשא. בריך הוא לאן בון כל ברכתא ושירתא פשבחתא וויבחטתא האסירין בעלמא. ואפריו אפין:

לך ארצי הצעקה ולנו בשת הפנים: מהונתאונן ומחדנא אמר מהונדר וימה נאטדק: נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אליך, כי ימינך פשטוה לקבל שבים: לא-יבחר ולא-בטוחים באנו לפניך, ברלים וברושים דפקנו דליתיך: דליתיך דפקנו רחום וחנון, נא אל-תשבנו ריקם מלפניך: מלפניך מלבנו ריקם אל-תשיבנו, כי אתה שטעה תפללה:

שטעה תפללה, עיריך בלבך ריבאו: נבוא בלבך שר להשתחות לפניך ידועה: יבאוו ווישתחו לפניך ארצי, ויבחו לשפה: באו נשתחוו ונברעה, נברכה לפניריהו עשנו: נבואה למשבנאותיו, נשתחוו למדם רגלויז: באו שעדרין בתרזה חצאותיו בתרחה, הדור לו ברכו שמו: ואנחנו ברוב חסוך נבוא ביתך, נשתחוו אל-היכל-קרש ביראתך: הנה ברכו אתייהו בלב-עברי יהזה, העטדים בכיה יהזה בלבילות: שאו ידיכם קרש, יברכו אתייהו: רוממו יהזה אל-היכל-קרש והשתחו להדם רגלויז קדוש הוא: רוממו יהזה אל-היכל-קרש והשתחו להר קדשו, חילו מפני בלב-ארץ: נשתחוו אל-הנגלות על-בל-שמך אמרתך: יהזה אל-היכל-קרש ועל-אטתק, כי מסין יה, ואטונתך סביבותיך: כי מי בשחק יערך ליזעה, זטמה ליהזה בבני אלים: בירגוזל אתה ועשה נפלאות, אתה אליהם לביך: בירגוזל מעלה-שיטים חסוך, זעד שתקים אמרתך: גדורל יהזה ומלהל מאד, נרא הוא על-בל-אללים: כי אל

גדול יהזה, ומלהך גדוול על-בל-אליהם: אשר מידאל בשמיים
ובארץ אשר-יעשה במעשיך ובגבורתיך: מי לא יראך מלך
הנויים כי לך יאהה, כי בבל-חכמי הנויים ובבל-מלכיהם
מאין במוך: מאין במוך יהזה, גדוול אתה וגדוול שפטך
בגבורה: לך ורוץ עמ' עבורה, תעוז זך תרום ימינך: לך
ימים אפיקך לילך, אתה הכנאות פאור ושםך: אשר בידו
טחקרי ארץ, ותוועפות קרים לו: מי יפלל גבורות יהזה,
ישמע בלא-תהלך: לך יהזה הנדלה והגבורה וההפראה
והונאה והזוד בירכל בשמיים ובארץ, לך יהזה הטעמלה
והטהנשא לבל לראש: לך שםם אפיקך ארץ, תבל ומלאה
אתה יסדרתם: אתה הצבת בלא-גבילות ארץ, קיז וחוף
אתה יצרתם: אתה רצצת ראי שׂוֹן, תחננו טאכל לעם
לצאים: אתה בקעת מעון ונחל, אתה הובשת נהרות איתן;
אתה פורחת בעזך ים, שברת ראי תנינים על-הטום:
אתה מושל בגנותם חיים, בשוא נלי אתה השבחים: גדוול
יהזה ומלהל מאד, בעיר אלתינו נרי-קרשו: יהזה צבאות
אלתי ישראלי ישב הרכבים אתה הוא האלים לברך: אל
נעין בסוד-קדושים רבה, ונורא על-בל-סביביו: יודו שמיים
פלאך יהזה, אף אמתך בקהל קדושים: לבו נרננה ליהזה,
נרעעה לצור ישענו: נקרמה פניו בתרזה, בominatorות נרעיע לו:
אזכר ומשפט מבון כסאך, חמד זאמת יקומו פגיך: אשר
יהזו נטהיק סוד, בבית אליהם נהלך ברגש: אשר לו חיים
וזהוא עשו, ויבשת זרו יארו: אשר בידו נפש בלתי, ורומ
בל-בשר-איש: הנשמה לך ותנוף פעלך, חופה על-עטך:
הנשמה לך ותנוף שלך, יהזה שעשה למן שפטך: אתהנו
על-שפטך, יהזה שעשה למן שפטך: בעבור כבוד שפטך, כי
אל חנון ורchrom שפטך: למן-שפטך יהזה וסלחת לעזינו כי
רב-יהוא:

סליחות ליום ששי

קטו

כל חלט אבינו, כי ברוב אולפנש לא גנו. מחל ליט פלאנש, כי רבו עזונינו:
אל ארך אפים אתה. ובעל הרחמים נזכיר את. ודרך תשובה הורית.
עד לה רחפק ופסידקה, תונבר הימים ובכל ימים לער זידיך. פהן אלינו
ברחמים, כי אהיה בא על הרחמים. בטהנו ובתפה פניה נקדם,
בஹעת לענו טקרים. מחרון אפה שוב, קמו בתורתך טוב. ובצל
בונפה נחסה ונחלון, ביום וירד יהוה בענן. תעבור על פשע ותטעה
אשם, ביום ויתנצב עמו שם. תאוני שענטנו ותקшиб לנו מאמר,
קיים ויקרא בשם יהוה. לשם נאמר:

ויעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותען ארך אפים ורביחסר ולאמת נזר
חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא וונקה: וסלחת לעוננו
ולחטא והנחנו גמלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלח, ורביחסר לבילקראי:

באיל תשרג על אפיקרים כו נפשי תשרג אלק אליהם: כי שחה לעפר
נפשלנו דבקה לא ארץ בטנו: שפוך חטאת אל גנויים אשר לא זעקה ועל
סקלות אשר בסקה לא קראנו: כי אכל אתי עיקב ואתי עינזו השמי: קופה
שעורתה לנו ופדרת למן תפיך:

ברתם אב על בניים כו תרתם יהוה צלי: ליהוה תשועה על עפק ברכתך פלה:
יהוה צבאות עפנ טשגב לנו אלמי ישבך פלה: יהוה צבאות אשורי אדים בושת
בקה: יהוה הוושעה. הפלך יאנט ביסמרקראנו:

סלהיא לעון העם היה בוגר תפיך. ובאשר נשאטה לעם היה מפזרים
ועדרתיה ושם נאמר:

ויאבר יהוה סלהיא ברברך:

הטה אלקינו ושבע פקח עיניך וראה שפטתיך והעיר אשר נקראה שמה
עליה. כי לא על זרכתינו אנטנו טפילים בטונינו לפניה כי על רחמייך
הרבים: ארני שפעה ארני קלחה ארני התקשיה וצחה אל התאטר. למענה אלמי
כי שבקה נקראה על עירך ועל עפקה:

סליחות ליום ששי

ין סליחה. ע"פ חז"ק ובסופו חתום ממחברו (רכנו) שלמה הקטן (הכלי)

אלְהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ

באר יעקב

הערג אליך באיל על אפיקים.
שחה לךן רונה זאין
מפיקים. רחוק ועמוק ולדלות
לא מפיקים. קויים וחובים
ואמנה לא מפיקים:

צמוך צוק להם יחול לבם.
פניך לראות בית מעון
חביבם. עבר בפק ועטוד אש
סביכם. سور ערל וטמא בעלי
רבם:

נבחידם נירשה למו גמו חרשׁו.
מיירשתך אשר הורשת עטך
גרשו. להשמיד יום יומ עוד
ידרשו. בנם פם וחטם ועניך
ירוששׁו:

תרוגן – משתקן אליך, כאיל צמא
 התאב לשותה בעמדו עז אפיקי
 מים, כן הנפש המשפלת המכונה
 "שחה" (א) תעהוג לרעת את קץ רוחה
 – קץ הנגולה, ואין מפיקים – ואין
 מי שירציא בפיו ויאמר מתי הו.
 רחוק הוא עת הגולה ועמוק טדו
 כל כך, שאין אלו מפיקים לדלות
 אותו ממעמקים ולגלות עניינו. קוים
 = וחוכמים – מצפים ומייחלים, ואמנה
 – ואמונה שאנו מאמנים בכיהת
 המשיח, לא מפיקים.

צמאיך – לישראל הצמאים בגלות
 לישועה צוק (ב) – שפוך ותן להם,
 יחול לבם – את הדבר אשר לו
 הם כל כך מייחלים, והוא: **ZRאות**
 פניך, בבית מעון חביבם – כביהת
 המקריש החביב עליהם (ג). ואתה עברו
 בפרק ת בקהל העולים לרגל, ועטוד
 שכיבם – מלאכים שביבי אש שכיבם
 לשمرם سور – הסר מהם ערל=וטמא,
 אשר הם בעלי דבכם – שונים של
 ישראל.

נכחדם – נשמד את ישראל, נירשה
 לנו את נאות אלקיהם" (הקליט פג. יא),
 כך הם גמו – נאמו ואמרו לעצם
 וכיה הם חrho – חשבו במודתם
 להרע לנו, ואמנם, מירשתך, אשר
 הורשת לנו, את עטך גרשׁו, ובאות
 אין הם מסתפקים אלא עדין יומם
 אורנו דירשו ע"מ להחסיד אותנו,
 ונם כדי לנצח – לאסוף ולגבות
 פם שהוא חפס וגוזל, ועל ידי כך
 את עניך ישראל ירושו – שייחיו
 אבונים ומדוכאים.

פאגני חיים

(א) פ"ס הכלג' (מלילס מד. כו) "עמה נפאל נפאנ" (מלילס ג').

(ב) על-פי ספקונ מיטעינו (מד. ג) "מי לך מיס על מלה... לך רומי מל וען".

(ג) מינס, מדרס לכמה פיעס, טרלון קוו"ס ועת, ומוייד פ"ס מנומות (גג). י"ל דידי ק' זיד, יוננה
 זיד לזרע, מלקו כל זיד, וטכפלו ט זידיטס. כן פילס נמרץ' ג'

(ד) וזה מוייד פ"ס מלולס (מ"ג ג) "מי לנטו נטן מלדים נט' נטיס".

יבחו – יבוז מומן, ואת יידיד
בבו בנאזות ויכנסו לבבם.ומי
הם המבאים? טפש = נבל, וכופר
– הגלים, המגלחים שער ראהם
בתעת הנלבים – בסכין הספרים.
ישראל, עזובים – נעלבים מידי
אחרים ולא צלבים – את האחרים,
שומעים חרטם ואינם משיבים
עליהם הכתוב אומר: "יוֹאָהֶבְיוּ נִצְחָמָשׁ בְּגַבּוֹתָו", (שמ' יח'). זר – לא
נשלבים אינם מחברים לדתם אמונה
ארות (הכוונה לצוראות), ומליד על
אמונת גלבים – נהגים.

ואנחנו עמד, ננדך – לפניך גלי
וירד עינינו – שמענים אותו בغال
אמוננו בר. הכל אלה הצורות הבאות
עלינו תאטך, תחש – תשווין
למשמע צעקתו ותשrix ותעננו בד'
אריבינו. גם כי דברינו – דחית אותו
במקום תנים – בין אומות העולם
המושלים לנחים, עדין לאיך עינינו.
ולא די שמצירם לנו אלא גם את
משגנו – מקום חיותו בಗלו,romo
ליא ואלומות – מקום חישך ואפל.
בנו נקרא שטך – שטך משוחה בשמנ
שר-אל ולן אל תניח שטך יתחל
בגורים, בר כל זרע ישראל יתחל
ישתחב ויתפaar, ואף אם עזינו
רבו, ומלאו הארץ כל העולם, הרוי פיך מל'ל
דבר ואמר: "אנכי מורה פשען"
שעינו, נר, וכלה.

שנויותם ו**ודים** – את הפשעים
תשים ו וחשבו | אותו **שנויות**
– לשגונות (ה), ואל תקנות אותו אלא
הכגנ' **לט** בידינו **פנוי** משורת הדין.
מפני קושט פלה – מפני אמרית
ההרין – שכו יתכררו הנסיבות הקשיים
שהתגנין – יברא האונס שצעינה

טנין'ת אסתה

כמרום – האנשים העובדים לנו הבעל נקראן כמרום וכו', כי הכמרומים הם לובשים שחוזרים, לפיכך נקראו כמרומים מענין "עורנו בתנור נCRMOR". (רש"י, מ"ב, ב"ג, ה). **גאלבים** – תרגום ותולית – ותצלבי (בדברים בא, בב). **קושט** – אמת.

(ה) וכדרכם מ"ל כוונתנו: מהר מה לפי סקניה, רכש"ע – נספח צירוף מוטין לפיק ופזיס מסוכנה, עזה לאס וד้อม כבוגנות.

וְאַנְחָנוּ גִּרְדֵּךְ וְהַעֲנִינוּגִים. [נִיא
וְאַנְחָנוּ עַטְךְ גִּרְדֵּךְ וְהַעֲנִינוּגִים].
הַעַל אֶלְהָתְהָאָפָק תְּמַשָּׁה
וְתַעֲנָנוּ. דְבִיתָנוּ בָמָקוּם תְּנִים
וְאַלְיךְ עִינָנוּ. גַם נִיא צְלָמוֹת
שְׁמָנוּ מְעֻונָנוּ:

בְּנֵי נָקְרָא שָׁמֶךָ אַלְיָהִתְחַלֵּל.
בְּךָ כָּל וְרֹעֵי יִשְׂרָאֵל יִתְהַלֵּל.
אֲם עֻזּוֹגִינוּ רַבּוּ וּמְלָאוּ חַלֵּל:
אָנְבִּי מֹזֶה פְּשָׁעֵיךְ פִּידְמָלֵל:
שְׁגִיאוֹת שִׁים זְדִים וְלֹא קְוָנִים.
לְפָנִים מְשׂוּרָת הַדִּין לְנוּ הַבָּנִים.
מִפְנֵי קְשָׁט סָלָה יִבּוֹשׁ הָאוֹנִים.

**הַגָּם יְתִינֵּסֶם וְנַדְחֵי יִשְׂרָאֵל
יְכֹנֵן:**

הַרְצֵץ בֶּת פָּזִי וְקָרְקָן הַשְׁעָם.

אותנו, ובכוחות זאת, הנם – הדגל והאות לקבץ הగויות יתנספּ, ונגדיה ישראלי יבנּו (1).

הרץ – הרצה ל'בת צויז' – לישראל הנפוצים בגלוות (ט). וקורבן תשע – קיבל חפלתם כקורבן. קבץ ייחד גלויות זו העשירות, עם תשע הקדומות לה, שלשה בסנהדריב, שלשה ברכונדרז ושלשה בנהכזרון (ט). מבע התא – תשליך במצלותיו ו'א זכר רושע, שהרי הנך נשוא עון ושרבר עלי פלאן.

אל מלך יושב על-כיסא רוחמים, מתרגג בפסידות מוחל עזנות עמו, מעביר ראשון רוחן, מרבה מחלוקת למתהים וקלילה לפושעים, עושה צדקות עם-כל-בשור ורוח, לא בሩתם הגמל. אל הורית-לנו לומר שלוש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, בהודעתינו עשרה טקדים, במו שפטען וייד יתוה בען ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל־פָנָיו וַיִּקְרָא:

ויהזה אל רחום ותנוון ארך אפם ורכיבך נאר
חסך לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאנו ונחלתנו:

(א) מִלְּפָנֵי הַמְּפֹרְקָה כְּמֶלֶתְּלִיטָה (בָּ), וְעַמְּמָה נִלְּמַדְןָה נִמְּנָה מִפְּנֵי קַוְעֵט קָדְסָה, וּפְלַחַץ צָבָא, נִמְּנָה כְּנִיטּוּת רְבִשָּׁה לִלְמַדְןָה, נִמְּנָה כְּנִיטּוּת נִזְמָם — לְמִלְּמָדָה קָצָב — סְכָמָתָה נִזְמָם גַּם גַּם.

סליחות ליום שני

קיט

קלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלח, ורביחסר לקל-קראים:

י' סליחה. ע"פ א"ב כפול ובסוף חותם מחברו (רבינו) שמעון בר יצחק חזק

בארא יאקב

ארבו היפים – בגולות, וערין לא
נמקים דבר חוץ הנאהלה. ארמן
נטש – ביהדות המקדש נזוב, והדל
פרוזן – ואין יושב בערים הפורחות
(שאן בצוות) באין ישראל. אנו
במצב של קורי – תקופה לטרוף, והנה
בשתח ורוזן – בהלה וזלות. בטהה
והשקט – שהיה בהיותנו על ארמננו

הפקנו למנוחה וחפות. –
הנאלה נאחרת, ותוcharת ממשבה.
טפשכה לבוא הגאולה, מביאה
מלחמת לב (עמ' של' ט' ט'. נלה =
וסורה – מסורת מאדרמה, קדרונית
– שחורה החוצה – מצער הגולות,
ולכן דעתה מצויה ב"חיה גטשבה".
דרותה = גטשה – ברגל, גנוחה
– בקן, נשוכה – בשן, ע"י האומות
המיוקים אותן כל אחת כורכה (א').
זהבאה נסכת ישראל בחשוך – הגולות
זושבת דום אבל יפה הומה – רועש
ונגועש ובתוכה ישתוטט – יהוד,
ושינוי פיחות – מצפות לשועה
לייה וויפם, וצורך עם בעבותה
ובכער גופה ונשרף מרוב צרות,
בנהלת לחומם – כנחלת חמה.

אללהינו ואלהי אבותינו

ארבו הינמים ורבך חזון. ארמן
נטש ותREL פרזון. בקויו
מרפא בעחה זרzon. בטחה
והשקט למנקה וחפזון:

גאלה נאחרת ותוcharת ממשבה.
גולה וסורה קדרונית חשובה.
הטעתה מציה נלהי
למשבה. דרומה בעיטה נזומה
נשובה:

הובאה בחשוך ויזשבה הרים.
הומה לבה ובתובה ישתוטט.
ועזינה פיחות ליליה ויזטט.
ועוצר בעצמותיה בגחלת
לחטם:

ומני קזיה מאר חתמו. זוהר
נהרותיה בעברה נעהטמו. חקאו

סגולית אפתר

י'. קדרונית – ענן שחורת (מצודות) – בשפלה רוח, (רשאי, מלאכי ג. ד).

סגולית חיים

(א) ומכל גערה"ג כלע רמו פקיט לדר מלוכות דרומה – כי נטכליג אדومة נהי סדרם. בשיטה
– כי לילם קמפעלה נלב נזומה – כי יין סמאנט נספיר סמג (דיילט פ. לכ'), נשואה ער מכביין,
עד לומה קרעפה סנמאנט נספם סנמלוי נספם (ה, ט') ונספ' הנט – ט' מלוכות מדורם, פפ'א
סמדריך נספימול דטפמ"ר פ.

**נְחִיה וּבָמָסֶג נְסַתָּמוּ חֲטֹאֵיכָה
הַשׁוֹנֶגֶת בֵּין נְבָתָמוּ:**

**טוֹפֵלִי שָׁקָר יִשְׁלִיז בְּשַׁקְטָן.
טוֹרֹזֶת בְּטוֹזָות בְּעַלְשָׁמָרִי
שַׁקְטָן [נֵיא פְּקָט]. יַעֲצִיבּוּ רַעַיָּךְ
בְּרַגְנוּ לְמַקְטָן. יְגֻזּוּה בְּרַחְלָן
גּוֹתִיה לְלַקְטָן:**

**בְּשַׁל בְּחָה מְבָדֵר סָכָל. בְּנֹרָה
לְבָבִי וּזְוֹנֶבֶה לְאָבָל. לְנֹנְדָה
בְּלַטְתָּה מְאַרְתָּה לְהַחְנָבָל.
לְאָמֵר נְזָאָשָׁתָם לְצָאת מְבָבָל:
מְאָסָם נְמָאָסָתָם בְּגָלוּת לְנֹדָה.
מְנוּסָבָם אָבָד וּבְקוּדָם פְּקָדָה.
נוֹתְרָתָם בְּגַם וּבְצָבֵי מְדָח. נְהִיָּה
יְקָרְבָּם בְּאָפָל מְנֹדָה:
סְלַעַנוּ וּמְצֹדַתָּנוּ בְּשַׁמֶּךָ נְרוֹזָן.
סְבוֹל עַלְיךָ בְּלִיּוֹן וּתְרוֹזָן.
עֲנוֹשִׁים וּמְבָים בְּפִרְזָן פְּרִזָּן.
עַמְּדָךְ בְּלִים בְּכָלִיּוֹן חְרוֹזָן: [נֵיא
עַבּוֹר מְהַמִּירָךְ בְּחַמְּרָךְ קְרוֹזָן]:
פְּנָה לְהַחִישׁ לְעֹזְרָתִי אַיּוֹתִי.
פָּנָן יְאָמֵר יִשְׁבְּעָל [נֵיא**

אוֹרֹתִיהָ שָׁהִי זְהֹרוֹתִי, עַתָּה בְּעַבְרָה
— בָּמִן צְרוֹתָה, נְעַטָּמוּ — חַשְׁכוּ.
חָבְאוּ בְּבָרוּ הַגּוֹלִית נְדוֹחוֹה — בְּנִיה
שְׁהַגּוֹלוּ מְאַדְמָה וּבְמָסֶג הַכָּלָא
נְסַתָּמוּ — נְסַגְּרוּ. כֵּל אֶלְהָה הַשִּׁינָה
בְּעוֹזָן חֲטֹאֵיכָה בֵּין נְבָתָמוּ — עָשׂוּ כָּתָם
חַזְקָקָתָן לְכִפְרָה רַק בְּסָתוּן.

**טוֹפֵלִי שָׁקָר יִשְׁלִיז בְּשַׁקְטָן.
טוֹרֹזֶת בְּטוֹזָות בְּעַלְשָׁמָרִי
שַׁקְטָן [נֵיא פְּקָט]. יַעֲצִיבּוּ רַעַיָּךְ
בְּרַגְנוּ לְמַקְטָן. יְגֻזּוּה בְּרַחְלָן
גּוֹתִיה לְלַקְטָן:**

**כָּשָׁל בְּחָה מְבָדֵר סָכָל. בְּנֹרָה
מְשֻמֶּשׁ לְבָבִי, וּשְׁגַבָּה לְאָבָל, כְּלִימָתָה
לְנֹנְדָה, טְזִירָה לְהַתְּבָנָל — מְלָאָה
בּוֹשָׁה: מְשׁוּם שְׁמַתְבּוֹהָ מְאוֹבִיה
בְּאָמָר לְאָמָר: נְוַאַשְׁתָּם לְצָאת מְכָכָל
— מְמָאָסָר הַגּוֹלָת, כִּי
מְאָסָם נְמָאָסָתָם עַיִּינְיָה לְנֹדָה — לְטֻועָת
וּלְרוֹדָד בְּגַנְיוֹת. מְנוּסָבָם — הַיְּהָוָה
מְבָטָח שְׁלָכָם אָבָד, וְכַיּוֹד מְקָדָח
— וּכְאָשָׁנָרָב, וְאָתָם גּוֹתָרָת בּוֹדָדִים
כָּנֶס — כְּתָווֹן בְּרָאָה הַחֲרָב, וּכְצִבְיָן נְרוֹדָךְ
וּמוֹדָח — מְמָקוֹמוֹ נְמָשָׁלָתָם, וְלֹכֶן נְהִיָּה
יְקָרְבָּם — כְּבָודָכָם, כְּפָנָדָח — כְּמַיִּי
שְׁנֹדָה לְאָפָלָה.**

**סְלַעַנוּ = וּמְצֹדַתָּנוּ — הַיְּמָכְתָּנוּ
בְּשַׁמֶּךָ נְרוֹזָן, סְבוֹלִים אָנוּ עַלְיָךְ — עַל
קְדוּשָׁ שְׁמָךְ לְיִוּן וּחְרוֹזָן — מִיתָּה
וְגּוֹרוֹת. עֲנוֹשִׁים וּמְבָים, בְּפִרְזָן פְּרִזָּן
— לְלָא גּוֹלָל וְלָא הַרְחָבָה, וְכֵל זָאת
בְּעַבּוֹר מְהַסְּפִירָךְ — שָׁאָנוּ נְמָעָנִים
מְלַהְמִירָךְ כְּבָודָךְ בְּאָדָם שְׁהָוָה בְּחָמָר
קְרוֹזָן — עֲשִׂי מְחֻמָּר, הַכּוֹוָה לִישְׁיוֹ
הַגּוֹעָזִי (פְּהָאָזִי).
סְנָה אֲלִי אַלְיוֹתִי — כִּיְנִי חַזְקָקָתָה
לְהַחִישׁ — לְמָהָר לְמָרָתִי, פָּנָן יְאָמֵר**

האויב, יכלהתי – נצחתי. צרי גיגיו,
כי שכלהתי – הושמדתי. צור – ה'
הקיפני כי לפתתי,

קומה והגשא להשפט בעברות
– בוגם, גזודרים. קרב יום שיקראו
את אלו העצרים – השומרות את
התורה, לאמר "קומו ונעלה ציון"
(עמ"ה יט"ו לא. ח), או אzo רשי גויים,
לחיות מצרים – הגיינס הרעים יהיו
שוריים בצד וואנו נוכה לראות
את נקמת ה' שידורך על הבזרים
– מב葬ה, מאדום, פדריכת פורת
– כמו שדורכים ענבים בנה (ב).
שור – הבט בעפץ, היחסיף אמצעו. שקד
– לחוקן, שקד – מהר לטהרו
ולקוטו טשמצו – מכחמי עונותין,
תשמור עדיך כרועה השומר עדך
לְקָבֵץ – במנוחה. תשמש לנו את
פסוק הנחמה, "טורה ישראל יקננני"
(ויש"ו לא. ס). מכאן ואילך הפיט מיסד
על פסוקי הדקמה שכחאוינו ועל-
פי חוליל בספרי וכמכואר בערגות
הברושים:

שנ – חדד ברק חרב בוצפק – עפה
חומיי לב. מא"מ שנוחי ברק חרבי,
ובספריו שם: כשפערונע זיאזה מלפני
קליה היא נברק, שבר חזיך – ז"ש
(עמ"ה). "אשכירות חזיך מדם זעיר מושיעך"
– שהכעיסון, בהתקנקך – כשההמקום
מכיא פורענות על הבעליהם, אין
מכיא עליהם – שלהס [בלבד] אלא
מאברומן ואילך (עמ"ה), וכל זאת טובא
עליהם בעבור – "מדם חלל שביה" (עמ"ה) ודרשו שם מטה שעשו בחללי צפי.

עבור נקמתך גוים הַרְגִּינֶג.
עהזין הבעליהם להיות מקלטין לפני
ישראל שנאמר "הרינו גוים עמו"
ואף שמים וארכן [ירננין], שנאמר ישעיה
עמ. ט. "זרו שמים כי עשה ה' הרעו
תחתיות ארך", זההו: עליות – שמים,
ותחתיות ארך הרשות רגע, ואף הר
גבע ואילנט, ירננו שנאמר שם ט.
ט. "ההרים והגביעות יפיצו לפניכם רנה וככל עצי השדה ימחו כף", ואף אבות ואמות,

ט. – יונתן מאהן אהיהו ומו. ח. "חמת גדים מכליה וגוי פורה דרכמי נמי".

האוייב יבלתי. צרי גיגלו כי
שבלתה. צור הקיימי כי נפלתי:
קומה והגשא בעברות צוררים.
קרב יום יקראו נזרים. רעי נזים
להיות מצרים. ראות דריבת
(פורה) בזרים:

שור בעטך להוסיף אמצע. שקד
לטהרו ולנקותו משפטך. תשמך
עדך ברועה לרבעך. תשמי
טורה ישראלי וקבוץ:

שנ – ברק תרב בזעםך. שבר
חץיך מגוי מזעימך. מרראש
פרעוזת אובי בהתקנקך. מטה
שעשו בחללי עטך:

מראש פרשות אויב" (עמ"ה) – שלהס ושל אבותיהם מאברומן ודרשו שם מטה שעשו בחללי צפי.

עבור נקמתך גוים הַרְגִּינֶג.
עליות תחתיות הריעו רגע. וחר
גבע ואילנות ירננו. גם ישב
סלע ירננו:

ט. "ההרים והגביעות יפיצו לפניכם רנה וככל עצי השדה ימחו כף", ואף אבות ואמות,

סלייחות ליום שני

שנאמור (שם כב, א) "ירונו יושבי מלע מראש הרים יצוחו". כי דם עבדיו יקום ונוקם ישיב
לצידין" (האנין, 2) ונדרש בספריה, שתני נקמת

ונקם הדם ונוקם החרטם.
ונמשך לישמעאלים [נ"א נמשך
לזרים] להעירים נבטים. בבות
עמך ורחב להחרטם. [נ"א
להעטם] בשחוות ובלעג בחם
על הגול^(א). נטף – כוס שנמצא
לפערונות, נכמס – כמוס הוא ביד
הו, כדי להנירם – לשפכו על צירם
על כל האויבים ויקבלו כוס זו
בבוס עטוק ורחב, החרטם – שיאו
עמוס ומלא עד שייהיו שחוק ולעג,
ונורחם יטפ^(ד).

ה

ראשונה שלם משנה עוננותיהם. ראה חללי [ニア
שחללו] ארץ בשחיתותיהם. יבשו צרים בשקר עותותיהם. יפקדו מרביתם בחטאיהם:

— ראה את הגויים מחללי ארצך — בשחיתותיהם שמטמאים הארץ. ימושו צרים
— האויבים אשד בשקר עונתיהם", כי קרוב יום אידם" (האיש לח' ובספר) אמר ר' יודי אם
— ישראל — מי שנאמר כהן כי קרוב יום אידם" — הריו פורענויות ממשות ובאות,
הגויים שנאמר בהם (ישעיה כ, כב) יומראכ ימיט יטקד" — עונות ימים וימים יקפו עליהם
(ושם), על אחת כמה וכמה, שליקו בחפותיהם.

צִרְפָּנוּ כַּבְּסָף בְּמִזְעָקָה לְגֹלְלָה.

צורתנו ככף שמצרפים מכלי כל
כל, כך במוחקה – בצתת הגולות
ונטה – גולגלו ממקום למקום (ח.).

(ב) ונגדען דורך נטפל עס: מניין מהו שמו של המומחה בכוניות שם יטלען מטה מליכס כללו דס נמי זטפנ, גאנטער (וילט, ג; ז) "יקטער הי מה כל קאניס ווועטליס היל מעק יונטפט ווועטפאי ערמאן עס על פמי ומלאי ערעל פולו".

(ד') ומוקד כל דרכם קפפני טה"ט (טה"ו, נ') "ככל קות כמות מדין" ר' מליעור נז' צל ר' יוכ' סגנלי תומר כס פאטל בפוס ומוסטער, יכול דיביה (– פלאן) מלמד לנו – "כי" כס מז' ס' עין חסר מלן מון, ונגר מזה, מה ק"ץ ממירס יונ' יטחו כל רצוי מלה' (מליטס טה, טו) – "תמלר" (– מוק), יכול שחין ט הילג פאי, יכול מליג פטך', יכול אולין מקר הילט טיפס אהבתה, מיל' חזנ' – מלה' – מליטה פטיה צו ממנה הצע' דו קמאנל ווינדי דו צפנאנז ווינדי קודס ווינויה פטיטה וכל מורה" – מליטה פטיה צו ממנה הצע' דו קמאנל ווינדי דו צפנאנז ווינדי קודס ווינויה פטיטה וכל מורה". מיטלן ול' מהוו, נטכאנדר ול' חילן, נטחיביג ול' חיפויו, ומלה' פטיה פטידס נטחות כל נעל הקטנס דילן, קוף כל הדורות, וכן קו' הווער (יעמ'יו כה, ז) "וועה ז' קנטומט נעל בעימיז זאר הו' מה מאה'". וכן קו' הווער (יעמ'יו נ' ז) "គומ'זאג נעל צד ס'" וווער (ימוקהן ג' ג' נ' ז) "គומ'זאג ממעה העטוקה וווער הווער, מס'ה דזחיך לרעב, מרכבה חכ'יל" – מרוג' כפולנטט אס'ה וגש נאללן אין מרמלה רב, וו'ק' 55). חוכ' סימק' להעטוק. וגענ'יא' ג' געם להעטוק.

סליחות ליום שני

כבג

צופתנו – הוכתרנו והשחתנו ונאשנו
לכליות בnalיה (ריינן פון האוללה),
חוליה ידו הרומה ידו להרוג ולונצח
עם טנלה. חוץ פרוטה – שוה פרוטה
מכיסים אוללה, כל אלה סימנים להגעת
המשיח (ו), ולמרות שכולם כבר אירעו
לנו, עדין לא בא באנ' יש, ולכן אין

מבקשים:

קנו י'שוף וקדושתך חס – רחם,
קרבענו אליך ובצלך נחים – נשמה. זהה
ראה כי אין פגעינו – 44 שיטופיל
עלינו ג'חם – כדי שתחרם עליינו,
ואין מי שעמדו לחוזר, כפשה
אהרן ופנחים (ו) שהושיענו בתפלתם.
ולכן נבקש

וכור בורית חד' קדומים – לאבות
צופתנו שעה – שמע משמי מרים,
קיים י'עך בורית שלומים, אל פלך
ישב כל כסא רחמים.

צפתנו ונזענו לבלות בנוליה.
חוללה לנפץ ירד עם-סקגליה. חפץ
פרוטה מבאים איזלה:

קנא לשטך ולקודשתך חם.
קרבנו אליך ובצלך נחים. חזזה
בי אין-טפיגע עליינו להחם.
חלוץ במשה ואהרן ופיינחים:
זבר ברית חסיד קדומים.
יעקהנו שעה משמי מרים.
קם לעטך ברית שלומים. אל-
מלך יושב על-בפא רחמים:

אל פלך ישב על-בפא רחמים, מהונגן בחסידות מוחל עונות עטו,
טעביך וראשן ראנון, טרבה מHIGH להתקאים וסיליחה לפושעים,
עשה אזכרות עם-כלבך שר ורות, לא קרעתם הגמל. אל הוירח-ילט
ליומר שלוש עשרה, זכר לנו. כיום קריית שלוש עשרה, ברודעת
לעט טקדים, כמו שפטוב וינדר יהוה בענן וויתיאב עטו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויאבד יהוה על-פנוי ויקרא:

מפני – שיין שייחפל בעדרתו. מלשון הפגע

במקום – רבותינו פירשו לשון תפלה (רשאי, בראשית כו, יא).

(ו) כגדלער נפנדליך ג'. כי יולדת כי מולד דיא' (ו) מין כד וכו' ישכחה פרוטה מן
סכימ, דיט' עד שיתיאשו פון האוללה עטמוך יולדפס פולר ומוכן' כטיללן
– שיטו מסטיליךן מן אגטול (אכ"י אטס), וכט' מילך טפער טס כטוטה כט' מטהילם שטבליך
בנוליה דיט' כטטיליךן מן אגטול כטטול פרטהמן כט' אטטיליךן דיט' ייג' ג' נמיין מודע
אטטול) י'ככלות נפץ ד פס קחצ' מליליאן כל קולא'.

(ז) וגס כט' מדרס נקפל, דיט' מלך, כי יולדת כי מולד דיא' כטטול רולדת אט' אטטול
עלטס למיס כטשה עטמוך פטטול (פטלס קו, גב) ז'וילט נט' צטטוטס נט' מטה טט' יט' אטטוט
ויכר דיט' כטנחתם וכט' מומל' ז'וילט כי מין פט' יט' יט' יט' (טטטס נט, ח).

יהזה | יהזה אל רחום ותען ארך אפים ורביחסד זאת נאך
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: וסלחת לעוננו:
ולחתאתנו ונחלתנו:

קלח לנו אכינו כי תטאנו. מثال לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורביחסד לקליקראיך:

יט פומון. חתום בו שם מחברו (רכנו) שלמה הקטן (הכבל)

חגנו יהזה חגנו. עגנו יהזה עגנו.

עורנו אלדי ישענו. כי

עליך גשענו:

אללה בשלישמו. ואלה

בפרישמו בקרוב. ואנחנו בשם

קדשך להתערב. שוכן שחק

ליישנו תקרב. עורנו:

אללה בלבינום. ואלה בגאנם

מתפארים. ואנחנו ברבי

להושיע מתגבורים. לעזר לאין

בכח מכבירים. עורנו:

אללה במנונם. ואלה בצעתם

מסתחררים. ואנחנו באמרתך

מחם תרים. מרוזה עריצים היהות

נסתרים. עורנו:

פניות אפתור

יט. שלוחיות – שדי עצאות, (רשץ). – דע כי המלך דומה כמו אחד בחשבתו, על כן יקרא משנה – אותו שהוא אחורי במעלה השנית, ואשר הוא במעלה השלישית, יקרא שלוחה, (ראבע), שמות יד, ז).

פניות חייהם

(א) כמ"צ "פלוג פדן לוטג נל יעקובי זיס" (מכליס קיט, קכט).

(ב) לדמלר למל (קוטה מל). מילא געליג בעפיק נס מגול ומלגול.

סליחות ליום ששי

كبבה

מכאן מיסוד על סדר המשנה בסוטה מב. (ג):

אליה מכחילים את הגלחים בהצהלה
ושעט הסוטים — בנהויהם
וברעש פסוחיהם, ואליה בצחזהה
— בטלוש, חרבות ולבישת שעט
— מעטה שריין, ולעומם אנחנו
סומכים בה' שהוא שופה — מעט'
את העולם באור, כשלמה חיה. פרום
שרם — את השור שלם במורים,
ידיכא (ה) בדרכיו בעט — יכעת בו.

אליה בהגנת תריפין — לזרבות רعش
ובבלה וליצור מהם מיחה להגנה,
ואליה בשפטה — בהמון קליגטס
— חיילות, ואנחנו, כנגד הגות תריסין
שליהם, גמן אברם, בקביה חוטפים,
שנאמר עליו "אנכי מגן לך" (פראשא
א. א.), במנן שתנייניטים (ו) — מתחספים
לפניהם בניסות, שהוא יין עליהם
במיגנו מפני אויבים, כי אין דרכו של

הקביה, שובר מטה נאון גפים.
אליה בתרעת קריי שופרות
המשמעותים כל נבחים — לשון נבייה,
ואליה בקוז צוחים, ולעומת קלותיהם
אנו חנים באים בקרולו של ה' אשר קולו
כמי שבחים — נקל מים אדרים (ז).
אשר פפרק וטפוץ סלעי צוחרים
— סלעים חלקים וחוקים ללא סדרים.

אליה עוקום בטפס עזה ג'רכין
— לעורך מלחמה, ואליה בטפסים
ג'רכין — צריכים לטכסטי מלחמה
כדי להלחם, ואנחנו נשועים על ה'

**אליה בהצהלה ושעט. ואליה
בצחזהה ובעט. ואנחנו באור
בשלטה עט. מרום שרם דבוי
בעט. עורנו:**

**אליה בתגפת תרמים. ואליה
בשפעת קליגטס. ואנחנו במנן
חוויים. במנן מתחנייסים. שובר
מטה גאון גפים: עורנו**

**אליה בקרני נבחים. ואליה בקול
צוחים. ואנחנו בקולו בימי
שבחים. מפרק וטפוץ סלעי
צחיחים. עורנו:
אליה בטפס ערכן. ואליה
בטפסים ארכן. ואנחנו באין**

(ג) פרק ט מז'ה, "ול יין נבכט מפני צהלה פוטים וצחזהה מרטת, תל טירלו מפני הגנת
תריפין (— מגינין וסוגין ומדבקין פטאליטים כדי שיעקו וכוי וסקול נטמן, כדי לאים,
ט'ץ) ושפעת קיינטן (— טילטן, כס'ץ), תל פפסו מkol צוחות (— כדי נקל זוחות כבויים
טופטס כ ג) לנ פטלי מפי כל צוחות, כן מלאן בגזוחות, כן מלאן בגזוחות ש'ז
ויהם. (קס'ץ), כי ה' מלקים האול ממכה, כן מלאן בגזוחות ש'ז
פקופם".

(ד) ומילכ'ע (מגילות קה, ז) ממלוכ: הוות טוטו (ה' טולו) כטלהם וכוי זה כטול, וזה פונכ
גמפה נמלצת הנילו פוות ולטן.

(ז) ומיליך ע'ש מילכם נמלם (ז', ט) וכוי וזה מלה מילן זמלן נקכ'ס ממי לאטרכע מין
אלליכוים למדי לטול עד צפלען מארין מללה, פנמלר "וזיא צויס פהו יפקוד כי' על גול סאלוס
ממרוס" (יעניאו כד, כה).

(ו) מילכ'ע געם: ופיין שתנייניטים — נאכ'יה צוונן טכל (פייג') לאותות שתנייניטים כנדנו.

(ז) מילס מיליס — פלנס יהונן (פמות פז, ז) מיל מאטאל.

בְּעָרְבוֹ אַרְבָּן וְאַרְבָּן. מקרים
מִזְרָבֵן לְבֶמוֹת דֶּרֶבֶן. עירנו:

**אֱלֹה בְּנַצְחָנִיםוּ. וְאֱלֹה
בְּרַצְחָנִיםוּ הַבְּתוּחוֹת. וְאֱנֹהָנוּ
בְּשֵׁם נִצְחִיְשָׁרָאֵל בְּפִינָּנוּ
שְׁטוֹחוֹת. מַלְעָרִין וּמַלְיָרָא
וּמַלְרָךְ טוֹחוֹת. עירנו:**

שאן צ'רפו - אין כמו הוא ארבעון - מלך, שהוא ארבעון ומארך לשבע על מלכוונו (ח). וה' מקרים פורבעון - מי שmorphel מרומו ל'כבות דרכון - שעילה לנדרותה. אלה בגנזה נטנו - וכמשנה דסוטה ה'ן באין בגנזה נטנו של בשור חמ, ואלה ברגנזה נטנו הכתחות - בוטחים ברגנזה נטנו, ואנחנו באים בשם נצח ישראל - בגנזה נטנו של מקום ואילו כפינו טוחות בתפלת, לנו אין ג' שוויז = ולירא, ומפרק פוחות כמאמר "אל יירק לבבכם כי האחים ההולך עמכם להושיע אתכם" וכן נורנו אַלְקִי ישענו כי עלייך נשענו.

אל פָּקָד יוֹשֵׁב עַל־כֶּפֶא רְחָמִים, מְתֻבָּג בְּתַסְדִּיות מָוחֵל עֲנוֹת עַטָּו,
מְעַבֵּר רָאֵשׁוֹן רָאֵשׁוֹן, מְרַבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאים וּסְלִיחָה לְפָעוּשִׁים,
עוֹשֶׂה אֶזְרָקוֹת עַמְּבִלְבָשָׂר וּרוּת, לֹא קָרְעָתָם הַגָּמָל. אל הַנוּרִיתִילְנָן
לוֹטָר שָׁלַשׁ עֲשָׂרָה, וּזְכָר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שָׁלַשׁ עֲשָׂרָה, בְּהַודָּעָת
לְעַנְיוֹן מִקְרָם, כְּמו שְׁבַתּוֹב וּבְרִיד יְהֹוָה בְּעַנְנוּ וַיִּתְאַצֵּב עַטָּו שָׁם וַיִּקְרָא
בְּשֵׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהֹוָה עַל־פְּנֵיו וַיִּקְרָא:

יְהֹוָה | יְהֹוָה אֶל רְחוֹם וַתְּנוּן אַרְךָ אֲפִים וּרְבִּחְסָר וְאַמְתָּה נָצָר
חַסְדָּר לְאֲלָפִים נְשָׁא עַזָּו וְפִשְׁעָו וְחַטָּאתָה וְגַנְקָה: וְסָלְחָתָה לְעַנְגָּנוּ
וְלְחַטָּאתָתָנוּ וְנַחֲלָתָנוּ:

סָלָח לְנוּ אֲבִינוּ בַּי חַטָּאנוּ. סָלָח לְנוּ טְלֵבָנוּ בַּי קְשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אֲדֹנִי טֹוב וְסָלָח, וּרְבִּחְסָר לְכַלְיקְרָאָךְ:

וּבְרִידְתְּמִיךְ יְהֹוָה וְחַקְדִּיךְ, בַּי מְעוּלָם הַטָּהָה: זְבָדָנו יְהֹוָה בְּרַצְוֹן עַפְךָ,
שְׁקָדְנוּ בְּשִׁיעָתְךָ: זְבָר אַדְתָךְ קָנִית גָּדָרָם גָּאַתָּה שְׁבָט
נַחֲלָתָךְ, תְּרִצְיָו זֶה שְׁבָטָךְ בָּזָה: זְבָר יְהֹוָה חֲבָת וְרוֹצָלָם. אַחֲתָה
צִיּוֹן אַל־הַשְּׁבָח לְגַזְחָה: אַתָּה תָּקָום תְּרַחְם צִיּוֹן, בְּרַעַת לְתָנָה בְּרִי

(ח) וְלֹא כָּמָלֵךְ זֶה שָׁמוֹן לוּ סִיסְטָן גַּלְמָעָן נְגִיבָּן (קד): מִלְרָא לְסִעְמָלָן כְּנָסָהָן גַּלְמָעָן.

בא מועד: ובר' יהוה לבני אָרוֹם את יּוֹם יְרוּשָׁלָם הַאֲמָרִים עַזּוֹ, עד הַסּוֹד בָּה: ובר' לאָבָרָם לְאַיָּחָק וְלִיְשָׂרָאֵל עַכְדִּיך אֲשֶׁר נִשְׁבַּעֲת לְהָם בָּךְ וְתַדְבֵּר אֲלָהָם אֶרְכָּה אֶתְיוֹצָבָם בְּבוֹכְבִּי הַשְׁמִים, וְכָלְדָּאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָסְרוּ אָתָּנוּ לְוֹרַעֲבָם וְנִתְהַלֵּל עַלְוָלָם: ובר' לאֲבָדִיך לְאָבָרָם לְאַיָּחָק וְלִיעָקָב, אַלְתַּפְּנֵן אַלְקַשֵּׁי הַעַם הַזֶּה: וְאַלְדְּשַׁעַנוּ וְאַל חַפְאָתָנו:

וכורלן ברית אבות באשר אמורת, וכורתי את בריתי יצחק, ואף את בריתו יצחק, ואף את בריתו אַיָּחָק, ואף את בריתו אָבָרָם אַזְבָּר וְהַאֲרָץ אַזְבָּר: וכורלן ברית ראשונים באשר אמורת, וברתי להם ברית ראשונים, אשר הוועתיראים פארץ מצרים לעני תנאים להיות להם לאלהים אני ידעה:

עשוה עטנו במתה שאהבטה לנו ונמיאת בהיותם בארץ אַבְּיכָם לא קאקטים ולא נעלמים לככלתם להפר בריתי אַתָּם, כי אני יהוה אלְהִיכָּם: דשַׁב שְׁבָותָנוּ וּרְחַטָּבָטָנוּ כָּמָה שְׁבָתוּב, וְשַׁב יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֲתָּי שְׁבָותָה וּרְחַטָּה, וְשַׁב וְקַדְשָׁךְ מְכֻלְדָּה עֲטִים אֲשֶׁר הַפִּיאָק יְהוָה אֱלֹהֵיךָ שְׁמָה: קְבָע נְדַחֵיט קְטָה שְׁבָתוּב, אִסְּרִיָּה נְדַחֵק בְּקָאה הַשְׁמִים, מִשְׁמָה יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וּמִשְׁמָם יְהָמָה: קְטָה פְּשָׁעִיט קָעֵב וְקַעַן קְטָה שְׁבָתוּב, תְּחִיָּה בָעֵב פְּשָׁעִית וְקַעַן חַטָּאתָה, שׁוּבָה אַלְיָי כִּי נְאַתְּחָק: קְטָה פְּשָׁעִיט לְפָעָג באשר אמורת, אַנְבֵּי אַנְבֵּי הַזָּה פְּשָׁעִיךְ לְפָעָנִי וְחַטָּאתָךְ לְאַזְבָּר: הַלְּבָן תְּפָאִינָה בְּאַלְגָּן וּכְאַטָּר בְּקָטָה שְׁבָתוּב, לְכָרְנָא וּנוּבָה יָאָמֵר יהוָה, אָם יְהָוָה חַפְאָיכָם בְּאַגְּנִים בְּאַלְגָּן וְלִבְנֵי אִמְּיָאִידָם בְּטוּלָע בְּאַמְּרִיָּה וּרְקָעַלְעַנָּה מִים טָהוֹרִים וּמְתָרָנִים כָּמָה שְׁבָתוּב, וּוּרְקָטִי עַלְיכָם מִים קְהוֹרִים וּמְתָרָם, מִכְלָל פְּקָדוֹתִיכָם וּמְכֻלְגְּלִילִיכָם אַטְהָר אַתָּכָם: רַחַם עַלְעַנָּה וְאַל תְּשִׁחְתִּינוּ קְטָה שְׁבָתוּב, כי אל רַחַם יהוה אֱלֹהֵיךָ לא יְרַקָּה וְלֹא יְשִׁיחַתָּה, וְלֹא יְשַׁבֵּת אַתְּבָרִית אַבְּתָךְ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְהָם: מַול אַתְּלַבְּבָנו לְאַבְּבָה אֶת שְׁקָה קְטָה שְׁבָתוּב, וּמַל יהוה אֱלֹהֵיךָ אַתְּלַבְּבָה וְאַתְּלַבְּבָה וְרַעַתָּה, לְאַבְּבָה אֶת יהוה אֱלֹהֵיךָ בְּכָלְלַבְּבָךְ וּבְכָל נִפְשָׁךְ לְפָעָן תִּיעַק: הַפְּאָא לְנָה בְּכָקְשָׁתָנוּ קְטָה שְׁבָתוּב, וּבְקִשְׁתָּם מִשְׁמָם אַתְּיָהוָה אֱלֹהֵיךָ וּמִצְאָתָה, כי תְּרַחְשֵׁט בְּכָלְלַבְּבָךְ וּבְכָל נִפְשָׁךְ: תְּבִיאָנָט אַלְתָּר קְרַשֵּׁךְ וּשְׁפַתְּחָנָט בְּבֵית הַפְּלַחַק קְטָה שְׁבָתוּב, וְהַבְּיאָוֹתָם אַלְתָּר קְרַשֵּׁךְ וּשְׁפַתְּחָנָט בְּבֵית הַפְּלַחַק לְרַעַן עַלְמַוקָּח, כי בֵּית יְהָוָה יְקַרְא לְכָלְדָּה עֲטִים:

שְׁמַע קּוֹלֵן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חֹם וַרְחָם עַלְנוּ וּקְבָּל בְּרִחְמִים
וּבְרִצּוֹן אֶת-הַפְּלַתָּנוּ: הַשִּׁבְנָנוּ יְהוָה אֱלֹךְ וְנִשְׁׁוֹבֵה תְּרַשָּׁׁשׁ
נִמְיָנוּ בְּקָדָם: אֲמְרֵינוּ הָאוֹיָה יְהוָה בִּינָה תְּגִינָנוּ: וְהַזְּרָצָנוּ
אֲמְרִירִינוּ וְהַגְּיוֹן לְבָנָנוּ לְפָנֵיךְ יְהוָה צָוָנוּ וּנְאָלָנוּ: אֶל
תְּשִׁלְבֵנָנוּ מִלְפָנֵיךְ וּרוֹתָם קְרֵשׁ אֶל-תְּחֻקָּה מִטְמָנוּ: אֶל-תְּעַזְבֵנָנוּ
לְעַת וּקְנָה בְּכָלוֹת בְּתָנוּ אֶל-תְּעַזְבָנוּ: אֶל-תְּעַזְבָנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ אֶל-תְּרַחְקָה מִטְמָנוּ: עָשָׂה עַטְמָנוּ אָוֹת לְטוֹבָה וּרְאוֹ
שׁׁוֹגָנָנוּ וּבְשׁׁוֹ בַּרְאָתָה יְהוָה עִזּוֹתָנוּ וּנְחַמְתָנוּ: בִּירְלָךְ יְהוָה
הַזְּחָלָנוּ. אַתָּה תְּעַנֵּה אַדְנֵי אֱלֹהִינוּ:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. פָּבָא לְפָנֵיךְ תְּפַלְתָנוּ. וְאֶל-תְּהַעַלְמָ טְהַרְתָנוּ. שָׁאן
אָנוּ עַזְמָנוּ וְקַשְׁיָעָנָף לְסַפֵּר לְפָנֵיךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲדִיקִים
אָנָחָנוּ וְלֹא חָפְאָנוּ. אֶבְלָעָנָחָנוּ וְאֲבוֹתָנוּ חָפְאָנוּ:

אֲשָׁמָנוּ. בְּגָדָנוּ. גּוֹלָנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זָרָנוּ.
חַמְקָנוּ. טְפָלָנוּ שָׁקָר. יְעַצָּנוּ רָע. בְּזָבָן. לָצָן. קְרָדָנוּ. נָאָצָן.
סְרָרָנוּ. עֲוִינוּ. פְּשָׁעָנוּ. אָרָרָנוּ. קְשָׁנוּ עַרְפָּה. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ.
תְּעַבָּנוּ. תְּעִינָנוּ. תְּעַחְעָנָנוּ.

סְרָנוּ מִמְצֹוָתִיךְ וּמִמְטָפָטִיךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁׂווּ לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיקָה
עַל-כָּל הַבָּא עַלְינוּ בִּיאָמָת עֲשִׂיתָ וְאָנָחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

אֲשָׁמָנוּ מִפְלָעָם. בָּשָׁט מִפְלָדוֹר. גָּלוּה מִפְשָׁט פְּשָׁוֹשׁ. דָּרָה לְבָנָנוּ בְּחַמְפָאָיטָן. הַתְּבִלָּה
אוֹיָינָנוּ. וְנִפְרָע פָּאָרָנוּ. זָבֵל בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ תְּרֵב בְּעַזְנָינוּ. שִׁירָתָנוּ הִוְתַּה לְשָׁפָה.
יְוִיָּפִי אַרְטָתָנוּ לְזִירָם. בָּתָן לְגָבָרִים:

וְשָׁדוֹן לֹא שָׁבַט מִפְשָׁעָתָנוּ. וְהַיָּאָק עַזְיָעָנָט וְקַחָה עַרְפָּנוּ. לְסַפֵּר לְפָנֵיךְ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲדִיקִים אָנָחָנוּ וְלֹא חָפְאָנוּ. אֶבְלָעָנָחָנוּ וְאֲבוֹתָנוּ
חָפְאָנוּ:

אֲשָׁמָנוּ. בְּגָדָנוּ. גּוֹלָנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זָרָנוּ. חַמְקָנוּ. טְפָלָנוּ
שָׁקָר. יְעַצָּנוּ רָע. בְּזָבָן. לָצָן. קְרָדָנוּ. נָאָצָן. קְרָרָנוּ. עֲוִינוּ.
פְּשָׁעָנוּ. אָרָרָנוּ. קְשָׁנוּ עַרְפָּה. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ. תְּעַבָּנוּ. תְּעִינָנוּ. תְּעַחְעָנָנוּ:
סְרָנוּ מִמְצֹוָתִיךְ וּמִמְטָפָטִיךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁׂווּ לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיקָה
הַבָּא עַלְינוּ בִּיאָמָת עֲשִׂיתָ וְאָנָחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

לענין עשוקו עכלנו. מטה וקטרת טהרה. נטע זלים עכלנו. קבלנו על שבמננו. עבדים טשלו בנו. פרק אין פירם. אורות רבות סבבונו. גראניך יהוה אלחינו. רחיקת טהרה בעוגנים. שבנו מאחריך. תעינן ואברני. וערין לא שבנו מטעוננו. והיאך עזני פגיט ונתקשה ערפנ לופר לפנד יהוה ואברני. אלחינו ואלהי אבותינו אדיקים אונשו ולא חטאנו. אבל אונשו ואבותינו חטאנו:

אשמנ. בוגרנו. גולן. דברנו דפי. הצעינו. והראשנו. זרנו. חטפנו. טפלנו שקר. יעצנן רע. בזבנו. לאן. טרנ. גאנ. קרנ. עיין. פשענו. ארכט. קשינו ערכ. רשותנו. שרבנו. תעינן. תשעטנו. סרנו מפצוותיך ומפاضתיך התובים ולא שווה לנו. ואתה צדיק על-בל הבא עליינו ביראה עשית ואנתנו בראשנו:

הראשנו ופשענו لكن לא נישענו ותן בלבנו לעזוב דרכך רשות וחיש לט ישע. בכתב על יד נביאה, יעזוב רשותך ואיש און מהשכתיו, וישב אליהו וירטחו ואלהי אלחינו ביראה לקולות:

משיח צדקה אפר לפנד, שניות מיריבין, מונחות נקי: נקי יהוה אלחינו מבל פשעינו. וטהרנו מבל-פאתינו. וזרק אליתם מים טהורים וטהרנו. בחרוב על יד נביא, וורקתי אליכם מים טהורים וטהרתם. מבל פאתיהם ומכל גלויליכם אטהר אתכם:

עף ונחלתך, רעבי טובך, צמאי חקרך, האבי לשען, יבירו זרעו כי ליהזה אלחינו הרוחמים והקלות:

אל רחומי שפה. אל חנן שפה. בנו נקרא שפה. יהוה עשה למן שפה. עשה למן אטחה. עשה למן ברירה. עשה למן גדרך ותפארתך. עשה למן רתך. עשה למן הוך. עשה למן ווזך. עשה למן זברה. עשה למן חסךך. עשה למן טובה. עשה למן חזוךך. עשה למן טעה. עשה למן בזיך. עשה למן למזה. עשה למן מלטורה. עשה למן גאנך. עשה למן סוךך. עשה למן עזך. עשה למן פארך. עשה למן צדקתו. עשה למן גראניך. עשה למן תהלהך. עשה למן או-ה-ך שוכני עפר. עשה למן אברם אציק ויצקב. עשה למן טסה ואחרן. עשה למן הוד ואלמה. עשה למן רז'לים עיר קראך. עשה למן איזן משן בזיך. עשה למן שבנות טיקך. עשה למן תריסות מזבחך. עשה למן ברגנים על שם קראך. עשה למן טבוחים על חזך. עשה למן באי באש ובפחים על קרויש

שְׁקָה. עֲשָׂה לְפָעֵן יוֹנָקִי שָׁרִים שֶׁלָּא חַטָּא. עֲשָׂה לְפָעֵן גָּמְוִילִי חַלְבִּ שֶׁלָּא
חַטָּא. עֲשָׂה לְפָעֵן תִּינְקוֹת שֶׁל בֵּית רְבָנוֹ. עֲשָׂה לְפָעֵן אָם לֹא לְפָעֵן.
עֲשָׂה לְפָעֵן וְדַעֲשִׁין:

עֲנָנוּ זְרֻחוּנָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אַלְקִינוּנָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ בּוֹרָאנוּנָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ
נוֹאָלָנוּנָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ דּוֹרָשָׁנוּנָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ הָאָל הַגָּאָמָן עֲנָנוּ. עֲנָנוּ וְתִיקְ
וְתִסְדֵּיד עֲנָנוּ. עֲנָנוּ וְוַיְשַׁר עֲנָנוּ. עֲנָנוּ חַי וְקִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ טָב וּמְטִיב
עֲנָנוּ. עֲנָנוּ יְהֻדָּע אָרָע עֲנָנוּ. עֲנָנוּ כּוֹבֵשׁ קָעֵסִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ לְבָש אַדְקוֹת
עֲנָנוּ. עֲנָנוּ קָלָךְ מְלָכִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ נָרָא וּנְשָׁבָע עֲנָנוּ. עֲנָנוּ סָולָם
וּסְוחָל עֲנָנוּ. עֲנָנוּ עֲזָה בְּשַׁת אָזָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ פָּרָה וּפְטַאל עֲנָנוּ. עֲנָנוּ
אַדְיק וּוַיְשַׁר עֲנָנוּ. עֲנָנוּ קָרוֹב לְקֹוֹרְאִי עֲנָנוּ. עֲנָנוּ רְחוּם וְתָנוּן עֲנָנוּ. עֲנָנוּ
שׁוֹמָע אַלְאָבִיוֹנִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ תּוֹמֶךְ תִּקְבִּיטִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אַלְתִּי אַבּוֹתִינוּ
עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אַלְתִּי אַבְרָהָם עֲנָנוּ. עֲנָנוּ פְּחָד יַצְחָק עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אַבְיר יַעֲקֹב
עֲנָנוּ. עֲנָנוּ מְשַׁבֵּב אֲפָחוֹת עֲנָנוּ. עֲנָנוּ עַוְרָת הַאֲבָטִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ קָשָׁה
לְבָעוּם עֲנָנוּ. עֲנָנוּ רֵךְ לְרָצוֹת עֲנָנוּ. עֲנָנוּ עֲזָה בְּשַׁת רֵצָוּן עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אַבִּי
יְתָמִים עֲנָנוּ. עֲנָנוּ דִּין אַלְמָנוֹת עֲנָנוּ:

מֵ שָׁעָה לְאַבְרָהָם אַבְיָנָה בְּנֵר תְּמוּרָה הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְיַצְחָק בְּנֵי
בְּשַׁגְּנָאָקָד עַל גַּבְיַה הַפּוֹבָח הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְיַעֲקֹב בְּנֵי
הָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְיַוְסָף בְּנֵי הַאֲסֹורִים הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְאַבּוֹתִינוּ
עַל יְמֵי סָוִף הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְמַשָּׁה בְּנֵי יִהְוָה מִתּוֹךְ הַעֲדָה הָוָא
יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְיַהְוָעָד בְּגַלְעָל הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְשִׁמְוֹאָל בְּמַצְפָּה
הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְרוֹד וְשַׁלְמָה בְּנֵי בְּרִידְשָׁלִים הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה
לְאַלְיָזָר בְּנֵר הַכְּרָפָל הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְאַלְשָׁע בְּרִיחָו הָוָא יָעָנוּ. מֵ
שָׁעָה לְיוֹנָה בְּמַעַי גְּרָה הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְחַזְקִיָּה פָּלָךְ יְהוּדָה בְּמַלְיָוִי
הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְחַנְנָה טִישָׁאָל וְשׂוֹרָה בְּתוֹךְ בְּשַׁן דָאַש הָוָא יָעָנוּ.
מֵ שָׁעָה לְדִגְנָאָל בְּנֵבָה אֶגְרִיאָה הָוָא יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְעֹזָרָא בְּנַולָּה הָוָא
יָעָנוּ. מֵ שָׁעָה לְמַרְדּוֹכָי וְאַקְטָרָב בְּשַׁוְּשָׁן דְּבִנָּה הָוָא יָעָנוּ.
תְּאַדִּיקִים וְתְּהַסִּידִים וְתְּהַטִּיקִים וְתְּשִׁלְרִים הָוָא יָעָנוּ.

רְחַקְנָא דְּזַנִּי לְזַנִּי אַנְיָא. רְחַקְנָא דְּזַנִּי לְתַבִּירִי לְבָא אַנְיָא. רְחַקְנָא
דְּזַנִּי לְסַבִּיכִי רְזִחָא אַנְיָא. רְחַקְנָא אַנְיָא. רְחַקְנָא אַנְיָא. רְחַקְנָא חַוָּם.
רְחַקְנָא פְּרוֹקָ. רְחַקְנָא שְׁוִיבָ. רְחַקְנָא רְהָם עַלְן הַשְׁתָּא בְּעַגְלָא
יְבּוֹזָן קְרִיבָ:

ויאמר ה'ך אליך צדליך פא. נַלְהֵזָא בְּזִיהוּתָא בְּרֹבִים רַחֲמֵי וּכְדִּאָדָם אֶלְאָפָּה:
 רחום ו חנון חטאתי לך נזיך, יהוזה מלא רחמים וرحم עלי וקביל
 תחנוני: יהוזה אל באפיך טוביתני, ואל בחתוך תינרכני: חננו
 יהוזה כי אטלאן אני, רפאגני יהוזה כי נבגלה עצמי: ונפשי נבקלה
 פאך, ואתה יהוזה עד-פתי: שוקה יהוזה חלאה נפשי, הוישענין לפען
 פתקך: כי אין בפנות זברך, בשאול מי יודה לך: גנעתן באנחה
 אשחתה בבליללה מטהתי.. בדמעתי ערשי אמסה: עצשה מבעם
 עיני, עתקה בבל-צורי: סורו טפנני קל-פעלי און, כי שמע יהוזה
 קול בקיי: שמע יהוזה תחנוני, יהוזה הפלתי יכח: יבשו זיבגלו פאך
כל-איי, לשבו יבשו רגע:

טמי וטפי טמיות ומתחה. פסיק מן שאל לתי עטמא. ברא בר חמי אבוני
 לאכיה. אבויי רתים אסי לאכבה. עבדא רפריד נפיק בקורס. מריה
 פאייב ותבר קולרה: ברך ברך אונ וחתנו כפה. לא רוי נפישן גנדין
 מירין. עבך אונ ומרודן כפה. נא בגותא הא בשביותה הא במלקיותה.
 בסטו מנך ברתמד דנטישין. אסי לאכביין דתקוף ען. עד דלא נגי נמירה
קשביא:

טכני רחמים הביגו רחמים. לפני בעל הרחמים. טשטייע תפללה השטיעו
 תפלתנע, לפני שומע תפלה. טשטייע עצקה השטיע עצקה, לפני
 שומע עצקה. טכני דקעה הביגו דקעה דקעהינו, לפני פלאה טרזה בדקעות.
 השתרלו ותרבו תרזה ובקשה, לפני פלאה אל רם וגאה. הויהו לפני השטיע
 לפני, תווה ומעשים טובים שלושובני עף. זיכר ארבבים ויתה ורעם, שלא
 תابر שאירית יזקם. כי צאן רועה נאמן גיה לזרפה, ישראל נו-אך ליטל
 ולשנעה. פער עטנו אלמי ישען. ופער מצל גורות קשות, וחוישה בראפיך
ערבים קשיהם צדקה ועזה:

מן דכשפייא לך מתרגען, כבר שבאי רטתגען לא-שוביה. פולחן בני שבאי
 בגקסא טהפרקון, ועפיך ישראל בראפתי ובתנunny. הב לה שאלהין ובעותין, דלא
נעריר ריקם מן גראנקה:

מן דכשפייא לך מתרגען, בעבדא רטתגען למברה. עשיקי און ובעשוכא ארין.
 פריח נפישן פעחותין דנטישין. חילא לית בון לרצינה, מן עבד ביד קנא
הנורמת עם אברטנאי:

שומר ישראל, שמור שאירית ישראל, ואל יאבד ישראל,
האומרים שמע ישראל.

שומר גוי אחד, שומר שאורית עם אחד, ולא יאבד גוי אחד,
הភידרים שמקד יהוה אלתינו יהוה אחד.

שומר גוי קדוש, שומר שאורית עם קדוש, ולא יאבד גוי קדוש,
המשלשים בשלש קדושים לקדושים:

טעראה ברוחמים וחתנים בתנינים. הטראה והחפים לדור עני כי אין
עוור: אבטח מלפנ חgne ועגנו, כי אין בנו מעתים. עשה עטנו אדרקה
ותחסיד והושיענו:

ואנחנו לא נדע מהגעשה כי עלייך עינינו: כברתתך יהוה ופסיך, כי
מעולם גטה. יהימך יהוה עליינו, כאשר חלנו לך: אלתונבר
לו עונות ראשונים מגר יקומו רחמייה, כי דלנו מאר: עזענו בשם
יהוה עשה שפמים וארעין) חנו יהוה חgne, ביריב שבענו בו: ברני
רחל תנור: (ברני עקרה תנור. ברני תפימות תנור: יהוה הוושעה
הפלך יענו ביום קראינן) כיריהו ברע זכרנו, כבור ברעף אנטנו: עזענו
אלתי ישענו עלדבר בבודשכה, והאלנו ובכפר עליחטאינו למן שפך:

וינהרל ותקדש שפה רבא: בצלפה די ברא ברועתה וטוליך מלכotta.
(ויאפח פורקנה ויקרב (ייא קז) משיתה) בתיכון זכיזיבון ובתהי רבל בית
ישראל בעגלא ובצטן אריב, ואפריו אפן:

הא שפה רבא מברך לעלם ולעלמי עולם:

ותקברך ותשבחך ותפאר ותתרכם ויתנשא ויתתקרר וויתעללה ויתהקל שפה
קדושה. בריך הוא לעלה כן כל ברכחה ושירחא השבחתא ונחתתא
דאטונן בצלפה. ואפריו אפן:

קהל: בצל ברכחים וברוחן את פולחן:

תתקבל אליהו זכעיהו רבל ישראל ברם אביהו די באטמא ואפריו אפן:
קהל: זה שם זיה מלך מיטה מד עולם:

הא שלפה רבא מן שטמא ותים מובם עליינו ועל כל ישראל ואפריו אפן:

קהל: אורי פאם יהוה עשה שטמא זיה:

עשה שלום בטרופיז הוא: עשה שלום עליינו ועל כל ישראל ואפריו אפן:

סליחות ליום שבעי

אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בַּיְתָךְ, עוֹד יַהֲלֹוק פִּלְחָה: אֲשֶׁר הָעָם שַׁקְבָּה
 לוֹ, אֲשֶׁר הָעָם שִׁיחָה אֱלֹהָיו: תְּהִלָּה לְדוֹד,
 אֲרוֹמָטָךְ אֱלֹהִי הַפְּלָךְ, וְאַבְרָכה שְׁטָךְ לְעוֹלָם וְעַד:
 בְּכָל-יְמָם אָבְרָכָךְ, וְאַהֲלָה שְׁטָךְ לְעוֹלָם וְעַד: גְּדוֹלָה יְהָה
 וּמְהֻלָּל מָאָד, וּלְגַדְלָתוֹ אֵין חִקָּר: דָּוָר לְדוֹר יִשְׁבָּח מְעַשְּׂיךְ,
 וְגִבּוֹרָתְּךָ יִגְדִּזְוָה: בָּדָר קְבוֹד הַזָּדָה, וְדָבָר נְפָלָתִיךְ
 אֲשֶׁר-יְהָה: וְעַזּוֹו נְרוֹאָתִיךְ יֹאמְרוּ, וּנְגַדְלָתְךָ אַסְפְּרָנָה: וּבָרָ
 רְבִיטָוּךְ יִכְיַעַז, וְצְדָקָתְךָ יִרְגְּנָנוּ: חָעֵן וְרוּחוֹם יְהָה, אָרָךְ
 אֲפָים וְגַדְלָתִיךְ: טֹבִיְּתָה לְפָלָל, וְרָחָמָיו עַל-כָּל-מְעַשָּׂיו:
 יְדוֹךְ יְהָה כָּל-מְעַשָּׂיךְ, וְחַסְדָּיךְ יִבְרָכֶנָה: קְבוֹד מְלָכָותְךָ
 יֹאמְרוּ, וְגַבּוֹרָתְךָ יִדְבְּרוּ: לְהַזְדִּיעַ לְבַנִּי הָאָדָם גַּבּוֹרָתְיוּ,
 וּקְבוֹד הַדָּר מְלָכָותְוּ: מְלָכָתְךָ מְלָכָות בְּלָעוּלִים,
 וּמְמָטָלָתְךָ בְּכָל-הַדָּור וְדוֹר: מַטָּמָךְ יְהָה לְכָל-הַנְּפָלִים,
 וּוּזְקָפָה לְכָל-הַקְּבָטוֹפִים: עַזְיָן כָּל-אָלָיִךְ יִשְׁבְּרוּ, וְאַתָּה נָתָן
 לְהָם אֲתִ-אֲבָלָם בְּעַתָּה: פּוֹתָח אֲתִ-יְּדָךְ, וּמְשַׁבְּיעַ לְכָל-יְהָיָה
 רְצָוֹן: צָדִיק יְהָה בְּכָל-דָּרְבָּיו, וְחַסְדָּיךְ בְּכָל-מְעַשָּׂיו: קְרוֹב
 יְהָה לְכָל-קְרָאוֹן, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵה בְּאַמְתָה: רְצָוֹן-יְהָיָה
 יְשָׁהָה, וְאַתְּ-שׁוֹעַתָּם יִשְׁמַע וּוֹשִׁיעָם: שׁוֹמֵר יְהָה אֲתִ-קָּלָל
 אֲתִ-בָּיו, וְאַתְּ בְּלִיהְרָשָׁעִים יִשְׁמִיד: תְּהִלָּת יְהָה יִדְבְּרֵפִי
 וַיְבָרֶךְ בְּלִבְשָׂר שֵׁם קְדוּשָׁו לְעוֹלָם וְעַד: וְאַנְחָנוּ נְבָרֶךְ יְהָה
 מְעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְּלוּיָה:

ועתה יָגַד נָא כֵּם אָרֶץ נָאשֶׁר דָּבָרָת לְאָמָר: וּבָרָךְ פָּנָיךְ יְהָה וְפָנָיךְ יִפְּעַול מִקְּפָה:
 יִתְעַלְלָה וַיְתַקְדִּשָּׁה שְׁפָתָה רַבָּא: בְּעַלְפָא דֵי בָּרָא כְּרֻעָותָה וַיְקַלְקַד פְּלַכְתָּה.
 וַיִּצְמַח פּוֹרָקָה וַיִּקְרַב (נֵיא קִיז קְשִׁיטָה) בְּתִיכְזָן וּבְיוֹמִיכְזָן וּבְתִיכְזָן דָּכָל
 בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְעַגְלָן קְרִיב, וְאַסְפָּרָו אַסְפָּן:

יבָּא שְׁפָה וְבָא מִכְרֹךְ לְעַלְםָ וְלְאַלְמָנִיא:

וַיַּבְרֵךְ וַיִּשְׁתַּבְחֶה וַיִּחְפְּאֶר וַיִּתְרוּם וַיִּתְגַּשֵּׂא וַיִּתְהַדֵּר וַיִּתְعַלֵּה וַיִּתְהַלֵּל שְׁפָה
דָּקוֹדָשָׁא. בָּרֵךְ הוּא לְעַלָּא טָן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירַתָּא הַשְׁבָּחָה וְנַחֲטָא
דָּאַפְּרִין בְּעַלְפָא. וְאַפְּרִי אַפְּנָ:

לְךָ אַדְנִי הַאֲזָקָה וְלַעֲגָל בְּשַׁת הַפְּנִים: מִהְעַתָּאָנוּן וּמִהְעַזְאָטָר
מִהְעַדְבָּר וּמִתְּגַטְּדָקָ: נַחֲפְשָׁה דָּרְכֵינוּ וַנְחַקְרֵה וַנְשַׁוְבֵה
אַלְיךָ, בַּי יְמִינָךְ פְּשׁוֹתָה לְקַבֵּל שְׁבִים: לְאַבְחָסָד וְלֹא
בְּמַעַשִּׁים בָּאָנוּ לְפִנֵּיךְ, בְּדָלִים וּבְרָשִׁים דְּפָקָנָ דְּלָתִיךְ: דְּלָתִיךְ
דְּפָקָנָ רְחוֹם וְתַעַן, נָא אַלְתַּשְּׁיבָנָ רִיקָם מְלָפִנֵּיךְ: מְלָפִנֵּיךְ
מְלָבָנָ רִיקָם אַלְתַּשְּׁיבָנָ, בַּי אַתָּה שְׁמַע תְּפָלָה:

שְׁמַע תְּפָלָה, עֲרֵיךְ בְּלִבְשָׂר יְבָאוּ: יְבוֹא בְּלִבְשָׂר לְהַשְׁתָּחוֹת
לְפִנֵּיךְ יְהֻזָּה: יְבוֹא וַיִּשְׁתַּחַווּ לְפִנֵּיךְ אַדְנִי, וַיִּבְדֹּר
לְשִׁמְךָ: בָּאוּ נְשַׁתְּחוֹתָה וְגַבְרָעָה, גַּבְרָכָה לְפִנֵּיהָוּנָה עַשְׁנָיו:
גַּבְוָאָה לְמַשְׁבָּנוֹתָיו, נְשַׁתְּחוֹתָה לְהָרָם רְגָלוֹ: בָּאוּ שְׁעָרָיו
בְּתוֹרָה חִצְרוֹתָיו בְּתַהְלָה, הָזָוּ לוּ בְּרָכוּ שְׁמוֹ: וְאַנְחָנוּ
בְּרַב חַקְדָּךְ נְבוֹא בִּיחָךְ, נְשַׁתְּחוֹתָה אַלְהִיכְלִקְרָשָׁךְ בִּירָאָתָךְ:
הָנָה בְּרָכוּ אַתִּיהָזָה בְּלִיעָבְדִי יְהֻזָּה, הַעֲמָדִים בְּבֵית יְהֻזָּה
בְּלִילּוֹת: שָׁאוּ יְדֵיכָם קָדֵשׁ, וּבְרָכוּ אַתִּיהָזָה: רַוְטָמוּ יְהֻזָּה
אֱלֹהִינוּ וַהֲשִׁתְּחוֹתָו לְהָרָקְדָּשׁ, רְגָלוֹ מְפִנֵּיךְ בְּלָהָרָץ: נְשַׁתְּחוֹתָה אַלְ
לִיהָזָה בְּתַהְרָתִיקְדָּשׁ, חִילּוֹ מְפִנֵּיךְ בְּלָהָרָץ: נְשַׁתְּחוֹתָה אַלְ
הַיְבָל קָרְשָׁךְ וְנוֹרָה אַתְּשַׁמְּךָ עַלְחַסְדָּךְ וְעַלְאַמְתָּךְ, בַּי
הַנְּדָלָת עַלְבְּלִשְׁמָךְ אַמְתָּךְ: יְהֻזָּה אַלְעַמְּתִי צְבָאות מִרְבְּטוֹךְ
חַסְפִּין יְהֻזָּה, וְאַמְוֹנָתָךְ סְבִיבָותָךְ: בַּי טִי בְּשַׁחַק יְעַרְךְ לִיהָזָה,
יְזַבְּחָה לִיהָזָה בְּבָנָי אַלְים: בְּרִיגְדוֹל אַתָּה וְעַשָּׂה גַּפְלָאות,
אַתָּה אֱלֹהִים לְבָנָךְ: בְּרִיגְדוֹל מְעַלְשָׁמִים חַקְדָּךְ, וְעַד שְׁחָקִים
אַמְתָּךְ: גַּדוֹל יְהֻזָּה וְמַהְלָל מָאָד, וְלַגְּדוֹתָו אַיִן תַּקְרֵ: בַּי
גַּדוֹל יְהֻזָּה וְמַהְלָל מָאָד, נֹרָא הוּא עַלְבְּלִאַלְהִים: בַּי אַל

סליחות ליום שביעי

כליה

גָּדוֹל יְהוָה, וּמְלָךְ גָּדוֹל עַל־בָּלָאָלָהִים: אֲשֶׁר טִי־אַל בְּשִׁמִּים
וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יִצְחָשָׂה בְּפִטְחֵי֙ וּבְגִבּוֹרִיתְךָ: מֵי לָא וּרְאַךְ טָלַךְ
הַנּוּם כִּי לְךָ יְאָתָה, כִּי בְּכָל־חַבְטִי הַנוּם יַבְלַט לְכֹוֹתָם
סְמָאוֹן בְּטוֹךְ: פָּאֵין קְטוֹז יְהוָה, גָּדוֹל אַתָּה וּגָדוֹל שְׁמָךְ
בְּגִבּוֹרָה: לְךָ וּרְאוֹעַ עַסְגּוֹנָה, תְּעֻנוּ זְדָקָה תְּרוּם יְמִינָךְ: לְךָ
יּוֹם אֲפָלַךְ לְילָה, אַתָּה הַבִּינוֹת פָּאָור וּשְׁמָשָׁבָח: אֲשֶׁר בִּידָךְ
מִחְקָרִי אָרֶץ, וּתְזֻעְפּוֹת הַרִּים לוֹ: מֵי יַמְלָל גִּבּוֹרָות יְהוָה,
וִשְׁמַיעַ בְּלַתְהַלְתָּוּ: לְךָ יְהוָה הַגְּרֹלָה וְתִגְבּוֹרָה וְתִהְפְּאָרָת
וְתִגְנִיחַ וְתַהַדְּרֵה בִּיכְלָל בְּשִׁמִּים וּבָאָרֶץ, לְךָ יְהוָה הַפְּטָלָה
וְתַהְתַּנְשָׂא לְכָל לְרָאֵשׁ: לְךָ שִׁמִּים אֲפָלַךְ אָרֶץ, תְּבָל וּמְלָאָה
אַתָּה יִסְדָּקָם: אַתָּה הַצְּבָתָה בְּלַגְבוּלּוֹת אָרֶץ, קְיוֹז וְחַרְפָּה
אַתָּה יִצְרָפָם: אַתָּה רַצְצָת רָאֵשִׁי לְוַיָּתָן, תְּהַנְּשָׂא מְאָכָל לְעַם
לְצִיִּים: אַתָּה בְּקַעַת פְּעֻזָּן וּנְחָל, אַתָּה הַוּבָשָׂת נְגָרוֹת אַיָּתָן:
אַתָּה פּוֹרֶת בְּעֹזֶק יַם, שְׁבָרֶת רָאֵשִׁי תְּגִינִּים עַל־חַדְקִים:
אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגָנוֹת הַיּוֹם, בְּשֹׂא גְּלִיוֹ אַתָּה הַשְּׁבָחָם: גְּדוֹלָה
יְהוָה וּמְהַלֵּל פָּאָר, בָּעֵיר אֱלֹהִים הַרְדִּקָּרְשׁוֹ: יְהוָה צְבָאֹות
אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל יִשְׁבַּח הַכְּרָבִים אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים לְבָדָךְ: אֶל
גָּרְעִין בְּסָודִים קְדוּשִׁים רַבָּה, וּנוֹרָא עַל־בָּלְסָבִיקִים: יוֹזֵז שִׁמִּים
פָּלָאךְ יְהוָה, אֶפְ אַמְנָתָךְ בְּקָהָל קְדוּשִׁים: לְכוּ גְּרָנָה לְדָהָה,
גְּרִישָׁה לְצֹרָה יִשְׁעָנוּ: נְקַדְמָה פְּנֵיו בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת גְּרִיעָה לוֹ:
אֶדְקָה וּמְשֻׁפְטָם מְבֽוֹן בְּקָאָה, חַסְדָּךְ וְאַתָּה יִקְרָמוּ פְּנִיךְ: אֲשֶׁר
יִתְהַנֵּן גְּמַתִּיק סָוד, בְּבִית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרִגְשָׁךְ: אֲשֶׁר לוּ הַיּוֹם
וְהָאָעַשְׂהוּ, וִיבְשַׁת בְּדִיז יִצְרוּ: אֲשֶׁר בִּידָךְ נְפָשָׁת בְּלִיחִי, וּרוֹחָה
בְּלִבְשָׁר־אִישׁ: תְּגַשְּׁמָה לְךָ וּתְגַנְּפָה פְּעַלְךָ, חַוְפהּ עַל־עַמְלָךָ:
תְּגַשְּׁמָה לְךָ וּתְגַנְּפָה שְׁלָךָ, יְהוָה עָשָׂה לְפָעָן שְׁמָךְ: אַתָּה אָנוֹ
עַל־שְׁמָךְ, יְהוָה עָשָׂה לְפָעָן שְׁמָךְ: בְּצָבָר קְבוֹד שְׁמָךְ, כִּי
אֶל חָנָן וּרְחוּם שְׁמָךְ: לְמַעַן־שְׁמָךְ יְהוָה וּסְלָחָת לְצֹונָנוּ כִּי
רְבִּיהָוָה:

סלה דלעט אבינו, כי ברב אולעט שגיט. מחל לנו מלפני, כי רבו שעוני:

אל אריך אפים אתה. ובצל הרוחמים נזכירך. ונדרך תשובה הוריתך.
כבלת רוחך ופסריך, תונבר היום ובקליום לערן ידיך. תפנו אליטך
ברוחמים, כי אטה זיהוא בעל הרוחמים. בתפנון ובתפלה פניך נקדם,
הזהודעת לאען טקרכם. מחרון אפק שוב, כמו בטורקה ברוב. ובצל
בגנפיך נחסה ונחלזון, קיומ וונדר יהוה בענן. תעבור על-פשע ותקפה
אשם, כיום ויתניאב עמו שם. תאין שועטנו ותקשב פניו מאמר,

קיום ויקרא בשם יהוה. ולאם נאמר:

וישבר יהוה על-פנוי ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנוון אריך אפים ורב-חסר ואמת נצרא
הAKER לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסלה דלעוגנו
ולחטאנו ונחלתו:

סלה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלפני כי פשענו: כי אתה
ארצי טוב וסלה, ורב-חסר לקל-קראי:

אתה יהוה לא-תכלא רחמי מפניך. תפרק ואטחה תמיד נארונו: שיכה ישראל
עד יהוה אל-היך. כי כשלת בשוויך: בראשפע אל-אקיונים יהוה. ואתי
אסיריו לא בזיה:

ברתים אב על בנים כו תרתים יהוה צלען: ליהוה היישוה על עטה ברכתך פלה:
יהוה צבאות עפנ שאנב לנו אלני יאכוב פלה: יהוה צבאות אחרי אדים בותח
ביה: יהוה הוושעה. הפלך יגענו ביום גראאנט:

קלדנא לאען העם היה בגדל תקינה. ובאשר נשאטה לעם היה מפזרים
וערדנה ולאם נאמר:

ויאפר יהוה סלהדי כדרכך:

הפשא אלני אונך ושפצע פכח עיניך וראה שפטתינו והעיר אשר נקראה שנקד
עליה. כי לא על-אקרים אונח טפילים מהנעניט לפניך כי על-רוחך
הרבים: ארץ שפעה ארץ סלהה ארץ תקשיב ועשה אל-חטא. למונך אלני
כי שנקרא על-עריך ועל-עמק:

סליחות ליום שביעי

כלו

כ סליחה. ע"פ א"ב כפול

באדר יעקב

- אנחנו החומר, אתה יוצרנו, אפייתך
- אמת הבטחותיך והסידר, תפדייך יוצרנו - שמרנו. צורנו - ה' מכתנו אל באורך תוכיהנו, ובשגען - וברוחן החתןך אל תיפרנו.

נשתנו - נגשו אליך בקיחת דבריהם - כמ"ש הו"ד. ז"ק "קו"ע עמכם דבריטם לחתודות לפני. ג"ג רחמייך (א) - יכמרו ויחממו רחמייך, משוב חפורים - שלא נשוב מבורישים. דרישן שכנן - התפללו אליך ג"ז לשכו חזיש וברת י"ה, ז"ט בלבות נשברים. דלנו פרשׂ הוציאנו מבין הגנות ורפא שבריהם.

העבר חרפתנו אשר נגר - מחל והסור חרפת עונוגינו שאנו מפחדים מהם, האלים בלשוני השתק קתגרו המלשין עלי, והגבר כחו של פגנו, ושעריו תפוחנו ז"ל - אל פגנו ועל שוטנינו חפות תחגור תעטה לבוש כעס וקנאה כלפי המשטיטים.

זיכנו - נקה אוננו מחטא, והחפנס שנשב בצלך, הדונייט תמחה, ותשלייך אותם במצוך - במעמקי ים, חבנו = והפטרינו בסתר אהילך, חופה על עמלך = וקהלך.

טמאתנו טהר, ושרית לבבנו פול - ואת טפשותך (ב) לבנו הסר. פרתך: ה' פוב וסלח, צט תגמול, ואת הנאמר בפרשת התוכחה (מקרא, י"ט, ז"ט) "זהם ירצו את עונם יין ובמץ" - גמול ובגמול - אותן המנע פלטגול. יהפו - יכמרו מעיך על עם סגולתך, להמול. כמו אשה הרה תחיה - תכאב תחזר ותשק, בן פנץ נרלי = גזועך וילן

אללהינו ולאלהי אבותינו

אנחנו החזר ואתה זצרכנו. אמתך
ותפיך תפיד יצרכנו. באך

אל טוביתנו צורנו. בשצוף חמתך
אל תיפרנו:

נשתנו אליך בקיחת דבריהם. גלגל
רחתיך משוב חפורים. דרשנו
שבנק בלבות נשברים. דלנו
מרפשׂ ורפא שבריהם:

העבר חרפתנו אשר נגר. האלים
טלשני והגבר סגנור. ושביר
הפלתנו כל הקנור. ועל שוטנינו
חמות תחנור:

ובנו מהטא והחפסנו באך. זודנו
תמחה ותשלייך במצוך. חבאו
והקחירנו בסתר אהילך. חופה על
עמלך זקהלך:

טמאתנו טהר וערלה ללבבנו מול.
טווב מדריך לנו תגמל. יען וביען
אותנו מלגמל. יהמו מציך סקלחך
תחמל:

בטו גרה תחיל ותזעך. בן מפניך

פניני חיים

(א) פסחים פ"ג, וכן מרגס מוגבלים (מלוחים מג. ז) כי "כממי רמי"ו" — מוגבל רסומו.

(ב) כן מרגס מוגבלים (דניסס ג') "ומל ז' מלאן טמ נק".

נְחִילָה וּגְנוּעָק. לֹא תַּבְזֹה עֲנָוָת וְעַק.
לֹא תִּשְׁקֹץ עַרְךָ צַעַק:
 משובכה יִשְׂרָאֵל הַבְּתָה הַשׁוֹבֶבָה.
מְלָא דְּבָרֶךָ וְלֹאָהָתָה תִּשׁוֹבֶבָה.
 בַּשִּׁיבָנָה אַלְיךָ וְגַנְשָׁוֶבָה. נָאָר
תִּסְׁבֹּב נְקַבָּה:

שְׁרוֹפָה בָּאָשׁ בְּסֻוָּתָה מְגַעַּרְתָּךְ.
סְעִדָּנוּ וּזְבָרָלָנוּ בְּרִיתָךְ. עֲנָה וּרְחָם
 [נִיא] סְלָוָה וְאֶרְוחָ מְוֹאָסָי בְּרִיתָךְ.
עוֹלָלָה תְּעוּלָל וְתְחִזָּן שְׁאָרִיתָךְ.
עַד בְּקָרְסָם תְּבֹזֵן עַרְתָּךְ:
פְּקָד גָּפָן יוֹאֵת הַבְּקוֹקָה. פְּרָעָ
 בְּזִקְקָה בְּחַקָּה הַפְּקוֹקָה. אַזְרָרָה
 אֲרִים בְּכֹוקָה וּמְבָלָקָה. צְוָרָרָה
תְּצֹור לְהַבְּהָבָעַלְוקָה:

קוֹטָם גְּפֹולָה בְּפָהָ שְׁגִים. קְדוֹרָנִית

לֹא תִּבְזֹה אֲנָוָת זַעַק, — חִפְלַת צַעַק.
לֹא תִּשְׁקֹץ (א) — לֹא תִּהְעַב עַרְךָ צַעַק
 משובכה — סְטוּתָה מַדְרָךְ הַיְשָׁרָה כְּנָסָת
 יִשְׂרָאֵל, הַבְּתָה הַשׁוֹבֶבָה, מֶלֶא — קִימִים
 דְּבָרֶךָ שְׁהַבְּתָה עַל יְדֵ נְבוּאָן, וְלֹנְהָ
 תִּשׁוֹבֶבָה — וְלֹמְקוֹמָה תִּשְׁבִּבָּה. גָּוֹר
 — כְּנִיָּה לְקַבְּיהָ, — מְלָשָׁן אֹרֶה,
 וְגַנְשָׁוֶבָה לְעַבְדָּן כִּימִי קָדֵם, כְּמוֹ
 שְׁהַבְּתָה — נָאָם הַגָּבָר — ה' —
 שְׁלַעַתְּזִיד לְבּוֹא, אֶת הַגָּבָר (ה) תִּסְׁבֹּב
 נְקַבָּה — כְּנָסָת יִשְׂרָאֵל תְּחִזּוּ אֶחָרָה.
 שְׁרוֹפָה בָּאָשׁ, כְּפֹוָה — כְּרוּתָה
 מְנֻשְׂתָּרָה, פְּלוֹה — רַמְסָה, אֶרְוָה
 — כְּרוֹתוֹ אֶתְהָהָגִים מְאוֹתֵי בְּרִיתָךְ.
 שְׁלִילִית — הַנוֹּתְרִים מִיּוֹסָרָל, תְּשִׁלְלִ
 — תְּלִקְלָטָם וְתְחִזּוּ שְׁאָרִיתָךְ, שְׁדָה תְּכִין
 — חַכְמָן וְחַקִּים עַדְתָּךְ כְּקָדֵם,

פְּקוֹד יִשְׂרָאֵל גָּפָן וְאֵת הַפְּקוֹדָה
 — הַהְרוֹסָה, פְּרָעָם בְּקִירָה — בְּחוּזָה,
 כְּחַקָּה הַחַקּוֹקָה בְּתוֹרָה, "לִילָּן נְקָם
 וּשְׁלָמָם" (וְאַשְׁר בְּלָה). צְרוֹרָה — הַצִּיקָּוָה
 לְהַצִּירָם אֲוִיכָּם בְּבוֹקָה — בְּבִזָּה,
 שְׁרוֹקָנָה, וּמְבָלָקָה — וּפָרָצָוּ חֻמּוֹתָה.
 צְרוֹרָה תְּצֹרוֹ — תְּבִיאָם לְהַבְּהָבָ
 שְׁלֹוקָה — לְגַנְתָּגָן (ה).

קוֹסָט — הַקְּסָם וּשְׁקָם כְּנָסָת יִשְׂרָאֵל
 הַגְּפֹולָה זוּ כְּסָה שְׁנִים, וְהִיא קְדוֹרָנִית

פְּגִילָה אֶפְתָּר

ב. בְּקָרְסָם בְּזִקְקָה — בְּחוּזָם וּחָרִיקָם, לשׁוֹן בְּקִינָה נְפָלָל עַל גָּפָן (רְשִׁיִּים, נְחָום ב., ג.) קְדוֹרָנִית — עַן שְׁחָרָה (מְצָהָה) — בְּשִׁפְלָה רֹוחָ, (רְשִׁיִּים, מְלָאָכִי ג., ח.).

(ב) וּמְיוֹמד נְעָרָס "לִילָּן מְהַבְּהָבָה וְלִילָּן עֲנָמָה מְיִי", (מְאַלְסָס כְּכָבָה).

(ד) מְיוֹמד פְּסָסָף מִלְמִיה (לָה, כָּה), "לִילָּן מְפַמְּפַקְעָן כְּמָטָה כְּעָמָנָה, לִילָּן כְּמָטָה" (כְּמַמְלָאָם סִימִיס) מְדָבָר,
 נְקָם, נְקָם מְקוֹמָה גָּלָל וּמְלָאָה צִילָקָת שְׁמָעוּי, צָעוּי), פְּקָדָה מְמוֹר עַל יְטָרָלָן אַעֲמָדוּ לְעַטָּה וְיַמְוָנוּ
 מְאַמְוָנה, הַלְּלָן לְעַמְּפִת לְטָה, יְטָרָלָן מְפוֹלָס מִלְּפָקְדָה צִיעָנוּ לְעַטָּה, טְנָמָרָן "נְקָם מְפַגְּגָה גָּלָל".

(ח) לְפִי פְּטָעַת הַגָּמָן גָּמָן, (ח'). "לְעַלְפָקָה סְמִתָּמָת כְּבָבָה" (מְאַלְיָל ג., טו) מְלָר וְכָסְדָּל שְׁמָר מַרְזָקָמָן,
 קָול גִּינְסָה נְזָקָם וּמוֹמָלָת: כְּפָלָה לְעַטָּה מְוֹתָם עַזְעַקְעָתָם וּמוֹמָלָת מְטוֹלָה הָה, סָכָל, בְּכָה, וְעַמְּן יְיָהָה, מְיוֹטָם
 וְאַרְצָוָת, (מְיוֹטָם יְזָקָם, סָכָל מְקָרָבָם לְעַטָּה), רְדוֹתָה לְזָקָם, כְּנָהָה מְמָן דְּלוֹרָוָת וְלְרִוָּנוָת וּמְמָן לְמָן. (כְּזִיִּים).
 וְגַם נְמָסָפָה סָס (ד"ה לְעַלְפָקָה) כְּמַכְנָה לְפִי פְּטָעַת סְיִיטָן גִּינְסָה, וְקַיְמָה כְּפִיטָּת מְולָת צָלָמָה, יְקָדוּ
 נְגָמָה עַלְקָה. הַלְּלָן רְיָמָת מְפָלָס לְעַלְפָקָה סָס מְלָס, כְּמוֹ נְלִימָלָן

- שהושחו פניה כשלוי קירה,
ישכת בפחדי אשוגים - באישון
לילה. רם ונשא חוכור ברית ראשוני,
רומם - הקם דברך - בית המקדש
מחרגנים ראשוגנים. רם
שעה שועה וקבל פגיעה. שבר
שעה חבש צולעה. תקים שבועה
תחשיש רשותה. תפחה הושיעה כי
נעה קין ושתה.
- הגען קץ הימין ושעת הגאותה.

אל מלך ישב על-כיסא רחמים, מתרגש בתקידות מוחל עזנות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרבה מחלוקת לחטאיהם וכלייתה לפואשים,
עשה אזכרות עם-כל-בשר ורות, לא בראותם תגמל. אל הוריתילן
לומר שלוש עשרה, ווכר לנו היום ברית שלוש עשרה, בדורות
לענו מקודם, כמו שברובינו וירד יהוה בعلن ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהוה על-פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנו ארך אפים ורב-חסדר
ואמת נצד חסדר לאלפים נשא עוז ופשע וחטא
ונקה: וסלה לעוגנו ולחתאתנו ונחלתנו:

פלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכני כי סחנו: כי אתה
ארני טוב וסלה, ורב-חסדר לקליקראיך:

נסח נבנה קאוד ואתה יהוה עדתני: עדתני רשותים יהוה עדתני רשותים
יעלו: עדתני אלתים זכרן איז אוניב שפה לך: ארני שפה
בקולן תהנעה אוניך קשובות לכול תפנינו:

ברתם אב על בנים בן תרתם יהוה עליינו: ליהוה תינוי על עפק גרכחה פלה:
יהוה אבות עפט טשגב לט אלמי זקב פלה: יהוה אבות אשרי ארים בטוח
ביה: יהוה הוושעה. הפלך יען ביום קראני:

כא סליחה. ע"פ א"ב ובסופה חתום מחברו (רבנו) אליה בר שמעיה חזק

אל ה'ינו ואל ה'י אבותינו

אריה בינו ר' מתי וונטשלטי בחוצבי. בטוני נואל
טלי לשון הבא. גדעתני מקיש בבן-קיש ומספר בני. כל-ראש
לחליל וככל לבב דמי:

הָיָ גּוֹלָה וְגּוֹלָה הַוְּאָבָהִי
וְגּוֹעֲרָהִי. הַגּוֹעָתִי חֲנִיתִי וְרוּתִי
רוֹשׁ וְגּוֹשֶׁרָהִי. וּמְהֻקָּק אֲדוֹנִים
חָנֵם לָהֶם גּוֹמְרָהִי. בְּהַחֲעַטְפָּה
עַלְיָ נְפָשִׁי אַתְּ יְהֹוָה זָכָרָתִי:
זָכָרָתִי תְּסִיךְ וְאַהֲבָתִךְ עַלְיָ
בְּהַגְּזִילָה. חֹזֶות הַעֲבִירָה זָאוֹתִי
לְךָ הַסְּגִילָה. טְלָאֵיךְ עֲתָה בַּתְּחַנֵּן
וּפְלָל יְרָגִילָה. אַבְיוֹנִי אָדָם
בְּקָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל יְגִילָה:

סיגת אפרת

כא. נואלו — כתרגומו לשון אריל, (רש"י, במדבר
יב, יא). נאוו — כנ"ל לקב"ה מקור האור.

סיגי חיים

(א) מיריד טל מה דקיים'ל גמפלים (ט.): פטו רצון מה מווידין לפמי הפני טל לדס אריגין... וופרכו מה טמר למוי זט טס רע צילומון, "ס'סמה לא טלמי באירוע בישר, נמא עלי מקולע מל ק צאנטס" (וילטוט י"ג ס') מל נמא פלי קולע, טמר מר זוטר טלי טלט... זטן סיידל לפלי טיפט.

(ב) כמו זדריטו מ"ל מגילא (ינ'): בן קיש — שהקיש על צמחי ליטמייס ופמפו ט.

(ג) טפל טמו מנטגל, מעולט (ט. 3).

(ד) חז"ק י"ד גנול מל הנט"ז (ח"ק כ, 7) וככלהו גמנסוס טט וטטאקי (טט) דיטט על مكان מויה.

(ה) כמו זטלטער זויזיטס לי סגולה מל קאנטס" (טומט יט, ט).

באר יעקב

פָּאָרָה הַשָּׁוֹגָן בִּישָׁר, וְאֵין קוֹלוֹ
מִקּוֹבֵל, דְּסִיטִי = וְנִמְשְׁלָתִי, בְּחוּבוֹ
— בְּגַלְל עֲוֹנוֹתִי (א). וְלֹכֶן בְּתוּי גּוֹאֵל
— דְּכּוֹרִי לְדַבָּר שְׁטוֹת נְחַשֵּׁב, וּמְתַחֵי
לְשָׁן הַכְּבָשִׁי — גְּהַמָּה וְהַבָּל. גְּרוּשָׁתִי
— נְכָרָת וְחֹסֶר מְמֻנוֹ פְּקִירִשׁ — בְּוי אָדָם
הָרוֹאִים לְהַקִּשְׁתָּל עַל דְּלַח בְּתֵי נְסִיּוֹת
— כְּמַרְדְּכַי בֶן קִישׁ (ב) וְכַשְּׁאַר חַבְרוֹי
מְאַנְשֵׁי כְּהַגָּג, מִסְפָּר, וּבְנֵי (ג), וְלֹכֶן
מְאַכְּלָנִים, כֵּל רָאשׁ לְחַיִּים, וְכֵל גַּבְבָּ
דָּי — כּוֹאָב.

הַנִּינִי דָּי, גַּלְלָה, וְגַלְלָה — וּמְבָחָה, וְלֹכֶן
הַוְּאָבָהִי וְגּוֹנְגָרָהִי — הַוְּשָׁחָתִי עַד
שְׁנַעֲרָה רָוחִי, הַגּוֹנְתִּי = חָנָתִי — לְשָׁן
נְעִירָנִד בְּגַלְוָת וּרְוִיָּת לְעֵנָה וּרְאֵשׁ
— מַיִּי מְרוּיס עַד שְׁהַשְּׁתְּכָרִתִּי,
וּמְדוֹחָק — וּמְרוֹוב מְרוּוּס שְׁמַשְׁבִּיעִים
אָוֹתָנוֹ אֲדוֹנִים — אָוֹמָת הָעוֹלָם הַנֵּם
לְהַמְּגַרְגָּנוֹ, בְּהַתְּשִׁפָּף — כְּשַׁמְלָשָׁה
עַלְיָ נְפָשִׁי מְרוֹב צְרוֹת אֶת הַיּוֹרְתִּי.
זָכָרָתִי חְסִיךְ וְאַהֲבָתִךְ עַלְיָ בְּעֵת לְכָתוּ
בְּמַדְבֵּר כְּהַדְגִּילָה — כְּאֵשֶׁר הַשְּׁבָטִים
חָנוּ אִישׁ עַל דְּגָלוֹתָה. וְאוֹזְבָּת
— עֲבָרוֹת שְׁבִידָם הַעֲבָרִי — נְמַחְלוֹ
לְהַמְּלָאָם, וְאוֹתָויִי לְךָ הַפְּגִילָה (ה) — וְהַיָּנוּ
מְחוֹכְבִּים לְךָ מִכְלַיְהָם. וְשַׁחַת
פְּלָאָרִיךְ — יִשְׂרָאֵל שָׁהָם שָׁהָ פּוֹרָה,
תְּחַן וְפְלָל — בְּתָחָנה וּבְתָפְלָה יְרִגְיוֹ
לְשָׁוֹם, עַל מַנְתָּה שְׁתָמְחָול לְהַמְּלָאָם,
לְכַשְׁתְּמָחָול, אֲבִיּוֹנִי אָדָם — עֲנִירִים,
שְׁטוֹבְלִים עַולְוָ שְׁלַקְבִּיהָ קָדוֹשָׁה
יִשְׂרָאֵל בְּקוּבָּה יְגִילָה.

סליחות ליום שביעי

كمא

י'ilio = יירוט ישראלי עבדיד בפקד – לכשחטפוקד ותבנה חותמותי. אימתי תגבילם – מתי הגיע עת הגאולה ואנו נתnia בכל גבולם אבני החץ וכדרכו (¹) אבני יקורת. ^{ה'ו} שלם – לחרכבה שרי ירושלים, ולשלוף רומי. – בית המקדש, שהה נבנה מכל. ואתה הד שדר מותני נתנן שתקים חורבינו.

שתוי תהיינו – תרפאנו, ומתחומות הגלות מתי תשוב ותעלטו – לארכזנו. נאר – כינוי לקב"ה הstre והקהל מעליינו את פטלוון – יתרות שעלהנו. פלא אספיטין שבצע הצליחה פטעליטין – מעשינו היה השדרה ה' מל'ינו כאשר חילנו לך (וחילנו לך, כי).

עלינו המלא רחמים כי בזרה דרשתייך, פרשתי ידי אליך – בחפה, בקרבי שחרתיך – אקרמן בתהננות, צמאה לך נפשי – כמו צמא התאב למים, בלילה בחשכת הגלות אויתיך – נפשי תאה לך. ה' אל' אברושה – ולא תשיבני ריקם כי קראתיך.

קראתיך – מפעטקים קראתיך (²), ושני דלו – נשאותים והרומטים כלפי שמים, גטרום ידי נשatoi בתפלה, והפיוצאות פשעי – חלנו דמעותי, שור כשרון – הכת במשעי הכהרים, והעבר – מחל ודונו. ה' שפחה תפלה, האזינה תחנני.

תחנני אוזן – האזינה לתחנני הקב"ה, שהרי אתה אומני, מחוללי – זצורי, ופדרני – אומני, לך – גלי זצורי – ידוע תאב = רגוני – תאות – כסופיו לישועתך. יוצל – לתהומות דון – פשע, ויקפר חטא

יגלו ירענו עבדיך בפקד חומותי. ברכך ואבני חפץ תגבילים איטתי. לתחל עולם עיריו ולשפל רומי. ואתה יהזה עד מטה:

מטה תחננו ומתחומות הצלען. נאור הספר ותקל סמלון עליון. שובע מלא אספיטין והאליהה מפעלן. ידי חסך יהזה עליינו: עליינו המלא רחמים בזרה דרשתייך. פרשתי ידי אליך בקרבי שחרתיך. צמאה לך נפשי בלילה כי אויתיך. יהזה אל אבושה כי קראתיך: קראתיך מעמק רלו עיני. רום ידי נשatoi הפיצותי מצעני. שור בשרון מטה והעבר זדוני. יהזה שטעה תפלה האזינה אל תחנני:

תחנני און אומני מחוללי ופדרני. לך גלי זצבי תאב רגוני. יצל זדון ויבפר חטא

(1) כמו שאמרת פ"י נמלך מיטעם בונמה ליטמיו (מ, יג) "וּפְמִי כַּדְמֵי שָׁמָמִים... וְלֹא גָּטַן לְמַמְפָּץ".

(2) זיין ק עוזלן מרנס "כלאך יטף קומן..." (מדרכי ימ, יג) דעתן פדרנו.

שנגי. אמר ר' האזינה ידהה בינה
הণיגו:

הণיגו בר יחשב זיכרין פלולי.
שפטע יה סלחה דופי עיקולו.
חזוק מאטירך ולרצון יהי מלולי.
הণיגו לבי לפניך ידהה צורי
ונואלי:

הণיגו – חפלתי, בר יחשב – טהור
יחסב בעינך, זיכרין – והוא נכון
לפניך פילוי – חפלתי. שפטע, יה
– חפלתי, סלחה דופי – פגמים
של עקלוי – מעשי המעוותים, חזק
מאטירך – את ישראל מיהירך
ולרצון היה פילוי – אמר פי, הגין
לב – מחשבות לבי לפניך ה צורי
ונואלי.

אל פלה יושב על כסא רחמים, מתרגע בפחדות מוחל עונות עתו,
מעביר ראשון, מركה מחלקה לתפקידים וסלחה לפושעים,
עושה אדקות עם כלבשר ורות, לא ברעתם תigel. אל הרוחתילט
לופר שלוש עשרה, זכר לנו הום ברית שלוש עשרה, בהורעת
לען מקדים, במו שפטוב וירד יהוה בען וירנץ עתו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויאכבר ידהה על פניו ויקרא:

ידהה | ידהה אל רחום ותנו ארך אפים ורביחסיד ואמת נצר
חסדר לאלפים נשא עון ופשע ותטהה ונקה: וסלחה לעוננו
ולחתאתנו ונמלחנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארצנו טוב וסלח, ורביחסיד לבליךראיך:

כב פזמון. חתום בו שם מחכרו (רכנו) יצחק חזק

יושב בستر עליון, מגני ואנתי.
צעקתי דקשיבה, ותאזינה
רנתי. חטא את חטאתי, קדוש
בן התקות. נפשי בשאלתי ועפי
בקבשות:
אזכרה עשה לטעך, קרווש לטען

באר יעקב

ישוב בסתור לילון – הקביה, שאחה
מנני = זיכרתי צערתי הקשيبة,
וזהוינה רינתי – חפלתי, חטא
– טהר ונקה את חטאתי, קדוש,
תן תקוות – שאוי מצפה לה, את
נפשי בשאלתי ועפי בבקשתך, השין
מחפל בעדו ובעד עמו.
זכרה משה פגך וחוכם לפנים
מושורת הרין לטען שפך. כי פפו

סליחות ליום שביעי

קמן

- משום שכלו ואפסו תסיטיך
- הצדיקים אשר בחפלהם מעכירים שפוך, וכן פסו מנשי' לחסך - הכהנים המקדשים קרבנותן *שָׁנָה* בשעה באתי
- אני לעמוד לפניו בתפללה.
- חטאתי גנאי תצליל - תשליך במצולות ים, ובתוך חיים יופכו חזוניינו לשגנות גבלי - נאותו גבלי"א) שהתחפה במחנה מרים.
- וזרק זקנים, תפליל - תעריך ותחשב זיקות אבותינו וחכפר לנו. וששות נכאים - וצעקותם של ישראל המודכנים בגלוות תכליל
- תשעה עשרה מחפלהם (ב), ועתה תנקי - ובעת שתנקני מהחטאתי, כמו שמוקמים כשי צורך גבלי"ב - בכור הברזל, כאוთה עת, מפטיני - השתן או ייל"ב - יצעק, כי *בְּבַדִּיל* - כקרובן כליל, כולם לה, ועתה הנה באתי - אליך בthanוניות.

חנון חי - הקביה, חנני תן לי חנינה
ושמע *קְוֹץ* ומייחר בגרונו, וכשפוך
תמנני ואו פלייחר תרבעני - תרכה
בסיליחה *לְחיַים* התכבי ומנתת בי
זתקתי - וחוכתי יעדו עלי.

זה אליו הירושימה חכויות הכרעה
- יהיז זוחית מכירען על עונותיו,
ומבוילך - ומן השם הופימה
וחון - ותרחם חון פושחה וסומה

שָׁמֶךְ. כי פסו תטיפיך, מצבירי
יעטך. ומגישי להחפה, לבן עטה
באהוי. נפש:

חטאתי גנורי תצליל, זום יהפכו
בצליל. וצדיק זקנים תפלאיל,
ושועת נבאים תבליל. ועתה תנקי
בבצליל, מסטינז או ייליל. כי לבי
לך בليل, עטה הנה באתי. נפש:

חנון חי חנני, ל科尔 זעקי
בגרונו. בשמעך תענגי, סלייחתך
תרבען. חיים תבהבני, עננה-ה-בי
אדרחת. נפש:

זה אליו הוועשה, זוכיות הבריעת.
ומזובילך הוועשה, חן סוערת

פניהת אפטר

כב. צליל - מלשון צלי, וריל חרואה אפיה על נחלים, (מצהרות, שופטים ז, י). צרך זקנים - זדק וקנים חסיליל - מלשון ישולו לזרוכב בערבות - עין הרמה והגבהתה, (מצהרות, תhalbוט סח, ה). ולפיין זדק וקנים חסיליל' מיסוד כנרג מש לעיל' חטאתי נעור תצליל. ונד ייל: צדק וקנים - תפלת זקנים חסיליל - מלשון סולו וכמו שפשמי לשון שבח וכתיי קולסן, ולפיין הוא מיסוד לעומת מש ל�מן' ישועת נבאים תכליל.

פניגי חיים

(א) צבופיטים (ו, י) נלטנו: "חנן גדען וגנא פט מקפר נלטנו מלט... וגה גבלי' נט טוליטס מטפסן ממנס מאין." צליל - מגנה, כטיג: צליל וגדת ע"י טיקיר (מליט). מ"מו" "זילל צטיריס", (- זילל טוגם צטיריס) רנן טמי, טל אגלאן (- גטט) פלטו קדו מן לאגדיקם, ומולט מה נילט, ברכת מט טערווין, וטה או, ז' מגמת סטטומאי. טל טנטנו סלדייקס מן סודו דיליך מכתיביך "זילל" - נלען גלען פט טוליטס זילל נלען.

(ב) מגדיק (פמות סס כה, ז) מואו צומע פטול... מדור כל גכחוות נטורות כל הפטולט פטולןammeh על פטולט טעל כל פטולט אטטולט כל גכחוות כל וטונת לוון פטורות וטונע מלעוזן כל קדיקס צטמלה: עדין כל נט טרוי וטן פט טרוי גטטמר: לי כל פט מעד מלכאי, וט פט פומע: טרול פט נט מט פטולט עטקה'ה מטפער מטפלן כל טרול צטמלה: יטערת פטולט מלעוזן.

וסועה. ומולשני הבלתיה, צאנך
מלחהפשעה. פון אראה ברעה,
באָברן מולדתי. נפשי:

קְדֻשׁ שַׁמִּיךְרָשׁ, חֲלֹו בְּמַקְדֵּשׁ.
וְאַהֲרֹנִים קְדוֹשִׁיךְ, מְגִישִׁי אָשָׁיךְ.
וְסְהִינְעָשׂוּ קְדוֹשִׁיךְ, בְּפָסּוּ קְדוֹשִׁיךְ.
שְׁעָה נָא מַקְדִּישׁיךְ. בְּפָרִים אֶם
שְׁלַמְתִּי. נְפִשִּׁי:

ירצנו עֲבָדִיךְ, לְמַעַן שֵׁם בָּבוֹדָךְ.
מִתְחִידִיךְ מַעַידִיךְ, בִּיאַין בְּלָעָדִיךְ.
בְּקַשְׁנָא אָזְבִּידִיךְ, הָן בָּאוּ עֲדִיךְ. בַּי
טוֹבִים דּוֹדִיךְ, פְּנִיךְ בְּקַשְׁתִּי. נְפִשִּׁי:
קוֹלִי יַעֲרְבִּינָא, בְּמַחְימִים תֹּזֵךְ צִוְנָה.
לְטוֹבָה הַפְּנַחַנָּא, לְהַמְצִיאָנָי
הַגִּינהָ. בַּי אַלְמִי אַפְנַחַנָּא, בָּאַין
טִשְׁעָן וּמְשֻׁעָנָה. לְמִתְחִילָךְ סְלָחָנָא,
הַשְׁמִיעָם סְלָחָתִי. נְפִשִּׁי בְּשָׁאָלָתִי
וְעַטִּי בְּבְקַשְׁתִּי:

אל פָּלָךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּפֶא רְתִמִּים, מְתַנְגֵּן בְּתִסְדִּיות מְוֹלָעָן עַמוֹּן,
מִעַבֵּר רַאשֵּׁון רַאשֵּׁון, מְרַבָּה מְחוּילָה לְחַטָּאים וּסְלִיקָה לְפֹושָׁעים,
עוֹשָׂה אַדְקּוֹת עַמְּכָלְבָשָׂר וּרוֹתָה, לֹא בְּרַעַתָּם הַגָּמָל. אל הַוּרִיתְלָנִינָה

— ישראל עניה סועה — שלבה
סוער וסועה מרוכז צרות, ומולשני
— ומסטיini הבלתיה — בלע ותכלת,
כדי שאת צאנך ישראל ימנע
מלחהפשעה — מלהכשילים, שאם לא
כון, שמא אראה ח'יז' ברעה שתבוא
באבדון מולדתי.

קדש שם קדשך אשר הגויים
ח'ילו במקדשך ופנעו גם באחרוניות
— כהנים, עם קדושיך אשר היו מנגשי
— ומקייבי אישיך ועתה מה משוו
ישראל קדושיך לאחר שפטו וכלו
קדשיך — קרבענותיך ואין להם מהם
להחכפר. لكن שמה — פנה נא אל
חפלית פקידשיך ומיהיך, כפרים אם
שי'למְתִי — נאילו הקריבו לפניך פרים
ע"ד "ונשלמה פרים שפטנו" (השע' ז).
.

ירצנו עבדיך — התרצה והתפיסים עם
עבדיך ג'פֿנָן שם בכורך, שהרי הם
מייחדר ומעידך ומעידים נך שאין
בל'תך, וכן בקש אונדריך — קבצם
מארכוב נגופות הארץ כי הרה הם באו
עדיך לבקש רק את פניך כי פוגבים,
דודיך — תורתך ומצוותיך.
קוֹיִי יַעֲרְבִּנָא — ותחבל הפלימי
במחים — כאילו הבאתי לפניך מיטב
הטלאים והצען לקרון תוך ציונה
— לבית המקדש. פְּנַחַנָּה נא
— הַפְּנַחַנָּה (ג) שלך היה עכוננו לטובה,
ע"מ להמציאני הגינה, כי אל מי
אפְנָה נא — שיתפלל עבורי שהרי
אין פשען ומשננה (ד) — כי אין לנו
יותר צדיקים להשען עליהם. וכן
לטיחליך — המצדיקים לסליחתך פלה
נא והשתיטם סלחתי.

(ג) מגנול גמל נמלים כ"ספוק ואנום נטונס ספלה".

(ד) מפ"ס מציטיו (ב) ורטסאו מואל מגינה (ד) "משנָן" — הלו גמל מקול, "משנָה" — הלו
गמל מכה, כןן לו קוליקיס גמל מכה ומכל טוויו יעלטס ליטומן צמפלמס.

סלייחות ליום שביעי

כמה

ולמר שלש עשרה, זכר נט הום ברית שלש עשרה, בחדעת
לענו מוקדם, כמו שבטוב וגר יהוה בזען ויתניב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהוה יתזה אל רחום ותנו ארך أيام ורבי חסד ואמת נצר
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאנו ונחלתו:

סלחת לנו אבינו כי חטאנו. מחה לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלחה, ורבי חסד לבCKERיאך:

וכירדוחיך יהוה ותקיריך, כי מועלם הטהה: וברנו יהוה ברצון עטך,
אקרנו בישועה: זבר עדתך גנית גדם גאלת שבט
נתלהך, תרצין זה שכנת בו: זבר יהוה חבת ירושלים. אבתת
ציוון אל תהשח לנצח: אתה מקומ תرحم ציוון. ביעת לחגנה ביר
בא מועד: זבר יהוה לבני ארום את ים ירושלים האמורים ערו
ערוי, עד הביסוד בה: זבר לאביךם ליאתח ולישראל עבדיך אשר
נשבצת להם לך ותרבך אליהם ארבה אתיורעכם בלבובם השדים,
וכלארץ זאת אשר אפרהי אתן לזרעכם ומלו לעולם: זבר
לאבדיך לאביךם ליאתח וליאקב. אלתפּן אלקשי העם הזה
ואל-רשען ואל חטאיהם:

וכדליך ברית אבות באשר אמרת, וברתי את בריתך יעקב, ואף
את בריתך יצחק, ואף את בריתך אברם אובר והארץ אובה:

וכדליך ברית ראשונים באשר אטרת, וברתי להם ברית ראשונים,
אשר הווצאתיהם מארץ מצרים לעזני הרים להיות להם אלהים אני
יהוה:

עשוה עטנו במה שהבטחנו ואף גמיאת בהיותם בארץ איביכם לא-
פאתים ולא געלחים כלתם להפּר בריתך אתם, כי אין יהוה
אליהם: השב שבוטנו ורחתנו קטה שבטוב, ושב יהוה אללהך אני
שבותך ורחתך, ושב וקצת מכך עפּים אשר הפטיז יהוה אללהך
שפהה: קבץ גהותם קטה שבטוב, אמייהה גהות בקצת הפשאים, מכם

וְקַבָּאֵךְ יְהוָה אֱלֹהֵיךְ וּמֶלֶךְ יְהוָה: מִתְהָ פְּשָׁעֲנָיו בָּעֵב וּבָעֵן בְּטָה שְׁפָטוּבָה,
 סְחִיתִי בָּעֵב פְּשָׁעֲנָךְ וּבָעֵן חַטָּאתְךָ, שְׂכִיחָ אֱלֵי בַּי נְאֱלֹתְךָ: מִתְהָ פְּשָׁעֲנָיו
 לְפָעֵנָךְ פְּאַשְׁר אָמְרָתָה, אָנֹכִי אָנֹכִי הָא מִתְהָ פְּשָׁעָךְ לְפָעֵנִי וְחַטָּאתְךָ לֹא
 אָסְפֵר: תַּלְבֵּן תְּפָאַיָּנוּ בְּשָׁלֵג וּבְצָפֵר בְּטָה שְׁפָטוּבָה, לְכֹרְנָא וּנְבָחָה יָאמֵר
 יְהוָה, אִם יְהִי תְּפָאַיָּם בְּשָׁנִים בְּשָׁלֵג יְלִבְנָנוּ אִם־יְאַדְרִימָו בְּתוּלָע כְּאַפָּר
 יְהִי: וּרְקַעְלֵינוּ מִם טָהֹרִים וּטְהָרָם, מִכָּל טְפָאָוִים וּמְכָלְגָוְלִים אַתְּהָ אָתְּהָ אַחֲרָם:
 רְחָם עַלְנוּ וְאַל תְּשִׁחְתֵּנוּ בְּטָה שְׁפָטוּבָה, בַּי אֶל רְחוֹם יְהֹוָה אֱלֹהֵיךְ לֹא
 יְרַפֵּךְ וְלֹא יְשִׁחְתֵּךְ, וְלֹא יְשַׁבֵּחַ אַתְּ־בָּרִית אַבְּתִיךְ אֲשֶׁר נְשַׁבֵּעַ לְהֶם:
 מַול אַתְּ־לְבָבָנוּ לְאַבְבָּה אֶת שְׁפָקָה בְּטָה שְׁפָטוּבָה, וּמַל יְדָה אֱלֹהֵיךְ
 אַתְּ־לְבָבָךְ וְאַתְּ־לְבָבָ וּרְעָה, לְאַבְבָּה אֶת יְהֹוָה אֱלֹהֵיךְ בְּכָל־לְבָבָךְ וּבְכָל־
 נְפָשָׁךְ לְפָעֵן חַיָּךְ: הַמֵּצָא לְנוּ בְּבָקְשָׁתָנוּ בְּטָה שְׁפָטוּבָה, וּבְקָשָׁתָם מִשְׁמָם
 אַתְּ־יְהֹוָה אֱלֹהֵיךְ וּמְצַאתָה, בַּי תַּדְרְשָׁנָה בְּלִילְבָבָךְ וּבְכָל־נְפָשָׁךְ: תְּבִיאָנוּ
 אַל־הָר קְרֵשׁ וּשְׁפָתָנוּ בְּבֵית תְּפָלָתָה בְּטָה שְׁפָטוּבָה, וּבְבְיאָותָם אַל־הָר
 קְרֵשׁ וּשְׁפָתָתִים בְּבֵית תְּפָלָתִי עוֹלָתֵיכֶם וּבְחִידָם לְרַצֵּן עַל־מִזְבֵּחַ, בַּי
 בְּתִי בֵּית־חַפֵּלה: יְקָרָא לְכָל־הָעָם:

שָׁמַע קָוְלֵנוּ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ חָם וּרְחָם עַלְנוּ וּמִכְּבָל בְּרַחֲמִים
 וּבְרַצְוֹן אַתְּ־תְּפָלָתָנוּ: הַשִּׁבְנָנוּ יְהֹוָה אֱלֹהֵיךְ וּנְשׁוּבָה תְּדַשָּׁן
 בְּמַיִּינוּ בְּקָרְבָּם: אָמְרָנוּ הָאוֹיָה יְהֹוָה בֵּין הַגִּינָּנוּ: יְהֹוָה לְרַצֵּן
 אָמְרִרְבִּינוּ וְהַגִּין לְבָנוּ לְפִנֵּיךְ יְהֹוָה צוֹרָנוּ וּנְגַלְנוּ: אֶל
 תְּשִׁלְבֵּנוּ מִלְּפָנֵיךְ וּרוֹתָה קְרֵשׁ אַתְּ־תְּחַקֵּחַ מְפָנָן: אַל־תְּעַזְבֵּנוּ
 לְעֵת וְקָנָה בְּכָלוֹת כְּחֵנוּ אַל־תְּעַזְבֵּנוּ: אַל־תְּעַזְבֵּנוּ יְהֹוָה
 אֱלֹהֵינוּ אַל־תְּרַחֵק מְפָנָן: עָשָׂה עַטָּנוּ אֹתָה לְטוֹבָה וּירְאָה
 שׁוֹנְאָנוּ וּבְשׁוּ בְּרִיאָתָה יְהֹוָה עַזְרָתָנוּ וּנְחַמְתָּנוּ: בִּרְלָךְ יְהֹוָה
 הַוְּחָלָנוּ. אַתָּה תְּעַנֵּה אַדְנִי־אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תָּבוֹא לְפִנֵּיךְ תְּפָלָתָנוּ. וְאַל־תְּעַלְלָם מִתְּבָרָבָן. שָׁאוֹן
 אָט עַז פָּנִים וּקְשִׁי עַרְף לְוֹפֵר לְפָנֶיךְ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ זְדִיקִים
 אֲנַחַט וְלֹא תְּפָאַנָּנוּ. אֲכַל אֲנַחַט וְאֲכַבְּתִי תְּפָאַנָּנוּ:
 אֲשָׁמָנוּ. בְּגָדָנוּ. נְזָלָנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הָעָוִינָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זְדָנוּ.
 חַמְסָנוּ. טְפָלָנוּ שָׁקָר. יְעַצְנוּ רָע. בְּזָבָנוּ. לְצָנוּ. מְרָדָנוּ. נְאַצָּנוּ.

סלייחות ליום שביעי

קמו

סְרִינוּ. עָנוּנוּ. פְשַׁעֲנוּ. אָרְנוּנוּ. קְשִׁינוּ עֶרֶף. רְשֻׁעָנוּ. שְׁחַתָּנוּ.
תְּעַבֵּנוּ. תְּעִינָנוּ. הַעֲקָעָנוּ.

סְרִינוּ מִפְצֹוֹתִיךְ וּמִפְשָׁפְטִיךְ הַטוֹּבִים וְלֹא שָׁׂוֹה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק
עַל־בֶּל הַבָּא עַלְינוּ בִּירָאָמָת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

אָשְׁטָנוּ מִכְלָגָם. בָּשָׁנוּ מִכְלָדוֹר. גַּלְהָנָנוּ מִפְשָׁעָן קְשֹׁוֹשָׁן. רָוהָנָנוּ לְבָנָן בְּחַסְאָנָן. הַחֲבֵל
אוֹיָנָן. וְגַפְרַעַט פָּאָרָנוּ. וּבָול בֵּית מִקְרָשָׁנוּ תְּרֵבָה בְּעַזְעָנָן. מִוְרַטְעָן הַיְמָה לְשָׁפָה:
וַיְפִי אַרְקָטָנוּ לְזָרִים. פַּגְעָנוּ לְזָבָרים:

וְשָׁרָן לֹא שָׁבָנוּ מִפְשָׁעָתָנוּ. וְתִיאָךְ נָעִיזָנִים וְגַנְקָשָׁה עַרְפָּנוּ, לוֹטָר לְקָנִיךְ יְהָה
אַלְהָנָין וְאַלְהָיִי אֲבוֹתָתָנוּ צָדִיקִים אָנְחָנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אַכְלָנָנוּ אָנְחָנוּ וְאֲבוֹתָתָנוּ
חַטָּאתָנוּ:

אָשְׁטָנוּ. בָּנָרָנוּ. גַּזְלָנוּ. דָבָרָנוּ דָפִי. הַעֲוָיָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זְרָעָנוּ. חַמְפָנָנוּ. טְפָלָנוּ
שָׁקָרָ. יְעַצְּנוּ רָע. בְּזָבָן. לְצָנָנוּ. מְרָרָנוּ. נָאָצָנוּ. סְרִינוּ. עָנוּנוּ.
פְשָׁעָנוּ. אָרְנוּנוּ. קְשִׁינוּ עֶרֶף. רְשֻׁעָנוּ. שְׁחַתָּנוּ. תְּעַבֵּנוּ. תְּעִינָנוּ. הַעֲקָעָנוּ.
סְרִינוּ מִפְצֹוֹתִיךְ וּמִפְשָׁפְטִיךְ הַטוֹּבִים וְלֹא שָׁׂוֹה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל־בֶּל
הַבָּא עַלְינוּ בִּירָאָמָת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

לְעַגְנִינוּ עַשְׁקוּ עַטְלָנוּ. קְפָדָה וּמִמְּרַטְעָה. נְהַנָּה עַלְמָם עַלְיטָן. סְכָלָנוּ עַל
שְׁבָטָנוּ. עַבְרִים קָשָׁלוּ בָנָנוּ. פָּרָק אֵין מִזְמָם. אַרוֹת רְבּוֹת סְכָבָנוּ.
קְרָאָנָה יְהָה אַלְהָהָנוּ. רְחִקָּתָ טְפָח בְּעוֹנִינוּ. שְׁבָנוּ מִאַחֲרִיךְ. הַעֲיטָן וְאַבְרָנוּ.
וְשָׁרָן לֹא שָׁבָנוּ מִפְשָׁעָתָנוּ. וְתִיאָךְ נָעִיזָנִים וְגַנְקָשָׁה עַרְפָּנוּ לוֹטָר לְקָנִיךְ יְהָה
אַלְהָנָין וְאַלְהָיִי אֲבוֹתָתָנוּ צָדִיקִים אָנְחָנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אַכְלָנָנוּ אָנְחָנוּ וְאֲבוֹתָתָנוּ
חַטָּאתָנוּ:

אָשְׁטָנוּ. בָּנָרָנוּ. גַּזְלָנוּ. דָבָרָנוּ דָפִי. הַעֲוָיָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. זְרָעָנוּ. חַמְפָנָנוּ. טְפָלָנוּ
שָׁקָרָ. יְעַצְּנוּ רָע. בְּזָבָן. לְצָנָנוּ. מְרָרָנוּ. נָאָצָנוּ. סְרִינוּ. עָנוּנוּ.
פְשָׁעָנוּ. אָרְנוּנוּ. קְשִׁינוּ עֶרֶף. רְשֻׁעָנוּ. שְׁחַתָּנוּ. תְּעַבֵּנוּ. תְּעִינָנוּ. הַעֲקָעָנוּ.
סְרִינוּ מִפְצֹוֹתִיךְ וּמִפְשָׁפְטִיךְ הַטוֹּבִים וְלֹא שָׁׂוֹה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל־בֶּל
הַבָּא עַלְינוּ בִּירָאָמָת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

הַרְשָׁעָנוּ וְפְשָׁעָנוּ לְבָנָן לֹא טָשָׁע וְתִן בְּלָבָנָן לְשָׁוב דָנָה רְשֻׁע וְחִישָׁ לָנוּ יְשָׁע.
כְּבָתִיב עַל דַּד בְּיָאָה, יְצִיב רְשֻׁע דָרְכוּ וְאַישׁ אָונָן מִלְשָׁבָתָיו, וַיָּשַׁב אַלְיָוָה
וְוַדְקָנוּ וְאַלְאַלְהָיִתָּ בִּירִיקָה לְקָלָתוֹ:

קְשִׁיחָה צָדִיק אָפָר לְקָנִיךְ, שְׁגִיאוֹת טְרִיבִין, מְגַתְּרוֹת נְגָנוֹן, נְקָט יְהָה אַלְהָהָנוּ.
מְכָל פְּשָׁעָנִים. וְמְהֻרָט מִכְלָט אֲבוֹתָנוּ. זְרָק עַלְינוּ מִים שְׁחוֹרִים וְטְרָעָנִים.

בקטו על יד גבירות, וזרקתו עליהם פים טהורים וטהרתם, מבל טפאותיהם
ומבל גוליותם אטהר אתם:

עטך ונשלחה, רעבי טיבה, צפאי תסוד, תאבי ישע, בירוי נזען כי ליהזה
אללהינו גראתמים והקלות:

אל רחום שפה. אל תננו שפה. בנו נקרא שפה. יהזה עשה לטען שפה.
עשה לטען אטחה. עשה לטען בריתה. עשה לטען גראך וטהרתה.
עשה לטען דתך. עשה לטען הויה. עשה לטען וועדה. עשה לטען זבך.
עשה לטען תפודה. עשה לטען טיבה. עשה לטען יהוה. עשה לטען
כבודך. עשה לטען לטזך. עשה לטען מלכותך. עשה לטען נאהך. עשה
לטען סודך. עשה לטען עוזך. עשה לטען פארך. עשה לטען אדרתך.
עשה לטען ברשותך. עשה לטען רגשיך הרים. עשה לטען שכינתך.
עשה לטען תהלהך. עשה לטען אודבק שוכני עפר. עשה לטען אברדים
ויאק ניאקב. עשה לטען משה ואברהם. עשה לטען דוד וישראל. עשה לטען
ירושלים עיר קראשך. עשה לטען ציון משכן כבודך. עשה לטען שפטות
היכלה. עשה לטען חריסות מובקה. עשה לטען ברוגנים על שם קראשך.
עשה לטען טבוחים על יהודה. עשה לטען באש באש ובכמים על קדוש
שפה. עשה לטען יונקי שדים שלא חטאנו. עשה לטען גמול חלב שלא
פְּשָׁעָנוּ. עשה לטען תינוקות של בית רבנו. עשה לטען אם לא לטעננו:
עשה לטענה ודוושענו:

עטנו יהוה עטנו. עטנו אללהינו עטנו. עטנו אבטיח עטנו. עטנו בוראנט עטנו.
טואלט עטנו. עטנו דורשטן עטנו. עטנו האל הנאפן עטנו. עטנו ותיק
ויחסיד עטנו. עטנו זה ויישר עטנו. עטנו חי וכחים עטנו. עטנו טוב ומיטיב
עטנו. עטנו יודע זאך עטנו. עטנו כובש קעפים עטנו. עטנו לובש אדרקות
עטנו. עטנו פלאך מלכי הפליגים עטנו. עטנו טרא וונשגב עטנו. עטנו סולח
ומוחל עטנו. עטנו עותה בעית צירה עטנו. עטנו פורה ומצעיל עטנו. עטנו
אדריך ויישר עטנו. עטנו קרוב לקוראיו עטנו. עטנו רחום וחנן עטנו. עטנו
שטע אל-אקיינס עטנו. עטנו חוטך תםיטים עטנו. עטנו אללהי אבותינו
עטנו. עטנו אללהי אברדים עטנו. עטנו פרח יצחק עטנו. עטנו אביר יעקב
עטנו. עטנו משגב אפקחות עטנו. עטנו צורת השבטים עטנו. עטנו קלה
לקטעים עטנו. עטנו רך לר Zusות עטנו. עטנו עותה בעית רצון עטנו. עטנו אב
יתומים עטנו. עטנו דין אלטנות עטנו:

מי שענה לאברדים אבטיח בהר המוריה הוא יענו. מי שענה ליצחק בט
בשנאנך על גבי המזבח הוא יענו. מי שענה ליעקב בבית אל

סליחות ליום שביעי

קמט

הוא יגענו. מי שענה ליטופ בבית האסורים הוא יגענו. מי שענה לאבותינו על ים סוף הוא יגענו. מי שענה למשה בחורב הוא יגענו. מי שענה לאברהם בפתחה הוא יגענו. מי שענה לפינחס בקוםו מהוז הענזה הוא יגענו. מי שענה ליהושע בגלגל הוא יגענו. מי שענה לאחטא במטהו אל בטהה הוא יגענו. מי שענה לזרע ושלמה בנו ברוחלים הוא יגענו. מי שענה לאליהו בהר הברך והוא יגענו. מי שענה לאליישע בירחו הוא יגענו. מי שענה ליזבה בטהה הענזה הוא יגענו. מי שענה לחזקיה מלך יהודה בחליו הוא יגענו. מי שענה לדניאל בנב האריות הוא יגענו. מי שענה לעזרא בנולה הוא יגענו. מי שענה לפרטaci ואקספר בשושן הבירה הוא יגענו. מי שענה לכל הצדיקים והצדיקות והשרים הוא יגענו.

רְחַמָּנָא רָעִי לְעַנֵּי עֲנֵינָא. רְחַמָּנָא רָעִי לְהַבְּרִי לְכֹא עֲנֵינָא. רְחַמָּנָא
רָעִי לְמַכְבִּיכִי רְזִיחָא עֲנֵינָא. רְחַמָּנָא עֲנֵינָא. רְחַמָּנָא חֻם.
רְחַמָּנָא פָּרוֹק. רְחַמָּנָא שׁוֹבֵב. רְחַמָּנָא רְחַם עַלְןָה שְׁחָה בְּעַנְלָא
ובזמן קרב:

ויאמר דוד אליך צרליך קא. גָּלְהָנָא בְּדִיןְהָ בְּרִגְבִּיס וְרִקְבִּיס וְגִידְאָרִם אֶלְאָפְלָה:
רְחוּם וְחַנּוּ חַטָּאתִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה פָּלָא רְחַמִּים רְחַם עַלְיָה וְקִבְּלָל
תְּחַנְּנָי: יְהוָה אֶל בָּאָפָּךְ תַּוְכִּיבָנִי, וְאֶל בְּחַפְתָּחָ תִּוְסְרָנִי: חַנְנִי
יְהוָה בַּי אִמְלָל אַנְיָ, רְפָאַנִּי יְהוָה בַּי נְבַהַלְוָ עַצְמִי: וְנִפְשֵׁרְנָה גְּבָהָלָה
מַאֲדָה, וְאַתָּה יְהוָה עֲדִתִּי: שִׁיקָּה יְהוָה חֲלָזָה נְפָשִׁי, הַוְשִׁעְנִי לְפָעָן
מַפְתָּחָ: בַּי אַיִן בְּפָעוֹת זְבָרָךְ, בְּשָׁאָול מֵי יְהִידָּלָךְ: יִגְעַתְּנִי בְּאַנְחָתִי
אַשְׁתָּהָ בְּכַלְלִילָה טְפָתִי, בְּדַמְעָתִי עַרְשִׁי אַמְסָה: עַשְׁשָׁה מְבָעָם
עֲנֵי. עֲתָקָה בְּכַלְלִצְוֹרָרִי: סָרוּ מְטַנִּי בְּלַפְצָלִי אָנוֹן, בַּי שְׁמַעְנִי יְהוָה
קוֹל בְּקִי: שְׁמַעְנִי יְהוָה תְּחִנּוֹתִי, יְהוָה תְּפִלְתִּי יְקָחֵה: יִבְשַׂו וַיְבַהַלְוָ מַאֲדָה
בְּלַאיְבִּי, יִשְׁבּוּ יִבְשּׂוּ רְגָעָ:

טְמִי וּמְפִי טְמִית וּמְתִיה. טְפִיק תָּן שָׁאָול לְתַנִּי עַלְמָא. בְּרָא בְּדַחְיִי אֲבָהָי
לְקִנְחָה. אֲבָהָי רְתִיס אֲסִי לְקַאְבָּה. עֲבָרָא דְּפָרִיד נְפִיק בְּקָולָר. מְרָה
תְּאֵב וְתְּבָר קוֹלָה: גָּרָך בָּגָרָך אָנוּ וְתְּשִׁינוּ קְפָה. דָּא רְוִי נְפָשִׁין בְּגִדְזִין
מְרָרָן. עֲבָהָד אָנוּ וְטְרָדָן קְפָה. דָּא בְּבָוָהָה הָא בְּשִׁבְתָּהָה הָא בְּמְלָקִיָּהָה.
גְּמַטְיָה בְּרַחְמָה דְּגַפְיִשְׁיָן. אֲסִי לְקַאְבָּן דְּתַקְוָה עַלְןָה. עַד דָּלָא נְהִי גְּמַרָּא
בְּשִׁבְבָּיא:

סליחות ליום שביעי

מבעניטי רוחניים הכניסו רוחניים, לפני בעל הרוחניים. משליטי חפלה האשיטינו חפלהנו, לפני שוטע חפלה. טשיטי עצקה האשיטינו עצקתו, לפני שומע עצקה. מבקניטי דבעה הכניסו דבעתינו, לפני פלד מתרצתה ברעתו. השתקלו וברבו תחתה ובקשתה, לפני פלד אל רם ונשא. הובירו לפני האשיטינו לאנו, תורה ומפעלים טובים שלישנו עפר. נוכר אנטחים ויתיה ורעם, שלא תאבך שאירית יעקב. כי צאן רועה נאמן היה לסתפה, ישראאל נוי אחד לפשל ולשגינה. מבר עטנו אלמי ישבנו. וסדרט טבל בורות קשות, והושעה ברוחניות הרקם פשוט אדריך ועפה:

מגן רbeschטיא לך מתרגען, כבר שבאי רטתונג לשבעיה. פולחון בני שבאי בCKERFA טחרקון, ועפה ישראל ברוחני וכתנען. תא לה שאלאון ובעתין, דלא נבדר ריקם מן גודקה:

מגן רbeschטיא לך מתרגען, בעברא רטתונג לטריה. עשיינו און ובחשוכה שרין. פרין נפשין טעתון דפשין. מלא לית בון לרוץיה, פון עבד בריל קיניא דורך עם אהבתנא:

שומר ישראאל, שמור שאירית ישראאל, ולא יאבד ישראאל,
האוּמְרִים שָׁמַע יִשְׂרָאֵל.

שומר גוי אחר, שמור שאירית עם אחר, ולא יאבד גוי אחר,
המינדרים שמק יהזה אלתינו יוזה אחר.

שומר גוי קדוש, שמור שאירית עם קדוש, ולא יאבד גוי קדוש,
המשלשים בשלש קדושים לקדושים:

מרצאה ברוחנים ומתרפים בתנענים. הרצאה ותתפס לדור עטני כי אין עוז: אבינו מלכנו חטנו ועטנו, כי אין בנו מעשים. עשה עטנו אדרקה
ותחסיד והושיענו:

ואנחנו לא גרע מהיגענה כי עלייך עיגנו: זכרותטיך יהזה וחסידיך, כי
מעולם תטה. זתיתקדך יהזה עליינו, באשר ימלט לך: אלתונבר
לע עונת ראשנים מבר יקטרטו רוחנית, כי דלונ מאוד: עונרנו בשם
יהזה עשה שמים וארכין) חטנו יהזה חטנו, ביריב שבענו בה: ברזנו
רתם תזכיר: (ברזנו עקרה תופור. ברזנו תפימות תזכור: יהזה הוושעה
הפלך יטנו ביום קראינו) ביריאו ידע אצרנו, זכור בירעף אטנו: ערטו
אלחי ישענו עלךבר בבודשך, והצילנו ובפר עלחטאיהם לטען שפטך:
ויתגאל ויחקdash שמה ורבא: בעלך ארי ברא ברעטה ווילך מלכotta.

סליחות ליום שביעי

קנא

(ויאטח פורקנָה ויקרָב (נֵא קְזַן) קְשִׁתָּה) בְּתִיכְוֹן זְקוּמִיכְוֹן וּבְתִיכְיָה רְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְעַטְןָ קָרִיב. ואקרו אַפְּנוֹ:

יְהָא שְׁפָה וּרְכָא מְבָרָךְ לְעַלְםָ וּלְעַלְטִי עַלְמָא:
יְתַבְּרָךְ וּוְשַׁתְּבָחַ וּוְתַפְּאָר וּוְתַרְפָּס וּוְתַנְשָׁא וּוְתַהֲדָר וּוְגַעַלָּה וּוְתַהֲלָל שְׁפָה
דָּקְוָשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעַלְאָ כָּל בְּרֶכֶתָא וְלִירָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנִמְפָחָתָא
וְאַמְרָן בְּצַלְפָא. ואקרו אַפְּנוֹ:

קָהָל: קָבֵל פְּרִזְבִּיטִים וּבְרִזְבִּין אַת חְפִילָה:
תַּהֲקָבֵל אַלְוָתָהָן וּבְעוֹתָהָן רְכָל יִשְׂרָאֵל גָּדוֹם אַבְהָהָן דִּי בְּשִׁפְיָא וְאַמְרוֹ אַפְּנוֹ:

יְהָא שְׁלָכָא רְכָא כָּن שִׁפְיָא וְתִים טֻובִים עַלְעַט וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאַמְרוֹ אַפְּנוֹ:
קָהָל: זֶה שֵׁם זֶהָה בְּלִדְךָ שְׁמָה וְעַל עַלְמָ:

קָהָל: אָזְרִי מַעַם זֶהָה עָשָׂה אֲפִים וְאַרְנוֹ:
עָשָׂה שְׁלָום בְּפָרוֹקִיו הוּא יְעַשֵּׂה שְׁלָום עַלְעַט וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאַמְרוֹ אַפְּנוֹ:

סליחות לערב ראש השנה

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך סלה: אשרי העם שבכה
 לו, אשרי העם שיתהו אלדיו: תהלה לדוד,
 ארומטך אלודי חטףך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל יום אברךך, ואהלה שטך לעולם ועד: גדו ליהוה
 ומהל מאד, ולגדרתו אין חקר: הדור לדוד ישבח מעשיך,
 וגבורה תיך וגידו: תדר בבוד הוזך, ורברוי נפלאתיך
 אשיהה: ועוזו נראותיך יאמרו, וגלהה אספרנה: זבר
 רביתיך יביעו, וזכרתך ירגנו: חנון ורחום יהזה, ארך
 אפים וגדרתך: טוביהה לבל, ורחמיו על-בל-מעשיהם:
 יודוך יהזה כל מעשיך, וחסידיך יברובבה: בבוד מלבותך
 יאמרו, וגבורתה דיברו: להודיע לבני האדם גבורתוי,
 ובבוד תדר מלכותך: מלכחות מלכות בל-עלמים,
 ומטה שלתך בבלדור זדר: סומך יהזה לבלה-הנפלים,
 וזוקף לבלה-הכופים: עיני כל אליך ישברו, אתה נתן
 להם את-אכלם בעתו: פותח את-ידך, ומשביע לבלה-תי
 רצון: צדיק יהזה בבל-דרכו, וחסיד בבל-מעשיהם: קרוב
 יהזה לבלה-קראי, לבל אשר יקרהו באמת: רצוני-יראי
 יעשה, ואת-שונעתם ישמע ווישיעם: שומר יהזה את-בל-
 אהבי, ואת בלה-רשעים ישמד: תהלה יהזה יד-ברפי
 ויברך בלה-בשר שם קרצו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הלהויה:

ועשה יגדל נא בה ארץ באשר דברת לאטר: זבר רחפייך יהזה וחסידיך כי פועלם נפה:
 יתגבל ויתקדש שטה רבא: בעלה דיבר קרועתך ומלך מלכותה.
 (ויצמח פורקנה ויקרב (נא קין פשחתה) בתיכון ובזימוכון ובתני רכל
 בית ישראל בענלא ובונן קרב, ואטרו אמן:

סליחות לערב ראש השנה

קג

זהא שפה רבא ברך לעלם ולבני אלמיא:

ויהברך וישתבחת ויתפואר ויתרומם ויתגשא ויתהדר ויתעללה ויתהיל שפה רקוודשא. בריך הוא לא אלא כן כל ברכתא ושורתא פשבחתא ומטהה דאנפין בצלפא. ואטורי אמן:

לך אדני האזכה ולנו בשית הפענים: מהינחאותן ומהינא אמר מהינדרבר ומה נצטדק: נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אליך, כי ימיגע פשוטה לךבל שבים: לאיבחרך ולא בטעשים באו לפניך, ברלים וברושים דפקנו דלתייך: דלתייך דפקנו רחום וחנון, נא אל-השיבנו ריקם פלפניך: מלפניך מלבנו ריקם אל-השיבנו, כי אתה שמע חפלה:

שמע חפלה, עיריך בל-בשר ובאו: נבוא בל-בשר להשתבחות לפניך יהזה: נבואה ווישתחו לפניך אדני, ויבבדו לשטך: באו נשתחווה ונכעה, נברכה לפניו יהזה עשנו: נבואה למשבנותיו, נשתחווה לקדם רגלו: באו שערו בחוזקה חרוצתי בתהלה, הודו לו ברבו שמך: ואנחנו ברוב מסדר נבוא ביתך, נשתחווה אל-היכל-קדש ביראתך: הנה ברכו את יהזה בל-עברי יהזה, העברים בבית יהזה בלילהות: שאו ידיכם קדש, וברבו את יהזה: רופמו יהזה אל-הינו והשתחו להר קרש, חילו מפנוי בל-הארץ: נשתחווה אל-יהזה בדורות-קדש, חילו מפנוי בל-הארץ: נשתחווה אל-היכל קדרך ונזה אתרטך אטראתך: יהזה אל-הינו צבאות מירבמן, כי הנגלת על-בל-שטך אטראתך: יהזה אל-הינו יערך ליהזה, מסין יה, ואטונתך סביבותיה: כי מי בשחק יערך ליהזה, ידמה ליהזה בבני אלים: בירגוזל אתה ועשה נפלאות, אתה אל-הום לביך: בירגוזל פעל-שיטים חסיך, ועד שחיקים אטראתך: גוזל יהזה ומhalb פאר, ולנדתו אין חקר: כי גוזל יהזה ומhalb פאר, נזרא הוא על-בל-אל-הום: כי אל

גדול יתזה, וטַלְךָ גָדוֹל עַל־כָל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר מֵיָּאֵל בְשָׁמִים
וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְמַעֲשֵׂיךָ וּבְגַבּוֹרְתֶיךָ: מַי לֹא יְרַאךָ טַלְךָ
הַנּוּם בַּיּוֹתְךָ יְאֵתָה, בַּיּוֹכְלָתְךָ הַנוּם וּבְכָל־מְלֹכוֹתָם
מַאיָן בַּמָּוֹךְ: מַאיָן קְמוֹד יִתְהַזָּה, גָדוֹל אַתָּה וָגָדוֹל שְׂמֵךְ
בְּנַבּוֹרָה: לֹךְ וּרוֹעֵעַ עַבְיזְגּוֹרָה, תְּעוֹז יְדֵךְ חֲרוּם יִמְיָּרָךְ: לֹךְ
יּוֹם אֲפִילְךָ לִילָה, אַתָּה הַבִּינוֹתָ פָאָר וּשְׁמֵשׁ: אֲשֶׁר בִּינָךְ
מִחְקָרִי אָרֶץ, וְתוֹעֲפוֹת הַרִּים לוֹ: מַי יִמְלָל גְבוֹרוֹת יִתְהַזָּה,
יִשְׁמַיעַ בְּלִתְהַלְתָהוֹ: לֹךְ יִתְהַזָּה הַגְּרָלָה וּהַגְּבוֹרָה וּתְהַפְּאָרָת
וּתְגָנָח וּתְהַזֵּד בִּרְכָל בְשָׁמִים וּבָאָרֶץ, לֹךְ יִתְהַזָּה הַמְּטֻלָּבָה
וּהַמְּתַנְשָׂא לְכָל לְרָאשׁ: לֹךְ שָׁמִים אֲפִילְךָ אָרֶץ, הַבָּל וּמְלָאתָ
אַתָּה יִסְרָפָם: אַתָּה הַצְּבָתָ בְּלִגְבוֹלוֹת אָרֶץ, קְיוֹן וּחְרָפָ
אַתָּה יִצְרָפָם: אַתָּה רְצִצָתָ רָאשֵׁי לְוִיתָן, תְּתַנְגַּנוּ מַאֲכָל לְעַם
לְצַיִם: אַתָּה בְּקַעַתָּ מְעַין וּנוֹחַל, אַתָּה הַזְּבָשָׁתָ נְהָרוֹת אַיְחָן:
אַתָּה פּוֹרָתָ בְּעֵזֶר יָם, שְׁבָרָתָ רָאשֵׁי תְּנִינִים עַל־הַפְּמִים:
אַתָּה מּוֹשֵׁל בְּגָנוֹת הַיָּם, בַּשְׂאוֹ גְּלִיוֹ אַתָּה תְּשַׁבְּחָם: גָדוֹל
יִתְהַזָּה וּמְהַלֵּל מָאָד, בָּעֵיר אַלְהִינָו הַרִּקְדָּשָׁו: יִתְהַזָּה צְבָאותָ
אַלְהִי יִשְׂרָאֵל יִשְׁבָּתָ כְּבָרְבִּים אַתָּה הוּא הַאֲלֹהִים לְבָדָךְ:
אֶל נְעָרָן בְּסָודִיקְדּוֹשִׁים רְבָה, וּנְעָרָא עַל־בְּלִסְבִּיבָיו: יוֹדוֹ
שָׁמִים פְּלָאָךְ יִתְהַזָּה, אֶפְ אַמְונָתָךְ בְּקַהַל קְדוֹשִׁים: לְכָבוֹן גְּרָנָה
לְיהַזָּה, גְּרִיעָה לְצֹור יִשְׁעָנוּ: נְקַרְמָתָ פְּנֵיו בְּתוֹךְ, בְּזָמִרוֹת
גְּרִיעָה לוֹ: אֲשֶׁר־הָעַם יַדְעֵי תְּרוֹשָׁה, וְהַזָּה בְּאָור פְּנִיקָה
יִהְלָבּוֹן: בְּחַצְצָרוֹת וּקוֹל שׁוֹפֵר, הַרִּיעָוָ לְפָנֵי הַטָּלָךְ
וְהַזָּה: צְדָקָ וּמְשֻׁפְטָמְבָזָן בְּסָאָךְ, חַסְדָּתְאָתָה יִקְדָּמוּ פְּנִיקָה:
אֲשֶׁר יִתְהַזָּה נְמַתִּיק סָוד, בֵּית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרִגְשָׁה: אֲשֶׁר
לו הָיָם וּהָא עֲשָׂהוֹ, וּוּבְשָׁת יְדֵיו יִצְרוֹ: אֲשֶׁר בִּינָךְ נְפָשָׁכָלָ
חַי, וּרוֹחָ בְּלִבְשָׁר־אִישׁ: תְּגַשְּׁתָה לֹךְ וּתְגַנְּפָתָ פְּעָלָךְ, חֹסֶה
עַל־עַטְלָךְ: הַגְּשָׁבָה לֹךְ וּתְגַנְּפָתָ שְׁלָךְ, יִתְהַזָּה עֲשָׂה לְמַעַן שְׁמָךְ:
אַתָּה אָנָ עַל־שְׁמָךְ, יִתְהַזָּה עֲשָׂה לְמַעַן שְׁמָךְ: בְּעַבּוּר בְּבּוֹד שְׁמָךְ,

בְּאֵל חָנֹן וַרְחּוֹם שָׁמֶךָ: לְמַעַן־שָׁמֶךָ יְהֹזה וּסְלִיחָתָ לְעַזְנָנוּ בְּיַרְבִּיהָוָא:

קלחַלְט אֲכַיָּה, בְּיַרְבָּ אֲלֹהַתָּן אֲגַיָּה. טַחַל לְנָ פְּלַבְּנָ, בְּיַרְבָּ עֲזֹונָיָה.

בג פתיחה. ע"פ א"ב כפול וכוסטו חתום שם מחבריו (רכינו) שלמה ברבי יצחק (רש"י)

באר יעקב

ה' אלְהֹי הַצְבָאות, אַתָּה ה' בָראת
שְׁנֵי צָבָאות הָעָלִילִים וְהַתְהֻחוּנִים,
הָעָלִילִים – אֵין בָּהֶם יָצַה יָרֵךְ וְלֹכֶן
אָתָה נָרוֹא בְּעַלְלוֹנִים^(א), וְהֵם תְמִיד
יָרָאִים מִלְפָנֵיכְךָ וּמִהְלָלִים וּמְרוּמִים
אָוֹתָךְ וְאֵין בָּהֶם חֲטָאת. אָבֵל הַתְהֻחוּנִים,
בָראת בָּהֶם יָצַר הָרָע וְמִן הָדוּרָא לְרָחָם
עַלְיהָם וְלֹכֶן בָראת לָהֶם אֶת הַתְשׂוֹבָה
וְאָמְרָתָם לָהֶם: שָׁבוּ בְנֵים סְרָבְנִים
– מְרָדְנִים, בָאוּ עֲדֵי – עַד אָלִי,
בְתוֹדָה וּבְרָגִינִים – בְתִפְלָה וּבְקָשָׁו פְּנֵי
בְכָבֵי וּבְחַנּוּנִים.

בם כֵי נְסַתְּמוּ – אֲף שְׁנַעַלְוּ שָׁעֵרִי
תְּפִלָּת הַגְּנוּזִים – שֶׁל הַעֲכֹודָה
שְׁכָלֵב, אָלֵם נֵי – דְלָתֹות שְׁבִיטָה
פְתֻוחִים (ב), וְאֲךָ קְוּנִים – חָלוּנוֹת
וְשַׁאֲרַתְּחִי תְשׂוֹבָה^(ב), אַיִם גְּנוּלִים.
דָבָרֶךָ – שָׁאָמָרָה לִיְסָד הָעוֹלָם עַל
מִדּות הַרְחָמִים^(ג) נִצְבֵּעַ וּלְשָׁטִיעַ יְדִינִים
– עַומְדָ לְעוֹלָמִי עַד, וְדָרְכִי פּוֹבָר –

**יְהֹזה אֱלֹהֵי הַצְבָאות נֹרָא
בְעַלְיוֹנִים. אָמְרָתָ שְׁבוּ
בְנִים סְרָבְנִים. בָּאוּ עֲדֵי
בְתוֹדָה וּבְרָגִינִים. בְקָשׁוּ פְנֵי
בְכָבֵי וּבְחַנּוּנִים:**

**גַּם־בְּיַרְבִּי נִסְתְּמָה תְּפִלָּת הַגְּנוּזִים.
גַּלְיִ שְׁבִיטִים פְתֻוחִים בְּנוּנִים.
דָבָרֶךָ נִצְבֵּעַ לְעוֹלָמִי עֲדִינִים.
הַרְבִּי טֹזֶב נִצְחָה לְאַשְׁזָנִים:**

טנייה אפסודה

בג. הגוינוּם – מלשון אמרוי פי והגין לרבי, (זהלים יט, טו). עדנים – זמינים.

טנייה חיוי

(א) דכלמיך (זר"ל, מט, כה) "יל גָדוֹל דִי מְטוֹלָעַ מַלְדַו וַיְוָלָה קָוָה עַל כָּל חַלְיאַס" – מַלְדַו צָרִים, עַל חַמְלָהִיךְ.

(ב) מַוּפֵל עַל מַה אָזְרַעַו טָוֵל (דכ"ר ב): יְוָלוּ מְפִלְיאַי נֶן דִי מְלַקְעַן וְכוֹ – אַפְנֵי מְפִלְיאַה פְמַעַיס פְתֻוחִים נְנוּלִים אַגְּלָעַ מְסֻבָּה נְנוּלִים פְמַעַיס פְתֻוחִים, הַלְּ מִין, דכלייג (ההלים קה, ז): שְׁוֹרְתָּם גְּדָקָן מְגַנְנָה וְגַר וִיס לְמַוקְסִיס – מַה סְמָקוֹת הָה פְמַעַיס פְתֻחִים וְכוֹ מַלְכִיס קָס נְעוּלִים פְמַעַיס, כֵק יְוָוֵל סְקַכְיָה נְטוּלָה פְמַעַיס נְקַלְל סְטָם.

(ג) כָּמוֹ קְלָמָרוֹ נְפַמְּהִים (קייט): דוֹ אַל קְקַיָּה אַפְרָוָה מַמְתָּה כְּנֵי סְמִיחָה כַּדְיַקְעַן צְעַל פְּמַעַנאַ, וְתַדְיַה מְנוּיָה קְנָדָיָין (קג): מַלְעַד שְׁפָה קְקַיָּה (נְמַשָּׁה) כְּמַין מַמְלָתָן בְּקַעַן כַּדְיַקְעַן נְמַשָּׁה מְפַיָּה מַדְמַיָּה.

(ד) פְּמַהָה נְמַהָלָס (קייט, פט) "לְטוּלָה דִי דְמַיָּקְנַס נְגַכְמִיס" וְדָרָס נְחַיְלַל (ילק"ס מְהַלְלִס כָּמוֹ רְמַמְמַהָה כַי חַלְלָה, מְהָוָ לְטַלְלָה דִי) – חַמְרָל דַו: רַעַן נְטוּלִים לְטוּלָה חַלְלָה מְהַלְלִס כָּמוֹ נְלַיְוָוָדָן נְמַלְמָת כְּלָמִים... וְהָרָאָס פְּרַלְעָס יְיָר כְּפִין מְלֹאָלָס אַפְמַהָה מְדָם לְמַמִּיס.

**הַנְּגָן אֲתָא נִילֵך בְּרָלִים
וְאַבְיוֹנִים. הַצְדָקָות לְךָ וְלִנְזָה
הַעֲזָנוּנִים. וְעַדְרֵיך שְׁבָנו בְּבִשְׁתָה
הַפְּנִים. וְעַל דְּלַתּוֹתֶיך הַזְנוּנִים
כִּיּוֹנִים:**

**זִכְרָנו לְחַיִם מִתְקָנִים. זִבְחָה
בְּתִמְינָנו צְחִים מִלְבָנִים. חַטָּאת
בְּעֹזְרָינו מְתָה בְּעֲנָנִים. חַדְשָׁ
יְמִינָנו בְּנִיטִים קְרָמָנוּנִים:**

**טְמַמָּאָה בְּעַבְרָה וְחַתָּם הַזְנוּנִים.
טְהֻרָה תִזְרַק מִים הַנְּאַמְנִים.
יְדַעַנו רְשַׁעַנו סְרָבִים וּסְלוּנִים.
יְקַשּׁוּת עַרְפָנו חַסְמָןְכָאָלוּנִים:**

**כְּרָם נְטַעַנו סְגָג גַּצְנִים. כְּפֹז
פְּנֵיו תְּרָלִים קְטַשְׁגִים. לְטוֹזֵדִי
הַרְעָץ אַטְזֵרִי חַפְגִים. לְזַקְחִי
שְׁחַד רְזָדִי שְׁלָמָנוּנִים:**

**מַהְרָה קְלַקְלָנוּ חַפְתָ חַתְנוּנִים.
מַאוֹז הַפְּגָנוּ לְאַחֲרָה וּלְאַלְפָנִים.
נָעוּ וּבְתִי הַכְּרִים הַמְּשִׁנִים.**

— לדונם ברוחמים נזכה — לעולם יא
שוניים — אין משתנים לרעה.
הגענו אתהנו — באנו אליך כדלים
ואכזונים — לא מעשים טובים,
הצדקה יער — הצדקה עמק שהרי
לנו השווים ועתה עדרך שבנו בכשת
השנים, ומיל דילותיך — שער
התפילה אונו הזנים — הומים וודועים
כינויים — וישראל נמשלו ליננה,
וכוכות התשובה:

וְכָרְטו לְחַיִם מִתְקָנִים — לחם
טובים, וכפה — זכך והלכן כתמי
עווניותנו עד שיחיו צחאים = וטובניים,
חפה את גערינו יטחו — ימחקו מענינים
— כמ"ש "מחחיי כעכ פשעין" ישעיה
מ. כב, חדש יטינו יציטים קדומים.

טומאה העבר — חעבור על פשע,
והתם — ותכללה הייזוונות — הזרונות,
טהרהה תעשה לנו עליידי שטורוק
עלינו מים הנאמנים, כמ"ש "חוורקי"
עליכם מים טהורדים" (וישאיל הל. סב).
ידענו רישענו, פריכים — ממאנס ליקים
התרהה, ומולנים — וכקץ מאיר
ההינן, יקשות — קושי ערפת חפוץ
וחזק כלאנום.

כרכם נטענו — כנסת ישראל שונראו
יכרם ה' צבאות בית ישראל" (ישעיה ה),
ה, סגנון ניצנים — נחרוכה בו סגנות
פסולת, של שעברים טוים שהעלו
ニיצנים. כפו פניו חרוליים = קמשוניות
— מיני קוץים. לטורי הרע — מוגולים
ברע, צמודי המגינים — נצמדים לעבודה
זרה. גזקי שוחרר = רודפי שלזוניות.
מדר קְלַקְלָנוּ חותת חתוניות — מיד
אחר מתן תורה החטאנו בעגל (ה) ומואו,
הופגנו אחרו — רק יידנו מטה
ולא גפניהם — ולא עליינו מעלה.
נש — בטלנו זבחו הקרים המשנויות
— הקרבנות שהובאו ממבחן הצאן,

כטפה עדין מומו ליל זיה עומדת, ורק סטמיים עמו לדין נכוו ולוכומס... מטו "גַּנְצִי" — קיס
דענן טקסטים נט סוד פלטאנן פלאנס עדנן לוטו נטמיסן קן למה דן סטם כל נטניאוט למאו.
(ה) כמו צדרכו מוויל נטטם (טמ.), פלאנה כלנה צאימאס דויס טופטה, עטמאלן עטטט נטקטט נטדי
מן ריפוי" (טמ"ס ה, ג) כטאי יטלאל נטמי ומפתח לתקכיה קלאנו וטזו סט קענען.

ופסקו הניטים והמנחות רכוביכם כהו:
אשר ריח נזהה לה'. וגם אין מקטרים
את קטורת הפסטנים. ואך אנשים
שיתפלו עבורה חסרונו, שהרי בטלו
שר חמישים וו', יי'ץ – חכם היודע
לעבר השנים, ונושא פנים – בעז'
משושים טוניים. פן – המשנה להן
ה גדול משלוח – הכהן הגדול,
ובטלו והמעדרות של לויים, ואחרוניות
– כהנים. ראה עמידתנו, ד' –
וריקניהם ממעשין טבים, ממשום שאנו
עצבי רוח עקב החורבן, והגנו מරוריהם
כל'ענין – מריו נפש כלענה.

סקדניך בצד – זכרנו בעת צרה
ופונים אליך בלחש בקונים – שופכים
לפניך שיח הפלתוינו, ומפחד דיניך
– שאתך זה בריה, או דואניות
ומתאותניות – ובוכרים. צמה צדקה
– מלך המשיח ו' הצעבה גאנטינט
– לישראל. צוה להעביר עונות ראשותם:

עוונות הראשונות.
קול הקורא – שאנו קוראים בתפלתנו,
ישיבת ובטל פדיינים – את האומות
שמדיינים עם ישראל, וגם קפינור
– את השטן יהט – ישתק, וישתק
נדיגים – מלשינים ובכלי ריב. רוח
נכאה – שפלה, דכאות לב ושבורוניות
– ושברון לב, מהה יעלו לרגע לפניך
בחילבי קרבנות, כמו "ש" זובח אליהם
רוח נשברת, לב נשבור ונרכח אליהם,
לא תובה". (טהילים טט, יט).

שבועת אבות – להנחיים הארץ הקם
לבנים, שועת – תפלות קוראיך תשמע
פסחונים ממען ו' שבתך השמיים,
תפין ו' גם شيء פוכנים ליראך

גיהומי ריח קטורת סטמנים:

שר-חטמים יויעץ ונשוא פנים.
סגן ומושת לויים ואהרן.
עטירתנו ראה דלים וריקנים.
עצבי רוח מרים בלבעים:

פקדניך באך לחש אקונים.
פחד דיניך דואנים ומתחאונג.
צמה צדקה הצעבה לנאנטינט.
צוה להעביר עונות ראשותם:

קול הקורא ישבית מדינים.
קטנור יהס וישתיק נרגנים.
רוח נבאנה דבאות-לב
שברוזים. רצון יעלן בחלי.
קרבעים:

שבועת אבות הקם לבנים.
שועת קוראיך תשמע
מטענים. תבין لكم ליראך

(ו') מיריד על הספקון כספיו (ב', ג'). כי נכא... כי מカリ מילוטלים... כל פמיטיס וכט פיטס...
וממלכת בגמלו מגנינה (ז'). שר חמישים לא פיקרי סטמנס, הילך כל טודין, וזה צודק ולען
נמאהש פומץ קויה. וושא פיטס ואנטולין פיטס לדורי נטענו למפל, כגון ר' מלילן ק' דוקן (– אסאל
מיין בילו דלמלין נמענים (ח'): כל קטולן טיט יוזן הילך נצכל מיליא נגי. רצץ). – ולמתה,
גנן ר' נאטו כי קסמי (– אטמלה טהומות מכניין מותן נצכל פיטה פוגן נטם מלך, דלמלין
טנאדיין (ז'). רצץ).

(ו') פ"ה יטטינו (לט', טו) "לטטינו לדוד צפח צדקה" ומלגנס יונגן, קוס נדור פשיח דצדקה".
(ח') מעון, כת יטטן כל מגניל גדרון טהוממות טירס נללה וחום (– צומקווין) יוס מפֿי נטהן צל
טילל – אטמקין צום, (מנגינה י'').

**מובנים. תקשיב אונך שיח
חגונים:**

**שוב להצלות עטך משאונים.
מהר יקדים רחמייך
קדmons. בריבם יצאו חגונייך
בנים. קויים חסרייך ועל רחמייך
שעוגנים:**

לעכד אותו. תקשיב אונך, שייח
חגונים – לתפלתם.

שוב להצלות עטך משאונים – מז
הgalot. מהר יקדים רחמייך קדmons
– שהם מיימי קדם, ותקדים מזרת
הרוחמים לזרן, בוריכם – בידיהם יצאו
חגונייך ישראל האהובין, בניים – ישרים
חכאים. קויים – מצפים חסרייך, ויל'
רחמייך שעוגנים – נסמכים וכבותיהם.

ברעל רחמייך קרבאים אונם גטחים. ולקלוחותיך אונ
פרקאים. ולישועתך אונם בצדדים: אונתודהא פלא אונב אונקיות פקעים.
פעריך עונות עטנו, וספיר גטחת בראי. פורת ברית לראשונים, ומוקים
שבוקה לאטרונים: אונתודהא שירקה בענן בפודך על גדריסין וקראיית דרכיו
טוקה לפסחה עגנון ואחרות חסרייך גלית לו והודעתו כי אתה אל רחום ותען
אורך אפים ורבץף ומרקה לנטיב ומבעה אונתודהעלם בל' בתרת הרוחמים:
וכן פטוח ויאטרא אוניב קלטובי על פלאך וקראותי קשים יהוה לפני.
וְתַגְנִתִי אֲתָא-שֶׁר אֲחֹן וְתַחֲטִתִי אֲתָא-שֶׁר אַרְתָּם:

אל אורך אפים אתה. ובעל רחמייך נקראתה. וודרך תשובה הוריית.
נעלת רחמייך וחסרייך, תונבר היום ובכל-יומם לברע דידיך. הפן אליטן
ברחמייך, כי אונתודהה בעל רחמייך. בטהנוון ובהפלה פנעה נפודם,
בחדעתך לעננו פקעים. מחרון אפה שוב, במו בתרחתה בתרוב. ובצל
גנפיה נחפה ונחלונן, קיום וירד יהוה בענן. תעבור על פשע ותטעה
אשם, ביום ויתיאצב עטנו שם. תאוני שועטנו ותקшиб פטן מאטר,
ביום ויקרא בשם יהוה. ושם נאמר:

ויעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותען אורך אפים ורבץף ואמת נצר
חסר לאלאפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעזוננו
ולחטאנו ונמחלנו:
סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלבטנו כי פשענו: כי אתה
ארדי טוב וסלח, ורבץף לבלי-קרайд:

אֱלֹהֵינוּ בָשֶׂן בְמַשְׁיחָו וּגְלָמָנוּ בְעֵגָנוּ: אֱלֹהֵינוּ בָשֶׂן וּגְלָמָנוּ לְהָרִים אֶלְחָיט
פָנִית אֶלְךָ: אֵין לָטָף לְהַשִּׁיבָה וְלֹא פָזָה לְהָרִים רַאשׁ: זְדַעַן בַי
חַטָּאת וְאֵין בַי יָצָר בְּעָרֵט שָׁקָד וְגַדְולָה יְצָרָלָעַ בְּשַׁת אֶרְהָה:

קְדָם אָב עַל בָנִים כֵן תְּרַתִּים יְהֻהָה עַלְעָלִים: לְהָהָה הַיּוֹשָׁה עַל עַטְף גְּרַבְתָּה פָלָה:
יְהָהָה אַבָּאוֹת עַפְנָן מַשְׁקָב לְנָאֵלָתִי יְעַקְבָּסָלָה: יְהָהָה אַבָּאוֹת אֲשֶׁר אָרוּם בְּוֹשְׁתָה
בָהָה: יְהָהָה תְּוֹשִׁיעָה. הַפְלָג יְעַנְנָעַ בְּיוֹסְקָרָעָה:

קָלְדָּא לְעֹזָן הַעַם הָהָה קָנוֹל חַקְרָה. וְאֲכָר נְשָׁאָתָה לְעַם הָהָה סְפָאָרִים
וְעַדְגָּהָה וְלָם נְאָמָר:
וַיָּאָסַר יְהָהָה סְלִיחָה בְּרַבְרָה:

גַּפְתָּה אֶלְחָי אַזְנָה וְשַׁפְעָ קָהָח עַזְנָךְ וּרְאָה שְׁקָמְתִּיחָ וְהָעִיר אַשְׁרִינְגָּרָא שָׁקָד
אַלְחָה. כִּי לֹא עַלְצְרָקְתִּיחָ אַגְּנָעָנָפְלִים תְּפָנְגִּינָעָנָפְלִים כִּי עַלְרָדְתָּה
הַרְבִּים אַדְרִי שְׁפָעָה אַדְרִי קָלָהָה אַדְרִי תְּקַשְּׁיבָה וְעַשָּׂה אַלְתָּהָהָרָה, לְמַעַן אֶלְחָי
כִּי שָׁקָד נְגָרָא עַלְעִירָה וְעַלְעִירָה:

כד סְלִיחָה. עַיְפָ אַיְבָה וּבְסָטוֹ חַותָם מַחְכְרוֹ (רַכְבָּנוֹ) אַלְיהָ בָר שְׁמַעְיָה חֹזֶק

בָּאָרֶב יְעַקְבָּה

אַיְכָה אַפְצָה – אֵיךְ אָפְתָח פָה
בְּחַפְילָה עַבְורַ הַצְבָוָה, וְאֵיךְ אָשָׁא עַיִן
– לִמְרוֹם שָׁהָרִי כִּי אֵין פְשָׁע טוֹב,
וּבְזִידִי אֵין זָכוֹת. נְשִׁיתִי – צַעְקָתִי
כְּשַׁכְרָר = כְּגַבְרָר עַבְרוֹ יִזְנָן. דְּמִיטִי, אַנְיָ
הַעֲומֵד לְפָנֵיךְ כְּשַׁלִיחַ הַצְבָוָה, כְּבָבוֹ
– הַוֹצֵא לְמַלְמָחָה, שָׁאַנְיָ בְּזַדְוִי
יִזְנָן, כְּךָ אַנְיָ, אֵין בְּזַדְוִי מַעֲשָׂה טוֹבִים.

פְּקָרְד – רַעַד לְבָב – חַסְרָ מַעַשָּׂ,
וְאִישׁ חַדְלָ מַעֲשִׂים כְּמוֹנוֹ, הַחַוקָם
סְרָפוֹר – אֲשֶׁר מְנָהָה לְהִיוֹת סְרָפוֹר בְּזַן
הַצְבָוָה לְקָנוּ, וּמְהַיְשָׁר – וְאִירָקְפָתָה
פִּי בְּתַפְלָה גַּבְעָר מַדְעָת – שָׁוֹתָה וּכְנַן
חַסְרָ – חַסְרָ בְּבִנָה. דְזַוְנוֹ – מַעֲשָׂיו
הַרְוִוִים טָמוֹנִים בְּחַבּוֹ – בְּקָרְבָוֹ,
וְחוּבוֹ בְּקָרְבָוֹ אָסָר – וַיְצַדְוּ כְּלוֹא

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
אַיְכָה אַפְצָה פָה וְאֵיךְ אָשָׁא
עַיִן. בִּי אֵין מַעַשׂ וּבְזִידִי
זָבָחָת אַיִן. גַּעֲתָהִי דְּיוֹתִי בְּשַׁבָּור
וּבְגַבְרָ עַבְרוֹ יִזְנָן. דְּמִיטִי לְגַבְורָ
שָׁאַנְיָ בְּזַדְוִי זָנוֹן:
הַחַרְדָּה לְבָב דָל וְחַדְלָ הַחַוקָם
סְרָפוֹר. וּמָה יְפָעָר גַּבְעָר
מַדְעָת וּבֵין חַסְרָ. זְדוֹנוֹ בְּחַבּוֹ
טָמוֹן וְחוּבוֹ בְּקָרְבָוֹ אָסָר.

סְנוּיִת אַפְתָר

כד. לְטַמּוֹן בְּחוּבוֹ – בְּמַחְכְרוֹ (רַשְ׀יָה, אַיְבָה לֹא, לֹמְדָה)

חוֹטָא וּרְבָ מַרִ בֵיד מְגֻלֶּם סְפּוּרָה:

טרד לב גבזה הלווה הבא לבקש. ישר העזה תובחת גז פתלהול ועקש. פשל ברבי אשמהו זחנתו לו למוקש. לבו און חורש בפועל בפי נוקש:

מען טען בפיצה להסביר מה אמתא. נתעבותי זנאלהחותי כי טלאתי דפי זשפתה. ספק מימי לא נאמנו באקב מוא. עצירותי און זמרטה זצומותי לריב זמצה:

פְשׁע מַחַה וְעַזְן שָׁא וְאַשְׁם כְפַר. צַעֲקַתִי מַכָּבָב לְבִנְכָלָם בּוֹשׁ זַחֲפָר. קָצֶף שְׁבָך וּרְגֹנוֹ הנח זבעם הַפָּר. רְצָחָה מְרַצָּה זַמְחַבָּב זַעֲרַבָּב גּוֹטָן חַופָּר: שְׁבָטִי פְּלִיטִי יִשְׂרָאֵל הַבּוֹנוֹ

יסטוק — לשון רוב דברים והרמת קול (רשוי, איוב לד, לו). גומץ — שוחה (רשוי, קהלה י. ח.).

פְנִינִי חִיּוֹת

- (א) פולסה (נכ): מנג דמי יטמפלן טס פונג ק מנוול זה (—יזהיר, רצ"ז) מאכפו ליכתאייז.
- (ב) מיום על הפסוק מלמיינו (טו, יט) "זיו סהה ל כינוי אקב מיט לא נאמנו" ווינן ק מוחילן מלנס: "לא יהי מיטרד ל דלנן ממכב דמיין לפסקין מושי".

בתוכו. חוטא ורב מרוי — ומרבה במרידות, אשר ביד פנוול — בידי יציר הרע (א) הוא פסורה.

טורד גבזה — השטן טורד את לג השץ, וטוען כנדו, הלהה — האם זה הבא לבקש עבורי הצבר האם ראיי لكن, הרי הוא ישר השווה — סוף דרכ הישר, תוכחות קץ — מאם, וכל דרכו שתלחות = ומקש — שאינו ישר, ומה שבלשו ברכיו הוא בעון אשמהו, וזכהנו — סחון עונונייהו עם עונה יו למוקש. גבו, און חורש — חושב אך לרעה והתרזאה, בפועל ברכיו נוקש — במשמעותו ידיו נכשל. וכונגד קטרוגי השטן:

מן פגע — טענות ומענות, אם אנסה לומר בפיצה — עיי' פתיחת פי מה טענה אמתא להשב, שהרי אכן נתעבותי זנאלהחותי — הכאשתי כי פלאתי דופי ושמצתה — פגמים ובת. ספק מיטי לא נאמטו — לא ניתן למסוך על הפלתי, ואיי מאכוב כאכוב פוגزا — ננהל אכב (ט). עזרותי — אסיפותי בביתה הי לתפהה אינן אלא און = ומרטה, זצומותי, ג'ריב = ופצעה להריבתה.

פְשׁע מַחַה — מחק, וען שא — מחל, ואשם כפר. צעקיי מכאב לג נכלם = בוש=וחופר — הכל לשון בושה וחרפה, קצע שבר — כעס השקט ורונו הנח וכנם הפר — בטל. רזה את המרצה ומחגב — את היציר הטוב, הסיגויר, וחביב — את דשתן, המכונה גומץ בחם בני-אדם.

שכפי פְלִיטִי יִשְׂרָאֵל — שנותר בגלולה,

הכוו - לקרה ה' בלא נבר - אבל טהורה. תום החזיקו - החזיקו בתומו לבככם במצוות ה' ותחזן הפיקו - תחינה הוציאו בפיכם, נשקו בר מהרנו לטהר לבככם. את ה', בחמץאו - בימי החשובה חיל נבר לדרכו - ודרשו בויתור עת, שהר לא כוה, ולא שקץ - לא מאס מנות צעקת בני ונשבר. הש"ץ מחהפל ומכשך,

היר' ש'

יום ישועה ומת רצון אמצעא פניך כדי שתתקבל תפלותי, הבון וראו ושלם (ג), אהש בעיניך, בעטדי' יחתפל ולבקש רחמים על בניך. רציתוי אתכם - השמיינו, "סלחתי" נתבשר ממעונך - מן השמים. מתוך פונה הש"ץ לציבור,

בלב גבר. גם הפקיזו ומתן הפקיזו נשקו בר. את ידעה בהמצאו לדרכו חיל גבר. לא-יבזה ולא שקץ ענות עני וגשבר:

יום ישועה ועת רצון
אמצא לפניך. הגון וראוי
ושלם אחשב בעיניך. בעטדי'
להחפיל ולבקש רחמים על
בניך. רציתוי אתכם השמיינו

סליחתי נתבשר מטעונך:

שקדzo נא פני עליון זהטולז
קשה. מבשול הרימו פנו
דרך וישראל מתקשות. עוז עזבו
והתודו ואל הוסיף להקשות.

ירע ישב ונחם ויקח דברי
בבושים ובקשות:

שקדzo נא - מהרו ובואו לקבל פני מלון - ותקבל על מלכותו והפטלו קשות - והכrichtו קשות לבככם. מכשי הריםו - הסירו יצרי הרע (ה) הנקרוא מכשול, ישרו מעקות - ישוד דרכיכם העוקמות. שען מבו - התחרטו על העבר, וקבלו לבל תוטטו לחטא בעתיד, אוחיכ' והתוודו - ודי, ואל תוטטו להקשות לבככם, שלא משובו לחטא (ה). יודע ישוב ונחם פ"ה (וילא ב' י"ז) מי יודע ישוב ונחם" ופירש רש"י, מי שירוד שיש בו עין שיבוב בתשובה ונחם על

מעשו, יוקה דברי כבושים - וגם ישמע תוכחות, ובקשות - ויתפלל (ה).

בבושן - לשון עצירה, כמו מכשך, שכובשין (דווחקין, הביב) את הלבבות להחזרם למוטב (רש"י, תענית טו).

(ג) מלו כמדות כנימות נעל מפלג, כפי צנפנק צטו"ע הו"ם מקפ"ג, ס"ה: "וילקדנו למו ר' פ"ן זיימר בגון וסימרג נDEL גמור ומניטס צפפסל למולא".

(ד) מדיהם צויל נקולה (ג'ב) צנעה שמות יט לו ליה"ר. טעניאו (מ, יז) קרלו מכאול אגמלר יולמל פלו פלו קמפלס פנו ודך קרלו מכאול מדך עמי".

(ה) פ"ג מיצם הפטול. מופד על טווות מכתובות כפי צמיג' צפעלי מזופא (טער ה, יט): "יקותם פטפוגה צלטקה: פטראם וטורי וטומם הפטול".

(ו) לו נפי גתא"ק מי שיזודע, שישוב מתפללו, לא, ינחם זה על גרטה וקח - חקל פ', דברי כבושים - סיוליס מטלג ובקשות פלו.

הַקְשִׁיבָה אֶדְזָן חַנּוֹן [נֵא חַנּוֹן]
הַאֲזִינָה עַדְךָ שׂוֹעַתִי. וְעַקְתִּי
רָצָה וְהַתְּرָצָה וְהַתְּפִים וְקִבְּלָה
שׂוֹעַתִי. קָרָאתִיךְ מִמְצָרָ קָרְבָּן
אֵלִי וְלִכָּה לִישֻׁעָתִי. חֹשֶׁה

לְעֹזָרְתִּי אֶדְזִי תְּשׁוּעָתִי:

אל מלך יושב על-כיסא רוחמים, מתגונג במתסידות מוחל עונות עמו,
 מעביר ראשון ראשון, מרבה מהילה להחטאים וסליחה לפושעים,
 עושה אזכרות עם-בלב-בשר ורוח, לא בקרעתם תגמל. אל הורייתילן
 לומר שלוש עשרה, זכר לנו היום ברית שלוש עשרה, בהודעת
 לעצנו מכם, במו שבחוב ונור זיהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא
 בשם יתזה:

ז'עבָר יְתֹזה עַל-פְּנֵיו וַיַּקְרָא:

יתזה | יתזה אל רחום ומונע ארך אפים ורב-חסד ואמת נצר
 חסר לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסלחת לעצנו
 ולחטאינו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אלה
 אדני טוב וסלח, ורב-חסד לבלי-קוראיך:

שובה יתזה את שבתינו באפיקים באנב: שובה יתזה תולאה נפוחן הושיין
 לפנע חסידך: דרישו יתזה בהחטא או קראתו בתיוות קרוב: יעוב רשות
 דרכטו ואיש און מחשביו נישב אל-יתזה וירחטה ואלא-אלתית בירנבה לקלות:
 בתרם אב על בנים בון תרבים יתזה עליינו: ליתזה קישועה על עפק ברכתך פלה:
 יתזה אבות עפט טשגב לט אלמי שעקב קליה: יתזה אבות אשרי אדים בומת
 גה: יתזה הוושעה. הפלך יענש ביום-יקראני:

כה סליה. עיפ איב ובסיומו חתום מחכרו (רכנו) שלמה (הכברי) חזק ואמצ

אל-הינו ואלהי אבותינו

באר יעקב

אנא שורה – תעוזר את אהבתך **אנא עזרה אהבתך היושנה.**

הקשיבה אדון חנון ורחום ל科尔
 חייתי, האויה, שך שועתי – סדר
 תפלה אני עורך לפני, וucket רצתה,
 והתרצה – והתפשים ואז, קבל שועתי
 – תפילה. קראתיך פטר – מתוך
 צרה, קרב אליו, ולכה לישועתי – ובו
 והושענו, חושה – מהר לשותה, ה'
 תשועתי – שהרי אתה מושיע.

סליחות לערב ראש השנה

קסג

הראשנה, אשר אהבת למדת ישראל שנאמר עליהם פי מנה עפר יעקב (כמ"ט ט. ז.) אורה עודה שהיתה מכונה על יין בכל מני כני' חיבת ואחותה ורשות, ומיטים הש"ץ פתיחתו: (א) פמן ישראל אחיו ורשי' אדברה נא – אתפל בעדם. גם בגזעך – כבר בזמנ שירודת של הר גבעוני – על הר סי' כדי לחת חמד קדמוני – את התורה (ב), חמורה שהיתה גנואה אצל עד לפני הבראה, והיא שמשה אצל ניל' ישעישע (ג) – לשם בה, כבר אז דמית את ישראל לטפלת כהנים וגוי בני בכורי ישראל (שם ז. ב'), והוא גם קדוש (שמ"ט ט. ז.) והוא גם כניתם היה – הכנסת ישראל אמרה אחוי הוא – לבירת, פלבי ואדוני, וכל אשר תאמור "ונשה ונשמע".

הורשת לנו נחלה צבי – אחן ישראל הבעל – און הנשים, הדתות – חסינו בית המקדש שם שכינה כבודך, בליות (ד) גאנזוויט (ה) – בין שני הכרובים. והן עתה תלטלו – גרשוה ורים, זדים פרעים – רשות המיציקים להם, ובאריך לא גהם – בצלות הלא אחיך – ישראל רוועים – חועים.

וכור, אל תשכח ואל תחרש – אל תשתקן ואל תשקוט – ולא תנוח א-ג, על אשר זטמו להכחדה

אשר אהבת לערת מי מנה. בבל-בנוי חבה ואחותה ורעות מכה. לטען אחוי ורשי ארברה נא: גם בצעך על הר גבעוני. גיל לשעישע חמד קרמוני. דמיות מלכבות-בוגנים ונויר-קדושים ובני. והיא גנטיה אמרה אחוי הוא מלבי ואדוני:

הוֹרֶשֶׁת נָחַלְתִּי צָבֵי חַבֵּל
הַגְּעִים. הַסְּתוּפָפָלְבּוֹדְבּוֹזְדּוֹת בְּלֹוִוָּת
צְעַצְוָעִים. וְהַן עַתָּה טַלְטָלוֹת
וַרְים זְדִים מְרֻעִים. בָּאָרֶץ לֹא
לָהֶם בָּלָא אֲחִיךְ רֹעִים:
זָבוֹר אַלְתְּשָׁבָח זָאלְתְּחָרֵש
זָאלְתְּשָׁקֵט אַל. זְמָטוֹ לְהַבְּחוּדִי

סגולית אסתר

בה. לויות לשוןلوح. צעיצים נאמר ברבי רומים (ב, ג) במעשה הברובים, ופרשיז: דוגמתו הצעאים הצעיפות (ישעה כב, כד) ותרגומו ובניא, תבנית ילידים תלוות עשה

פיגני היום

(א) פסקו בון נמליטם. וכן נמיוס כל פט יט פסקו מעין טמא.

(ב) כמלמר מיל' (זטס קמ'). סמליה מוטה יט לו כמי גנוו, סריפה גנוח מיל' מצפ מלהם וטמיט ולכעס דורות קודס סאנדרל הטולס ומוקט לימנה נמייס.

(ג) פ"ט פסקוק נמצעי (ט, ה) יוזהה שעשושים יוס יוס מתקתק לפיו', מדרך על קמורא שסיפה נפיזו מלהיטס זנא (– "יוס יוס") קודס ניליטם גנוולם.

(ד) פפי יומל (מד). נמייס פכלומיט, נמייס (מליטס ג, ג, ג) "כמגער ליט' וליזוות", נמלר נמייס נר דע זילם, כליטס סטמורה נליהא צלו – ננדק חנטוק מלעטום זן וווטומי. רצאי.

(ה) פפי מה דמיה (נ"ג גט). מונקלט האגר לממר כויכס מנטה צעיזים קן ומזהן פילקס כמלמייד סינפטור מרטי.

אדם וישראל אל. חנן אתה ידעת את כל הצלאות – הצלות והיסורים האלה, בה אמר:

אחד ישראל: מפלו עלי ובקוני בזקנים. טהרה בטהאה להטיר לחצני דוחקים. יומיהם הנה עבריך מרים ולזקים. קול דמי אחד צעקים:

ברז לי שיחות למקש. קלחה גבשפה נפשי עוזרתך לבקש. לשועתה לי על פתתי לנתקש. **את אחי אנבי מבקש:**

מיום כסעה בשבעתך על-בפא בבודך. מביט לסקור יזר לבך מזוריך ועובריך. נש כל בעל משאת בוגריך. ואשר יתודה לך את אחד השמט ידק:

ספרים עת יקראו לברואי עולמך. שאת חיים וחלוף לשוע

לנוראים כרכיא. לסקור – מלשון ומשкорות עניות – לשון־גבטה (רש"י, ישעיה ג, ט).

(א) פין נעל פמן יאנכו ז.

(ב) סג'מר ט (פאלט פט, 7) "ביבסה לוס גאננו"

(ג) פון פי המבגה נילט האטא (ט), נרא כל צי טולס עונכין פאיו כמי מלון צילומר (חאלט נג ט) סיינר חד ליבם אמכן מל כל מעמידה, ולטמי נמלון (ט), מלר נאכ נס מאר כי יומן יכול נפערין נטקייה להט.

(ד) פון שאות חיים רומו לדין אנה זוכס לאויס, פ"ז פאָקנ"ה נושא עון וכדלאה נרא (ט). אם כל לומדים: ווילט מעד" מטה כלוי מעד. כי ימי נס מאה מיליגן מלר "יעטל"

– חכנו להשמי בני אדם ושטעאל^(א) – הנצרים והמוסלמים. חנן – הקב"ה, אתה ידעת את כל התלאות – הצלות והיסורים האלה, בה אמר בתפילהו אליך אחיך ישראל. טפלו עלי – חבורו עלי, האומות, להצר לי ובקוני בזקנים – ובחויני בחודים, גוזאים ודוחקים הם אוטי כדי שאומנת ישור וטהרת, בטומאה – בעבודה וזה ארצה להטיר, ועל אתה יומם עבדיך מוכים ולזקים, אני שמע נא את קול דמי אחיך, אשר דם נגר כמים, צעקים אליך מן האדמה.

ברז – חפרו לי, אתם רשעים, שיחות בורות לנטוש שאכשל בהם ולכנ כלחה = ונכפהה – מתואה מאד נפשי, מורתך לבקש, לישוטה לי – לגלותך אני מצפה וועל פתחי תנקס – חדרוק כמ"ש (שהיש. ז) "קול דורי דופק" ותאמר: את אחי אנבי טבקש.

פיום כסעה – מראש השנה (ט) בשכתך לדין על כסא כבודך כאשר הנך מכיט לפקור ולראות ייחד (ט) לב מודרך ושבידיך – את הרשעים והזידקים, גנש – לחץ לנבות מכל בעל פשתה – בעלי חוכר מבן בוגריך אלום, ואשר היה לך את אחיך, תשפט ידין – והמנע מגבוט מישראל את חוכם.

ספרים – ספרי חיים ומיתים, שת יקראו מאליהים לברואי שלטיך ויאמר, בהם מי יוכל שאת – מתנת חיים (ט),ומי חלוף – הפק חיים, מות, מי

סליחות לערב ראש השנה

קפה

יהיה לשות – עשר,ומי פר –ומי עניין, ציון והכ"ה חיים וחסר יש באולפן – בהיכלן, היכל המשפט, لكن שוכן בדרכ' לטוב – היה ערב בשבי ותצליני ממות והו אחיך עפר.

סנה ט', אליו והגנו – ותן לי חנינה ותני עליון על כל גור' הארון (טיטם ט', ט), טר – הרוד ושבור מנאייך – המקליטים ומכוונים אותו בשוני – ורשאין – שייחו דלים וירושים. ואידין צרכי חוק טרף – הפרנסה בחילוק אפנויין – כאשר אתה חלק מאוצרותיך, או' לא תקוטן את ייך מהחרך האכין.

קדוטי בנשף – הקדמתי لكم באשמורות הבקר ואשות – ואתפלל יך פוחלי – יצרי, ולן קדמה מהוללי. הקדמתה חסידך ושה אפשעינו – הקדום חדרך לרוגנו ושא – ומחל פשע ומילוי – שמעלתי והחתאתך. רחמייך יתנלו עלי – יגבורו רחמייך עלי, נאиш המנחה אוטי באבוי, כי יתרך כאח לי' (א).

שנה – פנה לשות ענייך וצערתם, שבמה ברשות נשם = וחירותם – הרכה יטורים סכלנו כבר, ולן תשיליך במצולות ים כל שא נא פשע אחיך והאטתם.

אחיך וחתמכם:

ש אגבי על אפרת מכחד – על הבתחת הישותה שהבטחת לנו עיי נביאין, לבכתיyi – משכת לבי אליך, של ידי צרים – הניאים שגוזך,

ומך. עליזון חן זהסיד באלאטך. ערב עבדך לטוב וחי אחיך עטך:

פנה אליו וחגנו ותני עליון. פגר מנאייך בעני ורשיון. צרכי חק טרפ בחלקה אפסניון. לא תקוף את ייך מאחיך האביון:

קדמתה בונשף ואשוע לך מהוללי. קדמתה חסידך ושה אפשעינו וטעה. רחמייך יתנו לך עלי במנחם אבל. מי יתנד באח לי:

שעה שועה ענייך וצערתם.

שעה ברעות נפשם וחויתם.

תשיליך במצולות ים כל

חטאיהם. אנא שאניא פשע

ש אגבי על אמרת מבטחים.

לבבתיyi על ידי צרים שלוחיך.

ואת ערבותם תקה – פיה בשמי אל (א, ט, יח) והפייט יסיד כאן עפי משמעות הדברים לפי חוליל וכפרשין: וברותינו אמרו נט בירחות יקח מאתם ויבא לשורתם לדוריד עירוב שבוט לבינה. וברדייך: ערבותם – דברים המעורבים בינו לבינה כלומר הקודשין והמושאין שכיניהם.

– מגניא קפ מלוייס אל עזון. רטץ'. טמאלר "עטן מען ווונטן על פפפ" עז' 'עטנטן פון' נמלען – ווילס 'לעטן פיס' מלט קרלמייס.

(ט) פון פנאל פוטה נכתכ פליילטה ו'כפרה'.

(א) פ"ה זכרה' (ט, ט), ופרטץ', אמתה לממי דרכ' שעה יקוף לממי זגמלטו רעה, ותמל טר. ווילס פומס.

מְתַי תִּחְשֹׁף וּרְוֹעֵךְ בָּבָחֶךָ. לְךָ נָא רָאה אֶת שְׁלוֹם אֲחִיךָ:

**קִיּוֹת מִקְרָם מִקְוָה יִשְׂרָאֵל וְחַרְבָּנָא
גְּאוֹתָם. תִּזְקַפְּ נִמְעָתָה קַוְתָּהָם.
וְאַפְּצִין וּרְזֹעַם וְתִשְׁבַּן בֵּינוֹתָם.
וְאַתְּ-אֲחִיךָ תִּפְקַד לְשְׁלוֹם וְאֵת
עֲרָבָתָם:**

איך מתי תחשוף – תגליה ורשות כבודך להושיעני, לך נא ראה – בדור את שלום אחיך ותורה שכבר הגעת העת לנאלם.

היית מאו ופקדם, פקודה ישראל – חקוק ישראל להושיעים, וחרב גאוותם – והוא החרב שמחגאה בו על האויבים ומנצחם. חוי – הקב"ה זקוף נם שתה קומתם יוזד מהם על הגולות, ואמצץ – חיק ורועם, ותשכון ביניהם – השכן שכינוך בתוכם, ואת אחיך ישראל תפקוד – תזכיר לשולם, ואת ערבותם – גם את בני ביתם.

אל טֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כֶּסֶף רְחִמִּים, מְתַנְגֵּן בְּחַסִידוֹת מְוחֵל עֲנוֹת עַמוֹ, מַעֲבֵיר רָאשָׁוֹן רָאשָׁוֹן, מַרְכָּה מְחִילָה לְחַטָּאים וְקִילָה לְפֹעֲשָׁים, עֹשֶׂה צְדָקוֹת עַם-כֶּלֶבֶשֶׂר וְרוֹתָה, לֹא בְּרַעֲתָם תָּגַמֵּל. אל הַוּרִיתְלִינָה לוֹמֵר שֶׁלֶשׁ עֲשֹׂה, זָכֵר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עֲשֹׂרָה, בְּרוֹדָעָת לְעֵנוֹ מִקְרָם, בָּטוֹ שְׁבָתוֹב וַיַּדְרֵי הַזָּהָה בְּעֵנוֹ וַיַּתְיאַב עַמוֹ שֶׁם וַיַּקְרָא בְּשָׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר וְהַזָּהָה עַל-פְּנֵיו וַיַּקְרָא:

יזעה | יזהה אל רחום ותנוון ארך אפים ורביחסיד ואמת נוצר חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: וסלחת לעוננו ולחתאתנו ונחלתנו: סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארני טוב וסלח, ורביחסיד לבקל-קראין:

לא-יבחטאינו תשעה לט ולא בעונתי הטגול עליינו: כי רבו משובתינו לך חטאנו: ונתחטאנו באזוב ונאחדת הצבוטו ומשלג נלבין: אל-יתקצת זיהה עד-קאור ואל-לעד תיפור עון דן גנטיא עטה כלען:

קדמת אב על בנים כן תרתם זיהה עליינו: ליהה היישעה על עטה ברקח פלה: יהזה צבאות עטט טשגב לט אל-חי יעקב קליה: זיהה צבאות אשורי ארים בוטח קה: זיהה הוושעה. הפלך עטט קיוס-קראין:

כו סליחה. ע"פ א"ב כפול ובסופה חתום מחברו (רכבו) יואל בר יצחק הלו'

באר יעקב

אל אלוה דלה – ולנה עני
- דמעות, אשוע אצעק בחפה,
ויאפר – הקב"ה: הנני, לעשות
בקשתי, אמריו האזינה בחתחני, עני
ה' עני.

אלהינו ואלהי אבותינו

אל-אלוה דלה עני. אשוע
ニיאמר החגנו. אמריו^א
האוינה בהתחגנו. עני יהזה
ענני:

במאזנים כי תפלם הרבה.
במצוחיך דלותי חלקו וחשקי.
וזם בפערלי תשלים حق.
וaira כי ערים אגבי:
גרש כליה חטא ומרי. גלה
גרתק מרפא וצרי. עננה כי
צדקי ליוצר. ביום מחר כי
תבוא על-שכרי:

הפי בכם ולבן אדרם. דרש
את עפר יסודם. ואל תשלם
בגטול ים. כי רבה רעת
האדם:

הנפש החוטאת בטה תתבפר.

פנית אפטר

כו. נרתיק של רפאות – כל שנותן בו הרופא רפאותיו (קרבן העדה, ירושלמי ריה פ"א

פניני חיים

(א) פ"ס נברחים (ב, י) וחינן מכנס אט, עריליה טה ומוקם דפקתני מנכים מיין.

(ב) ועוד יט לפטר: יט ממל שטן גולם ומון ופראוט, ולמהר – (ט"ז, ג') יטיו כי רק וכחומי, וככל לדמיינן (ט"ז): هلר רייכל כל מלאה ציטלטן טשין נטשי נטומ וטידות להס לטוב"ג ומו' אבואר של שכרי, סカリ זכר מלוא נאלה תנמא ליכא.

(ג) פ"ס איזוקלמי נמלות (פ"ב, ה'), טולו נקודה ניר קול, טועל מוש טונא, מהל לנו יטש
טונא וחכפר לו. וזה מה שיכמן כלן נסוף כספי ידע וכחן מילוטים חוכמה".

סליחות לערב ראש השנה

הוֹן לְאִזּוּל וּרְבָ בְּפַר.
הַעֲמָדָת עַד מַתָּהָר לְסֶפֶר.
מִכְּבֵית וּמִחְוֹץ בְּבַפֶּר:

וּמָה יַבְפֶּר וּבִרוֹן סְדוּרוֹת. נַחַק
עִזּוֹת מַעֲשָׂיו וּכְל הַקּוֹרוֹת.
וְאֵיךְ יֹאמֶר מִרְיוֹצָע סְפוּרוֹת.
וְהַנֶּה הַגָּע בְּקִרוֹת:

וּבָם הַמְלָיוִים עַטְף בְּכָל פְּלָךְ.
וּרְיוֹזִים לְשָׁמֶךְ בְּכָל אֲשֶׁר
פְּלָךְ. וּשׂוֹכְבָת בְּחִיק תַּעֲזִיר
בְּעָשֵׂיר וּמְלָךְ. וּעֲמָדָה לְפָנֵי
חַטָּאָךְ:

חַלְתֵּי לְאִזְבָּחָד כָּל מְנֻהָּו.
חַזּוֹת לְאָדָם מֵה שִׁיחָהוּ. וְאֵם
עַל הַטְּשֵׁבָב הוּא. וְחַשְׁבָּעָם
קוֹנְרוֹהוּ:

כִּיּוֹם הַדָּין הוּא לֹא יוֹשִׁיל וּגְם לֹא רָוב
כּוֹפֵר. הַעֲמָדָת מֵד (ט) מִפְּהָר לְפַפֶּר
— בְּכָל מָקוֹם שְׁנִמְצָא האָדָם הַעֲמָדָת
עַל יְדוֹ שְׁיַעֲדוֹ עַל מְעַשּׂוֹ (ח) מִבֵּית
וּמִחוֹץ בְּכָופֶר — הוּא עַל עֲבִירוֹת
שְׁעוֹרָה בְּצָנָעָה וְהַן אָוֹתָן שְׁכָפָרָהִיא.
וְפהּ יַכְפֹּר האָדָם וַיְחִישָׁ מַעֲשָׂיו
שְׁהָרִי סְדוּרוֹת בִּידֵי (ט). שָׁוֹת
— הַשְׁחָתָה מִשְׁעָשִׂי, וְכָל הַקּוֹרוֹת — וְכָל
מִקְרֵי חִיּוֹ. וְאֵיךְ יֹאמֶר האָדָם, מַיְודָע
סְפוּרוֹת — מֵהַ סְפָר הַעֲבִירָה, וְמַיְודָע
יכּוֹל לְסֶפֶר הַכָּל, שְׁהָרִי: וְהַנֶּה גַּנְעָב
בְּלִידָות הַבַּיִת, קִרוֹת בַּיּוֹתָם מִיעִדים
כֵּבָשָׂים.

וְכֵבָשָׂים — הַמְלָאכִים הַמְלָיוִים עַמְּךָ
— אָוֹתָךְ, אֶת הָאָדָם. בְּכָל פְּלָךְ
— בְּכָל מָקוֹם, וּוֹרִיזָם הַם בַּתְּפִקְדָּם
לְשָׁמֶךְ בְּכָל אֲשֶׁר תַּלְךְ, גַּם הַם
מַעֲדִים בָּו. וּשׂוֹכְבָת בְּחִיק — הַנְּשָׁמָה
תַּעֲזִיר בְּמִשְׁרָר, וְהַלְךְ — תַּעֲנִי וּמַפְּדָה
— הַנְּשָׁמָה בְּיוֹם הַרְץ וּמַעֲדָה עַל־
פָּנֵי הַמֶּלֶךְ.

חַלְתֵּי — פְּחָדָתִי, מִשּׁוֹם שִׁיעָדָתִי כִּי לֹא
יִפְחַד — לֹא יַעֲלֶם מִפְּנֵי הֵי כָל מְנוֹהָ
— שָׁוֹם מִעֲשָׂה, וְאַפִּילוּ שְׁחָתָה יִתְהַרְחֵר
חוֹתָות — יִגְדֹּיו לוֹ (ט) אָדָם, מֵה שִׁיחָהוּ (ט),
וְאֵם עַל הַמְשַׁכֵּב הוּא — בְּקָבוֹרָה, וְחַשְׁבָּעָם
עַמְּקָנוֹהוּ — יִצְרָרָן לְמַסּוֹרָה דִין וְחוֹשְׁבָנָה
לְקָטוֹנוֹ — לְקָבָ"הּ.

(ד') מִשְׁכָבָת חִיקָר — נִשְׁמַתְרָה הִיא תְּעִיד בְּרָ (שְׁזִי, מִיכָּה ז, ה).

(ד') מִד מַהְרָ — זֶה יְהָרָל כָּמו צְדָלָתוֹ מוֹלֵן (סּוֹלָה גַּג): מַלְרָ יְזַקְּנָן יְלָאֵר מַקְיָטָן נְלָאֵס גַּעֲלוֹס הַזָּה
וּמַעְדָּלָן גַּעֲלוֹס פָּנָלָה.

(ה') כָּמו צְלָוָמָלָם סָגָם נְמַפְּנִים (יְה). זָמָל יְלָמָר לְדָס מֵי מַעְדָּי כִּי אַבְנֵי בַּיּוֹתָן צָל
לְדָס מַפְּלִיסָן, צָלָמָל יְסִי לְקָנָק מַקְרֵל וְכַפֵּס מֵקָנָן עַמְּנָנָה... דָּכִי דָּכִי צָלָמָל שְׁנִי מַלְאָכִי
הַשְׁרָת הַמְּלָיוֹן יְה נָלָדָת כָּן מַפְּדָן מְלָיוָה, עַמְּנוֹרָן יְסִי מַלְאָכִי תָּוָה נָלָדָת
מַלְמָל נְשָׁמָתוֹ שְׁלָא אָזָם סָלָמָל מַפְּלִיס עַלְיָה, אַוְמָל יְשָׂכָבָת חִיקָר שְׁמָר פְּמָקָה... יְשָׂא אָוּמָרִים
אַבְרָהָן שְׁלָא אָדָם דָּן פְּשִׁידָן טָן צָלָמָל יְלָמָט פְּדִיָּה, נָלָן לְפִים, יְלָמָס יְה... וְלָן פְּוָן
וְלָוָה מִלְּמַעְדִּיסָט.

(ו') כָּמו צְדָלָתוֹ מוֹלֵן (מַפְּלִים יְה). נָמָם פְּמִילָתוֹ אֶל לְדָס נְפִים מַלְמָלָוֹ כָּל מַעְדָּי נְמַרְמָן לְפִים, וְלָוּמָרִים
לְפִים וְקָרְבָּנָם נְמַקְסָס פָּלָוָי וְזָוָה מַוְּאָמָר כָּן, מַוְּמָלָס טָסָס, וְמוֹמָס, צָלָמָל (לְזָוָה
לְזָוָה, ז, י) "דָּכִי לְלָס יְמָפָס".

(ז') מַיְוקָד עַל דְּרָכָם מוֹלֵן יְמָנָגָד לְדָס פָּה שְׁיוֹחָרָה לְמָל כִּי אַפְּיָלוֹ שְׁיוֹחָה יִתְרָה שְׁבִין אִישׁ לְאַשְׁתוֹ
מְנִינָס לְלָס נְפָעָמָה מִמְּפָה. (מִגְּנָה כ'). וּלְפִיְזָן וּלְזָוָה מַלְמָל כָּלְמַכְכָּס כָּלְמַעְמָדָה טָוָה נְפִיְזָן.

טרם יתגנפו רג'יד – לפני שתמוהו כעורך ימין, כשרובן^(ח) – בערובות שהרגלים עבותות לאדם, כלפי החסמים, טהר עצמן בעולם הזה מכ' שונן, משומש שלאחר המיטה פא יוול איש להפליט מן הדין, אפילו לא תמורה כל שבעון הונו שייעוב אחראי, וכךין שכן, כה יאמרו המשפטים ביצרים: בואו

חשבון – בואו ונחשב חשבונו של עולם, הפסד (–מן שמרוציא בעבורו מצוה, נוגר מתן) שכיה (לעווה"ב) וכרי אם אתה עושה כן, חבנה בעולם הזה, וחכנן לעולם הבא (ביב"ה).

יעיד ארבעה פרקים בשנה שביהם העולם נדרן, כמו שכותב במשנה ויה...), והחריות – וקבע אוחם כי מי דין, ידין במו – בהם, נחלת שאירית – את ישואל שאירית נחלתו, ואם מלויך וuber על מזוחית היבט נגידות שכורתם עם אבותינו ואל תעמדו על הפרק, להכרית – אל תעמדו עמו במדת הדין ב"פרק" – בראש השנה – לגור עליון מיתה במדת הדין.

כ"י ב' יום כ'שה יבוז. בל-מקרא לפניו הוציאו – לפני בראש השנה (ט), יבוא איש – כל מעשי האדם. בין אם הוא דל או עשיר, בריבו – בידינו של הקב"ה הם שלשים וארבעים בו-ו – כל אחד על פי מעשיו. ופונה אל הקב"ה:

לעפר, מלץ יושר – פרקליט, שידבר טוב בעידינו תמןנו, ליום הדין – לעת יבואו כל בני אדם בשכטו להמנה בכני מרון. כמו שתעבורנה הגאון ע"ז מונה כאשר מונין אותן לעשן ויזדים זה אחר זה ובפתח קתן שאין יכולין לצאתו יחדו, (יע"ה ז' ו').

משפט צמו תחלה בקרוב – את עמו

טרם יתגנפו רג'ילד בערבון. טהר עצמן מכל עזון. לא-יזבל להפליט בכל עזובון. יאמרו חמושלים באז חשבון:

יעיד ארבעה פרקים זהירות. ידוע במו נחלת שאירית. ואם מועלז-בקד היבט לברית. ואל-פעמד על הפרק להברית:

בי ב' יום כ'שה יבוז. בל-מקרא איש לפני הוציאו. אם דל אם עשיר בריבו. עולים ויזרים בו:

לעטך מלאין ישר תטנה. לעת יבאו בל בני אדם בשכטו להמנה תטנה. תטנה הגאון עלא. ידי מזגה:

משפט צמו תחלה בקרוב.

(ח) פ"ט סמלמר נכויה (גג).holmari ימי רג'וזי דבר איניש איגון ערבי ביה, למיל דמתכני, מן מוכין יוט – לגוי כל מהס טט ערמי ט לטמיין, אין מצלמים ערטנן ומולמים הומו רג'וז. נקוטס בגודל גלוי למוט ט.

(ט) פ"ט סמלמר (ל'ה פ), "נכפה לוס מגנו" – מזווע מג סכתודע ממכקה ט, כו'holmari זה ולט כתטה.

(י) פ"ט דרכט פול' (סמלמר נכויה כט), סמלס מרכואה למם טט רמי שמעון ק מלפמ... מלופס אספה (מכירלם גטולס) ומד מכסי מה טזקה, מל טזק וועטה פול'ות פול'ות פול'ה יה ווורייד יה, איז יאנדר וויהליות מה ח' כי הלאים צופט וזה טפאל צה ייסס".

משחתת תעלת חיתם לטוב הערב. וידין לאטימ לברם מלערב. לבליך הייזה שם ערזוב:

ישראל יקירב ראנזונס למפטט (יא). משחתת — מגנינו מועל היהם — תעה את נפשם, ולפוגת השרב — היה ערב, והבטח את טוכחותם. וידין גאומיטס — ואילו את האומות יידין ג'בדט, מכליע לערכב את דינס של ישראל עעם, גבלתי הדות שם שרוף — כדי שלא יהא ערובוב בדרים, משום שישראל דודנים במדות הרחמים.

נאור — הקב"ה, אליך מי יחוור — מי דמה לך שהרי נהוג שביעלים אין בשור ודס משתחש בכלי משוכר אבל הקב"ה כלוי תשמשו שכורים הן, ויחיא רוח משה ז"ב כמו שנאמר חילוס וכו', ישב נשבר ונדבח אלקים לא תבזה, היטלא מה' דבר — אין בכך פלא שאין נהוג לפני אורה מחשבתו.

סתתו שברו אבן גנוף לעטך שזה. סורו טמא קראז בסיל המחהא. כי אין הוצר בגזוק שזה. הבה נתחכמה לו פן-ירבה:

שבד האדם שני אדונים — יציר הטוב, יציר הרע במשך כל שני כידיו משותה, את מה שלא ניתן: ליויצרו ולירטו כרצונו כמ"ש בברכות (ס), אויל מיצרי ואורי לי מיצרי, ولكن טוב הדק בבוראו שהרי אליו יהיה דבק לא רק בימי "שניר" — בעהוז אלא גם כל צפוני — גם בעזה"ב, וע"ז שידרך בבוראו כבר כמה היה עבד חפשי פאדוני — מציר הרע.

עובד שני אדונים בפי שגנו. עשות ליזכרו ולזכיר ברכזונו. וטוב הרבק לבזראו כל זפנו. ועבד חפשי פאדונו:

— שבד האדם שני אדונים — יציר הטוב, יציר הרע במשך כל שני כידיו משותה, את מה שלא ניתן: ליויצרו ולירטו כרצונו כמ"ש בברכות (ס), אויל מיצרי ואורי לי מיצרי, ولكن טוב הדק בבוראו שהרי אליו יהיה דבק לא רק בימי "שניר" — בעהוז אלא גם כל צפוני — גם בעזה"ב, וע"ז שידרך בבוראו כבר כמה היה עבד חפשי פאדוני — מציר הרע.

עבד חפשי פאדוני — שהרי אין לך בן חורין אלא מי שעסוק בתלמוד תורה (פרק אבות פ"ז).

(יא) "מקמי לדיפוט" (— לפלאי אליגט) פלון ט"ט, (ע"פ ר"ה מ').

(יב) כניעס מסמווי סל יאל"ר פ"ט לרקט ט"ל (טוכלה נב.) יוקולן קלרו אבן, דוד קלרו טמא יומלן קללו צפוני. יאל"ר שצפון וצפוד גלט כל לדם, חה ציקט כסיט' צטט' פטומונט, טהרי יאל"ר מלוכה יהיל רהיל כמי צנדרכ ננדבר נסכה (מכ' מ') ולג' כסיט' נטמלהו — זה ייחיד.

סליחות לערב ראש השנה

קעא

פנות – הפנה היום (י'ג) בערב שבת
– שהוא משל לעוה"ז, שנותרו
הכהן (ז'). ואו פועלו – מעשי הטוכים
יהה – לעוה"ז ולבא – לעוה"ב
יהי נבן – יהיו מזומנים ומוכנים
כדי לקלל שכורו, ושוחחו בשכחת
– בעוה"ב מה יבנן – מה יוויל,
שהרי בעוה"ב יהיה זה בבחינת משות

יא יוכל לתקון. لكن
צעקה – חפה, הקדנו ליום דין,
ותקשב, צום (טט) ותשובה שלמה
חפתך ישיב ותשובה תהיה שלמה
ולא ככלב החב לךiao – וחזר
וחוטא (טט) וגם לא כמו שאמרו:
אתה אומרת המשנה (טט טט): אין
מספיקין בידו לעשות תשובה, וההו
שיסוד הפיט: לא מצאה ידו די השיב
– בתשובה שלמה.

קומו ישני מכבפל לסעדי.
הברורים במערת המכפלה, לפניו
لتמוך כי, משום שקהלותי – נזובייחי
מנפי שמש – מעשים טובים אין
בידי, וכן זקו והחפלו לא, עמדוי
– בעבורו ומכחם שחדו – מלשת
שוחר, ככלומר המליצו טוב בעדי.
ועתה פונה לקב"ה: את מודה
הרחותים תשרר כדי שתת עצמה
– כת, אין אוניות – לישראל שם
תשושי כה בגולות, רם – הקב"ה
שהוא רם ונשא ראה כי כבר זה
כמה שנים שהם נשכו בגולות, ואע"פ
שעריו חפילה נעלו, שעריו דמות

פנות היום סעודהו יבון. פועלו
לזה ולבא יהיו נבון. ועוזה
בשבת מה יסבון. מעות לא
יזבל לתקון:

צעקה לבן קדמוני ליום דין
ותקשב. צום ותשובה שלמה
חפתך ישיב. ולא בשב לךiao
באהטה ואшиб. לא מצאה ידו
די להשיב:

קומו ישני מכבפל לסעדי.
קלותי ומעש אין בידיו. ווועקו
זה חפלו לאל עמדוי. ומבחרם
שחו בעדוי:

רחמים תעוזר לחת עצמה
לאין אוניות. רם כי נשכחז
זה בטה שנים. שעורי רמעות

(י'ג) פ"ט מהמלר חייל (ט"ז ג), היום נטעומס – נטע"ז וכל נטעומס – לחייט יגול נטעומס
געס"ב

(ז') כמו פרלטן, טט, מי טעלט צעלט צעם – נטע"ז, יכול נטעט, מי טעלט טעם נטע"ז מסין יכול נטעט

(טט) יט גולטין, זפקה, וכן לוי טונג נטעס געל"ה (ט"ז קפ"ה ב') יט מלמר "טוס וטוכוב"
לכטוג דרכו פפלס, וכן לוי צלענו נועג נטעס געל"ה (ט"ז קפ"ה ז' זפקה), ועודף, דמדגר
סקיר מכתה, ולפי גרטה וז יכול נטעטה או דמקידימן לוי אטן מטעטה, פפלס וודקה סמאנדרן למ רוע
סנוגה.

(טט) פ"ט בגמרא יוול (טט), ככלב שב צ' קיאו, קמי צונה גולטמו (מכל צו, יט), חמר רב טונג
יעין פנור מילס ערלה ושנה בה... נישית ג' בחורת.

הפתחה לנעמי געטנים. בבי' יבאו ותחננים:

שדי במרינו הלא בגברים נחשבנו. שבנו אליך ובאב עלהון תרחתנו. זכר בירבנים קראתנו ובב אחד לבולנו.

למה יגער שם אבינו: תשורה אין בידי לפני [ニア לפני]. תמורתה התבונת פלאתי ותחנני. קח נא המנחה הוזלבת לפני. זינדען העם הזה ביראתה יהעה:

ידע והבין מראשית תשובה. אלהים חשבה לטובה. בגין רצנו ערך לשובה. השיבנו יהזה אליך ונשובה:

ידידים עצקו חלו קרות במחומים. הקול למבון ועיזו

פתחה גנטשי געטנים – לעם ישראל שהרי הובטה לנו שעורי דמעות לא געלו (סביה לא), ולבן זה חקנו אם, בכבי' בואו וכתהניים.

שדי, אמן על ידי מרינו אשר מרדנו בר הלא כנוריהם נחשבנו, אבל הר שבט אליך בתשובה שלמה ולן, כرحمאי אב על בן, תרחתנו. זכר כי "בניהם אתם לה' אלהיכם" (ובס' ז', א) קראתנו ואתה אב אחד גובלין, גפה יצרע שם אבינו אם לא נכח בך, ולא תחינו.

תשורה – קרבנות להכיא פפני – לזכה שביעורה אין בידי – אין ביכלות להביא שיכפרו בערי, אולם תפורתה – תכוון תפלאתי ותחנני – תהיה פלאתי נכמה לפני קרבנו וקטרת, בבחינת "ונשלמה פרים – שפטינו", קח נא מנהתי – פלאתי ההולכת פפני, ענני וידש העם הזה כי אתה ה'. כאן באה התשובה לשאלת המחרחות בתחילת הפייט "הנפש החוטאת במא מתפרק".

ידע הקב"ה שאפשר לעולם להתקיים ליל תשובה והבין מראשית תשובה – עוד לפני בריאת העולם ברא את התשובה (ז'), אלקיים חשבה לטובה – וכן עלו במחשבה לפני הבראת, בגין רצט ערך – עד אליך נשובה, ואתה השיבנו ה' אליך, ונשובה.

ידידים – ישראל צעק, חיו – החפללו קרות במוחומים – לקרויה לה' ברוכם עם ובכלל גדול (ז'), והקיל – לפכן ושדו – למבחן שבתק

ידידים – אלך ישראל (מנחות גג):

(ז') **עמ' תלמי ט"ל מדリס (לט) מל' סנפה דנישס נבראו קודם שנברא היעל'ם, ה' קן: מורה וחושבה... וכטיג' צטוט האיס יולז'ו וטפַלן פאנ' הוועס פד דיל', יכול נארו טאסיט טיסד כל', "ידע וכו'... נלאיס חשבה למונ'ו" מכל' מה דנמי בגמלע כמו פְּרִין אַמְּגָן אֶס: "כלומר טפַל במחשבת נאכלומ'". ע"ז נמאכט'ה.**

(ז') **מייד עמ' קמדליך פטונז נספר "טירוק הפלוטו ויגנולוי" (עמ' קמל) לראי נד יקר (רכ' כל' פלמץ'ן) חה נקטו: ולצורך בקול רם עט החוץ נטירה בשאטור פליות ומילמראן מסכת סלא**

סליחות לערב ראש השנה

קעג

השמי ישבו מטפחים, ובוכות
שלשת תספיטים – האבות יכפרו
רוחני – יתחממו רחמי, והשליח
צבור מסיים חפלתו נזר קהלו, ואל
שדי יתנו לך רחמים.

ושמע מטפחים. יבטרו רחמי
בזבוז שלשות תספיטים. אל
שרדי יתנו לך רחמים:

אל פֶּלְךָ יוֹשֵׁב עַל־בְּסָא רְחָמִים, מִתְנַגֵּב בְּחִקְידָות מָוחֵל עֲנוֹת עַמּוֹ,
מִצְבֵּיר רָאשׁוֹן רָאשׁוֹן, מִרְבָּה מִחְילָה לְחַטָּאים וְסִלְיחָה לְפָשָׁעים,
עוֹשֵׁה אֶצְקָות עַמְּבָלְבָשָׂר וְרוֹתָה, לֹא בְּרַעֲתָם הַגָּמָל. אֶל הַוִּרְתִּיכְלָט
לוֹמֵר שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, וּזְכָרֶר לְנָן הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, בְּהַדְעָת
לְעַנּוֹ מְקָרָם, בְּמוֹ שְׁבַתְבָּוֹ וּבְרִיד יְהֻתָּה בְּעַנּוֹ וַיְתִיצָּב עַפּוֹ שֶׁם וַיְקָרָא
בְּשָׁם יְהֻתָּה:

וַיַּעֲבֹר יְהֻתָּה עַל־פָּנָיו וַיָּקָרָא:

יְהֻתָּה | יְהֻתָּה אֶל רְחוֹם וְתַחַנוֹן אֶרְךָ אֶפְוּם וּרְבִיתְחָסֵד וְאֶמְתָּה נָצֶר
חַסְדָּה לְאֶלְףִים נְשָׂא עַזּוֹן וְפִשְׁעָה וְחַטָּאה וְגַנְחָה: וְסִלְחָתָה לְעַזְנָנוֹ
וְלְחַטָּאתָנוֹ גַּנְחָלָתָנוֹ:

סְלָחָה לְנָנוֹ אָבִינוּ בַּי חַטָּאנוּ. מְתַל לְנָנוֹ מְלָכָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אָדָן טוֹב וְסְלָחָה, וּרְבִיתְחָסֵד לְבַלְיכָרָאֵיךְ:

יְהֻתָּה בְּקָר תְּשַׁפֵּעַ קָולָנוּ בְּקָר נְעָרָךָ וְנְעָצָה: וְאַתָּה יְהֻתָּה בְּעַדְנוּ בְּבָדָעַ
וּפְרִים רָאשָׁנוּ: אַתָּה יְהֻתָּה לְעוֹלָם תִּשְׁבַּח בְּקָאָה לְדוֹר וְדוֹר: אַתָּה אֶזְקָה
וּמְשָׁפֵט חֶסֶד יְהֻתָּה הָרָאָזִין: רְבִיתָה רְבִים יְהֻתָּה קְטַלְפָטָה חַיָּנוּ: אַל תְּבוֹא
בְּמְשָׁפֵט עַפְנָנוּ כִּי לְאִיזָּדָק לְפָנֶךָ כָּלְחִי:

גְּרָתָם אָב עַל בְּנָנוּם כֵּן גְּרָתָם יְהֻתָּה עַל יְהֻתָּה: לְיִהְתָּה הַיְשָׁעָה עַל עַפְנָה גְּרָתָה פְּלָה:
יְהֻתָּה צְבָאות עַמּוֹן טְשָׁבָב לְנָנוֹ אֶלְיוֹן יְצָקָב קָלָה: יְהֻתָּה אֶבְאוֹת אֲשֶׁר אָדָם בּוֹשָׁת
בָּהָה: יְהֻתָּה הוֹשִׁיטה. הַפָּלָךְ יְעַנְּנוּ בְּיּוֹסִיקָרָאָנוּ:

דרכִים, מַלְעָךְ נָךְ אָקָרְלָן טַין גְּמַלִּיטָס הַלְּלָמָד מִתְּמָןָא, וְלֹא מִתְּמָןָא
וְלֹא מִתְּמָןָא כְּדַמְקָם וְלֹא מִתְּמָןָא כְּדַמְקָם עַמְוֹתָה, הַלְּלָמָד אָקָרְלָן סְלִישִׁים וְלֹא מִסְלִישִׁים
זֶה וְזֶה יְהֻתָּה מַהְלָט קָוְלָה נְמַכְרָה נְמַמָּת. גְּנָמָה: "וְגַעֲרָה פְּלָמָרָה" (שְׁמָדִיא ח'),
נְמַרְדָּן צְעָקָתָן כְּלִיךְ וּמְתַחְוָסָס נְמַלְמָתָס אַלְקָה קָרְבָּה מַמְדָה מַמְדָה, וְזֶה רַיְלָה
נְמַקָּה בְּקוֹלָה וְבְּגַוְלָה וְלֹא בְּלֹמְדָה כְּמַגְרָה דַי' (ר' נְמַרְדָּן צְעָקָתָן כְּלִיךְ וּמְתַחְוָסָס
מַמְדָה, וְגַס דָלָן בְּגַמְרָה נָלָן (זס הל' ג'). יְזִקְוָלָה הַלְּלָמָד יְסִמְמָה – מַלְלָמָרָה
לְלָמָדָה, מַלְלָרָה לְיַוָּלָן לְכִין, טַיְרָה צְוָיָּה סְמִינָה קָהָה – מַלְלָמָרָה
– צְפִימָה מַחְפָּלָן הַוָּהָה נְלָמָת, כְּלָבָר יְסִידָה טָמֵד וּמַמְלָלָן גַּטָּה, גַּטָּן סְלִימָה זְמָרָה
סְמִינָה, עַל וְסִומְמָה, צְרִיכָה יְקָרָב יְטָבָה זְמִינָה כְּבָשָׂמָר קְלִימָה, וְפָה
סְמִינָה זְמִינָה, וְסִומְמָה, זְמִינָה זְמִינָה, זְמִינָה זְמִינָה, זְמִינָה זְמִינָה, זְמִינָה זְמִינָה,

כז סליחה. ע"פ א"ב עד ל' (ההמשן מאות מ' כתוב בסליחה כ"ז בנוסח ליטא, ובסוף חתום מחברו רבנו) יוסף בר יצחק (מאורלייאנש)

אלְהַיָּנוּ וְאֶלְהִי אֲבוֹתֵינוּ

**אָדוֹן מָזֵעַד בְּתַקְחָמִישָׁרִים
לְשִׁפְטָת בְּתַעֲצֻמִּיךְ.**

**אֲתִינְצָבָה בְּפָלֵץ לְחַלּוֹת פָּנֵיךְ
לְרוֹטְמֶךְ. בְּמַעַשֵּׂיךְ לֹא נְשַׁעַנְתִּי
בְּיַדְךְ בְּרַחְמֶיךְ. יְהֹוָה עָשָׂה**

לְפָעֵן שְׁמֵךְ:

**גָּנוֹ אַמְגִינִּים גָּבוֹרִי כְּחַבְמָרִין. גָּם
גָּנוֹדרִי גָּנוֹדרִי וְעוֹטָרִי בְּפָרִץ. הַזְּרַשִּׁי
חַפְצָם בְּכָחַמְשָׁוָבָן שְׁמֵי עָרֵן.**

אָבָד חַסִיד מִן הָאָרֶץ:

ונתקיים בנו הפסוק: אבד חסיד מן הארץ.

הַן קְלוֹתִי וּמָה אֲשִׁיב בְּמוֹתִי.
הַנְּגִנִּי צָעִיר בָּאַיִן מִפְּعָלוֹת בְּכָפִי.
וְאֵיךְ אֲקֹנָה וְאֵיךְ רַב דָּפִי. הַיּוֹת
לְרַצְוֹן אָמְרִי פִי:

העבירה (שנה ט) ואם כן איך אקוה, היית לרצון אפרוי פי – אין תקוה שיתקבלו תפלותיו.

וְחַלְתִּי וְאַירָא מִתְחֹזָות דָעִי. זְדוֹנִי
יְגַרְתִּי וּמְרַדְּרַשְׁעִי. חָנוֹן רַחְמָנִי
בְּהַתְּעוֹדוֹתִי וְעַזְבִּי פְּשָׁעִי. שְׁמַנִּי
קוֹל תְּחִנְנִי אֶלְיךָ בְּשֹׁועִי:

בָּאָרֶיךְ

אדון, כתקה מועד – כאשר תקבע
מועד – את ראש השנה – תשופט בו
מישרים – לשופט בישור בתעצומיך
– בכל חוקך גבורתך את בירוחך,
או אהיזבה נפלך – אעומד ברעה
לחלות – להתפלל לפניך, לומרך
– לנגן. במעשי לא נשענתי כי
ל策את זכאי ברון כי אם סמכתי על
رحمיך, כי עשה גטען שטך חכני.

גָּנוֹ – נכרתו אמונה – אנשי אמונה
נאמנים שהם גבורי כה עושי דברו של
ה' במרץ. גם גודרי נדר ושבדי בפרש
– כלו גם הבדיקות העמוריות פנוי
פורהי הגדר ומגינים על דורם, הם
שחיו דורשי חפצם – הדורשים רצונם
מאת ה' בכח – מכח כוחם וצדקה
לבקש עבורה עצם מאת הקב"ה שכון
שמי ערך – השוכן בשמי החזקים.

הַן קְיוֹתִי – הַיּוֹתִי קל במעשה ולכך
אני בוזי וממה אשיב במושפי – ואין
מענה בפי. הַנְּגִנִּי צָעִיר – ולא ז肯.
וְאֵיךְ מִפְּעָלוֹת בְּכָפִי – איך כי מעשים
טובים ואני רב דופי – מלא עונות.
כל אלה הפוך והדברים שצורך להיות
לשין: ז肯 ורגיל וביתו ריקם מן
העבירה (שנה ט) ואם כן איך אקוה, היית לרצון אפרוי פי – אין תקוה שיתקבלו תפלותיו.

וְהַלְתִּי – רעדתי ואירא מהות
– מלומר דש – בקשתי ותפלתי
משום שיטרתי – פחדתי מודוני =
ופרד רשות, מבקש אני: חנון רחמנִי
בוכות התஹותי ומכי פשעי – כמו
שנאמר (של"ט, ז) "מדזה ועתה
יוזחם" ولكن שפע את קוֹל תחנני
בשושי בהתפללי אליך.

פְּשִׁיעִתִי וְאֵינו מתחרט על טעוני והנני
שָׁב וּמְתֹודָה וּמְקַבֵּל על עצמי גְּשֻׁות

טְעִיתִי וְהַנְּגִינִּשְׁבָּ וּמְתֹודָה עָשָׂות

רצונך. מוכיר ג' חוכות התשובה: עיבת החטא ודורי חורתה (שער השואה ש' א. ט). טהור עינט - הקב"ה חשבני - יהי רצון שאחשה פניך כשלים והגון. יהי הכם לי וodon אותי לפנים משורה דין, ואדעת פנין אמתא חן בעיניך.

בוחך יידל נא והיה ארך אפיקים אילו ובתפלתי התנהה - עשה לך עטרה מתפלתי (א). בתפלת זקן וגבי - הרגיל להתפלל ותפלתו שגורה בפיו ולא טעה (שלל שליח צבור שטועה סימן רע לשולחיו, ושדי העיה ט). ופרקנו נאה - וכמי שלא יצא לו שם רע בילדותו (יעש תעה ט).

הבט מושגים וראיה: הגדכה - הנגע והגאה - שפל הרוח, ענני.

רכזונך. טהור עינט חשבני בשלום לפניך. יהי הקב"ה לפניהם משורת דין. ואדעת למען אמצע חן בעיניך:

בוחך יגדל נא ובתפלתי התנהה. בתפלת זקן ורגיל ופרקנו נאה. לבבי הנשבר הנדרה והגאה.

הבט מושגים וראיה:

אל מלך יושב על-כיסא רתקים, מתרגע בתקירות מוחלן עונות עמו, מעריך ראשון ראשון, מربה מהילה לחתחאים וסיליחה לפופושים, עוזה אזכרות עס-בלב-בשר ורזה, לא ברעתם תגמל. אל הונחתלן לומר שלוש עשרה, זכור לנו הימים ברית שלוש עשרה, בהודעתה לענו מקדים, כמו שבחוב וניד ריהוה בענן ויתניאב עמו ויקרא: בשם זהה:

ויעבר יהוה על-פנוי ויקרא:

יהוה ויהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב-יחס ואמת נאר תסדר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לטענו ולחטאנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכני כי פשענו: כי אתה אדרני טוב וסלח, ורב-יחס לבל-קראי:

פnilat apfar

כז. טהור עינט מראות רע - הלא אתה טהור עינט לבן לראות דבר רע ולא תוכל להביט אל דבר عمل, (מצחות חבקוק א, יט). לבן, יסוד כאן הפיט, יחשבי כשלם לפניך.

פינוי חיים

(א) פ"פ קמדרש (סמו"ר פ"ל, ז), בכך מאפע נמפלן אל ישלאן צהממר (יומוקלן ט, ט). יטפלים מפלים גדרען.

סליחות לערב ראש השנה

האנו שפָלאוֹה יְצַדָּק אִם־פָעֵשׂ וַיְהִירְגֶּבֶר: טוֹבִיהָה לְבֵל וּרְחַפְיוֹ עַל־כָּל־
סְפָלוֹן: חֲנִין יְהֹוָה וְצַדִּיק וְאֶלְהִינוּ מְרַתָּם: כֵּן בַּעֲבֹרוֹ לֹא יָקַנְן
וּבְמַלְאָכִי יְשִׁים תְּהִלָּה: דַעַט בַּי חָמָן וְאַיִן מַי יָצַם בְּעַדְנ שְׁטָה הַדָּרְוָל
יָצַם לְעֵג בְּשַׁת אַרְה:

ברתם אָב עַל בָּנִים כֵּן פָּרָתָם יְהֹוָה עַל־עַמָּךְ: לַיְהֹוָה הַשּׁוֹעָה עַל עַטָּה בְּרַכְתָּךְ קָלָה:
יְהֹוָה אֱבָאות עַטָּה מַשְׁגַּב לְעֵג אַלְמִי וְצַקְבָּ קָלָה: יְהֹוָה אֱבָאות אֲשֶׁר אָדָם בּוֹטָח
בָּה: יְהֹוָה הוֹשִׁיעָה. בְּפָלה יָעַשׂ קַיּוֹסְקָרָאנָן:

כח שלישיה. ע"פ א"ב ובסופה חתום מחברו (רבנו) זבריה חזק

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

אָדוֹן דִין אָמ יְצַדָּק. בַתְּקָר פָעֵל
אָמ יְבָדָק. גָּבָר לְפָנֵיךְ לֹא
יְצַדָּק: דָבֵי תְהִן בְּצָבָא מַעַלָּה.
הָן בְּמַלְאָכִיךְ תְּשִׁים תְּהִלָּה. וְאַפְּ
שׁוֹתָה בְּמִזְרָחָם עַזְלָה:

ובוזת זָכָרָה אַיִן בָּנָה. חַטָּא וְרַשְׁעָה
כָּלָנָה. טֻוב אַלְתָּבָא בְּמַשְׁפָט
עַמְנוֹנוֹ: יְהָמוֹ מַעַיד עַלְיָנוּ. בְּרוֹב
רַחֲמִיךְ פָנָה אַלְיָנוּ. לְבָלְתָי בְּרַע
מַעַלְלָינוּ:

מִשְׁׁבוֹתֵינוּ רַבּו מַלְמָנוֹת. נִיחּוֹתִים
אַיִן וּקְרָבָנוֹת. סְלִיחָה מַצָּא
לְעַנוֹת: עַל־צְדָקוֹתֵינוּ אַיִן אָנוּ
סְטוּמִים. פְשָׁע וְעֹזֶן מַלְכָלִים.
אַדְקָה מַצָּא תְהִן עַרְכִים:

בָּאָר יְמִיכָב

אדון, אם יְהֹוָה הַדִּין מְדוֹקָדָק לִפְנֵיךְ
וְאָמ טוּמֵל מְעַשֵּינוּ בַּחֲרֵר יוֹבְדֵק, הָרִי
שָׁאָפְ גָּבָר לְפָנֵיךְ לֹא יְצַדָּק – כִּי אָדָם
אַיִן צִדְקָה בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה טָב וְלֹא
יַחֲטָא, וְהָרִי דּוֹפֵי – פָגֵם תְּהִן גָּם
בְּכָבָא סְעִילָה, יִשְׁ בָּהָם חִסְרוֹן הוּא אָרֶץ
אוֹרְעָמִים וְאַיִם שְׁלָמִים, וְאַפְּ – קָל
חוֹמָר בְּאָדָם הַשּׁוֹתָה כְּמַיִם – הַעוֹשָׂה
בְּתוֹרִידָת שְׁלָתָה. אָנוּ מְזִדיִים:

זָכָת וְזָכָרָה אַיִן בָּנָה, וְדָק הַטָּא וְרַשְׁעָה
כָּלָנָה וְעֵל כֵּן הַיְהֹוָה, אַל תְּבָא
– אַל תְּכָנֵס כָּל בְּמַשְׁפָט עַמְנוֹ, שָׁהָרִי
כָּבָר הַוּדִינָה בְּאַשְׁמָתֵינוּ, וְלַשְׁמָמָה
אַתָּה צִדְקָה לְבָדָוק אֶת מְעַשֵּינוּ. יְהָמוֹ
– יִכְמֹרֶה, יִתְחַמֵּם סְעִיר מְלִיטָה אֲדָם
שָׁאוֹבָה דְבָר וְלֹבוֹ בְּרוּר אֶחָרִי, פָרָוב
רַחֲמִיךְ פָנָה אַלְיָנוּ, לְבָלְתָי, עַשְׂתָה לְנוּ

כְּרוֹז מַלְלָיִט – כְּמְעַשֵּינוּ הַרְוָעִים.
מְשֻׁכּוֹתֵינוּ – מְרִידָותֵינוּ, שָׁאָנוּ שְׁכִים
וּוְשָׁסִים אֲוֹתָם רַבּו מַלְמָנוֹת – מְלָסְפָוָר
אֲוֹתָם, וְעַתָּה אַיִן רִיחָ נִיחּוֹתִים שְׁלָל
קְרַבְנָתָשׁ אֲשֶׁר בָּהָם נִכְלַל לְמַצְזָוָה סְלִיחָה
לְעַנוֹת וְאַפְּ עַל צְדָקוֹתֵינוּ אַיִן אָנוּ,
סְטוּמִים – נִחְמָכִים מִשּׁוּם שְׁבָשָׁעָוָשָׁן
אָנוּ מְלֻכְּלִים וְעַל מַנְתַּלְמִזְזָוָא צִדְקָה
וּסְלִיחָה תְהִן – חַחְנָה אָנוּ שְׁוֹרְכִים.

סליחות לערב ראש השנה

כען

קו הרין אל תפתח באוrhoתינו – בוגל מעשינו, שהרי רמה = ותולעה תהיה אחריתינו, שוא = והכל ימי שנותינו, ולכן תשוב ממחשבתך ותנחם על הרעה שהרי זה דרך, חنم סרחים כמ"ש (שמחתם ל', ט'): "זיהנותי וגורי ורומתי", וכן ברכמיך הרבה רחם עליינו.

דרך – שתנק חنم מרום הודעת גענוי – למשה, ואמרתו לו להורות את ישראל כיצד יעשו שתרחםם. ידעתו – הודעת לו שלש עשרה מנות הסדרות והכפותו שאינן הורות ריקם (א). חנון – את חפלתו גם – ביג' מנות סדרנו פַּנְצִיךְ כמו שהורה לעני, וכן עוק קשב – הקשב לו נזקה הבהאה ספתחנןך – מישאל המהנתנים לפנין, נא אל תשיבנו ריקם פַּנְצִיךְ.

קו אל-חטאת באוצרותינו. רמה ותולעה אחריתינו. שוא והבל שנותינו: פשׁוב על-הרעיה תנחם. זה דרך חןם מרחם. ברוחם תרבים עליינו רחם:

הרבייך הודעת לענו להורות. ידעתו שלש עשרה סדרות. הבטחתו שאין ריקם חזון: חנון בס פַּרְנוּ לפַנִּיכְ. זעק קשב מטהחנןיך. נא אל תשיבנו ריקם פַּנְצִיךְ:

אל פָּלֵךְ יושב על-כפא רוחמים, מתנהג בחסידות מוחל עונת עמו, מבעיר ראשון ראשון, פרקה מהילה לחטאיהם וקלחה לפושעים, עוזה אזכות עם-גב' בשר וrotein, לא ברעתם הגמל. אל הוריתילט לומר שלש עשרה, זכר לנו הימים ברית שלש עשרה, בהודעתה לענו פַּרְדָּם, במו שפטוב וניד יהוץ בענו ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהזה:

ויעבר יהזה על-פַּנִּיכְ ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנוון ארך אפים ורב-חסר זאמת נזר חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטאיה וגקה: וקלחת לעוננו ולהחטאינו ונחלתנו:

קלח לנו אביט ביה קחאנ. פַּתְלַבְנָן ביה פַּשְׁעָנו: כי אתה ארדי טוב וסלה, ורב-חסר לבל-קראין:

פְּגִינִי חַיִים

(א) מל שי לרסת מיל' גירלא-כטול (ח): ל"ר יומן טמונל מקרין כטול שי הפקיר למומיו, מלמד אינטנסיב קכילה כבליט טול והלטול על גמלה מד פולג, למאר לו: כל וען טעטלן טוטלן ערפו נטע כבדה היה ומולל נאס... מיל ר' יהודה ברית כרותה שלש עשרה מנות שאינן הורות ריקם – אלה חילופים יטREL נטפלם פטיניס פַּען פחלוים ריקם. רצ'ן. אולם: גנא פַּען כוות נטפלם.

סליחות לערב ראש השנה

מה צדק אונש עם אל ומזה יזקה ולוד אשה: מה אונש כי תפקודך לבקרים ולרגעים הבהנני: יהוה אל-באך תוקיתנו ואל-בחטעה תינפרנו: אפע-עלעה פקחת עינך וארכנו תבייא במשפט עמך:

ברחם אב על בנים כן תرحم יהוה עליינו: ליהזה תישועה על עפק ברכתך פלהה: יהוה אבאות עפנ טשבב לנו אלתיך יעקב סלהה: יהוה אבאות אשרי אדם בווחך ברך: יהוה הושיעה. הפלך יעננו ביום-יקראנו:

כט שנייה. ע"פ א"ב ובסתורו חתום מחברו (רבנו) יצחק הכהן חזק ואמץ

באר יעקב

אל-הינו ולא-הי אבותינו
אדון בפקודך אונש לבקרים.
במצוי הדין אל תמתח:
גנוח ונשמה אם תריבם. דחו ולא
יזבלו קום:

קיובל גבר לזרות במשפט.
ואס-ייש בידיו מעש להצדרך:
ירורי יחותמו מלחה סרוותה. חבי
אורה בקרבו מעת-העלן:

יצהיר האורב לאדם טמן בקרבו מעת הווה (ט).

אדון בפקודך – במשפט אנוש לבקרים – מידי יוס (א), ממוץ דין בעומק הדין אל תמתח – אל תדרוך. נפונג, אם תריבם – אם העמידם ונשמה, אם תריבם – ייחו ויתחפו לדין ייחדי, דוחו (ב) – ייחו ויתחפו לנפילה ולא יוכלו קום – ולא תהיה להם תקומה, ואם כן.

היווכג נבר לזכות במשפט, שהרי אין צדיק בארכ אשר לא יחתא, והאם יש בידו מעש – מעשים טובים להצדרך – כדי לצאת וכאי בדין, הרי זורי (א) יחו – הווע שנוצר ממנה, בא פליה פראה – מטיפה סרוותה, כראתה באבות (פ'ג, מ"א): מאין בא את מטיפה סרוותה, החבי או רבו – יציהיר האורב לאדם טמן בקרבו מעת הווה (ט).

פניני חיים

(א) פ"פ ר"ס (ט): כמו יומי מומר אדם נידון בכל יום סלומר (ליוב 1): יחתפקדנו לבקרים.
(ב) גוף ונשמה לס מרים – דומין, יkid ספטיט על לדתך מ"ל נמנדרין (ט). הילן חנומינום לרם, גוף ונשמה לילין לפטור עמדן מן דין, בילג' גוף חומו: נסמה פטולה, סמייס פטולקה ממש ממל hei מוטל לחם זומס נקבר. ונשמה חומת: גוף מטה, סמייס פטיקתמי ממון סליע פולומ נוליר קליפור. הילן חטולן נך מצלל נסמה קדנץ זומס, תלען ביז' צבאס לו פדרת נלה וזוינו ט נבריות נלומ, ווועסינ ט צאי זומתיס חד מגר וולד כומל. הילן מגיר פטומת: נכווות נחות היל רולס פדרת טומ ווילכינ זומלט נלוליגן. ריככ מגיר פעריג טומול ואטביסט נולליגן. נליס נך נאנט הארדקס ערמר נאנס: נכווות נחות נאנס טס, היל מגיר: נלוס יט לי רנגיסט לאטן פון, היל טומול: נלוס יט לי מינס נלומת, מה צבאנט קרילען מגיר פעריג טומול וחן מומט למלה. היל בקריה מטול נסמה ווילקה גנוו וחן מומט כלהה, טומולר: איקלט היל אצטסיס מטול וועל מלען לדין טומי (טאלס נ' ד) ייקלט היל אצטסיס מעל – זו נשמה, יילל טולך נאן עטוי – זו נגף, וה שטומט קפיט דחו – אכל חד דומה טומט. היל אקנינה דנס דס, ווילן לא יוכלו קום.

(ג) לאון/orio מומל על המדריך (מנומומ), פקידי (ב) צבפס אטול הילס טס אנטמו מרימי הקיד"ס נמלען רהממווען נל האכליין, ולילא צמי, ווילקה חומו נו: דע לך, צוא נלען ייירם מילס וטמעו, ווועס נן זטמור הנמפה וועל לומו כפנק ווועה חומה.

(ד) כמו פטומט נמנדרין (ט): מליחמי יגאל צולט גולדס... מסען יילס (– לידס)... סלומר: להחמי חומת רודס.

סליחות לערב ראש השנה

טפון בחובו – בקרבו בראשת לרגלו
– כלכלה, וצער יסתהו לחטווא
בכל יום כראיה בסוכה (^{טב}): יעור
של אדם מתגבר עליו בכל יום ומקש
להחיתו ולהטילו לשחת – ליגתנות,
ומסמים המדרש: ואללא הקב"ה
שעוזר לו אינו יכול לו, שנאמר הוה
לו, לא: "ה' לא יעוזנו בידיו ולא
ירשינו בהשפטו, זהו שיסדר: כח וגבורה בעוף אין, לעמוד ולהתייצב לבדו, פניו – נגנְד
יצה"ר.

ימים עמדו על דעתו, ישים האדם את
נפשו בכפו – ימסור נפשו כדי להביא
לחפו. שבע כל ימי מרוב עם
ומכאות, עד שוכן עפרו כאשר
ימות, לא ישיקוט האדם. וכך,

פנה אדון – הבט בעצבון רוח, וזכה
בשברון לב, קרוב אתה לרוחקים (^ט)
– ששבו והחקרו, אף יותר
מהצדיקים הקוראים אליך תמיד, כי
רואה אתה בתשוכת רשותם.

שי דמץ – התגלה והתקרב
לדוריך ואתמר: ההני, לשorth בקשת
סבךין. יתבשרו ישראל שהם קוראי
בשםך, סלחתי – كما אמר: 'סלוחין
בדברך'. זדק – צעה במשפט את עט
מייחידי – האומרים: "ה' אחד".

חסם דרכו של פנויל – של יציר העז (^ט)
מלחרישיע – שלא יוכל להחותיא אותי,
קצע – געד במשטין (^ט) מלחשטין

טפון בחייב ברשות לרגלו.
יסיתחו בבליים לשחת להפילו:
כח וגבורה בעוף אין. לפניו
 לעמוד ולהתייצב:

יום עמדו על דעתו. נפשו
ישים בלבו להביא לחמו: שעב
כליזמי בעם ומכוונות. עד
שובו לעפרו לא ישקט:
פנה אדון בעצבון רוח.
צפה בשברון לב: קרוב
אתה לרוחקים. רואה בתשובה
רשעים:

שי הטעיא לדורייך. התאמיר
הנני לטעקשייך: יבשו סלהתי
קוראי בשפך. צדק במשפט עם
מייחדי:

חסם פגאל מלחרישיע. קצע
במשטין מלחשטין: הקם לנו

פניהם אסתר

בט. בחובו – במחובאו, (ריש), איוב לא, למ. שובנים – מורדים, (ד Dick, ירמיה ג, ד).

(ט) כמו לדמר ר' טבון, מוקט עצמוני מטבון טומדיין קיקיט גמוריס לnis עמודין צנולמר (יטפה ג),
(ט'): אולוס גלוס לטלוק נלקויכ, לטלוקן, מיטעל והדי לקלוכ, (טראום לד').

(ט) "מנול" זה יאסיר כדמות דמי רדי יטמפלן מה פגע ק' מנול וו (—ילא"ג. דט"ז) מכך
לטמ"ג, (טוכ כ). (ט).

(ט) מנול ומטען פ"ט למטען בגמ' נסוכה, לר' יונתן יאסיר מסיטו למuds נמוש"ג, מעדי עלי
לפוא"ב וכדרמת פול' (כ"ג טו). ממילול מיל יוד ומטעה, וטול ומלני – יוד מטפא וממעה מה

מליץ ישר. בפר מצאתי תשתי
לשותם:

השלבנו עליך יתבונן. נא אפה
חכלבנן: העתר לנו בתפלתנו.
חפצנו ובקשתנו מלא ברוחמים:
בד תלינו בטהוננו. רוחם מהר
וקדמוני: חזק ואמץ שטך לא
שבחנו. אנה לנצח אל השבחנו:

- מלקטרג עליינו. הקם - העמד
לען מליץ ישר שינגרא עליינו, כופר
- כפרה מצאתי תשתי תשתי לשוכנים
- לחורים בחשוכה.

השכנו עלייך יתבונן - הטלנו עליון
את משאנו, נא אתה חכלבנן,
כדי שייקל עליינו. העתר - הענה
לנו בתפלתנו, החזנו ובקשנו טלא
ברוחמים, שהרי
בד תליינו בטחוננו, ولكن רחוץ פה
יקדמוני, חוק ואפרין - ה' שפץ לא
שכחנו ولكن אנה לנכח אל תשכחנו.

אל מליך ישב על-כפא רוחמים, מתקבג בתקירות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרביה מחלוקת לחתאים וסיליחה לפושעים,
עושה אזכרות עמי-בלב-שר ורות, לא ברעתם הנמל. אל הוריתילן
לומר שלוש עשרה, זכר לנו היום ברית שלוש עשרה, בחדעת
לענו מקרים. כמו שפטוב וירד יהוה בענן ויתニアב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהוה על-פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותען ארך אפים ורכיחסר ואמת נאר
חסר לאלים נשא עון ופשע וחטא ונקה: ופלחה לעוננו
ולחפאתנו ונתקתנו:

קלח לנו אבינו כי חטאנו. מטל לנו מלבנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסליח, ורביחסר לביל-קראי:

אדני אליהם אל-פאת עטה וטלהך אשר פרית בגרלה אשראתא
ספחים ביד תקאה: מה-יאדרק אנטש עמי-אל ומהי-זקה ליד אשא:
האנש פלאה זדק ואס-פעשו יטהר-גבר:

בדים אב על בנים בן תרums יהוה עליינו: להזה תישועה על עטה ברכתך פלה:
יהזה צבאות עטש משגב לנו אלוי יזקב סלה: יהזה צבאות אשרי אדים בזאת
בקה: יהזה הוושעה. הפלך עטש ביוס-יקראנו:

הכימות למוטו, וטולה למעלה ומרגין למ ממ סמלן גאנטינטו. דע. וטמע ריש נקי טון, קו
יגער טו מלעלן סמיות.

ל שנייה. ע"פ אמרת ביש וכטבפו חתום מחכמו (רבי) אליה בר שמעיה חזק

בארכ יעקב

אדון, בשפטך אנוש שהוא רמה ותולעה, תזבור גם בשעת רועה חנותך רחם (א) – לחםכם בחנינה. בערךך דין אשמים לזכח – כאשר אתה דין להוכחה אשמתם של החוטאים, אויך בשרכך דין אשמים לזכח – כאשר אתה דין להוכחה אשמתם של החוטאים אויך, שוגה ופתה זכה וצדקה. ואף עם המודדים:

גמל חייכים חסד ומובאה ויריב אל תמתה אותם לדקרך לנצח – עד לעומק הארץ. דיל טשע ויריק כשרון – אלה שאין בהם מעשים טובים וכשרים קוראים לך בתפלת ואתה גמור המזא – הענה להם בבקשתם. הננו מתחודים פניך באשמה רבתה. צפצוף מטען – בלבכ רודע מענה לך ותפללה בוושט לנצח – בוושטו לפצות פינו. האם אנוש יצדיק יותר מאלו, והאם יפהר נבר לפני ששהו, הרי,

דין בחובו – במחבותאות לבו של האדם דוין, ואון – רשות בקרבו, כלו שונ פלא, ופשע רב, וסוטו לנו דין וחשובו לפני פנוי מלכי המלכים בدوا הייטהו – בבוא יום מיתתו.

אליהינו ואלמי אבותינו

אדון בשפטך אנו שרים. תזובר ברנו חנותך רחם: בערכך דין אשמים לזכח. שוגה ופתה זכה וצדקה:

גמל חסד וטובה לחייכים.Rib אל תמתה למוציא: דיל טשע ויריק כשרון. קוראים לך למו המצא:

הננו לפניך באשמה רבבה. צפצוף מען בוושטו לפוצץ: ואם מאיולה אנו שרים. פנוי עוזרנו בבר תיטהר:

וזדונ בחובו און בקרבו. עון מלא ופשע רב: חשבון ודין למלך מלכי המלכים. סוטו לנו בזוא תליפתו:

מנילת אסתר

ל. שוגה – מלשון שנגה. ומפתה – שוטה וascal (מעדרות, יהוקאל מה, כ). צפצוץ – לשון צפצוף טפל בעופות וכו', וכן מיצטו לשון צפצוף بكل נומר, (רש"י, ישעיה ח, יט). לשון שני מתחאים לפיטט באנ. חלייטהו – כשםתחלף עלמו בעולם אחר, מיתתו. וכן תיז חלייטהו – חלופי חי, (איוב יד, יד).

פגיני חיים

(א) מיום רמס – למן לסת מילנה מילום טרכמת, רמס נגימעריל טרכטה"מ, (טכח"ג).

(ב) וכמו צדרצו טיזיל (פמילים יט), נצעם פטיטו צן מדס נצט פולמו, כל מנטז נטרכטן נפכו ווומרים לו: קך וק פזט, נמקוס פלמי, מוס פלמי. והוא טומר: פן, ווומרים לו: ממוס – ומוס טעלמלר (טוויג, מ, ז): "זיד כל מדס יטמוס".

טָבַע חֹתֶם בְּכֶפֶן נִחרַת. נִנְדֵּר
פָּנֵיו רְשָׁעָו יָעָנָה: יוֹרָה כְּפִים מַעַז
וַיִּגְדֵּר. מַקִּיר אֲבָן תֹּזֶעַק וְתֹקְרָא:

טָבַע – טביעה כפו נחתם (ט) ונחרת – וnochek על כל פרוט מעשי. וננדר פניו רשות ימנה – חטאו עיד גנדור יורה – יצבעו ויראה כפיהם מעז – גור מקורת ביתו וינדר – חטאו של אדם, וסקיר, אבן תזעק (ט) ותקרא – ותיעיד על עוננותיהם. ולכן,

וכשה אדם הנדו בפניך כובש פניו בקרע ונכלים מבושה על מעשי המעדין גndo, אין – ללא כלום נשחט בעמדו לפניו, ולכן אני ה', לאדם שהוא מעשה דרכ הרצתה – והhaftפיש נשבורין לבו, ראה שטהור אותו מדרוי – שלא יופל לגיהנום.

עבדיך ישראל, ימצאו היום הנינה – ימצאו חן היום בעיניך, ולכן זכם – בדין, כדי שייזכו לקרבתך שבו הם הפסדים, וכמו שהיה בראשונה – שכיניה הייתה בתוכם, בבריחם (ק), ואזו כן עתה הלבן כצמר וכשוג' את החטאי שושנה – חטאיהם עם ישראל, וטל להם. פלאפ – הצליט פכל רשות בזאת השנתה.

בּוֹבָשׂ פָּנֵיו נְהֻזָּן וְנְכָלָם. לאין נִחְשָׁב בְּעַמְדוֹ לְפָנֵיךְ: אֲנָא לְמַעַשָּׂה יְדֵיךְ תְּرַצָּה. בְּשָׁבְרוֹן רָאָה שָׁמָר מְדָחִי:

עַבְרִיךְ יָמָצָא הַיּוֹם תְּנִינָה. זְבִם קְרַבְתָּךְ חַפְץ בְּבָרָא שׁוֹנָה: וּבְשָׁלָג וּבְאַטְרָה חַלְבָּן חַטָּא שׁוֹשָׁנָה. מְלָטָם מְבָל רַעֲוָת בּוֹזָאת הַשָּׁנָה:

אל פֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־בְּפָא רְתִמִּים, מְתַנְגֵּג בְּחִסְדִּים מְוֹתֵל עֲנוּנוֹת עַמוֹּ, מְעַבֵּר רָאשֵׁון רָאשֵׁון, מְרַבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאים וְסְלִיחָה לְפָוֹשָׁעים, עוֹשָׂה אָזְקּוֹת עַמְּקָלְבָשָׂר וּרוֹחָה, לֹא קְרַעַת מְגַמֵּל. אל הוֹרִית־לְנָטָם שְׁלַשׁ עַשְׂרָה, וּזְכָר לְנָטָם בְּרִית שְׁלַשׁ עַשְׂרָה, בְּהֹדְעָת לְעַטְנוּ מְקֹרָם, כְּמו שְׁפָטוּב וַיֵּדֶר יְהֻזָּה בְּעַנְןָ וַיַּחֲצִיב עַמוֹּ שָׁם וַיָּקֹרָא בְּשָׁם יְהֻזָּה:

וַיַּעֲבֹר יְהֻזָּה עַל־פָּנֵיו וַיָּקֹרָא:

יְהֻזָּה | יְהֻזָּה אֶל רְחוֹם וְתַנְעַן אָרְךָ אֲפִים וּרְבִי־חַסְדָּן וְאַמְתָּה נִצְרָחָקָד לְאֲלָפִים נִשְׁאָעָן וְפִשְׁעָו וְחַטָּאת וְגַנְחָה: וְסַלְחָתָה לְעַזְנָנוּ וְלְחַטָּאתֵינוּ וְנַחֲלָתֵינוּ:

סַלְחָתָה לְנָטָם בְּיַחְטָאָנוּ. מְתַל לְנָטָם בְּיַחְטָאָנוּ: בְּיַאֲתָה אָרְצִי טֹב וְסַלְחָה, וּרְבִי־חַסְדָּן לְכָל־קָרְאִיךְ:

(ט) וכלרכם טויל נמנעים (יל). וכי מטו כל מדים וקורוים כמו כל מדים ט שנמלם (מקוק ב'

(ט') כי מכך מקיי מזעך וכפיכם ממן ימיניכם.

סליחות לערב ראש השנה

קפנ

זברנו ביבחר עשיותנו ואלעפר תשיבנו: ידען כי אין בנו מטעים אדקה
עשוה עטנו לטען שתקה: קותה עורתה לנו ופדרנו לטען חתקה:

ברתם אב על בנים כן תרתם זיהה עלייתו: לירוח תשובה על עפק ברקעה פלה:
זיהה אבאות עטנו משגב לנו אלמי זקב קללה: זיהה אבאות אשרי אדים בוטח
בקה: רוחה הוושעה. הפלך יעננו ביום קראני:

לא שנייה. ע"פ א"ב לרכנו שלמה הכהני

אלהיינו ואלהי אבותינו

אך בך לדל טעו. בצר לו מצא
סתר. גונז חטא גועל רשות.

דו לובות מתחפש צדק:

הכל לך מפרש שביל. וביל
תחפץ התבונן און. זאת דעתנו
בירבן דרבך. חסות בצלך הגנה
באנ:

טוב חם תושיט לנו. ימין סעד
פרוסת פחה. בהקיש ריש שואל
חסדר. לו קח טוב תען:

מן: כל תשא שון – صالح לנו, ואתה תען – חענה לו: אכן אסלח לך, וכח פוב –
לאך רק את הטוב, ואיטיב לך.

מניגת אפטרת

לא. טוב – הקביה נקרא טוב, במנוחות (ונ).

פוגיני חיים

(א) וכדריכתיך פיר יזען הכל מקום אגמלר: זיל', עלי ולטון, יטראלן האכמוג מדיל, (כללים רמא
עמ, 6). ומם הפטוליך לך צפמי טו טרולן עני מעיט הנכנע מפי ס'. כמעין מ"ס (טומין י, 2):
"מד מפי מלמן לנטנות מספי", ומפרטץ: יטננות מלמנונו לאתביבנא, וכממלר יטטס ס, 3: "ווען וא
טומט עני וגנבה רוח וחדד על דנמי", חהו פטיטס צל טראלן נטנניטס מספי ס'.

(ב) וכיס לאי נמלין (ס): וכי טלאור מהר כונס – פקכיא כובש ופסחיר שנות תחת סחילת
ככא הכבוד לי איליש פלאו.

(ג) פלומט פטם פולא נטוי פלמי, ס. פטרומט' נטס נמי, ב' ליזו 'ספראוט' אן פקכיא. וממועד מל מזע

מִדְתָּךְ בַּיְ בֵּן הַשְׁבָּח. נער ורַק
מִזְחֹיר מַלְאָא. סְמוֹךְ נוֹפֶל לֹא
תְּבוֹה. עֲנוּת עַנִּי קְרֻבּוֹת תְּרֵץ:
פִּינְקָס חֹוב יְטַרְקָחָס. צַו סּוֹפֶר
בְּתוּב שֹׁזֶר. קֹול הַקָּל יְתַלְּיף
קְשָׁה. רְצֹן יוֹצֵר תְּבוֹף יָצֵר:

שְׁזָה לְבַט שִׁית הַקְּרָב. שְׁלוֹזָה
שְׁרִין טְבִילָה תְּעֵל. תְּבָעָר רַע
תְּעֵבָר טְמָא. תְּתַהּוֹר לְבַת
חַקּוֹךְ:

אֵל פְּלַךְ יוֹשֵׁב עַל-כֶּפֶא רְחַמִּים, מִתְּנַגֵּן בְּחַסִידּוֹת מַוחַל עֲנוּת עַטוּם,
טְעֵבָר רְאֵשׁוֹן רְאֵשׁוֹן, מְרַבָּה מְחִילָה לְחַטָּאים וּסְלִיחָה לְפֹשָׁעים.

ענות עני – תי' צלחותן דעוני. וכן פרשטי: צעקה דל. ועוד יש לפטור ענות – לשון הכנעה, (תהילים כב, כה), ושניהם עלוליםYPE בפייט.

נפחים (קיט). נמל ור' פמעון ק ניקט מוס ר' יודה נטילה, ملي' לכמיג (ימוקמל ג, ג): ודי' מל' מהמת ניניסס, ידיו' כמי, וזה ידו' על נקנ'ה אפלייט מהמת נמי' קינ' נטלי' מטוגה מפי מל' דין.

(ד) **קְמַפְוָךְ** – ר' ייק מהאל מל', כל זה מוייך על פסיקתנו טונה טילול (ט') מל' סוכול' לנכד אל' מלךן, נעל מל' ומוח' ליקם, וכקכ'ה מיט'ן פל' הוליכים הול' ריקנים וחורורים מל'אים אונמרא: כל מל' פון וקס טוב, כס' הווליכים לא: כל מל' טון, וווע אווטר להם: זיך' פוב'.

(ה) **פְּיָה נְמַהְלִס** (כב, ככ) וונגען פסקון מרגנס יומן: זיל' פליקן סל'ימיס מאיזען, ח'או' ציקד' קרבות תרכ'.

(ו) נס ור' מוייך ען פסיקתנו לאן פס'יס (לייל ג, מל'), דרכ' ר' בנט' נר זבד'י (טליל' רכמי ג, ג' ור' פסיינטלי' פס'יס). נושא' רב'ין ל'גב' ר'ידי'ן, – אנטוועה כלב' לדס' נקיוטס מל' נטע' מתנעם להוועה), ולחאל' ק' (טט'ה) הול' אל' נט'ס. לס' עלא' ק'דו' ען מל' מל' ווועל' כל' מייא' מטל'טס ער' פס'ו' נט'ס. קאנ'ן זאנ'ן מיט'ו' פל' פט'לה, נט' ק'ה. (וכיוומה דרכ' נט'ס טט'ס מל').

(ח) **לְעַם, עַמְלָה** – עיס' מאנט'ה אומתי' ען יְהָוָה, נסוכה נט'

טדרך, כי בן הוא שבת פדרך, אדם שהוא נשור = ויריך – מצאות, אתה מהיר אותו מל'א (ח) – ומיישרו בדוך הטובה. פטוך – עוזור גַּנוֹסֶל וְאֶתְבּוֹה ענות בני – צעקת ישראל, קרבנות תרכ' (ח) – תרצה קרבנות. פנק – חוב הרשות במנק, חסר ימרק – יmachok, וצ'ו סופר של בית הדין של מעלה: כתוב שוכר פרעון, לסליחה ומחילה. קו' דבורי הדרוי והחפה (ה) רצון יוצר – רצון הבורא שמתה תכוֹפָה – חכני' יציר הרע.

שוה' שית הקרב – נשים אל לבנו ('שית הקרכ'ב) להסביר החמס אשר בכף' ידינו, כדי שייהא בבחינת ש'ז'ן שץ' מידן ואוי פבי'ה (ח) תע' רע' (ח) תע'ר טמא – יציר הרע מן העולם לעמך תחת פה'ר – לאדם, שיש בו נשמה טהורה לילכת בחוקיך.

נעשה אזכרות עמִיכֶלְבָשֶר ורוח, לא ברעתם תגמל. אל הורייתך
לוּטָר שַׁלֵשׁ עֲשָׂרָה, זוכר לנו ביום ברית שלוש עשרה, בהודעתך
לענין פְּקָדָם, במו שְׁבָתוֹ וירד יהוה בענן ויתנצב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהזה על-פנוי ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנוון ארך أيام ורביחסיד ואמת נאך
חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונכח: וסלחה לעוננו
ולחטאותנו ונחלתנו:
סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכני כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסליח, ורביחסיד לבל-קראייך:

כי ארים אין צדיק בארץ אשר ישבה טוב ולא יתטא: ארים ילוד אשא קוצר
ופים ושבועדרן: אפיקעליה פקחת עינה ואוננו תביא במשפט עפיך:

ברחם אב על בנים פניהם יהזה זליט: ליהזה הישעה על עקד ברכתך פלה:
יהזה אבאות עפננו פשׁבך לך אלני יאקב פלה: יהזה אבאות אשרי אדים בומת
בה: יהזה הוושעה. הטהך יוננו ביום-קראיינו:

לב שנייה. ע"פ א"ב

באר יתקב

אדם איך יזכה בין גור הקביה בכל
יום למות מהכה – אני יודע מתי
צון. בשור ושם מה ידבר והוא מופע
יקבר,

אלתינו ואלהי אבותינו

אדם איך יזבח. בבל-יום למות
מהכה: בשר מה ידבר.
זהו מוביל לקבר:

ניז – גינויו גבור הקבר טען,
למקום חושך – ואוטל, דמיון – דמותו
להבל מה דותה – שאין בו ממשות,
וגם נמשל כבהתות וככבהה נדפה
– נכרת (א).

גינוי לבור נובל. למקום חזק
ואבל: דמיונו להבל דמה. וגם
נטשל בבהמות נרפה:

הלא כל ימי מעם ורישים וככ
משמעות ומשמעות. קילו ויקשב
– זאמ באנוי ישמע עשויה ג

שניני חיים

(א) מדלט נכלמות (ח). ר' יומקן כי סוס מפיסט פסילה וללא הכלום: סוף מדים למומ וסוף כהמה
לנטה.

**ובלבבו יבין ושב. ורפהילו
לקולו ביקש:**

ובכות ומישור אם יעשה. בהם
**ימצא פנים ומתחה: חיו באין
חשוב. וסופה לעפר ישוב:**

לו לאדם שנברא יותר משלा נברא, נמנו וגמרו:

**טוב לו שלא נברא. משנברא
ליום צרה ועbara: ימי כלים
בעני ועלבון. ואחריתו לתן דין
וחשבון:**

**כעבד ישאך צל. ומיד שאל
לאיזצאל: למה מרחים יצא. וזהו
שמור לריב ומצח:**

**מה יוציא לנו רב הונו. ולזום עbara
מבדחה עיננו: נשפטו מנו תפרד.**

**בשעת מיתה למאיד יתרד:
סופה וסערה יבעתו. חבל
פנות יסובבוזו: ערים יצא מבטן
אמו. וערים ישוב לבית עולם:
פתחם ילבד במצויה רעה. ואין**

ו המשך הפסוק: יבלבבו יבין, ושב,
או' ורפא ל' – תשוכתו זהה רפואתו.

זכות ומישור – מעשי ישר אם
יעשה, בהם ימצא מנוס – מקום
מפלט ומחסה. חיו אין השוב, וסעו
לכפר ישוב. תיר (חכין יי') שתי שנים
ומחזה נחלקו בית שמאי ובב' הלו
אמרים: נוח לו לאדם שלא נברא
יותר משנברא, והלו אונרים: נוח

טוב לו שלא נברא משנברא, יום
צרה ועbara – לעזה, וمسיק
בגמרא: עכשו שנברא יפשפש
במעשי. ימי כלים – עוכרים עלי
בשוני ועלבון, ובאחריתו עתיד ליתן
דין וחשבון (אבות פ' 2).

כעבד ישאך צ' – משל לעבד
המחאה לצללי ערב לנוח ממלאכו.
אולם פריך שאול – מבית קבוחתו לא
ינצל. למה וה מרחים יצא, והוא שבור
דרוב = ומצח.

מה יוציא לנו رب הונו – לכופר נפשו
ביום דין. ולזום עbara
(ב) מרווב כעס מכחה – מעורר ראיית
שינו. נשפטו מטה תופרד בשעת
מיתתו, ואו הו לפאד יחרד (ג).
סופה – וсмерה יבעתו – ביכליהו,
חבל – מכאובי מות יסובבוזו, שרום
יצא פבטן אמו, ושרום שוב ב'icit
שלמו – (קהלת ג. ז) לקברו.

סתאים – שחיי, לא יידע האדם את
עתו וילבד "נדיגים שנאחזים במצודה
– בראש רעה" (קהלת ט. ז), ואין מי

(ב) יוס פנרי טולפ כלון נמי פיס פ"פ צלי פוקויס: למ יעל סון ביום עברה (מעלי יט, ז);
עופקה מלעט (– ענרגה) מעי (לוזג, ז).

(ג) פ"פ צ' (כ): תלמיד עלי, מל מגן גותם אוכלת מלון מיליט. נטע פטירתו כל טלה מועד מל
מלתוקטו ומרט טולוף ציז'ו וטיפה כל מה פלאה ט, כיון טולפה דורה לוטו מודצעת ומורה פיי חיקוק.
לטוך פי, ממנו מם, ממנו מקlein, ממנו פיו מוליקות.

אותו לפדרעה – לפזרותו. צורה ואצלות
– צלו של מות, חשתת הקבר,
אותם יירש, מכיתו ומהונן – וממונו
יופרש – יובדל.

קרב קזו – סופו ונח פר שברנו
– נוכבה תקוותנו. כבה גרו – גרו
ונשנתנו ואבד זכרנו. רפה תורישנו
– חולעתה תאכל גורינו חולעתה
תשפטנו.

שופע זאת את כל הנאמר לעיל יבכה
וזידאג בכבי ובתחנונים כלכיא ישאג,
תפליה וצדקה ירבה, אויל מיסורין
יזחבא – יינצל.

**מי אותו לפדרעה: צרה וצלמות
יריש. מביתו ומחונו יפרש:**

**קרב קזו ונח פר שברנו. בבה
גרו ואבד זכרנו: רפה תורישנו.
חולעתה תשפטנו:**

**שופע זאת יבבה זידאג. בבי
ובתחנונים כלכיא ישאג: תפלה
ואזקה ירבה. אויל מיסוריין
יזחבא:**

אל פֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־בָּסָא רְתִימִים, מְתֻנְגָּג בְּחִסְדָּות מָוחֵל עֲזֹנוֹת עַטּוֹ,
מִבְּבֵיר רָאשֵׁן רָאשֵׁן, מְרַבָּה מִתְּלִילָה לְפָשָׁעִים,
עוֹשֶׂה אֶזְקּוֹת עַמְּכָלְבָשָׂר וּרְוִיתָ, לֹא בְּרַעֲתָם תָּגַמֵּל. אל הַוִּירִיתְלַטְבָּ
לֹומֶר שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, וּזְכָר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, בְּהַודְעָת
לְעַטּוֹ מְקֻדָּם, כְּמוֹ שְׁבָטוֹב וּבְרִדְיוֹתָן בְּעַגְןָן וּוַתְּאַבְּעָטָם וַיָּקָרָא
בְּשָׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהֹוָה עַל־פְּנֵיו וַיָּקָרָא:

יְהֹוָה | יְהֹוָה אֶל רְחוֹם וְתָנוֹן אֶרְךְ אֱפִים וּרְבִיחֶסֶד וְאֶמֶת נָצֶר
חֶסֶד לְאֶלְףִים נְשָׁא עָזָן וּפְשָׁע וְחַטָּאת וְגַנְחָה: וּפְלַחַת לְעַגְנָנוּ
וּלְחַטָּאתָנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלָח לְנוּ אָבִינוּ בַּי חַטָּאנוּ. מְחַל לְנוּ מְלָבָנַי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אֲתָה
אֲרַצִּי טֹב וּסְלָח, וּרְבִיחֶסֶד לְכָלְקָרְאִיךְ:

מְהִגְאָמָר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוּם וּמְהִגְשָׁפֵר לְפָנֶיךָ שׂוֹן שְׁחִיקִים: מְהִגְאָמָר
מְהִגְרָב וּמְהִגְזָפֵק: הַן בְּעַבְדָּיו לֹא יָאַטֵּן יְכָלָאָיו יְשִׁים
תְּהִלָּה:

קְרָם אָב עַל בְּנִים כְּנָתְרָם יְהֹוָה עַלְיָנוּ: לְהֹוָה קִישּׁוֹת עַל עַמּוֹ בְּרַכְתָּה סְלָה:

יהנה אכאות עטנו טשגב לנו אלמי יעקב קלה; יהנה אכאות אשרי ארים בופת
בקה: יהנה החשעה. הדלק יאנן קיום קראני:

לג שנייה. ע"פ א"ב

באר יעקב

אך בזמנ מתח דין – כשאתה גורר את הרין, לטרוץ חבל – להשתה גמורה, בישראל – בני אמוניך אל נא תחבל – אל תשחחים. ולפנינו גרו הריב – הרין גטווש – הנח להם ואל חכנס עמם למשפט. דרוש –تبع עלבומם והנקס במעלייביהם ואל תפוש – אל תעווב את ישראל אשר הואל את הואלת – שowitz געשות לך געט. ואל ואל תשלהט – להענש ביד – על ידי פשעם, שהפשע עצמו עיישה שליח להובלים, גיט שי איב. ז. זדונות, חשוב כשנות (א) ומכאן ולהבא החסר – מע מודים – מלישות רע במוויז, את נפשות ישראל אשר לך טרונות – צווקות ונכספו לך.

טנה – לכלוך עונותינו, טהר ותדייה בתמם – תנקם מפשעים, ייזליך – יוטבע בגזול – במעמקי ים כוכב אשימים – אשמורנו. כליה וגחרצת כלין גמור אל תעשה – בנו, לקוחיך – ישראל לך – הצל סכוף הנטריה – להכחות בנו, ומן המצהה היוצאה – הגוזרה הרעה שנגורת علينا. מועד כתקה – כאשר תקה מועד – את ראש השנה, לשופט בו מישראל – בירוש, נזוף – גער במשטין מלמד קפיטורים – חוכה על ישראל. בהגוניות – כאשר ייגלו לנו את ספר הוכחות אשר בו זכויות

סניית אסתור

לג. לקוחיך – כדיא (שמות ו, ז): יילקחותי אתכם לי לעם.

סניינִי חיים

(א) כמפלם מטה, למיר מטה לפמי פק'יה: יטע אן מולס נטע איטעלן מוטהן פיין וועצן מהונגע. משה להם זדונות בשנות ווילט (ז).

חוות, שן עקבם – עוננות שני
דש בעקב ומולול בהם, שם בעיני
עכירות קלות, אל יטובב – אל יטובבו
אווי גזרין, ולא ירשינו את העם אשר
בזמנים מתקבלי – את ישראל המעורב
ומפחו בין העמים (ב).

אפשר – עשה פשרה בדין ותבצע
– ותבטל השורה – את שורת
הדין, ועשה עמנו לפנים משורת
הדין. צורף – בדור ב' מו שמנקים
בבדור – בסיכון ומרוחקים את הסינים
– את הפטולת את יציר הארץ. וביד
– המעורב בכיסוף, והמשל לרשותם,
פהר לסתירה מאנתנו. קפוי וסותר
– הארט שמהלה יצרתו סותר
נהל וסוף בראותו קפוי – מוקשה (ג), אולם כדוגמג – וכשועה נספה – נמס מפחד ה', רגע
יעיש – יודיעו אם במשפט מיוזג תנשא – תתרומם, להшибו גנולו, וכן

שלום ג' במשחה החפה, ולא בגמולו
– הרע. תבריע – חטה הכה עז
שנתינה דין על כת העונות, ואו ייצא
דין. לוכתו, ולא לחבלו – לחיבבו
בנטילת המשקן – את הנשמה (ה).
תשופוט י' ותקבלו תחת נפקח, תחננו
מן לו חנינה, ומגע מלְהַטְבֵּילו בדור
שחת – מלחריזו ליזהן.

ען עקבים לא יסובב לבעם מהבולל:

אפשר הדין ותבצע השורה.
ארוף בבור סיגים ומחר בידיל
להסירה: קפוי ומתקזז ובדנג
גמסה. רגע יגעש אם במשפט
עליו תנשא:

נהל וסוף בראותו קפוי – מוקשה (ג), אולם כדוגמג – וכשועה נספה – נמס מפחד ה', רגע

שלטילו בטעינה החסר ולא
בגמולו. תבריע הכה ליזוזו
ולא לחבלו: תשופוט י'
ותקבלו. תחננו בבור שחת
מלהתביבלו:

אל טקה יושב על-כפה רוחמים, מתרגע ביחסיות מוחל עונות עטו,
טעביך ראשון ראשון, מרכבה מHIGH לHIGHים וסליה לLOWעים,
עושה ארקות עבד-לבשר ורוח, לא ברעם תגמל. אל הוניית-לן
לופר שלש עשרה, זכור לנו הימים ברית שלש עשרה, בהודשת
לען טקדם, בטו שברות וניד דתעה בגען ויתיאב עטו שם ויקרא
בשם יהוה:

(ב) והוא דגmr ר' צמפען ק' קיט מה' לדמי': ען פקי יסומי, טוונט טולד דך נפקהי צוואט
הה, מקוץן לו לוס דין, (עדתא וא' יט.) ומינוגם בטפס' מילא, ען צל טומס ארמלטס וארטיפיס
טפללן כל קוצב וטל נטפלן צונטער טזס (טומע ג, ס); למילס צטנס מטפלן טפלוט – יטפלט
טוטיס ומקצת נטומולטס יטפלט נטאט וילופיס.

(ג) דמלטט מדיה (כח). פ"ז מה' צפוי מילטט צטול טומר מילטט נטיאטו וכו' ומלי מילטט
נקלא (לטיג, י': אלט מילט מילט ונטטס מילטט, יטט – וכו' צטט וט צטט יטט וטט).
טטטט צטט יטטט, צטט, וטטט צטט קפוי: דצ'.

(ד) למכל מלון טאלטט צטט רען' (טומט כב, כב).

סליחות לערב ראש השנה

וישבר יהזה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום וחנון ארך אפים ורביחספּן ואחת נצר
חסּר לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסלחת לעוננו
ולחתאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מטהל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורביחספּן לבליךראיך:

לטשפטיך עמדו היום כי הפל עבדיך: הוא ישפתיתבל בזקך ולאטים
במשירים: מלפניך טשפטנו ניא עינך תחוינה משירים:

ברתם אב על בניים כן התרתם יהזה עליינו: ליהוה הקשועה על עפק ברכתך פלה:
יהזה אבותות עטנו משגב לנו אליו ישבך פלה: יהזה אבותות אשרי ארים בוטח
בקה: יהזה הוושיטה. הפלך יעננו ביטראנן:

לד שלישיה. ע"פ א"ב וכוסופו חתום מחברו (רכנו) אפרים (בר יצחק)

בא ר' יעקב

אל אמרה, מורה הבה בכובען לפניך
למשפט, לאטך כוות' היטיבנה כאשר
יחוד (א) למשפט נקרבת. ה' המושל
בגבורתו על העולם, יביא את האדם
למשפט אף על כל דבר געלם ונסחר
שהרי ה' בוחן לבות כולם.

אל-אמינה עונחה הבה. לעטך

כלם התיבה. יתרה

למשפט נקרבה: בוחן לבות

כלם. מושל בגבורתו עולם.

יביא במשפט על-בל-צעלים:

גבוזה במשפט האל. נקדש

בצדוקותיו בהררי-אל. ומשפטיו

עם ישראל: דלה מענש נשואיך.

בחסּר ואמת מנסהיך. זך

וממשפט מבון בסאך:

ואמת, ולכן נשתבאו לדונם זדק ומשפט יהו מבחן כסאך – היה בסיס כס המשפט.

פניני חיים

(א) ע"פ תליסו ומיל פליק'ג גילה לנו מטה קדר מלטה... וכטבאי איטרלן מתקנין נפי ותוידין נפי
יעלנוהה טמ"ט ותומרכס נפי קדר מלטה מי ערנה טומט, ענלהר, ענלהר: י"ה פוטישס המלך יטנוו.

(ב) ומדליק (עליכן ס): לכ יטואה, מלמג'ן יטלטן גאלרי טל' (מלוטס נו), מי יולן גטמוד נפי
עמפכין מוטס רגע, — סמי קולמי מלמג'ן יטלטן גאלרי טל' שטמה מוטס נו גדרה טטמה מג'ה
טוונט, מי יולן גטמוד מפי מספקץ' צויס מカリען עד' מאטס ליכא, רטי.

סליחות לערב ראש השנה

קצא

הישר – ישר גָּפִינְד גָּב עַקְוֹב – לב עוקם שיחזור במחובה, כי אחרי גמר דין, דינ' יקוב הדר – ולא ניתן לווח ממנה כי המשפט גָּאַלְהֵי יעַקְבָּן). וירוש פדותך נחמדו – טובים מדורותיך ומהם ישבו תבל זדק גָּפְדוֹ – למדנו להצדיק את הדין עליהם להוראות על מדורותיך, כשהואים שכולם משפטיך עמדו.

וקוקה = צורופה מכל סוג החותמת של הקכיה, ובכופעל דיין של האדם היא חותמת (ה), משפטוי די אמת. חרד בע – כולם יראים מהקב"ה כשהשוא את הדין בזדק, כי אז הוא טוחן ושוחק הדין – עד לרתקוון של דין, אבל יהוד אם זאת מהפרק למצוא זכות לאדם

שהרי זה המשפט אמת וצדק. פוב (ה) להיות גָּפְטוֹ – להסתמך עליו בעט – צרה לנאמו ביד נביאו, בנחום (ה), ויום זה – בכואו למשות המשפט עמו – ישכח עמו שיש לו על אריביו, ושפוט ברחמי את ריאו. יהו – יחפללו גָּצְקוֹן – בשפה שיח את תפלהם, דבקיך – ישראל הרבקים בה, יסֶלְגָּו – ישבחו בשלימות חוקך – את שלמות מורתך ומיל משפטוי צדקה.

כלה – מחוק פשט נכתם – עון המחייבים ולכלך אוונגו, כדי שאלו יברשו מיהליך במכבתם – שלא יוכלו ישראל המצדפים לשעותך ונושאים עין אליך לשיטים, משיית משפטי בחסד, כמנגן לישראל. כדי לנצל

הוישר לפניך לבי-עקב. דינך הדר יקב. משפט לאלהי יעקב: וישראל מדותיך נחמדו. יוֹשְׁבִּי תִּתְבַּל צדק לפדו. למשפטיך עמדו:

וקוקה צרופה חותמת. בפעל ארים נחחות. משפטוי יהזה אמת: חרד-בל מדין בזדק. טוחן ושוחק הדר. משפט אמת וצדק:

טוב למעוז בגאנטו. יומזזה ישבח עצמו. לעשות משפט עמו: יתלו באקoon דבקיך. יסללו בשלום חזק. על משפטיך צדק:

בליה פְּשֻׁעַ נְבָתָם. ואל יבושי מיחליך במכבתם. ועשית משפטי: לשטך ולזברך

סיגית אפטר

לד. אקoon – מלשון יציקה ושפיכה, ואמור כן על הרכבות התפללה. וכן ישפרק שיחו, (מצהודה, ישעה כי, ט). וסללו – לשון שבח, כמו סלולה – הגביהה וזוממה, (ראביע, משלי ד, ח).

(ג) לדמלין גמלין (סנדליין ו'), גנפר הדין, רדי הלטיג ערנו כל רדי יוסי קגלאל לומבר: הקור נטוע (– נאשל...–טול קוב הדין את החרר טולמו: יבי המשפט גָּאַלְהֵי הווי).

(ד) לדמלין גמלינס (יל). נספם פטירמו כל מולד לטם גומלו מלי מזון נפליטים וחוומרים לנו: קק וקק פטיט... וווטו חומר: קק, וחוומרים לנו: פטיט, ווומט, גומלמר: 'כדי כל מולד יטוטס'.

(ה) פטוק וויל נחמוס (ט). פוב הד' גטחו ביום גדרה וטלטס', וויל גטעה קאטל נפער מהויכו נל זו רמייז מלטיג לילוין, ולט כמדם נבר וט פטטואן פטוק צו ליט פפי צו.

הוקטנו. לבירת עולם הוושטנו.
ואל-תבא במשפט עטנו:

מלך בקדושי הארץ. ברחמי
יגדר פרין. במשפט יעמיד
ארץ: נגניתה בלתיום יאשרו.
שניארכך לא מצאנתו. כי
המשפט לאלhim הוא:

סגב חסידך לעטך. לשועתם
פתח שטיך. במשפט לאוהבי
שטיך: עליך נשליך בלייהבים.
בפ' צדק תבריע באחים. כי
משפטיך טובים:
פניך האר למתילתי. במציע
אל-תבה נחלתי. כי למשפטיך
נחלתי: צד肯ি באחת חטיבה.
חשבני מלהט היומת היזמה בא.
משפטיך תהום רביה:

את והשעים ואו משפטיך יוזע עד תהום רביה

ולפאו שפט חכון הוקטן לעם, ועל
כן כורת עמו ברית שלם, אל תבווא
במשפט עטנו כי לא יצדק לפניך כל
כך.

עליה ה' שהוא מלך בקדושים עליון
השוכנים בשמי עץ – בשמות
החוקים שבו הם מעיריים אותו,
הוא ברוחמי יגידור פרץ שפרצו
האותות בישראל כי במשפט יצפיד
ארץ. נגניתה – חפלותי כל היום
יאשרו – ישבחו, شيئا כה לא
מצאנתו (ז) – איינו שופט בכל כהן
בכל חומר הדין כי המשפט לאילקם
הוא – והוא שופט אוטם ברוחמים.

סגב – חזק חסידך ישבך, לשועתם
פתח שטיך לכלל חפתם, במשפט
הוואי לאוהבי שפך. מילד נשליך
כל יהובים – כל חוקותנו נעה בנה.
תכרע את דיננו לפך זדק – לך
זכות, באחים – באחבה שאתה
אהבנו, כי משפטיך טובים – מלאי
חומות.

פנד – שכינוך האר אליו ותו לי
מחילתי על פשעי. בנצח – בנין
חטאתי אל תכבה נחלתי – אל חוטל
נסמחי, כי למשפטיך יהלתי – קרייתי.
צדקנו במשפט כאחת הפעiba (ז) – אתה
គולנו יחד זכה בזכות שאנו עושים
אותך חטיבה (– שכח) אחת, וכן
חסבנו –منع אותנו והצלינו מלחת
היום הבא (ז) – מפני החמה להחתת
שיזא הקב"ה בשלום הבא לדין
– שתגעינש במדת הדין.

(ז) מדרך נג'י (ז). וכמיינט נר פטף רמי, כמי (ולויג, נג), כי: 'עד לא מצאנתו שגיא כה, וכמיינט:
כבד לודגוט ויב כי וכמי: אימען כי נעלדי נכט. נל קאיטן כלון נטעמ איזן, כלון נטעמ מלמא,
– בנת הדין אם ישנא כהו יתחריכו כלות פלייה, רטאי'.

(ז) פ"ד מדרך מ"ל (מניגס ג) 'עמ' כי כלתרם כסוף, ווי' פטמיך כסוף ממר לאס פקניש לנטעלן:
לאס עצמוני פליינט סטט נעלט – נטט ממד מירוח, רטאי. לכמיינט: עטט טרעלן כי פלאיט כי
סמא, וטלי פלאטה סטטס פליינט סטטן.'

(ז) פ"ט נטמונ (מלעל ג, ט): 'מי קטע דיסס כל טער ממער וזה כל זיס קע ולעט מהט דיסס זיס
אטם, ומדלטם מ"ל (מדליס י): פון גיטס לטוטיג מלע פקניש מולע מטה מגנימיקל... וטפיס מילויס
זא פטמלו: כי גינה וגרא'.'

קרב ירע - גאות שבטיך ישראל אשר אהווים בחבוי - אסורים במאסר שפטיך שפטת אותם לגולות על פי דין של יוצר משפטיך. רנן - תפלת היוצאה מל' האדם אשר הוא בשר ונשפה, עללה לך השפיטה אשר שם פקום המשפט ובכטל רוע הגויהה.

שופטנו = מחוקנו - הקב"ה מושלינו, אשר שרנו חוק בכפיו (ט), פסד את ישראל מציך את דרכיך וככל שפטיך פז, כדי שיקים ותשיע לנו הפקדך, דיננו - עד כי תגבורת רחמייך - הגבר רחמייך פלאויתך - לרצוננו, כמשפטיך - כמנגן לרוחם על הבריות, חינוך.

אפרין - בית המקדש שהוא עתה לש שדה - חורב, מהר לשליל לבנותו ולחוק יפודו, ואות ציון, במשפט תפדה מעל העמים, ואו פאויבי אנקמה על שפוריוני בין הגויים, נגד קרנות רוחוי - ברוח והשמר את האמות שפוריוני בעולם ומשפטיך באורייני להלן.

אל מלך ישב על כסא רחמיים, מתרגב בחדירות משבילך, משביר ראשון ראשון, מרבה מחיילה להחפאים וסיליחה לפושעים, עושה זדקות עם־יבלבך ורוח, לא ברעתם תגמל. אל הוריתילט לומר שלש עשרה, זוכר לנו ביום ברית שלש עשרה, כהודעת לצען טקדים, במו שפטוב וניד יהזה בענן ויתיאב גטו שם ויקרא בשם יהזה:

ויאבר יהזה על־פנוי ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנו ארך أيام ורב־חדר זאמת נאר חסדר לאלפים נשא עון ופשע וחטא וגהה: ופלחת לערנו: ולחטאנו ונחלתנו:

(ט) פ"ט דרכם מיל (מפעים ד). למרה (נכמת יטרכל) לפניו: וכש"ע 'שם' כהומם על נק' ומוטס על זומר, ממר לה קכיה: נמי, נמי, נמי כולם דבר אפסים נולא ומפעים לח' נולא, נלי מי מנאך נך דבר ענילא לטול, ענילר (טפיאו מא, ט): אין על כפירות חוקתך.

קדם

סליחות לערב ראש השנה

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורבי חסר לך קראיך:

רחביך רבים יהוה במשפטך חינוי יתנית טפחים ביום השלישי יקפטנו ותעה
לפנינו: כי שם צוה יהוה את תגבורת מים עריכעולם:

ברחם אב על בניך בן תרכם יהוה עליינו: ליהוה הנישעה על עפק ברכתך פלה:
יהוה אבאות עפק שצוב לנו אלמי יעקב קלה: יהוה אבאות אשורי אדרם בופתה
בקה: יהוה הוושעה, הפלך יוננו ביום קראאנן:

לה שלמוני. ע"פ א"ב

בדאר יעקב

לחיים ארוכים כתכובנו, כתיבה
שהיא בבחינת גטווע (א) אותנו נתuya
המתקיים בלי יצקר. בשbatch
— ברה' ע' כפה המשפט את כל
הפשעים לפרק — לראות, או רק את
הטוב צפה — וראה, והרע אל תחקרו,
כיו עפק מקור חיים ובידך למת לנו
חיהם.

חיהם נותן לנו ה' ברצוננו — בהרצותו
ובהפייסו, ואילו אפו חעמו רק רגע קל
נראית — כנאמר (טהילים ל. ח): "כי רגע
באו, חיים ברצוננו". לא נראית תריב
— ותדין עם הכנסת ישראל נחלה
הגלאת — העיפה והרצואה בגלות
ולכן, אני ממך אשתיעני נא סלהתוי,
שון לשאת — שכורת על עונונינו,
ואו יקרים מאמך: 'ראה נתתי לפניך
היום את החיהם'.

חיהם נאל משחת העטרני חסיד
את חי, תעטרני — תקיפני חמד
בוכות אורה — אברהם (ב), וכוכות
יעקב תעטרנו אמת (ג) לאפקת לנו

טניית אסתר

לה. כי עמרק — בידך היה מקור החיים — تحت לטוב בעיניך, (מצחות, תהלים לו, ט).

טנייגי חיים

(א) מל שולט נקליטים "נמע שפטופיו" (טמיון ה, ז) יקר גומו כל נפקו.

(ב) מהרלט נקלטה מורה על כס הכהוג (מהליט פט, ה): "מצעין נלען טהור", סמל לכ: 'איתן
האוורחר חז אברהום. (כ"ג טז.)

(ג) מיזמוד על הספקון (מלחין ג, ז): "מקן מם לענק ממד נלכלהס".

סליחות לערב ראש השנה

מה שאמרות עיי נביין וישעיה כ': "הבאים ישרש ימך יצץ ופורה ישראאל" - ננס אוטנו מגלוינו ונתרשם היטב בארץנו, נצץ ונפרח עצ' עשה פרי. תרחק פשעינו, כירחוק פורה מטבח, תודיעינו אורחה חיים - תלמננו תורה, (או בהשאלה: תודיעינו שגורת דיננו לחיס').

חיים דברך ידענו אל גבור זועץ. תורת חיים למדנו, אל, גבור זועץ כרי שנדרבק בתורתך ובוכת זה אוטנו בטוכה להזען - תהייען לעילו לטובה. הגבר יציר פוב על ציר הרוח המכונה צפוני(ט). להרץ - שישבד אותו עץ החיים כדי שאוכל לשמור את דרכ' וינצחו עץ החיים - את התורה הנקרת עץ חיים.

חיים היא, התורה, והיא עכורים רפאות - רפואה ומירוח - חכישה המרפא(ט). ותוכמיה - התומכים בתורה היה מושרים באוטו אוור שרווח לצדיק וחורה עליון, וכל הדרכך בה יהיה פרוח - יהיה עדיף על כלبشر אשר בורוח החיים.

חיים ושלום תפכנו כדי שנוכל ביראה, ואורך לשבוד, ונגילה ונשמחה בר' כאשר נהאה באבוד הרשותם. שליש מאות ומשרה עלמות אוטנו יובוד - (אוטנו להנחלת), יראת ד' תביאנו למזוא שוחר וכבוד וחירות.

ופרח. תרחק פשעינו ברחך מערב מטורה. תודיעינו ארחה תמים:

חיים דברך ידענו אל גבור זועץ. להדק בחרתק אותנו בטובה להזען. הגבר טוב על צפוני לברץ. לשמר את דרכ' עץ חיים:

חיים היא לטהוקים בה ורבות ומרות. תומךיך מאשרים באור זרוע זרות. וכל הדrek ביה יתבה סרות: כל בשור אשראבו רום חיים:

חיים ושלום תהסבנו ביראה אוחד לעבד. ונגילה ונשמחה בך רשעים באבד. שלש מאות וعشירה אוטנו לזבד. וראית יהוה עשר וקבוד ותמים:

סrhoה - מלשת, גפן טהרות - עניין יתרון רב (מעדרות, יחזקאל ת, ח.)

(ט) מלמל מלול (ט, כ): "וּלְמַלְמֵלָה לְמַלְמֵלָה" וילרט נטול (יב), וזה יציר הרעם שצפונן וועלם בסבו כל מדים.

(ט) מלמל מל מה דמיל, ר' מלמה למלמה: כל קשפק נטלה פורה תורתנו נטעט טם חיים, טמלמר (מצל, ג, ט): 'ען מיס סיט למלוקיס נס', וומר: יטאות טוי לפק' (מעדים ז). ועוד מלרט (פודין ג, א), סט חמוץ יטוק נטול, טמלמר: יטוט טוי לפק', טק כל גוט יעטוק נטול טמלר: אילל פכו מלטל'.

(ט) מלמלר (מצל, ג, ח): 'לְמַלְמֵלָה לְמַלְמֵלָה' מתנים נטאים קא"ט (טוקין פ"ג מ"ג). מלר ריכ"ל: נתיד הקביה לתנהיל כל צדיק וצדיק שי' שוטות, טמלמר: 'לְמַלְמֵלָה לְמַלְמֵלָה' וולוגרומאס מלול'.

חַיִם זָבְדָנו זָבֵד טוֹב גָדוֹל הַעֲצָה.
מְחֻסֶה לְנוּ עֹזֶר בָּצְרוֹת נִמְצָא.
שׁוּבוּ אֱלֵי וְאַשׁוּבָה אָמַר בְּפִיצָה.
בְּיַ מָצָא מָצָא תִּימָ:

חַיִם חָנֵם חָגְנֵי אֶל אֱלֹהֵי הַרְוחֹות.
עֹזֶן תִּמְחֹלֶל חָרוֹת עַל הַלּוֹחוֹת.
וְשַׁׁגְנַאיְךֿ יַלְבְּשֵׂו בְּשֵׂת בִּיסּוֹר
תְּזַבְּחוֹת. לְאַיִשְׁבָּן וְלְאַיִשְׁגָּנוּ
אַרְחוֹת חַיִם:

חַיִם טוֹבִים גָמֵל לְעַבְדֵיךֿ נִפְשָׁם
לְגַאל. מְרָאוֹת שְׁחַת בָּנֶם נִשְׁאָל
נִשְׁאָל. לֹא בֵן דָרְשָׁנִים שְׁפָרְקוּ
עַל. יְשִׁיאָ מִזְתַּעַלְמֹו יַרְדוּ שָׁאֹל
תִּימָ:

חַיִם יוֹהָדָק בְּמַונָּה וְלֹא קָרְזִיאִ
קָרְזִיאִ. אָב לְבָנִים יוֹדֵיעַ שְׁבַחַךֿ
בְּמַרְזִיאִ. וְאַנְחָנוּ גְּבָרָךֿ יְהָ שְׁבַחַךֿ
לְהַעֲרֵץ. לְרָאות בְּטוּבֵי יְהָהָ
בְּאָרֶץ תִּימָ:

חַיִם בְּלָבָם הַיּוֹם תְּשִׁמְעַ טְרַף
חַקְםָם. מְתַחְטָאָתָם טְהָרָם וְאֶל
תְּשִׁיבָם רִיקָם. מְפָתִים יְזָקִיד יְהָהָ

חַיִם זָבְדָנו – ה' שהוא גדר העצמה,
 זָבְדָנו – נתן לי במתנה זבד טוב
 – לך טוב – חותמת חיים וכבה היה
 גַּט מְחֻסֶה מְוֹרָה כַּאֲשֶׁר אָנוּ בְּצְרוֹת
 נִמְצָא, שָׁבוּ אֱלֵי וְאַשׁוּבָה אֲלֵיכֶם'
 אמר ה' עיי' נבייאו בפייצה – כאשר
 פחה פיך בנובאה, עיי' מוצאי מצא
 חיים, זה העוסק בתורה (תענית ז').

חַיִם, חָנֵם – מון לי מתנה
 חָנֵם את החיים, אל אלה הרכות,
 ואת השון תפוח למרות שהוא
 חרות של הלוחות – על ספר
 הוכנותנו, ווק שנאייך ליכש בשות
 בשאותה תיירוטם ביטורי תוכחות, ואלו
 השקיעים בעונם מרוב תאוותם לא
 ישובן – נשלחת מהם זכות הבחירה
 ולא ישיט ארחות חיים.

חַיִם טובים גמול לעבדך – לישראל,
 נאל נפשם מרדת שחת – מליחת
 ליזהןם כנם – כנאות, כמו שבקש
 נשאל נשאל (ז') – דוד המלך,
 בתהילים (ט. ז) לא תחן חסידך
 לדאות שחת. לא בן הרשעים שפרקנו
 של, רישייא – ישית וחביב מות עליינו,
 והם ירדו שאול חיים.

חַיִם יְדוֹך – יהלוך רק אנשים
 חיים כפונג, ולא קרויזי קרץ – ולא
 הרוני הרג, כמו שנאמר (מליט. זט. ז):
 "לֹא הממים יהללו יְהָ", ואמ תאריך
 חיינו, אב ל'בניהם, יְהָדֵע שבחך בטריך
 – בחתק, ואנחנו, החיים, גברך יְהָ,
 שבחך לחשיך – נשבחך שהחזק
 בידך כדי שנכח לראות בטוב זה
 בארך חיים.

חַיִם בְּלָבָם, כך היום תשפט בפסק
 את הרין וגום חוקacob להם טרפ חוקם
 – פרנסתם. מתחטאתם טהרהם ואל
 תשיב בקשתם ריקם, פסתיהם יידך ה'
 – שואל המוסרים נפשם לה' פלא

(ז) מלך זו מכונה מלך נצלה נטהלי פ"ט לפטוק נטמולן (ט, ב' כמ) "וַיַּעֲמֹד נָטָל גַּנְזָא"
 נושא' דוד מעמידו.

סליחות לערב ראש השנה

קצ'

ספקם – מלא חטויונם, מסתיהם מחלד
– והמתים מזקנה, ולא עקב עון, היה
חלקם עם הצדיקים בארון החיים.

חיים מוכתח גָּמְלָה גָּמְלָה
– לעולה במעלות התורה גָּמְלָן סור
סחוך – מגיהנם, אך אליהם יפדה
גָּמְלָה, פטור – מעובדות פך, וכי
עד גנץ, פטור, יטום, כי – שהרי
בר מצוה ותורה אויר יש בנו והם דרכ
חיהם בעבורנו.

חיהם, מספר החיים ימחו, אדים (גב')
ומואב הגבויים – המתוניים, ואשר
לבול עץ – לנתק עץ פוגדים = וקדומים
– משתוחים ומאליהם – נהגים
בו מעשי אלהות, ביל' יוזן – שלא
יקבל חנינה רשות המתכו אלא דין
בשלוחים – שיבאו קעו וסופה, כי
חרף פערכות אליהם חיים.

חיהם נשבעת בו – בחיי ה' נשבעת
מקודם לאברהם אבינו שלבך חזיך
– ליצחק תונו ייך כדי שיחיה בכמו
לנוחו שער אויביך כמאמר (סאה"כ:
๓): יירוש זרעך את שער אויביך,
אנפת – כעסת עלי והגליגני, וכפער
גולמי עלי, ותמה תשוב כרך מהרין
אפק ותנחמני על כן או אורך, כי כל
טובת הפקך מנוגנת החיים הוא למפען
ישבחון.

חיהם החיים האמתיים שיש בהם
שובע שפחות – שמחה שאין לה קץ
וחכלת היה לumed כארה אוראה
את פניך נזראות ייחד עם הצדיקים
הנהנין מיזה השכינה. חדש ייטו
קדם. בבנין נאה של בית המקדש
שהכל ידעו בתשואות למראות
וראמרו: חן חן. תשוב תרחמננו, ד'
אליהם צבאות ותן לנו חיים כי מפטן
תוואות – מקור החיים.

**מלא ספקם. מחתמים מחלד
חלקם בתיהם:**
חיים למעלה למשכיל למטה سور
מחרך. אך אליהם יפדה גָּמְלָה
מפרק. וייחי עוד לנצח ליטאים
ארך. כי נר מצוה ותורה אויר
ודרך חיים:

חיים מספר ימתו גָּמְלָה זמו אב
הגבאים. [לבול עץ סוגדים
וקודים ומאליהם]. ביל' יחן ר' שע
הטראכה ידוע בשלוחים. כי תרף
מערכות אליהם חיים:

חיים נשבעת בו לבנק יחיד.
שער אויביו להנחילו תفة
בירך. אנפת ותשוב על בן
אויך. כי טוב מסך מחתים:

חיים שבע שמחות את פניך
נראות. תרש ימינו חן מן
תשואות. ישבוב ירחמןנו יהזה
אליהם צבאות. כי מטען תוצאות
תימים:

חַיִם עַל הָאָדָמָה יְבֹשֶׂר עַמְךָ
מִמְעֻנוֹת. וְתִשְׁלִיך בְּמִצְלֹות יְם
חַטָּא וְעֻנוֹת. לְבָטָהוֹר בְּרָאֵי
לְנֵי וְהַמְצִיאָנוּ חֲנִינֹת. אָרָך יָמִים
וְשָׁנוֹת חַיִם:

חַיִם פִּי צָדִיק וּפִי רְשָׁעִים
מִחְתָּה. בְּקָצְבָּד מַלְחָמֹות וְשָׁלוֹם
וּפְלִצּוֹת וּבְעָתָה. שְׁבָע וְרוֹזָן וְחִיל
חַתִּים וְהַפּוֹתָה. הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלה
וּבְמִרְתַּת בַּתִּים:

חַיִם צָדָקָה וּבְבּוֹדֶת תְּגִידֵל לִיְפָה
בְּתִרְצָה. הַזּוֹרָעַת חַסְדָּו וּקְוֹצָרָה
בְּלִי שְׂמֵחָה. הַבּוֹגָן צָדִיק יְהֻנָּה
וְגָדָר פְּרָצָה. רַזְקָה צָדָקָה וְחַסְדָּה
וּמֵצָא חַיִם:

חַיִם קְיִיטִים תְּגִיהַלְנוּ וְחַבְטָה
וְגַדְעַת בְּמִזְעָצֹות. שְׁשָׁן וְשְׁמַחָה
תְּגַשְׁמִיעָן מִעֵיר חֹזּוֹצָה. וְהַעֲבָר
מַעַלִי עָזָן וְהַלְבָשָׁן מִתְלָצֹות.
אָתָה לְךָ לִפְנֵי - זֹהֵה בָּאָרֶץ
חַתִּים:

חַיִם רָאה עַם סְגָלָתְךָ בְּקָדָם
לְמִתְחֹזֶב. לֹא תְחַפֵּץ בְּמֹות הַמְתָת
עַד דִּיחֹזֶב. נִשְׁבָּר וּנִרְבָּה לִפְנֵיךְ

חַיִם עַל הָאָדָמָה כֹּךְ יְבוֹשֶׂר עַמְךָ
בְּפָסָק הַדָּן מִפְשָׁנֹת - מִמְעָן קְדוּשָׁן,
מִן הַשָּׁמִים, וְתִשְׁלִיך בְּמִצְלֹות יְם חַטָּא
וְעֻנוֹת, לְבָטָהוֹר בְּרָאֵי חַרְבָּה וְסִלְקָה צָן
הַרְבָּה וְהַמְצִיאָנוּ חֲנִינֹת - שֶׁנִּמְצָא צָן
לִפְנֵךְ, וְזֹן לְנוּ חֲנִינה חַנָּם - אָוֹרֵךְ
יִמְפַס וְשָׁנוֹת חַיִם.

חַיִם - מָקוֹר חַיִם נָבוּע פְּשִׁי צְדִיק
- כִּי בְּצִדְקָה אָמֵר פַּיו מִבְּאָחָד חַיִם
בְּעוֹלָם, וְאַילוּ פַּי רְשָׁעִים מִחְיָה
- מִבְּאָיָם הָרָס לְעוֹלָם, וּלְכָן בְּעַמְּדָן
כְּדִין וּבְקָצְבָּד - כְּשַׁאתה קוֹצֵב בְּרָהָה:
מַלְחָמֹות וְשָׁלוֹם, פְּלִזּוֹת = וּבְעַתָּה =
וּחִיל - לְשׁוֹנוֹת בְּהַלָּה, שּׁוֹבֵעַ וּרוֹן,
הַחַיִם וְהַמוֹתָה - וְהַמוֹתָה - הַכְּרָכָה
וְהַקְּלָלה, אוֹי, וּבְחָרָת עֲכָרָנוּ שִׁיאָה
חַלְקָנוּ בְּחַיִים.

חַיִם, צְדִיק וּכְבּוֹד תְּגִידֵל לִישָׂרָאֵל
שְׁנָאָמֵר עֲלֵיכֶם (שְׁחִיש ג: ח): "וְתָהָא אֶת
רוּעִיתִי תְּהִרְצָה" - הַקְּבִּיה, מִקְלָתָה:
יִפָּה אֶת רְעִיתִי כַּשְׁתָּרְצָה וְצִדְיָה לְיַלְלָה:
הַוּרָעַת חַסְדָּו וּקְוֹצָרָה בְּלִי שְׂמֵחָה
- עֲוָשִׂים הַחַסְדָּו וְהַצְדָּקָה בְּגַעֲנָה, בְּלֹא
לְבִיָּש אֶת הַנוֹקְקִים. וּלְכָן אֶת הָהָר
תְּכִגּוֹן - תְּעִמֵּיד עַל מְכוֹנוֹ אֶת הַצְדִיק,
וְגָדָר פְּרָצָה - וְתִמְלָא חֹסְרוֹנוּ, שְׁהִרְיָה
כָּבָר נָאָמֵר: "יַרְחֵף צְדִיק וְחַדְפֵי יִמְצָא
חַיִם".

חַיִם קְיִיטִים - תְּנַחֲלֵלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה
שְׁנָתָגָה בְּחַכְמָה בְּדִעתָה וּבְעַמְּדָה וְשָׁהִיא
נוֹהָגָה חַיִם קְיִיטִים לְעַשְׂתָה, שְׁחָן
וְשְׁפָחָה תְּשִׁפְחָע בְּכָרֵי יִהְוָה וּבְחַזְוֹצָה
יְרוּשָׁלָם וּלְקָרְאָת הַגָּאֹולָה הַעֲבָר מַעַל
שְׁוֹן וְהַלְבָשָׁן אֲוֹתִי מִחְלָצֹות - בְּנָדִים
נָאָם - מִשְׁלַׁל לוֹכְרוּת, כְּשִׁיטָה הַעֲוֹן
יְדָאוּ הַחַכּוֹת, לְמַעַן אַוְחָה וְאַתְּהָלֵךְ
לִפְנֵי הָהָר בְּאָרְצֹות הַחַיִם.

חַיִם רָאה לְתֹהֶם לְעַם פְּנַלְתָּךְ, כְּקָדָם
לְמִתְחֹזֶב - לְהַשִּׁיבָה כְּבוֹדָם כְּבַיִם קְדָם,
לֹא תְחַפֵּץ בְּמוֹת הַמְתָת, מֵדִיתָוב
- עַד שִׁישָׁב בְּתוֹשָׁבָה. לֹא נִשְׁבָּר =
וְנִדְכָּה, לְפִנֵּיךְ הַשּׁוֹב - נִחְשָׁב בְּעַיִינָךְ

סליחות לערב ראש השנה

קטט

הופך, והמגעים לדרוגה זו נאמר עליהם: "קדוש יאמר לו כי הכתוב חיים" ויכתבו לחיה העולם הבא. משיח בן דוד.

ח'ים שאיל - בקש חיים עברו משיח בן יוסף שנחר, נתת לו - ונענית לו ט', ח'יו פיטויים - חזקנו משתי פורענות שערבו עליינו, משתי מקדשות שחרכו וייה גדו כבשו של המשיח בוכות ישועך ויחזרו כבודם של ישראל ביפת פיט פיטים - כמו שהיה להם בעת שעלו לרגל, רכוביב (שיש' ז, ב): "מה יפו פעםך בעיליט".

שנאמר על בית המשיח: "יהיה ביום

"ע' חיים תאוה באה" - כשהאתו של ה' באה, כלמר שעשו רצונו ושבו בתשובה, או' ע' חיים היא לישראל, ח' פולח אל הטהותיכם. תשפייך ותקיים: "וואת רוחי אתן בקרכט" - שניע תחיית המתים, לאמר, מצאתי כופר - כפה, רציתך אתכם כי אתם הדקיכם בה אלהיכם, חיים היו לכם. חיים מפרק יתנו האל, ויל וה פמכה יונתך - ישראל, המשוכה אחריך להדוךךך - לעשות מצוחך בדת וכלהפכה, ובשבר זאת תכיאנו להר ציון ותשיב המלוכה, כי שם צוה הוא את הברכה חיים עד העולם.

ח'ים מפטנו נוחיל ולישועתו קיינו. ריחיב ה' לנו ופרינו.

פעמים - رجالים כמשיח (ישעה כו, ז) ירגלי עני פעמי דליים, (ככל הענין במילים שנותן, דרייך).

(ח) פ"ס הגמלן נטול (גב), פט רכן מזיט ק' דה פטמד לאגולם גמара ממיין, מומר לט פקכ"ה: שאיל פטני דבר ומקן לך... סטממר (פסלט, ג): "עטל ממיל וממאנ גויס נמלך", וככין שאה משיח בן יוסף שנחר, אופר לפניז: רbeschע איני מבקש מפטך אלא חייט, מומר לו: טיט, עד עטל ממילך כדר מאגנון פלך דוד ליכן זינאלר (פס, כה): "קיטס עטלאן מנקה נז".

חשיבותם: חשוב הטוב. קדוש יאמר לו כל הקחווב לתחים:

ח'ים שאיל מפטך נחתה-לו חייו מיטומים. גדורל בבודו בישועתך ביפת פיטים. השקיפה מפטען קדרשך מן השמים. ביום זהוא יצאו מים חיים:

השקיפה מפטען קדרשך מן השמים וקיים לנו הפסוק שנאמר על בית המשיח: "יהיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים".

ח'ים תאוה באה סלה אל חטהותיכם. תשמייך ואת רוחי אתן בקרכטם. לאמר מצאתי בפר רציתי אתכם. ואם תדקיכם ביהזה אל-היכם תיים: ח'ים מפטך האל סמבה יונתך הטעובה. אחריך לדעךך בך ברחה ובלבנה. תבייטה להר ציון ותשיב המלוכה. כי שם צוה

יהזה את-הברכה תיים:

ח'ים מפטנו נוחיל ולישועתו קיינו. עחה ירחיב יהזה לנו ופרינו.

סליחות לערב ראש השנה

**יהיינו פיוימים ביום השלישי
יקימנו. אנחנו אלה מה חיים
בלנו חיות:**

פיוסיים, ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו פסוק הוא בחושע (ב), ופירוש רשי, יהויט מופיים – יהזנו מושת פורענות שעברו עליינו, משתי מקדשות שהרכו, ביום השלישי – בבני בית השלישי יקימנו, ונחיה לפניו. מקיים אנחנו, אלה מה החיים, שבולגנו נכה לנו בעדנו חיים.

אל פָּךְ יוֹשֵׁב עַל-כֶּסֶף רְחִמִּים, מַתְנַגֵּן בְּחִסְדָׁוֹת מָוחָל עֲזֹנוֹת עַטָּו,
מַעֲבֵר רָאשָׁוֹן, מַרְכָּה מַחְילָה לְחַטָּאים וּסְלִיחָה לְפּוֹשָׁעים,
עוֹשָׂה אֶצְקָות עַמְּכָלְבָשָׂר וּרוֹתָה, לֹא בְּרַעַתָּם תָּגָמָל. אל הַוְּרִיתְלְטָ
לוֹמֶר שָׁלַשׁ עֲשָׂרָה, וּוְכָר לְעֵנָם בְּרִית שָׁלַשׁ עֲשָׂרָה, פְּהַדְעָת
לְעֵנָם מִקְּרָם, כְּמוֹ שְׁפָטוּב וַיֵּידַר יְהוָה בְּעֵנָן וַיַּחֲצַב עַמּוֹ שָׁם וַיַּקְרָא
בְּשָׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל-פְּנֵז וַיַּקְרָא:

יְהוָה | יְהוָה אֶל רְחוּם וְתַנְעֵן אֶרְךָ אֱפִים וּרְבִיחָסֶר וְאֶמֶת נְצֶר
חַסֶּד לְאֶלְפִּים נְשָׂא עָזָן וּפְשָׁע וּחַטָּאה וּנְקָה: וּסְלִיחָת לְעֵנָנוּ
וּלְחַטָּאתָנוּ וּנְחַלְתָנוּ:

סְלָח לְעֵנָנוּ בַּי חַטָּאנוּ. סְמָח לְעֵנָם פְּלָבָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אֶתְהָ
אֶרְצִי טָבוֹ וּסְלָח, וּרְבִיחָסֶר לְכָלְקָרָאֵיךְ:

לְקָה רְנַשׁוּ נְיָם וְלְאַפִּים זְהִרְדִּיק: לְטָה יְהוָה תַּעֲמֵד בְּרוּחָק פְּעָלָים לְשָׁתָות
בְּאֶרְךָ: לְקָה לְנַצָּח תַּשְׁכַּח טְעֻמָּט לְאֶרְךָ בְּמִים: לְקָה יְהוָה תַּעֲנֵה טְשָׁלָום
נְפָשִׁי:

כְּרִתְמָ אָב עַל בְּנֵים כָּן תְּרִתְמָ הָנָה עַלְיָנוּ: לְיְהוָה תִּשְׁוֹעָה עַל עַפְקָה בְּרַכְתָּךְ פָּלָה:
יְהוָה צְבָאוֹת עַפְקָה מְשַׁאֲבָב לֹט אַלְפִי יַאֲקֵב סְלָה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר אֶרְךָ גַּפְתָּ
בָּה: יְהוָה דָּוְשִׁיא. הַפְּלָקָה יַגְנֵן בְּיּוֹמָקָרָאָנוּ:

לו שלמוני. ע"פ א"ב וכוראו חתום מחברו (רכנו) שלמה בן מנחם חזק

**אַל-הַיָּנוּ וְאַל-הַיָּאָבוֹתָנוּ
שָׁלַשׁ עֲשָׂרָה מְהוֹת הַאֲטוֹרוֹת
בְּחַנִּינָה. נָא בָּל מְדָה**

בָּאָרִיךְבָּ

שְׁלַשׁ שָׁרָה מְדוֹת בְּשָׁה שָׁה
אֲפָרוֹת בְּחַנִּינָה – בְּמַהְנָנָה, בְּרִית
כְּרוֹתָה לְעֵנָן שָׁאַנְן חַדְרוֹת רִיקָם רַהַ
... וְלֹכִו אָנוּ מְכָלָשִׁים מִרְבָּ: רַכְשִׁיעָ

נא עם כל מידה נכוונה^(א) שתעתמודו לנוין ותבקש עבורינו מהילה הפסיכים עצם במחילהך ומחל לנו, כאשר אהלה – ארעה פני מלבי בחתינה, ואבקשן לחש וכות עבדו ישראל הכהנים – המכונים וקרואים שוננה, פלטם – הצלים מכל רשות בזאת השנתה.

אם אשפטם של ישראל גדרה עד שפי רום – שמי מעלה וכובכיהם, נא כל מידה נכוונה הפסיכים עמה במחילון כאשר אבקש ורוחמים לעליים כדי ל'כט' מהם מה שכחוב בגוירות התוכחה יסיטם לך: אמרתי אפאייהם – אכלם, למען לא יאפרו הנויים איה נא אליהם.

אם כל כך נברעו העונות, ועצמו – ורבעו, עד שאי אפשר לפסרם; נא כל מידה נכוונה הפסיכים עמה במחילון, ואית העונות דודה אותו ה' מלפני וחותרים – גנום תחת כס האכבד. דובובי – דברי, הנאמר בשוו צעקה, ומה שניין אומר בתחן – בתפללה יג��ם ל'כט' מהם את הכתוב בתוכחה (יסיטם לך): אסתירה פניהם, ברכותם, גמלותם, גטה הד תעמוד בראוק, תלמידים עיניין מאנתנו בעות זרת.

אם השו – אף אם פשעו ל'פניהם במצוות פניהם ופזה נחשוה – בחוץפה, נא כל מידה נכוונה הפסיכים עמה

גבונה אהלה פני מלבי בחתינה. להפש זכות בניים קרואים שוננה. מლיטם מבלערוזות בזאת השנה:

אם אשפטם גדרה עד-שפוי רום ובוביביהם. נא בל מידה נבוונה אבקש רוחמים עליהם. לבטם מהם בחרוב אמרתי אפאייהם. לפה יאמزو הגוזים איה-זא אליהם:

אם גברעו עזנות ועצמו מלספירה. נא בל מידה נבוונה רחה אותם יהזה להסתירה. דבובירען בחתן לבטם מהם בחרוב אסתירה. לפה יהזה תעמד ברוחק תעלים לעות בצרה:

אם דהען פני מלכם בעזות פנים ומצח. נא בל מידה נבוונה אהלה

פניגת אפרת

לו. מידה נכוונה – מידות ההורמים היא נכוונה לשבים, (ערה-יב). קרואים שוננה – עשה-יב: אני חבעל השון שוננת העמקים, (שהה-ב, א). דובובי – מלשון: דובב שפתינו, יושב-

פניגי חיים

(א) פנסום נסמייד: "על מדה נכוונה מל מלך נמיינע", מל מזות ענטום זא גולדא כפיפה למלה-מיסים لكن דעת פנסום. עיין מה צפטעו ננטול "ספיעא למלה-לטב". מל ענדין קפה לאכין מל סטומט צפטעו: "על כל מדה נכוונה מל מל נפער צפורה זא מוקה נסמייק גולדמר נספור היפוי": "על כל מדה נכוונה הפסיכים עצם במחילהך", והטלור טול: "על כל מדה נכוונה פקסים פעם גומילען לאלער מללה פיי מל מל נמיינע. מדה נכוונה – מלה הרוחנית ורואה וחוויה נסדים נמזונה מללה. ומלא געולם קיס זעליגלען דיל ער פטולם ממיאס".

לו בפצתן. ונפשי שפבי כפמים
לבעך נבהיארם זח. למה אליהם
ונחתת לנצח:

אם-זדונות השיאו לב טפש
ונשחץ. נא כל מדה נבונה חלץ
אתכם יהעה מפחץ. הייש ובא ושה
קיל נחץ. למה קזר אתההלך
בלחין:

אם-טפלו שקר בהגנה ויהוות
לעטך. נא כל מדה נבונה ירידות
הזובר ממעיטיך. יתגלולו רחמייך
על שאירית עטך. למה יחרה אפה
בעטך:

אם-יבבדו און לסלף מני הערך.
נא כל מדה נבונה אלחש על-עמי
בערך. ונפשי שפבי לבעך פנוי
קונך וצורך. למה פרצת גדרית
וארוה בלעובי דרכ:

אם-ימרו ברב-פשתם לצור
מלבי וקורוי. נא כל מדה נבונה

במחליקן כאשר אתחנן לו בפצת
- אתחנן לו בלב נשבר, ונפשי שפבי
כפמים לבעך, נכחפני ה', הגקרוא שהש
ה, ז: יזרוי זח ואודום, ואמרי לו,
נפשי, למה אליהם זחתה - זעתה
אוונו לנו.

אם זדונות השיאו - פתו לך טפש
ונשחץ - גא ויהיר, נא כל מדה
نبונה חסכים עמה במחליקן, שהרי
נתפתנו, והלץ - הוציא אותו מהפחץ
- ממכת הרוג, חיש - מהר ובוא ושא
קיים הנגולה, לבקש גלויזמו בנחץ
- במחירות, למה קדר - למה כאבל
הלבוש שחורים אתהליך בלחץ האיבר,
הלווח עלי.

אם ישראל טלו שקר - עשו מעשי
רמיה בהגנה והוות - בדברו ומכחשה
רעיה לשטר - נגרך, נא כל מדה נבונה
חסכים עמה במחליקן, שהרי יידיות
היתה לך לישראל, שהם בני זיד
- בי אברהם, ולכך תזוכר ינסעתייך
וכשותכו, תגשוו רחמן - יפהן
הגכלג, מחרון אף לוחמים על שאירית
עמך, למה ה' ירצה אפה בעטך.

אם בכבודו אונט משמעות תוחחות, כדי
לסלף - לעקם פני דרכ - את דרכ
ה, נא כל מדה נבונה חסכים עמה
במחליקן כאשר אלחש - אתפלל
על עמי בערך - כשאסרדו ואעורך
תפליחי, ונפשי שפבי, בתפללה, נבר
נכח פני ה', שהוא קוין ואזרע
- ייצרך, למה פרצת גדריה של כרם
ישראל ואורה - ולקטו ממנה נפשות
ישראל כל שבורי דרכ.

אם פרדו עמך ברוב פשעם, לזכור
ישראל שהוא מלכי וקדושי, נא כל
מדה נבונה חסכים עמה במחליקן

(שהיש ז, ז. מצח - ענן פתיחת הפה בהרמת קול, (מעדרות, ישעה נר, א). מצחו - ענן
שבירה, (דחק, מיכה ג, ז). והתחינה בפצת - עניין תפלה הפה בלב שבור.

וין נצחי (נמלטם ג, ט) ללה און בטולם מפקיס, הקדים מDat למומיס ואמפה למדם אדין,
(מ"פ כל ספ"ג).

כאשר נשוי תבקש شيء נועם שכינית
ה' עליהם. ג' נורא מרום וקדוש, בشرط
- בתפלה אליו, נפשו, תדרשו וא"כ
למה ה' תונח - תמאס מלשאול
לשלאם נפשו.

אם פרו - סרו מן הרוך ומדדו
כפרה סורה, המעוותת עצמה לפירוק
מעליה על המחרשה, הר שעשנו
זאת פרובות ירים ויטים שהאריכו
בבלות, לכן נא עם כל מודה נכוונה
חסכים עמה כמחילוחן כאשר אשא עין
לטודוטים - לישוב בשמיים, וועל עמי^ו
שם פשטו עמיים - המעת שבעםם,
אפקה - אפקה פה בתפלה ואבקש:
למה לנצח תשבחנו תמננו לאורך
ימים.

אם פשעים עצמו וגברו מאד כתלא
- כתל גבוח, נא כל מודה נכוונה
חסכים עמה כמחילוחן כאשר אפקף
קיי בתפלה ל'הפל'א - לבאר את
אפרק הזרותה - ללא סיג, את
י"ג המדות אשר נתחה לנו, מהות
ולהתפלל על שם אלה - עבור עם
זה, והרי הבטהנו שאין שבות ריקם,
וא"כ: למה תשיב ייך וימין פקרב
חיקך כליה - הוצאה ופשות ייך לקלבל
חפלחות.

אם קליקו ישראל במשיעים רעים
במיוז על מנת להרשות נא כל מודה
ניגונה חסכים עמה כמחילוחן כאשר
רחש לבי להושיע - אחപל מקירות
לבוי לשועה, קומי רוני - התפללי
בכילה - בгалות לאי המושיע. למה תהיית
הישועה, למה אי אין קם להושיענו
וכביכל הנך גראה לנו כאיש נדום
- נכהל (ב), בגבור ליא יוכל להושיע
למרות גברותנו.

אם אפנס באמת שבו כלום כלוב ונפש
לחילוחך - לבקש מן מוהלה, נא
כל מודה נכוונה מיג' מודות, שאנו
אומרים לפניך. יתקבלו לפניך ולא
ישובו ריקם, ותפסיכים עמם - עם
כל מידה, שתעמדו לפניך לבקש

נפשי נעם עלייהם תבקש. לנורא
מרום וקדוש בעחר אליו תדרשי.
למה יתזהה תזנה משלום נפשי:
אם-ספררו בפירה מרוב עתים
וימים. נא כל מודה נכוונה אשה
עין לטרומים. על-עמי אפקה פה
מעוטי עמיים. למה לנצח תשבחנו
תעובנו לאורך ימים:

אם-פשעים עצמו וגברו מאד
בתלא. נא כל מודה נכוונה אפקף
קול להפלא. צרופה אטרחה
לחילות על עם אלה. למה תשיב
ידך וימינך מקרוב חיקך כליה:

אם-קלקליו מעשים להזוד
ולתקישע. נא כל מודה נכוונה
רחש לבי להושיע. קומי רני
בלילה לאל המושיע. למה תהיית
באיש נרם בגבור לא-זובל
להושיע:

אם-אמנים שבו כלם כלב ונפש
לחילותך. נא כל מודה נכוונה
תשפיכים עמם במחילחתך. ועשה

סליחות לערב ראש השנה

ארון למענק מהליזסלה לעזתך.
שוב לمعן עבדיך שבטי נחלתך:
רחמים ומחילה עכוננו, ומחול
לו בטהילתך. לטען, ארון, שתה,
טהר וטהר מעדתך, ואם אין לך עונה
למנינו, אי שוב מחרון אף לטען
שלשת האבות שהיו עבדיך ולמן י"ב שבטי נחלתך.

אל פָּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רְתִמִּים, מִתְנַגֵּן בְּחַסִידוֹת מָוחֵל עֲוֹנוֹת עַמוֹּן,
טֻבְרֵיךְ רָאשׁוֹן רָאשׁוֹן, פָּרְבָה מְחִילָה לְחַטָּאתִים וּסְלִיחָה לְפּוֹשָׁעים,
עוֹשָׂה צְדָקָות עַמְקָלְבָשָׂר וּרוֹתָה, לֹא בְּרַעֲתָם תָּגַמֵּל. אל הַוִּיחַדְלָן
לוֹמֵר שָׁלַשׁ עֲשָׂרָה, זַיְכֵר לְנָא הַיּוֹם בְּרִית שְׁלִשׁ עֲשָׂרָה, בְּרוֹדָעָה
לְעַטְמָקָדָם, כְּמוֹ שְׁבָתוֹב וַיַּדְרֵךְ יְהֹוָה בְּעַנְןָו וַיַּתְיאַב עַמוֹּן שֵׁם וַיָּקָרָא
בְּשֵׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהֹוָה עַל־פָּנָיו וַיָּקָרָא:

יהֹוָה | יְהֹוָה אֶל רְחוֹם וְתִמְעָן אֶרְךְ אֲפִים וּרְבִיחָסֶר וְאֶמֶת נָצֶר
חָסֶר לְאֶלְפִּים נְשָׁא עַזְן וּפְשָׁע וּמְטָאָה וּגְנָהָה: וּסְלִיחָה לְעַנוֹנָנוֹ
וְלְחַטָּאתָנוֹ וְנַחֲלָתָנוֹ:
סְלִיחָה לְנָא אֲבִינוּ בַּי קְפָאנוּ. בְּמַלְכֵנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אֲדֹנֵי טֹב וּסְלִיחָה, וּרְבִיחָסֶר לְקַלְיָקָרָא:

לוּ פָחָתֵין הָאָרוֹן

אַל־תָּבוֹא בְּמִשְׁפְּט עַמְנָנוּ. בַּי לְאַיְצָדָק לְפָנֵיךְ כָּל־
חַי: צְדָק וּמִשְׁפְּט מִבּוֹן בְּסָאָךְ. חָסֶר וְאֶמֶת
יַקְרָמוּ פָנֵיךְ: מַלְפָנֵיךְ מִשְׁפְּטָנוּ יֵצֵא. עִינֵיךְ
תַּחֲזִינה מִישְׁרִים: וְהֹא יִשְׁפְּט־תָבֵל בָּאָדָק. וְלֹאַטִים
בְּמִישְׁרִים: רַחֲמִיךְ רַבִּים. יְהֹוָה בְּמִשְׁפְּטֵיךְ חִינָנוּ:
הַנְשָׂא שִׁפְט הָאָרֶץ. הַשְּׁבָגָזָל עַל־גָּנָאים: בַּי יְהֹוָה
שִׁפְטָנוּ יְהֹוָה מַחְקָקָנוּ. יְהֹוָה מַלְבָנָנוּ הוּא יוֹשִׁיעָנוּ:
חַלִילָה לְךָ מִעְשָׂת בְּדָבָר הַזָּה. לְהַמִּתְ צְדִיק עַמִּ
רְשָׁע. וְהֹוָה בְּצִדְיק בְּרַשְׁע. חַלִילָה לְךָ הַשִּׁפְט כָּל־
הָאָרֶץ לְאַיְצָה מִשְׁפְּט: סִגְנֵין הָאָרוֹן

לְחַ פּוֹמּוֹן. חֲתֻם בּוֹ שֶׁמֶן מַחְכְּרוֹ (רְבָנָנוֹ) שֶׁלְמָה חֹזֶק וְאָמֵץ

בָּאָרֶץ יַצְקָבָב

— שׁוֹפְטֵה הַיְיָ אֶת כָּל הָאָרֶץ וְאֶתְהָ —
— עַם דָּרִיהָ, הַיּוֹם בְּמִשְׁפְּט יְעַמֵּד, נָא
חַיִים וְחַפֵּד תָּחָבָר עַל עַם עֲנֵי — עַל
שְׁוֹרָאֵל (א) שְׁמָמְנָתָים עַצְמָם, הַגְּמִיד
— תָּחָבָר, תְּפָסָק דִּינָם לְחַיִים. וְאֶת
תִּלְתְּלָת הַשָּׁחָר שָׁאנוּ מַתְּפָלִילִים בְּמִקּוֹם
קָרְכָן שְׁוֹהָה, תְּעַמֵּד (ב), וְכַשְׁלָת
הַבּוֹקֵר תְּחַשֵּׁב, אֲשֶׁר גַּעֲלָת הַתְּפִיד
שְׁהָרִי תְּפִלוֹת כָּנֶגֶד תְּמִידִים תְּקִנוֹם
(רכוכו ט). .

יַגְשֵׁשׁ צְדָקָה — הַיְיָ נִקְרָא לִובֵשׁ
צְדָקָת בְּיּוֹם זֶה, מִכָּל פָּרוֹתָה וְפָרוֹתָה
שִׁירָאֵל עוֹשֵׁין צְדָקָה הַקְּבִּיה מִצְרָפָה
וְעוֹשָׂה לְבוֹשׁ כְּשִׁירָה (עֲמִים) וּמִמְּפָה
— וּמִמְּעַטָּף בָּוֹ, כִּי שִׁיכְרוֹ לְפָנָיו
וְכְיוֹתָהָם. וְלֹא גַּבְדְּ דִוְרָוֹן — וְהַשְּׁבָח
שְׁאָעֵפֶן שָׁאַן בִּידָינוּ מִשְׁעִים אַתָּה
וּכְרָבָה הָאֱבֹות שָׁהֵם יִשְׁנִי חֶבְרוֹן, וְהֵם — חָכָות אָבוֹת, יַעֲלוּ לְכָרְעָם דִּינָנוּ לְטוֹבָה גַּפְנִי
הַתְּפִיד, חִכְרָנוּמָם יַחֲקִבָּן כְּשִׁלְתָה הַתְּפִיד, בָּרָה (ח), בֵּית הַלְּל אָוֹרִים:

שְׁפָט קָלָדָאָרֶץ וְאוֹתָה

[נִיא וְאוֹתָנוֹ] בְּמִשְׁפְּט
יְעַמֵּד. נְאָתִים וְחַסְדָּר עַל־עַם עֲנֵי
תְּצִימִיד. אֲתִיחַתְּפָלָת הַשְּׁחָר בְּמִקּוֹם
עַולָּה תְּצִימִיד. בְּעוֹלָת הַבָּקָר אֲשֶׁר
לְעַולָּת הַתְּפִיד: .

לְוָבֵשׁ צְדָקָה וּמִמְּפָה לְקָדְלָבֵד
הַיְהֹרָן. אִם אַיִן בָּנוּ מִצְעָשִׂים זְכָרָה
יִשְׁנִי חֶבְרוֹן. וְהֵם יַעֲלוּ לְזֶבְרוֹן לְפָנֵי
יְדָעָה תְּמִיד. בְּעוֹלָת: .

— רָובָח סְדָה —

מִפְהָה גַּפְנִי חַסְדָּר לְהַטּוֹת אִישׁ
אַלְעֹזָר אָוּרָם: כּוֹבְשׁוּ וּפְרִישָׁי כּוֹבֵשׁ
(— מִפְהָה) אֶת כָּבֵף המְאֹנָנִים של זְכוֹת
וּמִכְרִיעַן אֶת הַעֲוֹנוֹת כִּי לְהַטּוֹת אֶת
דִּינָוּ שֶׁהָאִישׁ תְּחִיה, וְעַתָּה גַּם אֶת
עַמְּרֵךְ לְחַסְדָּר הַתְּהָה, גַּמְלָן גַּם עַלְיוֹן חַסְדָּר
וְהַהָ, כְּתוּב לוֹ תְּוִי חַיִים (א) אַתָּה
וּסְמִן שִׁיצָא דִינָוּ לְחַיִים, וְהִיא הַתְּזִוְעָן מִצְחָוֹת טָמֵר.

מִפְהָה בְּלִפְיִי חַסְדָּר לְהַטּוֹת אִישׁ
לְתִתְהָה. עַמְּקָדָךְ לְחַסְדָּר הַטּהָה גַּמּוֹלָן
נָא עַלְיוֹן וְהַהָ. בְּתַבְבָּתְיְוִיחִים וְהַהָ
עַל־מִצְחָוֹת תְּמִיד: בְּעוֹלָת

מִגְּלַת אַפְתָּר

לְחַ. עַם עֲנֵי — עֲנֵי בְּמִצְחֹות (עֲרָהָב). עַיִן לְעַיל יְהָ, אִ. יִשְׁנִי חֶבְרוֹן — תְּוֹאֵר לְאָבוֹת
הַקְּבוֹדִים בְּחֶבְרוֹן.

פְּגִינִי חַיִים

(א) סְנַלְמָר (דְּכָרִיס, ג): "סִי קְמָה מִעְמָט", וְכִמוּ סְנַלְמָר הַכְּרִיס: "וְוָנְכִי מְלָמֵם וְלֹא מְלָמֵם". וְדָלָס נְמוּלָן (כִּיר פְּמַ"מ, ח), מִיר יִמְקָן: כָּל מִקְשׁוֹ סְנַלְמָר:
לְלַיְיָ וְלַפְנִי — בְּדָרְלָן הַכְּמָמָן מְדָנָן.

(ב) כָּמוֹ אַדְלָטוֹן מְזַיְלָן "וְיַגְעַל מִלְמָה פְּרִיסָם פְּמַטְיָ�וָן" מִיר נְטוֹ: מֵי מַעְלָס מְוּסָם פְּרִיסָם אַחֲרִיטָם מַקְרִיבָן
לְפִיכָן, פְּמַטְיָס חַלְטָן מַמְפָלָן לְפִיכָן, (ילְקָ"ט מִ"עָ וּדוֹ פְּקִילָן).

(ג) מִפְסָחָה הַמְּקוֹדֶשׁ (יְהֹוקָמָל, ט, 7): "וְיַהְמִיחָה מַיְיָ נָעַל מִזְמָתָה סְלָנְטָס", וְדָלָטוֹן מְזַיְלָן (סְנַמָּה, ח), מִיר
קְפִיכָה גְּנַכְּרִילָן: נְלַקְנָדָס עַל פְּצָחָן עַל דִּיקָס תָּוֹ אֶל יְזָהָרָן צְסָס מְגַלְיִי סְנַלְמָה, וּמְלַיְיִהְעָן
מִיְּזָהָרָן דָמָר דָמָר: תְּרִיוֹת תְּחִיה.

**הימיה ברכז'ן אַתְּצִיּוֹן עִיר
קדוש'. וגתה יְד וָשֵׁם בְּבִיתֶךָ
לְמַקְדֵּשִׁי. וְעַרְיכַתְינֶר לְבִנְיִישִׁי**

להעלות נְר תְּמִיד: כְּעוֹלָת

היטיבה ה' ברצונך לבנות את ציון – בית המקדש שכבה קדושי, ונתת יד ושם – מקום חכורת, בכיתה פ' מקודשי – לצדיק ישראל – שיעמדו ישראל, כבבר, במעמדם בשעה שהכהנים מוקבים קרבנות, ויריכת נר – והקמת מלכות דוד בן ישע, והעלות בנהימ' נר תפיד ע"י הכהנים, כמו שעשו בעבר את עלת הבוקר אשר לשעת התפיד.

**חֻזְקָנוּ וְאַמְצָנוּ לְבַבְּכֶם עַמִּי בָּאֵל
מְעֹזָנוּ. וְעַדְזָתוּ בִּיתַתְנֵצְרוּ נִסְמָאֵת
וּלְעַטְתֵּזְנוּ. וּבְפִרְבָּר בְּעַדְיַתְתָּאַתְיכֶם
וַיּוֹכַר רְחֵם בְּרִגּוֹן. דְּרָשָׁו יְהֹזה וְעֹזָו
בְּקַשׁ פְּנֵיו תְּמִיד: בְּעַולָּת הַבָּקָר
אֲשֶׁר לְעַולָּת הַתְּמִיד:**

הזקן ואמצנו – ובכן, עמי, חזקו ואמצנו פ' בכוכב אל משוו – בה' המזוהנו, ומדתו כי תנזרו – ואם תשמרו מצוות נס את זו – את שמירת התורה, יעדיך ה' השפטת זו – נגד חטאיכם, ואו יכפר בעשhot האתיכם, ויזכר ל'رحם'(ה) ברינו. דרשו ה' ושווא – ותוורוג, וגם בקשׁו פנוי תפיד בתפלה, בכל יום חמץן טדורם בשעת הבוקר אשר לשעת התפיד.

אל פ'ך יושב על-בְּפָא רְתִים, מְתַנְגֵג בְּחַסִידָות מָוחֵל עֲזֹנוֹת עַמָּנוּ,
מִבְּעִיר רָאשֵׁון רָאשֵׁון, מִרְבָּה מִתְּלִילָה לְחַטָּאים וְסָלִיחה לְפּוֹשָׁעים,
עוֹשָׂה אֶזְקּוֹת עַמְּבָלְבָשָׂר וְרוֹתָה, לֹא בְּרַעַתָּם הַגָּמָל. אל הַוְרִתִּילָנוּ
לְוֹטָר שְׁלַש עֲשָׂרָה, וַיְכַר לְנָן הַיּוֹם בְּרִית שְׁלַש עֲשָׂרָה, בְּהַזְעָף
לְעָנוּ מְקָדָם, כְּמוֹ שְׁפַטְתֵּב וַיְדַר יְהֹזה בְּעָנוּ וַיְתַיצֵּב עַפְנוּ שְׁם וַיְקָרָא
בְּשָׁם יְהֹזה:

וַיְעַבֵּר יְהֹזה עַל-פְּנֵיו וַיְקָרָא:

יהֹזה | יהֹזה אל רְחוֹם וְחָנוּן אָרְךָ אָפִים וּרְבִיבִיחָסֵר וְאַמְתָה נָצֵר
חָסֵר לְאֲלָפִים נָשָׁא עָזָן וְפִשְׁעָז וְחַטָּאתָה וְגַנְקָה: וְסָלִיחָת לְעֲזֹנוּ
וְלְחַטָּאתָנוּ וְגַנְתָּחָנוּ:

סְלָח לְנָא אָבִינוּ בַּי חַטָּאנָנוּ. סְתָל לְנָן מְלָכָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אָדָן טֹב וְסָלָח, וּרְבִיבִיחָסֵר לְבִלְקָרָאֵיךְ:

(ד) ועוד יט לפיכך למיוחד פ"ט (מקוק ג, ג): "ברונו רחם מוכלו" ופליכת הילדיין על דרכן, ורחם תבמ' מתרל אברהומ, מפנן זה מה, כלומר אויר לאס נרים ח'רלטס, ו聆听 נ mammel ג'טוויס (לט'יס ג, ג): "חרם" מומיום ר'סיה, ענפליין מומייח' ה'ג'ר, וולס י'וואר נמסטוז' י'ס' ד'ה'ס' ח'ס': "ג'ויגן" מס' מוכלו". מקורי ד'ג'י' נמלל מוק'ן (ג). ואנטשיס פ'עןין, סדוקה מס' נילס' נילין מן סטולס' ט' נס' פ'ס' מה לדימן נדילס (ג): מהר ר'י' נ' נ'ק', כיינ'-'ל'אַפְּלָס' וכ'יכ': 'ה'ג'ט' וכ'יכ': המליכו על מתקניות לרגנ'יא וצומונ' (ר'מ'ח') ח'נ'יס, (— דומאנ'יא דאברהם ר'מ'ח').

יופר אליהם אתי-בריתו אתי-אברהם אתי- יצחק ואת-יעקב: טרף נון ליראיו
יופר לעולם בריתו: קרבק אברקה וונקבה ארקה אתי-זאך בוכבי
הашם וכחול אשר על-שפת הים וירש ורץ את שער א-יבוי:

בריהם אב על בנים בן תרתם יהוה עלייטו: ליהוה הנישעה על עפק ברכתה פלה:
ויהוה צבאות עטפ טשגב לט אלמי ונקב קלה: יהוה צבאות אשר א-דם בו-עם
בקה: יהוה הוושעה. הפלך יעננו ביחס-קראנ:

לט עקידה. חתום בו שם מחברו (רבנן) מרדי (בר שבתי) הארנו

באר יעקב

טפלתי אליו – ה' אלוי שהוא טפלתי
– מציל צורי – כחויirthי – מקלטי,
מסטור מצור ומגנוי וקרן ישע – מן
להושעני משגבני – מצודתי ביום
צורה, וביום אוני – ביום שני
מתאונן על צורתה. השכתי, פלך رب,
יחולותך – לבקש ממן, ואני רק לך
חוותה, בבור.

בוקר תוכר דרכם (א) עליינו, בעבור
חסד אברם, אב איתני שנקרא (טלט
ס. א.): "איתן האורח". אשר בחורתו
משום שהאטון בר היה הראש וראשון
לפआתים בה. זכור בריתו אשר כרת
עמו והושעני פטומתאי – מעונותי,
ה' בוקר תשמע קולי – ותענני.

בוקר דברת עמו (ב) להעלות לעולה
את יצחק, וגיטתו – על מנת שלם
יו פשכות – שכר עברו עמידתו
בביסין וכורות – וכורת עמו הברית
ליהיות לו – שיעמוד וכוחו למסחרת
עד סוף כל הדורות. אהבתו = ורציתו,

אל-הינו ואלהי אבותינו

טפלתי אליו צيري סתרי ומנני. וקרן
ישענו משגבי ביום צרדי
ואוני. השפטתי לחולתך מלך רב.
ואני לך יהוה שועתי בברך:

בקר רחים תובר חסיד אברם
אב איתני. אשר בחרתו זה אמין
בקד ראש למתאמני. זכר בריתו
והושענו מטמאתי. יהוה בקר
תשמע קולי בקר:

בקר דברת עמו ונשito לשלם
לו משברת. זברות עמו הברית
ליהיות לו למסחרת. אהבתו

פניני חיים

(א) לאס מוכול – "רלט' נימיטליך' הילטס". מיל"ב וגמילך נדילס (לג): ליטט ניליטט צאצלאט
על רפיח נסחוי. וכל קד"ק פס"ה (מנקוק ג) "חיק דעתך ריחם נימיטליך אברם מסנן א-
סה, כלמור וכול לאס נמי' מליטס.

(ב) על פ' מדוך וחיקם (הילט' המדריך): "נכבר וכור מי קתפלה שסתמכל ניגראס מהם צפעה
שלמראס לו נל ספוט יפק נך". ומיל' נבלום (ס): לנילס פון פפלם פטירין חאו ציקס כספייט בקר
דברת עמו.

סְלִיחוֹת לַעֲרָב רָאשׁ הַשָּׁנָה

**וְרָצִיתוֹ וְקִבְּלוֹתֹ בְּקֶטֶרֶת. סְפִיטִים
בְּבָקָר בְּבָקָר:**

**בָּקָר בּוֹקָבָו הָאֵיר בְּחִפְצָת
לְגַדְרוֹת צְדָקָתוֹ הַגְדוֹלָה. נִסְתָּוּ
בְּעַשְׂרִי וְתַאֲמְרִילְוּ קְחִינָא אַתִּ
בְּנָךְ וְאַלְתָּחֶבֶלָא. עַל־אַחֲרֵי הַחֲרִים
וְהַעֲלָה שֶׁם לְעוֹלָה. אַתִּיהְכְּבָשׁ**

אַחֲרֵד תַּעֲשָׂה בְּבָקָר:

**בָּקָר יְתָדֵד שְׁמַךְ וְשָׁמַע לְקוֹלָךְ
וְהַרְאָה אַהֲבָתוֹ. וְשָׁשׁ בְּלִלְבָב עַל
אַמְרָתְךָ לְעַשְׂוֹתָו. הַאֲהָבָה קְלָקָלה
הַשּׂוֹרָה וַיָּקָם בְּשְׁמַחְתוֹ. וַיָּשָׁבֶם**

אַבְרָהָם בְּבָקָר:

**בָּקָר הַכִּינוֹ לִבְם שְׁנֵיָהָם לְעַשְׂוֹת
רְצִוָּנָךְ אַיּוֹם. הַבָּן לְקַח עַצְיכִים
וְהַאֲבָב לְקַח מַאֲכָלָת לְשַׁחַט בְּלִי־
פְּרִיּוֹם. קְרוֹאוֹים וְהַוּלְבִּים לְתַחְפָּם
וְרָאוּ בְּבָזָדָךְ, בְּזָוָם. הַשְּׁלִישִׁי בְּהִזּוֹת**

הַבָּקָר:

(ב')

וקְבִּילָתוֹ – והַהָּחָבָב לְפָנֵיךְ נִסְתָּוּ
שָׁעֵמֶד בְּכַפְטוֹרָת סְפִיטִים – שְׁהַקְּטוֹרָה
לְפָנֵיךְ בְּבִיחָמֵק בְּבָקָר בְּבָקָר (א').

בָּקָר כּוֹכְבוֹ מוֹלֵד הָאֵיר כְּחִפְצָת
– כַּאֲשֶׁר רָצִית לְהָרְאָתְךָ צְדָקָתוֹ
הַגְדוֹלָה בְּנִסְיוֹן הַעֲשֵׂרִי שְׁנִיסְיוֹן
– בְּנִסְיוֹן הַעֲקָדָה. וְתַאֲמֵר יְהָוָה
אָתָּה בְּנֵךְ וְלֹא תְכַלֵּא – וְלֹא
תִּמְעַנְּה מַלְקָחוֹתְךָ וְיַעֲשֵׂה אֶחָד הַחֲרוּם
הַמְּלָלוֹת שֶׁלְשִׁילָה אֶת יְצָקָק הַכְּבָשָׁ
הַאֲחָד (ב') – אָתָּה בְּנֵךְ יְחִידָה תַּעֲשֶׂה
וְלֹא תַּעֲלֹה בְּבָקָר.

בָּקָר יְהָדָה שְׁמָן, וְשָׁמַע לְקוֹלָךְ
וְהַרְאָה אַהֲבָתוֹ וְשָׁשׁ בְּכָל־לְבָב
אַמְרָתְךָ לְשַׁחַטְךָ, הַאֲהָבָה קְלָקָלה
הַשּׂוֹרָה (ג') – אֶת שְׂוֹרֵת הַדִּין, וּבְכָל
שְׂוֹרֵת הַדִּין רְחִמָּי הַאֲבָב עַל הַבָּן, וּבְכָל
זֹאת יוֹקֵם בְּשְׁמַחְתוֹ וְוִישָׁבֶם – הַשְּׁכִים
וְלֹא תִּתְהַמֵּה אַבְרָהָם בְּבָקָר.

בָּקָר הַכִּינוֹ לִבְם שְׁנֵיָהָם – אַבְרָהָם
וַיְצָקָק לְמִשְׁוֹתָר רְצִוָּנָךְ, אַיּוֹם – כְּנוּי
לְקַבְּיָה. הַבָּן לְקַח עַצְיכִים, וְהַאֲבָב לְקַח
פְּאַכְלָת – סְכִין לְשַׁחַט, בְּלִי פְּדִוּזִים
– וְלֹא בָקֵשׁ לְפָדוֹתָו, קְרוֹאִים מִמְּקָבְּיהָ
וְזָהָוְלִים לְטוֹסָם – שְׁהָרִי נִאמֶר לוֹ:
"עַל אַחֲרֵי הַחֲרִים" וְלֹא יַעֲזֵב הָר,
עד שָׁרָאוּ בְּכָדוֹךְ בְּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִזּוֹת
הַבָּקָר, שְׁנָאָמֵר: (סְאָשָׁה כְּבָבִים
הַשְּׁלִישִׁי וַיָּשָׁא אַבְרָהָם אֶת עַנִּיר וְרָא
אֶת הַמָּקוֹם" וְרָא עַנְןָ קָשָׁר אֶל הַהָר, (בְּרִיעַ, ב').

מִנִּילָת אַפְּטָר

לְט. אַיּוֹם – מַלְשָׁן אַיִמָּה וּפְחָד, מַעֲזָה, חַבּוּק, א., ב.

(ג') מִזְמָדָד לְלִכְתָּם מַזְלָל (טְקִמְתֵּר, ג', י'): "כַּעֲגָה אַמְּלָא הַכְּלָסָה מְפִיעָה מִתְּמֻנוֹ וְמִי וְעַלְלָה לִיקָּן לְפִי
סְקִמָּס כְּרִיחָה כְּפָרָתָה זְמִינָה וּרְיָה וּלְמִלְמָד קְכִירָה צְדָקָתָה צְדָקָתָה
נִיכְרָת לְהָם וְזַהֲרִיא וְאַתְּפָלָא דְּחָמִים עַלְיָה וְסְפָעָה לְסָס מַדְתָּן כְּלִינָה
פְּלִילָה: "צְמַח פְּקִדְתָּךְ יָמִינוּ עַס הַכְּלָסָה וְלֹא, צְנָמָרִי וְבָרוֹת עַפְתָּה הַבְּרִית". חָסָה צְמַד כְּלָן וְכְרוֹתָה
עַפְתָּה וְרַי לְמַשְׁרִית וְגַרְגָּלָת וְקִבְּלוֹת סְפִיטִים.

(ד') מִפְּי מַדְתָּן מַזְלָל נִמְלָא דַי מַלְאָיו (אַוְגָה מַלְקָעָה ג' ע'), לְמִרְוּ: הַמָּוֹת יְמִין שְׁאַמְלָה מְפִיעָה הַכְּלָסָה
מִתְּמֻנוֹ וְמִי לְמִקְרָב מִזְמָדָד, מִתְּמִינָה מִזְמָדָד צְדָקָתָה וְלֹא מִזְמָדָד צְדָקָתָה
הַאֲחָד.

(ה') עַפְתָּה הַמְזָדָד (כְּרִיעַ, י.ה.): הַמָּר רַצְתָּם עַמְנוּן קְיֻמָּה: הַסְּנָה מַקְלָקָלָה מִתְּמִינָה: "וַיְצָקָק
הַכְּלָסָה נִצְקָר וַיְחַטֵּא לְפָנֵיךְ סְמוּאֵל, וְלֹא שָׁא לְכָמָה עַמְדִיסָּן, הַלְּלָה מַקְלָקָלָה מִתְּמִינָה.

בוקר או רגנברג האצוי – התגבור וילעופו – לחשור בוט קדם, לפני ההקרבה ויהח מאמין בשוחטו, ולא חשב אדם – (^(ו)וְאֵלֹא הַחֲשִׁיב אֶת יִצְחָק לְאָדָם אֶלָּא כְּרֻבִּים, וַיֹּאמֶר אֶבְרָהָם לְעַצְמוֹ: הַיּוֹם אָקָרֵב שׂוֹתִי וְהִוָּסֵד עֹזֶלֶתֶィ וְאוֹרֶק, דם. וְבָחוּ לֹא יָלִין עד בוקר):

בוקר רחפץ על בן יחיד נכרתו – מתעוררו ועלו – על יצחק ורהור, ויקראו אליו מילאך הוא: אל הנער ידיהם אל שולחן, כי ביצחק קראו לך זעם, וחכרו – זכר עקדת יצחק לדורות הגינוי ^(ז) גַּם את אֶפְרַיִם פְּשָׁטוֹת עד הבקר (^(ט) שיעמדו לכם ליכות עד לבكري – לאגולה.

בוקר כשרו = יושרו = וצדקו של אברהם שהשכחים בוקר, ליש' – מליץ טוב בפני עצמו ישראאל שאליך קרב, ואפריו של יצחק תמיד ראה משני על מנת לכבבם – ולטהרם מروب עונונויותם. נתנו לנו נפשם בשאלותם, כי לך נספה – לך תאה נפשם, ובשער ובבקר באה נפשם להחפל אליך.

בוקר קולם שטעה ותכפר עונונויותם, ושרך – ועריכת הטליתות תהשב כערך – כאילו ערכו לפניו את קרבענותיהם. ייקחו ובאו אליך עם וכרון צדקה אבותיהם בידיהם, וגם מעצם הם הביאו עוד תפלה נדבה – את סדר הסליחות, בוקר בוקר.

בוקר תפע להחפלו לנו רחמננו, ורחפץ עליינו יכמרו – יתחממו, ותשליך עלינו יבטרך.

בקר או רגנברג חלציו ולעקד בנו קדם. ויקח מאכילת לשוחתו ולא חשב אָמֵן. ויאמר היום אַקְרֵב עולתי ואַוְרֵק, דם. ובחוי לא יליין עד בוקר:

בקר רחפץ נכמרו על-בן יחיד ועליז זרחו. ויקרא אליו מלאך יהוזה אל-הנער ידים אל-ישלחן. כי ביצחק יקראי לך זרע זוכרו לדורות, הגינוי. لكم למשמרת:

בקר בושרו וירושו וארכו לילין בערד-עם אליך קרב. ואפריו תמייד נראה לפניו לכבsum הָרָב. הנתנו להם נפשם בשאלותם ביריך נבספה, ובערב. היא באה ובבקר:

בקר קולם שטעה ותכפר עונונויותם. וערך תפלתם התחשב בערד קרבוניותם. לך ובא בזברון ארכאת אבותיהם. והם הביאו אליו עוד גראבה בבקר בבקר:

בקר תפן אלינו לרחתינו ורחתיך עליינו יבטרך. ותשליך במצולות –

(ו) וכעלה"ג גשם, ולא חשב הדם – נט סיס פגוע נמיין טפחים דמו כל ימק נט כלפי מקום.

(ז) מיוקד על המדריך (ילק"ט ס"ה, ק"ה), נטפה סמלר נגמלות: "לְנֵט פְּגֻלָּם דָּק מִלְּגָלָה", מהר לו (לכודת נק"ה) מהה מהם לו: "לִי מַיְמָק יִקְלָל נַעֲמִיך וְלֹא סַעֲמִיך וְלֹא סַעֲמִיך מִן מַחְסִין כְּסִינוֹנִים נְמִין צַדְקָתָה לְפִנֵּיך מִלְּפָנֵיך וְלֹא מַלְמָך".

סליחות לערב ראש השנה

ים כל-חטאינו ולא יזבזו. צור
העבר עוננו מלפניך, ולא יישארו.
מפני עד-בך:

במציאות אם כל חטאינו, לא יזכיר
עד לחוכמו, צור – ה', העבר שוניט
מלפניך, ולא ישארו מן העונות כלום
עד הבוקר אלא עד לפני פעולות היום,
יכלה.

אל מלך ישב על-כיסא רחמים, מתנהג בחסידות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרביה מחלוקת להחטאים וסליחה לפושעים,
עושה אזכרות עם-כל-בך ורות, לא ברעתם תגמל. אל הוריית-לן
לומר שלש עשרה, זכר לנו ביום ברית שלש עשרה, בהודעת
לענו מוקדם, כמו שפטוב וירד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה;

ויעבר יהוה על-פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנו ארך أيام ורביחך ואמת נזר
חסך לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחה לעוננו
ולחטאינו ונחלתו:

סלחה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסליח, ורביחך לבליךך:

ובידחטיך יהוה וחדרכיך, כי מעולם הטה: זברנו יהוה ברצון עטך,
זקרכנו בישועתך: זכר עוזח קנית קדם גאלת שבט
נחלתך, מריצין זה שכנת בו: זכר יהוה חbeta ירושלים, אהבת
ציוון אלהתבך לנאה: אהה תקים תרמס ציוון, בריתך להגנה ברי
בא מועד: זכר יהוה לבני אחים את יום ירושלים האמורים ערו
עורו, עד הנסוד בה: זכר לאברם ליאתך ולישראל עבדיך אשר
נשבעת להם לך ותדבר אליהם ארבה אתי-ערצתם בקובבי השמים.
ובליה-ארץ הזאת אשר אפרתי אתן לונרעתם זונתלו לעולם: זכר
לשביך לאברם ליאתך ולזקеб, אלהתך אל-קס העם הזה
ואל-דרשו ואל חטאיהם:

ובידלך ברית אבות כאשר אטרך, זוכרתי את בריתך יעקב, ואף
את-בריתך יצחק, ואף את-בריתך אברם אופר והארץ אופר:

מ פזמון. ע"פ א"כ כפול ובസופו חותם מוחברו (רכנו) גורש בר יהודה חזק (רג'מה'ה) לפניינו רק עד אותה ר' והחתימה. (המשך הzmanון בסימן י').

בראך יעקב

וכור ברית אביהם, ועקדת יצחק
והשב מהגלוות שבוט – שבית אהלי
יעקב, והושענו לפען שפך.

אבדינו הארץ טובה, בחפוון – ונתקים
בנו מאמר (סיטי א', ז'): "וַיֹּאמֶר מִהְרָה
(– בחפוון) מֵעַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה"
איכו הדמים – בגלות נתקיים דבר
כى חזון שנתקבאו על גלוינו, ועתה
בישראל חילו פרזון (א) – פסקה
הגבואה. ובמשמיטו – בגודלי ישראל
שולח רון יירדו מגדולם. ושוב
ברחמים על שארית ישראל והושענו
לפען שפך.

גולה אחר גולה. גולה יהוזה
שני, גולה יהודה כולה, דוה – כואבת
ומצטערת כל היום וכלה – והאומה
מכלים בה. דורש ומבקש לגואלה אין
לה, ולכן, ולכן והשב אתה שבוט אהלי
יעקב.

העיר הקודש – ירושלים וגם
המחוזות (ב) המורוקים היו חרוטה
ובכוות – מלשון בה, וגם מלשון
ביה, וכל מחמדיה – המקדש וכלייו
טבועות באchan וגהנות בת, ואין שיר
– לא שאר לו רק התורה הזאת (ג).
ועל חזק לפעך פרנץ. ראה כי
ראה כי אולת – הלכה ואפסה כוות

ובך בריה-אברהם ועקבת יצחק.

והשב שבות אהלי יעקב.

והושענו למען שפך:

אבינו הארץ טובה בחפוון. ארכו

תומים ודר בבל-חzon. בישראל

חרלו פרזון. בטהשטיינו שלח רוזן.

ושוב ברחמים על-שארית ישראל.

והושענו למען שפך:

גולה אחר גולה. גולה יהוזה

בליה. דוה בל-היום ובלה. דוש

ומבקש איזליה. והשב:

העיר הקדש והטבאות. היה

לתרפה ולבוזות. ובבל-מחמדיה

טבעות וגנוות. ואיז-שייר רק

התורה זאת. ושוב:

גואל חזק למעך פרנץ. ראה כי

פנילת אסתור

מ. שבוט אהלי יעקב – תי גלות ארעה דיעקב, (ישעה ל, יח). שבוט – לשון שביה,
(מצורות, שם).

פניני חיים

(א) מיריך כל נצון צויל (פקחים קו): "ולס נайл סול נטולמו מקמלקם ממעו... ליכטיג (טופפים ק, ז)
"מדלט פרון צשללן מדלו".

(ב) פ"ס פדרליך נמורט כהיס (ויקרא כ, נ): "זונמי געליס מליכ" – עיר, עיר, עירליך
– נרטס כלכלס וממוחות.

(ג) הנדרת קיל נמורט כהיס פלי מוקומי (ויקרא כ, מ): "על מלומדים ולן גטלאים", ולן מה מה
נטמיר לס נטולן צולן מלומדו ולן נטפל, ולן כל ממן טוטם פטימנו לס מטל מטא, ולן מלול פטיל
טולר צנטמיר לס ולן פז מזווים מלוממות סטולס כלום.

אֲזָלֶת יְדֵנוּ. שׂוֹר בַּי אֲבָדוּ חִסִּידֵינוּ.
וּמְפִגְעַת אֵין בְּעָדָנוּ. וְהַשְׁבָּטִים.
בְּרִית אֲבוֹת וְאֲطֹהוֹת וְהַשְׁבָּטִים.
רְחַמִּיךְ וּמְפָרִיךְ בְּרָבּוֹת עַתִּים. יְהִי
זָכָר לְפָבִים וּגְמָרִיטִים. וְעַלְיָךְ בֶּלֶ
הַיּוֹם גְּשַׁחְטִים. וְשׁוֹבָן:

דיננו, שור – הכת כי אבדו חסידינו
 ועתה אין צדיק שיפגע – תחפלל
 בעדיינו, ولكن והשב שכות אהלי יעקב.
 ברית שכות עם אבות ואמות
 והשבטים (ז), קיים לנו. רחמייך
 והחסידך שאתה גיגל לעשומם לנו
 ברבות עיתים – במשן רוב הימים
 בגלוונגן, זכור יה עתה לישראל
 הפטולים, וגטרטימ – ואשר מורותם
 להם שעורתיהם, ועליך כי היום
 נשחטים – על קדושת השם.
 דורש דמים – הקב"ה דין דיןנו, והשב
 שבטעמים נגמולים אל חוק מענינו,
 חנים נמכרנו – בגין עונונינו, וכן
 לא חמות כפף תפදן אלא בעבור
 תשוכנתנו, זקוף – והקם עניינו בית
 מקדשך השם ההרים, והשב שכות
 אהלי יעקב והושעינו למן טהר.

הרשות רמים דין דיןנו. השב
 שבטעמים אל-חיק מענינו. חנים
 נמכרנו ולא-יבכוכפ פרנו. זקוף
 בית-מקדש השם לענינו.
 והשב שכות אהלי יעקב. והושעינו

למשמעות:

ובודילנו ברית ראשונים באשר אפרה, זכרותי להם ברית ראשונים,
 אשר הוועתיראותם מארץ פצרים לעני הגעים. להיוות להם
 לאלחים אני והוה:

עשרה עפננו בקיה שהבטחתנו ואף נמי'את בהיוותם הארץ איבדים לא'
 קראתים ולא-געלתים לכלתם להפר בריתך אתם, כי אני יהוה
 אל-היהם: השב שבותנו ורחקנו בקיה שפטוב, ושב יהוה אל-תיך אתי
 שבותך ורתקה, ושב וקצתה סקללה העמים אשר הפי'ך יהוה אל-חיק
 שפה: קבוץ נדוחין בטה שפטוב, אמי'הו נזקך בקאה הטעמים, מכם
 יקצתך יהוה אל-תיך ומכם יקתח: מטה פשעינו בעב וכען בטה שפטוב,

ומפטיע – שי' שיתפלל בעדינו. מלשון יפע בעמוקו – ובוותינו פירושו לשון תפלה (רש"י,
 בראשית כו, יא). חנים נמורות – על עסוק הנם, הוא יוצר הרע, שוזא איטו לכם לשבר, ולא
 בכף תגalo – אלא בתשובה, (רש"י, ישעיה נב, ג).

(ז) כמו צגמל (ירקרל כ, ט): "חכלמי מה נמי' יענק ווֹק מה נמי' יטנק ווֹק מה נמי' מלכוסס,
 חולרי. ודרך טס נפלו,lein li היל אבות, אסחדות מיין, מלמדות לומד טם, ווֹן 'לט'ס' היל גם מהות,
 צנמומי: "צמה קבוי מה נגניכס ווֹם ציס פאטו". ועת מדרס (טס) ומיין צאנכימ כולם שבחיטים,
 צנמאל (טס, מה): "חכלמי לאס נרים לרעוויס טכל טולטמי הומס מלך מליס", מלמד צאנכימ כולם
 נקניטים.

טחיתך בעב פשעיך וכען חטאיך, שובה אליך כי נאלתיך: טחה פשעינו
לפצעך פאשר אמרת, אנבי אنبي הוא מזוה פשעיך לפצענו וחתאיך לא
אוכבר: הלוון חטאינו באלאג וכאוצר בטה שפטוב, לבירנא ועכיה יאמר
ויהה, אם יהי חטאיכם באנים באלאג ילבינו אסיאדים כחולע באוצר
יהי זוק עליינו מים קהורים וטערנו בטה שפטוב, וורקהי עלייכם
מים טהורים וטערתם, אבל טהורותיכם ומכל גולויכם אטער אתחיכם:
רתם עליין ואל תשחיתנו בטה שפטוב, כי אל רחום יהזה אללהיך לא
ירקה ולא ישחיתך, ולא ישכח אתיכריך אביך אשר נשבע לךם:
מול אתילביבנו לארכבה את שתק בטה שפטוב, ומול יהזה אללהיך
אתילביב ואתילביב ורעה, לארכבה את יהזה אללהיך בבלביב ובקל
נפשה לסתן תני: הפשא לנו בברקשתנו בטה שפטוב, ובקשתם קשם
אתיהוות אללהיך ומצאתה, כי תדרשו בבלביב ובבלונפהה: תביאנו
אללהך קרש ושפנתן בית הפלחה בטה שפטוב, ותביאותים אללהך
זרשי ושפחותים בכית הפלחי עולמידם ובחיכם לרצון עלטובחי, כי
ביתי בית-הפלחה יקרה לבלה העפים:

שמע קולנו יהזה אללהינו חום ורham עליינו וגביל ברוחמים
וברצון את-הפלחה: השיבנו יהזה אליך ונשובה חדש
ימינו בקרים: אמרינו האזינה יהזה בינה בגינה: יהיז לרצון
אמיריפינו והגין לבנו לפניו יהזה צורנו ונגןנו: אל
תשלייבנו מלפניך וריהם קרש אל-התקה מפנו: אל-השליבנו
לעת וקנה בבלות בחנו אל-העונבנ: אל-העונבנ יהזה
אללהינו אל-הרחק טפנו: עשה עמנע אותן לטובה ויראו
שׂוגאיינו ויבשו ביראה יהזה צורתנו ונחמתנו: בילד יהזה
חוּחלנו: אהה חענה ארצי אללהינו:

יהי רצון מלפניך יהזה אללהינו ואליך אבותינו שתהא חשה זואת
הבקאה עליינו ועל כל עפק בית-ישראל. קץ ותכלית לשבי עף

ובכבוד שדבריו קלים להבין – וכמו שאמר האבן עוזרא (קהלת ה, א): "זהגאנ רב סעדיה נשמר
מאלה... בכקשותיו... והם על לשון המקרא ודורוך הלשן בגין חדות ומשלים ולא דוש"
– אפרש רק המקום הקשה.
תכלית – סוף.

ביהדות ישראל. ועת סוף לשלומנו ולאבלנו. ואחריות טוב לימי עניינו וסרווננו. כי משך עליינו השובוד: וארך עליינו על גליות. והנו בכלים חולבים ודרלים. ברבות הימים אין נמענים. ובנסות הימים אין נצערם. ואין לנו לא מנהל ולא מפיק בידינו. באשר אפרה, כי מיהימל עלייך ירושלים וכי ינוד לך. וכי יסוד לשאל לשלום לך. או מי יגדר גדר או מי יעדם בפרקן. ואין עוד נבייא וחוזה. ואזיקורא בשפה באמת מהטעור להפיק לך. כי בלע בצאן חיינו. איש איש לדרכו קרצה פגינו. כל גבר אחרי עצמו. וכל איש אחריו שרירות לבו הרע. ולא ר' לנו בשנות הראשונות. כי אם הופנו עליהם תדרשים. ולא הזרע בצל האורות אשר הזרתנו. ולא הובחנו מצל התובחות אשר הובחנו. ומזה יש לנו עוד עדקה ולזעך עוד אל הפלגה:

ואתה יהזה חשבת לצרפ סיגנו ולקסיד ברילט ולשבד את-לבנו הזונה ולחטם טופאתינו מפצענו. על-בן הכלתנו ובנוים ויריתנו. הנגה בשאון הפלויות האלני. ובחתוך כסף בתוכך בור נתבנע. ולא טקאר זך לא הוועטנו. ולא מבבד אונך לא שטעה הפלחתנו. כי הברילו עוניינו בינוינו ובין ישועתך. לך ארץ הצדקה ולנו בשות הפנים. לא רצוי אלני תرحمים ותקלים כבך מך בו. ולך-ארצך חסר ביראה חשלם לאיש במשחו. ואתה יהזה אלהינו גואל ישראל וקדשו הלוילים חאנפ-יבנו חטשך אפק לדך זך. חיללה. הלוילים תונגה ולא תוקיפ לרצוח עוז. חיללה. כי לא אפסו לנצח מסרייך. ולא כלו רחסיך. כי הטה חרשים לבקרים יחללו בכל-עת ובקל-רגע. ולטען שטך יהזה עשה עטנו כי היא תהלהך. כי שפה נקרא עליינו יהזה אליה ישראל. ולטען ברית אבותינו אברם יצחק ויעקב אשר ברת להם כי לא תשכח טפי ורעם. ודברי אשר שפתוי בטפיהם לא ימוש. ולטען עטך ונחלתך אשר

ובכנות הומניטם – וברבות הימים. נצערם – מתחמענים. ינוד – לנוד בראש לנחים. גולגולות. לצרפ סיגנו ולהטיר בדילט – לזקק ולהזיא הפסולת. ולחתם – לכלות. זורתינו – פורתנו. בשאון הפלויות הוזלטנו – הוטבענו בין האומות הרגשות וגושות. וכחתוך כסף – עניינו צורף חוק. תנוף – חכעס. אפסו – נמרוץ. יהלו – יהולו. יתקימנו. שחו – הושפלו. ימושו

נשארו מעט מהרבה בתוין בראש הכהן ובגמ' על-הגבעה. ולטעת ירושלים עיר קדשך אשר היה מדבר שפקה ויצא מפונה כל-גדלה. ובית קרשנו ותפארתנו אשר היה לשופח אש. וראה כי אזות נז' ואפס עזר ועוזב:

והנה כל-גנים יושבים שלדים ושקטים. ואקיוני עטף רווים סחובים ומזרקרים ומכקרים פגיך ומפללים תחניהם מול ארון בריתך: והנה אלדי הארץ עד-פתני לא תرحم את-יערינו יהוניה וירושלים אשר עצמה זה בטה שנים. וראה את-עתך ישראל מרים פאוד. פגינו לימי אין עוזר לשמאן ואין סופה. והנה קעת ורעוניה אתה לך להושענו: אלתנו בשנו בטעשין ונבלטנו בעונינו. כי השחרור פגינו מפני חטאינו. וגבעה קוטרנו מפני אשטונו. ואין לנו פה להшиб ולא מצח להרים ראש: ואין לנו על טי להשען כי אם עלייך אבינו שבשיטים:

אה פבוא לפניה חפהלטנו. ואלהתעלם מיהיבתנו. שאין לנו עז פנים וקשי ערך לומר לפניה יהוניה אלתינו ואבותינו צדיקים אונרנו ולא חטאנן. אבל אל אונרנו ואבותינו חטאנן:

ашטונו. בוגרנו. גולן. דברנו דפי. הדוענו. והרשותנו. זרנו. חטוקנו. טפלנו שקר. יעטנו רע. בגבנו. לאן. מדרון. נאצנו. סרנו. עייננו. פשענו. ארכנו. קשינו ערך. רשותנו. שחוננו. תעבנו. העטענו.

סרנו טמצאותיך ומפשתקטיך התובים ולא שוה לנו. אתה צדיק על-כל הבא עליינו בידאתה עשית ואנחנו הרשותנו:

שחונן אה-יטובותיך. ומשינו אה-ירוב תքידך. ופירע אה-יטיך. ומפשתקטיך סרנו. ובבלה הולם היה נבלהן. אל-ירובים ושתוי קוב פגינו.

כתרון בראש הור – ישארו מהי מעט עד שיכלטו על פניהם סכיבותם במיעוטם. ואפס צער ומוות – לא נשאר להם מאומה, הן העשור הynos בכית, וגם לא מן המקונה הרוב העזוב בצדיה. דווים – כואים, חולמים. דחויפים – מודכנים. פחופים – מעוניינים, שפילים (לשנות אלו עפאי גמורא (יבמות מ). אי אתה ידוע ששראל בזמנ' הזה וזויים וכו'). פודילים – אכיזים. נשינו – שכחנו. פריוט – מרדויג, לא צייננו. נבלהן – השחוננו. דהבים – גס הרוח. שמי – המוטים אל דרך השאל.

והכללן גרביה מאר. ואהבנו רע מטווב. וشكוץ פחת זבות. והכלקון עולם עומד בעולם עוכר: טדי יום ביוומו השכם וחוטא. עד אחר אונתינו עקרו ראשן. ורבי משערותינו. עצמוני מדברי פין. ונדרלו מצערדי רגילען. ובכחנו מנשפת רוח אפשין. טבענו ביןן צעולה ואין פשך. קאננו בטאטקי מים ושבלה שטפננו. ולא לך היה זה אלחינו ערען כי אם לנפננו. ולא אוותך הקבון כי אם אוותנו. כי אונוש אם חטא מהימעליך. ואם רבנו פשעי מה יעמיחליך. אבל אי לבני אדם אשר חטא לך. ואוי לנפשים כי גשלו להם רעה. אלחינו בושטן וגבלהן לדורים אליטע פנינו אליך כי און כבלני נבאם. כן גבויין בצעין נפשטי. בגבר אשר הפלג בשחת וחבוחו שלטות. ובמו קען חוללן

בן בשת פנינו בקחנו:

אשמנן מלען. בשנו מבלדור. גלה מאהנו משושן. רוח לבנו בחטאינו. החרבל אוינו. ונפרע פארען. זבול בית טקדשנו חרב בעזינו. טירחן הויה לשפה. יפי ארכטנו לירם. בלחן לברים: וערין לא שבנו מטעותנו. ומיאך געוי פנינו ונתקשה ערפנו. לומר לפניך יהוה אלחינו ואלתי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חטאנו:

אשמנן. בגרנן. גולן. דברנו דפי. הצעינו. ותרשען. זרנו. חטבנו. טפלן שקר. בעאן רע. בזבנ. לאן. טרדען. נאצן. סרדען. שעון. פשען. ארכן. קשינן ערף. רישען. שחתהן. תעבען. חעינן. תעעהן. סרדו טמאותיך וטפאתיך הטוביים ולא אשונה לנו. ואתה צדיק על-כל הבא עליין ביראה עשיית ואנחנו הרשען:

ועתה יהוה אלחינו אחרינו שובנו נחמן ואחריו הודענו ספקנו על זיך. בווען זוגם גבלטה כי נשאנו חרפת נערונן. על זאת נשא בשידען בשניינו וגפשנו נשים קבפינו. ובמה גקרפה פינ' יהוה אלחינו ובטה נכף לך אלדי קרום. ובמה תרתקזה ותבפר לנו על כל הטענו אשר חלפו

הכלנו – לשון סכלות וטפשות. שקו – מארס. ערם שופר – העווה". בין מצולח – עמוק בברך. ואין מעמד – מבלי אפשרות לעמוד. שבולת – שטף מים חזק. תעבוזו שלותוי – מלכושיז מלככים בגין עונותוי. בשון חווילנו – בעבריה גונזרנו. אחורי שובנו – בתשובה שלמה. נהמננו – התחרתו על מעשינו, כדין השב, שצורך להחרת על מעשינו. ספקנו – הכינו. על זיך כדרך המתחרט. נשא בשורנו וכור בכפנו – לשונות ייסורים וחורתה.

וזכרו בפיהם המקרים אראה אשר לא יאפסו. אם בתקשובה ווירדי תתרצהה. הננו שבים ומתחודים לפניך יהוה אלתינו חסאנן ופצענו ונשר קשיטן ולא שווה לנו: ואם בתפללה ובתפוננות הטהלה. הנה מפללים תפונני לנצח. בעני עבדים אל יד ארגזקם זקעניז שפחה אל יד נברקה בן עזני גשות אלך. ואם בקבבי וועקה הפללה. הנה במקטרים תבקה נפערט טפניש טטאחים ובחררים חאנח רוחח על רוב פצענו. ואם בשבר רוחה הטער. הנה נשבר לבנו בקרבען וונרפהה רוחה. מן האורות וכן החולאות אשר עברו עליינו עד אשר לא נתן קרחות בבחוריין. ליל רפקיד ומפדריך או אברע בעזניינו:

לעגנינו עשקו אטלאן. טמץ' וסתורט בטנע. נתנו עלם עליין. סבלן על שבטנע. עברים טשלו בנו. פרק אין מידם. אורות רבות סקבונן. קראניך יהוה אלתינו. רחיקת בטנע בעזניינו. שבנו מאחריך. תעיננו ואבדנו. וערין לא שבנו מטעהותנו. והיאך געיז קניינז גנטש ערפנע לוטר לפניך יהוה אלדינו ואלמי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חסאנן. אכל אנחנו ואבותינו צדיקים אנחנו ולא חסאנן. נאטלן:

אשכנו. בגרט. גולן. דברען דפי. החוינ. ודרשען. זדען. חסאנן. טפלן אשקר. יעגן רע. בזקן. לאן. פרדען. נאגן. פרדען. עיון. פשען. ארדען. קשינ ערף. רישען. שחתנן. תעבנן. תעבנן. סרען מטזוניך וטאטאטיך הטעובים ולא שווה לנו. ואחה צדיק עלכל הכא עליין בראטה עשיית ואנהן תרשהינו:

אנא יהוה ראל הדודו' הנבוד והנורא שומר תבריות והחפער. אל ימעטו לפניך כל-הארות וכל-התהאות אשר קאזו את-עבדיך טום דוחות על-האדמתה עד הימים הבה. הקט בעטלאן ואל הקט בטעלlein. שור נא בעגינע ואל השור אל-עזניינו. ופונה אל-עשקן ואל-תקן אל-יקשין. וקצוקומיט החת אשפאנן. ועלבון געט החת און נפש:

ועתה יהוה אלתינו אם עשייט באולתנו. עשה איה באומנחת וקלח כי תפמים רעים איה. אם שלטנו רעה התחת טובה. נטלאן טוב ולא רע: כי יותר טרשו צדיק וכל שבן בבווא. ואם הרבט לפשע. איה

נכף – היה כופפים, נשחעכד לך. כפיט הנגידים – שחטטינו יעלמו ולא יהיה ניתן להתחשב בהם, כמו מים שנשכו הארץ ולא ניתן לאספם. השוויינ – עקמוני. מותם – שלם, ברاء. כי יתר פרעה צדיק – שהצדיק מותר ועובד על מודוזין.

סליחות לערב ראש השנה

רב חך וברבה לפלות. אשר צדוקית רבו מתרי אל. ועתה מתחום רבתה: בסת שמים תוךך ותהלך מלאה הארץ: והו שאפענש שפצע נא כי באחת המרות מסלח לאשר חטא לך. ואף כי בכולן. סלח נא לעונינו ולחתאינו ולכל מטא ועונות עטך ישראל: וכבקבון מעוניינו וחתאינו טהרנו: ואל התקצוף עליך עד מזד. ואל לעוד תונבור עון. כי מה באע בריטין אם משיחינו. ומה בשרון אם תורידנו לבראר שחת בחטאינו מה יתרון אם תפקר עליכם בדרכינו: לא באלה שבחד ולא באלה תהילך אבל תזכיר שהוא לך שם ולחה. להתנהג עם קנייך במדת רמתים. לא גאנט עריכם מרת פסיד באשר אמרת. לפען שמי אאריך אפי ותלהתי אחאכם לך לבלתי הכריתך. ונם המרה אשר היא לך שם ותchapארת הפליה וגעור על פשע: כאשר אמרת על בריתך. שבן אדים הארץ אף ותפארתו עbor על פשע. ולכעיה מזאת עשה עמנון:

אני הבט באזכרת עצדייך פסידיך אשר הערנו נפשם למות עלייך ולא חפו על נפשם ועל זעם וקצוי ופיאו בתהי העולם תהה ובטלו רצונם מפני רצינך וקרשו שטח הנדרול ולא תללווה. ורצו לובח ופשתו צוארים ועתדי בנזון וגאנטן ונבחנו בצרוף ונפיצו הטעמים. ונגענו רמי אבות ובניים. רמי רחטניות וולדיהם. ונעהרכו רמי אחים ואחיות. ורמי מתנים וכלהות. ורמי חקמים וחכמות. ורמי גאנונים ותגונות. ורמי בחורים ובחורות. ורמי פרנסים וזוגיותם. ורמי חסידים וחסידות. ורמי זקנים וזקנות. ונחרנו כלם יתדר על קרווש שטך הטעידה. ארץ אל הטעי דעם ואל יהי פקוט ליעקתם. עד ישקו ונרא יהו טעמם וזקונם נקוטו ונקפת עמו ונקפת תוערו. ונקפת דם עברי אשר שפכו דעם פטירים בהבטחתם בידacci חוויה. הרגינט גוים עמו כי דם עברי יקום ונקם ישיב לאורי ובפר ארכחו צמו. את אלה מזבחות זבור ואלה עקרות תראה. והזבם ושבך אפ וכלה חפה. ותשבייה שוד וsharp מעטה. חום ורדם את יתר הפלטה. ותוציאנה מאפללה לאורה ותרש עליינו שנח טובה שנת רצין ועת גאולה: שרי תונBOR לנו ברית אורח ותקדד לנו זכות הנעקד. ותרחטנו באזכרת אישם:

באר שחת – גיהנום. אהנט ל – אאריך אפי. הערו נפשם למות. הערו לשון שפכו. קזו – מאסו. ונבחנו בצרוף – ביטוריהם. ארץ אל תוכסי דעם – שייה נראת לכל. עד ישקו וירא הא. ואל יהי פקוט להסתיר וצקתם – כדי שתעללה לשמיים. אבי חווה – משה רבנו עיי, אבי הנכאים. שכך – השקט בעס. ברית אורח – לאברהם, זכות יצחק הנעקד, בצדקה יעקב אישם יושב האלים.

סליחות לערב ראש השנה

ריט

ובשחתתו ישראל כמדבר עצם משה רכינו בתקלה לפניו ובקש רחמים על עטף בית ישראל וכך אמר בחפלו פלי ואלמי כלח נא לאנון העם הזה בגדר מוקד וככאשר נשאלה לעם הזה מטהרים ועד העה. איש ענו חלה פגץ בעיר ארתק ברכמים. אגא נהוג בחפלתך גאליהם מנוף בחזק זיד. דתך הנחלתם תקה ר'מו שם זיד. הם עטף וגלהתך ועלוימו חטוף בחפלתך; זבור לנו ברית אבות. חזק אהבתם אין קים לשובות טענות נשותם על בגדי נדרים: לשר אערדים ר'ביה יושר. כי תשוב לשוב צליהם לשוב: מצרים אם ישאשו כי הארכם נאים ברעוז הוציאם מטהרים לשוב: פלה נא לאון העם הזה. עוזות פשעם קמל נא היום הזה: פנה נא לזרקת אבות אל השבח: מנון קראתם גנים ואתת ר'מו אב. רחמים ברהם אב: שדיisha ר'מען שטף. תקחו ותקלח לפשע עטף: אנא פלה נא לאון העם הזה: ואם לא תקלח מני: ואף אתה השבות ל' בררכי טופך. בשrho ואמרת לו פלחתי ברכך: ופלח נא לאוני עטף ודורי הצאן כי תמים רעים אתה אם קרבינו ר'מושע אתה פרבה לפלום. ארצי שפה ארצי פלהה ארכז הקשicha ועשה אל:

תאטר:

טשיה אזרקה אחר לפגץ שניאות מי בין מגתרות נקיי: נקנ' יראה אלהיינו סכל פשעת וטהרתו סכל פקאותיך וירק עלין מים פזהרים וטהרנו בקחוב על יד נבייך וירקתי עליכם מים פזרירים וטהרתם סכל טמאותיכם ומכל גלולכם אטדר אהבם:

טבה עברך אמר לפגץ. מי אל במוד נשא עון וועבר על פשע לשארית נחלתו. לא דחוקיק לעדר אטו כי חפץ חסר הווא: ישוב ירחקנו ויבש שעונתינו. ותשליך בצללות ים כל חטאיהם: וכל חטא ערך בית ישראל משלהיך במקומ אשר לא זכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם: תנתן אמת לזקב חסר לאברם אשר נשבעת לאבותינו מיטי קדם:

regnal איש חמורות שוע לפגץ. בטח אלמי אונד ושבע שכח עיניך וראה שטחתיך והעיר אשר נקרא שטף עליה כי לא על אדוקותיך אונת טפחים תחנניט לפגץ כי על רחמייך הרבה: ארצי שפה ארצי פלהה ארצי הקשicha ועשה אל התואר לטען אלמי כי שטף נקרא על ערדך ועל עטף:

ענורא הפסוד אמר לפניו. אלדי בשתי ונקוטתי להרים אלדי פני אליך
בי עונותינו רבו לפעלה ראש ואשחתנו גדרה עד לשנים: ואותה
אלותם סליחות מען ורחים ארוך אפים ורב חך ולא שוכתנו: אל תעכנו
אבית ואל הטענו בוראנ. ואל תונחטנו יוצרנו ואל תעש עטנו כליה
בחטאינו וקיטים לנו תהוה אליהנו את רקדך שהטהחטנו בבקלה על ידי
ורטנו חוץ קאמור בימים קדם נבעת היה נאם תהוה יבקש את
ען ישראל ואיננו ואת חטאית יתרודה ולא תטמאינה כי אסקח לאשר

אשair:

עפ"ד ונמליך רעבי טובך צפאי מסך האבי ישעך יברוי וירעו כי לוי
אלהיינו הרחמים והסליחות:

אל רחום שטה. אל חנון שטה. בנו נקרא שפה. תהזה עשה לטען שטה.
עשה לטען אמתה. עשה לטען בריתך. עשה לטען גדרך ותפארתך.
עשה לטען דתך. עשה לטען הויך. עשה לטען וועך. עשה לטען זכרך.
עשה לטען חקיך. עשה לטען טבה. עשה לטען חיקיך. עשה לטען חיקיך.
בביך. עשה לטען לטונך. עשה לטען מלכובותך. עשה לטען גאנך. עשה
לטען סוקך. עשה לטען עזך. עשה לטען פארך. עשה לטען צדקהך.
עשה לטען קראשיך. עשה לטען רוחיך הרבים. עשה לטען שיכינך.
עשה לטען תורהך. עשה לטען אוניביך שוכני עפר. עשה לטען אברחים
יאתך ויעקב. עשה לטען משחה ואחרון. עשה לטען דוד ואלמה. עשה לטען
ירושלים עיר קראשך. עשה לטען ציון משליכן בביך. עשה לטען שסתות
היכלך. עשה לטען בריסות מוביך. עשה לטען דרגונים על שם קראשך.
עשה לטען טביזים על יהונך. עשה לטען בא' בא' בא' ובטום על קראשך.
עשה לטען יונקי שרדים שליא חטאו. עשה לטען גטולי חלב שלא
שפה. עשה לטען תיטוקות של בית רבנן. עשה לטען אם לא לטעןנו.
עשה לטען ווישען:

עננו דלה עננו. עננו אלהייט עננו. עננו אבית עננו. עננו בוראט עננו. עננו
נאלאט עננו. עננו הרישטן עננו. עננו דאל הנטאנ עננו. עננו וויתק
ויחסיד עננו. עננו ווישר עננו. עננו הי וקיטים עננו. עננו טוב וומשייב
עננו. עננו יידע זאר עננו. עננו בוכש בעסיטים עננו. עננו לוכש אדקות
עננו. עננו פלאך מלכי הפלכים עננו. עננו טרא וגשגב עננו. עננו סולח
ומוחל עננו. עננו עונה בעת אורה עננו. עננו פוזה ומצל עננו. עננו
צדיק ווישר עננו. עננו קרוב לקוראי עננו. עננו רחום וחנון עננו. עננו
שומע אל-אכינויים עננו. עננו חומך חטיקים עננו. עננו אלהי אבותינו

סליחות לערב ראש השנה

רכא

עננו. עננו אלתי אברכם עננו. עננו פחד יצחק עננו. עננו אביך יצחק בנו עננו. עננו מושג אמורות עננו. עננו עורת האבותים עננו. עננו קשה לבטום עננו. עננו רה לרצות עננו. עננו עוזה קעת רצון עננו. עננו אבי יתומים עננו. עננו דין אקלטנות עננו:

מי שענה לאברכם אבי בהר המוריה הוא יעננו. מי שענה ל יצחק בנו בשגשוך על גבי הפטובח הוא יעננו. מי שענה ליוסף בבית האסורים הוא יעננו. מי שענה לויקף בבית האבותים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו על ים סוף הוא יעננו. מי שענה למיטה בחורב הוא יעננו. מי שענה לאברהם בטחחה הוא יעננו. מי שענה לפינחים בקומו טרוף תעירה הוא יעננו. מי שענה ליהושע בוגלול הוא יעננו. מי שענה לשמויאל בפاضה הוא יעננו. מי שענה לזרד ושלמה בנו בירושלים הוא יעננו. מי שענה לאלישע ביריתו הוא יעננו. מי שענה לוייה בקסו קדחה הוא יעננו. מי שענה לחזקיה מלך יהודה בחליו הוא יעננו. מי שענה לחתניה טישאל ועורייה ברוחם בקסן האיש הוא יעננו. מי שענה לדניאל בנב קאריות הוא יעננו. מי שענה לזררא בנולה הוא יעננו. מי שענה לפרקדי ואספר קשלון הבירה הוא יעננו. מי שענה לכל האדריכים ומכסרים ותתמים ומתרים הוא יעננו.

רחתמנא רצני לעני ענייא. רחתמנא רצני לחבידי לכא ענייא. רחתמנא רצני לפסבי רוחא ענייא. רחתמנא ענייא. רחתמנא חום. רחתמנא פרוק. רחתמנא שוויב. רחתמנא רחם עלן השעה בענלא ובונן קרייב:

ואריך חד אליך צרלי פאד. נאלהא קידיזה גראפיט רתקי וכידאים אל-אפעלה:
רתום וחתון חטאתי לנטיג, יהזה קללא רחמים רחם עלי וקבל
תחנני: יהזה אל באפיך טוביתני, ואל בחתתק תיסרגני: חני
יהודים כי אמלל אני, רפאנין יהזה כי נבקלו עצמי: ונפשי נבהלה
פאד, ואתה יהזה עד-קטני: שזקה יהזה חלאה נפשי, הוישענין למתען
תקהך: כי אין בקשות זברך, בשאול טי יורה-ליך: יגעתי באנחת
אשכח בכל-לילה מטהתי, בדרכאת ערש'י אסתה: עששה מבעם
ענין. עתקה בבל-צורי: סורו מפנוי בל-פצעלי און, כי שמע יהזה
קול בקי: שמע יהזה תחנתתי, יהזה הפלתי יקח: יבשו ובקלו פאד
קל-איובי, ישבו יבשו רגע:

טָהִי וּמְפֵשִׁי מְפֵשִׁית וּמְתַחֵה. מְפֵיק מִן שָׁאוֹל לְתַחֵי עַלְפָא. בָּרוֹא כָּד חֲפִיעִי אֲבוֹויִי לְקָנָה. אֲבוֹויִי דְּתָנֵס אֲסִי לְקָאָבָה. עֲגָרָא דְּטָרִיד נְפֵיק קְכּוֹלָר. טְרָה תָּאֵיב וְתָבָר קְוָלוֹהָ: בְּרוֹךְ גְּבָרָךְ אֲנוֹ וְחַמְּצִין קְפָהָ. הָא רְוִי נְפֵשָׁן גְּנָדוֹן קְמָרָן. עֲבָרָךְ אֲנוֹ וְטְרוֹדָן קְפָהָ. הָא בְּבָזָהָא הָא בְּשָׁבּוּנָהָא הָא בְּמַלְקוּוֹתָא. בְּמַטְוֹ מְנֻקְבָּה בְּרַחְפָּה דְּגַפְּיִשְׁן. אֲסִי לְקָאָבָן דְּתַקְוָף אַלְוָן. עַד דְּלָא נְהִי גְּמָרָא בְּשָׁבְּיאָ:

מְאָ תְּהִנָּה. עַיְפָ תְּשַׂרְיִק וּבְטוּפָה חָתוּם מַחְבָּרוֹ (רַבִּינוֹ) מַאְיר (שְׁלִיחַ צְבָוָר) בְּרַבִּי יְצָחָק
חֹזֶק וְאָמֵץ

תְּפִלָּה תְּקָח תְּהִנָּה תְּבָתָר.
תְּמוּר נִיהוֹת תְּמִיד
הַשְּׁתָר: שְׁקָל לְעַזְמָדִים שְׁמָךְ
לְשָׁבָח. בָּאַלְוָן זְבוֹן תְּרִם
מִזְבֵּחָ:

רְצָח עַבְזָדָתָם בְּמַקְדֵּשׁ
שְׁבִיתָם. בְּבָבִית עַזְלָמִים
לְעַזְשֵׁי חַבְיוֹתָם: קְשָׁבָ
מִקְרָאות וְחַגְנוֹן סְדָרִים. בְּעַזָּן
אִיבָּרִים וְעַפְול פְּדָרִים:
צְרָפָ שְׁטוֹחָ פְּנֵי טְפּוֹחָ.
בְּמַעְלָה אַפְרָ עַל גְּבָהָפּוֹחָ:

-

סְגִילַת אַסְטָר

מְאָן. טְפוֹח — בְּנֵי לְשָׁמִים, עַיְפָ יְהִמְינִי טְפּוֹחָ שָׁמִים* וּפְיוֹרֶשׁ טְפּוֹחָ — תְּכַן אָוֹתָם בְּעַפְחוֹ
כְּמוֹ שָׁאמֶר: וְשָׁמִים בְּוֹתָת תְּכָן, (רְדָק, יְשָׁעִיהָ מִת., י').

סְגִילַי חַיִים

(א) סְכִילִי לְמַלְוִי נְגָרְלוֹת (כ'): מְפָלוּם גַּנְגַּד מְמִילִיס מְקָנוֹס.

(ב') כְּמוֹ שְׁלָמָחִי נְגָמִים (כ'): מְמַנְּן לְלָמָחִי כְּמַקְדֵּשׁ קִים מֵהַמְּלָאָה עַלְלָאָה, מַלְלָאָה: כְּכָל מְגַנְמִי לְאָסָס מְלָלָה.
קְלָגָנוֹת, תְּמַנְן שְׁקוּרִין נְסָס לְפִי מְמַלָּה לְפִי מְלָאָה כְּלָלָה קְרִיטָס לְפִי, וְלִי מְוֹלָל נְסָס מְלָל כְּלָל מְעוֹוֹתִים.

בָּאֵר יַעֲקֹב

תְּפִלָּה תְּקָח וּתְחִנָּה תְּבָחר תְּמֹרָת
רִיחַ נִיחָוח שֶׁל תְּפִיד הַשְׁחָר (א'). יְהָא
שָׁקוֹל לְפִנֵּיךְ תְּפִלָּת הַשְׁמָדִים אֶת שְׁמָךְ
לְשָׁבָבָא אֲיוֹזָו וְכוֹן תְּרוּמָה אֶת הַרְשָׁן
מַעַל הַמּוֹבֵחַ אֲשֶׁר זו הִיא עֲבוֹדָה
דְּאָשְׁוֹנָה בְּכַיִת הַמִּקְדָּשׁ לְעֵת הַשְׁכָמָה
(חַמְדָה ב').

רְצָח עַבְזָדָתָם — חָפְלָם בְּמַקְדֵּשׁ
מַעַט שְׁבָשִׁותָם — אֲשֶׁר בְּגַלּוּתָם,
כְּמוֹ שְׁבִיצָתָה אֶת עֲבוֹדָת הַכֹּנִינָה שְׁעַשָּׂו
וְחִזְמָמוֹ אֶת חַבְיתִי הַכֹּהֵן הַגּוֹלָל, קְדוּם
הַקְּרֻבָּת הַתְּמִיד (שֶׁס. כה), בְּבֵית שְׁלָמִים.
קְשָׁבָל פְּלָרָאוֹת — שְׁקוֹרָאֹת לְפִנֵּיךְ
סְדָר הַרְכָּבָנוֹת (ב') וּלְתְחִנָּת שְׁמַדְרִירָם
לְפִנֵּיךְ כְּעֵין הַעֲבוּדָה שֶׁל סְלוֹק
הַאֲבָרִים וְהַפְּדָרִים, שֶׁלָּא נַתְאָגֵן
מְכֻבָּר, לְצִדְיֵי הַמּוֹבֵחַ, (שֶׁס. כה).

צְרוֹפָ — חָבֵר וְהַשְ׋וֹהָ שְׁטִיחָת כְּפִינוֹ
בְּתְּפִילָה, פְּנֵי טְפּוֹחָ — כְּלַפִּי הַשְׁמִים,
כְּעַבְדָּת הַכֹּהֵן הַמְּלָלָה אַפְרָ עַל גְּבָהָ
טְפוֹחָ, תְּפּוֹחָ הִיָּה בְּאַמְצָע הַמּוֹבֵחַ

ולשם היו גורפין את האפר, (๙๖).

פניהם מכונים כחפלה פאת קדפה

- על מorth, זירח ועלה הפלתם

לצחן, כאלו היו פודרי מערכת גורלה

של מובה, וחווית - חלון היה עושה למערכה בלאי מורה שתהא הרוח הבאה דרך שער

המורחת מנשכת בו, (๙๗ טט. ל. ובפסח). .

פאת קדרימה פניהם יזרח.

בסודרי חזות בלאי מזורה:

של מובה, וחווית - חלון היה עושה למערכה בלאי מורה שתהא הרוח הבאה דרך שער

המורחת מנשכת בו, (๙๗ טט. ל. ובפסח).

שיבות - יכול לפניך מחברת

- חפלוות שאנו מחרבים יחד עם

“יג” מדרות שאנו שורבים לפניך,

כשות - כמו שורת כהן כשר

המסדר שטייטריכות (๙) עצים במוchar

החיצן. ספור את הדמדים של

שבידך הנשים - הכאים לבית

הכנסות להחפלה, כדי ליתן להם שכיר

פסיעו (טטה, נב), כמו - כאלו

היו כהנים הרוגנים (๑) - המורושים

התונועשים בשורה בשעה שעומדים

לפיטס - להעלות בגורל את חילוקת

העובדות שבמקרא.

כינון החזור - כשהשחור יאיר ועמדו

על מכננו, באotta שעיה ישראל

המשוללים ל’וכובים יעדמו לפני ‘ה’

ברן - בחפלה, החשב תפליהם לפניך

בברוך השחר המאייר פני המורה

בעת נץ החמה, המזcid וכות שיני

הברון (๑). مكانו הולך ומונה סדר

עבדות התמיד: פטונה מורי את

הכהנים לאחר שהחפיטו, ועדין לילה,

ואמר לנו: “צאו והביאו פלה מלשכת

הפלאים” שעמדו שם מנוקרים כבר

כל מום, בבקור פופגא - מופרשים

ליקרב על גבי המובה.

ערב מחרבת למדוזות

ערובות. בשרת בשר שתי

מערכות: ספר לאצדים

לעבדך נשים. במו בעורה

לפינס רוזנים:

גבון השחר זובובים ברן.

ברק השחר זבות שבחברון:

ספינה מזורה להביא טלה.

מלשנת טלאים בבקור

טפלה:

(๙) מערה גולא: עליה צורפיט כל הקרטינו (๓) מפרק קפינה: גמלים גמלים לרומיים.

וסל ממלחית כל קפואם, ממינה טומין גמלים נאכימים למומרם פמיי לקטומם, פדור המשוכות בשורה רק בבחן ואדלמרין (וامل. ז): טרי ימיי פדר יומן: וא סקיידר טק אפרילס דיב' כלץ הוּא עיטה, פורקס וו' וסודילס פילון. אין פנק קרטינס נפ'ם מצלם מקדש פט, פיעיס נב'ת.

(๑) וזה על הגמול צותם (ז): ‘מה מיטיקן וחירין ומיטיקן’ — ‘מה נוקפין לרנט טעםם יומי, ולא על כלן צלטיפת פסת. רצץ. טרי יומן: כדי ל’וגרניש כל המורה’ — לאכמען קל זטמן עס רכ כמה פטימי טאטל כדד מלך. רצץ. ‘טטם: פאר טדיי נמאפיק קו נסם הלאן גאנז’.

(๒) מופד על המתה צוימת (טט): ומטטל גמלוט אטטמוועה טולן: פולר פני כל המורה, זה מהו!

לו: עד שבחברון, — ומליו פיעטט (פינ. קי) כדי ל’הזכיר זכות אבות מוכליין פנור. (קיט). מפש טופט מיריגע: נניך המולא.

סלייחות לערב ראש השנה

ללבום של זהב ישלח להשקות. מבקרו שנית לאור האלקות: בזוכה בחתميد זוכה אחים. משכו וחויל לבית מטבחין:

עד-שְׁחִיטָה וּבָכָה יְחִידָל. עַד-יְמִינְתָּה שַׁעֲרֵ הַגְּדוֹלָה: טְרֵד
עַד-שְׁחִיטָה פָּתָוחָה בֵּין. שְׁתִּים טְפַתְּחוֹת לְפָתָחוֹ בֵּין:

מכבניהם, ואילו המפתח השני: יתוח כיון – פותח לא טרחה יתרה ובשתי מפותחות אלה, קחתהנו – אם והשבר בגבול בין, כאשר פותחנו את בשער הגובל איזו.

הַחֶרְצִיוֹ בְּגָלְגָלוֹ וְצִירֵי צְרִיחֹ:
וּנְשָׁמַע קֹלוֹ בְּבָקָעַת יְרִיחֹ:
וּרְיוֹם וּהֵרִים עֲקָדָה לְגֻמָּר.

לכום של זהב ישולח להש��ות – אה"כ
השלקו את החמיד מים, בכום של זהב
— (מי שחדס זה להניטש עוז), וע"פ שהוא
מבוקר מבעבר בפרקין אותו שנית,
לאור אבוקות שהרי עדין לילה. הכהן
שזכה, בפיים שני, בתמיד, זיכה שנים
עשר והוא הכהנים העומדים לימי נין
בשאר העבדות (ו) השיקות לפיס
זה. משכו, הזוכה, לטלה וזולך בית
המطمחים.

ירדי שיחומו זובח יהודו – מונע יהו מלשוחות, כרונן (๔๔): לא היה השוחט שוחט עדי שומע שער הנגיד שנטה. ושני מפוחחות היו שם (๕), אחד: 'טרוד עד שחרי' – טיראה יתורה יש במקפתה אחד, שהיה צריך להזכיר ידו, בחור הולט עד השחי, כדי שאפשר היה לפתח הדלת מבפנים, ואילו המפתח השני: 'פתחו פתחו – את השער הגדל בין'. כאשר

הרצינו בנוגלו וצירוי ציריו – כשמגלגלאן ציריו צוחין בחרצים של דלותות ההיכל (עה-כ) נושא קלון עד בקשת יರיחו (ז). זריזים – הכהנים לא היי קופטים את הטלה השם ל, בשתי ירידיו לעצמן ובשתי גיגיו לעצמן, כדי שלא לעשות בחוקות הנוראים אלא

זוחין – כהנים ורזיזים הן – שכלם היו בני תורה וחדרים וכו' (רש"י, שבת ב').

(ט) וכלו תנוום נמוך (ל') וכיום (כג). וקדמיק נגמר דבש ימולים צמו.

(ז') מכבש (מדיד ס"ג מ"ק): מיילתו או צומען קול שער הגדול שנפנת ג'ירץ גדריו — נמלטו (ח') ג'ירץ (לט': ו/or זלטס) וגבעת צבוניה טפמי צבנ' טוק' טס מקפה טל הקטורה אין תאננס ג'ירץ, ומפקין קביסים נאמשן דק' טפומי צבנ' טל האסמי עטמו נאמע גדריו. ט'ג' נון ט' טפומי צבנ' ג'ירץ, ומפקין קביסים ומיילתו או צומען קול ברכיה ג'ירץ. מפקין פון ליה מוכמת טן קול סוניג צבנ' ג'ירץ.

טליות לערב ראש השנה

רבה

זהירות עקידה נגמור - מקפידים
לגםו קשרתו (ט) ביד ורגל ייחדי
כיצחן בן אברהם (ש' לא:) בהר

המור – כדי להזכיר עקיתו (גנאי). טבעות היו קבועות ברכפת העורוה והן שמשו להחזקת צוואר הכהמה בשעת השחיטה, ושרים וארכוב טבעות היו כנגד כיד משמרות, כל משמר היה משמש לשחיתת קורשים שבהם שלה בטבעת המינוחרת לה (סוכה ט). אבל לרבנן

וחכו טבעות שניות למשש לשחיתה,
שחר – בטבעה שנייה של קרן צפונית
מערכית, ואמש – ושל בון הערכיים,
בטבעה שנייה של קרן מזרחית צפונית
כדי שישחת למל' הדבש לקים
מה שנאמר: "שנים ליום" – נגדר
היום (שם לא...). זורקת הדם היהת על
ידי הרמת שתי מתנות שהן לארבע
יתרים, הא כיצד? זורק אתו שהוא
זרחי וכן עשה בה בון משבית דרוםית,

בדם השירים היה שופך אל יפוד
המוח בדרום. וטען התמיד הפשט
העור תשופט כליל לטרום כוון עולה.
בג'ל שבתאו רשות נתיחה האברים מרווח
סיפור הדברים — כפי שהגמרא בחמיד
לא), מאירכה בתואר הנזיהה, لكن יפה
השתיקה מפני אמת הדבר וטרחונו.

הוּא שׁוֹרֵן קרב בתשע כהנים משעת הולכת
אברהם (חמד לא: יזמ' כט), סך החשעת
הכהנים כולל: שהה כהנים לאברהם
ולקלורקאים, בזרוף עם שלשה כהנים
הוזוכים להכיה א) את החביכיות

— חכתי כה' שקרב ע"ג מזבח עם הלחם, ב) את הפטול למנהת החםיד (ז) ואת רבעיתו. ההם י"י נפבי החםיד.

אoid הלו ונתנו, לאברים לנו, הדברים הקרכיס עם התמיד, ב – במערבי של בעש יברדו ובאו

(ט) כך פירע אמפליך (פס.) שפי' גמלים נזקורי בקריק עד ורגל, וכן כמג קםמ"ג נול הארכט"ז פירע צם, וכן נס"ל ממהדרין כי"ס פסק, אך רק לאחן כדי וגלו עלי בקריק טהורו כל נקיון. ונלפס' מחייבת צם כמג: "חוּמְפָר דַל אֶזְרָאִי מִלְבָד" ו'ל' מומוח צמוכן נפרעם וויל' (כט. י) עקדת' יוסק קמ' טנירס דיה דיס ורגליס ימד". ווקה פירע קמ"ץ סהרי נזקם (כט.) ריח' ריעטל' כמג:

עובן שנייה שחיטה לשפטש.

לטיל בזימויו:

ברוחך שמיות לאנרכיה וברביה.

למזרחה צפון למערב דרום:

כשתיים על קין מזרחות צפונית והדם פוגע בצפוני וו

קדמי שירים יסוד תחרות.

גַּלְלָה הַנְּתִיחָה מְרֻבָּה בְּדָבָר.

שחתיקה יפה ואימת צבור:

בתשעה קרב בצרות זוכים.

חבטים סלט וין הנסכים:

— חביתי כה"ג שקרב ע"ג מזבח עם התמיד, ב) אה

אוֹי יְם כָּבֵש מַלְחוֹם וּבָאוֹ.

- מחצית כבש ולמטה ומלאחות,

הכל ודי דסיגן מל המתוקפות יטמאו: ולפיגג, הנטרא
טהילים נצמטו מרד ייטו.

(ב) קן פילס כפולה (אפס), אזיו גראטס נקאו רקען טיפייק צם, וכן נס"מ ממילן כי' ספק, ציט יון נון גאנז גראטס נס כמונ: יומפער גע' צווע פיטרזי' יעל' מומען ומאנן קן טנרטס דיאס וויגלז ייד'. ווקהה פרטס קן מרדז אונדערס דיאס וויגלז ייד'.

בלשֶׁבֶת גִּזְוָת שְׁמֹעַ יִקְרָאוּ:

לهم לשלכת הגיות, ושם את שמו
יקראו (שם לא:).

מברכיהם במעוי ברכה אחת.
עשרתת הדרשות ומוסיפה
בגנתה: אמת וצבודה וברכה
בחנים. יברכו העם ברכה
נהנים:

יביררו חידושים לפיהם קטרת.
ולא שנודעה והוא מעשרה;
רביעי פים ביחיד נקבע.
נתחים להעלות לנגב
הטראבע;
בקועל מניפה מרבים זמרים

מכרכימים, בפנוי – על פי הממונה, כמש' שם (לכ'), אמר להם הממונה: ברכו ברכה אחת – ברכת אהבה רכה (ברכה א"ה), ואח"כ קראו עשרה הדברים לפני שהן עיקר התורה (יא). ומוסיפה בגנתה – בום המנוחה, בשכתה שהשמורות מחלפות, מוסיפים ברכה שאומר המשמר היוצא לשמר הוכנס. ברכו עם העם שלש ברכות, (א) אמת וצביה, (ב) ועובדיה – תפלת רצעה, (ג) ובברכת הגדים (יב) לברכ את העם, והעם מהברכה נהנים (יג).

יביררו הנים חדשין שלא הקיטרו מעולם פ"ט טורת כדמיםין ביום א' (ט), חנא מעולם לא שנה אדם בה, מי טעמא? א"ר חננא מאני שהיא ממשרת, אבל פיס רבייש היה ביחיד, חדשין עם שנים, וכוה נקבע מי הם שייעשו נתחים מהכבש, לאחר שלוחות, לגב המובח שהוא מרוכב.

בקועל מניפה היה שהיה כל' שיר

(א') יס כתק מלומות – כתמי"ט מצל משפט רלה לגיקם לרע"ג נמתנה נזקליט (ט, ט): "ה' נס"י
הפטמי יתמן וכו' בפרטב.

(יא') וככלום נגטלאן מפי מלעומם קמייס, צאיו הוומלייס: הלו נדס נמי ולול צולר גטורה,
(גלאט ב' זולוילטליים טט).

(יב') נכלם כאלים סמוכלים נמתנה (טט) ליע נזימת כפיס דזוק הלו רק קם למילם טו"ל וכפוקים,
ך' פילטו פוקופוט נגראט (טל): והלע"ב וזרמלעטס מלך דנכלם גאלס הילו נטיש טאט.

(יג') והנה גאנס'י נגראט (טט) מצמע – נזימת כפיס, סלטס טט: "ונכלם כאלים נטיר הול סאטס". וכן
מצמע מסחסיט שיקד' באלס נאילס, חכל' נטאמט לוץ וו נזימת כפיס, הלו צמו שטמג זמורייל נגראט
(טט): "ונכלם כאלים" פירלאו גראט כאלים ממע, נטיך הום קעמ, וו"ט טט טט טט טט טט טט
טלס הלו צפאלס, וווממיין נגראט זטס אלוט. וכן צינרכו עכטיו נג'זיטום כפיס זאיל וו קודס קפואט
שיין, ונדילם כפיס הלו קה מעד נטמר זקוטוט. מל"ל

ולג'אלר צאנטמי כי"ז נמתה"ק מלהתי צאנטפומט דכ"ט יקוטה זילילון (גלאט טט): אטמיטט הום דנגי
טפיטט כלון ח"ז: ולכט מלהיל צ"ז יקט פיטט כל' פפלה מקט, "ה'טט ועטטה ונדילם כאלים נילכו העט
נדילם כאלים", וו"ט צפ"ר, עכ"ל מותס דהאנט דק"ט נפיטט דע'גטם כאלים דמיו נזימת כפיס דע'ן נטאל
צ"ט. חכל' נטיר מה אטמאנט עט' פטמולייל זאיל סטטס זויל נפיטט, הלו נזימת כפיס זאיל וו קודס קפואט
לה המליה מדכרי קפיט.

(יז') מגניפא מוחלט נמתה"ט ממי' צאנטפומט דמי' עמייס. ה' יטאל הום סמגראט ווות נטאלט
סוממא" (פ"ג מ"ט) – מגניפא מגראף ולפנות מה אטאנט. כ' יטיריו הוי שומעין קול המנירפה"

מרובים אמרו — תקונו מרובים, שהיה משמש גם לגורן את הדשן כפירוש וגהה ערך י'). וכשהיה משמש ככל שיר היה נשמע קולה עד עיר התפריטים — יריחו. ועוד שםשה, להשמעת קול עיי' דרייה, ולוויים וכחנים רגילים בשעה ששומעים את קולה שאחיו הלוויים ננסים לדבר בשיר, והכהן יודע שאחיו הכהנים

במעלות — החלו עליים, בנתה, במעלות האלים שני הכהנים שוכנו בכרך קטרות ומחתת גחלים, ואילו שני הכהנים שוכנו בדישון מובח הפנימי והמנורה הי' שלים במרוצה על מנת להקדמים את המקטרים (ט'), ונכנסו להיכל להוציא את הכלים שהשאירו שם. המדן של המזבח הפנימי נטל את התני — טנא, סל ממוקם שהניחו לאחר שדרשן והשתחווה ויצא, והכהן השני יידשן את הנר המזרחי שבמונרת,

ואם מצאו לנור מערכיו שכבה, יערכו — יכח דשנו עם שאר הנרות, והכהן — קיתון (— קנקן) של זהב שבו הניח את דשן המנורה נט', וגחץ — ומחר לדרכו (ז').

[נ"א אמרים]. ז��ולה נשמע בעיר התפריטים: רגילים לקולה לויים ובתנים. לשיר והשתחויה להיות מזומנים:

נכדים להשתחווות, ואף הם באו לחיות סופנים לשיר והשתחויה.
במעלות אולם עלות במרוצה. מדשן פנימי טני נטלו נצא: ידשן מנורה ובבה ערבו. והבז נטלו ונחצ לדרבו:

(פ"ג מ"ח) — כל שיל טהרה נמקדש. ג) "נעל מה מם המניפה וחיקק אין טולס ולטמות.lein מלה סתום קול מגידו מילוטלי מוקל המניפה. ומלטה דכרים סימה מקדש, (1) בחן שטומע מה קולה יודע יודע שאחיו הכהנים ננסים להשתחווות, והוא כן ונה, (2) בין ג' שייה שופע מה קולה יודע שאחיו הלוויים ננסים לדבר בשיר ואלה (3) ולמה סעמדו סיס ממש מה טמולס צבע פמלום".

ילו נחים שפה פיט סודר צפלהם הטעיות המכחليس גמצימות טולס מל מגפה מהם, וכמו שיקפ "PCODE מגיפה מרודיס טמראיס". וואה דעת דכ"ז ווגמ"ק נפלין (י'): "מגיפה סימה נמקדש... מוויאס מה מיי ומלה" ופליך: "מגיפה צפה גורפן מה דקן כומון".
ולא מוספום טס פולק ווועלר: "הילו נרלה נפרק דכלי מיי מגפות סי, מהט לדען ולמה נדיי". ועדין פטכל נומר צפאליט אילן נקטר למופתו, ומלודיס טמראיס", סיינו צלהה מגיפה צפלהה כלוי, גס זוקו חורה אין טולס ולטמות, סאי עט לוחה מגיפה לומר: "זוקולס נטמע צעל טמראיס", וגס: "רגיליס נקולה נויס לאס לאס".

ח' כל דור גול ספק צהין וזה כפירות טמראיס (פמ"ד פ"ג, מ"ז) צהוואר על המופומות נפלין: "לעו למוטי טלה סיס פוד צלטי", ווגס צפאליט-יסטל טס מפרק לעט נטלה-טוניים גנ"ל וקודר טג מגיפות סי זקודה.

ויך גורקס צפיט "טהוריות זוריות" — והוא עפ"ז גמן' גמאלין (יל). שחטניותה היהת מוציאה מהה, לו פלך, מני זוריות.

(ט') פיט כגב לטי קדר המגינה נממיד (פ"ז, מ"ה) כלהן צולג שטאטם צאי הבגום פימה קותם לנטולות (יומל' ד'). וקן פפק בטוור (חו"ט מה), ודלאן צפクトוים קדרמת לנטאמם היגום ונס גל' כמו צפק ארטמיס.

(ט") מאר לדרכו — טס מדען סמועם הפלמי ואופלים ימדיים מה אדען נעל סמועם קדמה.

ירידד – זורה בשוליו מחתה.
לגחליל האש ישחה ואותה:
צבר הקטרת פנימה חוץ-
לו. מלפדיין מקטיר בליבבות
אצילו:

לא הקטיר מעולם (כדעלען), ואומרים לו: הוי והו שמא תחילה (לודד) לפני, זהינו ממן הלאה, אלא צבר הקטרות פנימה (ז') – הנה את עירימת הקטרות לצד פנים של המובט, דחוק ממן ומשם הוי מרדודה ומפורעה על פני כל הגחלים, חוץ לו – לנוכח חוץ, מפנים המזבח כלפיו, כך יוכל להקטיר בלי כוות אצילו – מבלי שתכווה זרעו.

תרדים לפרש בעית הקטרת.
חשאי בפרה לחץ מטירה:
קבועות הי למול הפרצאות.
בהשתהווות לאל הי לרצונות:
כגdot יג פרצות שפיצו מלכי יין בסורג, וכש מגיע גסול כל פרצה משתחווה ומודה על אבן מלכות יין (סחוט פ.ב. פ.ט.). והעובדות הוי כדי לרצונות לאל הי.

תגורי חרב כתב ולא-ביבני.
מברבים אחת ועל-ראש

כמו במדינה אלא עוגנים פעמי אחד בברכה את השם המפורש כתבו ולא כבמדינה שאומרים בכינוי. במקdash נשאו כיפיהם על ראש פניו – כגdot

חרדים – ישראל החדרדים לדרכו ה' הוי מההרים לפרש מבין האולם ולמוכח בעית הקטרת (ז').
חשאי (ז') – הקטרת, מכונה כן ע"ש
שהיתה נועשית בצעינה ולא היה עמו
שים אדם, קטרות זו הייתה כשרה לחץ
ספורה (ט) – כפра להטא לשון הרע.
קבועות הי – קבעו יג השתחוואות
כגdot יג פרצות שפיצו מלכי יין בסורג,
מכדורם לומר אמן שלוש פעמים
חגורי – הכהנים המכונים חגורי
חרב מלומדי מלחה, היודעים סדר
ცבודתם פכברין את העם ברכת
כהנים ברכה אחת, שלא הוי מפסיקין
במקדרש לומר אמן שלוש פעמים

(ז') פ"פ בטניא גמhid (פ"ו, מ"ג) וכמלון דמנג (יומל נג): נונרא פיממא טהייל מלה נל.

(ז') מלז נטג בגאנדרה, כדי טליגו מרים בקטורת, צולג מור (ויקלט ט, ז): "וכל מה ג' יסיה

צולג מודג נטלו נפער נקדרץ".

(ז') טפל מיוקד מלה דמלג דט ריכ יטמעל גל מלה קטואט מצלט מלה נטן לרע. יטט דט
 צמאנטלי וצלט מלה מעטה טפל (יומל מ.ה). ונדפרט"ס סס וממסט נטן סרע צמאנט.

(ב) קן מוסא, מיזדק על פפקון (ורימה, ג): "קן טפט נטנס מלמה דכל, נטנו טנט טט רעוזו זידר
 וקריט טיס לטרט", ולמיו נבלין (פו)... קן מליג נטן, צולג מאכון: "קן צחוטס".... ולו נטן הילג נטן
 לרע, צולג מאכון: "קן טפט נטנס".... ד' מה ד' יהוא מלה מלה צולג מאכון, מה נטן לאו מלה מיםפס
 הילג נטמא נג, פ.ל: "קן צחוטס נטנס".... קמ"ל – "קן צחוטס נטנס" – דקטייל כהן, וגנונגס
 היטקס פיליך, נטן לרע טפומ מעטה טפל, כמו קן מוסא, טלון מלה נאסר ט ט טרולאו טפומ
 מפומו, מה נטן כרע מהן מלה מריגט מפליך כטהו מפלי לו פינס ווועה מלקט נטמא.

ראש הכהן, ולא ככבודינה נגד כהופתיהם, (שם פ"ז, ס"ג). בפונן שהכחן הנדר ורוצה להקטיר האברים הלאו מובש' (נא) – נטול בחוקה ומטע מי שכבר זכה מהקטיר, והיה שללה בכח והפנן פיטינו מסיעו לעלות

ותשעת הכהנים שזכו בהתקורתה קרבנים אג"ז, ומונחים לו את הנתחים כדי שיפטרו (בב' עליים), ואח"כ זרכן לאש (נא) שע"ג המזבח. ואו דרך נקב הספל שהיה קבוע בגג המזבח (שם ח), פידר את הנכפים שירדו משם לשיתין – לנקיים החלילים ווודדים עטוק מתחת למזבח. בשעה שניסר הכהן הנדר את הין, הפען שופט ונינוף סודר כדי שיידעו הלוויים לפתחה בשיר.

מחזרים – שני הכהנים המהזרים בשתי הוצאות של כסף באומ"ל שטמוד אג"ז בן ארזה שהיה פריש באצבען צרדה – באצבען האורכה על כל שיר ששמו צ"א, ולשעתן קול הצלצל החלו הליים ודברו בשיר החוויה – באמירות שיר של יום, וכאשר הגיעו לפרק – סוף קטע בשיר תקש שני הכהנים, והשתחו העם, ועל כל פרק – תקיעה, ועל כל תקיעה, השותחו.

וזהו סדר עבודת התמיד שהוא בבית אלחינו, הרי שכינה בספרה בימינו אכן, (שם ג'). תפיד הבקר שאנו יכולים כעת להזכיר שולח על ידיינו בוה שפרטנו את סדר עבודתנו, כמו שנאמר (שם ג. ז. ז.): "ונשלמה פרט – שפוחינו", וספר זה חשב גירושון בכת/or – לכפה כדארין בשלחי מנוחה (ז'), יוצאה תורה החטאתי – כל העוסק בתורה חטא כתאות כאלו הקרייב חטאתי.

(נא) מדען (וילט ד). כן גדול מקריג מלך מלך, ווטל מלך מלך, פ"ג, י"ד מקראי מלך, פ"ג: טול מלך מלך מקראי (פס ז).

(כב) ממשיכם וז' מגילה הכתובת נמקרא, שארlein מלך ממשיכם צפויים (מנומות סב''), מלך ממשיכם מיום אחד ליום אחד קתדר מלך ממשיכם (מן ג' וממפלס).

(כג) אכן – נטל מלך ממשיכם (ז'). יוצאת טלית גאנט וגאנט – למלך נ' מה דס פליקס פ' טרייה.

**משמעות זמן הגוזל לחילוק
בזבש. סגן מיטינו עלות
בקבש:**

**קרבנים אצליו ולזו מגיישים.
נתחים לסמן זרक לאשים:
ואו בשיתין נסכים סדר. וסגן
עו"ד ומגניף בסודר:**

**מחזרים באים עמד-לו אצל.
(בן ארזה) ארצה מקיש
לשמע אצל: לויים דברו
בשיר החוויה. לפרק תקיעה
והשתחו:**

**וזהו סדר עבדת תמיד.
בבית אלהינו מחרה
לה תמיד: תמיד הבקר ישלם
בספור. לעוזם זה עלה
ישرون ביפור:**

(כג) מדען (וילט ד). כן גדול מקריג מלך מלך, ווטל מלך מלך, פ"ג, י"ד מקראי מלך מלך, טול מלך מלך מקראי (פס ז).

(כב) ממשיכם וז' מגילה הכתובת נמקרא, שארlein מלך ממשיכם צפויים (מנומות סב''), מלך ממשיכם מיום אחד ליום אחד קתדר מלך ממשיכם (מן ג' וממפלס).

(כג) אכן – נטל מלך ממשיכם (ז'). יוצאת טלית גאנט וגאנט – למלך נ' מה דס פליקס פ' טרייה.

בסדרו במנחה ונוסף קרבן.
עטוק בשני לעתות ערב:
באחד עשר זכות בו
מחזירים. שניים בידם שני
גוריים:

בבושים בובשים עונזה
מכבסים. בחינוך בן שניתו
סגוליה עוזשים: פרקליט פגוז
בצדך לננה. בעיר אלהינו
אליהם יבוננה:
דמי אל-תחנו ממענים
שומרים. ואלה תקום תרחים
אומרים: ירושלים בניה
ארץ. יבונן וישים לשם
בארץ:

כסדרו של החמיד בכור, להביין סולות לטנהה ולהקריב נסך, כך יעטוק בתמיד. השני געתות ערב – בין העربים, אלא שבכוכב החמיד קרב בתשעה כהנים (וכדעליל), וכןן העARBים באחד עשר זכות בו מהזרים (כח), מושם ששתנים נוספים על התשעה ובידם שני גורי עזים להוספה. על עצי מערכת.

כבושים של תמיד כובשים – מסתיריהם את פשיעיהם של ישראל, ושוננות מכביסים (כח), וששים את ישראל עם פנולה, כתיקון בן שניתו שלא חטא. הקרןנות היו פרקליט (כח) המליך פגורה בעדריו ולכן, בצדך לונונה – כל מי שנשאר לנו בירושלים לא היה נשאר בידי עזון (כח), כל זה היה בשער אלהינו – ירושלים, אלהים יבוננה ויכננה כבראשונה.

דמי אל תנתנו – על חומריך ירושלים הפקרתי שופרדים – מלכים המתו לשמור "כל" הימים וכל הלילה, תמיד לא יחשו, המזכירים את הא, דמי לפס" – אינם שותקים לכם, ומאי אומרים, אמר רב בר רב שילא: "אתה תקום תרחים ציון", כן נדרש במנחות (כח). עה"פ בישועה (כח). ירושלים, בניה הארץ – הבניה בשםים (כח) יבונן הוא יבונה וישראלאות השם ותתלה בארץ.

(כח) זכות ט מהוציאים, יכול לזרום ענוהו: מוחלים חולמים ט (gmtuta), ומימרלו כל ר' יומק: פון מפיין על תמיד טן מטביסים מלן כן זוכה ט דממים (חזר ווילט ט מלטם יומל כו). ווד ט לאטוף, כי אין סטביסים גליק דחזר מלר טי כסים נוקבים נטפל צי גורי פלט, סאל נCKER וכא בז רק קאן טה. עין נטפפת טם, וטלעכ"ט ד"ה ושיעים, קדילס מ"ס כס כסים סוכס נטפנס ז"ו.

(כח) מזוק עד פטפחים (פרק ט, ז), "ט טומלים: 'כנטיס' – סוכסיקס למ' טוועומיסט כל טרולן וכאי טומלים: ('כנטיס' –) טאס מלכטן טוועומיסט כל טטלאן, וק טולו טומי: 'כנטיס' צוי ט – טאס מלכטס... וטוטיס לומו כתמיוק ק אנא – טולן ט טווע.

(כח) נס או מרכז טם, "טאטס לוס" – פלקלט נווע.

(כח) נס זה מרכז טם, "היר יודלה טיר" סימון: מועלוט גל נ' הלס דילוטלים ובדו טווע, לה פילזון תמיד כל טהיר קיס מכפר על פטלוות צנאנז גללה, וחמיד צלן גן הטלטיס טה מאכפל מל טווע צנאנז דווע, מכל מוקס גל נ' הלס דילוטלים ודדו טווע, מה טעטס "דרק לילן נס" – גליק לין נס. (ולכך הנמדער כה, כה).

(כח) ולמיטט מגינה (כח) וטן – טט ילוטלים ומם המקייט.

ויעמוד המשל השם הנזהל.
השר הנדוֹל (ט), יחנן – להפתלל
בעד בני עמו, שהרי הוא השם של
ישראל, רע מוחד – שימנע מהם
כל עז, והוא יביא את תחתן שועם
– חפלתם של ישראל שתשרב לפני
ה' כדי תפלה לתוכיר – לעשוה
טרעה לקב"ה (א), ולטובה הנמצאת
בירושלים של מעלה, ככלי עולה
ירקיב (ב) בעבור ישראל.

ושרב (ג) יפהדר – המלאך גבריאל
שםתו מאחריו הפהדר לפי שלא
רצחה ללמד זכות על ישראל (ד),
עתה תפליין עליינו דבר יושר ובוכות
תאנוד – תחחו לומר רק דבר
זכות, כמו שעשית או לדניאל איש
חסודות, בלטיך עליו זכות, בגין
את זכות דוחור למסח' וגנוכות
– וחוזר למקומו בבראשו. ועתה
פונה למיכאל ובבריאל יחד:

בצד ישראלי צדק חכמת למדנו כאשר
את פני האדון ה' העמדנו, ואו על ידי
הזכות והזכות שחולמו על ישראל,
יגבל ה' כעסנו מפני וכבודו יכמרו
– יתחממו רחמי ויחמלא על עמו
נזרותם, ותבנש לפניו מדת הרחמים.

בצד גבריאלי צדק למדנו. פני
האדון ידזה עמדו: צדקות
לגלגל במור נחותים. לפניו

וישר הפהדר אחורי הפהגד.
בישר תמליך ובזבוזת תאנד:
באזו לחמודות בלטיך
זבות. זוכית לחזור למשל
ונסיבות:

בעד ישראלי צדק למדנו. פני
האדון ידזה עמדו: צדקות
לגלגל במור נחותים. לפניו

تبוא מדת דרכמים:

(ט) מיר על הקפקון (ליהוג כה, 3): "יהםשׁ וופחד ערוץ", ולרכז: "יהםשׁ זה פיכאל יופחד וזה גבריאל, וכן נמנוגנס: "ミיכאל מן מיינע וגוט לדאך, וגנילל ממעילא וסונע דמען".

(ט') על לי הקפקון (דיליל יט, 6): "וונכם סיטין יטמה מיכאל השר הנדוֹל השוטד על ני מען".

(ט'') מדרשין מגנינה (ג): זמפניים מני, פדרלון שמו... ועומד לתוכי המלככים ושורר בתפקיד קונו. ונטופות מקבר: מטאפעון של צדיקים סול טטה טטרום. וכן לתוכי צקמוך' (כט", 7).

(ט'') מיר על הגמלול מגנינה (יב): ומוכם נמי (מיוקלס אל מללה) ומיכאל השר הנדוֹל שוטד וופקיד עליו קרבן בכ"ז יומ. והטום מגנומה (ק): לומיג, סמדרלוות מלוקן שם, יט למומייס צקמיען נטומוטים אל גדריקם, ו"ט נבדס אל אה".

(ט'') כמה נערוגם בטפס: ממסתי סיכון נקלע גנירילל טה.

וילדה דעתיה כוונתו למומה, דלמנס מיכאל נקלע ככמוכ 'על' (כגן, דיליל יט, 6), מולס פיקן מלינו צגנילל נקלע ככמוכ 'על', ואדריכל ליטל (פדרל פלט): "אריש וג גבריאל צנולמיה: יהאיש גבריאל נעל לרומי נזוזן". נכל נאנן צמדלאס דקירה נגנילל 'על', נגנילקיט רען עטט (עמ', 6): "וס מיכאל גבריאל טאס שריט פל מלגה דכלום מטפלין ווילון לאן מהטפלין". גומלו ערכיה בפקחים (קיט): "חל' גבריאל ווי אווי שר אל ט אוד לאקלר מפניכס וכו'".

(ט'') צדילעל צומול (ענ, דפוס יולידן), "זהה סאלט נטוט בכמיס נאסר הקפט נטטע מזיך לדב' נלמה, מזיכים כלאך יויומני" (לעתום מז' מל' מלהמות סלהנדים, במקולן ט'). מ"ר יוסקן: נטומס צפה קוילוחו

טבניטי רוחמים הבקינו וברטינ, לפני בעל גערתים. טשטייע תפללה האנטיש תפללען, לפני שופע תפללה. טשטייע אצקה האנטיש אצקטען, לפני שופע אצקה. סכיסי דבשה האנטיש רפעתייג, לפני פלא מטריצה ברקטעה. השתקלו וקרבו תבעה נגנשה, לפני פלא אל רם גנאה. הזכירו לפני האנטיש לפני, חורה וכששים טובים אל'שוכני קדר. זכר ארכבים וויה ורעם. שלא תאבך שאירית יזקב. כי צאן רוחה עזאנן היה לזרחה, ישראל גיאדר לאפשל ולשנעה. טבר ענני אל'ה' לעצען, וקדט מבל גורות קשות. ורושעה ברדסיך גרכינט:

קשיים אזכוך ונפקה:

טון רכשטייא לך מתרגען, כבר שבייא רטתונג לשבייה. פולדון בני שביא בכספא טחרקין, עפק ישראל ברטמי ובתבען, הב הל שאלאין וגונתון, רלא' עבד רכם טון גראקון: טוח דבשטייא לך מתרגען, קעכרא רטתונג לטריה. אשייקו אונן ובצ'זוקא שרין. פריח נפשין פערקון דנטישן. שלא ליתן לו לרציה, טבר עבד בריל קיפא דנרכט עם אבהתנא:

שופר ישראל, שטור שאירית ישראל, ואל יאבר ישראל, האוקרים אנטע ישראל. שופר נוי אחד, שטור שאירית עם אחד, ואל יאבר נוי אחד, הקפידים שוק יהוה אל'ניט שופר נוי קדוש, שטור שאירית עם קדוש, ואל יאבר נוי קדוש. הקשלשים בשליש קדושיםות:
לקדושים:

טערעה ברתומים וטתפיס בתרבענים. הטערעה והתפיס לדור ענני כי אין עורה: אבית פלאני
חנע וטען, כי אין גע טענים. עשה ענט אזכקה תחקר ווועשנע:

ואנעט לא גרע טרי'ענשה כי עליך עיננו: כ'בר' רוחביך יהוה ופסיך, כי
טיעולם הטה. יהירח'קה יהוה עליינ, באשר יהלען לך: אל'תונט
לע' עונת ראשנים טבר יקרטינו רוחטיך, כי דלונן קאוד: (ענרגע בשם
יהוה עשה שפים ואארץ) תענו יהוה חנען, ביריב שבען במ: קרבן
רתם תופור: (ברגע אצקהה תופור. ברגע תפימות תופור: יהוה הוועיטה
הפלך ישבנו ביום קראינן) בירזיא דע' יצרען, זכר כרעפר אונעט: עונגע
אל'ה' ישען על'דבר בבודשך, ותאיילע וכפר על'חטאנתן לטען שטקה:
וינעל וויהך שפה רבא: בצלפא די ברא ברעיטה זטילך פלבותה.
ויזמת טרנקה וויהך (יאקען טשיטה) בתיבון ובזיטבן זכתה רקל ביה
ישראאל באנגלא ובומן קרב. ואפור אמן:
הא שפה רבא מברך לעלים ולעלמי עלאמי:

גנרטלן מיטומי פרגנד... (נדי צלע רפא לגמוד אוטם על טכלן) וויאט� (הוילטן ערל דסמל
הווקימיה מהיקין) — פערמיום למ אל פילם מקומו וכטיג (כטיג טמג) על טכללען ועל ריכן, מע צפמא
גנרטלן מיטומי פרגנד וולר: הס ייזי כל פקמי חומוט בטולס נס' מהוועים, ווילטן ליט' מהוועים
נאך עיטה גע נגנגן מכרען למ כלם. שמיר פקיה: מ הול וס מלולוד אוטם על נס, קמורי (פמי: רכע'ג
גנרטלן למ ראס: יטן, צאנט, ווילטן: "וילט צטמי דמניך" — ומכוון, דילטן, נונטני למון פרגנד, וואו
שידק' יבא' לחפותות בלפיך וכות... וויה חורט פפשל' וגיטוכו...).

סדר התרת נדרים

רלג

ויברך וילטבך וויה פאר וויה רומם וויה נשא וויה תדר וויה עלה וויה כל שטה דקהותא. בריך הוא לעלא מון כל ברקתה ושרחתה השבחתה ואפקתתא דאמירין בעלמא. ואקרו אמן:

קהלו: ג'כל ערביים וברצין את חפלני:

תתקבל אלוחהון ובעוותהון רכל ישראל קדם אבונהן די בשמייא ואפרק אמן:

קלול: כי שם זיהה בקדש מעשה מד עולם:

זהא שלפא רבא מון שמייא ותים טובים עליט ועל כל ישראל ואפרק אמן:

קהלו: אורי פאמ זיהה עליה שם שמים וארכן:

עשה שלום במדוקזי הווא צשחה שלום עליט ועל כל ישראל ואפרק אמן:

סדר התרת נדרים

כverb ראש השנה אחר התפילה עושן סדר התרת נדרים:

שבע נא רבוחי דינם מוקחים. כל נדר או שבועה או אפרק או קומ או תרם שנדרתי או נשבעתי בתקין או בחולם. או נשבעתי בטעות מקודשים שאינם נתקנים. ובשם הויה ברוך הוא. וכל פין נזירות שקבלה עלי ואפקלו נזירות שמשונן וכל שום אמור. ואפקלו אסור תנאה שאפרקתי עלי או על אחרים בכל לשון של אמור. בין בלשון אמור או תרם או קומ. וכל שום קבלה אפקלו של מצאה שקבלה עלי. בין בלשון נדר בין בלשון נדרה בין בלשון שבואה בין בלשון נזירות בין בכל לשון. וגם הנשחה בתיקעת קפ. בין כל נדר יכין כל נדרה ובין שום מבוגן של מצאה שנדרתי את עצמי. וכל מזא שאפקתי שניא באפי. או שנדרתי וגמתרתי כלבי לאשיות שום מצאה מהטוצאות או איזה הנאה טובה. או איזה רבר טוב שנדרתי שלש פעמים ולא החניתי شيئا כל נדר. תן רבר שנשווינו על עצמי כן על אחרים. כן אותן קוריזם לן אותן שבור שכחתי. בבלחוון אתחרטא בהון מעקרא. לשאל ומבקש אני מפצעתכם ההנאה אליהם. כי נראה דין אבשל ולפדרתי חם וחלום בעזן גדרים ושבועות נזירות ותרומות ואפרורים וקומות ומקומות. ואין אני תודא חם וחלום על קיום הטעושים הטובים הינם שעשיתי. רק אני מתחרט על קבלת העגנים בלשון נדר או שבואה או נזירות או אמור או תרם או קומ או הקטנה או קבלה כלב. ומתחרט אני על זה שלא אמרתי הנוי עוזה דבר זה כל נדר ושבואה נזירות ותרם ואמור וקום וקבלה כלב. لكن אני שואל התרה בבלחוון. אני מתחרט על כל הגזיר בין אם הוא הטעושים מתקברים לטוענים בטעון. בין פרודרים הבוגרים

בנוגע. בין מתקברים הנוגעים אל הנשטה. במלחוון אני מחרת על לשון גדר ושבועה וגירות ואסור ותרם וקונס וקבלהقلب. והנה מאי גדרין מהחרת ומבקש כתה אריך לפרט הגדר. אך דשו נא רכומי. כי אי אפשר לפורטם כי רבים הם. ואין אני מבקש הקרה על אותן גדרים שאין למתיר אותן. על פן יהי נא בעינכם באלו תמי פורטם:

המתוון משיכן לו שלשה פעמים בלשון זה: הכל יהי מטרים לך הכל קתולים לך הכל שרים לך. אין כאן לא גדר ולא שבועה ולא גירות ולא חרם ולא אסור ולא קונס ולא גדי ולא שטחא ולא אדור. אבל יש כאן טחילה וקליטה וכפירה. ובשם שטויוں הבית דין של משה כך יהיו מותרים מבית דין של פצעלה.

אחר כן יהא מודעה לפניהם בלשון זה. ויעיל ככל יוכור לתנאי בשעת השבעה כמכואר בירוד:

כרי אני מוסר מזעקה לפניכם ואני מבטל מכאן ולהבא כל הגדרים וכל שבאות גירות ואסורים וקונס ותרם ותקבמות וקבלה בכל שאබל עלי בעצמי. כן בחייבון כן במלום חוץ מנדרי מאניות בשעת מנוחה. ובאמם שאשכח לתנאי מזעקה זאת ואדור מהוים עוד. טעה אני מחרת אליהם שיהיו כלון בטולין וטבולין לא שרירין ולא גמzin ולא יתין כלון כלול ובכל לבן אהתרטנו בדעת מעטה ועד עילם:

אחר כן יאמר זה:

יהי רצון מלפנייך וזהו אלמי ואלמי אבוני שבלתקללות וזהארוים ונרוים וגופים והקרמות והשבותות שקלות שארכתי או שנדרתי או שהתקרבתי או ששתה את-עצמך או אשתי או בני ביתי או אהדרים אשר מוצע ישראל נפה או אחרים שקלות או שנדו או שהדרמו או ששתה אותו או אשתי או אהדר עלייך או אהדר עלייך לטויה ולברכה ברוחיב ונחפוך וזהו אלליך לך אהתקללה לנויה כי אהבקה וזהו אלליך:

ואחר כן העודה הקדושה יחוור יאמור לו שלשה פעמים בלשון זה: כלם מתרים לך. כלם שרים לך. כלם מחוליטים לך. בשם שאנחנו מתוון בברית דין של משה, כך יהי מטרים בברית דין של פצעלה ולא יaszו שם רוזם כלל. ובבלתקללות יחתפכו עלייך לטובה ולברכה ברוחיב ונחפוך וזהו אלליך:

סליחות לصوم גדרליה

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך פלה: אשרי העם ששבה
 לו, אשרי העם שיחזה אליהו: החהלה לדוד,
 ארומטך אלוהי המליך, ואברכה שמה לעולם ועד:
 בבליזם אברכך, ואהלה שמה לעולם ועד: גדור ויהוה
 ימיהל מאד, ולגדרתו אין חקר: דור לדוד ישבח מעשיך,
 וגבורתיך וגידו: גדר בבוד הווד, ודבורי נפלאתיך
 אשיתה: ועוזו נוראותיך יאמרו, וגדרתך אספרנה: זכר
 רב-טובך ובייעו, ואדרתך ירגנו: חנון ורחים ויהוה, ארך
 אפים וגדר-חסדר: טוב-יהוה לבל, ורחמיו על-בל-מעשייו:
 יודוח יהוה כל מעשיך, וחסידיך יברוכך: בבוד מלבותך
 יאמרו, וגבורתך-ידברו: להודיע לבני האדים גבורתו,
 ובבוד תדר מלבותך: מלבותך מלבות בל-עלמים,
 ומשלתך בבל-זר זדר: סומך יהוה לבלה-נבלים,
 וווקף לבלה-הכופים: עיני כל אליך ישברו, אתה נתן
 להם את-אבלם בעתו: פותח את-ידך, ומשביע לבלה-
 רצון: צדיק יהוה בבל-דרבי, וחסיד בבל-מעשייו: קרוב
 יהוה לבלה-קראי, לבל אשר יקרו-אה באמת: רצון-יראי
 עשה, ואת-שועם ישמע ויזועם: שומר יהוה אה-בל-
 אה-זיו, ואת בלה-חרשעים ישמיד: תחלת יהוה ידר-פי
 ויברך בל-בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנתנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הלויה:

עתה גדר נא בה ארצי כאשר דברת לאמר: זכר וחקין יהוה וקדיך כי פועלם גפה:
 יתרגד ויתקדש שטה רבא: בעלה דרי ברא ברעתה ומלך מלכתה.
 (וניצמת פורקנה ויקרב (ניא קץ פשיתה) בתיכון ובויטיכון ובתני רכל
 בית ישראל בענלא ובוטן קרייב, ואמרו Amen:

זה שפה רבא סברך לעלם יולעמי עלטיא:

ທברך ווישטבך וויתפאר וויתרומס ווירגשא וויתהדר וויתעלה וויתהכל שטה דקודשא. בריך הוא לעלא טבל ברכטה ושורתה תשכחה ווועטפהא דאפיקון בעלפא. ואמרו אפנ:

לק ארני האזקה ולען בשת הפנים: מהיגתאונן ומהינאמר מהיענבר ומהנטיק: נחפשה דרכינו ונחקרו ונשובה אליך, כי יסינע פשטעה לקבל שבים: לארכוסר ולא-בטעים באנו לפניך. ברלים וברושים דפקנו דליך: דליך דפקנו רחום וחנון, נא אל-תשיבנו ריקם מלפניך: מלפניך מלכני ריקם אל-תשיבנו, כי אתה שמע תפלה:

שמע תפלה, עדריך בל-בשר יבוא כל-בשר להשתחו לפניך יוזה: יבואו ווישתחוו לפניך ארני, ויבבו לשםך: באו נשתחוו ונברעה, נברכה לפניזה עשנו: נבואה למשבעתו, נשתחוו לפני רגליו: באו שעריו בחרזה חצורה בחתלה, הוזו לו ברכו שמו: ואנתנו ברב חסוך נבוא ביתה, נשתחוו אל-היכל-קדשו ביראתך: הענה ברבו אהיזה בל-עברי יוזה, העמידים בבית יוזה בלילה: שאו ידיכם קרע, וברבו אהיזה: רופטו יוזה אל-הינן והשתחו לפני רגליו קדוש הוא: רופטו יוזה אל-הינן והשתחו לפני קדשו, בירקוש ווזה אל-הינן: נשתחוו אל-ליוזה בהרתו-קדשו, חילו מפנוי בל-הארץ: נשתחוו אל-היכל-קדשו ונזה אה-شمך עלי-חסוך ועל-אטתק, כי הנדרת על-בל-شمך אמרתך: יוזה אל-הזכאות מירכמנך מסין זה, ואמתונתך סביבותך: כי טרי בשחק יעדך ליזה, ירמה ליזה בבי אלים: בירוזול אלה ועשה נפלאות, אתה אלhim לברך: בירוזול מעלי-شمכם חסוך, ועוד שחקים אטתק: גדורל יוזה ומהכל מאד, ולנערתו אין חקר: כי גדורל יוזה ומהכל מאד, נורא הוא על-בל-אלhim: כי אל

גדול יהזה, ומלהך גדול על-כל-אלהים: אשר מיראל בשמיים
ובארץ אשר-יעשה במעשים ובגבורותיך: מי לא יראך מלך
הנום כי לך יאהת, כי במלך-חכמי הנום ובקלא-מלך-בוחם
מאין במו: פאן בטוח יהזה, גדול אתה וגדוֹל שפטך
בגבורה: לך ורוץ עמי-גבורה, הצע זיך תרומם ימיגך: לך
יום אפיקך לילה, אתה הבינו מאור ושמך: אשר בידו
మחקרי ארץ, ותועפות הרים לו: מי ימלל גבורות יהזה,
ישמע בלב-תחלתו: לך יהזה הדרלה וגבורה וההפראה
וונצח ויהוד ביבל בשמיים ובארץ, לך יהזה הטהלה
ומטהנשא לכל בראש: לך שם אפיקך ארץ, תבל ומלאה
אתה יסדרם: אתה האבת בלב-גבולות ארץ, קין וחרף
אתה יצרכם: אתה רצחת ראשיו לונין, התגענו פאלל לעם
לציהם: אתה בקעת טעון ונחל, אתה הובשת נהרות איתן:
אתה פורחת בעוזם: שברת ראשית תנינם על-המים:
אתה מושל בנאות העם, בשוא נליו אתה תשבחם: גדול
יהזה ומהקל מארד, בעיר אל-הינו הריך-ך: יהזה צבאות
אל-הינו וישראל ישב הרים אבה הוא האלים לבך: אל
נעוץ בסוד-קדושים רכה, ונואר על-בל-סביבו: יוודה שמיים
פלאך יהזה, אף אמת-ך בקהל קדושים: לבו נרגנה ליהזה,
נירועה לצור ישענו: נקרמה פניו בתרזה, בזמרות נרעץ לו:
צדק ומשפט מבון בסאך, חסד ואמת יקדמו פגיך: אשר
יתחו נמתיק סוד, בבית אל-הום נהלק ברגש: אשר לו הים
והוא עישׂהו, ויבשתח זיו יצרו: אשר בידו נפש מלך, ורומ
בל-בר-איש: הנשפה לך ונגופ פעלך, חוסה על-עטך:
הנשפה לך וגנוף שלך, יהזה עשה למן שפטך: אתה-Ano
על-שפטך, יהזה עשה לממן שפטך: בעבור בבז שפטך, כי
אל חנון ורחים שפטך: למן-שפטך יהזה וסלחת לעוננו כי
רבידוא:

סליחות לצום גדריה

כלחילנו אֲכַיָּנָה, בְּרֵבָא אַוְלֶתֶן שְׁגִינָה. קְהֻלָּל נְטַפְּלָנָה, בְּרֵפֹעָה עֲזֹונָנָה:

מְבָרָךְ פְּתִיחָה. עַיְפָ אַיְבָּב וּבְסֻופּוֹ חֲתוּם מַחְבָּרוֹ (רְכָנוֹ) שְׁלָמָה בְּרֵבִי יְצָחָק (רְשָׂיִי)

או טְרַם גַּמְתָּחוּ גַּבְּלִי שְׁבָבִים.
בְּאָרֶץ עָדָר לְאַרְבָּקוּ רְגָבִים.
גַּבְּבָק שְׁבָעָה דְּבָרִים הַיּוֹן
מְגַבְּבִים. דָת וְבָס וּרְטִיתָה בְּנִים
שְׁזָבִים:

בָּאָרֶץ יְעָקָב

או בְּטָרֵם נִבְרָאוּ הַשָּׁמִים וְנִמְתָּחוּ
 כָּאַהֲלָה וּלְפִנֵּי שְׁהִיה בְּהָמָן, נְבָלִי
 שְׁכָבִים (א) – עֲנָנִים, וּבְכָרָם נִכְרָא
 הָאָרֶץ, וְנְדִין (א) דָבְקָו בּוֹ הַרְגָּבִים
 – גּוֹשִׁי הַעֲפָרָה, נְבָך – אַצְלָן שְׁבָעָה
 דְּבָרִים (ב) הַיּוֹן מְגַבְּבִים – אַסְפָּסִים
 וּכְנוּסִים לְקָרְאת בְּרִיאַת הָעוֹלָם.
 וּמִפְּרָשׁ הַפְּיִיט וּמוֹנָה אָוֹתָם: (א) דָת
 – תּוֹרָה, (ב) וְכֹפֵף – כְּסָא הַכְּבָד
 (ג) וּרְטִיתָה – רְפָואַת בְּנִים שְׁזָבִים
 – הַיּוֹן, הַתְּשׁוּבָה,

ד) הוֹדָן נְנָעָן וְעַלְקָה הַבְּהָבִים.
וּמְקוּם בְּפִרְחָה עַל יְדֵי
מְקָרִיבִים. זְהָר שְׁמָן וְגַזְוּן מְחַלֵּל
מְחֻזּוּבִים. חַבְרוֹ אַלְפִים קָדָם
בְּרִית יְשָׁזִיבִים:

הַבְּהָבִים (ג) – הַגִּיהַנְם, (ד) וְמִקּוּם
 כְּפָרָה – בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַמְּכֹרֶפֶת
 עַל יְדֵי שְׁפָקָרִיבִים בּוֹ קְרָנוֹת. (ז)
 זְהָר שְׁמָן יְגַנֵּן – שְׁמוֹ שֶׁל מִשְׁתַּחַת.
 וְהַוֹּא, הַמְּשִׁיחָה (ז) – מְחֹלָל וּמְדוֹאָכָה
 מְחֻזּוּבִים – מְעוּנוֹתֵינוּ, עַפְתָּה בִּישְׁעָיו
 גַּג. (ז). שְׁבָעָה אֶלָּה חֻבוּרוֹ יְחִידִי
 אַלְפִים (ח) שָׁנָה קָדוֹם בִּרְיאַת יְשָׁזִיבִים
 – בִּרְיאַת הָעוֹלָם.
טְבוּסִים – מְתוּקִים וּמְכוּנִים כָּל שְׁבָעָה
 הָדְבָרִים עַל רְקִיעָה, בּוֹטִים כְּשָׁבִיכִים

פְּנִילָת אַפְּתָר

מְבָרָךְ נִמְתָּחוּ – נִאמְרָה עַל בִּרְיאַת שָׁמִים בִּישְׁעָיו (מ, ב), הַנְּתָהָה כְּדָק שָׁמִים וִימְתָּחָס כָּאַהֲלָה

פְּנִינִי חִיּוּם

(א) נְלִווֹן (מ, ל): "וְגַלְלֵי שְׁמִיס מִי יְסִילֵנִי" – עַפְתָּה כְּנָתוּם וְגַנְגָמִים כְּיּוֹקִים (ט), "מַיִּי יְסִילֵנִי"
 – מַיִּי מְלוּדִס נְלִווֹן.

(ב) מִיּוֹד עַל כְּנִילִימֶל נְפָמִיס (מ, נ). מִיל שְׁבָעָה דְּבָרִים בְּגָרָאוֹ קָדוֹם שְׁנָבָרוֹ הַשְּׁלָלִים, וְלֹא (ט):
 מְוּלָה וּמְזָוָה וְנָעָן וּמְיָאָס וְלֹמֶל כְּכָבֵד וְלֹטֶם כְּמָקְדָּשׁ וּסְמָגָל מְתִימָה, וְלֹא (ט):
 (ג) עַיְפָ מְכָל (ל, ט): "יְעַלְוָה קָמִי צְמִתָּה הַבָּב" וְדָרְכָת נְגִיזִי (ט). מַלְיָה כָּאֵם קָוָה גִּנְגָּס נְזָקָם
 וּמְוּמָתָה פְּתִילָה לְסִמי צְמָת אַזְעָקָם וּמְמוּרָם נְגַזָּעָה: גַּמְלָגָה, וְכֹל מְסָפָתָם, קָמָלָה – גַּפְיָה
 הַפְּשָׁת הַיּוֹטֵן גִּיהַנְם. עַיְשָׁת דְּרִים סְולָן.

(ד) עַיְסָס פְּסָאַלְס (עַב, י): "לְפִי טַמֵּךְ יְהִינָּה אַמְוֹן" וּמְלָאַת כְּנִילִימֶל נְפָמִיס (ט). עַל קְמָאַת.

(ה) מִיּוֹד עַל דְּרִיכָם מְוַיֵּל (כְּבִיר פְּיַמָּה, ג), דְּלָמָר לְסִמְעָן קְלָנִיט: שְׁנִי אַיִלָּס שָׁנָה קְדָה
 הַתּוֹרָה לְבָרִיאַת שְׁלָלָם, סְדָל סְוִוָּה דְּכָמִיג (מְכָל מ, ל): "וְאַהֲרָה שְׁמָשׁוּמִים יוֹם יוֹפֵן" – יְמִינָס
 מֶלֶה הַס פְּלִיפִיס צְנָה, דְּיוֹמוֹ עַל קְכִיכָה קָלָף צְנָה, סְנָהָמָר (מְכָל מ, ג): "לִלְקָף צְנָס נְפִיעָן – כְּיָס".
 וּמְפִיעָן יְסִדָּל כָּלָל שְׁמָשׁוֹעַ אַהֲרִיבִּס"

- נראים כנוצרי אש, ישרים ומשורשים - אחים ומחוקקים לפני ה יושב הכרובים. مكان מפרט הפיט מקום כל אחד מוד' דברים אלו: כסא הכבוד היה מונח ברקיע של ראש החיות עד שלא נבראו שמים ואארץ, השמיים, בזוברים - בעמידה איתנה, והוא מושב המלך הנורא על כל המלאכים העומדים סביבו.

מיינטו אשיתת חקוקה - ביד ימינו של הקב"ה התורה נכתבה באש שחורה על גבי אש לבנה, בכתביהם, זו תורה שבכתב (ז). נתונה התורה על ררכיו כשבועת האבבים - להשתעשע עמה. סדור על הדורות - מימין עומד נרطمם - גן עדן, ערוץ מל הצפון - מוכן משמאלו תותת שלהבים - הגילום (ח) שהואakash חופה.

פני (ח) המורה - ומול כסא הכהן, ירושלים הבנויה כמחצבים - לבני מחצב, ובתוכה צפון - שמוד וסדרו מقدس אל - בית המקדש של מעלה המכון לביימה'ך של מה הנמצא בישובים, קבוע באפות המקדש, המובהח הטעבר לחיברים - לחטאיהם.

לשנת. מיינטו אש דת למו - שהיתה כתבה מאו לפניו באש שחורה עיג אש לבנה נתן להם בלוחות כתוב יד ימינו, (רשוי, דבריהם לא, ב).

(ז) עין נטשי פטסיס נד. ד"ה ולאתם.

(ח) מזיך עעל פטסיס (נד), גיאנס (ל): "יל מילון מלמולן" (— קודס לטולם, רצ"י) תפטעס" ווילעטס" ספקוק: "מדילמה לא וילס". חולם רצאי ציפעה פלט נולען טרף: "יל מילון מלמולן, יוס צע נילטלם בטולם, יוס צע נילטלם בטולם, נול נלטטן ער פטסיס גראצי ולפי צטמללט צס בגמיל, פלגה (— פלאן גל גינאמ, רצ"ז). קודס צינכלט בטולם, וולו (— רצ"ז) לילדא זקניל זקנמ.

(ח') כלאר פטסיס נמלוט, נולן גדרויס מילין ומחלטן בקטן. וכן מרוגס יוונם (גולדטיטים יג, ט): "הס דהשפאול ואומנינה" — סה סה גאנטונגס וולן לדראוא. ומגדלית מצלע (ג'גאלט): "עדדרויס נקלין ייון" וכטמפלן נקלר נאון, גאנטלי (טולס פט, יג): "פאנ ייון טטה גאנטטס פטולס מנ דארויס וו' נגד פאנ צאוח צעלטן צאנטיל" (גאנטיל) צימין ייון גאנט וויללי דרכה יונלהט פולנס מן גדרויס וו' נגד פאנ צאוח צעלטן צאנטיל סמסט ארטוט טוילוט נטולוט". ונילמת גמרלו גאנטס סיל נצ"ע (כח): "הטמר נג יואודה מהר דע מהל צאניגי. ערף נמנר לתקי' — ז רום ממרטיט צאנלה מרטרט טל תלם, שול נעל מלטטי' — ז רום פטוטים צטמלט סטם האזאג (— סטטטיטים מפלה דאי ווילן זל קשי'י, ומפלט) צס צמוד"ה רום מטאליטים: "מדפיטס קונגריט, מלטוטי צל טולם, דמגען קרייל טול, דכליגן: 'לטול וקידס גאנטני ולרטין נמניגה (יכ) לנין מושט מטאליג וו' וקייל נמי דראופ יטן זאנטן שאאל' וו' ויטט מטוט דספיס נמניג ופני צאניגים 'לטורה לנ' קרי מטיג — טול, ווילס — קודס דראופ יטן זאנטן שאאל' וו' ויטט וטרכ"ז: "לטמה יטן הווא דרום.

בשביבים. יעורים ומושגים פנוי יושב הכרובים. בסא היה מנה ברקייע ביצובים. למושב מלך ונורא על סביבים:

מיינטו אש דת חקוקה בכתובים. נתונה על ברכו בשעועע אהבים. סדור על הדרום גן רטובים. ערוך על הצפון תחת שלחבים: פנוי המזרח ירושלים הבנויה במקצתים. צפון בתובה במקdash אל בישובים. קבוץ באטען מזבח בפור חיבים.

רְבָזָחָ עַלְיוֹ אָבָן שְׁתִיתָ חַטּוּבִים:

**שֵׁם יְעֻזָּן עַלְיָה חָקָוק
בְּמַכְתּוּבִים. הָאָרֶן שֵׁם הַמְּפָרְשָׁ
בְּתֹזְוִי גְּלוּבִים. שְׂטָה בְּתֹזְ
לְפִנֵּי פָּאוֹזִין מְאַשְׁגָּבִים [נֵא
מְזִיב מְשָׁאָבִים]. לְוִי תְּשֻׁבָּה
אָרֶךְ לְגָדוֹים וּבְאָבִים:**

מְעַתְּרָת לְכָבָום צָאוֹם וְלְהַלְבִּישׁ מְוֹטָבִים. הָרָק שְׁמָן הַטּוֹב עַל רָאשׁ שְׁבִים. בְּכָן אֲתָּנוּ לְךָ עַלְמִים וּשְׁבִים.

רבוזה עליו – מונחת על המזבח אבן שתית (ט) חוטבאים – אבן שש שותתים וירודים בה הרדים והנסכים, דרך שני נקבים שחטבו וסתמו בה. שם משיח, המכונה יונו, מליה – על אבן יקרה שעל גב המזבח חקוק במכתבים. אבן שתיה היה בהיכל שמננה הושחת העולם, ועליה מונה חרס שבאה תואר שם המפטורש חקוק בחורי גלווכים – ברשות עיי גליה, והוא מונחת שפה בתווים – במרכו הארץ – טבור העולם לפניו מזיב משאבים – לפyi אבן השתייה המזיל מופצא כל מימות שכبورם. מזבח מכפר לחיברים בלויו – יחד עם תשובה שהיא אורך – אורכה ומרפא גנדויים וכאבים – לחולים, דהינו לחווטאים.

מושתדת – מוננה ומזומנת, כנסת ישראל, י'כבוס בגדרים צואים – המטונפים מעוננות ולהלביש מותבים – בגדרים נקיים, מעשים טובים, הרק שמן – זוק שמן על ראש שכבים בתשובה שלמה, שהחטובה היא כמו שמן הטוב על הראש. וכן אתאנו – באננו אליך עליים ושכבים

(ט) גערוגם גאנטס פילץ קר: ועל קומנא סיפה לטאה לאן זאמיס וקס יונ, מאים פוקוק עלייה, לאון מקיקס מאכטן אין טס למפורטס סיס מקוק טלי, כטוו גילטן, קלטו מקון זטמא, קלומו דאנר צטלוי למוקון ט. לאן צטקה, צטמינו פועמת כל גטולס וכל מימות גטולס יונטס מגנו, וזה מזבז מזעלטס צטוון לאיו לאן צטקה. פ"ג.

יט לאכטן דכרי גאנטס"ג, סטרא גאנטס צומול (גג): מומרט: 'מעטינט הילוון לאן זאמיס אס... זטמא' טימס קרטלומ', זה קיס נאילן.

ולכן יט נולמי, וכן מאטען מערלא"ג ד'לטן צטמיה" – צטמיהו כלען עולא נאדי פיטס, הילד – נילם צטמיה נאממל נסכל ווילא סיס עטוד הילוון, זטמי – נטט צטמתה הימוד צעס צומטן קדמיאס ואנטקליס ומ"ש גאנדוט (פ"ג, מ"ג): "וּמְקַטֵּס סִיסָּה סֵס לְמַהָּה וְטַבְּלָה טַל דִּסְס וְפַטְמָה סִיסָּה צְטָהָה כָּא צְטָו יְוִידָן לְטִים" (ע"י ס' גאנפ"ג). וזה צטרא אבן שתיתיא כוונתו נאיט, וויטס או לאן חיטובים צטממו ומוטט נא צט נקסטס כמן צט טומטן דקס טל הווק עלאס גראטן (פ"ס מ"ז). ונמה עטער ליפיט טל לאן גאנטיאס צטראילן קאנטאלן צטטס צטמינה גאנטטס (פ"ז מ"ד). נטלא סיס צטקון נא צט שם המפטורש ע"פ קו"ל זטמס (גג): 'צטמ' גס (טמפורטס) לאטקטול וצדי נטטומל, וויטס מהאומלה'. (וּמְלִי קַד ע"פ צטגוטס יוּמָן כָּמ, פ): 'וואוקן ומפלט צטקן צטמיס' וויטן ג"כ צטגוטס קסלט (גג, י"ה). שפה בתווים מיזט ע"פ פראקי דראן (פ"ה), לאן צטמיה – צעס טצט טקון וטילס פילל כי' גאנד. גאנז מזיב מזאבאים – מיזט ע"פ קו"ל זטמק (גג): "צטטס צטרא דוד צטיקון... למי מלָה דמידל טפי מילעג ערמלה" ופלס"י: כטט צטטטס גאנז וטטמק לאין ממלמל גטולס והילק מלמת פיריות.

רשות מבחן והשליך טמום ס Abrams:

- נערים חקניט, ولكن רוחץ מבחן
- נ��נו מבחן עוננות והשליך, טומם
- קברצת קוטרטיסים^(*) שרשום בהם ס Abrams – העוננות.

בתהילה יקדמו בנים שוגבבים, יום יום לדרשן, בפיין ניכרים – בפתחית הפה לדבר בתפלה, ויחשב אמרינו שאנו מתחפלים בהתקטר דמים וחולמים על גבי מובחן. צפזופנו – דברונו בתפלה יקבג', כספוני – נתחוי פריטים וככשימים, לנין

בהתפלה יקדמו בנים שוגבבים. ייחשב אמרינו בפהין דמים וחולמים. צפזופנו יקבל בפסוגי פרים ובשבים:

חטאינו האל בקרען גטפי מרזבים. קרבנו אליך בצדיפות רחמייך הרבה:

חטאינו הצליל – הטבע בקרען, גפשי – שנוטפים שם מי המרומים – צנורות. קרבען אליך כמאמר "השיבו לנו ה' ברחונות"^(**) – שאחה ורחף מעליינו להונע עליינו ברחוף הרבים.

בריגל רחמייך הרבה אט בטוחים. ועל ארוכותך אט טקיים. ולישוטך אט קצפים: אתה יהוא פֶלְךָ אודב אַזְקּוֹת מִקְדָּם. פָעֵביך שעונות עטו, ומסיר החטא אתך יראין. פונת קריית לראויין, ומוקדים שביצה לאחרונים: אתה יהוא שיזרכך בזנן בבורך על יתרשען וקריאת דרכיך טוקה למשה עבך ואחרות תסידך גלית לו ותודהתו כי אתה אל רחום ותנען אריך אפים ורביתך ומפרקת להטיב וסביגין את הטעלים שלו במרתת תערחות: וכן פטוח ויאפר אני אעביך קלטובי על פניך וקראי כי בלאם זהה לא פנעה. ותני אתך אשר אהון ורחתמי אתך אשר ארתם:

אל אריך אפים אתה. ובעל הרחומות נקבעת. ונדרך תשובה הורית. גדרת רחמה וחסדך, תונבר היום ובכליים לערע זדיקך. תפנו אלינו ברחומות, כי אתה יהוא בעל הרחומות. בתרחנן ובתפלה פניה נקבעת, בהודעתך לענו מקדים. מחרון אפק שוב, כתו בתרחתך טוב. ובצל בנהמיה נחסה ועתלוון, קיומ וירד יהוה בענן. תעבור על-פצע ותמתה אשם, קיומ ויתניצב עטו שם. תאוני שעונתנו ותקשייב קש מאמך, ביום ויהי ראה בשם יהוה. ושם נאמר:

(*) פ"פ לש"י צמ"קpto: ד"ס טומם.

(**) כמו סינמל (לנ"ס נט, יט): "כינס יעיר קו על גחלין יטוף".

ויעבר יהזה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנוון ארך אפים ורביחסיד ואמת נצר
חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאינו ונמלחתו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארצנו טוב וסלחה, ורביחסיד לבילקראיך:

דרשו יהזה בהמצאו קראתי בஹוטו קרוב: ישב רשות דרכו ואיש און
מחשבתו ושב אליהוה וירקתו ואלאלהיט בירכה לסלות: ארץ
שפטעה בקהלנו תהנינה אוניך קשובות לקול תנטונינו: תפון הפלתנו קטרתנו
לפזיה:

ברתם אב על בנים בן פרתם יהזה עליון: ליהזה הנושא על עתק ברכתך פלה:
יהזה צבאות עטנו משגב לנו אלהי יעקב קללה: יהזה צבאות אשורי ארים בוותה
בקה: יהזה הוישטה. נפלך יעננו קומיךראני:

סלחינא לעון העם היה בגדל חסנה. ובאשר נשאהה לעם היה טפחים
ועדרתעה ולאם נאמר:
ויאמר יהזה סלהתי ברכך:

הטה אלמי אוניך ושבע פכח עיניך וראה שפטתינו והעיר אשר גקרה שמה
עליה. כי לא עליך רתינו אונחן טפחים תנתנו לך כי עדרתעה
חרובים: ארצי שפטעה ארצי סלהה ארצי הקשיה ועתה אלחאתה. לטעה אלהי
כי שמק נקרה על עירך ועל עתקה:

מג סליחה. פ"ג א"ב ובטפו חותם מחברו (רבנו) אליה בר שמעה חזק

**את יהזה בהמצאו לרשו
קדמותי. עד עזנות לבפר
בי בתולע נארמותי. גלגל הלב
וטעטם ובירשן נרדמותו. במעט**

באר יעקב

את ה - 'דרשו את ה' בהמצאו
נאמר בנבואה (ישעיה ט.ח) ולכן בחלות
עשית' 'דרשו קידמתי, כדאמרין
(סיד' ח' א) אמרתי הוא מצוי, כאלו עשרה
ימים שכין רעה ליזיכ. بعد שונותי
'כפר, כי בתולע נארמוני - חטאינו
מאדים כחולעת שני, גלגול =

מניות אפטר

**מג. גלגל הלב וטעטם - עניינים טריים וסתימה, מלשון המשנה בחדלה (פ"ג מ"ה):
הויסת עד שתחגיג (תתעורר ביפה, רעיב) בחיטים וטעטם בשערום - עיסת השערום**

ופטוף הלב – נסתם מרוכז צורות
בגלה עוננות ויכישן נרדמתי – מרוכז
יאוש למצבו במעט כפודם הייתי,
ולעומורה דמיתי (א) – היהי דומה...

דמיתי יטסה פרועת שער, הסרה
מזרק הישר ומגנאפת, והיא מחולגת
מעמישה. היהי כבוגר עידים
– כבוגר מאוס כשלחה בדים
טנלה – מלוכנת, שהכל מסירין
ומשליכים אותה. וחסרתי ציק פגיע
– המפלל עבורנו, ואין מי שירודע
לשליה – להתפלל ראה כי בעוני
והביטה, כי היהי זוללה – בוריה.

זוללה – מי שהייתה "כל כבודה
בת מלך פניה" נחפה לגוללה
לולה ונמאסת ביד פנא – ביד
האומות המזוללים בני. הגם נמכרה
הוואזה לגלוות לאמיות ואין גואל
– שיפונה. פבע – חוכם ביהם'ק
שנאמר עליישׂה ב' ס' נכוון היה
הר בית ה' בראש ההרים. ונשא
מכבאות" וחרב אריאלא – המזבח,
השעיר משדים לאריך את תפארת
ישראל – החדריב את ביהם'ק, ובכחת
אות השיליכם מרים המעליה עד לארכ.
ישראל לבודאים, ולמשטה – לדרישה
שד פתוי כארבה רבו, שורקי
– המערקים ומגלים אותו מקום
למקום. ועצמו – רבו והתקזון
מצמיית – מכורתי, בשומי על לביו
את הרוטוי = חרבותי = שוממותי,
או תבר נפשי מהנק מות פצעותי.
– טוב מותי מחיי.

מעצמותי – מהמת עצמותי
הפטוחות – השבורות והפטוחות

אייא לגלילה אלא גמר לישתה היו כשנטמו נקבה ודהייט העטומים. יסתומים פלשתים
– טמון פלשתאי, לשון סטימה. וכבלשן התלמוד מתמטם את הלב', (רשוי, בראשית כו'
טו). כבוגר עידים – וכבלרש מרחק, כבוגר מאוס שהכל אומרים השר. עדים תרגום של הסורה,

בסדרם היהי זוללה דמיתי:

**דמיתי לסתה פרועה מגנאפת
זוללה. היהי בגד עדים
וזחשמה קשמלה בדים
זוללה. וחסרתי מפניע זירע
אין לפלה. ראה יהזה והביטה
ביריהו זוללה:**

**זוללה בבודה נהפכה ביד
מנאל. חנס נمبرה לצימות
זואן גואל. טבע נכוון זגשא ותרב
אריאל. השליך משדים ארץ
תפארת ישראל:**

**ישראל לבזויים ולמשפה ערך
טהר. בארכה רבו עורך זצמו
מצמיתי. ללב בשומי ברימות
חרבותי ושותממותי. ותבחר
מחנק נפשי מות מעצמותי:
מעצמותי הפטוחות והפטוחות**

פניני חיים

(א) על פי מה סגולמי: "כמעט כדורים שיינו נמלואה דמיינ'" (טפיה ה, פ). וכן כסוף כל כט מקילטה
וז מונגה פוק, לפמים נפני נפזון יפה זו נפזון לכט.

מִפְּבָעֵיסִיךְ וּמִפְּזַעַיִםִיךְ. נָאָמָתִי
גָּלְאַיִתִי נְשָׁא חֲרוֹנָךְ וּזְעַמָּךְ. שִׁים
לֶב לְגָנָל תִּחְיָתִ נְעַמָּיךְ. בַּי שְׂפָךְ

גָּקְרָא עַל־עִירָךְ וְעַל־עַטָּךְ:
עַטָּךְ זְרוּיִם פְּזָוָרִים בְּכָל
מְוֹשָׁבּוֹת. פְּקָרָזָךְ בָּאָרֶר פְּחָרָזָךְ
בְּמַעַשׂ וּבְמַחְשָׁבּוֹת. צָלָל זְדוֹן
הַעֲבָר וּרְפָא מְשֻׁבּוֹת. אֲדָנִיךְ
שְׁמַעַה בְּקוּלָנוּ תְּהִינָה אָזְנִיךְ

קְשָׁבוֹת:

קְשָׁבוֹת תְּהִינָה אָזְנִיךְ לְשָׁפָךְ
שִׁיחָנָנוּ. רַן שְׁפָתֵינוּ קִבְּלָ בְּרִיתָ
נִיחָזָחָנוּ. שְׁחָרָנוּ מְגַנָּנוּ וּבָךְ יְהָבָ
מְבָטָחָנוּ. וּשְׁמָךְ עַלְינוּ גָּקְרָא אֶל
תְּגִיחָנָנוּ:

תְּגִיחָנָנוּ אֲדוֹן זֶה כְּפָתָה שְׁנִים לְפָתָה.
לְשָׁפָה לְפָטָל וּלְשִׁינִיה לְלָעָג
לְבּוֹשָׁת וּלְבָלְפָתָה. יָאָטָן וּזְוַחַש
הַמְּבָטָח שְׁהָבְטָחָת לְשׁוֹטָמָה.
אַנְּיַי דָּזָה בְּנִיתִי הַגְּנָרְסּוֹת נְטָעָתִי

הַנְּשָׁמָה:

הַנְּשָׁמָה בְּרַחְמִים גְּדוֹלִים תְּבָנָה
וְתִבְזָנָה. שְׁמַע יְהָה חֲנִינָה בַּי בא
עַת לְחֲנָנָה. חֹזֶק מְאַמְּרִיךְ בְּצָלָל

— מבוקעות שנעושו בידי מכשיטיך =
ומושיטיך, נאמתי — אמרותי: *לְאָתִי*
— עיפוי נשוא חרונך = חעםך. וכן
שים לך פָּגָא את חייתך — נשמהך
ונפשך של ישראל נשייך, כי שפָךְ
נקרא עליך עירך ומילך עטך.

עפָךְ וּרוּיִם = פּוֹוֹרִים בְּכָל טושבות
הָעוֹלָם, וּבְעֵת שָׁצָר לָהֶם פְּקָדָךְ
— בתפללה, פְּחָדָךְ — יָרָאתָךְ
עַלְיהֶם בְּמַעֲשָׂיהם וּבְמַחְשָׁבּוֹתָיהם.
צָלָל — הַטְּבָע בְּמַצְלּוֹת דָּוִונָתוֹנוֹ
הַעֲבָר הַטְּאִינוֹ, וּרְפָא מְשֻׁבּוֹת — אֶת
הַמְּדָרִים. הִי שְׁמַעַה בְּקָלוֹן תְּהִינָה
אוֹגִיךְ קְשָׁבוֹת לְקָלוֹ חַתְנָנוֹ.

קְשָׁבוֹת תְּהִינָה אָזְנִיךְ לְשָׁפָךְ שִׁיחָנוּ
— לשפיקת חַפְלָנוּ, רַוֵּן שְׁפָתִינוּ
— חַפְלָנוּ בְּכָל כָּרִיחָ נְחוֹתָנוּ — כָּאַילוּ
הַקְּרָבָנוּ קְרָבָנוּ לְפִנֵּיךְ. שְׁחָרָנוּ
— קְרָבָנוּ בְּשָׁחָר לְבָקֵשׁ פְּנֵיךְ, כי אתה
מְגַנָּנוּ, וּבָךְ נְשִׁים אֶת יְהָבָ — מְשָׁא
סְכָטָחָנוּ, כי שְׁמָךְ מַזְנִינוּ גָּקְרָא, אֶל
תְּגִיחָנָנוּ.

לְפָתָה תְּגִיחָנוּ בְּגִיאֹת זוּ כִּי כָּה שְׁנִים,
וְאָנָהנוּ הוֹשָׁמָנוּ לְשָׁמָה = לְמַשְׁלָל =
וְלְשִׁנִיה, לְלָעָג = לְנוֹשָׁת = לְלַפְּלִימָתָה,
יָאָמָן וּזְוחָש — יְקִוָים בְּמַהְרָה
הַמְּבָטָח — הַהְבָטָחָה שְׁהָבְטָחָת
לְשָׁוֹמָמָה בִּיזְקָאָל לְלָה, יה: "אַנְּיַי הִ
בְּנִיתִי הַנְּהָרָסּוֹת, נְטָעָתִי הַנְּשָׁמָה".
— הַשְּׁמָמָה.

הַנְּשָׁמָה — אֶת יִשְׂרָאֵל הַרְוָה
תְּכֻונָה — וְתִבְנָה, וְאֶת יִשְׂרָאֵל
בְּרַחְמִים גְּדוֹלִים תְּקִבָּץ, שְׁפָעָתָה,
חֲנִינָה — חַפְלָה, כי בא עת לְחֲנָנָה
— לחָן לְרוֹחָם עַלְיהָ, חֹק אֶת יִשְׂרָאֵל
סְאַמְּרִיךְ — הַמְּפָאָרִים וּמְגַנְּדִים שְׁמָן.

ידך לנוננה. ופדרוי יהזה ישבון
בכל ידך גוננה – להן עליהם,
ויקרים בנו: יופדיי ה' ישובון וכאו
צין ברנאי ישועה לה...).

ובאו ציון ברנאה:

אל פלך ישב על כסא רוחמים, מתרעג בתקיפות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מركה מHIGH להחטאים וסליה להפיאים,
עושה זדקות עם כלبشر ורוח, לא בראעתם תגמל. אל הוריתילן
לומר שלש עשרה, וזכור לנו היום ברית שלוש עשרה, בהודעת
לענו מוקדם, כמו שבתובינו וירד יהוה בענן ויתיציב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהוה יתזה אל רחום ותנו ארך אפים ורביחסך ואחת נזר
חסר לאלפים נשא עון ופשע ותקאה ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאינו ונחלנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלפני כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלח, ורביחסך לבליךראיך:

בית קרשנו ותפארתו אשר הילך אבינו היה לשפט אש ובלי-תמדינו
היה להרבה: שהו באש פקדך. לאין חילו פשנישך: הוושעה
יהוה כירגmr חסיד בירפסו אמנים מבני ארים:

גרתם אב על בנים בן תרתם יהוה עליינו: לייהה הישעה על עפק ברכתך פלה:
יהוה צבאות עטפ משגב לנו אלני יקקב פלה: יהוה צבאות אשרי ארים בוטח
בקה: יהוה הוושעה. הפלך עננו ביום קראאנן:

מד סליחה. ע"פ א"ב לרביינו סעדיה גאון

באר יעכט

אבליה נפשי וחשך תארוי. בית
תפארתי בנשוף בו הארוי.
אבליה נפשי, החשך תארוי – קרו פני,
מאו שכית תפארתי נשוף – דוס
מחוץ בו הארוי, נוכנער(א). גם

אלהינו ואלהי אבותינו

פניהם אסתר

מד. וגם נשוף – וגם עקרותה היא במחרה בנסיבות הרוח, (רדק, ישעה מ, כד). ותיז:

פנינו חיים

(א) עפ"ס ממוק (ה, יט) "כלכך יונק לח מפי כלמי" – זו כלל (פמיסמן לדקמ"ל פ.).

גם פליטתי אשר עזבו ושראי.
העבו בהיותם בשלשה בחרשי:

האש והמים היודזנים שטפונו
בנידקם. ובסנו מקדש ובזו
חלקם. וכן שארית אשר פלטו
מיומנכם. חבלו עתה ביום צום

גדרליה ברוחיכם:
טרפו דלת עם הארץ. יתר הגום
אל הארץ במרץ. בורותים
וינוגבים. פקודה מרגיז הארץ.
להטו ולאזיה בהם נזר גדר
יעומד בפרק:

מה אספר ואנחותי עצומות.
נקטה נפשי ומכתלותי עגומות.
שדריגנו אשר נשארו מיקוד אש
להעצומות. עוד הם לא-ניתקינו
ונתקשו בחמות:

פניך עד-מתי מפנו תסתיר.
צעקתינו שמע ואסירינו תהיר.
קדוש בירתה ביראין בערנו
מעתר. ראה בדלותנו ושבחך

בפה נקתר:
שדרנו מהור לדור ומקץ לקץ.

ואף רגינה. נכתר — מלשון הכתוב (מלחלים קמ, ח): ייכתרו צדיקים תי: יעבדין לך כליל

את שארית פליטוי אשר מבו והניחו
להשאר בארץ ישראל. דווקא — כלו
ונהגו היהם בשלשה בתשי:

האש והמים היודזנים — ממשת
הזהן שפטונו בדליך אחרינו להוננו,
ובפטו — רמסו מקדש, וכו', חזקם
— נחלתם. וכן שארית הגולה אשר
פלטו טiros נקט — יום חורבן הבית.
חויבלו — נהגו שתה, ביום צום גדריה
בן אודקם.

טורפו — השמדנו, דلت עם הארץ
— הענים שנוטרו בארץ, יותר הגום
— מה שהותיר הגום — נוכנצרו,
אל הארץ במרץ — הרג ישמعالן
ונניה שהרגו לנדרליה. כורותים ווינוגבים
— עברדי הכרם והשודת שנשארו
בפקודת מרגיז הארץ — נוכנצרו^(ב).
לודטו — נשרו באוותיהם ולא היה
בهم מנהיג נזר גדר ועופד בפרק

— שימנע ובטל הגאות,
טה אריך ואפסר, ואנחותי עצומות,
נקטה — נכרמה נשוי. ומקלהות
— קהילות הקדש עגומות — עצומות.
שריגנו — ענפים אשר נשארו מאיתנו
פיקוד — שריפת האש גותרו
להעצומות — לעבודת השית', אל
שד הד לא נתקימו — עדין
לא הספיקו להתביס וכבר, ונתשׁו
— נהרסו בחפות — בחרי אף וחימה.
פניך — עד מתי תפтир פניך
טמננו, צעקטנו שמע, ואפרית
תסתיר. קדוש, הביטה כי אין פשתיר
— מתפלל במדנו. ראה בדליותינו
והושענו, וגנו נכתר ונעטד אותך
בעטרה עז שנסבחך בפנים.

שודדו — אכינו פדור לדור ומפני

(ב) כמו צלמר מלכט ג, כה, יט: "ומללם סמלך סמלר ר' טמיס לגולמים ולינגטס".

סליחות לصوم גדריה

רמו

שער צפע מעופף אוטנו עוקץ.
טקוּפַּה לְמִשְׁפְּטָנוּ הַעֲרֵה וְתַקְצֵן.
תְּכֹפֶר לְעֻזּוֹנָתֵינוּ וְתָאָמֵר קַין:
תְּכֹפֶר גְּשׁוֹנוֹתֵינוּ - שהרי כבר נתיסנו ואפר קין - לגולונו.

אל מלך יושב על כסא רוחמים, מתרג בתקידות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרבה מחלוקת לחטאיהם וסליחה לפוחעים,
עשה אזכרות עם בלבשר ורוח, לא בሩתם הטמל. אל הוריתילן
לומר שלש עשרה, זכר לנו הימים ברית שלוש עשרה, בחרעת
לענין פקדם, כמו שפטוב וניר יהוה בענן ויתיעב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

וינבר יהוה על פניו ויקרא:
יהוה יתזה אל רחום וחננו ארך أيام ורביחסיד ואמת נזר
חסד לאלים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסלחת לעזנו
ולחתאתנו ונחלתו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארצי טוב וסלחה. ורביחסיד לקל-קריאך:

шибה ישראל עיר יהוה אליה. כי בשלות בעונך: תשב אנט עריךא ותאמיר
שובו בניארם: קרוב יהוה לבליך-קראו. לכל אשר יקרו באמתה:
ברחים אב על גנים בן תרחים יהוה צליינ: ליריה הנישעה על עפק ברכמך פלה:
יהוה צבאות עטנו משגב לנו אליה יעקב קלה: יהוה צבאות אשרי ארם בוטה
ביה: יהוה דושעה. הפלך יגענו ביום קראנו:

מה סליה. ע"פ א"ב ובסתו החתום מחברו (רבנו) בנימין

באר יעקב

אמנת - העמדות וכיסות את העולם
מאו - עוד לפני בריאת העולם (א),

אמנת מאו ארשט ניב שפתים.
בתפקיד ובתפקיד רפק

דשכח צדיקיא. כי מרש נחש יצא צפע ופירו שרף מעופף - שהחפיע והשרף קשים מנהש,
ופירש מעופף, מולג מקום למקומות. (דריך, ישעה ד, כט).

סניינ' חיוט

(א) פ"ש פמ"ס (נד). ז' דניים נכללו קוס אגניל קulos ולנו כן... מוכא...

שערי דלתים. גתנו עדיך בזריות ולא בעצלותם. רחות רע פרעוגיות התרגשות לעתותם: עד אליך בזריות ולא בעצלותם – וכל דודות רוע פורעוגיות המתרגשות בצלותם – וכל גתנו עתותים – לעתים קרובות.

הננו אחאנילך בשברון רוח ורבאות לב. וזה לפניה בל-פתול ועקבות לב. זה חוקר ללבות הרופא לשבורילב. תרעש רוחנו נבע בקרבנו ובראילן מהוריילב:

טבסקת מקרים אלו יטימ עשרה. יחד בם לשוב ולמצא בפירה. כל נשנה בלה לרבים מסורה. לשוע ולענות בכל-עת ציקה ואירה: מהר הגheid ושב ביןיטים מוחלין לו. נואש ולא-שב אין תקנה לעולו. סדר וערך בל-אליל נביות להזעיל. עותר וצועק ואין שומע לו:

סיגית אפתור

זה. נחל ועקש – עקומות, (ריש, משליך, ח). אילני נביות – שם מקום שם ישבו בני ישמעאל כמי' בכור ישמעאל נביות. האילים שנכניות ומה מובהרים, (מעדרות, ישעה

(ב) ע"פ מודיה ובן (ר"ה ז) פליטת טען קויל ומוקה, כדולם גמנילה (ח) יוכב ורוף לנו... לפולח דקליפה.

(ג) כל זה מיוקד על הנמלע נר"ה (יט). "דרשו כי נמלע", "הממי כי תני לך, מהר רכה עד לסתה נעל עכלה ימיס עפין ר"ה ליטס אכפויים. שולג אס הגמלע כדי לכז מוחלן עד לימי מטה מילא דרכו מארן נגר דין כל נטר אלה עפין גב שמתק – נקלר, גמלעה: "ללא מילעט הכל קרטוט הלו", וסילו ממד ננה נס. ומלהלט גמלען, הפת – נגניז – פיסיד, וככל – ניטרא. נס ננה כל סבנה.

(ד) גס זה, סגדן דין ריכס ליחס מיסד על הנמלע נר"ה (ח): מ"ר יומן: גדולה מזוכה סמקלעם גור דיט כל מלה, סלמה: העם לא הטע הוא... פן... יוכן וכוכ ורוף לנו מיטיק, רכב כנמיס (– אין ר"ה לי"כ. ל"כ). מוחלן לנו. אף צב כנמיס מפלע סכל כל קלי נמיום סגנולס

על התשובה ולמן למדת אותו להשתמש בראשת ניכ' שפטים – מבטח דבר הפה בתפלה ובתנוון, לדוק שעריך – שעוי החשוכה. גתנו עדיך – גתנו עת – גתנו עתותים – לא בצלותם ולא בעצלותם – וכל גתנו קרובות.

גתנו אהנט – באנו אליך בחשובה, בשברון רוח, ודרכות לך – וכבהכונת הלב. דות – להתווות לפניו על פל פטל – מעשה לא שר, ועקשות לך. זה – הקב"ה החוקר לכבות – יודע מה שבלנו, لكن הוא הרופא – סולח (ב) ורק לשכורי לך – השבים בכלכם. אני חדש רוח נגן בקרבנו, וברא עט לך טהור.

מכפת – תקנת מקדם אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליום הכהנים אשר גם אף היהיר יכול לשוב ולמצוא כפרה, אבל כל השנה ק"ה רק לרבים מפורה, לשוע לעונות – בתפלה כל עת צוקה וצדקה ולא רק ביום אלוי (ג).

טהר היהיר ושב בינוות – בין ראש השנה ליום הכהנים, מוחלין ז'. אבל אם נואש ולא שב, אין תקנה ג' שבועו – לחטאונו, ואף אם פדר וערך כל אילוי נביות – כל מכח הצאן אינםמושלות (ח) למחול לו, ואפילו שער – צוקע, אין שומע ג'.

סליחות לזכם גדליה

רמט

פנימית – חפלת הרובים והיחיד, אך
כבר שולח – ומתקבלת, כי אתה
– צור, שומע תפלה. קבלנו
ברצונו, והטזיאנו מוחילה, רצינו
– קבל חפלתו בקרוב פשי – הקרב
כלו לה' ושולח – וכעולה החמיד.

שפוט תשפט אותנו ברחמנות
וחמלתך. בגין יחשיך – המיהוסים
ולקווים לך לעם סנהדרה, יוקש מרים
– קושי מרידתם יוזל – יוטבע
במציאות ים, למען נצח הילך
– ישראל בכ"י פיני תhilתך.

פניעת הربים והיחיד לך בלבד
עלול. צור כי אתה שומע תפלה.
קבלנו ברכzon והטזיאנו מוחילה.

רצינו בקרבן בלילה ועולה:
שפוט תשפט אותנו ברחמים
וחמלתך. בגין יחשיך ל��ויים לך
לסנהדרה. יקש מרים יצל במצוולחה.
נצח להלך בכל מני תהלה:

אל פך ישב על כסא רחמים, מטעג בתקירות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרביה מוחילה לחטאיהם וסליחה לפושעים,
עשה צדקות עם כל בשר ורות, לא ברעתם תנמל. אל הורית-לן
לומר שלוש עשרה, זכר לנו ביום ברית שלוש עשרה, בהודעת
לענו מקדים, כמו שכתבנו וניר יהזה בعلن ויתיצב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ונעבר יהזה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנו ארך أيام ורב-חסר ואמת נזר
חסד לאלים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסלחה לעוננו
ולחטאינו ונתןנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורב-חסר לבל-קריך:

היטבה ברצקה אתי-zion תבנה חומות ירושלים: הוישען אלהים כי בא מים
עד-גֶּפֶשׁ: קראנו יהזה תסנך ונשכח תתקנולנו:

ברחים אב על בנים כן תורתם יהזה עליינו: יהזה הנשועה על עפק ברקתה פלה;
יהזה צבאות עטוף משגב לנו אלמי נזקב קללה: יהזה צבאות אשרי אדים בטוח
כה: יהזה הוושעה. הפלך יעננו קיום-קראנן:

ס, ז). יקש מרים – מלשון "יקש את ערפיו" (זהיב, יג) ופרשיו דפסוק זה מתיחס לנארם
bihokal (ו), יב): אמרו נא לבית המרי" (– ת"י: סרבנא).

אין מוחלן לנו. לנו קצל, לנו מיחד (אמומין לנו רק מה שנאמר) לנו נטלי (אקוילין גול דים
מה טט, ממש כל סרבנא).

שלישיה. ע"פ א"ב מושלש ובסופה חתום מחברו (רבנו) שמעון (ב"ר יצחק)

אלְהִינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

**אוֹרֶךְ וְאַמְתָּחָךְ שְׁלָחָךְ. אַמְנָגֵךְ בְּטוֹב
הַצָּלָחָךְ. כִּי אַתָּה יְהֹוָה טֻוב
וְסָלָחָךְ: בִּיטָּה בְּעָנוֹי נְפָשָׁךְ. בְּטוֹבְךָ
הַזִּיאָנוּ לְחַפֵּשָׁךְ. כִּי בָּאוּ מַיִם עַד**

נְפָשָׁךְ:

**גַּעֲיוֹתֵינוּ יְהֹוָה נְקַשְׁבָּים. גָּלוּתֵנוּ
הַשָּׁבָלִישׁוּבִים. כִּי גָּרִים אֲנָחָנוּ
וְתוֹשְׁבִים: דָּפְקָנוּ דָּלְתִּיךְ לְחַמְדָךְ.
דָּבְקָנוּ אֶלְיךָ לְצַמְדָךְ. כִּי דָּלְונָנוּ**

מָאָד:

**חַלְיצָנוּ זָרִים בְּמִצְרַיִם. הַצִּילָנוּ
וְנוֹרֶךְ צָרָנוּ. כִּי הוֹשַׁעֲתָנוּ מִצְרַיִם:
וּרְנִיךְ מִתְּחִילִים לְעוֹדָם. זְכָם
בִּירָאתְךָ לְסַעַּדָּם. כִּי זֶה בָּלָל:
הָאָדָם:**

**חַלְקָנוּ אַתָּה הַזָּא. חַשּׂוֹקוּ אַחֲרֵינוּ
יְנָהּוּ. [נִאָה קָהָת הַעֲמִים תָּהָוּ.
חַשּׂוֹקוּ אַחֲרֵיךְ יְנָהּוּ] כִּי חַנּוּ
וּרְחֹם הַזָּא: טִירָתָךְ הַוּשְׁטָה
לְעֵינָם. טִיבָּה בְּחוֹמֹת בְּנָוִים. כִּי
טוֹב תְּפִידָךְ מְתִיעִים:**

בָּאָרֶץ יְעַכְּבָךְ

אוֹרֶךְ וְאַמְתָּחָךְ – מלך המשיח ואליהו
הנביא^(א) (א) שלח, וישראל אמוןיך –
– ומאמינך בטוב הצלחה, כי אתה ה'
טוב ומליח. הביסה בעני נפש – של
צום גודליה ושל על הגאות ובטובך
הוזיאנו מגילותינו לחשוף, כי באו פיט'
עד נפש.

נעוויתינו – בכחיתינו יהו נקשבים
ויגותנו השב ישובים – לאן
ישראל, כי עתה גרים אנחנו ותושבים
בארץ לא לנו... דפקנו דלתיך
– בתפללה בחתמודה, דבקנו אליך
לצמוד – להצמד כי דלונן ממעש
פָּאָד.

הלייזונו – התולצזו חוללו בנו זדים,
במצרים – בגבולנו, האילינו ונודך,
צורנו בעבור כי הוועתנו מצריין,
ויריך ישראל הפוורים בין האומות
מייחלים ומופים שתשדדם, ותזכם
ביראתך – בדרכך יסעדם – לחומכם,
כי זה כל האדם.

חוקות העמים תהו – הכלב,
אכל השוקר ישראל אחריך ינחו
– נeschim וככספים אליך, כי
הנון ורוחם הוּא. טירתך – בית
המקדש הוועתמה לעוּם – לחרכות,
טייבה והיטבה להם ברצונך, כחות
ירושלים, שייחו כבר בנויים. כי טוב
חפוך מהים.

פְּנִימִית אַסְטָר

מו'. חזוקר – ישראל שנאמר בהם (דברים ז, ז) "חישק ה' בכם" ופירש הרמב"ן: שנקשר
עםכם בקשר אמרץ שלא יפרד מכם לעולם, כלשון חזוקיהם בסוף. טירת כסף – עיר הקדר

פְּנִימִי חַיִם

(א) מייד מה' נמלים (מג, ג): "אֶלְמָלְקָן וְלְמָקָן" וכפלטי' סט' אמרצים ומלים.

סליחות לصوم גדריה

רנא

יגעתך – עיפוי מאנחותי אשיהה
במנני אדבר בצערי (ב). ולכן אני
מקש: יכosh ויכלט מעני – המצר
לי, כי יעשה ה' דין עני (ג) – יתבע
עלבונם של ישראל. כבוז עלי שפטו
קמי – שונאי המורכבים עלי, כל חיות
מושפי טופלים עלי, כי בז' בעשן

– וכחורה אף ימי.

להם ישיב הקב"ה פשעים. לעמו,
ילמד להוציאם – ידריכם בדרך הישור.
כי לא זינה אוthon לשלט. ה' מרחמו
– אהובו של ישראל יתן לו מאויו
– תאותו ורצונו ומפטו יסיר, דפיו
– מומו וחסרונו. כי מה רב פוכו
הצפן לו לישראל, ומה זיהה יפכו של
העם לעתיד לבוא.

ನಾಮ್ರತೆ ಹಽಷ್ಟು – ಲಷ್ಮ್ಮಾ ಹಽಷ್ಮಾ
ಉರಿ, ನರ್ಗಿಸ. ಬಾಂ ಶೈರಿ, ಬಿ ನಾಶಾತಿ
– ಸಳತಿ ಹರಷತ ನೃಂಜಿ ಬಗಲು ಉನ್ನತಿ.
ಶೋಷಾಶಿಸುಲ್ಲಿ ಹ' ಕಾಶರ ಶಿಹ ಉನ್ನತ
– ಉನ್ನಹ ತಪಲು ಯಿಸ್ರಾಲ ಹಂ ಹಿಯ
ನಾಲ್ಕಿ – ಕಷತ್ವಾಯಿ ಮಹಳ್ಳತ, ಬಿ
ಶಪಥನಿ ದಿ ಬಡ್ಲಂ.

ಶ್ವಾ – ಹ್ಯಾಕ್ ನರ್ಾ ಓಯ್ – ಕೊಲ್
ಕಿನ್ಹಿಸ ಲ್ಹಾ ಉತ್ತಾ ಹತ್ಯಾತ್ಯಾ ಫ್ರಿಯ್
ಮಗಲ್ಯಾತ್ನಿ, ಬಿ ಉಲ್ಕಿ ಹರಗನ್ ಕ್ಲೀ. ಪನ್ಹ
ಅದ್ದ ದ್ರ್ಹ ಉಕ್ಬ – ಹಸರ ಮಕ್ಷಾಲ ಯಿಷರ
ಅತ ಹ್ಯಾಕ್ ಲೆಗಾಲ್ಹ, ಕಿದಿ ಶಿಪಾರ್ಡ್
ಯಿಹಾಲ್ಕ ಪಿಹಾಮ ಗ್ಯಾಕ್ – ಲಾಮ್: 'ಐ
ಪದ್ದ ಹ' ಅತ ಇಕ್ಬ್.

ಜ್ರಿಯ – ಎಂಬಿಸ ರೂಚಿಮ ಲೆಗ್ಯಾತ್ ಅಥನ್
ಬಹ್ರ್ಚ – ಬಹಷಧ ಗಮ್ಹಾ. ಪಫ್
ಬ್ಯಾಂತ್ಯಾ ಪಶ್ಯಾ ಉರ್ಜ – ಮಹಷ್ಮಿಮ
ಹಾಹ್ಕಿಮ ಬಿ ಬಿಂ ಉಬರಿಸ ಯಿಮಿತ ಉ
ಆರ್. ಕ್ರಬ ಕಿಂ ಷಾನ್ಯಿ – ಕ್ರಬ ಉ
ಹಾಗಾಲ್ಹ, ಹಷತ್ಮ ಗ್ಯಾನ್ಯಿ – ಲಷ್ಮಾಯ
ಬ್ಯಾಲ್: 'ಐ ಕ್ರಬ ಯಂ ಹ'.

ಬಿತ ಬಹಿರ್ಹ (ರಷ್ಯಿ, ಶಾಹಿಂ ಚ. ಟ): ಮರಹಮ್ – ವಾಹಬ ಅತ ಇಕ್ಬ (ಹಽಷ್ಮಾ ಅ. ಬ). ತಯಿ: ರಹಿಮತ ಯಿ
ಇಕ್ಬ. ಉರ್ಜ – ಲಷ್ನ ಉರ್ಜ, ತಕ್ಫಿ.

(ב) מ್ಯಾಕ್ ಮಹಾಪ ನಾಹಲ್ (ಒ, ಒ): 'ಇಗಮ್ ನಲ್ಹಾಮ್ ಲಾಹ್ ನಲ್ ಲಾಹ್' ಓಪಳಗ್ಸ ಯಿತನ್: ನಾಹಲ್ಸಿ ನಾಹಲ್,
ಹಾಲ್ ನಾಹಲ್.

(ಒ) ಹೆ'ರ್ ಯಿಮನ್ ನಲ್ ಮಕ್ಸ ಅನ್ಹಾರ: ಡಲ್ ಮಿ ಲಾಹಿನ ಪಿಲ್ಲಂ ಕಾಹ್ಗ್ ಮಡ್ಗ, (ಕರ್ಲಾಸಿ ರೆಸ ಪಿ, ಖ).

ಗ್ಯಾಹ್ ಓಷ್ಧಿ ಬಿಷ್ಧಿ ಬಿಷ್ಧಿ ಬಿಷ್ಧಿ. ಬಿಷ್ಧಿ
ವಿಬ್ಲಂ ಮೆನ್ಯಿ. ಬಿ ಯಿಷ್ಧಾ ಯಿಹ್ಹ ದಿನ
ಉನ್ಯಿ: ಬಬ್ರೋ ಶಫ್ತಾ ಕಿಂ. ಬೆಲ್ ಹಿಯ
ಮಾನ್ಯಿ. ಬಿ ಬೆಲ್ ಬೆಂಷನ್ ಯಿತಿ:

ಳಿಹ್ಮ ಯಿಷಿಬ ಬಿಫ್ಲಂ. ಲೆತ್ತೊ ಲೆಲ್ತ್ರ
ಲ್ಹಽಾಲ್ಮ. ಬಿ ಲಾ ಯಿಂಚ ಲೆನ್ಲಂ:
ಮರಹಮ್ ಯಿತನ ಮಾನ್ಯಿ. ಮಾನ್ಯಿ ಯಿಸಿರ
ಡಿಯ. ಬಿ ಪಾಹಿತ್ಪೊ ಓಮಹಿಯಿ:

ನಷ್ಮಾತ ಹ್ಯಾಹ್ ಉರಿ. ನಬ್ರಿಸ
ಬಾಂ ಶೈರಿ. ಬಿ ನಷಾತಿ ಹರಪತ
ನುನ್ರಿ: ಶೋಷ ಅಷಿಷ ಉಲ್ಿಕ. ಶಿಹ
ಲೆನ್ನಾತ ನಾಲ್ಕಿ. ಬಿ ಶಪಹತನಿ ಯಿಹ್ಹ
ಬಿಫ್ಲಂ:

ಉಜ್ಜೊ ನೂರಾ ಓಯ್. ಉತ್ತಾ ಹತ್ಯಾತ್ಯಾನ
ಪರ್ಯಾಂ. ಬಿ ಉಲ್ಿಕ ಹರಗನ್ ಬಿಲ್ಹಾಯಿಬ:
ಫ್ಯಾ ಹ್ರ್ಹ ಉಕ್ಬ. ಫಾರ ಹಿಲ್ಲ್
ಲೆನ್ಕಬ. ಬಿ ನಾಲ್ ಯಿಹ್ಹ ಅತಿಯಿಕ್ಬ:

ಾರ್ರಿಸ ಲೆಲ್ಲಂ ಬಿಛ್ರಿ. ಆಫಾ ಮಷ್ಟಿ
ಉರ್ಜ. ಬಿ ಅಲ್ ನಿಮಿನ ಉಲ್ಿಯಾರ್ಜಿ: ಕರ್ಬ
ಹಾಂ ಉದ್ದಿ. ಕೋಲ ಲೆಹಷ್ಮಿಯ ಲೆನ್ನಿ.
ಬಿ ಕ್ರಾಂ ಯಂ ಯಿಹ್ಹ:

ಬಿತ ಬಹಿರ್ಹ (ರಷ್ಯಿ, ಶಾಹಿಂ ಚ. ಟ): ಮರಹಮ್ – ವಾಹಬ ಅತ ಇಕ್ಬ (ಹಽಷ್ಮಾ ಅ. ಬ). ತಯಿ: ರಹಿಮತ ಯಿ
ಇಕ್ಬ. ಉರ್ಜ – ಲಷ್ನ ಉರ್ಜ, ತಕ್ಫಿ.

סליחות ליום גדריה

רָם זְרוּעַךְ תְּרֵאָה. רַעֲנַתְךְ פְּנִים
הַתְּרֵאָה. בִּירָם זְדוֹה וְשָׁפֵל וְרֵאָה:
שְׁמֻעַ קָוֶל תְּחִנָּנוּ. שְׁזַעַתְךְ הַעֲלָה
לְמַעֲזָן. בִּי שְׁמַע אַלְאָבִינוּם
זְדוֹה:

פְּתַנְן בְּתוֹדָה תְּرֵצָה. תָּאמַר לְעַטְךְ
אַתְּרֵצָה. בִּי תְּזָרָה מְאַתְּיָהָא:
שְׁקָל מְאַזְנוּם יְבַבֵּשׁ. עַז יְעַטָּה
וְיְלַבֵּשׁ. בִּי הוּא יְבַאֵּב וְיַחֲקֵשׁ:

אל פָּלָךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּפֶא רְחַמִּים, מְתַנְגֵּב בְּתַסְדִּיות מְוחָל עֲנוֹת עַמוֹּן,
מְעַבֵּיר רָאשָׂוּן רָאשָׂוּן, מְרַבָּה מְחִילָה לְחַטָּאים וּקְלִילָה לְפָוֹשָׁעים,
עוֹשֶׂה צְדָקָות עַמְּכָלְבָשָׂר וּרוּת, לֹא כְּרַעַתְמָן הַגָּמָל. אל הַוּרִית־לִלְטָן
לוֹפָר שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, וַיְכַר לְנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, כְּהַודְעָת
לְעַנְןָ פְּקָדָם, בְּמוֹ שְׁפָחוֹב וַיַּד יְהֹוָה בְּעַנְןָ וַיַּתְיצַב עַמוֹּן שְׁם וַיִּקְרַא
בְּשָׁם יְהֹוָה:

וַיַּעֲבֹר זְדוֹה עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא:

זְדוֹה | זְדוֹה אֶל רְחוֹם וְתַנְנוֹן אַרְךְ אֲפִים וּרְבִּיחָסֶר זְאָמָת נַצְרָ
חָסָר לְאֲלָפִים נְשָׂא עָזָן וְפִשְׁעָן וְתַחְטָאָה וְגַנְחָה: וּסְלָחָתָה לְעַונְנוּ
וּלְחַטָּאתָתָנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלָחָתָנוּ אֶבְינוּ בִּי חַטָּאנוּ. סְלָחָתָנוּ לְנוּ מְלָבָנוּ בִּי פְּשָׁעָנוּ: בִּי אַתָּה
אַדְנִי טֹב וּסְלָחָת, וּרְבִּיחָסֶר לְכָלְקָדָאיךְ:

תְּשׁׁוֹב קוֹרְחַטְמָן וְתַכְבֵּשׁ עֲנוֹתָינוּ. וּמְשָׁלָךְ בְּמַצְלֹות יְם קְלַחְתָּאָתָנוּ. בְּמַקּוֹם
אֲשֶׁר לֹא יִבְרוּ וְלֹא יִקְרְבוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לְבָב לְעוּלָם: שַׁוב מְתַרְוָן אַפָּךְ
וְגַעַטָּם עַל־הָרָעָה לְעַפָּה: תְּשַׁב אָנוֹשׁ עֲדַדְכָּא וְתָאַמֵּר שַׁובְנוּ בְּנֵי אָדָם:

כְּרַתְמָן אָב עַל בְּנָים כְּנָ פְּרִתְמָן זְדוֹה עַלְיטָן: לְיהֹוָה הַנִּשְׁׁעָה עַל עַפָּה בְּרַכְתָּךְ פָּלָה:

(ד) מְפַן — סַט כִּיּוֹם אֶל מְלָכָל אֶלְמָרָם שְׁמוּרָם צְרִיכָה גְּלִילָה וְסַטְמָן יוֹם, מְפַיִּיל כְּנָדָן אֶל יְלָלָן
— זְמָקְלָמָן פַּיָּס. רְצָאִי). סְגִינָה (ג'י).

רָם, וּרוֹעֵץ תְּרָאָה כְּנָדָן שְׁוֹנָאי,
וּם יִשְׂרָאֵל רְצִיתָךְ, פְּנִים הַתְּרָאָה,
כִּי רָם ד', וְשָׁפֵל יְרָאָה — יִכְיַט
בְּשִׁפְלוֹתָנוּ וְגַלְגָּלָנוּ. שְׁמַע קָוֶל תְּחִנָּנוּ,
שְׁוֹעָתִי — תְּפִלָּי תְּמִלָּה לְמַשְׁעָנִי
— לְמַעַן (ט) שְׁבַתְנָן — הַשְׁמִים כִּי
שׁוֹמֵעַ אֶל אֲבִינוּם (ה).

תְּחִנָּה — תְּחִנָּה כְּקָרְבָּן תְּוֹדָה תְּרֵצָה.
תָּאמַר לְעַמְּךָ אַתְּרֵצָה — אַתְּפִיס אַתְּכָם
כִּי תְּרֵאָה מְאַתְּיָהָא. אֶת מַשְׁקֵּי כְּפָי
הַמְּאוֹנוּיִם יִכְבַּשׁ — יִגְבִּיה לְזַכְוָנוּ,
(עַטְ חֹלֵל רְדֵה ח'). מַוּ — גְּבוּרָה יְעַטָּה =
וְלִכְשָׁס, כִּי הוּא יִכְאֵב — מַכה וְגַם
יִחְבַּשׁ — וּמְרָפָא.

הזה אכאות עפן משגב לנו אלהי יאקב פלה: יהוה אכאות אשר אדים בומת
בקה: יהוה רושיעת. הפלך עטנו ביום קראנו:

מז שלמוני. ע"פ תשריך וכוספו חתום מחברו (רכנו) שלמה (הככל)

באר יעקב
השוב תרחמנ שוכה ה' את שבותינו
כנאפר – כמו שהבטחנו ע"י נבי אין.
שוב – השב ימיין קודם והחדש החתך,
לאומך – לאומך ישראל. רחך רונן,
וקרב את זמן שור ועטך – השקעת
כעסך (א) ככתב (שפט לא. ט): שוב
מחורי אף והנהם על הרעה לעטך.

בקש וקבע את צאן האבות – את
ישראל וחוק נחלהך, צאן ההרגה
והגוזה ברוחיתך – ישראל המוכלים
מכבשים להרים ולמריטה על קדושת
שםך. אף אם השען רב בבני מהלך
שםך. אף שושאל שאחה רגلى במלחיהם,
או שוב מחרון אף, אם לא למען ייב
למען עצידך – האבות, ולמען ייב
שבמי נחלהך (ב).

שות אבותינו הטעינו – העמים
והכבד עליינו, ובופר של עונם
הטעינו – טועמים אנו (ג). פה – כוס
רעל הנבע מרשותנו השקנו, הטעינו
– הרונו בלענה ורואש, והשיטנו
– חולינו ועם, נא באו כאשר
הגיטנו כשהשינו שוכנים יחד בארכ
בן עחה שוכנו אלהי ישענו, והפר
– בטל בערך עטנו.
פאות לא מאסת חוסיך מעדיך.
– הבוטחים בך ומעדיך – מעדים

אליהינו ואלהי אבותינו
השוב תרחמנ שוב שביתנו
בגנאך. שוב בקדם
חריש חבת לאטך. רחך רנו
וזכרב שעז ועטך. שוב מחרון
אסף והנהם על-הרעה לעטך:
קבץ ובקש אובדות ותוק
נחלתך. צאן הרגה וגוזה
ברוחיתך. פשע אם רב בבני
טהילתך. שוב למן עבריך
שבטי נחלהך:

עוז אבותינו הטעינו ובסר
הטעינו. ספ רעל השקנו
הטעינו והזעינו. נא באו בשגן
יתד הגעימנו. שובנו אלהי ישענו
ויהפר בערך עטנו:
מאות לא מאסת חוסיך מעדיך.

פניות אפסטר

מז. כשר חמת המלך – לשון הנחת חמה, (רשוי, בראשית ח, א). ברוחיתך – ביראתך,
כמו כי ריא אליהם אתה (בראשית כב, יב) תרגומו: ארי וחלא דה' את. וכשבת (לא): גבר

פניות חיות

(א) כמו צנומר (פמות נג, יט): "שוב מחורי אף והנהם על הרעה לעטך" – סמאנם לפס מפקנה
ולכם להיטיג על כל גרען פאר סנקם, (רכ"ז).

(ב) רלה סמין מ, ד – "נדים לטט ולמאות ולכטוטיס".

(ג) פ"ה "לטט מלט מלט ומי מיס פקיעין" (ירמיה נג, כט).

לוֹקִים בָּסָרֶה וְלַהֲתָמָרָה סְבָרָם עֲדִיקָה. בָּעֵם לְרָצָות בְּמִדָּת יִשְׁרָאֵל עֲדִיקָה. שׂוֹבָה יְהוָה עֲדִיקָה וְהַגָּהָם עַל-עֲדִיקָה:

יְום יוֹם נְצָפָה גָּלוּי סְזָרָךְ. טָמָם וְעַמָּם וּבְלָה בְּשָׂר חַסְדִּיךְ. חַרְפָּה שְׁבָרָה לְבָנָנו מְקוּימָךְ. שׂוֹבָה יְהוָה חֲלָצָה נְפָשָׁנִי וְהַשְׁעִינוּ לְמַעַן חַסְדְּךָ:
וְגַחַן וְנַחֲשַׁבָּנו עִם יוֹרְדִּי רָגְבָן. וְיָהִי לְאָבָל בְּנוֹר וְשִׁיר וְעַגְבָן. תְּקֹודְרִים בְּרָנָה וְתוֹדָה הַתְּהִלָּךְ בְּשָׂגָב. שׂוֹבָה יְהוָה אַתְּ-שְׁבִיתָנוּ בְּאָפִיקִים בְּנָגְבָן:

**הַטְּעָה לְחַם חֹסִיךְ צְרוּי אֵל. גַּוְאֵל אַיָּה בְּחֻרָּף צְרֵי אֵל. בְּחַוּן אָוְ בְּדָבְרָת לְיִשְׁרָאֵל. שׂוֹבָה יְהוָה רְבּוֹת אַלְפִי יִשְׂרָאֵל:
שְׁמַעָה יְהוָה. הַטָּה אָונְגָן. וְהַקְשִׁיבָה. לְמַחְלֵי סְלָחָנָגָן. סְלָחָתִי הַשִּׁיבָה. מְשׁוֹבָתֵינוּ רְבוּנוּ וְפִתְחָתִי יִשְׂרָאֵל שׂוֹבָה. הַשִּׁיבָנָנוּ יְהוָה אַלְיךָ וְנַשׂוֹבָה:**

את שמן. גם כאשר הם לוקים כפורה – כחותא עדרין כשהם צרים חתمرة – על מנת להתרפא, פברם מדיך – מצפים להתרפא ממן. מדת ישר מעבדך – מעשן, גם גרצות – להתפייס, ואיך עד מתי תמשיך לכעוס, שובה הי' מזענן והנהם על עבדיך לחשוב לנו מחשבה טובה. יום יוֹם נְצָפָה גָּלוּי פּוֹדֵךְ – פּוֹדֵךְ הקץ והרי הוא פּוֹפּוֹם – סתום ועמום – כהה, בלתי ברור ומרוב צפה, בלה – נשחת בשער חסידיך, הרופה, שכירה גָּבֵט וְעִזִּין פְּקוּידָךְ, ולכן שובה הי' חליצה – הצל גָּפְשָׁנִי מאורה הרופה, והושיענו פְּשָׁע חסידך.

זונחטו – נזובנו ונחשבנו עם יורדי רגב – ייוזדי עפר, כמחים, ווֹרִי גָּבֵל – לבכי, שיר של כנור שעגב. ישראל הקודרים – שהונם עתה קשי יום במלות יתרלכטו בשגב – יעדוו באן בראשה ובתודרה, שובה הי' את שכיתנו לארכינו – שתתקרר. דעתנו ונתרען מסבלנו, כאפיקים – כמהים הוורומים באפקוי הנחל בנגב – באץ בשתה. מדורך צורות:

דעתה היתה ליהם חוקם יום יום, לשראל חופיך, ה' צורי אל. איה גואל שיצילכם מדיניך, כך מהריכים צרי אל – אויבינו המחרופים שמן. שובה הי' גם עתה ותשכנן בתוך ריבותך אלטוי ישראל כמו שמקודם בחוון – בנכואה דברת לישרי אל – לנכאים.

שמעה הי' הטה אונך, הקשيبة; פּוֹטְחֵי – למחלים פְּנֵיךְ ומבקשים: פְּלַח נָא, השיבבה להם: פְּלַחתי. משוכותינו – מרידתנו רבוי, ולמרות זאת, פְּתַחְתָּנו רוך חורה כמאומך: שׂוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהִיךְ, עתה השיבנו הי' אליך כי ביזק להшибנו, ונשובה ואנו מזומנים לך.

אל פָּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כֶּפֶא רְתִמִּים, מְחֻנָּג בְּקָסִידּוֹת מָוֶתֶל עֲזֹנוֹת עַמוֹּ, מַעֲבֵיר רָאשׁוֹן רָאשׁוֹן, מְרַבָּה טְחוּלָה לְחַטָּאִים וּפְלִיתָה לְפֹשָׁעים, עוֹשָׂה אַזְרָקוֹת עַמְּכָלֶבֶשׂ וּרוּתָה, לֹא בְּרַעֲתָם תָּגַמֵּל. אל הַוְּרִיתִילְעָן לוֹמֶר שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, וּוֹכֵד לְנָיו הַיּוֹם בְּרִיתָה שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, בְּהַזְעָתָה לְעַטְמָן מִקְדָּם, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַנְןָ וַיִּתְאַצֵּב עַמוֹּ שֶׁם וַיָּקֹרֵא בְּשָׁם יְהֻזָּה:

וַיַּעֲבֹר יְהֻזָּה עַל-פְּנֵי וַיָּקֹרֵא:

יְהֻזָּה | יְהֻזָּה אֶל רְחוּם וְתָנוֹן אֶלְךָ אֱפִים וּרְבִיחָסֶר וְאַפְתָּה נָצֶר חָסֶר לְאֲלָפִים נְשָׂא עָזָן וּפְשָׁע וּחַטָּאה וְגַנְקָה: וּפְלִחָת לְעַזְוָנָנוֹ וּלְחַטָּאתָנוֹ וּנְחַלְתָּנוֹ: סָלָח לְנָנוֹ אַבְינָנוֹ בַּיְחָטָאנוֹ. שְׁתַל לְנָנוֹ טְלֵבָנוֹ בַּיְפְשָׁעָנוֹ: בַּיְאַתָּה אָדָנִי טֹב וּסְלָח, וּרְבִיחָסֶר לְכַלְיָקָרָאיךְ:

מח פזמון. ע"פ א"ב ובסופו חתום מהברכו (רבינו) בנימין

הַוְּרִית דָּרֶךְ תְּשׁוּבָה לְבַת הַשְׁוֹבֶבָה. בין בְּסָא לְעַשְׂרָא עֲדִיק לְשָׁזֶבֶה. בְּשִׁיבָנוֹ

יְהֻזָּה אֶלְיךָ וּנְשָׁזֶבֶה:

או מִאּוֹ מִקְדָּם הַקְּדָמָת תְּשׁוּבָה. בְּטָרֵם הַמְתַחַת עַרְצִי וִימְזִדי רְגָנָבָה. גַּם לְכַלְיָהָשָׁבִים צָרִי

מִגְּלַת אַסְטָר מִתְּשִׁיבָה – עַזְנָן מְרַד, (מצחוזות, ירמיה לא, כ). עַרְצִי – לשון חזק, ובשימים כתיב (איוב לו, יח): חזוקים כראוי מחזק, (ערהייד). רגבים – הם התicutות עperf, (מצחזרות, איוב לח, לח).

סְנִינוֹן חַיּוֹם

(*) מדוליט נפחים (נ.ד.) וכדמליל סימן מב

סליחות לזכם גדליה

ומרפא חשובה. הופקי דלהיך ריקם מלחשיבתך: הורית

הנידאש עפרוזת-תבל אשר ראשון נוצר. וגהיתו במצוה קלה ואיתה לא נזר לא-נזר. עטת אנטה – כעסת צלי, ודיניה היא שנותיו לcker, שנאמר (סא"ב י"ג) "כ"י ביום אלך ממנה מות תמות" אבל כיון שחזור בתשובה (ז), لكن כארישון הונזר – נמחל עוננו (ח) ונשמר כבכת.

טענה גנוו דמי אחיו בשפכו. יסרותו בגעינדר לכת בהזבבה. בעת שב אליך ועזוב רעדרכו. לשבעתים הארכתו בל-מווצאו בלי להבו: הורית

מחילל יצועי يولדו אשר פחו בפמים. גיטוי רגלוו במעט לולי שפנדלב בפמים. סרה גור אריה בקדשה היא בעיניהם. עוננו הזדה והברעתו לאץך בבח מאניגים: הורית

ומרפא, ואיבך גם לישראל דופקי דלהיך – ומתפללים אלק אל תשיכם ריקם מלפני.

הן אוד הרואון – ראש עטרות תבל (ב), אשר ראשון נוצר, וניסיתו במצוות קלה שלא לאכל מעין הדעת, ואוותה לא נזר – הויטא, צפת = שנותיו לcker, שנאמר (סא"ב י"ג) "כ"י ביום אלך ממנה מות תמות" אבל כיון שחזור בתשובה (ז), لكن כארישון הונזר – נמחל עוננו (ח) ונשמר כבכת.

טענה גנוו – חטא בנו קין, בשפכו דמי אחיו בהרגו את הבל, יטרתו הענשתו: גנווד תהיה באורן לילכת כה וכלה, ובעת שב אליך ואמר: "גдол עונו מנשא" (סא"ב ז, י"ג), ומבר רוע דרכו, לשבתיהם – לשבעה דורות הארכות לו מלגוז עונשו, שנאמר: "כל הרגע קין שבעתיהם יוקם, וישם הי לקין אותן לבלתי הכות אותו כל פוזאר" (סא"ב ז, ט). "

מהלך יצוש – מטה يولדו זה ואוכן אשר נאמר עליו: פחו בפם אל מותר כי עילית משכבי אבן" (שס פ. ח גיטוי רגלוו, במעט שנזרה עלי גוירות מיתה يولוי שפרק לא בפם שחזור בתשובה ועשה תענית (ח). סרה גור – פשע גור אריה יהודה בקדשה היה בעיניהם, במעשה חמר, עוננו יהודה – שאמר צדקה (ז) מני (שס הל, ז) והברעתו גזדק בבח פאוניגים – שדנתו לך זכות (ט).

(ב) כדים (פנאיין נט.) סיס ר' מליר למול: מדאי מכל כתולט כל, סולג פפה.

(ג) פ"ס הגמולה מרוכין (טט): סיס ר' מליר למול: מדס גאלען פסיד סיס כין ערלה שנקנמה מיפה על ידי, יטב מפמיים מלאה ותלכטש צבאה.

(ד) סרי גור גלווי "פיזס כלכל מגן, מות פטום", וכן תל הקכ"ה יוס מהד מלען, אסוח חוף צאפה, (כ"ל כת. ט).

(ה) כדרמיין נגיד (פ"ד, יט) "ויעק לרוק כל קטרי ופיק פיה, כי הלוועו חומר נזקו וטפמיות...

(ו) כדרמיון נטומה (ז): יהודה היהוד ומל' טט ומי רלמיין: "חיכר יהודה ורלמר צדקה פטני".

(ז) כדרמיון נטומה (ז): יממה נט קול ולמלה: ממי יטלו לטפם – זטראס גלומיס צאנגוו מלפי. (טט).

שׁרץ גדרות שלט אחאב בן עמרי בראשו, שהוסיף על רשות אחרים שם ירכעם בן נבט, ואלה שאחריו, עבדו את האלילים מפחד שמא עליה העם לירושלים ותשוכ המלוכה בבית דוד, הרי שאחאב צלמי אשורים השק, והוסיף על חטאונו פשע שהחטוב מעיד לעיל שלא היה במלכים רשות כabhängig, בכיז קורת נור דינו, בשובו מלפשע כמו שנאמר (כ"א ט. ז): "ויקרע בגדריו רישום שן על בשרו וצוט", لكن רוחם כמ"ש: "ויהי דבר ה' אל אליו התשבתי לאמר, הראות כי נגע אחאב לפני, יען כי נגע מפני לא אבआ הרעה במיר", והוא שישך רוחם, כמוראה וצורך נושא.

שננו – חרדו ולטשו בחז לשונם מרמה לדבר (פה בדוחו ט. ז אנשי נינה העיר הגדולה שנזונם – שנגומות או ייל: להיתומם לעשות תואחות) חזונם רבנו מ"ד כי עליה רעתם לפניך גענלה, בתוך חוץ הייכתם – כאשר שלחת להם את נבראות יונה הנביא: "עד ארכבים יוס וננה נהפטת" נאחו לורתה – רעדי, והלחלה – בהלה אחוזם, תשובה עשו כהונן – ולפנוי כפסא בבודך נתקבלה – שנאמר (ויהי ט. ז): "וינחם האלקים על הרעה". בוחן כלויות – ה' הנאור – חגור בוגורה, וכוחן כלויות ולב – וידוע שרוצים אלו לשוב בחשوبة שלמה, יידענו מדע תודיענו אורח חיים י'כת בדרך שרה, ואיך אם אמנים רבנו משובטיט – מרידתנו בפשע = פשרה, ואין אנו יודעים דרך התשובה, נא למשנץ השיבנו – סייע בידינו לשוב ולשנות תשובה כשרה – כראוי.

פרץ גדרות עולם בְּנֵעֶמֶר ברישע. צלמי אֲשֶׁרִים חַשָּׁק וְהוֹסֵף עַל-חַטָּאתוֹ פְּשָׁע. קְרֻעָת גָּזָר דִּינָו בְּשׁוּבוֹ מַלְפָשָׁע. רַחֲם בְּמֹדֶה וְעֹזֶב וּבְךָ נֹשֶׁע: הורית

מלפשע כמו שנאמר (כ"א ט. ז): "ויקרע בגדריו רישום שן על בשרו וצוט", لكن רוחם כמ"ש: "ויהי דבר ה' אל אליו התשבתי לאמר, הראות כי נגע אחאב לפני, יען כי נגע מפני לא אבआ הרעה במיר", והוא שישך רוחם, כמוראה וצורך נושא.

שננו לשונם בחז אנשי עיר הגדולה. שנינו גם זונם רבנו עד למעלה. תחת חzon הפיקתם אחוזם רחת וחלילה. תשובה עשו בהן ולפנינו בסא בבודך נתקבלה: הורית

בוחן כלויות ולב נאזר בגבורה. ידענו מדע לבת באורה ישירה. משובטינו אם רבנו בפשע ושרה. נא למשנץ השיבנו עשות תשובה בשורה: הורית

אל טלק יושב על-כפא רחמים, מטעג בחסדים מוחל עונות עמו, מעביר ראשון ראשון, מרבה מהילה לחטאים וסליחה לפושעים, עוזה אזרקות עם-בלבש רוחה, לא כרעתם גטמל. אל הורית-לען לופר שלש עשרה, וכורן לנו הימים ברית שלש עשרה, בהודעת לצעט טקדים, בטו שבטוב וניד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

סליחות לזכם גדרליה

ויעבר יהוזה על-פניו ויקראן: יהוזה יודה אל רחום ותנוון ארך אפים ורביחסיד ואמת נצ'חסיד לאלפיים נשא עז'ן ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעזענו סלח לנו אבינו כי חטאננו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארני טוב וסלחה, ורביחסיד לבליךראיך:

היטיבת קרצונקה אהצ'ין הבעה חומות ירישלים: או תחפוץ ובחרץך עוליה וככליל או יعلו על-טומכתה קרימ: ובחי אליהם רוח נשברת לבנשבר ונדרת אליהם לא תגוזה: ותתקרכו בורעך כל גוי הארץ יעקב אשר שמעת בקהל:

ברחים אב על בנים בן תרומות יהוזה עליינו: ליהוזה הנישעה על עמה ברבתק פלה: יהוזה צבאות עפטע משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוזה צבאות אשורי ארטם בושם בקה: יהוזה הוישעה. הפלך יעננו בימים קראנאן:

מט עקרה. ע"פ א"ב ובסופה חתום מחברו (רכינו) שלמה בר יהודה גבירותול

אליהינו ולאהו אבותינו
או בדור מר דין זונת אלם.
בקחתו איתן עולה שלם.
נאה בchner קח נא זה העלם:
תרומה ליהוזה קדש:

רת הפטנא לפני להניזהו. הן קח
נא את בנך לאשבר ספחוז.
ואני בתרתו קום משתחוו שמן
משחת קדש:

סניית אפטר

מט. דץ – לשון ריצה ושםחה. איתון האזרחי – זה אברהם. (ביב טו). אScar – תשורה חרורן. (מצודות, תהילים עב, י). לאשבר ספחוז – כמו ספחני נא (שייא, ב, לה) לתוספת, ככלmor

סניינן חייט

(א) כדולםין גנילדים רכט (נא, נ): "עלן ארץ המוריה וכו' וכן נכן מלאי למקום טקסטורת קריינא. סמלין (טאטה"ז ג, ו): "עלן לי על הר המור ולן גנטם פלטינס".

בארא יעקב.

או בהר מור – מורה (א) דץ – שמת, יצחק הקורי זונת אלם – משום שעשה עצמו אלם כינוי, ולא הגיב לדמי השטן. בקחתו איתן – כאשר לקחו אברהם לשלחה שלם – לעולה חמימה, נאה – הקב"ה בחרנו – ניסחו ואמר לו קח נא זה הצלב – את המחרור תרומה, לד' קודש, משום שהלכה היא:

דת הפטנא – דין הביכוריים להניזהו פטניז – לפניו ה' בבית המקדש, דין אף אתה עשה כן וכח נא את בנך ולאשבר ספחוז – למנחה הקריבתו אני בחרתו – לעולה קום משחחון להקדשו בשפטן משחת קודש.

וז - אברהם בשמשו כן, ר' לא דרבן
- לא הצעיר משומש שחפץ - רצון
צורי, חשק = ותאב. טפלו - נתחכמו
שניהם הבן והאב, וילכו שניהם יהודיו
והשתחו לה' בהדרת קודש.

זה במשמעותו לבן לא דרבן. חפוץ
צورو חשק ותאב. טפלו שניהם
הבן והאב. והשתחו ליהוה
בקדרת קדש:

ישר עציים ולשפת ערד. בטה
ותמה ייחיד ורך. להג איה השה
הגעך. למקדישו בטקדים קדש:

מרום יראהילו השה והוא ישיב.
נפש אם עקרת שטחה להшиб.
סוקר ספונות בני שועך יקשב.
ישלח עורך מקדש:

עד נא אבי וקשר הטבח.
פָּנוּ אֲגֹרְמָפְּנֵי הַאֲבָחָ. צִמְרָנִי
פָּנוּ אֲחַלְלָ הַזְּבָחָ. וְלִהְבָּדֵל בֵּין
הקדש:

קָפֶץ לְבָבוֹת בְּפִר אָשְׁבוֹל.
רָאוּתוֹ אָבִי נְשַׁבֵּל שְׁבִיל. שְׁלָח
יְדוֹ לְעַשּׂוֹת אַתִּיבָּל. מְלָאָת
עֲבוֹדָת-הקדש:

קס' ל'בבות (ו) יצחק, המכונה' אשכול
הכופר'(ו) בראותו שאבוי נשכלה
שכלה, מבני. ושלה אברהם את
זר' למשות את כל מלאות הקודש
- לשחות את בנו, מיד,

(ו) נבראים ר' נא (ננ. ו), 'ירושבי עקרת הבית' זו שרה, פולמל: 'ומשי עלי עקרת', 'על קנים
שומם', טנא': 'מייקה פיס טרא'.

(ו) מדעת טוויל ('כ' ג, יט) ט' גן, צמור טוי ומוטמי טמל יהודוט גומי מפמדא ען פסן ומפגן,
ושפה תפשל השחיטה ולג פולגה נל קרכט טל בחתני ישה יטה.

(ז) מיום ענ' המליך, ('ליקוט שמעוני' ויל' ר' לו ק"ל, ממליך פומומל): 'ולמה טאה פער (ימק)
פי נכיה וגעה געה גדולה, וזה מיו' מילוטים ווועות נפכיא ווילס קולו ווילר: 'טעל פיטי טל
סאליס'.

(ח) מיום ענ' המליך ('טאכט' ג, נט) 'טעל נפכיא', 'טעל' - וזה יטאק אונכט ען המליכ
כלטעל גיטטלר - טעל נפומילס ען יטעלן

סְלִיחוֹת לְצָום גָּדְלִיה

תְּרֵשֶׁשִׁים אֲעַקּוֹ בְּשָׁמִי מְרוֹזָמִי.
שְׁחַתְּ יְזָנָת אַלְמָן הַיּוֹכֵל יְחֻזָּה מֵי.
לוֹ לְלוֹ יְהָנוּ אַלְתְּתָהָנוּ דָמִי. שָׁאוֹ

יְדִיכָם קָדְשָׁ:

מְרוֹזָם בַּהֲבִיט עַזְקָד וְגַעֲקָד. הַשָּׁה
עַזְקָד וְהַאֲשׁ תְּזַקָּד. בּוֹחֵן טַהָרָה
לְבָב זָכָר וְפָקָד. וְגַשְׁמָעַ קָוָלוּ בְבָאוֹ
אַלְתְּקָדְשָׁ:

רְחַשׁ מְלִיעֵץ בְּקַחְתָּו מְשַׁלְחָתָה.
יְחִידָךְ פְּרַעַהוּ מְרַדָּת שְׁחָתָה. הַנֶּה
בְּתוּבָה לְפָנֵי פָתָח מְפַתָּחָתָה.
פְּתַוחַי חֹתָם קָדְשָׁ:

וְאַנְיַי יְדַעַתִּי דְּרַבְךָ בְּשָׁפָר. דִיזַן
וּרְזִין וְקַח אַיִל תְּחַת עַפָּר.

תְּרֵשֶׁשִׁים — מְלָאכִים צַעֲקוּ בְשָׁמִי
סְרוֹפִים, בְּשָׁחִיטָת יוֹנָת אַלְמָן — יְצַחֵק
הַיּוֹכֵל טִי שְׁהָוָא גְּחוֹת וְלֹא להַתְּפִלָּל,
וְלֹכֶן יְוָיְיוֹן (ט) — זה לֹהֵה יְהָנוּ
— יְאִמְרוּ: אַלְתְּנָנוּ דָמִי — אל מְשַׁתְּקָנוּ
מְלַחְפָּלָל אֶלְאָ שָׂאוּ יְדִיכָם בְּחַפְלָה
אל הַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא, עֲבוֹרוֹ.

טוֹרָוָם — יְיִשְׁבָּתָם מְרוֹתָם כַּאֲשֶׁר הַבַּיִת
שְׁקָד — בְּאַבְרָהָם, וּבְגַעֲקָד — וּבְיְצַחֵק
הַשָּׁה הַעֲקָד עַל נְגִי מִזְבֵּחַ, וְהַאֲשׁ
תְּזַקָּד — בְּעוֹרָת עַל עַצְיֵי הַמְּעָרָכה,
הַיְּהָנוּ הַבּוֹחֵן לְחיָות וְלֹבֶן פְּנֵיו אֶת
אַבְרָהָם פְּחוֹר הַלֵּב לְכָן זָכָר וְפָקָד
אוֹתוֹ לְטוּבָה, וּגְשָׁמָעַ קָלוּ שֶׁל אַבְרָהָם
בְּחַפְלָתוֹ בְּבָאוֹ אַלְתְּקָדְשָׁ — כַּאֲשֶׁר
בָּאַלְהָרָה המוֹרִיה שֶׁהָוָא מָקוֹם קָדוֹשָׁ
וְהַמְּקָדֵשׁ.

רְחַשׁ מְלִיעֵץ — דָבָר הַמֶּלֶךְ מִיכָּאֵל (ט),
בְּקַחְתָּו — בְּשָׁעה שְׁלָקָח אַבְרָהָם אֶת
מְשַׁלְחָתָה — הַמְּאַכְלָת וְאֶרְאָרָה לְאַבְרָהָם:
יְחִידָךְ פְּרַעַהוּ — פָּרָה אֶת יְצַחֵק פְּרַדְתָּה
שְׁחָתָה שֶׁלְאַיִלָּת, שְׁהָיָי מִצְאֵת כּוֹפֵר
— אֶת הַאֲיִל שִׁיעֵלה תְּמוּרוֹתָה. הַנֶּה
כְּתוּבָה עֲקָדוֹת שֶׁל יְצַחֵק לְפָנֵי פָתָח
מְפַתָּחָת — כְּתוּבָה וְחוֹרְוָתָה לְפָנֵי הַ
בְּפַתָּחָי חֹתָם קָדוֹשׁ כַּדִּי לִזְכּוֹר לְבָנָיו
עֲקִידָתוֹ וְלִכְפָּר עַל יָהָם.

וְאַנְיַי, מִכְבָּר, יְדַעַתִּי דְּרַבְךָ שֶׁהָיָא בְּשָׁפָר
— דָרָךְ טֹב וְשָׁאתָה יְוָא אַלְקִים (ט),
וְלֹכֶן דָזָן — בְּשָׁמָה, רֹץ וְקַח אַיִל,
תְּחַת שָׁפָר — בָּמָקוֹם הַגָּעֵר יְצַחֵק,

שְׁחַתְּרָבָו לוֹ לְמַנְחָה, (עֲרָהָבָ). אֶל דָמֵי לְכָם — לֹא יְהָ�ה לְכָם דָמֵי וְשְׁתוּקָה וְהַתְּפִלָּלוּ לְפָנָיו
תְּמִידָה, (דְּרִיךְ, יְשֻׁעָה סָבָה, ט). מְדֻעָהוּ — כְּמוֹ פְּרָאָהוּ, (עֲרָהָבָ). שָׁופֶר — בְּחוֹר וְגַעַר, כְּמוֹ לְעַופָּר
הַאֲיִילִים (שָׁהִישׁ ב, ט).

(ט) מִזְמָרָת מִלְּפָנֵי הַדְּלִיכָה צָפָה, נְהָמָה צָפָה: 'יְהָן אֲרָאָלִים צַעֲקָן טָולָה' (יְמִינָה נְגָמָה, ו), נְמָדוֹ מְלָאכִי כְּלָמִים
שְׁוֹרוֹת צְוּוֹת נְכֻרָע וְמוֹמְרָים זוֹ לֹהֵה רְלֹוֹ יְמִינָה צְוָת וְסִדְדָה נְכֻמָּה.

(ט) מִיכָּלֵל קָוָה מִיכָּלֵס אֶל יְטַלְלָה צְנַחְמָל: 'מִיכָּלֵל צְלָכָס' (דְּלִילָה, כ, כט) וְאֶל עַפְסָה הַפְּסִיקִמָה (פְּלִילָה
מִלְּ), וְהַמְּסִיל מִיכָּלֵל קוֹלָה טָמוֹת (לֹט מְאַבָּס): 'זְוִיקָּלָה טָלוֹן מִלְּמָלָה' כִּי מְאַבָּס.

(ט) מִזְמָרָת עַפְסָה הַפְּסִיקִמָה (פְּלִילָה מִלְּ), ו, מִלְּ פְּקָדָה: גָּנְיִי וְפָגִי נְפִילָה נְפָקָן הַמְּרָטִי נְלָעָה
לְלֹעֲם מְעַכְבָּה... הָלָעָה קָיִם מְנַקֵּשׁ לְיַעַן נְשָׁוָסָה עַל פָּנָס מְלָמִי קָמָל הַמְּמוֹמָה: 'כִּי מְהָה
יְמִימִי כִּי יְלָעָה מְקַבֵּשׁ מְמָה'.

כח אל אשר הבינו כי משות ימי בראשית (ט) שיהיה כופר – חמורה לאשכל הכוור – ליצחק, והיה הוא ותסורתו יהה קודש – היה רואה רמו של אל זה כאילו דמו של יצחק בני.

כהדא דתנן: הרוי זו חמורה זו (ז).

גמול – יצחק נמלט מפני החטא הנשׁחן – מסכין הנמשחות בפשטו צוארו לשחיטה דמו לא נפחו – לא מהר עצאת שניצול מכל מום (יא). די ימינו של אברהם אהוב בוכב – בדין האיל הנאחו בסCKER בקינוי "הקדשו לה' קודש".

ה רוחם תנו שלום לאחריותו וחבורם היוו לנו – לבני את בריתו, וליתר הפלאה, שנצלו ושאר שאיריתו, חבר צין היה פלייטה והוא קודש עכיה (ט).

הכינוי כפר לאשכל הכהר. והיה הוא ותסורתו יהוה קדש:

גמול נמלט מאbeh הגשחן. בפשטו צוארו דמו לאנפחו. ימינו אהו ביובל הגאחו. להקדשו ליוה קדש: רחום תנו שלום לאחריתו. זובור היום לנעו בריתו. ליתר הפלייטה ואשר שאיריתו. תהיה פלייטה והיה קדש:

אל מלך ישב על-כיפה רתמים, מתרוגג ביחסיות מוחל עונות עתו,
מצביר ראשון ראשון, מרבה^K טהילה לחטאיהם וקליטה לפושעים,
עושה אזכרות עמי-כלبشر ורות, לא בראותם הנמל. אל הוריתילען
לומר שלש עשרה, וזכור לנו היום ברית שלש עשרה, בדורות
לען מקדים, כמו שפטוב וירד יהוה בענן ויתיציב עתו שם ויקרא
בשם יהוה:

וישבר יהוה על-פנינו ויקרא:

**זהה | יהוה אל רחום ותנו ארך أيام ורב-חדר ואמת נזר
חסר לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וקלחת לעוננו
ולחתאתנו וגהלה:**

**סלח לנו אבינו כי חטאנו. מתיל לנו טלבנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורב-חדר לב-ך-ראיך:**

(ט) דמלט נפלק דרייט (פליט) ראי וכילה מלא מוטו קמל אינטן אין כסמאות, והוא נמין אין פalias ונמיס טומיס נמלט (פ"ה מ"ז).

(ז) מוימד על מדיס דכא (ע, ז).

(יא) ומילא נמי נמי (ע, ז) ניל הוליל ממו טעם דס ניל נל מפה מומה – מומה.

ובורדרחמייך יהזה ותקסידיך, כי פועלם הטענה: וברנו יהזה ברצון עפיך,
פרקדע בישועתך: ובר אדתך קנית גרען גאלת שבט
נמלתך, הרצין זה שכנת בו: ובר יהזה חפת ירושלים, אהבת
צין אלתשבח לנצח: אתה תקים תرحم צין, בירעת לחננה ביר
בא מועד: ובר יהזה לבני ארום את ים ירושלים לאפרים ערוי
ערוי, עד קוסוד ביה: ובר לאברם ליאחק ולישראל עבדיך אשר
נשבעתם להם בך ותרבר אליהם ארבה אתי-זעכם בכוכבי השמים,
ובליך הארץ זואת אשר אמרתי אמן לורעכם ונחלו לעולם: ובר
לעבידך לאברם ליאחק וליעקב, אל-תפן אל-קשי העם הזה
ואל-דרשו נאל חפאתו:

וכרלט ברית אבות באשר אמרת, זכרתי את בריתך יעקוב, ואף
את בריתך יצחק, ואף את בריתך אברם אבר והארץ אבורה:

ג פomon. ע"פ א"ב (מט' עד נ') ובസופו חתום מחברו (ובינו) גרשム בר יהודה (מאור
הגולה)

זכר ברית-אברם ועקרות
וכור ברית אברם, ועקדת יצחק
והשב מהגילות שבות - שביתת האלוי יצחק, והשב שבות
יעקב, והושיענו לפנין שפט.
שפט:

טם בנסhar מבקש נפשם.
טbum בחורייהם בבית מקודשם.

טם כנשר^(א) - קפיצה הדרכ
לבוחראות שהו סבוך נפשם של
ישראל, טבוח בחורייהם - והרג
תלמידי חכמים, תינוקות ופרחי
כהונה^(ב) בבית סקדשם. יפטת

מנילת אפטר

ג. שבות אלהי יעקב - תי גלות ארעה דיעקב, (עשעה ל, יח). שבות - לשון שביה,

פוגיני חיים

(א) נטה, זה נבחראות מלכותם בגב הממלכת "כלילס וגפן" (כנפייס) דנשר ליכ" (דילל ג', ז', ולחם נמנדיין ג'): מיק קלו' למלאה: פוו נס צור נטולן, וסילטן דילג נס דולג
קס ונטס יוטלייס נטולן קמלס. ניקו טמליין, מדילג נס מדילג קלפומ פטס נס פטמיכ
(חס' ג'), ומכלתו סטס ציינה.

(ב) נס זה מזוקד על הנמרלה נמנדיין (ג'): טום דמיה חכלה דcosa קי' רם וכרי מיל' חיל

- הוספה ליטרומים ולעננים - בחורבן בית שני, ילדים על אם - אשה ושבעתה בניה (ישע' יי') גרטשס - לבcum להרגם, עתה שוב ברחמים על שרירות ישראלי והושעינו לטמן שפה.

ובಚנו - נתפסנו ונשתעבדנו לערבים, נתינגןנו ואין בנו כח עוד, נגנו - כשכבר הצלחנו לנוס מפני הארי - מנוכבנדנץ מלך הכל (ט), וודין לא נוגענו, ומיד הדוב (ט) סגנו (ט) - במלכות פרוס נפגשנו. חזק נמר - זו מלכות יון (ט) שד פֵי יוננו - עייןנו ועכשו לובט - חוכת בנו חזיר הנובר באשפה זו מלכות אדים - (روم). וודין לא הרגנו - לא הונח לנו מהם,

מכל' משענדי ישראל המכונה שלישיה (ט), משכה - ארכה הגלות ביזי מלכות רביעה (ט) - ההייה הרבעית - אורים,חו נתנה שי

משיקנו לך, איזיטו רבנן קטיל עזירה ולם נט, איזיטי דרכיך וכור איזיטי בחונה וכו' ולם נט דקעל מילוה מעפס ומלונגה ריטט, חאו סיקיך פבוחה בחורייהם.

ויתד לפסק לרפק נס' ספקון: אטַלְטָן טַלְטָן בו וגוי באשר יודאה (- יטט, טז') החזר'ן ולדוק נוכלה (ט): מהר - אלכטנדר מוקדן (סגר'ן גרט). פלכיעט. וכ'ג' מליכ'ל'ן נתלו למלאנדיין - מלדי כסות גנרטל (ולכטנדן) כמו לימי פיטימל נמערטה זיימ', חטמאנל'ן גליס וקוטליאו.

(ט) מהימה קמאל'ה נאלטונא מלונגען צנטול'ם דילטל (ט, ג-ו): 'קדמיטל אאריה וגטן דינדר לי' - או' בבל, ירמיה אורה אותה אורי, ורלה לומה נשר, לכמי' (יימ' 7, ז): 'עלת לירא מוקכו', (ט) מפ, (כ): 'כאנה ננטל יטלה זטלקה'. כן מילס טיקיר' (ימ, כ).

(ט) כסיס גאניה, "טנייה דמיה לנדב", ומיל ג'י יסף הלו פיליט אטקליגן דוד, (עמ' 3).

(ט) פגנו - נטען סמלט נכללו (יג). עט' גיליקט למופטן צי' (ט): מטל' מהס קדמ' דומס, נלודס פס'ס מהס מטל' דרייך ופונג בו מהי וייל' מטענו פונז בו הדוב וכו', ועי'יך גטמאט'ן דרי מפלן נלודען מלכוות.

(ט) כסיס קאליטם, "חו'ס סיט ולו'ו לומל' נגטרא'ב" ווק'יל' (ימ, כ). כתט נט ען קאן קאטו צהן נטס מלך נטוא'ב ווק'יל' (ימ, כ).

(ט) מהה קלטיעט "מייה נטיעט דטילט" מלכים ופדרקו ושראו ברג'יה ריפפה' - זו אודם, ווק'יל' (טט). מלה' זו קיל' החזר'ן ופלטטי' נפטטס (קיטס) עט'ס' יכלטונגה סייר מעיר' - וזה מלו'ז צקמונ' נא: 'עלכל' ומדקה צולכל'ן צולגה רפסט', זה דרכו כל' מאוי. וכן מליך אט, נטען, יולט כסא'ר' - וזה מלו'ז.

(ט) עט' ספקון (טטיאו יט, כד): "ט'ווס ה'הו'ס יק'ה ישראלי שלישיה למאריס וולא'ור" - ציק'ה טכלל' מטוו כומוטס.

(ט) כמה צטמאל' דילטל (טט כט): "ט'לכו רבייטה' פהו'ס גולגען די פטן' מן כל מלוכטן ולו'ו וויתה'בון בידי עד עד' וצידין' ופנג עדן" - חאו קאן ספקטס. רט'ז.

ויספה ליקרים ולו'גנש. ולדים
ואם לבנים לרטרטש: וושוב
ברחמים על שאരית ישראל
ויהושעינו למטען שטוף:

ביבשנו לעבדים וגתינגענו.
בנסנו מהאריך והרב פגענו.
לחין נמר עד כריינגענו. לו'ט
נו'בר ולא הרגענו: והשׁב

מִבְּלָ מִשְׁעָבְדִּי שְׁלִישִׁה. מִשְׁבָּה רַבִּיעִיה. נְתַנָּה עַל עַל-עֲגִיה.

ונហירתה תאניה ואניה: ושוב

גואל חוק לטעןך פָּרְנוֹ. ראה
בַּי אֶזְלָת יִדְנָה. שׂוֹר בַּי
אֲבָדוֹ חַסְיָרִינָה. וּמְפָגֵעַ אֵין
בְּעַדְנָה: והשב

ברית אבות ואמהות
והשְׁבָטִים. רְחַמֵּיךְ וּמְסֻדֵּיךְ
ברבות עתים. יה זבור לטעןבים
ונגרטים. וְעַלְיךְ כָּל הַיּוֹם
נשְׁחָטִים: ושוב

דָּרְשָׁ רְמִים דָּן דִּינָנוּ. הַשְׁבָּב
שְׁבָעִתִים אֶל-חַיק מָעָנָינוּ. חָנָם
גְּמַבְּרָנוּ וְלֹא-בְּכָסָף פָּרְנוֹ. זְקָפָה
בֵּית-מִקְדָּשׁ הַשְּׁמָם לְעַנְיָנוּ:
וְהַשְׁבָּב שְׁבוֹת אֱהָלִי יַעֲקֹב.
וְהַשְׁעִינָה לְטען שְׁמָךְ:

וכrangle ברית ראשונים כאשר אפרה, וברתי להם ברית ראשונים,
אשר הוועתראתם הארץ מצרים לעני רגום להם לאלהים אני
זהה:

(מchodhot, שם). תאניה ואניה – ענן אבל הצער (מצודות, ישעה כת, ב). ומפניו – שי' שיתפלל בענינו. מלשון יתגעו במקומות – רבותיהם פירשו לשון תפלה (רשוי, בראשית כת, יא). חנום נמכרתם – על עסקן חום, הוא יציר הארץ, שודוא אותו לכם לשבר, ולא בכסק תנאלו – אלא בתשובה, (ושרי, ישעה נב, ג).

(*) פ"ס פגמל נוכפה (למיס כת, מה): "וַיָּמַן טול בְּרוּל מִזְקָקָה", וכן נוכמג דמייל על החיה הרביות: יוטכן לי פרול (—ברול) נא".

(**) עין נמייני מיס פמן מ, ג.

ברול^(*), עלי גניה – על כנסת ישראל
שנהיתה תאניה = ואניה – אבל
ואנונה (ישון אוקו).
גואל חוק – ה'עמניך פדנו מן הגלות.
ראה כי אולה – הלהה ואפסה כוח
ידיינו, שור – הבט כי אבדו חסידות
ועתה אין צדיק שיטוגץ – יתפלל
במדינו, וכן השב שכות אהלי יעקב.
קיים לנו

בריות שכורה עם אבות ואמהות
והשבטים^(**) רחיך וחוידך שאחה
רגיל לעשותם לנו ברוב שתיים
– ממשן רוב הימים בגלותנו, זכר
ירה עתה לישראל הפטרים, וגופרים
– אשר מורותם להם שעורתיהם,
ומליך כל היום נשחטם – על קדושת
השם.

דורש דיטס – הקב"ה דון דין,
והשב שבטעמים, כנמולם, אל חיק
טעןינו, חנום נמכרנו בגולל עונתונו,
ולכן לא בתמורה כפה תפדען, אלא
בעברו השובתונו, זקופה – והק' ג'עניט
בית מקדש השם – ההROS, והשב
שבות אהלי יעקב והושעינו למתן
שער.

עשוה עטנו קצתה שאבטהחנ'ן ואפ' נסיאת בהיותם באָרֶץ אַבְּיָם לא' מאסתים ולאינעלטים לבלהם להפר בריתם אַפְּם, כי אֲנִי זֶהוּ אֱלֹהִים: השב שבותנו ורחתנו קצתה שבתו, ושב יהוה אליהך אֲתִי שבותך ורחתך, ושב וקצאך מקלעהעים אשר הַפִּיזָּךְ יהוה אליהך שפה: קבץ גְּדוּלָּנוּ בְּתָה שְׁבָתוֹב, אִם יְהִינָּה נְדַקֵּד בְּקָאָה הַשְּׁפָטִים, מִשְׁם יְקַצֵּא יהוה אליהך ומישם יְקַחֵן: טהה פְּשָׁעִיט קָעֵב וכְּעֵן בְּתָה שְׁבָתוֹב, טהתי חעב פְּשָׁעִיט וכְּעֵן חַטָּאתִיךְ, שׂוֹבֵה אַלְיָם כְּאַלְתִּיכְךָ לְפָעָנָה באָשָׁר אָמָרָת, אֲנִי אֲנִי הוּא מִתְּהִזְּבָּה פְּשָׁעִיט לְמַעַן וְחַטָּאתִיךְ לֹא אָופֵר: הַלְּבָן תְּמָאִינָה בְּשָׁלָג וכְּאַמְּרָר בְּתָה שְׁבָתוֹב, לְכַרְבָּא וְגַבְתָּה יַאֲכֵר יהוה, אָם יְהִי תְּמָאִינָם בְּשָׁנִים בְּשָׁלָג יְלַבְּינוּ אִם יְאִידְטוּ בְּתוּלָע בְּאַפְּרָי יהוי: וּרְקָעַלְיָנָה פִּים טְהָרוֹתִים וְשְׁבָרְנוּ בְּתָה שְׁבָתוֹב, וּרְקָעַלְיָנָה עַלְבָּם פִּים טְהָרוֹתִים וְשְׁהָרָפָם, מִפְּלָל טְהָרוֹתִים וּמִבְּלָלְלָלִים אָפְּנָר אַחֲם: רַתְמָעַלְיָנָה וְאַל תְּשִׁיחַתְנוּ בְּתָה שְׁבָתוֹב, כי אל רַחוֹם יהוה אליהך לא יְרַחֵךְ וְלֹא יְשִׁיחֵתְךָ, וְלֹא יְשַׁפֵּח אֲתִיבָּרִית אַבְּנָה. אֲשֶׁר נְשַׁבֵּעַ לְךָ: מַל אַתְּלַבְּבָנָה לְאַתְּבָה אֶת שְׁקָד בְּתָה שְׁבָתוֹב, וְקָל יהוה אליהך אַתְּלַבְּבָךְ וְאַתְּלַבְּבָךְ וּרְעָה, לְאַתְּבָה אֶת יהוה אליהך קְבָלְלַבְּקָה וּבְכָל נְשָׁקָד לְפָעָן תִּינְךָ: הַמְּזָא לְטַבְּבָשְׁתָן בְּתָה שְׁבָתוֹב, וּבְקָשָׁפָם מִשְׁם אֲתִי יהוה אליהך וּמְצָאתָה, כי תְּרַשֵּׁט קְבָלְלַבְּקָה וּקְבָלְלַנְּפָשָׁה: תְּבָאִינָה אלְהָר קְרָשָׁה וְשְׁפָטָן בְּבֵית הַפְּלָנָךְ בְּתָה שְׁבָתוֹב, וּבְבְיאוֹתִים אלְהָר קְרָשָׁי וְשְׁפָטָהִים בְּבֵית הַפְּלָנָךְ עַולְמִיקִים וּמְקִיחִים לְרַצּוֹן עַלְמָוקָחִי, כי בֵּיתִי בְּיִתְּחַפֵּלה יְקָרָא לְכָלְהָעָטִים:

שְׁמַע קוֹלָנוּ יהוה אלְהָינוּ חָם וּרְחָם עַלְיָנוּ וּמַכְּבָל בְּרַחְטִים וּבְרַצּוֹן אֲתִיהְפָּלָתָנוּ: הַשִּׁבְנָנוּ יהוה אלְיָךְ וּשׂוֹבֵה חַרְשָׁן יְמִינָה בְּקָרְבָּם: אָמְרִינָה גְּאוּנָה יהוה בִּנְהָגָה הַגִּינָנוּ: יהיו לְרַצּוֹן אָמְרִידְפִּינָה וְהַגִּינָן לְבָנָה לְפִנֵּיךְ יהוה צִירָנוּ וּגְאַלְנוּ: אַל הַשְּׁלִיבָנָנוּ מַלְפִנְיךְ וּרְומָם קְרָשָׁךְ אֲלִתְחַקָּח מְפָנָנוּ: אֲלִתְשְׁלִיבָנָנוּ לְעֵת וּקְנָה בְּקָלוֹת בְּתָנוּ אֲלִתְעֻזָּבָנָנוּ: אֲלִתְעֻזָּבָנָנוּ יהוה אלְהָנוּ וּבְשׂוּ בִּירָאָתָה יהוה עַזְרָתָנוּ וּנְחַמְתָּנוּ: בִּירְלָךְ יהוה שׂוֹגָנָינוּ אֲתָה מְעֵנָה אַדְנִי אֱלֹהָינוּ: הַזְּחָלָנוּ. אַתָּה מְעֵנָה אַדְנִי אֱלֹהָינוּ:

סליחות לصوم גדריה

אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ. תָבֹא לְגַנִּיקָה חֶפְלָתָנוּ. וְאַל-תַּתְעַלֶּם מִתְחַטְּבָנוּ. שָׁאוּן עַזְּ פָנִים וְקַשְׁיָ עַרְףָ לְוֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חֶטְאָנוּ. אַכְלָ אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חֶטְאָנוּ:

אֲשֶׁמָנוּ. בְּגַדְנוּ. גַּולְנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. וְדָנוּ. חֶמְפָנָנוּ. טְפָלָנוּ שְׁקָרָ. יְעַצְּנוּ רָעָ. בְּזָבָנָ. לָצָנָ. טְרָדָנוּ. נָאָצָנָ. סְרָרָנוּ. עַוְינָ. פְּשָׁעָנוּ. אַרְרָנוּ. קְשִׁינוּ עַרְףָ. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ. הַעֲבָנָנוּ. הַעֲוִינָנוּ. הַעֲמָעָנוּ.

סְרָנוּ מִמְצֻוָתִיךְ וּמִמְשָׁפְטִיךְ הַטוֹבִים וְלֹא שָׂוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיקָ עַל-בָּל הַבָּא עַלְיָנוּ בִּירָאָתָה עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ: אֲשֶׁמָנוּ טְבָלָם. בָּשָׂנָ טְבָלְדוֹר. גַּלְהָ טְבָנָ טְשָׁוֹת. דָּוָה לְבָנָ בְּחַטָּאָנוּ. בְּחַבְלָ אֲוֹיָנָ. וְגַפְרָעָ פָּאָרָנוּ. זְבּוּל בֵּית טְכָרְשָׁן תְּרָבָ בְּעַזְנָיָנָ. טִירָתָנוּ הַיְתָה לְשָׁפָה: יְפִי אַרְטָחָנוּ לְזָרִים. בְּתָחָנוּ לְנָבָרים:

וְעַדְין לֹא שָׂבָנָטְפָעוֹתָנוּ. וְהִיאָךְ גַּעַז פְּנִים וְגַקְשָׁה עַרְפָּנוּ. לְוֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חֶטְאָנוּ. אַכְלָ אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חֶטְאָנוּ:

אֲשֶׁמָנוּ. בְּגַדְנוּ. גַּולְנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינָנוּ. וְהַרְשָׁעָנוּ. וְדָנוּ. חֶמְפָנָנוּ. טְפָלָנוּ שְׁקָרָ. יְעַצְּנוּ רָעָ. בְּזָבָנָ. לָצָנָ. טְרָדָנוּ. נָאָצָנָ. סְרָרָנוּ. עַוְינָ. פְּשָׁעָנוּ. אַרְרָנוּ. קְשִׁינוּ עַרְףָ. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ. הַעֲבָנָנוּ. הַעֲוִינָנוּ. הַעֲמָעָנוּ. סְרָנוּ מִמְצֻוָתִיךְ וּמִמְשָׁפְטִיךְ הַטוֹבִים וְלֹא שָׂוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיקָ עַל-בָּל הַבָּא עַלְיָנוּ בִּירָאָתָה עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

לְעַזְנִים עַשְׁקוּ עַמְלָנוּ. טְמָאָה וְסְמוּרָתָ טְמָאָה. נָהָט עַלְמָ עַלְיָנוּ. סְבָלָנוּ עַלְ שְׁבָטָנוּ. עַבְדִים מְשָׁלוּ בָנָ. פָּרָק אֵין מִידָם. אֲרוֹתָ רְפּוֹתָ קְבּוּנָ. קְרָאָנָךְ יְהוָה אֱלֹהִינוּ. רְתָקָתָ טְפָחָ בְּעַזְנָיָנָ. שָׂבָנָ טְאַתְּרָהָ. טְעִיטָ וְאַבָּרָנוּ. וְעַדְין לֹא שָׂבָנָטְפָעוֹתָנוּ. וְהִיאָךְ גַּעַז פְּנִים וְגַקְשָׁה עַרְפָּנוּ. לְוֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חֶטְאָנוּ. אַכְלָ אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ חֶטְאָנוּ:

אֲשֶׁמָנוּ. בְּגַדְנוּ. גַּולְנוּ. דְּבָרָנוּ דָּפִי. הַעֲוִינָנוּ-וְהַרְשָׁעָנוּ. וְדָנוּ. חֶמְפָנָנוּ. טְפָלָנוּ שְׁקָרָ. יְעַצְּנוּ רָעָ. בְּזָבָנָ. לָצָנָ. טְרָדָנוּ. נָאָצָנָ. סְרָרָנוּ. עַוְינָ. פְּשָׁעָנוּ. אַרְרָנוּ. קְשִׁינוּ עַרְףָ. רְשָׁעָנוּ. שְׁחָתָנוּ. הַעֲבָנָנוּ. הַעֲוִינָנוּ. סְרָנוּ מִמְצֻוָתִיךְ וּמִמְשָׁפְטִיךְ הַטוֹבִים וְלֹא שָׂוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיקָ עַל-בָּל הַבָּא עַלְיָנוּ בִּירָאָתָה עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

ה'ך שענו ופ'שענו לבן לא נושענו ומתן קלגן לצעוב ה'ך רשות וחיש לבן ישע. בפרט על יד נבי'ך, צעוב רשות הרפו ואיש און מהשכתיו, וישב אל'יה'ה וירחמו ואל'אל'ה'ין פירקה'ת לקולות:

בש'יך אדרך אטער לאגניך, שניאות פיריבין, טנטחרות נקנו: נקנו יהוה אל'ה'ין מל' פשעינו. ומחרנו מ'ל'פ'קאמ'ה'ין. וו'ר'ך אל'יט'ם ט'ים ט'הורם וט'הרנו. בפרט על יד נבי'ך, וו'ר'קי' עלי'יכם פ'ים ט'הורם וט'הרףם, מבל' ט'מאותיכם עמד' נוחלה'ך, רעבי טובה, אטאי חסוך, האבי ישע, כי'רו ונרע' כי ליה'ה אל'ה'ין הרוחמים והסליחות:

אל רחים שטח. אל תנען שטח. בנו נקרא שטח. יהוה עשה לפען שטח. עשה לפען אט'ה'ך. עשה לפען קרי'תך. עשה לפען גרא'ך ותפ'ארפה'. עשה לפען דת'ה. עשה לפען הנ'ך. עשה לפען ווע'ך. עשה לפען יונ'ך. עשה לפען בוכ'ך. עשה לפען ט'ב'ה. עשה לפען מל'כ'ית'ה. עשה לפען גאנ'ך. עשה לפען סוד'ך. עשה לפען עז'ה. עשה לפען פאר'ה. עשה לפען אדר'ת'ה. עשה לפען קער'ת'ה. עשה לפען ר'ט'יך גרב'ים. עשה לפען ש'כ'יב'ת'ה. עשה לפען תה'ל'ת'ה. עשה לפען או'ה'יך ש'ו'ג'י עפ'ר. עשה לפען אבר'ה'ם אצ'ק' וו'יע'ק'ב. עשה לפען מש'ה ואחר'ן. עשה לפען דוד' וו'לט'ה. עשה לפען ירושלים עיר קער'ש'ה. עשה לפען ציון מש'ב'נו בוכ'ך. עשה לפען שט'חות ח'יכ'לה. עשה לפען הריסות מ'ז'ב'ה. עשה לפען בר'ונ'ים על שם קער'ש'ה. עשה לפען מב'וח'ים על יה'ז'ה. עשה לפען בא' בא' וב'ם'ים על קה'ז'ש' אט'ה'ך. עשה לפען יונ'ק'ו ש'ר'ים של'א ח'ט'או. עשה לפען בומ'ול'ן ח'ל'ב של'א פ'ש'עו. עשה לפען תני'וק'ות של' בית ר'בן. עשה לפען אם לא לפעןנו: עשה לפען וו'וש'ע'נו:

ענ'נו יה'ה ענ'נו. ענ'נו אל'ה'ין ענ'נו. ענ'נו א'ב'יט' ענ'נו. ענ'נו ט'אל'ט' ענ'נו. ענ'נו ד'ר'ש'ט' ענ'נו. ענ'נו ד'אל' ה'א'מ'ן ענ'נו. ענ'נו ות'יק' ות'ס'יד' ענ'נו. ענ'נו וו'יש'ר ענ'נו. ענ'נו ח'י וק'ם ענ'נו. ענ'נו ט'וב וט'ט'יב ענ'נו. ענ'נו י'ק'ע נ'צ'ר ענ'נו. ענ'נו כ'וב'ש ב'ע'ס'ים ענ'נו. ענ'נו לו'ב'ש א'ד'ק'ות ענ'נו. ענ'נו מל'ך ט'ל'כ'ים ענ'נו. ענ'נו נ'ר'א וג'ש'ב ענ'נו. ענ'נו ס'ול'ח וט'חל' ענ'נו. ענ'נו ע'ז'ה ב'ע'ת א'ז'ה ענ'נו. ענ'נו פ'ו'ה וט'אל' ענ'נו. ענ'נו צ'ד'יק' וו'יש'ר ענ'נו. ענ'נו ק'ר'וב ל'קו'ר'אי ענ'נו. ענ'נו ר'חים ק'ח'ז'ן ענ'נו. ענ'נו ש'ומ'ע אל'א'ב'ו'נים ענ'נו. ענ'נו ח'וט'ך ה'ט'ימ'ים ענ'נו. ענ'נו אל'ה'י א'ב'וח'יט'

סליחות לصوم גדריה

עננו. עננו אלמי אברם עננו. עננו פחד יצחק עננו. עננו אביר יעקב עננו. עננו משגב אטהות עננו. עננו שורת השבטים עננו. עננו קשה לבכוועס עננו. עננו רך לרצאות עננו. עננו עווה בעת רצון עננו. עננו אבי יתומים עננו. עננו דין אלמנות עננו:

מי שענה לאברהם אבינו בהר המורה הוא יענו. מי שענה ליאתך בנו בשגניך על גבי הטעוב הוא יענו. מי שענה ליעקב בבית אל הוא יענו. מי שענה לヨיסף בבית האסורים הוא יענו. מי שענה לאבותינו על שם סוף הוא יענו. מי שענה למשה בחורב הוא יענו. מי שענה לאחרן במחחה הוא יענו. מי שענה לפיכם בקוםם מוחך העדרה הוא יענו. מי שענה ליהושע בגלגול הוא יענו. מי שענה לשטMAIL במצפהה הוא יענו. מי שענה לדוד ושלמה בנו בירשלים הוא יענו. מי שענה לאליהו בהר הכרמל הוא יענו. מי שענה לאליישע בירחו הוא יענו. מי שענה ליזה בפסי תרנגולת הוא יענו. מי שענה לחזקיה מלך יהודה בחליו הוא יענו. מי שענה לחנניה טישאל וצוריה בתרוק בבשן האש הוא יענו. מי שענה לדניאל בנב גאריות הוא יענו. מי שענה לעזרא בנולדה הא יענו. מי שענה לפדרci ואקהר קשושן הבירה הוא יענו. מי שענה לכל האדיקים והחסידים והטהרים והישרים הוא יענו.

רחמנא רצני לעני עני. רחמנא רצני לתרורי לבא עני. רחמנא רצני למבייבי ריקא עני. רחמנא עני. רחמנא חום. רחמנא פרוק. רחמנא שוויב. רחמנא רחם עלן השטא בענלא ובומן קרייב:

ויאפר חד אליך צדליך קא. נלהא גדייהה גרבבים ותקפי וקידדים אלאלעה רחום ותנון חטאתי לפוץ. יהזה פלא רפחים רחם עלי. וקבל תחנני: יהזה אל באפיך טובתני. ואל בחתוך תיפורני: חנני יהזה כי אקלל אני. רפאי יהזה כי נבללו עצמי: ונפשי נבלה מאדר, ואתה יהזה ערמתי: שזביה יהזה תלאה נפשי. הווענני לטען חסדק: כי אין בטעות ובכח, בשאול שי יודהילך: געתי באונתי אשחה בבליליה מטהתי. בדמעתי ערשי אמתה: עששה מבעם עני, עתקה בבלאי-אזררי: סורו ממעני בל-פצעיל און. כי שמע יהזה קויל בעי: שמע יהזה תחני, יהזה הפלחי יקח: יבש זיבחלו מאדר
כלאי-קי, לשבו יבשו רגע:

מחי ופשי מטנית ומחיה. פסק מן שאול לחי עלה. ברא בך חי אבוי
לכאה. אבוי דתים אשי לאבא. עבד רפרי נפיק בקורס. טרה
האייב ותבר קולרה: ברה ברה און וחתין קפה. הא רוי נפשין בנדין
טירין. עבד און וטרודן קפה. הא בעזא דא בשגיא הא בטלקויא.
בקטו מאה ברעטקה דנטישין. אשי לאבאין דתקופ און. עד דלא גני גמירא
בשכנא:

גא תחנה. עיפ תשריך ובכוספו חתום מחבבו (רבינו) שמעון בר יצחק חזק

באר יעכּ

תורה הקדושה, התהנני בכקשת (א).
פָנִי הַצּוֹר – הקב"ה שהוא גערץ
קדושה – יראים מפני קדשו, שפכי שיח שר – התהנני במקח
שפכייך חכרי לנו מעשה חורב – קבלת התורה כאשר או גמו
– אמרו והקימו גנסה לנשטע על
מנח דתתקרכ' למצוותו של הקב"ה.

רנו – התרעומו שער ופארן – אודם
רישעמאַל (ב): גם אנו רוצים דתותיך
ישטרן – לקבלה ולשםה. עמד
הקב"ה ופדן – ובדין, ראה שאפלו
שבע מצות בני נח לא שמור, עמד
וחתרין להם, שאף-עלטע שמקימין
אותם אין מקובלין עליהם שכנו (ג),
ולכן, הקדוש ברוך הוא התייקם

**תורה הקדושה. התהנני
בבקשה. פָנִי הַצּוֹר
געץ בקעשה: שפבי שיז –
ערב. זוכרי מעשיה-חוּרְבָּה.
נעשה ונשטע גמו להתקרכ' ב-
רנו שעיר ופארן. דתותיך
לישטרן. עמד ופדרן ראה
ויהנין: קדוש התייקם. לא-**

סיגת אסתור

גא. גערץ – ענן חזק כמו כבדור ערץ (מצחות, תהילים פט, ח).

סיגי חיים

(א) מיינו צאטווה מגעט רמשיס ננד יטילן צמוייר (ככ, ג)... פלמה נטמס פל אנד ערפס...
כל התורה בקשה עליהם רחמים מלפני פקכ'ג.

(ב) "סופיע מאר פארך" (דיניס נג, ג). מרנס זימן: 'סופע... מועלן דפלן נמיינן גבנוי
דיישטטען'.

(ג) מוקד פל דרטם פואיל געז" (ג), הויליס לפאיו: כלטס נטט לנו ולל קינלאה. ווי מי נמיינר כי
ויכמיע: ז' מקיע נל חרט מסעל לנו ווועט מאר פאלן... מלוי נמי נפער, וויל נמי נפערן. למאר דע
ויתקן: מלעד צאטווירה פקעס פל נל הוומס ולען ולל קינלאה... גנגן קן תומוליס לפאיו: דצערע כלטס
כפלט פלייט סר כוניגט וויל קינלאה פלו עצצת ליטעל... קען הקיידער: להענות צימערן, עגנ גנטוות
כני נס צאיגלנטס פיקן קיימתן ומעלן דעל קיימוט, דחמי בעי יוקט: עמד ווועט דען לדה וועס'
(מגנון, ג), מהל רהה, דאה צאנט מומט צי נס אנטקען ערלייס וויל קיימוט עמד הדתירין לנו... טמל
כראה דערלען נומיג, צהנטעט צאמקימן לחוןlein צעל, כמעוות וועטה, וכגיינ (לט). מפלר, פילד
וועטינ, ל' מטא הילו: עמד ווילנה חומט, פילין גען גמר באנן על גלהה, ומולגנט ננטקן גען
על פלמה.

שָׁמְרוּ חַקָּם. בַּאֲפָל וּבְחִנָּמָה
עֲשֹׂו תְּדִבָּהָם נֶקְמָה:
צָעֵד מְרֻכּוֹת. וּנְקָדְשָׁ
בְּעֶרֶבּוֹת. מִימִינֵנוּ אִישׁ
דָת וּלְהָבֵשׁ לְהַבּוֹת: פְנִים
מְסֻבִּירֹת. אֶלְיוֹן מְתַחְבְּרוֹת.
הַנְּשָׁקוּ מִפְיוֹ עַשְׂרֵת תְּדִבְרוֹת:
גְּנִים שׁוֹחוּקֹת (ו) אֶלְיוֹן תְּחַבְּרוּ לְקַכְּלָתוֹן, וּבְנִשְׁקָה
שְׁרוֹאֵל עַשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת. לְאַחֲרֵי מְתוּן תּוֹרָה.

(ד) – מוקדם מן העולם בא"פ
ובחמה, ג'שותם בהם נקם (ה), בעוזן
שלא שמרו חוק – את שבע המצוות
שניצטו.

צעד מרובבות – כיוון שהאותיות סרכו
לקבל התורה: "אתה מרובבות קחדש,
מימינו אשדת למו", צעד הקכ"ה,
ובאו עמו מקצת מרובבות מלאכי
קדושים ונגידש שמנו ברקיע השביעי
הקררי שבוטה (חגיה י"ג), מכתב י"ד
ימיטנו נתן לנו את התורה שהיא
אשר דת הכתובה באש שחורה על
גבוי אש לבנה, ומתחן לרב שליחות
להבות אש, נתן לנו במעמד הר
סני, ישראל בטנים מסכירות – בסכירות
טפוני של הקכ"ה הונשכו (ו) לכל אחד

מיירטן גפונזאג איזע רב פודז'ין פוןדר – פונדען

שלום נתבפט – החזק ועמד איתן,
משמעות שעד אז מתגאו של הקב"ה
העולם נתבט – רעד ופחד, שהרי
תבאי התנה הקב"ה בבריאות העולם,
אם מכך לישר אל תורתי – מוטב,
ואם לאו אחזיר את העולם לתהו
ובכהו (ז). וכך משקבלו ישראל על אמרתיך –
המתוונת שאן העולם על אמרתיך –

(ד') נקט לפון 'התקים' עפ"י אדרתא טס, להלן: כיון תלין הק"ה של צנוריוין עס נכירותיו עטינן לאס מנות קלה, וווכא טמא, מיד כל ר' חד וומח נועל ואויל ווועקה כוoca ניכלאג גנו וווקצ"ה מקידער מליאס ממה נמקומס טמא, וכ"ה וומח מענט פומכו וחול, זעלמאר (מליטס ג'')

(ג') מן הכספי מל' הפוך: 'א' מימי גה'...' יכול קמ羞 וכקנלו, מ'ל' וולומס נ'ן פטו, וווער (מייכא, כ, ד) זישחרי באך ובכחפה נקס את הדיגוים חכל נ'ן צאמטו', מל' טפלו צעט מזום זקנלו מל'יס נמי נס נ'ן עיל' נקסמו דאס, עד פבלומס ומונס נ'לעלאן.

(1) מיום מיל' דרכם טויל' (עטטער מ', יד) עסקי גנשיות פירח..... במיל' שמונקיק ליקס טהראן נס טוילס... אין טהור טהור כבליים לא מל' צו פניו זמוקות וצימוחין לאן נסائم נסائم נסائم, מל' צביה פפק, מל' רגנו שלוחות — דומת קאנטה עלייה, וצימוחין חיין נסائم נסائم נסائم, דומת טמלה רלווי נסائم מפי. כן יאלטן קיל נס טוילס, הצלים ומשה, מל' רלאן ו- לא — דומת טמלה רלווי נסائم מפי.

(ג) מיום מל רצם מל' (שכ"ר, ה, ז), יקנ' ... מאנ' למין סיהו מל' ספילה למט כין סנה נמו מוניה מאוי ווון. ב. בדומה מגה נטמ'ר' (מל, ב) ... טרל לו צו: היי מקחן מל' מן הפטולין (קיקון) שטמך פן, מל' זון לו מון פין. ון מל' נטמ'ר' (ל, יג) יאנ' מהי הדבר עצמו היה מהיר כל' כל' אחד ואחד מישרא'ל ונש��' מל' פין.

הتورה נטמו לדוריך – לתלמידי
חכמים אהובי תורה, מואמן תורה
וונדעתה הינה מכבדיך.

נדים וגט נשים מקום לבוגרים
ושכובים מן הרונו שמרגיזים אורה
אומהה העולם המכונין שכבעם,
ובכל זאת גנחת צווחך. – בדברי
התורה, שנאמר עליהם: יומתוקים
מדבש ונופת צופים' (טהרא ט. א).
תמיד משתענחים – מחבקים. ל'פה
– מייפים את התורה ע"י התעסוקות
במסורת התורה שכוכב ושבעל-פה,
ועל-ידי כך יקרו אמריך יותר
מאבנים טובות אלהם וישפתה.

שבוי ח'וקקן – למלמידי החכמים אשר הם במעיל מזוקקן (ט) – מזוקים ומופרשים את התורה באופן ברור, קובע שנותם לתלמיד תורה לפלא – לפתוח ולפרש פקיעין את הענינים הסתומים על ידי בצלות ופרוטות – כל ופרט שביהם התורה נדרשת, ולולפסוק הילכה לראות – האם רך, כבדיעבד, ער אין דבריו היחיד, דאי עכדי כרעתו היחיד, לא מהודרין עוברדא, או שמא מטען, כרבב יחיד

ל'החותם אהיריו אף שסבירו אין דורשין לפוסק כדעתו, אבל ליחיד השואל מווין הלכה לנווג כבאתה היחידה, מיש בכח לנו: חז"י ט). שנות נודדת ואף בחדר המפטות שוכבים לשון מתן הרהור בבר תורה (ט).

כל החוקים (עמ' 2, א), ואף בଘז
הטהרה ולהורות את בני ישראל את
בין החקים (עמ' 2, א). ויבבם ייחרשו

**נִמְסָרוֹ לְדוֹדֵיקָה. מַאוּ זָעֵדֶר
עֲתָה חֶטָּה מְבָבְדִּיקָה;**
**גְּדִים וְגַמְ-נְעִים. וּבְרָגָנוֹ
שְׁבָעִים. בְּנֵפֶת צוֹפִיקָה תְּמִיד
מְשֻׁתְּעָשָׁעִים: מְסֹורָת לִיפָּה.
בְּכַתְבָּה וּבְעַלְפָה. יְקָרָיו
אַמְרִיךָ מְשָׁהָם וּנְשָׁפָה:**

לְבִי **לְחוֹקָקִיךְ**. **בְּעַלְיל**
מְזוֹקָקִיךְ. **קוֹבֵשׁ** **עֲתֹותֶם**
לְפָלֵשׁ **פְּקָקִיךְ**: **כְּלָלוֹת**
וּפְרָטוֹת. **לְרָאוֹת** **וּלְהָטוֹת**.
שְׁנַתֶּם **נוֹדַת** **בְּחִדר** **הַמְּטוֹת**:

יּוֹם-יּוֹם יְהִרְזֹשׁוּן. בְּלָבֶם
יְהִרְזֹשׁוּן. לְאַסֵּר וְלְהַתִּיר
בְּעֲנֵינֵם יְפִרְשֹׁוּן: טְמָאוֹת
זְטוּחָות. לְהַבְּחִיל וְלְהַזְּרֹחַת.

(ט) על שי נגלה (מהלך יג.) כי "מלומם טווותם כף קור במדיל לנתק פזוק סכרים"

(ט) וככל כי ר' נמן נברכו (ב.ג.) ווּס מלמד סcas כוֹן מִין גַּיְץ לָמֶר קְרִילֶם אַמְתָּה עַל מַמְטוֹ — וּמְפֻשֵּׂא מָעוֹס אַכְּלָנִים תְּמִימָנוֹ לְמוֹחֵר פֶּלֶג גְּרָכָמוֹ פָּמָד.

מלחץ ורחק עיניהם מנזרות:

תקים ומשפטים. על-פיהם שופטים. ואיזיביהם פלילים וביהם נשפטים: זברוי זאת תעודה. הוניך להעתודה. ומלייצי חגוניך לעוד ולסערה:

וחנני קנייקונך. בטען חונך. ביהוא אללהיך יוצרך ואידונך: הלא אמר איזתמה. הונגה בתמימה. הן בקרז

ויזות נתונגה ומשתומטה: דק-זחلد עבורה. עוזרים בגבורה. ביראה הטהורה. ובמצוה ברה: נבר רגנים. ושבבי תחנוגים. עבר תפלהנו באין ספוק-עננים: בא-עדיו בתהן. לנוקתם מצנן. ממאים יפן יכטר

ודוחק עיניהם מהירות – מאירות באור התורה.

חוקים ומשפטים – בדיני ממונות על טימו – על פי דברי הימים אנו שופטים – גדורנים, אבל עכשו אויביהם של ישראל פלייטים – הם דינים אותנו, שלא בדי תורה אלא בהם – בחוקות הגויים נสภาพים. על כן, זברוי זאת תעודה – התורה עשי למען הוניך להעתודה – לחוק ולעדד את לומדי התורה ומלייצי היוניך – ואח העוסקים ומפרשים את דבריך לטעם ולפניהם – לחומכם. והנני – התהנני *פנוי* ה' קונך במנחה חנוך – בדברי תחנונים כי הוא אלהיך, יוצרך ואידונך ורק לו ראוי להתפלל. הלא אם אין ישראל המכהנה תהה, הונה – עוסקת בתורת ה' תפילה, הן או התורה בקרן זוית תהא נתונה, ומשותפה – והעולם יהא שם כחצאה, מק.

דוק והלד – השמים והארץ שפדים בגבורה על עמדך רק בעבור יראת ה' הטהורה – התורה, ובבעור מצות ה' ברה – המזהירה ומארית עיניהם. נבר – החזoki והרבי רגנוני – Chapelot ישפני תחנונים כדי שתעבור תפלהנו לירושם מוכלי הפרעה של פכוון עננים המעכבים את התפלה, וככאמר אייכא ג' ר' סכתה בענן לך מעבור תפלה.

כאי עדיו – ישראל הבאים אליך בתהן – בתהינה תנקס מבחן – מסרחות עונום, פאוים – בקשומם יתן, יכתר

תורה – ענן התורה,夷ש שודך להתרות בעדים לביל ייחיש, התורה נקראת כן על שהוא מלאה מהתראות ואזהרות, (מעזרות, ישעה ז, כ). וכן מצינו (טהילים ט, ח) התורה נקראת "עדות ה". דוק –夷ש (ישעה מ, בב): הנטהה כרך שמיים. חלד – היא הארץ夷ש שהוא נשנות וחלודה, (ריש, תהילים טט, ב).

- יתעוררו רחמיו וגם ייחן - יין להם חנינה. אסוף - קבץ מהגולות את עדות פי מני והבאם לкриיה אמרנה - לירושלים, וכברור הנזון בתוך הדברו - בדירה שלו, כן ירושלים, מادرם תהיתנה - מהיה הומה ורועשת (יא).

ונסיךון: אסף ערדת-
מי מנה. לкриיה נאמנה.
ובעדך בתוכך הזכיר מאדים
תהיינה:

שבויים - ישראל שהם עתה שבויים בגלות, הקב"ה ימלט - יהלץ אותם משאשנוי עט - ממחשי כבר וудוי עד יסובבם ה' שייהה להם שוא - מחסה ומגן, ואו ישמיעו בפיהם רני פלא - רננה של הצלחה ופליטה. ובשבה - כשיישו השובה יושש משחת - ייגלו מדרינה של גיהנם, ויתקיימו לעד בשובה ונחת - בהשקט ובכתחון. בקש - חפש וקצת צאן אובדות - בארכן לא להם וגם הנגדות.

- אלו שהתרחקו מדרך החורבה. רפאות הנחלח - תקרב לרופאת רפואה דסיליה (טילה יט) את מחללה - את החוליה, וסיר מהם כל מחללה, ובצאן אדם - בכבי ישראל פלאות את צין העיר הפהלה. בחושך - רפא את ישראל האומה הנשברת, וחיל - בוה והשלל כבודה של הגברת, קנא קנא קנא כבודה קנא קנא נזודה לירושלים העיר המהכורת עם ירושלים של מעלה, כאמור (קהלת קב, ז): "כעיר שחובה לה יהדו", ותשכן בתוכה.

שבויים ימלט. מאשמעי
עלט. ערידען יסובבם עז
רניפלא: ובשובה נחת.
יושעו משחת. בקש צאן
אובדות וגם הנגדות:

רפאות הנחלח. יסיר כל
מחללה. ציון למלאות עיר
הטהלה: חבש הנשברת.
ולזיל הגברת. קנא קנא
גזרה לעיר הטהרת:

פבנשי רוחמים תבנינו רוחמים. פשיטי חטלה השטיען חטלו לנו, לפנינו שומע צעקה. פבנשי דרשה הבננו דמעתוין, לפנינו השטREL וברבו תחנה וכקשות, לפנינו קלך מתרצה ברקעות. לפנינו, תורה וטשימים טוביים של שוכני עקר. יבר אנקתם ותיה ורעם. שלא הابر שאירת עקב. כי צאן רוזה נאפען קעה לתקפתה. ישראאל גויאך לפקול

asmennis - עון שמה, והברים הם מקום שמה (ודיק, ישעה נט, ז).

(יא) מיד על פסוק מלכה (ט, יט): "סוף טומף יטקב... יט סצימטן למון גלאה, נגיד פון לדנוי פסיננא מלדא".

סליחות ליום גדריה

ולשנינו. ספר עננו אלמי ישענו. וידנו מקבל גוזות קשות, והושעה ברוחניות
הרבאים קשים ארך ועמך:

מן רbeschטיא לך מתרגנן, כבר שביא רטהנן לשכינה. בולחן בני שביא
בכיסא מהפרקון, ועפיך ישראאל ברוחני ובתqnין. הוב לנו שאלהין ובעוון,

דלא נחר ריקס טן גדרך:

מן רbeschטיא לך מתרגנן, בעבדא רטהנן לפרטיה. עשיין און ובמושא שריין.
ברינו נפשין מעתקין דנטישן. סילא לית בן לרציך. מן עבד בריל גנמא
הנורח עם אקהתנא:

שופר ישראאל, שמור שאירת ישראאל, ולא יאבד ישראאל, האופרים שמע
ישראאל.

שומר נוי אחד, שטור שאירת עם אחר, ולא יאבד נוי אחד, הטעירים שמק
יזונה אלהינו יהוה אחד.

שומר נוי קדוש, שמור שאירת עם קדוש, ולא יאבד נוי קדוש, המשלשים
בשלש קדושים לקדוש:

טנראה ברוחמים ומתרפים בתqnינם. התרצה והתפים לדור עני כי אין עור: אבית
טלבנו חננו ועננו, כי אין בט טבעים. עשה עטן אקחה וטפר והושענו:

וأنחנו לא גרע מהגעלה כי עלייך עיגנו: זכריה רוחנית יהוה ותסודיה, כי
מעולם הטה. יהי הקיין יהוה עליון, באשר יצילנו לך: אלתנברילט
עונות ראשנים מהר יקטרינו ורפסיה, כי דלונן מאה: עזערני בשם יהוה עשה
শפם (וארון): חננו יהוה חננו, ביריב שבען בו: ברנו רתם תופרו: (ברנו
עכקה תונבו. ברנו הטעימות תונבו: יהוה הוושעה המליך: עננו בום קראטינו
בירווא גרע יארנו, ובור בירעפר אבענו: עזערן אלמי ישען עלידבר בבודשך,
וначילן וכפר עליהם אמתינו לטען שמה:

ויתגרל ויתקחש שטה רבא: בעלמא די גרא ברעותה וטלון מלכונה. עזאתה פורקנה
וקרב (ניא קץ) פשיטה) כתיבנן וביזיבנן ותהי רבל בית ישראאל באגלא ובוכן קרב.
ואפרו אפן:

זהא שטה רבא פברך לעלם ולעלמי ערמי:

ויתברך ויתתבה ויתקhear ויתרומס ויתנשא ויתתגר ויתעללה ויתהקלל שטה רקורדא. גרא
הוא לעלא כן כל ברכתא ושידרא השבחתא ונתפקתא דאסין בעלמא. ואפרו אפן:

קאל: כל בקדושים וקדון און קפלון:

תתקבל אלתנו וקעטנו רבל ישראאל גדים אבוזן די רבשטי ואפרו אפן:

קאל: זה שם זיהי בקידר פשחה ווד עלה:

זהא שלקוא רבא טן רבשטי ודים טוביים עלייט וועל כל ישראאל ואפרו אפן:

קאל: אקייד פעם זיהי מעלה טבם גראר:

עשה שלום בטרכוי הוא יעשה שלום עליון ועל כל ישראאל ואפרו אפן:

סליחות ליום שני של עשיית

אשרי ישבבי ביתך, עוד יהלוך סלה: אשרי העם שכבה
 לו, אשרי העם שידעה אלהיו: תהלה לדור,
 ארומטך אלוהי המלך, וארכבה שמק לעולם ועד:
 בכל-יום אברכך, ואהלה שמק לעולם ועד: גrole יהודה
 ומחלל מאד, ולגלותו אין תקר: דור לדור ישבח מעשיך,
 ובבורתך נגידו: בר בבוד הוזך, ורבני נפלאתיך
 אשיתה: עצוז נוראותיך יאמרו, ונחלתך אספראה: זכר
 רכובך יבעו, ואצקתה ירגנו: חנון ורחום יהודה, ארך
 אפים וגמל-חסד: טוביהה לכל, ורחמי על-כל-מעשים:
 יודוך יהודה כל מעשיך, וחסידיך יברכו: בבוד מלכותך
 יאמרו, ובבורתך ידרבו: להודיע לבני האדם גבורתיך,
 ובבוד בר בוד מלכחות: מלכותך מלבות בל-עלמים,
 וסת שלתך בבל-דור ודור: סומך יהודה לבלי-הנפלים.
 וווקף לבלי-הכופים: עיני כל אליך ישברו, ואתת נחתך
 לדם אה-אבלם בעתו: פותח את-ירך, ותשבייע לבלי-חי
 רצון: צדיק יהודה בבל-דרך, וחסיד בבל-מעשים: קרוב
 יהודה לבלי-קראו, לבל אשר יקראו באהמת: רצון-יראו
 יעשה, ואת-ישועתם ישמע ווושיעם: שומר יהודה אה-בל-
 א-בוי, ואת בלא-רשעים ישמיד: תהלה יהודה ידבר-פי
 וברך בלבשר שם קרשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הלויה:

ושפה גורל נא בה ארצי כאשר ברמת לאפר: זכר רחפיך יהודה ומפקדיך כי פועלם הפה:
 תעדל ותקדש שפה רבא: בצלמא ר' ברא ברעותה ויקלך מלכותה.
 קווצת פורקה ויקרב (יא קי' קשיטה): קויצבן וקייטבן. ובטי ר' בל
 בית ישראל בענלא ובוטן קרב, ואטרו אטן:

זהא שפה רבא פברך לאלים ולאלפי אלמייא:

ושביך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתגשא ויתהבר ויתעללה ויתהקל שפה דקודשא. בדריך הוא לעלא ולעלא טבל ברקתה ושירתה פשכההא ומחתה דאפרין בעטפא. ואפריו אפין:

לך אדני האזכה ולען בשית הפנים: מהזחאותנו ומהזנאמר מהנבר ומה נצטדק: נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אליך, כי ימינך פשיטה לקבל שבים: לאבחים ולא במעשים באננו לפניך, בדלים וברושים דפקנו דלתייך: דלמייך דפקנו רוחם ותען, נא אל-תשבנו ריקם מלפניך: מלפניך מלכנו ריקם אל-תשבנו, כי אתה שטע תפללה:

שמע הפללה, עריד קל-בשר יבוא: יבוא כל-קשר להשתתחו לפניך יהזה: יבואו וישתחו לפניך אדני, ויברו לשפוך: באו נשתחוו ונברעה, נברכה לפניויה עשנו: נבואה למשבנותיז, נשתחוו להרים רגלייז: באו שעורי בתורה חצראותיו בתהלה, הודו לו ברכו שמנו: ואנחנו ברוב חסיד נבוא ביתך, נשתחוו אל-היכיל-קרש ביראתך: הנה ברכו אתייהה בל- עבריה יהזה, העדרים בבית יהזה בלילהות: שאו ידיכם קדש, וברכו אתייהה: רופמו יהזה אל-הינו והשתחו להרים רגלייז קדוש הוא: רוממו יהזה אל-הינו והשתחו להר קרש, חילו מפני קל-הארץ: נשתחוו אל-היכיל-קרש ונורא אתיישטך על-חסידך ועל-אטתקך, כי הנדרת על-בל-שפוך אמרתך: יהזה אלמי צבאות מירבמן, חסין יה, ואמונייה סביבותיך: כי מי בשתק יערך לדינה, זרפה ליהזה בבני אלים: כי גוזל אתה ועשה נפלאות, אתה אלhim לברך: כי גודול מעלי-שפוכם חסידך, ועוד שתקים אטתקך: גודול יהזה ומתקל מאד, ולנדרתו אין חקרך: כי גודול יהזה ומתקל מאד, נורא הוא על-כל-אלhim: כי אל-

גדול היה, ומך גדול על-כל-אללים: אשר מיאל בשמיים
ובארץ אשר יצשה בטעין ובגבורתויך: מי לא יראך מלך
הנויים כי לך נאלה, כי בכל-חכמי הנויים ובכל-מלךותם
מאין במויך: מאין במויך יהוזה, גדול אתה וגדול שפטך
בגבורתך: לך ורוץ עמי-גבורה, תעו ירעם הרום ימיעך: לך
יום אפיקך לילה, אתה הבינוות פאור ושמיש: אשר בידו
מחקרי ארץ, ותופות הרים לו: מי ימלל גבורות יהוזה,
ישטיע כל-תחלתו: לך יהוזה הנדרלה ותגבורת ותתפארת
וונצח ונהוד כיביל בשמיים ובארץ, לך יהוזה הפטמלכה
וחתנןשא לבב לראש: לך שמיים אפיקך ארץ, תבל ומלאה
אתה יסרכם: אתה הצבת בלב-גבילות הארץ, קיז וחרוף
אתה יצרכם: אתה רצצת ראי ליתן, תחננו פאכל לעם
לצאים: אתה בקעת מעון ונחל, אתה הובשת נברות איתן:
אתה פורחת בעז ים, שברחת ראי תנינאים על-הרים:
אתה מושל בוגנות הים, בשוא גלי אתה תשבחם: גדול
יהוזה ומך כל מאד, בעיר אלהינו הרקראה: יהוזה צבאות
ישראל ישב הרים אלהים אתה הוא האלים לבדך: אל
נעוץ בסוד-קדושים רבה, ונירא על-כל-סביביו: יודו שמיים
פלאך יהוזה, אף אמתתך בקהל קדושים: לבו גרגנה ליהוזה,
גרישה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה, בזמרות נריע זו:
Ճך ומפטט מכון בסאך, חסר ואמת יקרמו פגניך: אשר
יחיו נסתיק סוד, בביה אלים נחלך ברגש: אשר לו הים
הוא עשו, ויבשת זרו יארו: אשר בידו נפש כל-חי, ורזה
כל-בשר-איש: הנשכה לך והנוף פעלך, חוכה על-עמך:
הנשכה לך והנוף שלך, יהוזה עשה למון שפטך: אתהנו
על-שפטך, יהוזה עשה למון שפטך: בעבור בבוד שפטך, כי
אל חנון ורchrom שפטך: למטען שפטך יהוזה וסלחת לעוננו כי
רב-זו:

קלדעלט אַכְיָט, כי ברוב אולעט שאיננו. מחל לנו מלפני, כי רפו אונגעיט:

נב. פתיחה, חתום בו שם מחברו (רוכנו) אליה בר שמעיה חזק

אליך לב נגפש גשפק בטום. בלען

אל אל בשמיים: אתחיו זקנים

עם עילליכם, הובו והסירו רע

טעללים:

לפנוי נרבה תחנה ובקשה. על

את מאלהינו נבקשאה: ירנו התוב

על טנו. הרבו יעצוב פושע ועזל:

הכינו לב והטיבו מחשבה. כי

גדול בה החשובה: בקהל עם מלין

רביר. ולא ימאמ אל ביר:

רוזחה תשובה בוגר ונשחת.

להשיב נטעו מני שחת: שטע

תחנון העתר למקשיך. בנשאינו

ידין אל-דבר קדשך:

ויהו-נא אמרי פינו לרצון. ובפר

על-חטהינו אַנְסֵם ורצון: חשב

באר יעקב אל אל בשמיים, לב ונפש נשפון, כוונת, כמיים. אתי – בואו זקנים עט עלייכם, הווע – הטהרו והסירו רע מעזיכם.

לפניז נרבה תחנה ובקשה, על ואת מאלהינו נבקשאה: ירנו (א) – ינצח יצור המבו על המנוול (ב) – על יציר הארץ, ולאחר שינצחאו יושב פושע = ושות את דרכו הורה.

הכיתו לב טהור ותפיכו את מהשבותיכם, כי גדויל כה התשובהה המקרא גדור דינו של אדם (ויהי זיין), בקהל עט – בցבור פיאין נכבר – נרבה בתפלה וככר הוכתח לנו (איוב, ל, ח): "הן אל כבר ולא ימא" תפלה רביט (ג).

רוזחה הי' בתשובה האDEM אף אם הוא בוגד = ונשחת, על-מנת להшиб נטעו משחת – להצלילו מנייהם. שטע תחנון, והשתאר – וותענה למבקשיך, בנשאינו זידין לתפלה אל דבריך קדשך – כשמכוונים אנו פנינו לבית המקדש (ט).

יהו-נא אמרי פינו – תפלהנו גרצין וכספר נא על חמאתינו שעשינו הן באונס הון גרצין – כמוני. חשוב

פנימית אפטר

נב. רביר – תיז (איוב ל, ח): רבא, גודל.

פניני חיים

(א) מלען מלמער פויל (כליכומ פ.) נעלום ירנו לודס יזהר-ב-יזהר.

(ב) פ"ס פאלמער: "לט פגע ק פנוול הוי מטלטט פלאטט" (טולקה נג). (טולקה נג).

(ג) מלען מלמער גללית (פ.), רט נמן לומכי: מין אין הקב"ה מואס בתפלתן של רבים, צנולמל: "אין מל כמר ולט יעלט".

(ד) עט דרכט פויל (כליכומ פ.) היה טומד מואיל יכוון מה לת כנרג שי' סלמאל (מלך), ט' יומפלטן מלען דען מלכט – דה טומד בירוטטיס יכוון מה לת כנרג דען מתקדט, צנולמל (ויהי).

(ה) צנטפלטן מלען סטט קודה – מלהלו לת טילטן מכוון מה לת למקוס מה.

זבר קריית נעטיך. והנחים על הרעה לעטך: ועשה חפץ-עבריך וישען תנווטיך. סמוכים בחסך. ובתוחים על-רחםיך:

— ייחשב בעיניך וחוכר קריית נעטיך
— חפלת עבדיך והנהם על הרעה
לעטיך, ועשה חפציך — רצין עבדיך,
וישמעון אותו דברי תנווטיך;
סמווכים = ובתוחים אנו על רחמתיך
והפיך שתחול לנו ותרצנו.

בבעל רחמייך גרבים אנו בטעים. ואל-אזרקומיך אן נאשננים. ולכל-חוותיך אן טקקים. וליושתך אן פצפים: אתה-הדא מלך ואובב אזרקות טקקים.
מעביר עונת עטו, וקסיר חמתת יראוי. פורת ברית לרשותם, ומכם שבוצעה לאחרונים: אתה-הדא שירק בצען בבורך עלה-גרשין וקראית דרכיו טבק למשה עבך וארכחות פרקה גלית לו והודעתו כי אתה אל רחום ותען לך אך אפים ורב-חך ופרקה לכתיב ומבהג אתי-העלם כל בתרת הרחמים:
וכן בטוב ויאמר אני עביר קלטובי על-פניך וקרואתי בשם הויה לך נאנה.
ותני את-אשר אחזון ותסתמך את-אשר אורותם:

אל ארך אפים אתה. ובעל דרכם נ█ראת. ודרך תשובה הורית.
עדלת רחפה ותפרק, התובר הים ובכל-יוס לירע ידריך. תפן אל-ען ברכם, כי אתה-הדא בעל הרחמים. בתהנוון ובחפה פניך נ█ראם, בהודעתך לעננו מקרים. מחרון אפק שוב, במו בתורתך בטוב. ובצל בנטיך נחפה ונתלוון, בום וירד ירזה בצען. העבר על-פשע ותטחה אשם, בום ויתניצב עטו שם. התאין שונען ותקשיב מני מאמր,
ביום ויקרא בשם יהוה. ושם נאמר:

וישבר יהוה על-פנינו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותען ארך אפים ורב-חך ואמת נצר
חך לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: וסלחה לעוננו
ולחטאתנו ונחלתנו:

סלחה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלחה, ורב-חך לכל-קדאיך:

דרכם דמים אוּם זכר לא-אשכח עצקה ענאים: שוב מחרון אפק ותעטם
על-ידך להעתקה:habba לנטך תפלתנו אל-היכל קרשך:

ברתם אב על בנים בן תרתם יהוה עליון: להיה הנישוצה על עפק ברכתק פלה:
יהוה אבאות עפט פשגב לנו אל-למי יאנק בפללה: יהוה אבאות אשר אדים בופת
בק: יהוה הוושעה. הפלך יאנט קיום-יקראנא:

סְלִיחוֹת לַיּוֹם שְׁנִי שֵׁל עֲשֵׁית

סְלִיחָה לְעֵזֶן הָעַם תֹּהֵה בְּגָדָל מִקְדָּשׁ. וְכָאֵשֶׁר נִשְׁאָתָה לְעַם הָעוֹה מִפְצָרִים
וְעַדְבָּחָה וְשָׁם נִאמֶר:

וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלִיחָה כְּדֶבֶךְ:

דְּבָתָה אֱלֹהִי אָוֹנֶה וְשָׁפָעַ פָּקַח עַזְבָּק וָרָאָה שְׁפָטָתִיכְאָ וְהָעֵיר אֲשֶׁר-גָּדוֹרָא שָׁקָּקָ
עַלְיהָ. כִּי לֹא עַל-אֶזְרָקְמִיט אַנְתָּנוּ מְפִילִים תְּקַנְעִיט לְפָנֶיךָ כִּי עַל-דָּבָרִיךָ
הָרָבִים: אֲדָנִי שְׁפָעָה אֲדָנִי סְלִיחָה אֲדָנִי הַקְשִׁיבָה וְעַשָּׂה אֲלֹתָהָר. לְפָנֶיךָ אֱלֹהִי
כִּי שָׁפָעַ נִקְרָא עַל-עֵירָךְ וְעַל-עַמָּךְ:

נְגַג סְלִיחָה. עַפְאַב וּבְסֻתוֹפוֹ חֲתוּם מַחְבָּרוֹ (רְבָנוֹ) שְׁמַעְיָן בֶּן יִצְחָק חֹזֶק וְאַמְץ

אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ

**אָנָּנוּ קָרָאתִיךְ בִּיתְעִנְנֵי אָלָּל.
בְּקַשְׁתֵּי רְחַמִּים בְּרָשֵׁ
בְּפַתְחֵ שְׁוֹאָל. גָּדָל נִרְאוֹתִיךְ
בְּצָרָק עֲנוֹת הָוָאָל. דָּעַת חַבְלֵ
בְּרִישֵׁ אֱלֹהִים בִּישְׁרָאֵל:**

**בְּלֹא אַתָּה מִקְרָם אֱלֹהִי קָדוֹשִׁי.
וְלֹמַה נִמְוֹת בְּלָחֶז וּבְקוֹשִׁי. זָבָר
וּזְעֹרֶר חַסְדָּבָא לְתְהִישָׁי. חַרְבָּותִי
תְּשִׁיבָה וּבְנוֹן מִקְרָשִׁי:**

**טוֹב אַתָּה לְקַיְמֵךְ לְגַפֵּשׁ תְּדַרְשָׁךְ.
יַחֲלִלָנוּ לְךָ בְּעֵת צָרָה לְדַרְשָׁךְ.
כָּל הַיּוֹם הַרְגָּנוּ עַלְיכָךְ עַל-שְׁמֵךְ
קָרְשָׁךְ. לֹא נִסּוֹג לְבָנוּ מַלְכָרְכָךְ
וְלַהֲקָרְדִּישָׁךְ:**

בָּאָרֶב יַעֲקֹב

אָנָי קָרָאתִיךְ כִּי בְּתוֹךְ אַנְיָ שְׁתַעֲנֵנִי
אָל וְלֹכֶן בְּקַשְׁתֵּי רְחַמִּים, בְּרָשֵׁ פַתְחָה
שָׁאָל – כְּנַמֵּי הַמְהֻזָּר עַל הַפְתָּחוֹת,
גָּדוֹל נְרוֹאֹתָךְ, בְּזַדְקָעָנָתָ הוֹאָל
– גָּדוֹלָת גְּבוּרָתְךָ הִיא שְׁהָנָקָ גַּעַנָּה
לְתַהְפְּלָנָה לְמַעַן דַעַת הַכָּל, כִּי יְשָׁ
אַלְיָהִים בִּישראל,

הָלָא אַתָּה פָּקָדָם – מִום הִיּוֹת יִשְׂרָאֵל
לְעֵם אַתָּה הִיּוֹת אֱלֹהִי קָדוֹשִׁי, וְלֹמַה
נִמְוֹת גָּדוֹל – לְפָנֵיךְ, בְּגָל לְחַזְקָוָשִׁי
– שְׁעַבְדָו הַגָּלוֹת. זָכוֹר = וּשְׁוֹרֵחַ חַפְדָּ
לְתַחְנוּ אֲחִיךָ בְּמִדְבָּר, פָּאוּ לְחַדְשִׁי
– וּחְדָשִׁי יְמִינָךְ כְּקָדָם, חַרְבָּותִי תִשְׁבַּ
– שִׁיהְיוּ מִשּׁוּבִים וּבָנוֹן – יַסְדָּה וְהַקְּ
אַתָּה פָּקָדָשִׁי.

טוֹב אַתָּה לְקַיְמֵךְ – לְמִיחָלִים וּמַצְפִּים
לְךָ, לְגַפֵּשׁ תְּדַרְשָׁךְ – לְמִי שְׁחַפֵּשׁ
קְרֻבָּתְךָ, חַוְלָן לְךָ – הַתַּהְפְּלָנָה וּצִיפְנָה
לְךָ בְּעֵת צָרָה, לְדַרְשָׁךְ – לְחַסּוֹת
בְּצָלָן, וּלְמֹרֶת שְׁכָל הַיּוֹם הַרְגָּנוּ
עַלְיכָךְ שֵׁם קָרְשָׁךְ בְּכָל זֹאת לֹא נִסּוֹג
לְבָנוּ – אֵין אַנְיָ נִמְנָعִים מַלְכָרְכָךְ
וְמַלְהֲקָרְדִּישָׁךְ – לְדַרְשָׁ את שְׁמָךְ.

פְּנִילָה אַפְתָּר

נְגַג. צְדָקָ – תְּפִילָה הַטְּמָרָת בְּעֵדָךְ וּבְכָוֹתָה הַלְּבָב, (מַעֲזָהָת, תְּהִלָּם, א). הַוְאָלָה – רַצִּיחָה
(רַשִּׁיאָה, בְּרָאִשְׁתִּית, לֹא).

מתגרת – ממכת ירך כליזו – נשמרנו באף – ובחומרה, נדיטינו – נראנו ככל ריק שאין לאדם צורך בו ומשילכו וכפתנו ליפיה – ברושה. פוכרנו – נמסרנו לידי אדוניהם קשים, להוממה – לאבדנו מן העולם, מדישקוף וירא – ה' מן השטיפה וימצא לנו הצלה.

פצנו – פרנו והציגנו פיד בני נבר, צופתים – הכוותים חיזינו, בשפק דמיינו להעבר – שופכים דמו כדי להשמדינו. קרא – הכרה על עת שלימות זרים – להפצע מן הגורמים להנקם מהם גמול ושבור על מעשיהם, ראוות – למען יראו כי יזרוש דמי' – הקב"ה, התובע דם הצדיקים, אותן ובר – את הנוראים על קורתות השם. שובט – השיבנו ה' אליך, וחווון אפס, הפר – הסר, תכבותו – תכסה שונטיינו, וחטאינו תכפר. שפ' ברודיט – שפלות דלותנו עליה – סלק ולא נחפר – ולא נברוש. בראשם יקרץ צופים – ישראל עמן צופים ומכבים לטפר הנפתה בימי הדין. הקנקן – כתבנו לחיים, בספר.

חוק – ואძע זדים וברכיבים כושלות, פנה דרך ימך, והרט פכשותות – הנמצאים בדרכם והעלם לאין ישראל, שרב – יצאה ויתקבל גאנך תחן – חיתניםCSI – נמנחה ושותות שהז מקרים לפניך בבית המקדש, ואתה קדוש יושב – לשם תחלות ישראל, עד משנים קדמוניות.

אל פֶּלְךָ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא רַחֲמִים, מְתַנֵּג בְּחִסִּידוֹת מָזוֹל צָעִנוֹת עַטוֹּ, פָּעֵבֵר רַאשֵׁון רַאשֵׁון, מְרֻכָּה מְחוּלָה לְתִמְאָים וְסָלִיתה לְפֹוְשָׁעִים, עוֹשָׂה אֲדָקּוֹת עַמִּיכְלָבְשָׂר וְרוֹתָה, לֹא בְּרַעֲתָם הַגָּמָל. אל הוֹרִיתְלָט לוֹפֵר שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, זָכֵר לְנָה הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עַשְׂרָה, בְּרוֹדָעַת

מחנחת יְדָךְ כְּלִינוֹ בְּאָפָּ וּבְחִמָּה. נְרַמְּנֵנוּ בְּכָלִי רִיק וּבְכַתְּנֵנוּ בְּלִמָּה. סְפִרְנוּ בְּיַד אֲדוֹנִים קָשִׁים לְהֽוֹמָמָה. עַד יְשַׁקּוֹפָ וּירָא יְהֹוָה מִן הַשְּׁמִינִית:

פָּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִיד בְּנֵי נְבָר. צּוּמָתִים חִיֵּינוּ בְּשִׁפְךְ דְּמָנוֹ לְהַעֲבָר. קָרְאָא שְׁלִימָת זָרִים גַּמְוָל וּשְׁבָר. רָאוֹת בִּידְרָשׁ דְּמִים אָוֹתָם זָבָר:

שׁוּבָנוּ אֱלֵיךְ וּמְרֹזֵן אָפָּךְ הַפְּרָ. תְּבַבֵּשׁ עַזְוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ תְּבִפְרָ. שְׁפֵל מְרוֹזֵן עַלְהָ וְלֹא גַּחֲפָר. בְּרַשְׁמָם יְקָרֵךְ צָוָפָם חַקְקָנוּ לְתִיּוֹם בְּסֶפֶר:

חַזְקָקָו אַטְזָן זָדִים וּבְרַכִּים בּוֹשָׁלֹות. פָּנָה דָּרָךְ עַמְּךָ וְתָרָם מַבְשָׁלֹות. יְעַרְבָּ לְפָנֵיךְ תְּחִנָּן בְּשִׁי וּעוֹלָות. וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב הַהֲלוֹת:

רפב סליחות ליום שני של עשיית

לעננו מקרים, כמו שפטוב ונירד יהוה בזען ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

וישבר יהוה על־פנוי ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ומונע ארך אפים ורב־חסר ואמת נצח חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא וגהה: וסלחת לעוננו ולחותאתנו ונתתתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארני טוב וסלח. ורב־חסר לב־קראיך:

koln שפט אל־תעלם אונגה לרוחטך לשונענו: אל־תנאי לטען שמה אל־תגבל פפא כבזקה. זכר אל־תפר בריתך אהנו: אל־תחספנ שבלת מים ואל־תבלען מצילה ואל־תאטער־עלן באר פיה:

ברתכם אב על בנים גן פרתכם יהוה עליינו: ליהוה היושה על עמק ברקתה פלה: יהוה צבאות עטנו משגב לנו אל־יעקב קלה: יהוה צבאות אשרי ארים בופם בך: יהוה הוושעה. הפלך יעננו ביום קראנו:

נד סליחה. ע"פ אי' כפול וכוספו חתום מחתבו (רכינו) יצחק

אל־הינו ולאלמי אבותינו

באר יעקב

**אלכה ואשובה אל־איש
הראשון. אשר מאו
נצרני באישון. בחור באורים
תחלתו בבל־לשון. בזריבנו
איןנו מעיחלי לישון:**

הפייט הולך ומספר חתונת השל ננסת ישראל מיום מתן תורה עד לגירושה מארץ ועתה מתפללת": אלכה ואשובה אל אישי הראשון - אל הקב"ה, אשר מאו, בלתי אחורי בדבר נצרני - שמוני כאישון עני. הקביה - המכונה בחור כאורים - הנבחר, כאח המוחבר משאר העצים אשר תחלהו נאמרת בפי כל העמים בכל לשון (א). בצדדי - בחוזרנו בו - באישי הראשון הגיגוע והערגה אלו איןנו מניח לי לישון.

נאלי בורוז מבין קרשיהם. גמ'

סגירת אסתר

נד. יצרנו באישון עיט - שינוי השם אותו כאשר יצור הוא עצמו, (רמב"ג). דברים לב, 2.

פזיני חיים

(א) כמו שגהemer (מלחין קים, 3): ימולט שמא מד מטהו, מטולן סס פ" - ממל שטוח מטולן נס כל טמיס כל גلطאות.

קדושים — שהוא מלאי זימה. גם כלני
— הכתובני בכליל יופיו וכליים חדשים
— במשכן וכלי, דברyi עלי פי
קדושים — משה ואהרן. דברyi אצלו
— שאחתר אליו בכתבה וקדושין
במתן תורה (ב).

הרבה מודר — שלום גדול ומוקנה
וKİן — שהקנני ובריט טוכבים, זו
התורה, הנגיד המשטה בכל עניין,
וסביר וכיר בעזירות נאים כחנן
המייפה בניין בית התנות. ומספר
עלמות — אומות העולם אין מין
— אלא גובל לשורתני.

ובח הפני לسعدות הנשואין ושלם
נדרי — כל אשר נדר והבטיח לי,
זבדני — הענק לי מוב — את התורה,
שהיתה גנזה בחדריו עוד מלפני
בריאת העולם. גם החירות קפורה
— אלה מודע עם תחן סדריו של
קטורת מסר לי, חתני, המליך, הביאני
חדריו — למוקם אוצורי.

שבתי — התקשרות לפני מעמד
הה סיני וכוכבות יעשה ונשמע
באתי בעדי שדים — בשני
כתרים שונקו רול כל אחד מישראל
עדי מלאכי השחת (ג). פחרותי
— הצדיקים (ט) נתנו ריח דודאים.
ישוצי — לבית המקדש (ח) עליה הקביה
וין — הלין והשכן שכינתו בין שדים
— בין שני בדי הארון (ט). ימינו של ה' חבקני חבק ידים — אלו
ישראל במדרכו ליקש שהיש (ב). אך היינו מקובלים לה' בעת מתן תורה, אבל

בכלני יפי ובכליים חדשים. דברyi
בי על-פי קדושים. דברyi אצלו
בבתבה וקדושים:

הרבה מהר ומוקנה וKİן.
הגדיל השמחה בבל ענן. וסיד
ובעיר ביתחתנות בנין. ומספר
לשרתני עלמות אין-מנון:
ובח הebin ושלם נדריו. זברני
זבר טוב בחרדי. חצרות
קטורות תבן סדריו. חתני
הפלך הביאני חרדי:

טבלתי ובאהי בעדי עדים.
טברותי נתנו ריח דודאים. יצועי
עללה ולן ביז'שדים. ימינו חבקני
חבקיך ידים:

(ב) נסונה — פטולה, קדושין — ומני ומדני מכל טהורות כמ"ט (טמות יט, ט): "וזים יט
כנולס מלכ חמיטין".

(ט) דלמה נסומם (טט), דרכ ר' קמיה: נטטה חזקינו טרמל נטטה נטטע נטו ציטט לטט אל מלך
קארט אל מלך וחד משיללן קאטו לנו שמי בתירס, מלך נגד נטה, וחד נגד נטמע וכוי צומלר: את
שדים מהר טורך וכן נטיקמן לר"כ (ט) מה פאץ' מה פאציטים וכו'lein קלען טה אלטן פען פען
— קלען טם פטורם קיטטס קק'ס נטלא פאורה פאטריטים.

(ט) על ט' פיעוין (טט), דרכ ר' נט: מל' דלמיג (טט' ט, ט): "הדרהדים מט ר'ט" — אלו בחורי
ישראאל שלא אצמו פעם חפה.

(ח) פיכמ'ק מכונה "ילעט" דכמיג (מלכים ה, ו, ו): "ויק מל קרי גטם יטט פאצ'".

(ט) דלטט נטנסוט (טט): זטוקין וטלטין (טט) נטלאם והוינן ציטי ידי טקה טטאלר (טט'
ט, ט): "וילו סמור דהדי לי צין צדי יין".

במעט רגע אוירע דבר. בבודהmir ווחק חוק שבר. לבתי דרך ברוחם ולאילחבר. לצתתי ואצתי
ודודי חטף עבר:

מעי המו לדודי קני. מהילדידי בטל אשר התני. נסע מעלי ולא-תני. נאם ביקשתי ולא-
מצאתינו קראתו ולא-ענני:

סורה אדוני סורה חננתוי בטה. סוב ולא-בנה הזחלתי עד-טה.
על לי בבי בבנור יהטה. עני נגירה
ולא הרמה:

פָּקָפֶק בְּכָבָוד לְמוֹרֵד עֲגִיות.
פָּתָחִי נְדָה שֶׁם נְקִיות. צנוף
אנפנוי בהור דחוית. צורקה
צעורה אלמנות חיות:

חיות — אלמנה שבעה קיים^(*).

(ז) נפ"ס חממות (פ"ו, ט): 'עס ו' קימט' — פ"ז עצים למיניהם וממה קימט מומס נאות נך לנדיים.
(ט) מיל' צפטען.

(ח) או צנמלר חממות (לט, ז): 'זרמגנעל מי יקלטן למ גדים מאל מוליכ'.

(ט) פ"ס פיטעטו (יכ, ט): 'ענוו יונפֿן גפס כדורי מל אין טעם לייס' — כמו שוכן לוד
סמננס ומליכס למקוס לטוק ככלה, (לד'ק).

(ט) נפ"ס צמגולן (ב, ב): ומפניים גורם (— קצולם דידי) עד יוס מומן למגנט טיזט'
— והוא נמיין ומפקין מד יוס מומן מלמן דטלאין קיט, (ט"ז).

כמעט רגע אחריו בן אוירע דבר,
עשינו את העגל וככוב המקום המיר
— החליפו בתבנית שור, (ג'ז חילם
א. ז) וחוק אשר חוק הקב"ה על
לוחות הברית שכיר משה רבנו, מושם
שהלכתי בדור רוח — בדור רעה ולא
הבר — ולא בדור בורה (— בורה)
וטובה. מצתי — עשיית מעשה ליצנות
ואצתי — רצתי להרע, ודודי — הקב"ה
חפק — חלף ועבר.

משי המו — והחומרו בגונזומים לדודי
אשר קניليل היה עבדו (ט). מה לידידי
— ה' שביטל אשר התני — את תנאי
הארוסין נפש — רחך מעלי ולא חני
— לא רחם עלי. בקשתי — חפשתי
ילא מזאתוי, קראתו ולא ענרי
— צלייתו (— החפה) קדמתי... ולא
קבל צלותי, (וינט) חננתוי — התהננתוי
לפנוי כטה פעמים :

פורה אדוני, פורה ושוכן אלינו, אכל
סוב — הסב והפנה פניו ממי ולא פנה
לחנןנו. הזחלתי — ציפיו לו עד מה
עד ביל' ד. עלי לבי בכורו יהמה
— אני מקון על מר גורלי, עני נגירה
— חולל דמעות ולא תדטה — ולא
פסקת מלדרוע.

פקפק — זולל בכבודי, פטורד מעניות
— משום שידורי מנכסוי ואיברתי
חכשטיי (ט). גם נקיות שבי —
אפיקו מעשי הטוביים, שם — החשיב
הקב"ה כפתחיה גדה והתרחק מעלי.
אניף צנפני — ירכני צניף עגלו
ויטלטני ככדור דחיות — ככדור
הנדחה (ט) והנזרק מיד ליד. צורה
— מצטערת, נסת ישראל, על שהוא איזה
חיות — אלמנה שבעה קיים^(*).

קוה קייתי לה' ליום נחמה שבו תקרנו
אליך, ויקרא יום זה יומם
נשושה – אשר נעובה באפ' ובחרמתה,
ואז ברשוי – בונצ'ץ אש תהייה
לה' נשומה, רוחם תرحم את ישראל
המכונה 'א' רוחמה' (עמ' השע' א, ט).

שובי שובי לארכ' ישראל בסות ישראלי
השולטנית – השלמה באמונתה צאי
סבין שופיר – מכין הגורמים הבוזדים
אותך, שובי ונזהה לך את נביאך
חויחין (אי) יאמר הד' שישיך, תקש
כף אל כף בשמה כי אתי מלכני
תבואו (שם' ר. ח) – שובי מן הגלות
כי רציתך – רצאים משיעיך. תשריך
אהבתך אל ישראל כי על כן נקרה
שםך 'בוצלא' – אדוניך 'ישיך'
(בשעה ד' אי).

ירוע תדע – חן לך לרעת את פני
אענך מה הם צרייכים. ולכן הטיבבה
ברצוניך את צין לבנות את ממלך
יטי – בית המקש. חסידיך רון
ירננו – ישבחו את זיקות פרוץך
– שפורותם בגלותינו. קויל – חפלתי
שפשת אל התללים ואונך – מלה הענות
לי' (ו).

אל מלך יושב על כסא רחמים, טרנברג בחקירות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראנון, מרכבה מהילה לחטאים וסליחה לפושעים,
עושה זדקות עם כלبشر ורות, לא ברעעם תגמל. אל הורית-לען
לופר שליש עזרה, זוכר לט' הימים ברית שלש עזרה, קהודעת
לען פקדם, כמו שפטוב וירד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ווצבר יהוה על-פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנון ארך אפים ורב-חסד זאמת נאר

(אי) פס' קב"ה (ו, ט): 'עומם סוטם וכולמים' – מום (– עום) לוויטם טמי גם מולפן
ולוירטם סוטם קבלאו נבווחמן נבריאו ו/or (טינוס).

(יב) ע"ש מה לדס' נספחים (ט): 'על טומפל' – מל' דלקין (נספחים כ' לי): 'לדקם פחוט מטלל'
נזהקה פסה קק"ס מטלל צפקן לנין סלומות – אולם טיז לילון כלטום ימד. רט"ז.

(יב') פ"ט לכא' (ג ט), ומרגס זימן: 'לטמי קלט טימנו כטול וכטן – (וכגמ) נט' פכפי מזוק
מלקנעל גלומי.

קוה קייתי יהוה יום נחמה.
קרבת נטושה באפ' ובחרמתה.
רשפי אש תיהילה לחומה. רחם

תרחם אתילא רתחה:
שובי שובי השלומית מבין
שופיך. שובי וגיהה-בקד יאמר
עוושיך. תקעי כפ' מלכנו רצית
מעשיך. תעריך אהבתך ביר
בצליך עשיך:

ידע תרע פני צאנך. ציון מבלל
יפי היטיבה ברצאנך. חסידיך
רعن ירגנו זדקות פרזונך. קולי
שמעתה אל-תעלם אונך:

סליחות ליום שני של עשי'ת

חסר לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: וסלחה לעוננו
ולחתאהנו יוחלחנו:
סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו כי אהה
אדני טוב וסלחה, ורביחסך לקלקרайд:

והזה בקר תשמע קולך בקר גערך לך ונטה: אלהנאין למען שטך אלחנןבל
כפה בזיך. וכור אלתפר קרייך אטנו: ואני תפלתייך והזה עת רצון
אלדים גרביחסך עני באנת ישך:

ברתם אב על בניים כן תירטם הזה עליינו: לירעה הנישעה על עפק ברקעה פלה:
והזה צבאות עפנ שצוב לנו אלמי יעקב סלה: והזה צבאות אשורי אדרם בוותם
בקה: יתוה הוישטה. הפלך יעננו ביסוקראנו:

גה שלישיה. ע"פ א"ב ובספרו חותום מחכשו (ובנו) שלמה נعمן הקטן (הכבלוי)

אלתינו ולאלהי אבותינו

ازעך אל-אלחים קולך. בקר
אערדייך בעד קהלי.
וזה צורי וגואלי: גשנו בתקנון
ובתפללה. דליהיך שקדנו רב
עלילה. הספר מעליינו גגע ומחלה:
המציא לנו סליחות. והעבר רעה
מנפשות האנחות. אל אלהי
הרוחות: זעקי לך בעני ותלאה.
תיתני פרה נא משחת ושאללה.
קרבה אלהינפיש גאלה:

טוב מבטן גוח. יוצרו וסברי
ומבטחי. בירך אפקיד רוחין:

באר יעקב

(א) אל אלקים אוועק וארים קו"י,
בוקר עריך לך תפלה בעד קהלי
זו תפלה לש"ץ ה' צורי – מבתי
ומגיני גואלי. גשנו בתקנון ובתפללה,
דליך, ה' רב מליל – רב המשע,
שקדנו למחר להנסן וראשנים כדי
להחפכל, וכן השר מעליינו גגע
ומחללה.

המציא לנו סליחות ואו נהיה ראיין
שתעביר רעה מנופשות האנחות, –
אל-להי הרוחות – היודע מחשבות,
זעקי אליך בעני ותלאה – מתן
יסורין, חיטוי – את נשמיית פדה נא
טשחת ושאללה – הצל מגינן, קרבה
אל נפשי – קרב אליו וגאנטי.

טוב – אתה הקב"ה מבטן גוח
– מוציאי מבטןامي, ואתה יוציאי
ומסברי – אתה תקוטי ומכחתי,

פנילת אפטרר

גה. אל אלהי הרוחות – יהע מחשבות, (רש"י, במדבר טו, בב).

פונזוי חיים

(א) כמוכר מפס צמו, צלמס נעמן. צעמן מלון מיס – "יניס ומילום יטלטן" – כלומר כספינן.
וכן מטלנו לימי צמולה סנד" קרוון וכוכב חמיס נמייס", (יזון) (49).

בידך אפקוד רוח. כבוש בעפץ סוציאידי^(ט) – הבלתי ואל חכען על ישראל, אל תנתן חסידיך, ליראות שחת – ליראות פני גיהנום, עניין ה', כי טוב – חסידך.

טמת נצח – מכחה ניצחת בלי תרופה, תשלה חתקפה – בוגרנו, לנוינט חרופיך ומאנציך אבל בעמך לא תכה מונגה. סגנון בחענית ביטום זה – מעשיות, שנוהגין לצוטם בו, עונתנו – חפלתו לא תשקץ – לא חממס לא תבזות, פלאה נא לשון העם הזה.

פשענו, ובך פעלנו, זור – ה', לך הובו. חבלנו^(ט) – השחנתנו דרכינו, לנו כלייט – אנו הולכים וכלים, נשמודים באפס – מכעסן, ומחמתך נבהלו. קדוש, ריב אל תמתה – אל תזרק ברין, ראה כי כי אליך אשתח בתהנונים. יום אירא – כאשר אפחד מיטים והדרן, רוק אליך אני אבטה.

שפָר שיח – חפלת עמר, תחונ – תקבל חחינות ותען ש'פְּטַח – תענה לישראל שהם שלמים באמונות אליך. אל תגאץ – אל תחרחיקנו מעילך למען שפְּך – שהרי נקראת רחום. שעיה – פנה אל שווית אוניות – עצקה עצבים ואבליטים, הסכת מטשווים – הקשב ממשים לישראל הקוראים אליך מדורך – מדורות ועוני, שהר אתה שומע אל אכינויים.

גידבי עם – ישראל מפטע נעמנים – משנים עשר בני יעקב, החוסך – ישראל החוסים בצלך וקייז – ומ配资ים לך, והם בין פהויך נמנים – נחשבים, ולמן מתרחמת כرحم אב על בנים.

ענות עני – תי צלחתון דענוי, וכן פרשי: צעקה דל. ותעד יש לפטור ענות – לשון הכנעה, (זהללים בכ, כה). ושנים עלים יפה בפייט. נטעי נעמנים – שנים עשר בני יעקב, (חשוי, ישעה ז', ז). נעמנים – מלשון נעים ויויף (מעדרות, שם).

(ט) יידיך – ני הילס זילקם "יידיך" (מנומות נ').

(ט) פטול פלנו – פטוק אוול נספמא (ה'), ווילטונו טויל (סמייל נמ, ט) על פט לרזון ופט צאי.

בבש בעפק מידיך. לראות שחת אל-תתנו חסיך. ענני יהוה כי טוב חפרק:

סבה בלי תרופה. נצח לחורפיק תשלה בהקצפה. ובעמך לא למונגה: סגנון ביום זה. עננו לנו לאיתשען ולא תבזה. סלח-נא לעזון העם הזה:

פשענו ומעלנו. ציר לך חבול חבלנו. לבן בלינו באפק ובחתמה נבלהנו: קרווש ריב אל-חתמה. ראה בירכפי לך אשטח. יום אירא אני אליך אבטה:

שפָך שית עטך. תחן ותען שלטיך. אל-חנאץ לטען שטך: שעיה שעיה אננים. לקוראיך מרתך הסכת ממענים. שומע אל-אכינויים:

נדיבי עם מטע נעמנים. החוסיך קויך טהוריך נמנים. מהר תרחמת ברחם אב על-בניים:

אל פָּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל-כֶּפֶא רְחִמִּים, מְתַנְגֵּב בְּתַסְדִּיקָות מוֹחֵל עֲנוֹת עַמוֹּ, מַעֲבֵר רָאשׁוֹן, מְרֻבָּה טְהִילָה לְחַטָּאים וּקְלִיָּה לְפֹשָׁעים, עַוְשָׂה אֶדְקָות עַסְקָלְבָשָׂר וּרוֹת, לֹא כְּרֻעָתָם הַכָּמָל. אֶל הוֹרִית-לְנָן לוֹמֶר שֶׁלַשׁ עֲשָׂרָה, וּמְכַרְּלֵנָה הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלַשׁ עֲשָׂרָה, כְּהָדָעָת הַלְּעָנוֹ מְקָדָם, כְּמוֹ שְׁבָתוֹב וַיַּדְרֵזֵה בְּעָנוֹן וַיַּחֲזֵב עַמוֹ שֶׁם וַיִּקְרֵא בְשֵׁם יְהוָה:

ויעבר יהוה על-פניהם ויקרא:

ויהזה אל רחום ותנוון ארך אפים ורבי-חסד ואמת נאר
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: ובלחת לעוננו
ולחטאינו ונחלתנו:

**סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלוח, ורביחסך לבליךראיך:**

על נבייט חָרְשׁוֹ חֲרַשִׁים הַאֲרִיכִוּ לְפָעֵנִיתֶם: בַּי שָׂהָה לְעַפְרָן גַּפְשָׁנָן. רַבָּה
לְאַרְצָן בְּקָטָנוֹ: יְהֹוָה סְהִירְבּוֹ אַצְרִין רַבִּים קְמִים עַלְיִינָה: קוֹתָה צְוָרָה לְנָ
וּפְרָט לְפָעֵן חַקְדָּה:

בקרות אב על בנים כן תורמים יהוה צלטנו: ליהוה הקישועה על עפק ברכתך פלה:
יזעה אבאות עפנינו משבב לנו אלמי יאקב פלה: יהוה אבאות אשורי ארים בומת
בקה: יהוה הוושיענו. הצלתנו יגנו ביום קראנו:

גנו שלמנונית. ע"פ א"ב כפול ובטופו חתום ממחברו (רביינו) שלמה הקטן (הכברי)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

באר ימאנ

אָמְרָנוּ נִגְוַרְנוּ לֹן וְאֵין הַזֶּרֶשׁ.
אֲכַל אֲשָׁמִים אֲנַחַנּוּ
וּקְרוֹב פּוֹרֶשׁ. בְּעֻזּוֹן בְּצַעַנּוֹ צַוְּרָה
לְאַצְרָן יְהִרְשָׁן. בּוֹלָע וּמְדִיק וּרְדָה
וּרְוֹפֵם הַחֹרֶשׁ:

אמרנו נגנורנו – נזכרנו ואבדה לנו
תקותינו כי אין דורש טוהרנו. אבל –
אם מנס אשים אנחנו ואפילהו ה'
שהוא קרוב לכל קראוי באמת, פורש
מתנו. צוין בזמנו – בעונן גול
אפללו לזר ההודר, צור מהירש – ה'
שותק ואני מונע בעיד האoxic החורש
– המועל בז, האוכל ובולע, ומדיק
– וכותש, ורד (א) – מרדד ומחליש
ורופם – ורומס (ב).

פָּנִים יְחִיִּם

(א) ועוד — מליקע ומיליט ומפלט, "ויריקט טם פטי קואה" (צמ"ה נס, ג) מרנג טונקלום "וועדייזו".

(ב) פ"ט דילול (ו, י) על כספו בכליים, שטל וಗלט טענאים, גלט זומי: "אכלת ופדרה וכקלח – פאלם" בגניזה רפואיה.

נ' אחר נ' – הциיר אותנו מים זיוונים ואין דבר – אין מנהיג (רבר) שניהיג את ספינטו בים הסוער, נלי' – מתגלגלו הגל ואף – וועלה, עלי' ראש טבר – מתגבר ומכסה את הראש להטבענו. דפק – הרבקה והשינה צרה אחת את חרבתו עד שבר על שבר חובר – נצמות ומחברות הצרות זו לזו. דאכון – צער הבא עכשו קשה הוא ושכח השבר – את הצרה והקדמתה לה (ט). פתר ובהלה אחוננו עד אשר:

המס יטם הילב מרוב המכשול שיכשלנו בו, הולך ופושט הים, ים שונאיינו, כי רב החשול – כי גדול הגל הסוער להטבענו ופושט ורב – שדר וחשוב אין עד פמושי' בנו להושיענו, ואבד הסנהיג לדור, ומייף – עם ישראל, שוי' נשול – שכוח נשחת.

ונחט – ונדעת בא עליינו כל זאת? כי זונחנו טוב – עזובנו את השיח' ומל בכיה – ועל זאת הגעה ובאה אלינו הוועה, למרות שאנו עזין וכבריך – מוכרים שמן בכל יום. עצמת עליינו ומסרנו ביד שונני, להפניע – שיפגעו בנו לכלחינו. וסתך חיים רץ – הרוגלן לרצונות חיים, ומונגן אף להרונית – כעס להשקייט, ולכן חורה – מהר למוור, כי אין ספוגע – שיתפלל בעידינו.

טורידוט – גודשנו מארצנו ונחי – והינו מנהיגים בטמא, ומושלים בגדי שדים – כבגד בלדי שהלבשו מסלרו ומשליך. טווטנו – טלטלנו בಗלות וגבל – ונבלנו כעה ישב (ט), וורדפים – האורבים היו קלי' וחדים – עזם ומהירים. יוצאים החוץ – אנו מושלים ברוחות כמנדיים המלאים

כל אחר גל זאין הובר. גולל זוף עלי' ראש גובר. דבק שבר על שבר חובר. דאכון הבא קשח ישבח העובר:

המס יטם הילב מרוב המכשול. הולך וסוער כי رب החשול. זמושיע זרב אין עוד למשל. ואבד הפלנהי' ועופ שול נשלול: זונחנו טוב וועל בכה הניע. זובריך זעפת ביד עזיני' להפניע. חיים לרצ זסתך אף להרונית. חוצה לעזר כי אין מפניע:

טרנדז זגהי בטמא ובבגד עדים. טרפנ זבל ורוזפים קלים חדים. יוצאים חוות מלאים

פיג'ת אפטר

נו. שוב – התרבות הקביה נקראים טוב, במנחות (טג).

(ט) פ"ט נכלום (יג): מ' כן יטללן גרום למראות מacksonה רם קרלטונט.

(ט') זוכות כל מיקוד פ"ט מיטפיו (קח, כ"ז): "וואי לטמַן כלט וכנדן פְּדִישׁ ווָר וְגַלְגַּל גְּרֵז וְגַר וְמַגְנִינָה (— וְמַקְרִימָה. פ"ז) מַד מַוְעִיט".

סליחות ליום שני של עשיית

**נער במנדים. יושבי ח'שך צנים
ברחים ברדים;**

כלמות וرك פניו מצפים צפה.
בי גדל הבאב מפה ומפה.
ליוצא בעתה ולבא אין רפא.
לחוץ ולרham הכה איה אפוא:

מה בחי ליהל ומתקשה גברתנית. מוסיפה מושך קוץ מענית גותנית. נטול נשכנית נחנית עשר שלטנית. נגע יונגע רהנית חיש וחלטנית:

סמלוני רשות לחייב נקם תלבש.
סביר קונויד וספויים העמיד

מגנרטה ה', יושבי הווש – כלואים בחשכת הגלות, אנים כרייקים כדים – מואגים בכללי ריק.

כלימות – חרופות, ורוק יורקים בפנינו
האומות, ולכן הם צפה מ胖子 לעשות
לי (ח), (שהיא). כי גדי הכאב מפה
ומפה – מכל הצד, ליזא מאבתו
בעטה – בהלה, ולכע – הנמצא
בבתו אין רפא – אין תקנה למכתו,
וא"כ איה איטוא – כיצד, נמצא תקוה
בחמי – לחניינה ולרחבת – ולרחבם.

מה נשאר בכח ליהל – ולצפת
והאומה הנבירתנית – המושלת בנו
מתשת – מחלישה כווננו⁽¹⁾. מוסיף
מאריך ומוסך קץ – מתרשם
לא סוף העמינות – תלם המחרשה
שחוරשת האומה הנוגנתנית⁽²⁾ – בעלה
הגואה, על גיומ⁽³⁾ של ישראל. נטול
משא המלכות הרכעית שהיא
נשבנית ונגבנית – כנאמר בדניאל⁽⁴⁾,
כ"ז: "ותהכרלו... ותוושינה" וגם נאמר
(שס), את ישראל המכונה 'גנאי' (ס), יוי
ושולטת חנם, והלטנית – ולצימותות
את ספלוין רישע – רצעות עול
המחרשה עת קצץ⁽⁵⁾, ובגדי נקבר
תלבוש – להתנקם מהם, סבר קויר
– חנות מצפיר ופיכיריות – ותקוותם

(ב) ועדות חוץ י"א (לפ"כ): ביחסות ברוח, זהה בוציאות = מכיסים פטן פגנין.

(1) ע"ש ויקרא ר' נטה (ט, ג) "ציוו נמלה" וכו' ר' יוסfn מ"ר: ק"ה מוט פליכס מנה גנרכטינן וממכתין, וויז ער, ז' זיטטן ווילעטן. ופקיידק מה' צהלי' מונמאכס, "פרפה אונטה נצ'" — מרפה שמרפוועט מעוויסין

(ג) גיומרים – נני לנווה גומתים וכא"ה עשרה מנה מוקלים (– נגב ולבקם) נסיגת, וכן קמאלים וכו' .

(ח) **עפ"י נמהלים** (קכט, ג): "על נgi מרכז סוכרים יהליכו למעדים"

(ט) עפ"כ נמלים (עמ' י'): "וְהִנֵּה נגוע כל קוֹס"

חעפדי מלבוש – תקיים את סכימים כדי שלא יבושו (^{יא}). ישראל שנשללה לשגגה פודיך – עגלה הלווה ומוציאו (^{יב}). מבחן = שבר שלהם תחשש ותרפא, ואות האומות תכחש ^{לעביד} עבדתך שכם אחד – בלב אחד וכדעה אחת. פקרנו – אफיקורס העזינו פנינו, באמון – ביזורנו שגדלונו ^{באשר יש} האומן את היזוק, והיינו בגין היפכו – שמהפכן דעוזיו וסרבן לשמעו בקהל זה. נפדרין לחזק וזרעיהם בעזה^{יב}, הם קבלו יסורים, בעזה^ו, חלפת – יסורייהם היה תחלפי קרben. גרות רשות באו עליינו מידי אומות שונות שנמשלו לחיות, והם: נח – כבל, וצקרוב רברבן (^ו) – עקרב גдол – יין, גמאן וחופר (^ו) – זו אודם שהוא משונה מכלם, בעלת הדרבן – שנ חודה מבוזל (^ו).

קובלים – מתולונים על הפטור פגץ מהם, עם ישראל שהוא טרוד בצרותיו קני – עצאן הנקנה ע"מ הרוג ולהיות אכוף ופוכר – לעט ו/or, ומרחן (^{טו}) – נחשת ולוחץ. בגה – הרבה ^{לה} חיטיב לנו, כי הנקרה רב חד וסלחן.

מלבוש. עגלת למודיך מהן ושבך תחבש. עבד עבונך שבם אחד תבבש:

פרקנו באמון בגין היפכו וסרבן. פריזן לחזק יסורים תלפה גרבן. ארות רעות ונחש ועקרוב רברבן. צמאן וחופר בל משנה גרבן:

קובלים הפטר פגץ עם טרחן. קני ומרחן [ニア קניין הרג] אבול ומכור וטרחן: רגלאן בעבד רב פשע וסורחן. רביה להיטיב רב חסר וסולחן:

(יא) ופייט כתפון ט"ס יומת (עב): "עמל מלמל לך סגן וצנג קכוין" – מה טלית סגן וצנג. לנו. לט"י – מ"ל (טלי טמים טומדים), טומדים געולם טולמים.

(יב) טפ"ה: "ווחפיט עגלה מלמדה" (סוטע י, יט).

(יב) והיינו דהמר רב פפי מטהה דרכן (ע"ז ד), מל' דכמיג (הוטט ג, טו): "וילאי יקלמי מוקמי ווועטס" וכו' מהר פקכ"ה: מל' למונמי ליהילס זקளיס גווש"י כדי צהמקו ווועטס נטע"ב.

(יד) ניכק – דילילן (ג, ס): "ויסוט מלילן ריכק" ונדיכ ליכקוט (טס) ניכק ו מלוכם קרכיעט שאמכנעם פירויינל מל טוידי לילילס (למי טמיכט), ולפ"ז רברבן ממייקס נלהוד.

(טו) טפ"ח ניכרים (ט, טו): "סומוליך גולדנער וגוי" נאכ צפיך ועקרב ומלון טאל פון מיט", ונדרא מליכ"ט (טאליטים כב) (למי טפסט), מלר רבי יוטעט ק לי, מלר מטה פמוליך ווי, זאכ יגחיש – וזה ניכל "שרף" – וזה מיל', וצקרבי – וזה יין זבאמאון אשר אוין מיט' – וזה מילז. ינט' יט לא סנכר – – איזיל גלעוט צלן זיך. וט רענן, יטרכ"ט לא סנכ, יטרכ"ט לא סנכ, יטרכ"ט לא סנכ, יטרכ"ט לא סנכ, קך מלוס פון לא סנכ נאכ נלער: "מלחן זיא וויאג גלי מס" (טאליט טג), צאפסט פיעפה נדים וויאג מיליס לומנו. (טס נסומ"ט סג"ג (עליכ"ג) וויאג קרכיעט משונה – – פון לא סנכ, ון דילילן (טס) פון נקלט מטאיג: "ויטטן די פרייז לא רברבן ווי, וויאג פשניאן מן כל ייטול וקרען מעדר נאכ", וכן מכנא לומס פיטין דרבנן נעלם קשי צחל וויכגען גטוליס" (דנישס ט, טו) מהו: בחש שרעז וצקרב ואטמאן – גטימילר: נאכדים נפלס נמקדין וצפע. (טטטט ט, טו)

(טו) נפרא"ג גרט: ומרחן – מזוקן נאושס נאנן צאליסיט מגן. (טטטט ט, טו) ואונן ווועלא יפא.

שְׁקַרְנוּ בָּךְ וְסִטְיָנוּ מֵפֶךְ לְסֹרֶר.
שְׁבַחֲנוּךְ מְרֻב בֶּלְבִּילָה חַסּוֹר.
תְּעִינָנוּ אַחֲרֵיכֶם וְתֹזֵעַ רַע זְסֹר.
תְּרִנָּנוּ אַחֲרֵיכֶם הַזּוֹג לְעַבְרָה סְרָפוֹר:

שְׁקַרְנוּ בָּךְ וְסִטְיָנוּ מֵפֶךְ לְסֹרֶר – לנטות מדרך היישר, שכחוך מרווח כי – כמ"ש: "תחת אשר לא עברת את ה' אל-קָרֵב בשמחה ובטוב לבב מרוב כל'" (דרכיס כה, ט). בלו הפור – ולא חסרנו מאומה, תענית אחר יציר רוע' ופור – שטورو רע – פגום מעיקור, תרנו – הلقנו אחר הזוג – הלב והעיניהם, אשר הם סרפוֹר – מתחווים לדבר עברה (ז).

שְׁרוֹרֹות לְבִב יִשְׂרָאֵל וּפְשָׁתָם עֲקִמּוֹמִית. לא יְרַגְּנוּ עוֹד בְּחַרְחוֹר שְׁעִמּוֹמִית. מִהָר מַלְעַכְבָּ טָמֵי תְּפִישָׁת שְׁמָמִית. הַרְבָּ בְּכָם בְּחַטְמֵינוּ וְלֹכֶן אַדְמוֹמִית:

שרירות – עקשות לב, ישר, פשוט – יישר עקומות הלב ואז לא ירנו עוד הלב בהרהור שעוממות – בהרהור של שעמוס המביא לידי הטאיון. מחד פלאגב בנו טימי – טומאה וטמטום הלב הבא לנו מתחשפת – מהחיזת שטמי – עכיביש, שנאמר עליה במשל (א, ט): "וּוְהִיא בְּהַיכְלֵי מֶלֶךְ" (ט) – בחדרי הלב. הרבה – הרכה נכסת כתפינו – מעוננותינו ולכון כשלג אדרופית חטאינו.

אותנו נה – חיפפה להיות נאים והוננים לך לעם, שוה – תשימים וחשתית עליינו קטן ונדוֹ לדעת דרכיך. חיל'ה (ז) – דהינו עם ישראלי צוה להביאו להם ישות יעקב (ט) שהלא אתה אל'קן וך נקוה – נצפה. משום שהחhil' אמרנו גגורנו" דהינו אבדה חוקותינו, סימן כאן "וילך נקוה", (עה"ב).

אל מלך יושב על-כיפה רוחמים, מתרגג ביחסיות מוחל עונות עטו, מבעיר ראשון רាជון, מרבה מהילה לחתאים וסלייה לפושעים, עוזה אזכרות עשב-קל-בשר ורות, לא קרעתם העטול. אל הוריתילן לומר שלוש עשרה, וכבר לנו היום ברית שלוש עשרה, בראודעת (י"ז) וכדילעין (ילק"ט טט): "וילג פטונו טמי נכסס" (כמדיינו טו, לט), וכל ותנייס כס קליפין דטפלוּן.

(ז) "ממאן נכ"י מרגנס הוינקוט (דרכיס כט, כט): "וַיַּכְמְמוּת נָמֵל", (עיר"ג). (ט) ונידרש מילך (ילק"ט מצל) "צַמְמִים צַדִּים מַמְפָא" – זו מלכים רכימים, מלון כל קפלהים צנוקה כבממים, וכמיינ: "וַיָּלֶם נָצֵע אַנְמִים" (מלכי ט). "וַיָּסַר נָכִיל מַלְכִים" – צאמכלינה מקדשו אל מלך מלכי מלכים. ולפי"ז פטולו יאקי: מילר נגמלנו מגנות מודוס חמםמתם לנו.

(ט) פ"ה מלuls (מד, ט): "הַמָּה קָוָה מַלְכִי מַלְכִים זֹה יְטוּמָה יְמִקָּא".

סליחות ליום שני של עשיית רצג

לען מקרים, כמו שבחתוב וירד יהוה בענן ויתיצב עצמו שם ויקרא
בשם יהוה:

וישבר יהוה על פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנו ארך אפים ורביחסיד ואמת נזר
חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחטא וזקנה; ופלחה לצעוננו
ולחתנתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. קתל לנו טלבנו כי אתה
אדני טוב וסלח, ורביחסיד לבליךראיך:

ג' פomon. חתום בו שם מחברו (רben) אליעזר ברבי שלמה האל יגמלחו חסר

באר יעקב

בין כפה – בין ראש השנה לצום
משור – ליום הכהנים, השכינה רוע
מעלינו הנוכחים פshawר שביעת
הזמנים לאור. הנהנו אנחנו לך אדריך
ונאור. בירעפק, פקורי חיים באורך
נראה אור:
אדריך ונאור – מלשם אור והארה, כי עפר – בידך פוך
באו אליך בחשובה הה, המכונה
באו אליך בחשובה הה, או ייל להחמן לחימם.

ארון, עפר פליה פלה ומחל' לשביב,
ובעת החיות גוד דינך וכברת ישראל
אורביך, יודע כי אתה אלhim
בישראל – בישראל שם קרוביך,
ושיטטן בחותם עלי לך – תחתני
על לבך, לכמי בבראת משהן (פסח)
שהשחין, או ייל להחמן לחימם.

עבדיך לטוב תשוכ – היה ערב
לטוכתם, ואת כתמי עונם צו' טחתקה,
כברת מצוקי תבל – את שלשת
האבות, ואט פסקה פעולות – ותמה
וכות אבות או ים בשעת רונו גוראמ

בין כספה לעשור השלבנו רע
שאור. צדקנו במשפט באור
הזמנים לאור. הנהנו אנחנו לך אדריך
ונאור. בירעפק, פקורי חיים באורך
נראה אור:
אדריך ונאור – מלשם אור והארה, כי עפר – בידך פוך
באו אליך בחשובה הה, המכונה
באו אליך בחשובה הה, או ייל להחמן לחימם.

ארון עטך, סליחה. סלח זמחל
לשביב. לעת החותם גור דינך.
לטובה ובירה אהוביך. יונרע כי
אלhim בירושון קרוביך. ויזומען
בחותם על-לבך: בין
עריך לטוב העARB צו בחתם
לטחתקה. זברת מצוקי תבל
פעלתם אם פסקה. רחם ברגן

פינית אפטר

ג'. מצוקי ארץ ושות עליהם תבל – עמדו ארץ, וכן וזכוקם לפני ה' – ועתיזום,
ומזוקי ארץ הם הגדריים כי בוכותם מתקיים (ודק, ש"א ב, ח).

הזובר בנייך עת חקוקה. בחתבה על-לוחם אחים ועל-ספר חקקה: בין

בתחננים ברש וודל לענייך קרכבו. ראה עגום טרה פאדר. בלחץ בשפל ישבו. ביום חפש העולמות עליון בך ייטבו. ועל-ספרך בלם יבתבו: בין

שוחריך הפתא לחרניך עופרים השבם. לבל יעוז קטנו ר בענייך בליחכם. קליצים ופרקלייטים בחסוך עפם הסכם. בחתבו על-היהודים בטוב בעיניכם: בין הן רוח וללב עטף שבור וחוללה. הם חפאת ואשם ונדר אשר יפלא. אמונים ובינונים חתם חותם טלא. אלה לחיי עולם ואלה: בין

לא לפি ראיים תשפט המוני. ישרון מיתריך אף בלחץ מוני. גלית בתב צוה לשבח ולא

תוכרו (א) את בניך, בעת הקוקה – בזמן חתום הדין. כתבה את גורדים לטוכה על לוחם, ועל ספר חקקה – חקוק אותו לחיים.

קרבו פאניך בתהנונים, בראש ודיל – במשען, ראה עניהם – שעבודם פורה – חוק פאדר פלחץ – הנוגשים בשפל ישבו. ביום חפש – תעולמות – נסתרות, עליון בן ייטיבו – יתלו את עיניהם שתמצוא להם אוח זכותם, ועל-

ספרך לחיים (ב) כלם יכתבו. לשוחריך המצא – לישראל המשקרים לפתחן וושמדים השכם גחניך – להתחנן ולהחפיל לן, המצא להם גב' יציו קפינור להתחכם בעניך – ולקטרוג עליינו, וכברוב חסדר הפסם עם פלייזי יזר – וופרקליטים, ואמור להם: כתבו על היהודים בטוב בשיעיכם.

הן רוח ערך ולכם, שבור וחוללה, ולכו הם עצם ייחשו בעניך בחמתה ואשם ונדר (ג). אשר יפלא החוטא לנדרו. אפוגנים – צדיקים ובינוינו חתום חותם פלא, את אלה ואלה, חי שלם.

לא לפי מה שהם ראויים, תשפוט את הפוני בית ישראל, שהרי אף בלחץ פוני – למרות לחץ נוגשי ישرون – ישראל עירין היהודים מיהדי שמן, ה' אחד. וכן גלית בתב – חוקת כתב,

ענו ישראל מורה מאדר – מיצר מאה, כמו אשר ימורה את פיר, (רשוי, מיב' יד, כת, ותי), תקיף לחדרا.

פניני חיים

(א) נלונו לטס מוכול – ככני הוללו למ' מל"ג אכמ"ל' למ' נימנעל'ם י'כרכס', ומ"כ כנלו טו: מ' ק' וו' לטס ממה נ' כל נ'טט צלטת למ'ג'הס מ' ממה, וכדני רנו מ' טט (טט נ. מוד"ה וטמולו).^(ב)

(ב) כמו צדרטו (ר"ה פז): "וּלְסַמֵּן מִפְלָק מֶלֶךְ כָּמָמָה וּכְיַסְרָפֶר – וְאַפְנָן צל נְדָקִיס".

(ג) וכדרכו צו"ל פינדלין (מב): נכל מי שדעתו פטה מטה עליון סכטוג כללו קרייג כל פקளיגט כוון פט לממל (פהליס נג, יט): "וְכִי הַלְקִיס רֹת נְכִינָה".

זהו לתוכו ישבח ולא גנאי, מכתב
פתחוי חותם קודש ישראל לה.
עבדיך מסכימים פותח בathan
- בחתנה, השפה - המלצה לעמך
אחר - נבאות נחותים, הסדר הפלא
העבר רתמים - עוננו, שהרי הנך:
א-ג פלא יושב על כס רוחמים.

לגנאי. מפתח פהו כי חותם קידש
לייה: בין
לפתחך בathan עבדיך מסכימים.
הפתח למו זובר נחותים. תקידך
הפלא והעבר רתמים. אל פלא
יושב על-בפא רתמים: בין

אל פלא יושב על-בפא רתמים, מתנגג בתקסיות מוחל עוננות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרביה מחלוקת לחטאים וסלייה לפושעים,
עושה אדוקות עמ-בלב-שר ורות, לא ברעתם תנמל. אל הורית-לטן
לומר שלוש עשרה, זובר לנו ביום ברית שלוש עשרה, קהודה
לען מקרים, במו שברוב וירד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהוה על-פני זוקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותען ארך אפים ורב-חסדר
ואמת נזר חסדר לאלפים נשא עון ופשע וחתאה
ונקה: וסלחת לעזינו ולחתאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי קשענו: כי אתה
אדני טוב וסלחה, ורב-חסדר לביקראיך:

באל תערן על-אפיקרים בן נפשנו תערן אליך אליהם: כי שחה לעפר
ונפשנו רבקה לארכן בطنנו: ויאקר כי נשבעת באמירותה כי יען אשר
עשית אתי-זכר היה ולא חשבת את-בנה את-יינזך:

ברתם אב על בנים בן תרתם יהוה עליינו: ליהוה תישועה על עפק ברקעה פלה:
יהוה אבאות עפן משגב לט אלמי יאקב סלה: יהוה אבאות אשר אדים בופת
כה: יהוה הושעה. הפלך יעננו ביום-קראני:

נח עקרה. ע"פ א"ב

בארכיאולוגיה

"איתן האורורי" – אברהם (א) אבינו שמד דעת ויראת ה' בפרט היהת כל מודעת (ב) מציאות הא-אל יתברך. ובאר שמן כל' באוי שעוזם וגויים, כמ"ש: "ויאת הנפש אשר עשו בחוץ" (סאהר, ג', ח), גלה לפניהם כל' פתומות (ג) וועלם.

אלְהִינוּ וְאֱלֹהֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ
אַיתָן לְפֶרֶד רְעֵת. טְרֵם לְכָל
מוֹרָעָת: בָּאָר שְׁמָךְ לְכָל
בְּאַיְרָעָלָם. גָּלָה בְּלִסְתוּם
וְגָלָלָם: גָּלוּלִים מַאֲמָם וִשְׁבָר. תֹּועִים
לְשָׁמֶךְ חָבֵר. דָּרָךְ מִישּׁוֹר בָּתָר.
תּוֹרָה וּמִצּוֹת שְׁמָר וְלֹא אָחָר:

הַצְּלָחוֹ מָאוֹר בְּשָׂדִים. גָּנְגוֹתָו
בְּעַטְקָה הַשְׂדִים. וְעַדוֹתָו שְׁבָרָךְ
תְּרַבָּה הַמָּאָד. וְתְּקָתוֹ רַב-עַשָּׂר
וּכְבָוד:

זַעַק וְהַשִּׁיב מִתְּהִתְקָנוּלִי. שְׁרֵשָׁת
וְעַנְפָ אַיְזָלִי: חִילָחוֹ בְּרָאיָת
מְחֻזָה. בְּשָׁרוֹתָו לְאַיְרָשָׁךְ זָה:
טָנָא בְּפּוֹרִים לְמָאָה חָגָנוֹ.

גָּלוּלִים של תורה אביו פאמ' ושבור
 וכדרשת חוויל כבראשית רכה לי'.
 (ג) תועם – עובי אלילים ל'שמד'
 חבר – שגויום, דרך פישור – דרך
 הישור חבר, תורה ומצוות שטר, ולא
 אחר – ועבד במדת הוריות כמ"ש:
 "ישכם אברהם" (סאהר, כ).
 הצלחו מאוֹר – מכשין האש שהושלך
 לחוכו ע"י הכסדים בגלל שבר
 צלמו של נמרוד (כבראשית ח), ומשער
 (א, ח) ובתי', גנתו הגנת עליי בעמק
 השדים – במלחת ארבעת המלכים,
 ולאחר הגס היה דואג: "שמא קיבלו
 שבר בעזה", ולכן מדותו – הבטחת
 לו: "ישברך הרבה מאָד" (סאהר, ט),
 ותקתו – חזקתו ברב שער וכבוד.
 זעק והשיב אברהם, זה אלהים מה
 תנתן לי ואנכי הולך ערי ושרש וענפָ
 אין לי, היילתו – חזקתו בראיות
 המוחה, ובשרות: "לא יירשך זה".

פנא ביכורים – סל ביכורים, זה יצחק
 שהוא בכור לאמו חנתו – הענקת
 אותו לאברהם בהיותו בן מאה, ולאחר

סניית אסתר

בנה. גנתו – גנן והצליל – יגן ויעיל, (מצחות ישעה לא, ח). חילתו – חזקתו, מלשchan

טניינִי חוייט-

(א) מדליקין נגע מלון (פיו): "ה' מלך לנו איתן האורורי וזה קול אברהם".

(ב) כמו זדרטו (מנוסות ג): "למי מפיק טוֹכוֹת לנו לאברהם יומק ויפק שחדוישנו תחלה נטעס".
 טטעס".

(ג) ועוד ט' לפצת כמו זדרטו מיל' (כ"ל מפ, ו): "ישוד הד לילזרו וכו' עד שצד אברהם ונזהה
 לו וכו' וכן יוס צלון פק'ס מפלט כליכ' נמי דין על מעלה וכו' מפלט מוקן פלכות טה' למילס
 יודע".

סליחות ליום שני של עשירית

דצ'

הזכירים האלה לרבנן נחוח, השקטנו.
יהדיו – אברהם ו匝ק כב' גב' דצ'ו
– שמחו למשות רצונך, רצון.

אברהם כבש – מגע והטירור את
רחמייו על בנו כדי למשות רצונך, כן
ילכשו – ימנעו רחמייך את בעפס מעל
צאנך ישראל (ז). לגם ונפשם היה נכון
– מוכן לקראת ה', ולכן תפולתנו תכוון
– תחקל פניך מהקטות קטורת.

לקרבן ניחוח חשקבתו: יהדו בבל
לבם דצ'ו. לעשות רצונך רצון:
כבש רחמייך לעשות רצונך. בן
יבבשו רחמייך את בעפס מעל
צאנך: לבם ונפשם היה נכון.
לכן תפולתנו לפניך בקטרות
תפוז:

טהר ולקה מאכלת – את הסcin,
לכן זרעם תziel טпитה משכלה
– משמידה, או מימות הביטים
המביאה שכול. געק – נכנבל בידיו
וברגליו, יצחק היה לאמו כשה
לטבה – לשחיטה קרבן, ולכן תפולתנו
תרצה – חקל בצעץ בשורה וובה.
סדר אברהם – עצים והצית עלייהם אש.
אשר, לכן בעמידתו היום בתפללה
לא נתביש ותעננו כמו שעניתו
לאברהם משה שמים, לכן גשבעת לו
בשפט פעריטים – שהרי גם מחילה
הבטיתו... אבל עתה הויסיף... שנשבע
בשםו הגדול, ימץ' שם בכ' ט'.
סדרת אותו באיל אחד בסבר – באילו,
לכן בעמידתנו ומניינינו (ה) – תעניתנו
לא תבה. צנקתינו שמע וושועתנו
סכות – הקש, בוגות אב – יעקב
שנעמ' לופכות ובנא לי כי מדרשו (ח),
שם יי' ט'.

קו' מכרה הגאליה ישטע בשלם
לנוא' עם הבא מגע גבשות עלה
– הacobot (פע' ח', שם טט. ט' רחם עדת

מהר ולקה מאכלת. לבן זרעם
תצליל טпитה משכלה: געק
יחיד בשעה לטבה. לבן תפולתנו
תרצה בעולה זובח:

סדר עצים והצית עליהם אש.
לכן בעמידתנו היום לא נתביש:
ענירתו ממשי שמים. לבן גשבעת
לו בשפט פעריטים:

סדרת אותו באיל בפרק אחדו.
לכן עמידתנו וענירינו לא תבוזו:
צעקהנו שמע וושועתנו סבת.
בוכות אב נסע סבות:

קול מבשר ישמע בעולם. לבאל
עם גוע גבעות עולם: רחם קהיל

איש חיל. מאכלת – סcin, על שם שאוכלת את הבשר כמו דתימה, וחורי תאכל בשר,
שםכשותה בשר לאכילה, דיא זהה נקראת מאכלת עיש ישוראל אוכלים מתן שכחה, (רש''),
בראשית בכ. ח.

(ז) ק' סיפה פלטן קברasset למיין, כי פאלטן נכ' (ט, טו): "ויקלט מ'גראט טס האקס וגו' מל' פלאטן
למן האטול ווי' כבשת רחמי למשות רצונך יי' רען מלפין פ' טס קבשה קיטו כי' טס יטוק נולס
לי' פלאות ומפעט רעיס טס מלך לאס טומה פקודה ומממל' פלאס רמאט.

(ח) וואס מיט טס ט לדנד

**עדת מקשטים. טיעת שנים עשר
שכטמים:**

**שביתך תשכון בחובנו. תנהנו
לגבול אדמתנו: תפן אלינו
ברחמים. כיון נקראת מלא**

רחמים:

אל מלך יושב על כסא רחמים, מתנתג בחסידות מוחל עונת עמו,
מUBEIR ראשון רASON, מרביה מחלוקת לחטאים וסיליחה לפושעים,
עושה א Zukot עמי בלבשר ורוח, לא ברעham תנמל. אל הורית-לען
לומר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, בהודעת
לען מקדם, כמו שברות וינדר יהזה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהזה:

ויעבר יהזה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנו ארך أيام ורב-חסד ואמת נזר
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסילחת לעוננו:
ולחטאתנו ונחלתן:

**סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארץ טוב וסלה, ורב-חסד לב-קראים:**

ובירוחטיך יהזה ופסידיך, כי פועלם הטה: זברנו יהזה ברכzon עטך,
זברנו בישעך: זבר עדתך קנית קرم נאלת שבט
נחלתך, הריאין זה שכנת בו: זבר יהזה חבת יורשלם, אבותת
zion אל-תשבח לנצח: אתה חיקום תרחת ציון, בירעת לchnah פיר
בא מושך: זבר יהזה לבני אדרום את יומ וירושלים האקרים ערו
ערוי, עד תיסוד בה: זבר לאברם ליצחק ולישראל עבדיך אשר
נשבעתם להם בך ותרבך אליהם ארבה אתי-זרעם בבובכי השמים,
ובלא-ארץ זאת אשר אמרת את לירעם ונחל לועלם: זבר
לעבדיך לאברם ליצחק וליעקב, אל-תפן אל-יקשי העם הזה
ואל-דרשו ואל חטאיהם:

מקשטים במצוות, או מלחון קושת
דברי אמרת, שהם נטישת שנים עשר
שבטיו בני ישראל.

שכיתך תשכון בחוכתו כמ"ש
"ושכתי בתוכם", תנהנו - חביבינו
לגבול אדמתנו - לארכ' ישראל, תפן
- פנה אליו בرحמים, כיון נקראת
אל מלא רחמים.

סליחות ליום שני של עשיית רצט

וכרלן ברית אבות כאשר אמרת, וכברתי את בריתך יעקב, אף אתה ברייתי יצחק, ואף אתה ברייתך אברהם אוכף והארץ אוכף:

וכרלן ברית ראשונים באשר אמרת, וכברתי לך ברית ראשונים, אשר הוזתיהם מארץ מצרים לעזינו גנום להיות לךם לאלהים אני יהוה:

עשוה עמו קמה שהבטחתנו ואף גמיזאת בהיותם בארץ איביהם לא מאקתיים ולא נעלמים לכלם להפר בריתך אכם, כי אני יהוה אליכם: דשב שבוטנו ורתקנו קמה שפתוב, ושב יהוה אליך אתה שבותך ורתקה, ושב וקצת מבל העטים אשר הפיאך יהוה אליך שפה: קבוץ גדרינו קמה שפתוב, אם היה נידתך בקאה הרים, ממש יקצת יהוה אליך ומשם יקחך: מתח פשעינו בעב וכען בקה שפתוב, מתחי בעב פשעיך וכען מטהתיך, שובה אל כי נאלתיך: מתח פשעינו לטענה באשר אמרת, אנכי א נבי הוא מתח פשעיך למעני וחתאתיך לא אונפר: הלבן חטאינו באשׁן וכאפר בקה שפתוב, לבונא ועכחה יאמר יהוה, אם יהו חטאיכם באשׁן באשׁן ילבינו אמיידתו בתולע באפר יהו: ורק עליינו פום טהורם וטהרנו קמה שפתוב, ורתקתי עליים פום טהורם וטהרתם, אבל טמאותיכם ומבל גוליליכם אטהר אתכם: רחם עליינו ואל תשחיתנו קמה שפתוב, כי אל רחום יהוה אליך לא ירתק ולא ישחיתך, ולא ישכח את בריתך אשר נשבע לךם: מול אתי לבנו לארכבה את שפה קמה שפתוב, ומול יהוה אליך אתי לבב ואתי לבב ורעה, לארכבה את יהוה אליך בבל לבב ובבל נפשך למען חיה: המצא לנו בברקשתנו קמה שפתוב, ובקשותם משם את יהוה אליך ומצאת, כי תךשנו בבל לבב ובבל נפשך: תبيان אליך גרשך ושחתנו בית הפלחה קמה שפתוב, והבאותים אליך גרשך ושחתתים בבית הפלחה עולתיים ובחיקם לרצון על פונחי, כי ביתך בית הפלחה יקרה לבליך:

שמע קולנו יהוה אלינו חום ורחים עליינו וקבל ברוחמים וברצון אתי הפלתנו: השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בקרים: אמרינו האונה יהוה בינה הגיגנו: יהו לרצון אמריפינו והגינו לבנו לפניו יהוה צורנו ונאלנו: אל תשליבנו מלפניך ורוחם גרשך אל תהקה מטנו: אל תהשליבנו

סליחות ליום שני של עשיית

לעת זקנה בבלות בחתנו אל-העוזבנו: אל-העוזבנו יהוה אלהינו אלהינו מחרחך מטנו: עשה עטנו אותן לטובה ויראו שונאיינו ויבשו ביראה יהוה עוזרנו ונחטנו: בילדך יהוה הוזלן. אתה חננה אדני אלהינו:

אל-העוזבנו ואלהי אבותינו. תבוא לנויך תפלהנו. ואלהתתעלם מהחטנו. שאין את עז פנים וקשי עurf לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנטנו ולא חטאנו. אכל אנטנו ואבותינו חטאנו:

אשמננו. בוגרנו. גולן. דברנו דפי. העוני. והרשענו. זרגנו. חטנו. טפלנו שקר. יעננו רע. בוגרנו. לאנו. מדרנו. נאצנו. ספרנו. עוני. פשענו. ארכנו. קשינו עurf. רשענו. שחתנו. העבענו. תעיננו. חעהענו:

סרכנו מטהוותיך ומטהשפטיך הטובים ולא שזה לנו. ואתה צדיק על-כל הבא עליו ביראה עשית ואנתנו הרשענו:

אשמננו מכליהם. בשנו מבלדור. גלה מפנו משוש. היה לבנו בחטאינו. רחבל אוינו. ונפרע פארע. ובול בית מקערשנו חרב בעוני. טירחנו היהלה לשפה. יפי ארקטנו לזרם. נתנו לזרמים:

ועדין לא שבנו מטעוננו. והיאך געמי פני ונקשה ערפנו. לומר לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנטנו ולא חטאנו. אכל אנטנו ואבותינו חטאנו:

אשמננו. בוגרנו. גולן. דברנו דפי. העוני. והרשענו. זרגנו. חטנו. טפלנו שקר. יעננו רע. בוגרנו. לאנו. מדרנו. נאצנו. ספרנו. פשענו. ארכנו. קשינו עurf. רשענו. שחתנו. העבענו. תעיננו. חעהענו: סרכנו מטהוותיך ומטהשפטיך הטובים ולא שזה לנו. ואתה צדיק על-כל הבא עליו ביראה עשית ואנתנו הרשענו:

לעגיט עשקו עטלאט. קטפק וטמורט טפצע נטע עלים עליין. סבלנו על שבקטנו. עברים פשלו בנו. פLIK אין פידם. אורות רבנות סכבותנו. קראאנך יהוה אלהינו. רחמתך טפש בעוני. שבנו מאניך. תעיננו ואברנו. ועדין לא שבנו מטעוננו. והיאך געמי פני ונקשה ערפנו לומר לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנטנו ולא חטאנו. אכל אנטנו ואבותינו חטאנו:

אֲשֶׁר נִגְנָן. בְּגַדְנוּ. גַּלְעָן. דְּבָרָנוּ רְפֵי. הַצּוֹעַן. הַרְשָׁעָן. וְנָנוּ. חַטָּאָן. טְפָלָן
שָׁקָר. יְעָצָן רָע. בְּזָבָן. לְאָנָן. קְרָרָן. קְרָרָן. עֲוֹנָן.
פְּשָׁעָן. אַרְנָן. קְאַשְׁיָן עֲרָף. רְשָׁעָן. שְׁחָרָן. תְּעָבָן. תְּשָׁעָן.
סְרָן מְפָאָזָה וּמְפָאָזָה הַטוֹּבִים וְלֹא שָׂרוֹת לָן. וְאַתָּה אָזִיק עַל־כָּל
הַבָּא עַלְיוֹן בִּרְאָתָה עֲשִׂית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

הַרְשָׁעָן וּפְשָׁעָן לְגַן לֹא נְשָׁעָן וְמַן קְלָבָן לְעֹוב דָּךְ רְשָׁע וְחוֹשָׁךְ לְנָטָע.
כְּבָתוּב עַל יָד נַבְיָאָה, יְזֹבֵר רְשָׁע דָּרוֹבוּ וְאַיִשְׁ אָנוּ מְחַשְּׁבָתָיו, וְיַשְׁבֵּ אֱלֹהָיו
וַיַּרְקְמָה וְאַלְאַלְמָתָה כִּירְקָבָה לְקָלוֹתָה:

מְשִׁיחָ צָדָקָה אָמֵר לְפָנֵיךְ, שְׁגָנָאות מִרְיבָּן, מְנֻקְתָּרוֹת גָּנוּי: נָגַן יְהוָה אֱלֹהָינוּ
מְכָל פְּשָׁעָינוּ. וְטָהָרָנוּ מְכָלְטָמָאָהָינוּ. וּרְקָעָלִיט מִים טָהָרִים וּמְתָהָרִים.
בְּגַהְזָב עַל יָד נַבְיָאָךְ, וּוּרְקָעָה אַלְיָיכָם מִים טָהָרִים וּמְתָהָרִם, מְכָל טָמָאָהָיכָם:
וּמְכָל גָּלוֹלָיכָם אַטְהָר אַתָּכָם:

עַמְּךָ וַיְמַלְתָּחָד, רַעֲבִי טֻבָּךְ, אַמְּמָאִי תְּסֻךָּךְ, חַאֲכִי לְשָׁעָךְ, יְבִירָאִי וְנִידָּשָׁאִי לִיהְוָה
אַלְמָתָנוּ תְּרַחְמָמִים וְתְּפָלִיחָוֹת:

אֶל רְחוֹם שָׁמֶךָ. אֶל חַנּוֹן שָׁמֶךָ. בְּנָנוּ נִקְרָא שָׁמֶךָ. יְהוָה עֲשָׂה לְמַעַן שָׁמֶךָ.
עֲשָׂה לְמַעַן אַטְמָה. עֲשָׂה לְמַעַן בְּרִיתָה. עֲשָׂה לְמַעַן גָּדוֹלָה וּמְתָאָרְתָּה.
עֲשָׂה לְמַעַן דָּתָה. עֲשָׂה לְמַעַן הַזְּדָקָה. עֲשָׂה לְמַעַן וְעִירָה. עֲשָׂה לְמַעַן זְבָדָה.
עֲשָׂה לְמַעַן חַפְדָּה. עֲשָׂה לְמַעַן טֻבָּה. עֲשָׂה לְמַעַן חַזְקָה. עֲשָׂה לְמַעַן גָּדוֹלה.
קְבּוֹדָה. עֲשָׂה לְמַעַן לְפִזְקָה. עֲשָׂה לְמַעַן מְלֻכָּוֹתָה. עֲשָׂה לְמַעַן גָּדוֹלה. עֲשָׂה
לְמַעַן סְזָדָה. עֲשָׂה לְמַעַן שָׂזָה. עֲשָׂה לְמַעַן פָּאָרָה. עֲשָׂה לְמַעַן אַזְקָתָה.
עֲשָׂה לְמַעַן קְרָבָתָה. עֲשָׂה לְמַעַן רְחַפִּיקָה הַרְבִּים. עֲשָׂה לְמַעַן שְׁכִינָה.
עֲשָׂה לְמַעַן תְּהִלָּתָה. עֲשָׂה לְמַעַן אַוְבָּקָה שְׁוּבָנִי עַפְרָה. עֲשָׂה לְמַעַן אַבְרָהָם
אַזְקָקָבָה. עֲשָׂה לְמַעַן מְשָׁה וְאַהֲרֹן. עֲשָׂה לְמַעַן דָּוד וְשָׁלְמָה. עֲשָׂה לְמַעַן
יְרוֹאָלִים עַד קְרָבָתָה. עֲשָׂה לְמַעַן צַיְן טָבָן בְּבּוֹדָה. עֲשָׂה לְמַעַן שְׁקָטָות
הַיְכָלָה. עֲשָׂה לְמַעַן הַרְבָּסָות מְזֻבָּתָה. עֲשָׂה לְמַעַן הַרְוגָּנִים עַל שֵׁם קְרָבָתָה.
עֲשָׂה לְמַעַן טְבָחוֹתִים עַל יְהוָה. עֲשָׂה לְמַעַן בָּאָשׁ וּבְפִים עַל קְדוֹשָׁ
שָׁמֶךָ. עֲשָׂה לְמַעַן יְנִקְיָה שְׁדִים שְׁלִיא חַטָּאוֹ. עֲשָׂה לְמַעַן גּוֹלִי חַלְבָּ שְׁלִיא
פְּשָׁעָה. עֲשָׂה לְמַעַן תִּינְקוֹתָה שֶׁל בֵּית רַבֵּן. עֲשָׂה לְמַעַן אָם לֹא לְמַעַןנוּ.
עֲשָׂה לְמַעַן הוֹשִׁיעָנוּ:

עֲנָנוּ יְהוָה עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אֱלֹהִינוּ עֲנָנוּ. עֲנָנוּ אֲבִיטָעָנוּ. עֲנָנוּ בּוֹרָאנוּ עֲנָנוּ. עֲנָנוּ
זְאַלְמָנָעָנוּ. עֲנָנוּ דְּרוֹשָׁנָעָנוּ. עֲנָנוּ הַאֲלָל הַגְּאָמָן עֲנָנוּ. עֲנָנוּ וְתִיקָּנוּ
וְחַסִּיד עֲנָנוּ. עֲנָנוּ וְוַיָּשֶׁר עֲנָנוּ. עֲנָנוּ חַי וְקָיָם עֲנָנוּ. עֲנָנוּ טֻב וּמְטֻבָּה

עננו. עננו יוקע נאר עננו. עננו פובש קעקים עננו. עננו לובש אדרkont עננו. עננו פלאך מלבי הפלחים עננו. עננו טרא ונשגב עננו. עננו סולח וטוחל עננו. עננו עזנה בעת צרה עננו. עננו פוזה וטziel עננו. עננו צדיק ווישר עננו. עננו קרובי לקוראי. עננו רחום ותונע עננו. עננו שופע אל-אקונים עננו. עננו חומך הפליטים עננו. עננו אל-להי אבותינו עננו. עננו אל-להי אברם עננו. עננו פרח יצחק עננו. עננו אביר יעקב עננו. עננו שצנג אפרחות עננו. עננו עזרת השליטים עננו. עננו קשה לכאוס עננו. עננו רך לרזות עננו. עננו עזנה בעת רצון עננו. עננו אבי רחותים עננו. עננו דין אלמנות עננו:

מי שענה לאברם אבינו בדור המוריה הוא יעננו. מי שענה ליאתך בנו בשאנדר על גבי הטעמה הוא יעננו. מי שענה ליעקב בבביה אל הוא יעננו. מי שענה ליוכף בבביה האסורים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו על ימ סוף הוא יעננו. מי שענה למשה בחורב הוא יעננו. מי שענה לאברהם בפתחה הוא יעננו. מי שענה לפינחס בקומו מחרוך העדרה הוא יעננו. מי שענה להושע בוגרל הוא יעננו. מי שענה לשטאל במצפה הוא יעננו. מי שענה לזרד אל-מלמה בן בירשלים הוא יעננו. מי שענה לאלייז קבר הברטל הוא יעננו. מי שענה לאליישן בירחו הוא יעננו. מי שענה ליזנה בקדבה הוא יעננו. מי שענה לחזקיה פלאך דיזקה בחלזיו הוא יעננו. מי שענה לנטניה טישאל וצוריה בחוץ בקשן האש הוא יעננו. מי שענה לרגיאל בנב הארויות הוא יעננו. מי שענה לעזרא בגולה האש הוא יעננו. מי שענה לפטרבי ואסתור קשותן הבריה הוא יעננו. מי שענה לכל האדים והתקדים והתקדים הוא יעננו.

רמחנא דענין לעניינו עניא. רמחנא דענין לתרידי לבא עניא. רמחנא דענין לפביבי רוחא עניא. רמחנא עניא. רמחנא רוח. רמחנא פרוק. רמחנא רוחם עלן השחה בעגלא ובזמן קרביב:

ויאמר יהוד אל-ער ארליך פאר. נעלחא קידיזה עריגים ותפיו וגידאים אל-אפעלה: רחום ותונע חטאתך לפניך. יהונה אל באפק תובתני. ואל בפתחה תיפרני: חני יהונה כי אסכלל אני. רפאגי יהונה כי נביהלו עצמי: זגשוי נביהלה פאר, ואתת יהונה עדיפתך: שובה יהונה חלצה נפשי, הוישענו לטען חסך: כי אין בטעות וכרכך, בשאול מי יורה לך: מגעתי באנחתך

אשחה בבליליה מטהי. בדעתנו ערש אפסה: עששה מכם עיני. עתקה בבלצורי: סרו מטהי בלפצעי און, כי שטעה יהזה קול בכי: שטעה יהזה תחתני. יהזה הפלתי יכח: יבשו זיבחו מאר בלאזבי, ישבו יבשו רגע:

פהי ופסי פמיט וקחיה. מסיק פן שאול לחוי עלפא. ברא כד חמי אבוי לאקיה. אבוי דחין אסי לאבא. עבדא דפריד נפיק בקהל. פרא פאייב ותבר קוליה: ברך ברך און ותחfine קפה. לא רוי נפשין גנידין פרידין. עביך און וקרודין קפה. לא בכווא הא בשכיתא הא בטלקיותא. קמטו פאנד ברוחך דנטישין. אסי לאבן דתקוף עלאן. עד דלא גהוי גמרא בשהיא:

נת תחנה.

שער שמים. בליל אָש ומים. שלש מאות ותשעים במנין שמים. הפתחו להן יפתח פעמים. ותעל הפלתם לאל השמים:

באר יעקב
(א) שער שמים - מי שמים?
במניניא תנא אש ומים, מלמד שהביאן הקב"ה וטרפן זה וזה ועשה מהן רקייע (ונימה ב') וחוה שיסיד בלווי אש ומים, שלש מאות ותשעים רקיעים ישיחיך איז וכיה פס' במנין גמטריא שמים, הפתחו להן - להחנת ישראל שנאמר בהם בשר השדים: יתת פטעים - וכחדשו חזיל שם, ותעל הפלתם לא-ה השמים.

שער רקייע - שבוי חמה ולבנה כוכבים ומолов קבעין שנאמר: "ויתן אותם אליקם ברקיע השמים" והוא שיסיד בו פאוות התקיע - תקע ובקע, ופסנו וורדים לעולם ובמקומם ברקיע, חורדים בשקיעה, הפתחו (שער רקייע) להן - לתפלת ישראל אשר ים סוף ימו ה' הבקיע, ותעל הפלתם לפני מעביב רקייע: - המכסה שמים בעבים.

שער רקייע. בו מאורות התקיע. ומטען זורחים במקומם להשקייע. הפתחו להן ים למו הבקיע. ותעל הפלתם לפני מעביב רקייע:

פנוי חיים

(א) ספייט זה מוקד יכול מל דכלי חול נפוץ לדגון (ב') געלי צמים, וגער צממה נmis פל צמם פסנות צמים לדגון ריכ ניק. ריכ ניקס תלר צממה, ואלו אין: חולן, רקייע, אפסים, וטל מעון, מכון ומלתט" וטלן ומפלט נאלן, מ"עט ליקע" פסמען כל ריכ מאס נלען דרכ ניק. פין צו"ם פלטנ" מקלם, מל מ"ס ציפיד ספייט נאלן "עלט מלהם ומפעים כמין פטיס".

סליחות ליום שני של עשיית

שָׁעַרִי זְבוֹל. שָׁבּו מִזְבֵּחַ
סְבּוֹל. וְהַשְּׁרֵט מִקְטִיר עַלְיוֹן
בְּמִבְּהֵן בְּכֶרְבּוֹל. הַפְּתָחָנוּ
לְחַנּוּ נְדַקְּקִים בְּחַבּוֹל. וְתַעַל
תְּפִלָּתֶם פְּנֵי יִשְׁבּ לְמִבְּוֹל:

שער זכויות – שבו ירושלים של
מעלה, ובתי המקדש ומוזבח בניו
ומיכאל השם הגדול עוזר ומקריב
עליו קרבן, שנאמר: "בנה ביתי בית
זבול לך מציון לשבחך עלמים", זהה
שייסיד שבו מזבח סכ"ל – עוזר והשר
– מיכאל מקטיר עליון (ב) כמכהן
בכרבוב – ככהן גורל החבוש מצונת.
הפתחו לחנן של שוראל הגנחים
לחכוב – הנלחצים ונוחלים בגלוות,
ותעל הפלחים פניו ה' אשר לפכו ישב
לבדנו לדיין (ב)

שָׁעַרְיִ וַיָּלֹן. נְבָנָם וַיָּצָא
בְּגַלְלוֹן. וּמְתֻדָּשׁ בְּכָל-
יּוֹם מִפְתָּחֵי חַלּוֹן. הַפְתָּחוּ
לְחַנוּן מִצְבָּתָה בַּאלֹן. וְתַעַל
תִּפְלַתְמָ פְּנֵי דָרְ רֹום וַיָּלֹן:
ך מחדש בכ' יומם מפתח חלון –فتحي חلون שדרוכו
אלון – כני לישראלי (ג), ותעל תפלתם פני דר רום

שעריו וילון – אין ממש כולם אלא
נכנס שחרית – להזק תיקון, והאזר
נראה (ש"י) – ויזען ערבית – מתיקון,
וממחפש לתמה מין האור והרי
העולם החשוך. וזהו (ש"י) – ומחודש
בכל יום מעשה בראשית, שנאמר:
"הונטה כדור שמים ומחחם כאל
לשบท", – כדור – יריעה, אלמא יש
שמים שאן ממשנן אלא תמשיש
יריעה פרוסה (ש"י), וזה שיסיד:
בגלאון – בגלילה בגנים ויזען תיקון זו
עובר האור (ד). הפתחו לוחנן מצבתה
– מעל וילון.

שעריו שחקים. שבו ריחים
שוחקים. עומדות וטוחנות
מן לאדיים. הפתחו לחנוך

שעריו שחקיים – שבו רוחים עמודות
ופוחנות מן לצדקים שנאמר: "וירצו
שחקיים ממעל ודלתי שמים פתח
רימטר עליהם מן לאכול" (הילム ע"ה).
שוכחים – טוחנים. נסתהו לחננו

מגילת אסתר

גטו. גְּבוֹלָה – מלהן ברכבתהון – אלו הקטידין שבראשו, כמוין כובעים, (רשי, דניאל ג,

(ב) וכמו כן מנוסה (ק'') מיל מדרגות טלקין יס מי טומר שמקלינג נסומתין כל גדייס, ויס מי טומר רביס כל נא, מקיב.

(ב) וכך מרגוס יונם (מליטס נט, י): "...מייג על כוכבי דיניג למחלעת מינון, ומייג כי על כוכבי לאמפומן ועאנט נט..."

(ט') ולפ' פירע כטום (טט): "ונכמ שמרית נמלס, וממנה חורה יולג, וחולם מרכית מן הנמלס וממלך לולג".

(ג') **עפ"י צמי'ו (א, ב):** "וכלון טול נצלם מוגם בס ועם קדט מוגמה", כלון טול נצלם מצליך מה עליון, טול מוגמה, סמוייה פוגמה נצלם וחיט ופלמו כמי ייכון, כן זיע קדט מוגמה חטפ"ז גיגנו נצלם... עד יפלומו וgammo וסוט למלס וקן מרגס יונמן: כן גטום דיטסלאט... יומון נלהיבון (ד"ק) נצלם.

זרויים — מפוזרים במרחקים, ותעלת תפלהם פנוי שוכן שחקרים.

שערי פכון — שכיו יתכוון — מוכנים אוצרות שנג ואוצרות ברד ועלית טלילים רעים וכורחורה של סופה וסערה ומשרה של קיטורו⁽¹⁾, הפתחו יהונן, נעם ישראלי אשר יבו יכון — להשובה, ותעלת תפלהם פנוי דר גור רום פכון.

שערי, פשען שכיו כחות של מלacci השרת שאומרות שירה בלילה וחשות (— ושותקתו) ביום מפני כבודו של ישראל, שנאמרו: "יום צוה ה' חסדו ובليلה שירה עמי", ומגלי דאייר שמים? שנאמר: "השקייה מעמן קדרון מן המשדים". זהה שישיד בו משוררים ישעון — יספרו⁽²⁾, וביום המ החשים — שותקים ולג'ם סגולה ישטונו, הפתחו יהונן גמוריים ג'לען — ישראל השותקים כוסות של מרוודים ועלנה בגלות, ותעלת תפלהם פנוי דר רום פשען.

שערי ערבות — שכיו צדק משפט וגזקה, גני חיים וגנוו שלם וגנוו ברכה, ונשתחן של צדיקים ורוחות נשומות שעתדי להיכראות, וטל שעתדי הקב"ה להחיות בו מתים ו/or ושרפים וחיות הקודש ומלאכי השרת וכנס האכגד מלך אל-חי רום ונשא שוכן עליהם בערכות, שנאמר: "ஸולו לורכב בערכות רבות — לא מהנה כלם, אלא גנוו צדקה והפדר וזה שישיד בו בערכות רבות — לא מהנה כלם, אלא גנוו צדקה והפדר.

וכל פובות, הפתחו יהונן ג'בני שלשת אבות ותעלת תפלהם פנוי רוכב ערבות.

כא). חסמים — שותקים. לרוכב בערבות — ליתב (— לישב) על בוסתיה וקירה בערבות (תיז, תהילים סח, ה).

(1) ואגמלו סס מוקפה: ולטומקין סס — כל סס לפולניום (רכ"י) טולמבר: "יפטם פ" נל סס הוליו פטונג סס למסים" — למדת סס לו חולג לפולניום (רכ"י), והוא רקע קקליא: מכון.

(2) מלון "לעטם מקון" (מלילס קיט קו').

זרויים במרחקים. ותעלת תפלהם פנוי שוכן שחקרים: שערי מבון. שבו שלגים יהפון. ומרת קיטור וסער בו ישבון. הפתחו יהונן עם לבו יבון. ותעלת תפלהם פנוי דר רום מבון:

שערי מעון. בו משוררים ישעון. וביום הם חשים לסגל ישעון. הפתחו להונן למරרים ללוון. ותעלת תפלהם פנוי דר רום מעון:

שערי ערבות. שבו ברכות רבות. וגנוו צדקה וחסד ובל-טובות. הפתחו יהונן ג'וני שלשת אבות. ותעלת תפלהם פנוי רוכב ערבות:

וכל פובות, הפתחו יהונן ג'בני שלשת אבות ותעלת תפלהם פנוי רוכב ערבות.

מגבישי רוחניים הבנינו רוחניים, לפני בעל הרוחניים. משבמי הפללה המשמש הפלתנו, לפני שופע הפללה. משבמי צקה המשמש צקהנו, לפני שופע צקה. מבניש רוחה הבנינו רוחינו, לפני פלך מתרחזה קדשוות. השתקלו וnbrבו תחנה ובקשה, לפני פלך אלם רם ונשא. הובינו לפני מטהינו לאני, תורה ומעשיהם טובים שלשלובני ערך. זוכר אהבתם ויתעה ורעם, שלא תאבד שאירית יאקב. כי אין רושה נא闷ן היה לחתקה. ישראל גיאדר לבקש ולשגינה. פחד ענק אלמי ישענו. ופדרנו מבל גנות קשות, והושעה ברוחניות:

תביבים בשים ארצה ועבך:

קרון דבשטייא לך טחתנו, כבר שביא רמתהן לשבייה. בולחן בני שבאי, בכקפא טחרקון. ועקד ישראל ברוחמי ובמתהנו. ה' לו שאלתין ובקעתון, דלא נתר ריקם מן גראך:

קרון דבשטייא לך טחתנו, בעקרה רמתהן לפניה. עשקי און ובחסוקא ערין. קרינו נפשין מעתקון דגיטין. תליא לית בן לרצינך. קרן עבד בריל קאפקה: דגנומט עם אהבתהנא:

שומר ישראלי, שמור שאירית ישראלי, ולא יאבד ישראלי, האומרים שמע ישראלי.

שומר גוי אחד, שמור שאירית עם אחד, ולא יאבד גוי אחד, הקמידים שמק יהוזה אלהנו יהוזה אחד.

שומר גוי קדוש, שמור שאירית עם קדוש, ולא יאבד גוי קדוש, המשלשים בשלש קדושים לקדושים:

מטראה ברוחמים ומחפאים בתהננים. התהראת ומחפאים לדור עני כי אין עוז: אבינו מלפני חננו ועננו, כי אין לנו מעשימים. עשה עמו ארצה והסדר והשיגנו:

ואנחנו לא נדע מהיזנעה כי עלה עינינו: זכריךטיך יהוזה ומסדריך, כי מעולם הפה. יהי חקך יהוזה עלייך, באשר יחלך לך: אלתונבר לנו עונת ראשנים פדר יקדמוני רוחמי, כי דלונ מאוד: עזירנו בשם יהוזה עשה שפומים ואירועים חננו יהוזה חנען, ביריב שכען בו: ברנע רחם תונפר: (ברנע עצקה תונפר). ברנע תכימות תונפר: יהוזה הוושיעת הפלך יעננו ביום קראינו: בירוזא רדע יארנו, זכור כרעף ארכנו: עזירנו אלמי ישענו עליך בבודשך, והזילנו וכפר על חטאינו למן שפם: וחנוך ויתקרש שמה רבא: בעלה דרי ברא ברשותה ונטליך מלכומה.

סליחות ליום שני של עשיית

שו

(ונאטע פורקנה ויקרב (ניא קין) משליתה) בתריבון ובזומיבון ובתי רבל בית
ישראל בגאל ובזון קרייב. ואקרו אטן:
ויהא שם רבא ברוך לעלם ולעלי צלמי:
ותברך ותשבח ותפאר ותירום ותנשא ותתדר ותעלה ותמלל שפה
דקדושא. בריך הוא לעיל ולעלא טבל ברקה ושרתא משבחה ונחתתא
ונאמין בערךא. ואקרו אטן:
כל: כל ברכותם וברצון את פלתו
תקבכל אלותהון ובעוותהון רבל ישראל גדם אבותהון די בשכינא ואקרו אטן:
ויהא שלטא רבא מן שמייא ותים טובים עלייט ועל כל ירושאל ואקרו אטן:
קהל: אויר פעם זיה עשה שמים וארון:
עשה השלום בטרכיו הוא יעשה שלום עליינן ועל כל ישראל ואקרו אטן:

סְלִיחוֹת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי שֶׁל עַשְׂيָּה

אֲשֶׁר יֵשֶׁבֶן בַּיְתָךְ, עַזְדָּוָתְךָ סָלָה: אֲשֶׁר הַעַם שְׁבָכָה
 לְךָ, אֲשֶׁר הַעַם שִׁיחָה אֱלֹהִים: תְּהִלָּה לְדוֹד,
 אֲרוֹמָטָךְ אֱלֹהִי הַפְּלָךְ, וְאַבְרָהָם שְׁמָךְ לְעוֹלָם וְעַד:
 בְּכָל־יְמֵי אָבְרָהָם, וְאַהֲלָה שְׁמָךְ לְעוֹלָם וְעַד: גְּדוֹלָה יְהֻנָּה
 וּמְהֻלָּל מָאָד, וּלְגַדְלָתוֹ אֵין חִקָּר: הָזֶר לְדוֹר יִשְׁבַּח מַעֲשֵׂיךְ,
 וְגַבּוֹר תִּיכְּבָּשׁ יְגִידָה: בְּדָר בְּבָזָד הַזָּר, וְדָבָר נְפָלָאָתִיךְ
 אֲשֶׁר־יְהֻנָּה: וְעַזְוֹנוּ נְרוֹאָתִיךְ יִאמְרוּ, וְגַדְלָתְךָ אַסְפָּרָנָה: וּבָר
 רְבִיטָוקְ יִבְיעַ, וְצִדְקָתְךָ יִרְגְּנָנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְהֻנָּה, אַרְךָ
 אֲפִים וְגַדְלָתְךָ: טֹובִיְּהָ לְבָל, וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:
 יְהֻזָּה יְהֻנָּה בְּלַ מַעֲשֵׂיךְ, וְחַסִּידָךְ יִבְרָכֶנָּה: בְּבָזָד מְלָכָותְךָ
 יִאָמְרוּ, וְגַבּוֹרָתְךָ יִדְבְּרוּ: לְהַזְדִּיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוֹרָתְךָ,
 וּבְבָזָד תְּדָר מְלָכָותְךָ: מְלָבָזָתְךָ מְלָכָות בְּלַעַלְמִים,
 וּמְמַשְׁלָתְךָ בְּכָל־דוֹר וְדוֹר: סָמָךְ יְהֻנָּה לְכָל־הַנְּפָלִים,
 וּזְוּקָף לְכָל־הַבְּפּוּפִים: עַזְיָה בְּלַ אַלְיָד יִשְׁבְּרוּ, וְאַתָּה נָתָן
 לְהָם אַתְּ־אַבָּלָם בְּעַתָּה: פּוֹתֵח אַתְּ־יְהֻדָּה, וּמְשַׁבְּיעַ לְכָל־תַּחַת
 רְצָצָן: צְדִיק יְהֻנָּה בְּכָל־דְּרָכָיו, וְחַסִּיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב
 יְהֻנָּה לְכָל־קְרוֹאָיו, לְבָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֶתֶּת: רְצָוֹן־יְרָאָיו
 וַיְשַׁהַה, וְאַתְּ־שׁוֹעַתָּם יוֹשְׁטָע וְיוֹשִׁיעָם: שׁוֹפֵר יְהֻנָּה אַתְּ־בָּל־
 אַחֲבָיו, וְאַתְּ בְּלַהֲרְשָׁעִים יוֹשְׁמִיד: תְּהִלָּת יְהֻנָּה יִדְבְּרֵי
 וַיְבָרֵךְ בְּלַבְשָׂר שֵׁם קָרְשָׁוּ לְעוֹלָם וְעַד: וְאַנְחָנוּ נְבָרָךְ יְהֻנָּה
 מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם תְּלִילָה:

ועתה יָגַד נָא בָּה אַרְץ פָּאַשְׁר דְּבָרָת לְאָמָר: וּבָר רַחֲמֵיךְ יְהֻנָּה וְתַפְדִּיךְ בַּיְמָיוֹת הַפהָה:
 וְתַגְלִיל וַיַּתְכַּדֵּשׁ שְׁפָתָה רְבָא: בְּעַלְמָא דֵי בָּרָא כְּרֻעָותָה וּמְלָקָד מְלָכָותָה.
 וַיַּצְמַח פּוֹרָקָה וַיַּכְבֵּב (נֵא קָרְבָּן) פְּשִׁיחָה פְּתִיחָה וּבְזִימָנָה וּבְחִי דָּבָל
 בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְעַמְּנָן קָרְבָּן, וְאַפְרָיו אָמָן:

וְהִא שְׁמָה רַבָּא מַבְרָךְ לְעַלֵּם וּלְעַלְמִי עַלְמִיאָ:

וַיַּגְרֹךְ וַיַּתְּבַּחַת וַיַּחֲפֹאֵר וַיַּתְּרַסֵּם וַיַּתְּגַשֵּׂא וַיַּתְּקַדֵּר וַיַּתְּעַלֵּה וַיַּתְּהַלֵּל שְׁמָתָה דָּקָרָא. בָּרָךְ הוּא לְעַלָּא וּלְעַלָּא מַכְלִיבָּרְכָתָא וְשִׁירָתָא פְּשַׁבְתָּתָא וּמַהְמָתָה דָּאַפְּרִין גַּלְפָא. וְאַטְרוֹ אַפְּנָן:

לֹךְ אֶדְנִי הַזְּדָקָה וְלֹנְנִי בְּשַׁת הַפְּנִים: מַהְזִנְחָאוֹן וּמַהְזִנְאָמָר מַהְזִנְדָּבָר וּמַהְזִנְטָדָק: נַחֲפְשָׂה דְּרַכְבֵּנוּ וַחֲקָרָה וַגְּשָׁבוּה אַלְיךָ, בַּי יִמְינְךָ פְּשָׁוֹטָה לְקַבֵּל שְׁבִים: לְאַרְבָּחָסָד וְלֹא-בְּמַעֲשָׂים כְּאֵנוֹ לְפִנֵּיךְ, בְּרַלִּים וּבְרַשִּׁים דְּפָקָנוּ דְּלַתִּיךְ: דְּלַתִּיךְ דְּפָקָנוּ רְחוֹם וְחָנוֹן, נָא אַלְתְּשִׁיבָנוּ רִיקָם מְלַפְנֵיךְ: מְלַפְנֵיךְ מַלְבָּנוּ רִיקָם אַלְתְּשִׁיבָנוּ, בַּי אַתָּה שְׁמַע תְּפִלָּה:

שְׁמַע תְּפִלָּה, עֲדֵיךְ בְּלִבְשָׂר יְבָאוּ: וּבָאוּ בְּלִבְשָׂר לְהַשְׁתָּחוּ לְפִנֵּיךְ יְהֹוָה: יְבָאוּ וַיַּשְׁתַּחַווּ לְפִנֵּיךְ אָרֶן, וַיַּכְבְּדוּ לְשְׁטָמָךְ: בָּאוּ נַשְׁתָּחוּ וּגְבֻרָה, נַגְרָבָה לְפִנֵּיךְ יְהֹוָה עַשְׁנוֹ: גְּבוּאָה לְמַשְׁבָּנוֹתָיו, נַשְׁתָּחוּ לְהַדְמָם רְגָלָיו: בָּאוּ שְׁעָרֵץ בַּתּוֹרָה חָצְרוֹתָיו בְּתְהִלָּה, הָרוּ לוּ בְּרָכוּ שְׁמוֹ: וְאַנְחָנוּ בָּרָב חָסְדָךְ נְבָאוּ בִּיתְךָ, נַשְׁתָּחוּ אַלְתִּיכְלָקְרָשׁ בִּירָאָתָךְ: הָנָה בְּרָכוּ אַתְּיְהֹוָה בְּלִיעָבָדִי יְהֹוָה, הָעִמְרִים בְּבֵית יְהֹוָה בְּלִילּוֹת: שָׁאוּ יְדֵיכֶם קָרְשׁ, זְבָרָכוּ אַתְּיְהֹוָה: רַוְמָטוּ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וַיַּשְׁתַּחַווּ לְהַדְמָם רְגָלוֹי קְדוֹשָׁה הוּא: רַוְמָטוּ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וַיַּשְׁתַּחַווּ לְהַר קָרְשׁוֹ, בִּירְקָדָשׁ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ: הַשְׁתַּחַווּ לְיהֹוָה בְּהַדְרַתְיכָרֶשׁ, חִילּוּ טְפָנָיו בְּלִידָהָרֵין: נַשְׁתָּחוּ אַלְתִּיכְלָקְרָשׁ וְנַזְרָחָתָךְ וְנַזְרָחָתָךְ, בַּי הַגְּרָלָת עַל-בְּלִשְׁמָךְ אָמְרָתָךְ: יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ צְבָאות מִיכְמָזָקָתָךְ תְּפִין יְהֹוָה, זְאַמְנוֹתָךְ סְבִיבוֹתָךְ: בַּי מִבְּשַׁחַק יְעַרְךְ לִיְהֹוָה, וְדַמָּה לְיהֹוָה בְּבָנֵי אָלִים: בִּירְגָּדוֹל אַתָּה וְעַשָּׂה נְפָלָות, אַתָּה אֱלֹהִים לְבָדָךְ: בִּירְגָּדוֹל מַעַל-שְׁמִים חָסְדָךְ, וְעַד שְׁתָקִים אַמְתָךְ: גַּדוֹל יְהֹוָה וּמַהְלָל מַאֲדָר, וְלַגְּדוֹלוֹ אֵין חִקָּרָךְ: בַּי גַּדוֹל יְהֹוָה וּמַהְלָל מַאֲדָר, נֹרָא הוּא עַל-בְּלִי אֱלֹהִים: בַּי אֶל-

גדול יהזה, ומך גדוול על-בל-אללים: אשר מיאל בשמי
ובארץ אשר-יעשה בטעון ובגבורתיך: מי לא יראך מלך
הנויים כי לך יאה, כי בבל-חכמי הנויים ובבל-מלךיהם
מאין קמוך: מאין בטוח יהזה, גדוול אתה וגדוול שטח
בגבורך: לך ורוע עס-גבורה, תען זך חרום ימיגך: לך
יום אפיקך לילה, אתה הבינוות מאור ושות: אשר בידך
מחקרי ארץ, וחותפות הרים לו: מי ימלל גבורות יהזה,
ישמע בלהלה: לך יהזה הנדרה והגבורה והתפארת
והנצח והזוד בירבל בשמיים ובארץ, לך יהזה הפטלה
והטהנתשא לכל בראש: לך שמיים אפיקך ארץ, תבל ומלאת
אתה יסרכם: אתה האבת בל-גבולות ארץ, קיז וחוף
אתה יצרכם: אתה רצצת הראש לנונן, התגענו מאכל לעם
לצים: אתה בקעת מעין ונחל, אתה חובשת נהרות איתן:
אתה פורחת בעזך ים, שברת ראיי התגנים על-המים:
אתה מושל בוגנות הים, בשוא גלי אתה תשבחם: גדוול
יהזה ומלהל מאד, בעיר אל-הוּנוּן הר-יקרעוֹן: יהזה צבאות
אל-הוּי ישראָל ישב הפקידים אתה הוּא האָלהִים לבדך: אל
נעוץ בסוד-קדושים רבה, ונורא על-בל-סביבוֹן: ויזדו שמיים
פלאך יהזה, אף אמתנה בקהל קדושים: לנו גבעה ליהזה,
גערעה לצור ישענו: נקדמה פניו בחוזה, בומירות גרען לו:
צדק ומשפט מבון בסאך, חסדר ואמת יקדמו פגיך: אשר
יחזיו נמותיק סור, בבית אללים נהלה ברגש: אשר לו הים
והזא עשוּוֹ, ויבשתח יזרוי יצרו: אשר בידך נפש בל-חי, ורומ
בל-בשר-איש: הנשמה לך והנפש פעלך, חוסה על-עטליך:
הנשמה לך והנפש שלך, יהזה עשה לטען שפה: אהאנ
על-שפה, יהזה עשה לטען שפה: בעבור כבוד שטח, כי
אל חנון ורchrom שפה: למגע-שפה יהזה וסלחת לצעוני כי
רביחוא:

סקלח-לט אַבִינָעַ, כי ברב אולתרן אשניע. מחל לנו מלכנו, כי רבו עונני:

ס פתיחה. חתום בו שם מחברו (רבינו) שמנואל כרבי אברהם חזק

באר יצבב

שָׁחַרְנָךְ – דְּרַשְׁנוּךְ וּבְקִשְׁנוּךְ ה' שָׁחָנָךְ
יֹצֵר הָרִים וּבָרוּא רֹה, וּמְנוּדָּאָדָם
פֶּה שִׁיחַו וּמָה זְדֻבָּרִים שְׁעוֹרָה (א),
וּחֲלִינָךְ – לְשָׁן וּחַיל, וּדְרַשְׁנוּךְ
בּוֹשִׁים = וּחֹפְרִים, שָׁהָרִי אֶת חַטָּאתָינוּ
הַיּוֹם אָנוּ פְּסָפְרִים.

לודקנו = ווֹצַדְנו – התקבצנו זוקנין
ונגרים, בבית תפלה שהוא מקדש
מוזערים – מקדש מעט, רטויי
– חלושי דיזים, ומושדי איברים
– שמותי אברים, בהולם = ופושרים
– מכל הצדים.

יגורנו – פחרנו ודאגנו מפני שני גזירים – חלשים המתגרים במלחמה (ק' פרשׁ מ"ז ט) והם אף רחמה (ב), בפחדנו – בבדקו אחר בוגרינו (ב). בפחדנו – רתת מושיעינו מצינו והنم מכוורות, רעד אהותנו חכמים = וצידם אלשון תרלי לירבה.

הווחחו פניטו – נכלמו והלכנו
קדורים – עצבים, מות התמונתנו
– נפלנו ונמשיכו פרורים – וגהופרנו
על פni כל הארץ כפירורים והמצאים
מעט כאן ומעט שם. חולחלו – רעדו
מתנינים, וביזהה מצירים – מצטערים.

מגילה אמרת

ס. שחונוך – אשחרת תי': אקום בעפרא קרמר, (תהילים סג, ב). להזכיר – התקהלהן, פועלן מן להקת נביאים – קברנת (בניאם), והוא הפוך קהלה ונומו בש-כשב, (מצודות), שיא יט, ב) ותי': סיעת, חולחל – עזרו, מלשון חיל וועדה.

סִגְנָזִי חַיִים

(א) מזקק ע"פ (עמום 6, ג) "כ' הנה יוצר הרים וטורם רום ומגין על מולדת מה קָרְבָּא" וודרך
 (בג'ה ב): מה דמותין ממר ונ' הפליטים מיליכם צדון פ"ק (ונעטנו מוגדים לו מולדת נצעם
 מלהקה

זהלנו – פחדנו ונירא מטעונתו היותרם: זחלנו ונירא מטעונתו היותרם, קחנו דברים – בתפלה ובתחנונים כמ"ש (חש' יי' ס' קחו עמנם דברים" והם יעדו בשלו'ם – תמורה קרבן פרים – וכרכסימים שם: "ונשלמה פרים – שפטינו". אך אלו תפולים וגטו'ים, ולרשותך בך אנו מוקים ומצפים. מסכרים – מסכרים.

ברעל רתקיך הרבים אן בטוחים. ועלazzיקותיך אן גשענים. ולכלחותיך אן מקרים. ולישעך אן קצאים: אתה הדיא מלך אודב אקרות מקרים. מעביר עונות עמו, ומසיר חטאך גראין. פורת ברית לראשון, ומקין שבואה לאחרונים: אתה הדיא שירך בענן בזקך עלדרסיך והראית דרכיך טובך למשה עביך ואחרות חסידך גלית לו והודעתו כי אתה אל רחום ותען ארך אפים ורבץך וטרקה לנטיב וטבה את הולך כל'טוב וקראתי בכם יהוה לפניה. וכןתי את אשר אהן ורחתתי את אשר ארתם:

אל ארך אפים אתה. ובעל רתקים נקברת. ורדך תשיבת הורית. נirlת רתקיך וחסדיך, תזופר היום ובכליום לעזר ידיך. פֶּן אלינו בתקמים, כי אתה הדיא בעל רתקים. בתהנו' ובתפלה פניה נקברם, בהודעתך לעזנו מקרים. מחרון אפה שב, במו בתורהך פטוח. ובצל באנפיך נחסה ונתלוון, קיומ וירד יהוה בענן. תעבור עלפשע ותמחה אשם, כיום ויתיצב עמו שם. תאוני שועטנו ותקשב בנו מאמר, כיום ויקרא בשם יהוה. ושם נאמר:

ויעבר יהוה על פניו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותען ארך אפים ורבץך ואמת נזר
חסיד לאלפיים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: וסלחה לעוננו
ולחטאנו ונחלתו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלפני כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלח, ורבץך לבל קריאך:

ברתם אב על בנים בן תרתם יהוה עליינו: ליהוה תישועה על עטך ברכתך פלה:
יהוה צבאות עטנו משגב לנו אלמי ישקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדים בו'ת
כה: יהוה הוושעה. הפלך יענו ביום קראנו:

סליחות ליום שלישי של עשיית

שיג

כלחידנא לערן העם היה בנויל תפתקה. ובכ"א שראה נושא להם היה מפזרים
ועדרתנעה ושם נאמר:
ויאמר יהוה שלחתני ברברך:

הטיה אלתי אונך ושפטע פקח עזיך וראה שסתמייך והעיר אשר-גקרוא שמה
עליה. כי לא על-צדקהית אנטע פפליים תקניעו לפניך כי על-רתקייך
הרבים: אדרצי שפוצה אדרצי קלחה ארץ הקשיה ועזה אלתאחר. לטענך אלתי
כי שפק נקראי על-עירך ועל-עטה:

סא סליחה. ע"פ א"ב ובסתפו חתום מחברו (רבנו) שלמה (הכברי) הקטן יగול בתשוכה

באר יעקב

אך רוק בך ה, שהנך פקוה - תקוותן
של ישראל, אחריו וקדם - מחללה
ביציאת מצרים, ולבסוף בנוארה
השלמה, עם ישראל נושטך אך רוק
בך, ומדוע גושך - מתעכבר יומך זה
שבו לשוחתך קורייתך, זה כפה עדני
- זמן כה רב (א).

אליהינו ואל-הי אבומתינו

אך בך מקווה ישראאל יהזה.
אחור וקדם עם נושא
בייהזה. ומזרע בושש يوم זה
בטה עדרני. ליושעתך נזיתני
יהזה:

נרתוי בין האומות ואחר - והוארך
משך ימי מנני - כעוגנה ועוכבה
בגלות, בניין צלמות שכחותי אצל נוי
נכלי = ועם גנאי, ומדוע דל' - יירוד
ככה, כבוד ישראל? ולמרות זאת ד'
דיי - מצווה עלי להתחזק ולהזור
ולחפהל, כמו שאמרו (בכמה לד') אם
ראה אדם שהתחפל ולא נגענה, ייחזר
ויתפלל שנאומי: קוה א"ה חזק =
ויאמץ, בך וקורה אל ה' (הלוים י"ד).

הלא אתה, ה, פקדם ההן חרב
גאותינו (ב) ואביהוינו בגלות, ובארה
- וכדרך משפט אהה מסירנו, עפ"כ
אלך קיינו ולך תאותנו לשマー וליכך
תחות נפשנו. ומדוע ואין איש חשוב

גררתי ואחר משך ימי עגני.
גיא גוי נבל ועם גנאי. זמזרע
הלו בכה בבוד ולידני. קונה
אל יהזה חזק ויאמץ לברך
וקונה אל יהזה:

הלא אתה מקדם תרב
גאותינו. הקוינוך אף ארכ
משפטיך תאוחנו. ומזרע אין

פגיני חיים

(א) יווים מה זכרנו במלחיל (ו, כה) על פקון קמוס: "עד פין ומדין ופיג פין" ומה טען נטול
וה כמה עדין, לככלו יומר מלמדים טלמודו גנטלה.
(ב) פפ"ס (דרכיס נג, כט): "עמ נטע נס... ומלר מלך גומזק" וזה פקר ישע מלך גומזק, שמלומס
על הלוויום גמלומטן מליטס, (ספוריין).

איש מכבָּר על חובה תינו.
ומדא בונינו אומרים יבשו

עצמאותינו אברה תקענתנו:
וברנו חשבונות מקדם ומחרם
קצרה. זה פעים קצרה ועוד
怯צרה. ומהוז נחשבנו [ニア
קציר ועוד עצרה. ומהוז
חשבנו] בבהמה וגטמינו
משחת השורה. מקונה ישראלי
זהזה מושיעו בעת צרה:

טווענים ופורךם בנים הכתב
סבלם. טרוידי חבלם וחרב
בית זבולם. ומהוז יסתיר
האב שבילם הדמור בגללם.
ויש תקעה לאחריתך נאום
זהזה ושבוי בנים לגובלם:

במעט גיטין רגלי ושפכו
אשורים. כי קנאתי בהוללים
מערקי מישרים. ומהוז
לאיתקצר ותשר רמת

צדיק מכפר על חובהינו, ועתה
מדוכנו - מעורנו אנו אומרים:
יכשו עצמותינו = ואבדה תקוותנו.

יכרנו החבונות הגלויות קודם ל吉利ות
זאת, ומדתמת קטרה - גלות מצרים
שהתקצרה מה' שנה לרי' שנים, גלות
בכל שבעים שנה, וגולות פרוס דיז'ן
שנה, גלות יין בפני הכהת קיז'ן
כמנין קזיר - כלומר 800 שנה
ושוד עצרה - ונוסף ע"ז עוד עכוב,
ועדרן לא נגאלים, עפ"י ערכיהם. ומדוע
חושובו כבהתה, ונطمינו - והסתנו
משמעות השורה הכתובה ולא נתקיים
בבו הכתוב (טהי. י. ח): "מקונה ישראלי"
ה' טושיש בעת צרה.

טווענים ופורךם - שהרי בין אם
טוועניםulo של הקביה, ובין
פורךם עולן, מהה קרייט ניס'
והכתב סבלם וקאים בנים אף
כשמשחtiny (ג). ועכשו הם טרוידי
חבלם - מגוריים מנהלים, וחרב
בית זבולם - בית מקדשם, ומדוע
יתהיר האב שכשימים את שביל
גאותם האפור, בדברי ירמיהו,
בגללם - בעברום: "יש תקעה
לאחריתך נאום זה ושבוי בנים לגובלם"
(ירמיהו לא, ס.).

כמעט גיטו - נתו רגלי מדור
הישר, ושותכו אשווים - ונודען
רגלי מדורן האמת, כי קנאתי
בהוללים - ברשעים מערבי מישרים
- מערכבים דרכם, ואינם הולכים
בדרך היישר, ומדוע לא תקז'

סא. עטרה - לשון עצירה. גטמינו - לשון הטמנה והסתנה.

הקשרים – קשר למרד בקבה, ירושאל, שם קו ה' – ומלחים לו, חילטו כח יעוז אבר – כנף גנשרים מהר לעוף לארצם.

פֶּלְאָ רַוְדָתִי – גדרתי עיי אובי ברדייפה מלאה, ואילו שנת גוויל חסנה – ומתחכמת מלכוא (ה). פטורם הם גַּפְכִּים וְסֻמְרוֹת (שעורותם) וכוכחים (אייה ג, ה): – "יתן למכהו לחי ישבע בחורפה" אבל ביחס לגאולה נקט המכוב לשון ספק: "אוֹלֵי (ה) יְשִׁתְקֹה", ומדוע נפחו אכרי – התכוופתו גבורי, ומדוע נפחו מתי – אנשי שיר אלי – הלויים, המשוררים לה, ואני קוה קויות אל ה' – בתפלתי ומצפה לו שיתה אוננו אליו – ויבנה בהם ק' וישבו כהנים לעבודתם ולויים לשירות ולזרום.

פוניד – ישראל, שנאמר עליהם "סגנה בששנים" (שהש ג, ג) וסרגינך – ישראל, המשולמים לשרגי (ענפי) הגפן בקבוקם בוקקים – הרוסם מחירכים והבאשו – את גפן ישראל, סיורים – אומות העולם המשולמים לקוץיהם, והם פוריך – הסרים מדרך, גבשו – גבשו והצילהו ולא עבשו – ולא עפשו והרוקיבו, ומדוע הם אף שתקו = גבשו עשו חיל ולא יבשו, והרי היה צrisk להיות להפן, במדבר עיי נבייך (ישה י, י): "טקה ישראל אל ה, ול שוכך – יבשו".

פונייש שקר – הירושעים יתאמרו יתפאו ויאמרו: את אשר אוית ורצינו לראות בישראל בהשלמתם, ראיינו, פשטו – אמרו פשוט הוא ואמת אמתותינו שהרי אוית מועד אשר שמננו = התוינו – סמננו לנו ביום ירושלים,

מתי שיר איה – הם הלויים המשוררים, (עההיב). ידמו – יכרתו, (מצחות), שמואל אל, ב, קרץ – עzin החורק וכרכיתה, (מצחות), רמיה מו, ס).

(ד) מנג' רודפני ומקלה צם גמלול – מוקד על הסטוק גמלכה (ה, 1) "וילכו צלע כל נספ' יהוד'" מפרק רצ"ז: כל צוות אומלט מסך (ע"ז) זה מלג, סנדיפו דריש טלה. על כן יקד פיטיט פלא רודפני והסירה שגת גואלי. (ספקוק משמעה ס, 2) "צג' יגאל' זטל", מסך מכוב עכ"ל כת"ז.

(ה) ומדליעו: ריכ' מהי כי ממי לאמי קREL כל קיטולין פלאן. יקל ונתנו נמקה לש מס' פלאן (פוג'ה ד, 2).

הקשרים. וקוי יהזה יחליפו באת יעלוז אבר בגנשרים:

מלא רדפתה וחסנה – שנת גאולי. מסורים למכבים ומרטים ולהקווה אולי. ומהוזע נסחפו אבורי ומתי שיר אלי. קוה קויות אל יהזה וית אל:

סוניך שריגיך בזקקים בזקקים והבאישו. סירים סוריך גברשו ולא עבשו. ומהוזע עתקו גברזו במדבר לא יבושו. טקה ישראאל יהזה כל עזוביך יבושו:

פועלוי שקר יתאמרו אונינו ראיינו. פשטו אמת אותותינו שמננו התחינו. ומהוזע צלהה

דרבם ומחסך דמיינו נרוינו.
יהזה חוננו לך קיינו:
קיימת סבת שלש עשרה
פרץ. קאה רחך מקורה [נא]
ולמקרה עלה הפוך. ומהוזע
רשעים יחו ולא ידמו קרץ.
וקני יהזה הטה יירשו ארץ:

שומי נחלת חבל מחלקה
לגרשנו. שובי שובי השולמית
בפיהם להפרישנו. ומהוזע
תתנשאו זהה זהה תנאנו
נפרישנו. טוב יהזה לךו
לגפש תדרשנו:

שדי תשובות מהוזינו פינו
נמלא. ליהזה אללהינו חטאנו
ותקראנה אוחנו באלה.
משפטיך אמרת ואחה מרים

אכן נלכדה העיר⁽¹⁾. ופדוע צלהה
 דרכם של הרשעים ואנו שדיםינו
 - קיינו לך חסוך, נרוינו - נצערנו,
 והגנו - חניתה חם כי לך קיינו.
 קימת - הקמת פוכת דוד הנופלת
 שהוא ביהם⁽²⁾, והוא הבטחה שהבטחת
 מלכים לפניהם וה' בראשם⁽³⁾ (כ מכבה ב'),
 גם כן זה רחך, ומוצע רשעים יחו,
 ווא דמו קרץ - שם יהיו לאברון,
 וקי יה - הימה ירשו ארץ.
 שומי - אומות העולם שם שומי
 חבל נחלהך - שדו את עמך
 ישראל ומחתקך - מאורן ישראל
 גרשונו, מענה אחד תמיד בפיים
 בפנותם אלינו, בכדי להפרישנו ממן
 ומחרורנו: "שובי שובי" - מאורי
 אלהיך "השולמית" - השלמה
 באמונתך, ואנו משיבים להם: "ומוצע
 תתנשאו על קחל ה'" וזה לזה תנאנו
 תנביא אsieה ב' כ): "פוב ה' לךויר"
 - המცפים לו "ליפש תדרשנו".
 שדי, תשובות, לקושיות מודיענו
 - "מדוע" הללו הגורמים לעיל, בפיינו
 נמלא - נשיב בעצמו ונאמר: לה'
 אלקיינו חטאנו, ולכן ותקראנה אותן
 באלה. משפטיך אמת, אתה, פרום

(1) מועד על הפסוק המהלי (פ"ד, ז) "טהנו לולין נקלג מועלין" (— פ"מ"ק) כמו טומוס טומום, ודרת מפלוכת געל פיליס נמלודום (וין נרטצי), תלמו שארום גלטס פוא גומ למם, כי עד געל גטלינר געל ייוליט ממ"ס ייחוקל (כל' כ) "ק' ליק — נ' נמייאס, געל גמלס, געל גמלס, וילא נכם" וכעל לו סלום גלכט, וולר אנטקה שמיל סיט ממעום געל גומס, וגמלס (גיטין ט): גליך געל ניטאט, גנדיל הפליכם וננטקה נס וסיא דס מננק וכקטר לרוג לאן געל געל כני כלפי מעליה. בס"ז טהממר (טט) "טהנו לולין נקלג מועלין" כמו טומוס טומום
 (— תלמו טממיין סימן דס זה צל מי הום לס נל שאלכגנו חם פלמו. ר"ז).

סליחות ליום שלישי של עשיית שיו

ומתעללה – ייך תמיד על העלומה
ואנו מודים שאכן: לך הצדקה, ולען
בשת הפנים.

המדת – התרית בנו רכות ונאמור:
לא נקшиб, וקיים טיף – דברו ושיח
גביאיך, בינו לחשיב, ועתה יגיד
(נה) כי פלה, אשר נאמר עליו
אלקים פושיב יהודים ביהודה" (קהלת
ט, ופירוש): ישראל שהיו מפוחדים,
כנסם ייר איש איש מונחו והשיכם
בבית שלם וכנסיה שלמה, והשב אותן
בתשובה שלמה פניך.

מדוע אדום ללבושך תCKERב
– קרב את עת הנקמה בגנים
שלילי נתגaba ישעיהו הנביא (עמ':
ב): "מדוע אדום ללבושך ומשיב
הקביצה: לבושי אדום מדים הנקמה
כמ"ש: "טרזה דרכתי לבורי וכו'"
ואורכם באפי ז' נצח" – והזאת
דרם, על גני טפיחו – לבושו. נודה
שליה על הדום ההוא שיבוא בשעתו,
ונאמר: זה ה קריין ז', כל העת
שכובו ויגאלנו ועתה נגילה ונשכח
בשעותו.

מתעללה. האזרקה לך ולען
הברשות נגלה:

הערת רבות ונאמר לא
נקшиб. קול טיף נבייך
בזינו להקשיב. יגדל בבח
סליה יחידים מושיב. בתשובה
שלמה אותנו להшиб:

מדוע אדם ללבושך תCKERב
עונתו. זיו נצחים על בגדיו
עטתו. נודה סלה يوم הקא
בשעתו. זה ידה קיינו לו
גילה ונשמה בישועתו:

אל לך יושב על כסא רחמים, מטענן בחקידות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מركבה מהילה לחטאיהם וקליה לפושעים,
עוושה צדקות עסיבל-בשר ורוח, לא ברעתם התבמל. אל הורית-לן
לומר שלוש עצורה, זוכר לנו היום ברית שלוש עצורה, בהזדעת
לען פקדים, במו שפטוב וירד ידה בען ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם ירעה:

ונצבר ירעה על-פנו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנו ארך אפים ורב-חַסֶד ואמת נאר
חַסֶד לאלפים נשא עון ופשע ותפאה וגנה: וסלחה לעוננו
ולחתטאנתנו ונחלתן:

סלחה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו פלבנ כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח. ורב-חַסֶד לבל-קראים:

שיה סליחות ליום שלישי של עשיית

מהיבצע בךנו ברוחנו אל-שחתה בירוק עפר הנגיד אמתיק: בירחובך לעונ
וילטנטנו תדרש: כי אדם אין צדיק הארץ אשר יעצה-יטוב ולא
ימטה: ואתה ארצי אל-רוים ותען אריך אפים ורב-תספֶר נאטה:

ברתם אב על גנים בן תרתם יהוה צלען: יהוה הנישעה על עפק ברוחך פלה:
יהוה עצאות ענק שגב לנו אלמי יעקב פלה: יהוה עצאות אשרי ארים בו-שם
בנה: יהוה הושעתה. נפלך יגענו בימים-קראנע:

סב סליחה. ע"פ א"ב ובסיומו חתום מחיםו (רכבו) זבדיה

אל-להינו ואלהי אבותינו
אליך יהוה שועתי. בחתן פניך
קדמוי. גמל רחמייך
נסמบทי. אלהי בך בטחתי:

דרכיך יהוה הודיעני. הדריכני
באמתך ולטני. וגטיב מצותיך
נדעניע. אלהי אל-תרחק מטעני:

זבר רחמייך וחסידיך יהוה. חנון לך
נשאותי עיני. טובך קיותי יהוה.

האזינה יהוה קול תחנعني:

יה שיחי לפניך יערב. בבליל אשר
במושבח נקרב. לפניך תחנני
תקרב. וסלחת לעוני כי רב:
מה נאמר לפניך ארון נשפטנו.
גבלנו פאוד בעונינו. סלח נא
לכל אשמותינו. תשליך במצולות
יום בל-חטאינו:

עצר תמחך ואל-נא תמרה.
פועל הבעל יוצר ובורא. צדק

באר יעקב

אליך ד' שוטתי - עתקתי. בתחן
בתחינה את פניך קדמתי ועל גדרך
רחמך נסמכתי - נשענתי. אליך בך
בטחתי.

דריך ד' - דוכי הנהנתן בעולם
הדריכני, הדריכני = ולפדייך באמיתך
- באמיתות דרכיך, נתיביך - דוך
מצווהיך ידענו: אלק, אל' תרחק
מןני. זכר רחמך וחסידך, ד'. חנון - ה'
לך נשאותי עיני. גטובר - שתיטיב לי
קיותי ה', האזינה קול תחגוני.

ירה שיחי - חפלתי, פניך ירעב
- יטב ויחבל כרבנן כייל - כעה
אשר במוחך נקרב, פניך תחנני
תקרב - תתקבל וסלחת לשוני אף
כי רב הוא (א).
מה נאמר פניך - להצדיק עצמוני,
אדון נשפטנו, נכלטנו - בושנו פאוד
בעונינו, סלח נא כי אשומותינו,
תשליך גמצולות - בתהומות יט כי
חטאינו.

עצור - כבוש חמתך ואל נא תחרה
- חensus (חרין אפ), ד' הפועל הכה,
יוצר ונורא. צדק - הכוונה לקב"ה

סליחות ליום שלישי של עשי'ת

שית

דרך תשובה לנו תורה – תלמוד, כי ערך הסליחה – ולא בירוי מלאכים, גפנין תורה – כדי שייראו לך מפן.

קורנו תשמע הארץ היושב בין כורוכים שעיל הארץ. רחמן, גבור טובה לזכרים – לחותאים שלא סומכים על צדקותינו אלא תחן – תחינה אנו מרבים, כי על רחמסך הרבים אנו סומכים.

תעביר – תבטל הטע, ותמחה – תמחוק פשעים, הן זדוןות ושגנות הן נסתרים ויזועים, נטול פטנו – מאנתנו מחשבות שנואינו להרע לנו והליכם רעים – והסר מאנתנו מחלות רעותה, המרבה מחלוקת לחתאים ולשיה פושעים,

דינו – הוציאנו מהטא, נקנו מאשיטם. ה' הוודע כל סתרי געליטים – נסתרות, הגיגנו – חפלתו שעה – פנה וקבע פעילות שאליטים, שהרי הנה: אל מלך יושב על כסא רחמים.

אל מלך יושב על כסא רחמים, מתחננו בתקידות מוחל עונות עמו, מעביר ראשון ראשון, מרביה מחלוקת לחשאים וקליחה לפושעים, עוזה א Zukot עמי־בל־בשר ורוח, לא ברעותם העמל. אל הורית־לען לומר שלש עשרה, זוכר לנו היום ברית שלש עשרה, ברודעת לען מקדים, כמו שפטותך וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהזה:

וישבר יהזה על־פנינו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותען ארך אפים ורב־חדר ואמת נאר חסר לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וקלחת לעוננו ולחותאתנו וגהלה:

סלחה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו טלבנו כי פשענו: כי אתה ארצי טוב וסלחה, ורב־חדר לב־ליך־ראיך:

פנית אפרת

סב. הגינוי – הגין לבני, (רשוי). – אצל – תפלה, תץ, תהילים ה, ב.

שליחות ליום שלישי של עשיית

אללים לנו מתחפה ועוזה בצרות נמצא מאר: אללים אל-קדריך אל-תחרש
ואל-תתקוף אל: אל-תתקוף מטה כיירה קרויה ביראין עוזר: ויאקרו
לא יראיה ולאיבין אלמי יעקב: להה אללים נתת לאח. ישות אפק בצען
| מראתה: |

ברחים אב על בנים כן תרתם יהוה עליינו: יהוה נשועה על עפק ברקע פלה:
יהוה אבות עטנו משובב לנו אלמי יעקב כליה: יהוה אבות אשורי אדים בוטם
בקה: יהוה הושיע. הפלך יאננו קיוס-קראני:

סג שלישיה. ע"פ א"ב וכטפו חתום מחברו (רבנו) זבדיה

**אללים אין בלהה. לדוד הזרים
טטשלחה. ולעד קיומ
בריתך: ביטינך אין מפאר. זיך לא
לא תקצר. אל עונה באך:**

**גברו מאד נפלאותיך. ולעד שלטונו
מלכחותך. ולא יתטו שנוחיך: דורש
דמים. האלחתנו בטה פעמים.**

**והשפלת מלכים רמיים:
הן אתה לא שנית. ואתת הוא
שתיית. בני יעקב לא-בלית: וمبני
בניהם אנחנו. לטה לנצח ונחן.
ובטה מלך נשחן:**

**זוריים בבל פנה. עבורים בבל
מדינה. ואין לנו תנינה: חשובים
בין בל-אטמה. נחותים לבשת
ולבלטה. לבן גוי ארכמה:**

באור יעקב

אללים אין בלהה – מלעליך לדוד
דורים משלחתך, ולעד קיומ בריתך,
בימיך אין מפאר – אין מה שיכל
לעצור בערך מהוושע, ויזיך לא
תקצר – שעיה "היד ה-תקצר" (כדבר
יא. ו), ولكن הנה: א-ו' שעיה בגדה.
גברו מאד נפלאותיך, ולמד, שפטן
מלךותך, ולא יתמו – לא נגמורים
שנותיך. הקביה שהוא דורש ותובע
דפני הנפשן, הצלתנו כפה פעמים
והשלחת לאין מלכים רמיים.

הן אתה לא שנית – לא נשנית
ושונא הרע, אבל אתה גם הווא שהיית
והבטחת, ולכן את בני יעקב לא
כליית (א). וכןן שאחננו מבני בניהם,
לטה לנצח ונחן – נזענו וכפתת
– המשחכח פלא האדם נשחחן.

זרויים – מפחים בכל פונות העולם
בעזרים – מעבירים אותונו בכל מדינה
ואין לנו חניה – לצתת מגלוונן.
חשוכים – נמצאים בחשכת הגלות
בין כל האומות, נתונים לבשת =
ולכלים, לכל גוי הארץ.

פינוי חיים

(א) והוא מועד ע"פ מלול (ג, 1): "לי מי ד' נ' צימי ותמס מי יעקב נ' קליטס" וילען
טול (קוטה ט.) "טול ד' נ' צימי" – נ' המכמי למומס וטימי נא, "וילומס מי יעקב נ' קליטס"
סיט דכמינו: "מי טלא נט", טלי קלט – וט ליט קלט.

סליחות ליום שלישי של עשיית שבא

שבענו בזול – במציאות (ים) עפוקים.
ירדנו, ואין פקים אותן, ורק לבד נאקים – צועקים. יושבים – כעושים במלות כשייד שקרים, ביל' גהרים ראש, פלענה = וראש – ממיינ מורדים אלו שכורים.

= נשלטו בצהרים – כבילה =
בנוראים גנשנש (גנשנש) באפללה, ואין יידע מה קץ הנואלה. גקווי כספ – עכדים הנקנים בכיסו, תחרות יוצאים בובא זונם, אבל אונחן יומ ליליה נלאים – עיפים מרוב עבדות ומונחה לא מוגאים.

מה מעט חי כי אוכל עד לסבול טיט רPsi – צורות הגלות (אטוט החובב בסרט והשׂ) ומה הוא קץ ימי כי אאריך בנפשי – ליחיל ולקוחות עד גוון שתוציאני לחפשי, בבורק נאמר מי יתון שרב, ובשער – נאמר – כי יתון שתפקיד יקרב – גיע מפחד לך = וקרבל (עמ' מבדיטס ח. ס).
לשנה פורה אנו משולמים – וככל מוציאינו, אותן אוכלים ומצל נפשותינו לא חומלים, עיני סכיב הריטותי – לשמאך ולימין צפתי – הבטתי, ומפיך לי, לא ראיית.

פניתי לך צד, ואין שורה. עקתי לך, ואקרו לא-ה' המשנה בעת דרת. צור – ייך לא קראה לך הבה והגבורה ואיך גטה תישן, שרה להושענו.

הקב' לתהן שיחנו – לתפלנו תחינונו, וראה בתשות – בחולשת כוחנו, ואל באפר – בחמתך תוכיחנו.

טבענו בצלל מעמקים. גרדנו ואין מקים. לך בלבד נואקים: יושבים בערי שקרים. בלי ראש להרים. לענה ורוש שבורים:

בשלהן באזהרים בבלילה. בערים גנשש באפללה. ואיזולדיע קין הגאלה: לקוחיבספ' לחרות יוצאים. ואנחנו יומזיל גלאים.

ומנוח לא מוצאים:
מה-בחי לסלל טיטרPsi. ומה קאי ביראאריך נפשי. ערדזטן הוציאני לחפשי: נאמר בקר מיר יטערב. ובערב מיריתן בקר יקרב. מפחד לב וקרב:
שה פורה אנו משולמים. בל מוציאינו אווחנו אוכלים. ועל נפשותינו לא חומלים: עיני סכיב הרימות. שמאל זיין צפתי. ומכיר לי לא-ראותי:

פניתי לך צד ואין שורה. עקתי לך ואקרו. אל עונה בעת ארה: צור ייך לא-קראה. לך הבה והגבורה. לפה תישן שורה: קשב תמן שיחנו. ראה בתשות בחתנו. ואל באפר תובייחנו: שוד

פניות אפטר

סג. צולה – מעלה, עגנו מקום רביה המים, וכן (וינה ב') ותשליכני מעלה, (מעוזות, ישעה מד, כז).

בשפלות הדורנו. הבית בכבר
צערנו. **ואל בחתמתך תינפננו:**
זעקהנו שעה ממעונך. ביטה
באנקח בניך. **ואל-תשבנו ריקם**
מלפניך: דרשנו בខון ושותה.
זה תרצה לנו בזורה השעה. ותתנו לנו
זהה שטעה:

שור – ראה בשפטות דורנו, תביס
בכובד צערינו, ואל בחתמתך תינפננו.

יונחתנו שעה – פנה פפשינו
– ממכון שכח בשםים, ביטה
באנקח בניך – הבטanganת נסיך, ואל
תשיבנו ריקם מלפניך. דרשנו בחוץ
– במחנה, ושומה – עצקה, י-ה
הרצת ג'נו בו השעה – תהיה זו שעת
רצין לפני ותחנונו ח', שמעה.

אל מלך יושב על-כיסא רוחמים, מהנתנו בחסידות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרה מתיילה לחטאיהם וסליתה לפושעים,
עושה אזכות עמי-לבישר ורות, לא ברעתם תנמל. אל הורי-תילן
לומר שלוש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, כהודעת
לען מקדים, כמו שפטיך וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

וישבר יהוה על-פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום וחנון ארך אפים ורב-יחסד
ואמת נצץ חסד לאלפים נשא עון ופשע וחתפה
ונקה: **וסלחת לעוננו ולחתפתהנו ונחה-תנו:**

קלח לנו אכינו כי חטאנו. מחל לנו מלכני כי קשענו: כי אתה
ארצי טוב וסלה, ורב-יחסד לבלי-קרaid:

ובוא לך תפלהנו אל-חיכל קראך: תבוא לנו אונקה אונקה אסיך בגREL ורואה
הותר בני תמותה: לפיקח עינים עורות להוציא מפקדר אסיך מבית
כלא ישבי חסך:

ברחים אב על בנים כו' תרים יהוה עליינו: יהוה הישועה על עטך ברכתך פלה:
זהה אבאות עטנו מלכוב לנו אלה יעקב כליה: יהוה אבאות אשרי אדים بواسמ
בקה: יהוה הוושעה. הפלך עטנו ביום-יקראנו:

סיד שלמוני. ע"פ א"ב ובസופו חתום מhabro (רבנו) יצחק בר שעדריה (טעדריה) חזק

באר יעקב

איך אוכג, גבואה עדיך – עד אליך
בתשובה שלמה, כאשר משבדי וולחיך
– אומות העולם, העוברים כמה
אלחות וולוחך לא מזבוני – אין
מניחים אותנו נגדרך – ע"ש שוגרים
עלינו שמר שלא למד ולא להפלל,
ועזיז הפה בקשו להפריד מך. ואני,
למרות כל זאת, לא מותבי פקידיך

– מצוחין.

איך גליתי ואיך, בכל הארץ – בכל
משועל ופֶּךָ – ומחתה. ואלה
הממליכים עליהם את הטוֹרֵךְ
– עבדוה וורה, הפה פֶּלְבָּן עלי
ודינם עמדו ומקיימים, ומלאם מולך
– ושולט, ואני – עם ישראל לא
נקרתי ל'בואה א' מקומו של המלך
– מלכי המלכים, לאון ישראל.

איך הַלְכָנו – ומלאו נחליהם, מדיִינָה
– מזרימת דםש הדלון, וגמסratio
ביר פושעי און = ופֶּלְךָ – אומרי
שקר ומעוותי אמרת, והמה ובוניהם ירוו
עלינו חז שלוֹף לעונתנו ואני ככחש,
אלה – מובחר, יכול לטבוח (פייה
ביחסו א. יט).

איך זפן קיזי – קן גלוות נחתם =
ולא גודע, ואובי נדע קרני – כרת
והשחתת את קן ישראל, את אותו
קן ישראל פֶּדֶע – פֶּדֶע מרדת
שחת – לגיננם – כלומר שיהא
לנו חלק לעולם הבא, ושהם). והמה
חוושבים חכמתם – כחכמת הימן
ודודע – שהיו מפוזרים בחכמתם

כימי שלמה (מליט א. ה. יט) ואני נחשב בעיניהם ככער – שוטה חסר דעת ותולים הצלחתם
בחכמתם, ושפלוותי – בברותיו.

איך טרופה – נחתפה המלכות
מיישראל שהם מפלגת עם סנלה,
ואלו למלכי בני שלה – אומות

אללהינו ואלהי אבומינו

איך אובל לבא שעדריך. ונזובי
זולחך לא-עזובני לעריך.
והטה בקשו להפרידי מך. ואני
לא-עזובתי פֶּקְדָּךְ:

איך גליתי נאלך בבל-הלאך
ופֶּלְךָ. ומלאנו עלי ממליכים
למלך. והטה דינם עוזם ומלאם
מלך. ואני לא-נקראתי לבא
אל-המלך:

איך הַלְכָנו נחלים מדרל-ה-דמוי
ההלוֹף. ונמשרה לי פועל און
וסלוף. והטה ובוניהם יורו נח
שלוף. ואני בכבש אלה:
איך זפן קיזי נחתם ולא-נעדר.
ואובי קרני גרע משחת פֶּדֶע.
והטה חושבים חכמתם בהימן
ודודע. ואני בער ולא אדע:

איך טרופה מלכות מפלכת עמי –
סגולה. וארכבה מלוכה למלבי

בני עולה. והמה יושבים לבטח
בשםחה ונילה. ואני בתוך-
הנוללה:

איך בום התרעללה שתיתני
וأنגען. בכתי ואך עז מעלה-
משא ומשמע. והמה לווענים עלי
הקשיבת ושמע. ואני בחרש לא
אשמע:

איך מחצני אלהי וטבאובי לא-
חכש. ומעל חפארתי לבני-
אדום הלבש. והמה נפת אוכלים
חלב ודכש. ואני בעשכ איבש:
איך סכובני קדר בתרוני דרוי
ושבָא. הקוראים נביא לאיש
טנוּם לא-נֶבֶא. והמה עושים
חיל גדור וצְבָא. ואני אנַה אֲנִי
בָא:

איך פקְדָת עלי להענישני כאשר
הרשותי והסבלתי. בשני ארונות
ולבאים נאכלתי. והמה עצורה-
ירב אומרים מצאתי ונסיבלתי.
ואני באשר שכלהי שכלהי:
איך קדרז-בוקבי וחוירו גלגלי.
ונעבדי גלולים גלוּ גלילי. והמה

העלים ארכה – מתמשכת המלוכה,
והמה יושבים לנכח בשמחה ונילה
ואני ישבת בטור הנוללה.

איך כות התרעללה – כות הרעל,
והוא משל על הפורענות, שתיתני
= ואנגען – ובعلותי, בכתיו ואדמע
פשי האומות משא ומשמע – מבני
ישמעאל, והמה לווענים עלי ואתה הי
הקשיבת ושמע, ונוקם נקמתי, אבל
אני אישים עצמי כחרש לא אשמע
– ולא אשיב להם.

איך מחצני המכני, א-לחי, ומכאובי
– מכתי לא חובש בתחכחות, ומעל
הפארתי – לבני אדם הוושבש,
והמה נופת – מיי מתקה אוביים.
חכג ודכש. ואני כנשכ איבש.

איך סכובני – כתורי קדר דון
ושבָא – הערביים, בני, יושמעאל
המוסלמים הקוראים נביא למוחמד,
לאיש שפטעלם לא נבא, והמה שעשים
חיל גדור וצְבָא בכדי לכפות אומנות,
ואני אנַה אֲנִי בא להנצל מפניהם.

איך פקדת עלי להענישני כאשר
הרשותי – וחטאתי, ובשיטי ארונות
ולבאים – הם אומות העולם נאכלתי,
והמה הן צער וגס רב – אומה
קטנה בגודלה תולים נזהומות בכם
ואומרים: מצאתי וום יכולתי להם,
לשיראל. ואני כאשר שכלהי שכלהי
– וכאשר אבדתי אבדתי.

איך קדר כובי – חשן מולין, וחווינו
גלאי – נחפרק מולין וחוור לאחריו,
מטובה לרעה. ושבדי נילוים – עעיז
גלאי גלאי, גלאי – הפכו לנגל
– לתל שמה את גלאי – מהחוותי
בכל גבולי, והמה רחקו – מנעו

סליחות ליום שלישי של עשיית שבה

רגלי, מעלהות רגליי – מלעלות לרגל
לירושלים ואני כמעט נטוי – מעדו
רגלי.

איך שפרט פשווי, – עותה של, עוני,
ונפרת חובי – ושםרת חטאתי, ולא
רבת את ריבי לתנקם פיריבי נפשי,
והפה תקפת = ובוחן להכאיבי =
ולחדראיי – לצערני, ואני בחפוך
בחתמי יי' כי בישועתו.

רַחֲקוּ רְגָלֵי מַעֲלוֹת רְגָלֵי. וְאַנִּי
בְּמַעַט נְטוּיו רְגָלֵי:

איך שמרת מעוני ונטרתני חובי.
ופיריבי נפשי לאירבת ריבי.
והפה תקפת ובוחן להכאיבי
ולחדראיי. ואני בחרסך בטהתי
יגל לבין:

איך ישבתי בדד = ואחי גנדיה
– מרוחקת וכוביה, מכבוד ירושה,
ובגנים נזרה – מקום למקום
מנורשה, והפה צלחו – הצלחו
ומלכו, וממשתתם עדיה, ואני שכלה
– מבני וגטמותה – ובורורה.

איך ישבתי בדד ואחי גנדיה.

מכבוד ירושה בגנים גזרה.

והפה אלחו ומלאכו וממשתתם
עשרה. ואני שכלה גלם נודה:

איך חרפוני מעוללי ומיהוללי
בלם. בלם אצלם לאיסר
מעליהם. והפה קראו האח האח
במליהם. ואני קייתי חרפה
לهم:

איך ביגיהם נשארתי דואג

ודואג. מפלני יגונם ומתקולם

שואב. והפה רובצים ושובבים

בעורב ובזאב. ואני עני ובזאב:

איך שונאי כל-טהרה שכנה
בציוון. מיראהamin בזה מירעללהלו

ברצין. והפה עשרים נשיאים

נתונים עלין. ואני עני ואביזן:

איך גרו בהיכלותי ושבנודם
שכון. מעליון לתחזון ומחתחזון

איך בינוים נשארתי דואג ודואב
– כואב, פשׁנו – מרכיבים יונם
шибאים עלי ומקורות אני שואב
– את צרתו, והמה רוגדים =
ושוכבים בשורב ובזאב על טעם, ואני
עני ובזאב.

איך – אומות העולם שונאי כל
טהרה, שוכנים בזיוון,ומי האמין כוה,
מי אלה לו ברצין – מי האמין
שילחה לפני רצונו של מקום שנונאי
טהרה ישכנו בציון כעונש על מעשינו.
והפה עשרים, נשים, וגנותם עליון
(כאński מעלה) אני, עני ואביזן.

איך דרו בהיכלותי – היכלי בהם/
ושכנו בהם שכתן, פשׁיוון תחתון
ומתחתן תחתון – מהר הבית לעורה

סליחות ליום שלישי של עשיית

לתייכן. והמה יירשו הון זהב
ואדריכון. ואני לאצלע נבון:
איך חשבנותי נפוצו והטה־עלוי
ב乾坤. נברניזא ופקדני
בישועתך מעובדי בליך. והמה
קלעם ובלם מטכון שבתקה.
ואני ברב תפקד אבא ביהך:

ומעוורה להיכל, והמה יירשו — ממוני
הון זהב, ואדריכון — מן מטבח. ואני
נפוץ נבן — ואני מזומן לשבר נספה.
איך השבונות — השבען עונותי
נפוץ — רבו והמה — וחתמי עלי
ב乾坤. כדי לחת לי גמולין.
אנא הא, את עונותינו מהה, זכרנו
נא, ופקדנו נא בישועתך — בפקודת
ישועה והחמים, פשבידי בליך — מפני
דגימות העובדים לעיז, והמה בלאם
השדים ואדים וכליים — השליכם
וגרשם פ██ון שבתקה, אוֹי אַי בָּרוּב
חסוך, אבא בירך.

אל פֶּלְךָ יוֹשֵׁב עַל־בִּסְאָר רְקִיטִים, מַתְנַגֵּג בְּחִסְדִּות מָטוֹל עֲזֹנוֹת עַמוֹּ.
מַעֲבֵיד רָאשָׁוֹן, מַרְבֵּה מִתְּחִילָה לְתַטְּאִים וּסְלִיחָה לְפָשָׁעִים,
עוֹשֶׂה צְדָקּוֹת עַמְּכַלְבִּשָּׂר וּרוּחָה, לא כְּרֻעָתָם הַגָּמָל. אל הוֹרִית־לְעֵנָה
לוֹמֶר שֶׁלֶשׁ עָשָׂרָה, זַכַּר לְנָה הַיּוֹם בְּרִית שֶׁלֶשׁ עָשָׂרָה, בְּהַזְּדָעָת
לְעֵנָה מִקְדָּם, בְּמוֹ שְׁפָטוֹב וַיַּדְרֵה בְּעֵנָה וַיִּתְצַבֵּעַ עַמוֹּ שֶׁם וַיָּקָרָא
בְּשָׁם יְהֹוָה:

ויעבר יְהֹוָה עַל־פְּנֵיו וַיָּקָרָא:

יהֹוָה | יְהֹוָה אֶל רְחוֹם וְתַנוֹּן אַרְךָ אֲפִים וּרְבִיחָסֵד וְאַמְתָּה נַצֵּר
חַסְדָּר לְאֲלָפִים נְשָׁא עָזָן וְפִשְׁעָה וְתַטְּאָה וְגַנְחָה: וְסַלְחָתָה לְעֵנָנוּ
וְלְחַטָּאתָנוּ וְנַתְּלָתָנוּ:

סַלְחָתָה לְנָה אָבִינוּ בַּי חַטָּאתָנוּ. סַלְחָתָה לְנָה מְלָכָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אָרְצִי טֹב וּסְלָח, וּרְבִיחָסֵד לְבָלִיקָרָאֵךְ:

סה פזמון. ע"פ א"ב ובראשו חתום מחברו (רבנו) יצחק ובסוף הבתים חתום בן שמואל

**יהַבְיאָנוּ צָל יְדוֹ, תְּתַח בְּנֵנוּ
הַשְּׁבִינָה. חַנְז יְחִין בַּי
יְבָחֵן, לְבָעָקוֹב לְהַבִּינָה. קוֹמָה
נָא אַלְקָנָנוּ, עֲזֹנה עֹזֵי נָא. יְהֹוָה
לְשַׁעַתָּנוּ הָאוֹנָה:**

בַּאֲרִיךְבָּב

יהַבְיאָנוּ — יִסְתִּירָנוּ הַיְיָ בְּצֵל יְדוֹ תְּחַת
בְּנֵנוּ הַשְּׁבִינָה, חַנְז יְחִין — יִתְּן לְנוּ
חַנְינָה. בַּי — כַּאֲשֶׁר יִבְחַן — יִבְדּוק
עַל מִנְתָּה לְשָׁפֹט, יִמְצָא לְבָעָקוֹב
— מְלָא מִרְמָה מִצְדָּה יִצְרָר הָרָע, וְלֹכֶן
הַיְיָ דָּאג לְהַכִּינָה — לְהַחֲקִין לְעַבְדָּות
הַבּוֹרָא, קוֹפֶה נָא אַלְקִינָנוּ, שׂוֹה מְעוֹד
נָא — הַתְּגַבֵּר וְהִיא לְנוּ לְמַחְסָה וּמַעַז
וְלִשְׁוֹעָתָנוּ הַיְיָ הַאוֹנָה.

שליחות ליום שלישי של עשיית שבוי

אנו אלי' להסתהר מרווח כעסך
ו Анаה תפניך אברחה – שהרי בכבודו
מלא עולם (א). בינותי – מבין אמי
שאי' פנום – תפניך לא בפתח
בקצה צד פשרב ולא בפנום ולכון
נעיגתני – רופתי אחריך ל'שהריך
להתפלל אליך נולנו ייחד כנור
כארוח, ובהשפט לפניך השמאלה,
טענות המשמאלים לחובתי, הפוך
哉דקה – לזכותי והיטינה – ואצא
זקאי בדין (ב).

דו – יריימת שפיך בירכתייהם
בקצוותיהם גם שם אם אסק – אם
עללה לשםם לבrhoה תפניך, הר
הודך – הדרך שם ל'שפניכי, על כל
הגנעסך – כל המעשים שהעתיקת
בهم, והגוני – ודברו חפלתי ברכ
שגני, בביור אש הנסק. נצראה
ובעיר כי כבירות הנסק באש (ג), נזרה
על דך – שמרה דളוי שפתינו שלא
נחפכל שלא כהונן ותן לנו חונגה.

זוי' ואת כי אצע – משכבי כוווי
בוויות, בפנות נדחות שבסוואל
פהתרתו – בחתימות החפורות באבן,
גם שם חזותי – ראייתך והעך שם
להברה – להכתה ולהפשע – לפצע.
פסח – נתמطمם לך והחרד כי ביני
ל'בין המות היה רק כספיתה אחת,
בגלו ווכחطا. שומר שארית נדחו
– המגורשים מארצם ופוזרים בכל
פונה ופנתה.

ים גוז אוף כי אשכונה באחריותו
– בסופו של היום הגודל, גם שם

אגא אלך מרוחך, זאנה תפניך
אברחה. בינותי אין מנוס, פאה
מערב ומזרח. גלגולתי אחריך
לשטרך, יתדר בעגר באזורה.
בחשפטך, לצדקה השמאלה
ויתמינה: "

הוק שטיך בירכתייהם, גם שם
אם אסק. הוזך שם לשפטני,
על כל הנעסק. והגוני ברוב
שנגי, בביור אש הנסק. נצראה
دل שפתינו, תחת לנו חנינה: "

זוי' שאול במחתרתו, אף כי
אצע. חזותי והעך שם, לחרבה
ולהפשע. טפש לבי והחרד,
בי ל'בין מות בפצע. שמר
שארית נדחי, בכל פנה ופנה: "

ים גודל באחריותו, אף כי

פניהם חיט

סה. בהגויו – ברינויו, (תיז, תהלים לט, ד).

פניהם חיט

(א) ספוקיס בס נמהליס (קעט, ז): "ה'נא מלך מוכון וולנו תפיניך לוס לפק דמיים בס טמס ומליפה טול פען: טול נמי שמל האכטה נמלמים יט: בס זיך פנומי ומלהו ימייק: וולמר לוך טוקע צוומי וללה וויל נמליע: טולו ווקסל נמיים ומעם על ככעה". וועליס מודק בפייט, (אמפלט).

(ב) ע"ט הפקוק (מ"ל כת יט): "וילג נס הטעמיס טומוד מלוי מימיין ומכםלו" וודרך מתהומת (מכפטיים ט"ז) ומליק"ץ (לוין רום מפק"ט): כי ט טומול מגנגי הול אלו שטמ"טדין וכות גקראו ביטני, ואלו שטמ"טדים חובה נקראו בשטאלאן.

(ג) עפ"ה נמלילס (ל"ט, ז): "הס נט נקלע נגנגי מינר לט".

אֲשֶׁר בָּהּ. בַּפְּנֵי יְמִינֵךְ תָּאַחַזְנוּ.
וּמָה לְגַפְשֵׁי אֲשֶׁר בָּהּ. לֹא
רַב רַחֲמִיךְ, דָּרְכִּי לֹא אָסְבֹּונָה.
מִשְׁךְ חֶסֶד, לְגַנְשִׁים תַּחַת יָד
עֲדִינָה:

מִדְתָּא לִילָה תְּסֻבָּבַנִי, או
יִשְׁוֹפְנִי חַשְׁךְ. גִּנְזוּהוֹת לְךָ
הַאֲפָלוֹת, בָּאוֹר יְהָל וּמוֹשָׁךְ.
סְמֵר בְּשָׁרֵי מִפְחָדֶךָ, כִּשְׁךְ נְחַשְׁנָה
נוֹשָׁךְ. וּלְלִקְרָם, בָּטוֹן גְּרָדָם

בִּירְבָּתִי הַסְּפִינָה:

עַלְיָה שְׂתִּים פְּפָבָה, אַחֲרָה וּקְדָם
צָרָתַנִי. פָנָה אַפְנָה אֲנָהִזְאָנָה,
אֲרָחִי וּרְבָעִי זְרִיתַנִי. צָרָתַנִי
בַּל תִּמְצָא, יְהָזָה תְּקַרְתַּנִי. אַח
וְאַחֲוֹת וְצָחָצֹות, בְּלַעֲגָלְשָׁוֹן
וְאַיְזָבִינָה:

קְרַמָה נָא רַחֲמִיךְ, בִּירְלָךְ טָוב
לְהַזְוֹרוֹת. רַצָה שְׁעוּת גְּרִיךְ,
וּעַמְלָל צָאן אָבוֹרוֹת. תְּפָלָטָנו
הַיָה לְנָנוֹ, לְצֹורָמָנוֹ לְבִית
מְצֹדוֹת. לְבָהָה לְנָנוֹ לְיִשּׁוּעָה,

ידְךָ תְּנַחַנִי וְכַף יִמְנַךְ תָּאַחַזְנוּ, וְסָהָר
לְנַפְשֵׁי אַגְוָה – לְכוֹן צָעִדי, הָרִי
נָאָמֵר כָּבֵר תְּהִלָּתָה, וְיַגְעַד
גָּבָר כּוֹנוֹנוֹ, וְיַגְעַד אַשְׁכּוֹנוֹ. וְלֹאִי רַוב
רַחֲמִיךְ, דָּרְכִּי לֹא אָסְבֹּונָה – לֹא הַיִתְיַה
מְלּוּמָד וּמוֹגָל לְהַלֵּךְ בְּדָרְכִי. מְשׁוֹן
חַסְדָן גְּנָשִׁים – לְמַעֲנוֹנִים תַּחַת דָּן
עֲדִינָה – אֲדוֹם (ז). וְאָם אָמָר לְהַסְתָּהָר
מִפְנִיךְ כָּאָשָׁר,

מִדְתָּא לִילָה תְּסֻבָּבַנִי, וְאוֹי שְׁוֹפְנִי חַשְׁךְ –
וּמְחַשֵּׁן הַחוֹשֵׁךְ (= נִשְׁאָר) יִתְהִלֵּנִי
מִפְנִיךְ, הָרִי גְּנוֹהוֹת – מוֹאוֹרוֹת לְךָ
הַאֲפָלוֹת, בָּאוֹר יְהָל וּמוֹשָׁךְ –
אוֹרוֹ, וְכַיּוֹן שְׁלָא אָוֹל לְבָרוֹחַ מִפְנִיךְ,
לְכָן סְפָר – נְזַדְקָה וּעְמָד בְּשָׁרֵי
מִפְחָדָךְ, כְּשׂוֹךְ – כָּאַילָוּ נְשָׁכִני נְחַשָׁךְ,
וְעַל – וּנְסַתְּלָקָה הַדָּם, וְהַוָּרָה
דָמִי כִּמוֹ שְׁהַוָּרָה דָמוֹ שְׁלִיָּה בְּנָן
אַמִתִּי (ה)אֲשֶׁר נָרַד בִּירְכַּת הַסְּפִינָה
בְּכָרְחוֹ מִפְנִיךְ הַ).

עַלְיָה שְׂתִּים פְּפָבָה – שְׁמַת עַלְיָה
אַחֲרָה וּקְדָם צָרָתַנִי – פְנֵי וְאַחֲרֵי אַתָּה
צָרָתַנִי. פָנָה אַפְנָה אֲנָה וְאֲנָה – לְכָל
מִקּוֹם שְׁאַפְנָה, אֲרָחִי וּרְבָעִי – בַּעַת
שָׁאָלָל דְרָכִי וּבְשָׁכְבִי, אַתָּה זְרִיתַנִי
– הַנְּךָנָמֵא מְסֻבִּיבִי כִּדי לְבָחֵן דְרָכִי,
צָרָתַנִי – לְזַקֵּק וּלְזַקֵּק אֲוֹתוֹ קְרוֹתַנִי
– לְבָחֵן מְחַשּׁוּתִי בַּל תִּמְצָא הַ –
לֹא מְזַתְּנִי נָקִי. אַח – וְאַחֲוֹת
– תְּנוּיָה אֲשׁ וְצָחָצֹות – מְוּבָשָׁ, כָּל
אַלְהַסּוּרִין הַבָּאִים עַלְיָה בְּעַוּנוֹתִי, וּלְכָן
כָּל דְּבוּרִי בְּלַעֲגָלְשָׁוֹן – בְּכָכְדוֹת פָה
וְגַמְגוֹן, וְאַין בָּהָם בִּנְהָה.

קְרַמָה – הַקְרִימָה נָא רַחֲמִיךְ לְכָעֵסָן
כִּי לְךָ פּוֹב לְהַזְוֹרוֹת. רַצָה – קְבָל שְׁוֹעַת
גְּרִיךְ – תְּפָלָת יִשְׂרָאֵל, וְרָאָה עַמְּךָ
– עַבְדוּתָם שֶׁיִשְׂרָאֵל זָאת הַאֲבוֹדֹת
– בְּגָלוֹת. תְּפָלָטָנו – תְּצִילָנו, הַיָּה
לְנוֹ, לְצֹורָחָק, לְפָה – גְּבִיתָ מְצֹדוֹת
– לְמַבְצָר חֹק, לְפָה – הַיָּה לְנָ

לְיִשּׁוּעָה כְּמוֹ שְׁהִיָּת לְשָׁפְצָן וְלֹא אֲחִי

(ז) פ"ס יטיעטו (מו, ח) : "עַמְעֵי וְתַמְעֵי" וּמְלָכָה נְמָמָה רְכָה (פט"ז, ח) מֶל מְלוֹס.

(ח) וְאַוְלָה מְלָכָה מְזָמָר וְ(קְלָטָה), וְעַד. כְּמוֹמָל פְּלָקְעָעָס.

סליחות ליום שלישי של עשיית שבת

בכל שמעון ולווי אחידינה. יהזה דינה – בנקמתם מידי שם. ד' לשעתנו – לצעתינו האזינה:

אל פלה יושב על כסא רחמים, מתרגש בחריפות מוחל עונת עמו,
מעביר ראשון רשות, מרביה מחלוקת להחאים וקללה לפושעים,
עושה אזכות עסיבל-בשר ורוח, לא ברעם תגמל. אל הוריתילן
לומר שלוש עשרה, זכר לנו חיים ברית שלוש עשרה, בהודעת
לענין מקרים, כמו שברובנו והוא בגען ויתגיאב עמו שם ויקרא
בשם יהזה:

ויעבר יהזה על פניו ויקרא:

יהזה ויהזה אל רחום וחנון ארך אפים ורב-חסדר ואמת נזר
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגנה; וסלחה לעוננו
ולחתאהנן ונחלתו;

**סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו פלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלחה, ורב-חסדר לב-קראי:**

חבוא אלקיך פפלתנו אל-היכל קדרה: חבוא לפניך אנטק-אסיר בגדי ורזה
חותר בני תמייה: לפקח עינים עורות להוציא מפקדר אסיר מבית
כלא ישבוי חשה: כי לא בזה ולא שקע עונות עני ולא הקثير פניו מפנו
ובשונו אליו שפטע:

ברחים אב על בנים כן תרחש יהזה עלייט: יהזה תישועה על עטה ברכתך פלה:
יהזה צבאות עטנו משגב לנו אלתי יעקב קליה: יהזה צבאות אשורי ארים בוטח
בק: יהזה הרשעה. הפלך יענין ביום-קראנן:

טו עקרה. ע"פ א"ב

באר יצקב

אורחי – הוא אברהם אבינו (א) ע"ה,
שבא מעבר הנהר. אלקיך רץ – שהכין
בוראו ולא אסר, כהנתו במשרה

אל-הינו ואל-הי אבותינו

**אורחי מעבר הנהר. אלקיך
רץ ולא-אחר: בחתנו**

פניני חיים

(א) מלפון המכטוו: "מפלל לאותן האזרחי" (מהלט פט, ט) ומילגנס יונמן: נל' ילו דבריהם דאותא
פָּן פְּרִידָחָה (— מְמוֹלֵם), וְלִדְלָעָה כְּוֹלֶל (כ"ג ט). מלך דב' ("מלך מלכי מלכי", זה הוא אברהם,
מיין) כמו כל "מלך מלכי מלכי" וכממי כסם מיי' קעל מלומן נ'ק' (— והוא מלומס כסם מלומס
שאכילר נולמו). ומלומס טוילו מן "וילם" וכן מילס צוילו מיל' ממוקס ט' ולומס בטמאק.

**בנסיות עשר. ונמצא שלם בלי-
חסר:**

גַּרְשׁ מִארֶץ מַולְדוֹתָו. גּוֹי בָּעוֹלָם
שְׂמַחוֹ: דָּבָרְךָ הַקִּים וְלֹא הַפֵּר.
וְנִסְמַחֲנֵי עַפְרָה וְאַפָּר:
הַקָּרֵיב חָלֵב וְחַמָּאָה. וְנִחְנַט פָּרִי
לְמַאָה: וְנִאַמְתַּלְוּ הַעֲלָה לְעַלָּה.
בקע עצים וערק והעללה:

ובריילנו הַיּוֹם עַקְרָתוֹ. וְהַשְּׁלָמָת
יְחִידָתוֹ: חַן הַיּוֹם שְׁבָטִיתָם.
וְתַשְׁבִּן בַּמְקָה לֹותָם:

טייעת מטוֹת שְׁנִים-עָשָׂר.
מַזְג מֵהֶם אֶל-יְחִסְרָה: יְדִידָות
מִשְׁבְּנוֹתָךְ תְּבִיאָם. בָּהָר נִחְלָתָךְ
הַטּוּעָם:

בְּנֵם כָּל פּוֹרוֹי גַּדְחֵיהֶם. נְהַגֵּם
לְבֵית מְאוּיָהֶם: לְקוֹהִים מַטּוֹת
פְּחַשְׁךְ. פָּה מְשֻׁטִין סְתָם וְחַשְׁבָּן:
נִשְׁאָנוּ וְגַטְלָנוּ בִּימֵינוּלָם. וּבְפָרָה-

נסירות (אחת ה', ז). ונמצא שלם כי
חוֹסֵר.

גּוֹרֶשׁ – שָׁמַרְתָּ לְוַיִּילְךָ מָרָא
מוֹלְדוֹתָו, וְהַבְּתָחוֹ וְלֹא גָּדוֹל בְּשָׁלָם
שְׁמַתוֹת. דָּבָר שְׁצָוֹיו הַקִּים = וְאָה
הַפֵּר, וְגַם – אמר – ואָנָי עַפְרָה וְאַפָּר
– השְׁפֵיל עַצְמוֹ לִפְנֵי קְנוּן.

הַקָּרֵיב הַלְּבָב וְחוֹמָא – לִפְנֵי המלאכים
שָׁבָאוּ לְבָשָׂרוֹ עַל הַוּלִיתָה יִצְחָק, וְנַחַנְתָּ
– וְהַולְדָה פָּרִי בְּפָנֵן גַּמְאָה – שְׁהָה
בֶן מֵאָה כְּשָׁהוֹלִיד אֶת יִצְחָק. וְנַתְּתָה
עֲשָׂה: בְּקַע עַצִּים וְעַרְקָה וְהַעֲלָה:
את בְּנוֹ לְמוֹכְבָה.

וְכָור גַּט הַיּוֹם עַקְיָדָתוֹ, וְהַשְּׁלָמָת
יְחִידָתוֹ – וּמִסְרֹתָה נְפָשׁוֹ לְקִים
צְוֵויַי הַעֲקִידָה. חַן – חַן חַנִּיה,
הַיּוֹם גַּשְׁבֵּתִי יַעֲקֹב אִישׁ תְּמִימָה
אֲהָלִים וְתַשְׁבִּן שְׁכִינַתְךָ בַּמְקָה לֹותָם
– באַסְפָּתָם וּבְצָבָרָם.

טְבִיעַת שְׁנִים נְשָׁר הַמְּטוֹתָה – הַשְּׁבָטִים,
מִזְג מֵהֶם אֶל יְחִסְרָה – פְּיָה בְּשִׁיר
הַשְּׁרִירִים (ה', ז) וּפְרָשָׁי (ע'ג) הנֶּגֶב
בְּסַהֲרוֹן (ה') לא יַכְלֵה וְלֹא יִפְסֹוק
מַשְׁמָה (– מַלְשָׁכת הַגּוֹתָה, שְׁמָה
יִשְׁבָּה סְנָהָרוֹן) שָׁוָם דְּבָרַי הַוּרָה,
וְעַל (– לְבַתְךָ סְנָהָרוֹן) שָׁוָם דְּבָרַי הַוּרָה,
– לְבַתְךָ סְנָהָרוֹן (ב') וּבְהָר נַחַתְךָ
תַּעֲטָע – שְׁלָא יַעֲקוֹר עוֹד.

כָּנֵס כָּל פּוֹרוֹי נְדַחֵיהֶם מֶלֶל קְזוּזָי
אַרְצָן, נְהַגָּם – הַכִּיאָם גַּבְּרִית
מְאוּיָהֶם – לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ. לְקוֹהִים
– יִשְׁרָאֵל (ג), תְּחַשּׁוֹךְ – מְנוּעַ מְפוֹת.
פָּה שֶׁל שְׁנִין הַמְּפָטִין סְתָם, וְחַשּׁוֹךְ
– וְמְנוּעַ מְנוּ דָבוֹר.

נְשָׁאָנוּ = גַּטְלָנוּ – גָּדוֹלָנוּ כִּימֵי שְׁלָמָת
– כָּמוֹ שְׁנָגָת מָאוֹז וּמְעוֹלָם וּכְפָר גַּט

פְּנִימַת אָפָּתָר

ס. מאויהם – מהמדיהם, כנה לביהם.

(ב) יְדִיד וְהַיּוֹם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְכַיִן (מלחס פ', 3): "יְדִידות מִשְׁבְּנוֹתְךָ" כִּי נְלִיכָה נְמִנּוֹת (גג).

(ג) יְסִילָן מְכוּנִים לְקוֹהִים עַפְרָה: "וּלְקָמָתי לְמַכָּס לִי נְעָס" (שמות ה', ז).

סליחות ליום שלישי של עשיית שלא

כ"י זדונ וגעלה. סלח = וצBOR של פשע,
ומהו אשמה ורשע.

ענה הרים, כ"י טיהורי - למצפין,
כי עינינו נשואות אליך. פרנו מצרה
= וזכקה, והעננו משוחה עטוקה
- מבור החירות, משפל המודגה.

צUCKתינו הרים תקבל, ותצלענו פידי
מחבל - פידי המשחית, מידי צהיר.
קופס - הקם בית שכינה הוזר - את
ביהמ"ק, ואל תנבי' - אל חשליל כפה
כבודך - ירושלים, המושפלת כאשר
ישוביה געובים (ודיק זמיון ד, כב).

רפא עמק מל' שבך, כי באו בנים
- ישראל עד משברך - עת צורה וצער
כאשה يولדה היושבת על המשבר,
זהו עקבתא ומשיחא. שבח - רעד
אותנו קוילדה, וכח אין להחזיק
מעמד עד ליזידה - לנגוללה (ט).

תגאל עמק מהבבב - מגיהנות (ט),
כי עיר אנו משלייכים היב - את
משאנו, ובן אנו חולמים תקוננו. תנחם
- תנהיינם לירושלים לשער הבנייה,
תמהר לשלה את אלהו התשבי
- מבשר הגאולה שכעקבותיו יבואו
מנחם ונחמה - מלך המשיח, הקורי
בלשון נחמה. ורומו לשוניים, משיח בן
יוסף ומשיח בן דוד.

אל פלך יושב על-בפא רוחמים, מתNEG בחתימות מועל עזונות עמו,
בעבור ראשון ראשון, מרבה טהילה לחטאיהם וסליחה לפושעים,
עושה אזכרות עסיבלי-בשר ורוח, לא ברעתם העטול. אל הורית-לן
לומר שלוש עשרה, זכר לנו הימים ברית שלוש עשרה, בהודעת
לענו מקרים, כמו שכתבו וירד יהוה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבד יהוה על-ךנו ויקרא:

(ד) כל כי דרכט פועל (פנדין ל' מ'): טמר יג, לין ק וזה נוד עד צמפהטamm למלכים כל טרמל מצעה מדדים, צמפהט (מילס כ, ג): "לין ימנס עד עם יולדת".

(ה) כדי שפוץ נמיין מ' ג.

שלב סליחות ליום שלישי של עשיית

זהה ויהזה אל רחום ותנוון ארך אפים ורבי-חסר ואמת נזר חסר לאלפים נשא עז ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו ולחתאתנו ונחלתנו:

סלוח לנו אבינו כי חטאנו. מחה לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארדי טוב וסלוח. ורבי-חסר לבליך-ראיך:

וביריחיך יהזה ופסיריך. כי פעולים מהטה: זברינו יהזה ברצון עטה. פקדנו בישועתך: זכר עדרך גניהם קדם גאלת שבט נמלתך. הריאין זה שכנת בו: זכר יהזה חbeta ירושלים. אהבת ציון אלהשבח לניצח: אתה תקום תרhom ציון. בירתך להגנה ביר בא מועד: זכר יהזה לבני אדם את יום ירושלים האפרים ערו ערי. עד היסוד בה: זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם בך ותורבר אליהם ארבה אתי-זרעם בבוabi השמים. ובילדארץ הייתה אשר אמרתך אתן לירעם ונחלו לעולם: זכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב. אל-תפּן אל-קשי העם תהו ואל-רשע ואל-תמאתו:

ובידנו ברית אבות כאשר אמרתך. זכרתך את בריתך יעקב. ואף את-בריתך יצחק. ואף את-בריתך אברהם ואבר וארץ אופר:

ובידנו ברית ראשונים כאשר אמרתך. זכרתך להם ברית ראשנים. אשר הוואתיהם אתם מארץ מרים לעני הנזוי להיות להם לאלהים אני יהזה:

עשה עטנו בפה שהבקתנו ואף גמ'זאת בהיותם הארץ איביקם לא' קאסטים ולא-געתים לבתיהם להפר בריתך אתם. כי אני יהזה אל-היכם: השב שבתנו ורחתנו בפה שברתו, השב יהזה אל-היך אתם שבותך ורחתך. השב ובקצה מבל-העפים אשר הפה לך יהזה אל-היך שטה: קבץ גדרתינו בפה שבתו, אם יהנית גדרתך בקצתה הפעמים. משים יבקצה יהזה אל-היך ומשם יקחך: מהה פשענו בלב וכען בפה שבתו. טחתי בלב פשעך וכען חטאך. שובה אליו כי גאלתיך: מהה פשעינו לטעה כאשר אמרתך. אنبي אنبي הוא מטה פשעך לטען וחתאתיך לא אונדר: הלכון חטאיך בצלג ובצמר בפה שברתו. לכראנו ועבירה יאמר זהה. אם יהיו חטאיכם בשנים בצלג ילבינו אם-יאידטו בתולע באפר

שלג סליחות ליום שלישי של עשיית

יהיו: ורק עליינו מים מהרים וטברנו בטה שบทוב, ורकתי עלייכם מים טהורים וטהרטם, מכל טמאותיכם וטכל גלוייכם אטהר אטכם: רחם עליינו ואל תשחיתנו בטה שบทוב, כי אל רחום יהוה אללהך לא יורך ולא ישחיך, ולא ישכח את שמה בטה שบทוב, ומול יהוה אללהך מול אteil'kevnu לאטקה את שמה בטה שบทוב, ומול יהוה אללהך אתiel'kevnu ואתiel'kev נרע, לאטקה את יהוה אללהך בבל'kev נרע ובכל נפשך לפען תני: המצא לנו בבקשותנו בטה שบทוב, ובקשותם משם אהיהו אללהך ומאתה, כי תרראשנו בבל'kev נרע ובבל'kev נרע: תביאנו אלדר קרשך ושפחנו בבוח תפלה בטה שบทוב, ובבאיותים אלדר קרש ושפחותם בבוח תפלה עולתיים ובחיותם לרצון עולם טובחי, כי ביתי בית תפלה יקרה לכל העם:

שמע קולנו יהוה אלהיינו חום ורham עליינו וקבל ברוחמים וברצון אהיתפהלנו: נשיבנו יהוה אלקיך ונשובה מחדש ימינו בקרים: אמרינו האונה יהוה בינה בגיננו: יהיו לרצון אמרינו יגינו והגין לבנו לפניו יהוה צורנו ונאלנו: אל תשליבנו מלפניך ורוח קרש אלתפקיד ממענו: אלתשליבנו לעת וקעה בבלות בחנו אלתעוננו: אלתעוננו יהוה אלהיינו אלתפקיד ממענו: עשה עמן אותן לטויה ויראו שונאיינו ניבשו ביראה יהוה עוזרנו ונחתמו: בילדך יהוה הווחלנו. אתה תענה אדני אלהיינו:

אלהייט ואלהי אבותינו. פבואה לפניו תפלהנו. ואלתתעה עלם מתחטנו. שאין אט עיי פנים וקהל ערכ לוטר לפניו יהוה אלהיינו ואלהי אבותינו עדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חטאנו:

אשמננו. בגרנו. גולנו. דברנו דפי. השינו. ותרשענו. זרנו. חמסנו. טפלנו שקר. יעננו רע. בזבנו. לאנו. מרדנו. נאננו. סרנו. עיננו. פשענו. אגרנו. קשינו ערף. רישענו. שחתנו. תעבענו. חעינו. תעטענו.

סרגנו מטצוזהיך וממשפטיך הטעבים ולא שווה לנו. אתה צדיק על-בל הבא עליינו ביראה עשית ואנחנו תרשענו:

אֲשֶׁר מִבְּלַעַם. בָּשֵׂן מַכְלִידֹר. גָּלוּה מַפְנֵחַ מִשְׁוֹשָׁן. הַזָּהָר לְבָנָה בְּחַטָּאנוֹן. הַתְּבָלָא אֲוֹנוֹן. וְגַנְגָּרָע פָּאָרָן. וּבָול בֵּית מַקְרָשָׁן חָרָב בְּעֻזָּנוֹן. טִירָמָן הַיְמָה לְשָׁפָתָה:
יְפִי אַדְּרָטָן לְזָרִים. בְּתַעַט לְזָכְרִים:

וְעַדְין לֹא שָׁבַנְיָה מַפְנָעָתָנוֹן. וְהַיָּאָךְ נְעִי פְּגַיָּה וְגַנְקָשָׁה עַרְפָּנוֹן, לוֹטָר לְפָנֵיךְ יְהוָה:
אַלְהָתָן וְאַלְהָיָה אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אַכְל אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ
חַטָּאנוֹן:

אֲשֶׁר מִבְּלַעַם. בָּנָדָן. גָּוְלָן. דְּבָרָנוֹ רְפִי. הַעֲיָינָה. וְהַרְשָׁעָנוֹ. זְרָנוֹ. חַמְסָנוֹ. טְפָלָנוֹ
שָׁקָר. יְעַצְּנוֹ רַע. בְּגָבָן. לְצָנָן. טְרָדָנוֹ. גָּאָצָן. סְרָרָנוֹ. עֲוִינָנוֹ.
פְּשָׁעָנוֹ. אַזְרָנוֹ. קְשִׁיחָנוֹ עֲרָף. רְשָׁעָנוֹ. שְׁחָרָנוֹ. תְּעָבָנוֹ. תְּעַתָּעָנוֹ.
סְרָנוֹ מַפְנָעָתִיךְ וּמַטְשָׁפְטִיךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׂרוֹת לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַלְכָל
הַבָּא עַלְעָנוֹ בִּירָאָתָה עַשְׂתָּה וְאֲנָחָנוֹ הַרְשָׁעָנוֹ:

לְעִינָנוֹ עַשְׁקוֹ עַמְלָנוֹ. קְמַשְׁךָ וּמְטוּרָתָ קְפָטָנוֹ. נְחָנוֹ עַלְם עַלְעִיטָנוֹ. סְכָלָנוֹ עַל
שְׁבָטָנוֹ. עַבְדִּים מְשָׁלָלָנוֹ בָּנוֹ. פָּרָק אֵין מִידָם. אֲרוֹתָה רְבּוֹת קְבָבָנוֹ.
קְרָאָנָה יְהוָה אֱלֹהֵינוֹ. רְחַקָּתָה מַפְנֵחָ בְּעֻזָּנוֹן. שְׁבָטָ פְּאַתְּרִיךְ. תְּעִיטָנוֹ וְאֲכָדָנוֹ.
וְעַדְין לֹא שָׁבַנְיָה מַפְנָעָתָנוֹן. וְהַיָּאָךְ נְעִי פְּגַיָּה וְגַנְקָשָׁה עַרְפָּנוֹן, לוֹטָר לְפָנֵיךְ יְהוָה:
אַלְהָתָן וְאַלְהָיָה אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנָחָנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אַכְל אֲנָחָנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ
חַטָּאנוֹן:
חַטָּאנוֹן:

אֲשֶׁר מִבְּלַעַם. בָּנָדָן. גָּוְלָן. דְּבָרָנוֹ רְפִי. הַעֲיָינָה. וְהַרְשָׁעָנוֹ. זְרָנוֹ. חַמְסָנוֹ. טְפָלָנוֹ
שָׁקָר. יְעַצְּנוֹ רַע. בְּגָבָן. לְצָנָן. טְרָדָנוֹ. גָּאָצָן. סְרָרָנוֹ. עֲוִינָנוֹ.
פְּשָׁעָנוֹ. אַזְרָנוֹ. קְשִׁיחָנוֹ עֲרָף. רְשָׁעָנוֹ. שְׁחָרָנוֹ. תְּעָבָנוֹ. תְּעַתָּעָנוֹ.
סְרָנוֹ מַפְנָעָתִיךְ וּמַטְשָׁפְטִיךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׂרוֹת לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַלְכָל
הַבָּא עַלְעָנוֹ בִּירָאָתָה עַשְׂתָּה וְאֲנָחָנוֹ הַרְשָׁעָנוֹ:

הַרְשָׁעָנוֹ וְפְשָׁעָנוֹ לְכָן לֹא נְשָׁעָנוֹ וְתִן בְּלֵבָנוֹ לְצֹובָה דָּרָךְ רְשָׁע וְחוֹשֵׁש לְפָנֶיךְ יְשָׁטָן.
בְּקָרְבָּן עַל יְדֵ נְבִיאָה, יְעַזְבָּ רְשָׁע דָּרְפָּט וְאַישׁ אָנוֹן מְחַשְּׁבָתָיו, וְיִשְׁבָּ אֱלֹהֵיהָ
וּרְחַטָּאוֹן וְאַלְאָלָהִים בִּינְרִקָּה לְלִיחָה:

מִשְׁיחָ צְדִיק אָמַר לְפָנֵיךְ, שְׁנִיאוֹת מִיְּבִין, מְנֻקְתָּרוֹת נְקִינָה: נְקָנָה יְהוָה אֱלֹהֵינוֹ
מִבְּלַפְשָׁעָנוֹן. וּטְהָרָנוֹ מַכְלַטְמָאָוָתָנוֹן. וְזִיקָעָלָנָה בְּמִים טְהוֹרִים וּטְהָרָנוֹ.
בְּקָתוֹב עַל יְדֵ נְבִיאָה, וּזְרָקָה עַלְלָבָם פִּים טְהוֹרִים וּטְהָרָתָם, מִבְּלַפְטָאָוִתָּם
וּמִבְּלַגְלָלִיכָם אַטְהָר אַחֲבָם:

עַמְךָ וְנַחַלְתָּךְ, רְעַבְיִ מַזְבָּחָ, אַטְמַיִ מַסְדָּה, הַאֲבִי יְשָׁעָה, יְבִירָה וְנַדְשָׁה בַּיְהָזָה
אַלְהָתָן גְּרַחְטִים וְהַפְּלִיחָות:

סליחות ליום שלישי של עשיית שלה

אל רחום שפה. אל חנון שפה. בנו נקרא שפה. יהוה עשה לטען שפה.
 עשה לטען אטפה. עשה לטען בריתה. עשה לטען גראף ותפארתך.
 עשה לטען דקה. עשה לטען הודה. עשה לטען מוקה. עשה לטען וירקה.
 עשה לטען מסקה. עשה לטען טובקה. עשה לטען יחויה. עשה לטען
 קבועה. עשה לטען לטורה. עשה לטען מלכיתה. עשה לטען נאחה. עשה
 לטען סודקה. עשה לטען עזקה. עשה לטען פארקה. עשה לטען אדקה.
 עשה לטען גברשתה. עשה לטען ריבטיך הריבים. עשה לטען שביבתך.
 עשה לטען תהילתה. עשה לטען אווביך שוכני עפר. עשה לטען אברם
 יצחק ויעקב. עשה לטען משה ואברהם. עשה לטען דוד ושלמה. עשה לטען
 ירושלים עיר קරשה. עשה לטען אין משכן קבועה. עשה לטען שמות
 היכלך. עשה לטען הריסות מזבחה. עשה לטען ברוגים על שם קרשה.
 עשה לטען טבוחים על יחותך. עשה לטען קאי באש ובמים על קחש
 שפה. עשה לטען יונקי שדים שלא חטאו. עשה לטען גמולי חלב שלא
 פשטו. עשה לטען תינוקות של ביתך. עשה לטענה אם לא לטענה.
 עשה לטענה ותוישענו:

עננו יהוה עננו. עננו אלדיינו עננו. עננו אבינו עננו. עננו בוראנו עננו. עננו
 וגאלנו עננו. עננו דורךנו עננו. עננו האל העאננו עננו. עננו ותיך
 וחסיד עננו. עננו זה ונישר עננו. עננו חי וקדים עננו. עננו טוב וסطيب
 עננו. עננו ירע נאר עננו. עננו בובש קעפסים עננו. עננו לובש אדרקות
 עננו. עננו פלה מלבבי הקפלכים עננו. עננו נורא ונשגב עננו. עננו סולח
 ומוחל עננו. עננו עווה בעת צרה עננו. עננו פורה ומציל עננו. עננו
 צדיק ונישר עננו. עננו קרוב לקוראים עננו. עננו רחים ותגון עננו. עננו
 שומע אל-אבירונים עננו. עננו חוטך המתיקים עננו. עננו אל-הו אבותינו
 עננו. עננו אל-ה אבירדים עננו. עננו פחד יצחק עננו. עננו אביר יעקב
 עננו. עננו משגב אפרחות עננו. עננו עורת השבטים עננו. עננו קלה
 לקועם עננו. עננו רך לרצונות עננו. עננו עווה בעת רצון עננו. עננו אבוי
 יתומים עננו. עננו דין אלטנית עננו:

מי שענה לאברם אבינו בתר המוריה הוא יעננו. מי שענה ליאתך בנו
 בשגעך על גבי הפטובה הוא יעננו. מי שענה ליעקב בביה אל
 הוא יעננו. מי שענה ליוסף בביה האסורים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו
 על ים סוף הוא יעננו. מי שענה למשה בחורב הוא יעננו. מי שענה
 לאברהם בפתחה הוא יעננו. מי שענה לפיטחם בקומו מתחך הערדה הוא
 יעננו. מי שענה ליהושע בגנול הוא יעננו. מי שענה לשםיאל במצפה

זהו יגענו. מי שענה לךוד ושלם בירושלים בנו הוא יגענו. מי שענה לאלהו בדור הכהרפל הוא יגענו. מי שענה לאליישע בירחו הוא יגענו. מי שענה לוייה במשי תרקה הוא יגענו. מי שענה לחזקיה פלך וזרקה במלחו הוא יגענו. מי שענה לתנניה משה אל וצוריה ברוחן בקשן האש הוא יגענו. מי שענה לדניאל בגין הארץ הוא יגענו. מי שענה לעזרא בוגלה הוא יגענו. מי שענה לפדרבי ואקטר בששון הבירה הוא יגענו. מי שענה לכל האידיקום ותפסורים והחטאים והרשדים היא יגענו.

רְחַמָּנָא דְעַנִּי לְעַנִּי עֲנִינָא. רְחַמָּנָא דְעַנִּי לְתַבִּירִי לְבָא עֲנִינָא. רְחַמָּנָא דְעַנִּי לְמַבִּיבִי רְחוֹתָא עֲנִינָא. רְחַמָּנָא עֲנִינָא. רְחַמָּנָא פָרוֹק. רְחַמָּנָא שׂוּב. רְחַמָּנָא רְתֵם עַלְן הַשְׁתָּא בְעַגְלָא
ובוֹפָן קְרִיבָ:

ויאפר רוד אליך צרלי פאוד. גַּלְהַיָּא גִּידְיוֹתָה כִּירְבִּים וְרַפִּים וְבְּדָרָם אֶלְאָפָּהָ: רְחֻומָּו וְתִנְוָן חַטָּאתִי לְפִנֵּיךְ. וְהַזָּה מְלָא רְחַמִּים רְחַם עַלְיָו וְקַבֵּל תִּפְנִינָא: וְהַזָּה אֶל בָּאָפָּק תּוֹבִיתָנִי. וְאֶל בְּחַמְתָּךְ תִּסְפְּרָנִי: חַנִּינִי וְהַזָּה בַּי אָפְלָל אַנְי. רְפָאַנִי וְהַזָּה בַּי נְבָהָלוּ עַצְפָּי: וְנְפָשִׁי נְבָהָלה מְאָד, וְאַתָּה וְהַזָּה עַדְמָתִי: שׁוֹבָה וְהַזָּה מְלָאָה נְפָשִׁי, הוֹשִׁיעָנִי לְמַעַן חַפְּךָ: בַּי אַיִן בְּמִזְרָח וּבְרֵךְ, בְּשָׁאָול מַי יְזִהְיֶלֶךְ: גִּנְעָתִי בְּאַנְחָתִי אַשְׁחָה בְּכַלְלִילָה מְטָהָרִי, בְּדָמָעָתִי עַרְשִׁי אַמְּסָה: עַשְׁשָׁה מְבָעָם עַגְּנוּ, עַתְּקָה בְּכַלְצָוָרְרִי: סָרוּ מִפְנֵי בְּלָפָעָלִי אָנוּ, בַּי שְׁמָעָ וְהַזָּה קוֹל בְּקַיִוָּה: שְׁמָעָ וְהַזָּה תְּחִנָּתִי, וְהַזָּה תְּפִלָּתִי יְקָחָה: יְבָשָׁו וְנְבָהָלוּ מְאָד בְּלָאַזְבִּי, יְשָׁבוּ וְבָשָׁו רְגָעָ:

טַהַי וּמְפִי סְמִית וּמְתִיעָה. מְסִיק מַן שָׁאָל לְתַיִ עַלְמָא. בְּרָא בְּדַחְשִׁי אַבְוָהִי לְקָנָה. אַבְוָהִי דְּתִים אֲסִי לְכַאֲבָהָה. עַבְדָּא דְּפִרְדָּ גַּפִּיק בְּקוֹלָר. טְרָה תְּאֵיב וּתְבֵר קְוָלָה: גְּרָד בְּגָרָד אַנְי וְחַטִּין קְפָה. הָא רְוִי נְפָשִׁין בְּגִידָוִן מְרִין. עַבְדָּךְ אַנְי וּסְטוּדָן קְפָה. הָא בְּבָוטָא הָא בְּשָׁבּוּתָא הָא בְּמַלְקִוָּתָא. בְּמַטָּוּ סְנָה בְּרַפְּסָד רְגִפִּישָׁן. אֲסִי לְקַאֲבִין דְּתַקְוָפָעָלָן. עַד דְּלָא נְהִי נְמַרָּא בְּשָׁבָיא:

סז תחנה. חתום בו שם מחברו (רכינו) שמעון בר יצחק

באר יעקב

שְׁבָת הַכְּפָא אֲשֶׁר לְמַעַלָּה מְנַשָּׁא. יְחִילָה בְעַדְנוּ

שבת הכהפָא – הפיט פונה אל כסא שבתו של הקב"ה, אשר לפעלה

פנושא – כסא המכוד המורם מעל כל, והוא יהלה – יתפלל בעದן לזרע המתנשא. הקביה שהוא מ"ד על פה, לאמר יהי מהסה ומגן, כאשר בית בצורת יעקב איש תפ, החקוקה בכסא (ג) ודוכרו זכוון.

(ט) הימין אריה יהלה – יבקש החמים. פני איה – קובי'ה (ט) ש"זון = וחוזם את עם ישראל שנאמר עליהם לאברהם אבינו: כה יהוה ורעד (סאה ט. ט) וישענו – ה'מושיענו יהוה, ואותנו יהוה – חחתמנו לחיים וישיבת המלוכה לורע משפט יהודה שנקרה בברכת יעקב: גור אריה.

ג', שור הנמצא משמאלי לכיסא פגיעתנו יתרוש – יגיש את חפלנו המשורה לפני הבורא, שיקובל לרצון, וילמדנו להיטיב דרכנו הפוצנו לאשור – לישור ווע מעלינו, ברכות יהשור – ישפי עליינו ברכות בשפע וב, ומורידינו – את הענים המודדים (ט) יעשור – יעשר, וישיב בבדון – וישיב את כוחם וכבודם של הדורות בכור שור – לורעו של יוסף.

ראיות – מראה פני אדם – שבכסא, תחינתנו יקדם להביא פנוי ה' שהוא גור מעה ויוצר האדם, כדי שהוא יבין המודדים – יכפר החטאינו, וישורר את העם הנגדם

לצורך המתנסא: מלך על-בּסָא.
לעמו יהי מחהפה. נזיביט בצורתם
שם פרקוקה בכסא:

על-תינין אריה. יתלה פני
אריה. יחז ויזומ לזרע בה-יה-יה:
וישענו יהה, זאותנו יהה. וישיב
הטולכה לזרע גור אריה:

נא מהשיטאל שור. פגיעתנו
יתשר. ללם-דנו הייטם חמוץינו
לאשור: ברבות יחש. ומרזידנו
יעשר. וישיב לבצראן תדרת הור
בכור שור:

ראית פני אדם. תחנתנו יקדם.
לפנוי צור מעוז יוצר האדם:
ילבין המאדים. ויעזרר הנערדים.

פנית אפטר

טז. יתרו – פועל להגשת מתנה מהמלחה תשורה. החומרנו לאשור – מלשון הפסוק: יאשר חמוץ – הדרכיוו בתבוי אמת (רש"י, ישעיה א, ז).

פנזי חיים

(א) מירפ עד מה צמרגס יומן ק מוחלט כל ספקון (כילדס כ, יג) "ווגה מלמי הלטס מוליס ווילדים ט" – ליטון פמן (– טולו ולו) יעכן מפלל לילוקין דיליא קבעם נורומי יקלל".

(ב) מלען ולען יקיד ספיקע על אדרמות נקנק ט, כמ"ט פיקוקל (ט, י): "וזדומות פיקפס, פפי מלעס ופי מלעס מל טמיין... ופי קור מאטאמקל... ופי נאכ גליגעטען".

(ג) נצמות (ט, י): "לדאיס פאל נאיס", והוא מן נצמות צלינים נמתקים, נצטועם (לט). וכן נפקק צויז (רט, ט).

(ד) וויל אכוונה נטס יסכלן פפי דרכם זיין (כידר ט, ט): "הייז יומן, כל מקוטס סלמאל דלי' עפאי ווילין – פיכילן נטמו מdice.

וירבה המשרה לקרואין צאן ארם:

צפצוף הנשר. בבנפיו יחשר.
ויליז אדקנו פני אהוב ישר:
חולקנו יבשר. ועפעינו יישר.
**וידבר בא|צדקה
| |
 לעם נושא נשר:**
קדישי** עליזנים.** שרפם
ואופנים. הפילו תחנתן פני
אדוני האדונים: וזובר ראשונם.
ואהבת איתנים. ויקום שbowה

לדורות אחרים:

סבגיסי ר ת |מים הבגיטו ר ת |מיטע, לפני בעל התרפחים. פטמש הפלחה השתמייש הפהלהתנ, לפni שוטע הפהלהת. פטמש אזקה השתמייש צעקטני, לפni שוטע אזקה. סבגיסי דמזה הבגיטו רמטעtiny, לפni פלך מתראה ברכעות. השהדרלו ומכרו תחנה וכקשה, לפni פלך אל רם ונשא. קוביירו לפni השתמייש לפni, תורה וט羞ים טובים שלושבי עקר. וזובר אבקתם ויתעה ורעם, שלא האבר שארית יעקב. כי צאן רועהנאמן היה לחרפה, ישראל גויאחד לפשל ולשנינה. פהר עננו אלהי ישענו. ודרנו מבל גורות קשות, וחשעה ברחטף:

הרבים פשׁת אֶדְקָה וְעַפְךָ:

מן ורבשטי לך מתחנן, כבר שגיא רמתחנן לשבניה. בולחו בני שבניא, בכקספא מתפרקן. ועפּךָ ישראל ברחטף וקמטני. כי לו שאלתנן וקעותין:
דלא נהדר ריקם מן גודך:

מן דכברשטי לך מתחנן, בעבדא רמתחנן לפעריה. אשקי און וכברשובה שרין. מרין גפשין מעתקין דנטישין. חילא לית קן לרצין. קון עבד בדריל קטיא הגרות עם אבקתנן:

שומר ישראל, שמור שארית ישראל, ואל יאבר ישראל.
האוֹמְרִים שטַע ישְׂרָאֵל.
שומר גוי אחד, שמור שארית עם אחד, ואל יאבר גוי אחד.
המִתְהֻדִים שטַע יהָזָה אלָהָנוּ יהָזָה אחד.

בגולה, להעלתו לארץ ישראל, ורבה המשרה – את השורה והכבודה לישראל הקוראים צאן אדם (כחוואל לד, לא).

צפצוף הנשר שככסא, בכנטיו יחשר – להשפיע עברונו ווילאי צדקנו פנוי קוביה, אוהב יושר, חלקנו יישר ועמפנטו יישר – ועינינו יישר לבחור בדרך הישר, וידבר בגדת עם יישראל שהם נשׁוֹרִי נשׁר כמ"ש: "ואשא אתכם על כנֵפֶי נשְׁרִים" (טהו ט. ח.).
כל קדישי עליונות, שרפים ואופנים, השמייש הטפּילותנו פנוי אדוני, האדונים. וזיכון ברתת ראשונות, ואהבת איתנים – האבות, וקיים שבעוותנו שנשבע לקדמוניים, פדורות אחרוניים.

שלט של עשיית ליום שלישי סליחות

שופר גוי קדוש, שמור שאירית עם קדוש, ואל יאבד גוי קדוש,
המשלשים בשלש קדושיםות לקדושים:

טחצח ברוחמים ומחפיכים בתהנוגים. התרצה ותתפיכ לדור עני כי אין
עוור: אבינו מלכני חננו ועננו, כי אין בנו מעשים. עשה עמן אדרקה
וחףך ודוישען:

ואנחנו לא גרע מהינעשה כי עלייך עיניינו: כבודך ירעה וחסידך, כי
בעולם הפטה. יהי תקדים יהוה עליינו, באשר יתלו ליה: אל תתקבר
לנו עונות ראשנים מהר יקדרנו רוחם, כי דלונו טאות: עוננו בשם
יהוה עשה שמים ואڑיזי) חננו יהוה חננו, פיריב שכנע בו: ברצנו
רtems תופר: (ברצנו עקרה תופר. ברצנו תפימות תופר: יהוה היושעה
הפטך יעננו ביום קראינו) ביריהו גרע יצרנו, זבור בירעפר אנהנו: עוננו
אלני ישען עליך דבר בבודשך, והאלן וכפר עלחטאינו למון שפה:

ויתעדיל ויתפרק שטה רבקא: בעלה די ברא ברעותה זומליך מלבותה.
ויצפח פורקנה ויקרב (ניא קז) טשיהה) בחריבון וביזמיכון ובתי רבל בית
ישראל בגלא ובגנון קרב, ואפרו אמן:

זה שפה רבא קברך לעלם ולעלמי אלמיא:

ויתברך ותשבחך ויתפארך ויתרומס ויתהנשא ויתהנער ויתהעללה ויתהבלל שפה
דקודשא. בריך הוא לעלה ולעלא מבל ברכתא ושירותא תשבחתא וגנחתתא
דאמין בעלה. ואפרו אמן:

קהל: קבל בחרמים וביצין את חפלתינו:

תחזבל אלותהון ובעתהון דבל ישראל גדור אכוהון די בשמייא ואפרו אמן:

קהל: כי שם זהה קבל משקה מעד עילם:

כחא שלמא רבא מן שמייא ומתים טובים עליינו ועל כל ישראל ואפרו אמן:

קהל: עורי פעם הזה עשה שמים ואלה:

עשה השלום במורומי הוא ועשה שלום עליינו ועל כל ישראל ואפרו אמן:

סליחות ליום רביעי של עשי"ת

אשרי יושבי ביתך, עוד ותללוך פלה: אשרי העם שבקה
 לו, אשרי העם שיהזה אליהם: תהלה לדוד,
 ארומטך אלוהי הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד:
 בכל-יום אברךך, ואהלה שטך לעולם ועד: גדויל יהוה,
 ומחלל פאוד, ולגזרלותו אין חקר: חזר לדוד ישבח מעשיך,
 וגבור תיך וגדרו: תדר בבוד חזך, ודברי נפלאותיך
 אשיהה: זעוזו נראותיך יאמרו, וגדרתך אספראה: ובר
 רב-טובך יביעו, ואזכותך ירגנו: חנוך ורחום יהוה, אריך
 אפים וגדר-חסר: טוב-יהזה לכל, ורחמיו על-כל-מעשיו:
 יודוך יהוה כל מעשיך, וחסידיך יברכו-ך: בבוד מלכאותך
 יאמרו, וגבורה-ך ידברו: להוציא לבני האדים גבורתיך,
 ובבוד תדר מלכאותך: מלכאות כל-עלמים.
 ומטה שלתך בבל-דור ודר: סוטך יהוה לכל-הנפלים,
 וזוקף לכל-הכופים: עני כל אליך ישברו, ואתה נתן
 להם אה-אכלם בעתו: פוחת אה-יך, ומשביע לכל-חci
 רצון: צדיק יהוה בבל-דרכיו, וחסיד בבל-מעשיו: קרוב
 יהוה לכל-קראו, לכל אשר יקראו-ך באמת: רצוני-ראי
 יעשה, ואת-שונעתם ישמע זיוועים: שוטר יהוה אה-בל-
 אה-בוי, ואת בלא-חרשעים ישמד: תהלה יהוה יד-בר-פי
 ויברך בל-בשר שם קדרשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה
 מעתה ועד עולם הכלזיה:

ועתה יגאל נא בם ארצי באשר דברת לאמר: ובר רחץ יהוה ופקודך כי פועלם בפה:
 ותגאל ויתקדש שטה רباء: בצלמא די קרא כרעטה וימליך מלכאותך.
 (וינצט פירקנעה ויקרב ניא קי) פשתחה בתייכון וקיומיכון ובתני דקל
 בית ישראל בצעלא ובומן קרייב, ואקרו אמן:

סליחות ליום רביעי של עשיית

שםא

וַתֹּאמֶר שְׁפָתָה רְבָא מִכְרָךְ לְעַלְםָן וְלְעַלְמִיאָ:

וַיַּגְדֵּךְ וַיִּשְׁתַּבְחֶה וַיִּתְפְּאֵר וַיִּתְרוּם וַיַּתְגַּשֵּׂא וַיִּתְבְּדֵר וַיִּתְעַלֵּה וַיִּתְהַלֵּל שְׁפָתָה רְקֹודָשָׁ. כְּרָךְ הַזָּא לְעַלְםָן וְלְעַלְמִיאָ מִכְרָךְ וְשִׁירָתָא פְּשַׁבְּחָתָא וְפַחְמָתָא רְאַמְּרָן בְּעַלְפָא. וְאַסְטָרָ אַפְּנָ:

לְהַ אֲדֹנִי הַצְּדָקָה וְלַנוּ בְּשֵׁת הַפְּנִים: מַהְנַתָּאָנִין וּמַהְנַזְאָמֵר מַהְנַרְבָּר וּמַה גַּטְמָךְ: נַחֲפֵשָׁה דְּרַכְנִינוּ וַיְחַקְרֵה וַיְשַׁוְּבֵה אַלְיךָ, כִּי יִמְגַןְךָ פְּשָׁוֹתָה לְקַבֵּל שְׁבִים: לְאַיְבָּחָר וְלֹא בְּמַעֲשִׂים בְּאָנוּ לְפָנֶיךָ, בְּדָלִים וּבְרָשִׁים דְּפָקָנוּ דְּלָתִיךָ: דְּלָתִיךָ דְּפָקָנוּ רְחוּם וְחַנּוּן, נָא אַלְהַשִּׁיבָנוּ רִיקָם טְלָפְנִיךָ: טְלָפְנִיךָ מַלְבָּנוּ רִיקָם אַלְהַשִּׁיבָנוּ, כִּי אַתָּה שְׁמַע תְּפִלָּה:

שְׁמַע תְּפִלָּה, עֲדֵיךָ בְּלַעֲבָר יְבָאוּ: יְבוֹא בְּלַבְשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ יְדֹוָה: יְבָאוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנִי, וַיַּכְבְּדוּ לְשָׁמֶךָ: בָּאוּ נַשְׁתַּחֲוָה וְגַבְرָעָה, נַבְרָכה לְפָנֵיכְיוֹתָה עַשְׁנָה: יְבוֹאָה לְמַשְׁבָּנוֹתָיו, נַשְׁתַּחֲוָה לְפָנָם רְגָלוֹי: בָּאוּ שָׁעַרְיוֹ בְּתֻזְדָה תְּצַוְתָיו בְּתַהְלָה, הָדוּ לוּ בְּרָכוּ שְׁמוֹ: וְאַנְחָנוּ בָּרָב תְּסִדָה גְּבוֹא בַּיְתָךְ, נַשְׁתַּחֲוָה אַלְהַכְּלִיקָרְשָׁד בְּוֹרָאָתָךְ: הָנָה בְּרָכוּ אֲתִיְתָה בְּלַעֲבָר יְדֹוָה, וְבָרָכוּ אֲתִיְתָה: רְוָמָתוּ יְהֹוָה בְּלִילּוֹת: שָׁאוּ יְדֵיכֶם קָדְשָׁ, וְבָרָכוּ אֲתִיְתָה: רְוָמָתוּ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְפָנָם רְגָלוֹי קָדוֹשׁ הַזָּא: רְוָמָתוּ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָרְשָׁוֹ, כִּי קָדוֹשׁ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ: הַשְׁתַּחֲוֹת לְיַהְוָה בְּתֹרְחָת-קָרְשָׁ, חִילּוּ פְּנֵינוּ בְּלַדְאָרֶץ: נַשְׁתַּחֲוָה אַלְהַכְּלִיקָרְשָׁד וְנוֹרָה אֲתִי-שְׁמֶךָ עַל-חַסְדָךְ וְעַל-אַמְתָךְ, כִּי הַגְּדָלָת עַל-בְּלַשְׁמָךְ אָמְרָתָךְ: יְהֹוָה אֱלֹהֵי צְבָאות טִיבָמָדָךְ, תְּסִין יְהָה, זְאַמְנָתָךְ סְכִיבוֹתָךְ: בִּי מֵבְשַׁחַק יַעֲרֵךְ לְיַהְוָה, יַדְפֵה לְיַהְוָה בְּבָנֵי אַלְיָם: בִּי-גְדוֹלָל אַתָּה וְעַשְׂהָה נְפָלָאות, אַתָּה אֱלֹהִים לְבָדָךְ: בִּי-גְדוֹלָל מַעַל-שְׁמִים מַסְדָךְ, וְעַד שְׁקָקִים אַמְתָךְ: גְּדוֹלָל יְהֹוָה וּמְהַלֵּל מְאָד, וּלְגַדְלָתוֹ אַזְן חַקָּר: בִּי גְּדוֹלָל יְהֹוָה וּמְהַלֵּל מְאָד, נֹרָא הַזָּא עַל-בְּלַאֲלֹהִים: בִּי אַל

שםב סליחות ליום רביעי של עשיית

גדול יהזה, ומלה גדוול על-כל-אללים: אשר מיאל בשמים ובארץ אשר-יעשה בטעין ובגבורתיך: מי לא יראך פלה הנויים כי לך יאהה, כי בכל-חכמי הגויים ובכל-מלכיהם טאין קטוץ: מאין בטוץ יהזה, גדוול אתה וגדוול שטך בגבורה: לך ורוע עס-גבורה, תענו זיך תרים יטינך: לך יום אפיקך לילה, אתה הבינו מאור ושות: אשר בידיו מהקרי ארץ, וחושפות הרים לו: מי ימלל גבורות יהזה, ישמע פל-תהלך: לך יהזה תנדרה וגבורה והחפארת והנצח וההוד בירבל בשמים ובארץ, לך יהזה הפטולכה והמתנשא לכל בראש: לך שמים אפיקך ארץ, תבל ומלאה אתה יסדרם: אתה הצפת כל-גבولات ארץ, קוין וחרף אתה יצרכם: אתה רצצת ראשיו לויתן, תנתנו מאנל לעם לצים: אתה בקעת מעון ונחל, אתה חובשת נהרות איתן: אתה פורחת בעזיך ים, שברת ראשיו תנינים על-המים: אתה מושל בנהות הים, בשוא גליו אתה תשבחם: גדוול יהזה ומלהל מאד, בעיר אלהינו הר-קרשו: יהזה צבאות אל-הדי ישראלי ישב הרים אתה הוא האלים לבך: אל גערין בסוד-קדושים רקה, ונורא על-כל-סביביו: יוזדו שמים פלאך יהזה, אף אמתתך בקהל קדושים: לבו נרעה ליהזה, גריעה לצור ישענו: נקודה פניו בתודה, בומירות נרעע לו: צדק ומשפט מכון בסאך, חסד ואמת וקרמו פניך: אשר יתרו נטהיק סוד, בית אלדים נהלה ברגש: אשר לו הים והוא עשה, ויבשת דיזו יצרו: אשר בידו נפש כל-די, ורום כל-בשר איש: הנשמה לך והנוף שלך, יהזה עשה למן שטך: אתה הנשמה לך והנוף שלך, יהזה עשה למן שטך: אל חנון ורחום שטך: למן-שטך יהזה וסלחת לעוננו כי רבידוא:

סלהדָלֶנוּ אַבְנֵנוּ, כִּי בָרֵב אֹולֶטֶן שָׁגֵנוּ. מַחְלָלָנוּ טְלָבֵנוּ, כִּי רַבְוָ צָוֵנוּ:

סח פתייה. חתום בו שם מהכברו (ובנו) שמואל חוק

באר יעקב

שורנת ורד – עם ישראלי בין חוחים
– בין האומות המשולות לקוץיהם
עכשו שם גודליה, אשר היו במנדרות
שדריה – בית המקושת ^(א) שהיה בנו
לחפarter, ופעמי נעליה – שהיו עולמים
בשלש רוגלים לכיבתמי'ק (פ"ש השיש),
וילכו בשבי שלליה – נוצטו חומתיה
והלכו בשבי שלליה – בניה. על
ההרים הופנו רגליינו. נסת ישראל שהיתה

שושנת ורד בין חוחים גודליה.

אשר במנדרות שדריה
ופעלמי נעליה. ולמה הבקעו
חומותיה והלכו שבוי שלליה.
על ההרים הופנו רגלייה:

מושלת באפסי בקוצו ארץ שלטנית
= וגבירה, אשר שכנד – שכינח
או בתוכה שרה – שכן, ולמה עתה
נתרה בת צין רקנית מישוביה
בסוכת השומר בכרכם שנעוכבה לאחר
הכזר ומלוניה – שלנו בה במקשת
קשוין ותחה נתרה שוממה. מילכה
ושריה בניוין, אין תורה – אין בהם
מוחה הורה (ש"ז, א"ב, ט)
ושידה גניש – שנותוודה בהם
השכינה ^(ב) משאר כל האומות, ולכן
היתה פעמים מחדליה, אשר על כל
עם ולשון מנדריה – מרוםמת מכל
עם, ולמה עתה נדרית כאשה זונה
= וחיליה – כמופקרת. פרשה ציון
בידיה – פשטה את ידה לרוב צערה
ואין מנחם לה.

אציג בת – בכית לשכת הגות יושבת
היתה בלמוד תורתיה, אשר בטם
רביהם – הוראת התורה שנשלה למים

מושלת אפסי ארץ שלטנית
ובבירה. אשר שכנד או בתוכה
שרה. ולמה בסבה בכרם
ובמלוניה נותרה. מלכה ושדריה
בגווים אין תורה:

ועודה בנסים מעטים מהקללה.
אשר על כל-עם ולשון מנדלה.
ולמה באשה זונה וחיללה. בראשה
ציון ביריה ואין מנחם לה:

אצל בית יושבת בלמוד
תורתיה. אשר בימים רבים

פנילת אסתה

סח. כמלונה – מלשן מלן, (מעדרות, ישעה א, ח).

פנינו חיים

(א) מוקד על בגמלו נסכים (פ"ז). ורכל מלר יוציא "וְעַד כָּמַדְלָמָת" מלו כדי נקיות וכי מדרותם.
ולמן בכוכו נצם מקדמת.

(ב) ודריך נוליכה לטה (פ"ג כ"ה) "מִסְפְּדִין וַיְצָדִי בְּכֹמֶא אֲהָל מִזְדָּה, גָּנְלָן וְקִילָּה
וְיַוְיכָן וְנַגְעָן וְנַמְּפָלָס נְלִים.

שליחה שדוותיה. ולטה נשים מאיירות באות משכונתיה. ראה
ציריך שתקו על-משכונתיה:
למודה לךחה היושבת בנוים
במְדָבֵר. אשר **לצדך** באזור
מִדְבָּקָת להתקבר. ולטה פורה
בְּכָל זיוות ומעבר. **בַּת-עַמִּי**
לאזר בזענים במדבר:

חֲסִין יְהָ גָּמֹול חָסֵד לְתִבְים. **זָקוֹף**
קְרֻנָה וְהַזְּיוֹאָה מִיד מְלֻעִיבִים.
תָּמוֹר בִּילָא **באחר השילכה**
הַבִּים. כי על רחמייך גרבים:

שלחה שדוותיה לכל ישראל (ט), ולטה עתה נשים מאירות – מקלות אותה ובאות משכונתיה – לארכן ישראל, ראה ציריך, שחקו על משכונתיה – אויביה שמחו על השכנת שמחתה. למודה – הכנסת ישראל הנסורה לךחה דושבת בנוים בגלות כדבר – כפי שנאמר להם בפרש התוכחה. אשר צידר, כאוזר – כהgorה פודבקת אליך לתחבר (ז) ולטה היא פורה בכל זיוות – בכל פינות וטעבר. בת עמי נסורה בידי גוי אבד המתאכו עליינו כאכזריות העינויים במדבר. חסין רה – כינוי לחוקה ה', גמל חסד אף לחייכים – בגל עוננותיהם, זקוף – הרם קרנה של הכנסת ישראל והזיאיה מידי האומות המלעיבים – המעליבים אונגן, תמור – תמותה כי לא השילכה יהבים – לא תלה תקועתה באל אחר, כי אם רק על רחמייך הרבים.

ברעל ורחמייך תרקבים את בטוחים. ועל-צדוקותיך אן גשעים. ולפלוותיך אט
טְבוּכִים. ולישעך אן בזפחים: אַתְּהִזְעָא פְּלָך אֶזְבֵּב אֶזְקּוֹת מְקָרָם.
מְעַבֵּר שעונות עמו, וטסיך תטאת נראיין. פורת ברית לראשונים, ומוקמים
שְׁבִוקָה לאחרונים: אַתְּהִזְעָא שִׁירְקָת בָּעֵן קְבוֹדך עַל-תְּרִיסְך וְקָרְאִית דָּרְכִי
טוֹבָך למשה עגנון וארותות חסוך גלית לו והודעתו כי אתה אל רחום ותען
אָנָך אפין ורב-חסך ימך לאחסיב ומבהין את-העלם כלו במתה הרחמים:
וְכֵן בטוב ויאמר אני אשביר בלבוטך על-פניך וקראתי בשם הויה לפניה.
וְהַנְּתִי את-אשר אהון וחתמתי את-אשר ארתם:

אל אורך אפין אתה. ובעל הרחמים נקנאתה. ורך תשוכה הורית.
עַדְלָת רחמייך ופסריך, תונבר הימים ובכל יומם לערע זידיך. פפן אליט
ברחמים, כי אַתְּהִזְעָא **בעל הרחמים. בתקנן ובתפללה פנזה נקדם.**

(ט) פפי' דרכם מ"ל (מענית ט): מה' נר כמליחן כל ציל' ממע פולמה לטרלן ולטלי' ה/orה – פורה לטרלן "כי מליין מיל' מיליכ" (ישעיה 5), "זיווי מנטפין ליעקבי" (זכריה 5) ולטמא סנו' טנא פמדו כמליחן כמליחן לטרלן.

(ז) פפי' מלמיהו (יג, יט): "כי כאשר דבק האוזר על מתי ליט כן הדבקתי אליו את כל בית ישראל" וגוי ליום לי נמס ונתקס וنمלה ונטפלם".

סליחות ליום רביעי של עשיית

שמה

ביהודעתי לענו מקרים. מחרון אפק שוב, במו בתורתך ברוחב. ובצל
גופיך נחסה ונטלון, כיום וירד יתוה בזען. תשבר על-פצע ותקה
אשם, כיום ויתניאב עמו שם. תאוני שועטנו ותקшибו לנו מארם,
באים ויקרא בשם יתוה. ושם נאמר:

ויעבר יתוה על-פצעיו ויקרא:

זהה | זהה אל רחום ותונן ארך אפים ורביחסיד זאפת נזר
חסיד לאלפים נשא עון ופצע וחטא גזקה: וסלחה לעוננו
ולחתאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מHAL לנו טלבנו כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלחה, ורביחסיד לבילקראי:

אליך זהה שועטנו וביבך תפלו תקרענו: מהינאמר לפניך ישב טרומ
ומהיינספער לפניך שכן שחיקים:

ברעם אב על בנים בן ערומים יהוה עליינו: להזה הנישעה על עפק ברקעה פלה:
זהה צבאות ענק שאב לנו אלמי יעקב פלה: זהה צבאות אשרי ארים בופת
בקה: יתוה הוושיטה. הפלך יגענו ביטקיראן:

קלחנא לזוון העם נתה בועל תהודה. ובאשר נזאתה לעם היה מפזרים
ועידתנה ושם נאמר:

ויאמר יהוה סליחתי ברכבה:

תפש אלמי אונה ושמע קח עינך וראה שפטתינו והעיר אשרינקערא שחק
עליה. כי לא על-צורךינו אנחנו מפילים מתונינו לפניך כי על-דרתפיך
הרבים: ארני שפעה ארני קלחה ארני התקשיה ושותה אל-חאהר. לטענו אלמי
כי שחק נקרא עלייך ועל-עטך:

ס סליחה. ע"פ א"ב וכוספו חותם מחיםרו (רבנו) גרשם בר יהודה (מאור הגולן)

באר יעקב

אליך הי שהר אוים = ווראא,
אקרו, אי תפתר פניך מלחשינו
בשת צורה. בקום מליט בעלי מראה
- בעלי קללה, אומות העולם,
בחוודם - כהוככם יוד לטפס מעלה
נבעה - עצות שנות,

אליהינו ואלהוי אבותינו

אליך יהזה אקרא אים ווראא.
אל תפתר פניך ביום
ازה. בקום עליינו בעלי מארה.
ברוחם יתר עאה נבערה:

סליחות ליום רביעי של עשייה

**גּוֹזְרִים עַלְיָהּ דּוֹדִי וְאָדוֹן
מְלֻקָּרָאת. גּוֹזְלָנוּ יְהוָה צְבָאות.
דּוֹדִי צָה וְאָדוֹם רָגְלָם מְרֻבָּאות.
דָּבָרוּ לְהַבּוֹת זָאוֹת לְהַלְאֹות:**

**הָאֹמְרִים אֵין [נִיא הַעֲצָב
נְבּוּהָ] לְקַבֵּל [לְאֱלֹהָה].
הַשְׁתְּחֹות [לְסֶמֶל] לְפָנָיו לְפָלוֹת.
וְלִבְלַתִּי הַקְדִּישׁ הַמְּרַבָּה לְסֶלֶת. זָגָם לֹא לִירָא אִים אֱלֹהָה:**

**זֹאת בְּשֶׁמֶשֶׁי יְחִידָה לְבִי. זֹאת
אָשִׁיב תְּשׂוֹבָה לְמִרְבִּיבִי. חָלִילָה
לְשִׁבְחָה וְלְעֹזָבִי. חָטֵית אֱלֹהִי**

אָבִי:

**טְפִלּוֹ עַלְיָהּ וְדָבָרוּ [נִיא טֶמֶא וְמַתָּה
תְּדַשׁ הַבָּא] מִקְרָוב. טָבוֹ מָה
אֲצַלִּי עֲרַבָּתוֹ לְעַרְבָּה. יוֹצְרִיחָבֵל
אַיִתָּר לְקוֹרְאָיו בְּאַמְתָה קָרוֹב.**

ונוראים עלי פְּלִקְרָאת בְּשָׁם דָּדוֹר
וְאָדוֹן לְקַבְּיהָ שֶׁהָוָה גְּנוּאלִיט ה'
צְבָאות, דָּדוֹר צָה – לְבִן וְאָדוֹם
דָּנוּ – נְדוּלָה מְרֻבָּאות – מְרֻבָּות
חִילּוּתָה המִקְפִּין אָתוּ (א). וְאָתוּ מְבָכוֹת
מְאֹורָה וּזְכִירָה אֶת דְּבָרוֹ לְהַבָּחוֹת וְאָתוּ
פְּהִלָּאות – אָוּרָמִים הָם, כִּי הָוָה נְלָא
וְחַלְשָׁלָם מְלַהֲקָם אֶת דְּבָרוֹ וְלֹכֶן וּרְצִים

הַשָּׁאָת
הַעֲצָב – הַפִּסְלָל גְּנוּבָה, לְקַבֵּל פְּאַלְוָה,
הַשְׁתְּחֹות לְסֶמֶל, וְלֹפְנֵיו פְּסִילָה
– לְעַבְדָּה, וְלֹבְלָתִי הַקְדִּישׁ אֶת הָיָה
הַמְּרַבָּה פְּסִילָה גָּם לֹא לִירָא אִוּם =
אַלְקִי.

בְּשֶׁמֶשֶׁי זֹאת יְחִידָה – יְזִיעָזֵלְבִּי, זֹאת
אָשִׁיב תְּשׂוֹבָה, פְּרִיבִּי – לִירָבִּי:
חָלִילָה לִי לְשִׁבְחָה וְלַעֲזִיבָה אֶת חִינְכִּת
שְׁבָח תְּפָאָרָת (ב) אַלְתָּהִי אָבִי.

פְּמָא וּמַת – אֶת יְשָׁוֹה הַנוּצְרִי חָדֵש
הַבָּא מִקְרָוב, וּרְצִים שָׁעַבְוָר, מָה
טִיבוֹ אֲצַלִּי – מָה שִׁיכְוֹת (ג) אֲלִי?
וּמָה לִי שְׁזָבוֹ – לְהַתְּחִיבָה לְעַרְבָּתוֹ
– לְפִסְלָל, שְׁעַלְיוֹ הָוָה בּוֹטָח וְסָמָךְ (ד),
לְהַיָּה יוֹצֵר הַכִּיל, אַיִדָּז – בְּקִרְיאָת שְׁמָעָ
וְהַרְיָה הָוָה: יְקָרָב, לְקוֹרָאִז – לְכָל
אֲשֶׁר יְקָרְאוּוּ בְּאַמְתָה יְתּוֹם וְאַלְמָנָה,

פְּנִינִי חִיּוֹת

(א) פ"ס כה'ב"ט (ב, י) ו פיל"צ: והודגמה לפלקי הקב"ה כן ס"ל, דורי צה ונתק – להלן עוטמי
וכי וְאָדוֹם – לִפְלָט מִתְוִילָה, כְּנַיִן אַלְמָלָר, יְתּוּפָה, מַגְנִין (יט"טיו"ט, טג, ט): "מִלְוָתָה לְדוֹת נְגַטְזָקָן".

(ב) תע"א, "לִמְדָה כְּלָמָתָה" (דנ"ס, כ, י) ו מילנס מַזְכָּלָת: "שְׂמִיכָה מִפְנָמָה", ו פיל"צ: נְלָאָן פְּלָלָת,
וְאַלְכִּיעַ מְפָרָט מַלְאָן גְּדוֹלָה, וְמַדְרָסָ מַחְנִינָה (ג), הַמָּר לְאָסָקְבָּה: הַמָּס פְּטִיטָמָיִת מִינְסָה מַמְלָא,
לְכִימָה שְׁמָמָת יְטַלְלָל וְכִי דִּי הַמָּדָה, ו פיל"צ: האמָרָת – אַזְמָת, חַטְבָּה אַחֲת – סְמָמָת לְמָדָה, סְמָמָת מִזְמָדָה
לְמָרָה: מָן מִנְקָן נַקְנָה מַמְלָאָן גְּלוֹלָה.

(ג) כְּנַיִן כְּלָמָן נַקְנָק (ק"ב): צְלִי גְּגָנָט, וְסָולְהָוָה: נַגְגָה, – מָה מִסְמָס מַגְנָזָן

(ד) פ"ס ב"ה מַמְלָל (י, יי): "מַלְסָס סְמָר נַגְעָקָפָה כְּפָעָמָה עַרְוָתָה לְפִי רַמְפָה, – ו פיל"צ ד"ה
טְקָעָפָה כְּפָעָמָה מַפְּקָרָטָס כְּדִי נְלָאָן דְּלָלִים, וְכִי כְּנָר טְרָגָה מַוְׂעָדָה נַפְּיִי רַמְפָה, כְּנָר טְרָגָה נַפְּיִי רַמְפָה
מַוְׂעָדָה.

סליוחות ליום רביעי של עשי"ת

שםו

ישודד – יחזק, אולם את אויביו יורוב
– ישרוף.

יְהוָם וְאַלְמָנָה יַעֲזֵד וְאַיְבָיו
יִזְרָב:

כשעמם אמרוי – כאשר שומעים אויבי
את תורה כי נגפו, כלם יחד חורקים
שניטו – רוגאים ורוצחים לשלו =
ולבוז עמלן ידיינו – פרי מעשינו,
פתח שפטינו – פותחים פיהם עלינו
ואומרם להשמדנו ולאבד אותנו.

בשעתם אמרוי כי נגעו. בלם
יתח חורקים שנימזו. לשלל וללבוז
עמלן ידיינו. להשמד ולאבד
מפתח שפתיהם:

עדתך פנורשת מטבח מאודה – מבית
המקדש שהיתה סכתה = וטולנה
לדור בה בכתחה, ועתה היא פורורה
בכל רוח ופנה. נחלתן ישראל נלאה
– עיפה עלובה ועננה – ועוכבה
נשאת עיניה לה, מורה הינשה. ولكن

סמה פניה לתשובה ותפתה לפני פדר
שסדו אבותיהם כמקדים = תחלה (ט),
ערוך שפה – להחפיל בגד לה בונלה,
עירץ משכנתה הוב – משליכה את
משאה עליך לאכלה – ע"מ שחסבhol
ותשא את משאה.

פנה נא לחתפלת עבריך. פצם
והצילים ברוב רחמייך. [ניא
מכה בזגדיך]. צוה ישועות זרע
חסידיך. צאת לרונה לנעה
בביתך: [ניא משאון מזריך]:
[קנא לשמה אם לא למענן].

קבאנן למענן ופדרנו. רשותם פן

קנא לאכוד שמר, אם לא למענינו
– אם לא למעניינו ובכבודינו. קצע
– כעס גדויל קזוף, על מענינו – על
המענים אורנו. פן יאמרו רשותם, איך

פניות אפטר

טט. דוב – עפיה (תהלים נה, ב): "השלך על ה' יהבר" – עניין משא, בן פרי רודיל ברייה
כו:, מצדחות יהווא יבלבלך" – ייסבלר, מצדחות).

(ט) קול אנגלי: "וַיַּלְמֹד וַיִּמְקֹן" (שמות יט, י), פיד תפeo ליהם אופנות אבותיהם, לוממות לנכדים
ימק ומק וגוי נך מין לאס לטרלן מלן מפלגה, (מלילם נכלם פלאה כ').

שמעה

סליחות ליום רביעי של עשיית

יאמרו איה אלהינו. ריבם ריב
וקום לנוּנוּן:

שפטה משפטינו מאיש [ניא
טאנשי] חםם. שאם הפק
ולשונם הפסם. השפיל גאונם
ותנים לטרפס. חבח רוחם זיהוי
לטפס:

נאלה בזורע בני יוסף. נאול
שאך עטך שנית יד תוסף. ריבבה
ריבם וגאלם מיד משפטה. ראה
בי-אולה יד ומכבים תם הפסוף:

שור ביראין איש השותם بي
אין פגיעה. שאת בעדים רנה
ותפללה להפגעה. מדת דין
להרחק ומדת-הרחקים להגעה.
מעצב ומרגנו להרגיע:
בצדקה האל פלט זהושיע.
בצדקה מדבר ורב להושיע.

אודונימו - להצלם. ריבם ירב ה/
יקום גוננו - להצלינו.

שפטה משפטינו להפרע מאנשי חםם
- מרשות האומות שארם - בשרים
המק - ימסו ויתדרלו אכרים,
ולשונם תמס - שלא יוכל דבר.
תשפט לארץ נאום - גודלים ותנס
טרפס - לדרישת רגליים, תפח רוחם
- חזא נשמהם והיו לפט - ימסו
ימגו וועלמו,

נאלה מצרים בורוע נתואה את בני
יעקב וווסוף וכמו שאנו גאלחו והוציאת
כלנו מגולות מצרים כן עכשו תוסוף
ה' שנית את ייך לקנות ולגואול את
שאך עטך (ו) שנשאו בגדות. ריבבה
ריבם, וגאלם מיד משפט - טורף.
ראה כי אולה יד - יד האויב הולכת
ומוחזקת, ומכבים תם הפסוף ולכנ
עריכה כבר לבוא הגואול (ו).

שור - ראה כי אין איש צדיκ לעמוד
בפרק, השותם - עמדו בתמהון
וראה כי אין פגיעה - שיתפלל
בעדנו (ו), שאת בעדים רנה = ותפללה
לחותגין, וכן מדת הדין עלין להרחק
ולהכנס להם לפנים משורת הדין
ומדת החרים צריכה להגוי, משוכב
= ומרוגו להרצע - לשקט, שלא
לבועס עליהם.

בעבור צדקך ולא בגין צדקתי הצל
= פט והורישוט (ט), ה' המדבר בצדקה
- להצדקה ולסנגור על ישראל (ו) ורב

(ו) פ"ה יטמיאו (ימ, יט): "ויסים מוס סטוט יוסף ט' סיים ידו לנקיון סלול ממו".

(ו) כמו טמיאת מנדרין (ו). ט"פ: (דרכיס נג, נו) "כי יליה כי אולה יד" — פון ק דוד מל וכי
עד שתפללה פוטה סן היבט.

(ח) נס וא מיין זק דין נרין לטול, ולמידה טמיאת מנדרין (ט), וטמי ל' יוסfn: פון ק דוד כל חלון דוד
צובל כללו לו יכול פמי. דרכיס יטמיא (טמיא נט, פז): "וירל כי אין איש השותם כי אין פגיעה וכמו":
יטמיאני אמשחה".

(ט) כל זו מיפוי מיל פטוק מטעה (ט, ח): "וילנט נדקה כטיקין", ומל פטוק נטולות (ט, ח):
"ונזרקן פטיל ומפטמי", ולDIRECT טומך: מורה נקמת טרלון: "ונזרקן כטומטמי כל גולדס טם
טומטמי וכל ממתקס שט ל', הטן אין יוסfn אין מפה נזרקן טם פטט גולדס דונטרא: "וירל כי פון ק דוד
הטומטם כי פון מיפוי וכו' וילנט נדקה כטיקין" לך, "ונזרקן פטיל ומפטמי".

(ו) פ"ה דטמיאו (טמ, ט), וידרך טס פלמות (לט מק"ו) לנמד נטה מלה פטס וטקליגס וכו'

שליחות ליום רביעי של עשיית שמט

והושיע מהמשטינים, ג'רhom תוכורו
ואל נא תרשיך אוthon ברון. רצתה ה'
והציל עמן חווהה - מהר והושיע, ואו
יבירו וידש כל בא' שעם, ייחד יענו
ויאמרו כ"כ: הלא אין אקלים וולתק
בכל העלים כי אם בישראל, חוק
נולט - שהרי יראו שבוחקה וכבעל
כירhom יגאלם.

רחם התזבור ואל-נא תרשיע.
רצאה והצל חופה ותושיע:
יבירו וירדו בל-באי עולם. יתר
יענו ויאמרו בלם. שלא אין
אליהם בבל-העולם. כי אם
בישראל חזק נאלם:

ועחה נזרהילך ונספר תהלה. על
וזין עליינו להילך עלי
תשועה. תרבך זהה קרויב
בספר תהלה. ליהזה היישועה
על עטך ברכותך:

ושתה נודה לך ונספר תהלהיך עבר
ישועותך. שהרי דין עליינו להילך,
ללי - עברו תשועתך, הדבר הזה
בחוב בספר תהלה במומו ג' פסוק
ט: יה' הרישועה אל עטך ברכותך
וכנורש בילוקוט (ז' ר' ר' ח'ב) כשהקב"ה
עשה ניסים לשראל הם מנגנים
ומשוררים לו וכן הוא אומר: "ליה'
הישועה, על עטך ברכותך סלה".

אל מלך יושב על-כפאה רחמים, מתקנוג בפסידות מוחל עונת עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרבה מחלוקת לתפקידים וклиיה לפושעים,
עושה אזכרות עס-בל-בשר ורונה, לא ברעעם הנמל. אל הורית-לן
לומר שלוש עשרה, זכר ר' לט היום ברית שלוש עשרה, ברודעת
לען מקדים, כתו שבטוב וירד יהזה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא
בשם יהזה:

ויעבר יהזה על-פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחים ותנען ארך אפים ורב-חסדר ואחת נזר
חסדר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאנתנו זונחנן:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו פלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח, ורב-חסדר לב-קראים:

אתה הוא מלכי מקדים פעל ישועות בקרוב הארץ: אתה הויא מלכנו אליהם
צד ישותות יעקב: האויה יהזה פרלטנו הקשيبة לקול תחנعني: שוב
לפען גבריך שבטי נחלתך:

מיכלן מיגנוס נל יסילן מכסמק ומי מומר קכויה: מיכלן נכסמק ומן טה מלמד סנוורין על מי,
סיד ערמי מלמד וצדדי מליכם בגדיהם ווועיזו אנטמוי: "מי מדבד וולדתיה ר' גוטשאטו".

סליחות ליום רביעי של עשיית

ברחים אב על בנים כו' תרums ותוה' קליין: ליהה הישעה על עפק ברקעך פלה;
תוה' צבאות עפנ' משגב לנו אלה' יעקב פלה': תוה' צבאות אשרי ארים בושת'
בקה: תוה' הוושעה. הפלך יוננו ביטוקראני:

ע סליחה. ע"פ א"כ ובסתורו חתום מחברו (רבינו) גרשム בר יהודה (מאור הגולה)

אלְהִינוּ וְאֱלֹהִינוּ אֲבוֹתֵינוּ

אַתָּה מֶקְרָם אֱלֹהִינוּ אֲדוֹנֵינוּ.

וְאַנוּ עֲדֵיךְ בִּירָאֵינוּ בְּלֹתָךְ

גָּאוֹנָנוּ. בָּךְ בְּטַחוּ אֲבוֹתֵינוּ

וְתַפְלְטוּתוֹ פָּלָטָנוּ. אָלִיךְ יְעַקְוֹן

וּגְמַלְטוֹ בְּזַעֲקָנוּ פָּלָטָנוּ:

גָּר אָדָק הַרְאָשׁוֹן לְכָל הַגְּרִיבִים.

בָּנְ שָׁלַשׁ הַכְּרִיךְ יֹשֵׁב הַפְּרוּבִים.

רַמוּ לְהַפְרִידֵךְ מִירָאָתְךְ אָוּבִים

תְּנִיבִים. בְּעַצְמָךְ יָרְדָת וְהַזָּאתָוּ

מְאוֹר שְׁבִיבִים:

הַגְּשֶׁר הַגְּדוֹלָה אַרְךְ הַאֲבָרָה.

דְּמוֹת [נִיא צָלָם] בְּהַקְיָמוֹ

בְּבָקָעַת דָּוָרָא. וְתָנְגִיהָ וְתָבְרִיוָּה

פִּיךְ אָצָז לְשָׁמְרָה. וְשַׁרְ-אָשָׁצִוָּת

לְהַקְרָר אָתָזָן נָזָרָא:

פְּנִיגִי חִיָּם

(א) כמו שנאמר מעתה (מד, ט): "וּוְמַס מַד סְטָן מְלוֹת מִגְּלָדִי" ופייט"ז: שפממי נס כנפה רקייש וארקייש טמיכס פלון טמר וטמ טדי דמכי הום, פלון מלוֹת מִגְּלָדִי.

(ב) מדריך מגנינה (ב). נגידת טפי זנקלע "נילדי" סגולמל (מלחלים מ"ט): "נילדי ממיס ליקפו טס לאלי חנולס" ולן הילץ ימוק ועקב ולן חנולס — טסיה מללה נגליס.

(ג) מדלטן מגניליס (ב): מילר ר' יהי ק' גול, ק' צלט טסיט כמיר להנילס מה טולו, טולו: "עקב טשר טמע טנילס זקளו", טסיניס מהס טכטמן ומרי, ופייט לדרין ממין עק"ג טעם, וטנילס מיס קיל"ה, מילג ק' צלט סכדר מה טולו.

(ד) מדלטן נפמיטס (קיט). ר' ליל' פק"ז: מי' ימיד געולמי ואוֹ ימיד געומלו, מהס לימת נאיל מה טסיד.

(ה) מדלטן נפמיטס (טס) צטפה צטאפע נטכידיגער הרטע מה מנילס מיטעלן וטורייה מהן נאיל מה טסיד.

בָּאָר יְצָקָב

אתה הו מא מקדמת אלהייט = אדונינו,
ואנו עידיך — מעדים אנו בן (א) כי אין
בלתק גאוננו — שאתה רם ונשא, בר
כפחו אבותינו, ותפלטנו — והצלתנו,
אנא בוכותם פלטנו. א"יך זעקו גומלטו
— מן הצהה, אנא בזעקן, פלטנו
— חלצנו.

אכזרום שהיה ער זדק הראשון
לכל נזיבים — מכל הנכבדים (ב),
בן שלש הכהירך, (ג) הא, היושב בין
הכרובים שבמקדש. דמו אויבים
חביבים — נמרוד הרשות להפריד
מיוארך, ואו בעצמן (ד) ירדת
וזהו צאתו מאור שכבים — מכבש
האש.

הנשר הנדוֹל — נבוכנדצער אידיך
האברה — גודל הכנפיים, בדקימו
כלם גודל בבקעת דורא לנאמו
בדניאל (ג) וחגניה וחבריו, פיך איזו
— מהרו לשטרה ולכון השיליכם לכbesch
האש ואו שר אש — את גבריאל
המלך צוית (ה) להקר — לעצן אהון
נזרא — בכשן האש, רשותם — יועצי

דריווש מלך מרי, בראותם שדניאל מצליח ומקורב למלהן, וטמו להרועל לו ולטגא עלייה כרי שיזוכלו מהפיה את דניאל, איש חסודות – איש טהור, ولكن גרו לאסור על עסוק התפללה. צמותו – אסרו אותו גברוי כדי להכרה חייז עיי הארויות שבתוכו; והוא – הניחו אבן פלטמלה כרי שלא ימלט, מיד פלאך שלחת וסגר פיהם של הארויות מהבאה – מהוזיקו (כדייתו כדייל, ג. ה- ב').

פש – אטם לבו יוני – אנטוכוס הרשע הוא ומשרתיו (^ו) רשותם, להשיכח מעמד שפוך הנעים. יעץ יהודיה – להרחק מפני את ישראל המכנים לדי שעשוים וגוף (^ז) ונשבר וממת בתחלואים – מחלות ריצם.

במה וכמה רשות רבות צררונו – הרעו לנו מנשרינו אלך, מורתנו היהيت לנו לא יבלו לנו, שפוך תן בכבד ה', לא טנו (^ט) זה לא טנו – לא בעבורנו. בקום – בהתגמל עליינו אדם היו תהיה עמן. את הגויים:

משלים ושרים – גוים ואויה המשלים כל דלים – על עם ישראל. מוכרך תחיש – נחמותיך תמהר לנו כי השנק

וממו רשיים מצא עלייה. להמית איש חמורות על עסוק התפללה. תיו צמותו בבור – אריזות נזודאבן מלמעלה. מלאך שלחת וסגר פיהם מלחבלה:

טרפש יוני הוא ומשרתו רשיים. להשבich מעטך שפט הנעים. יען להדיח מעטך לידי שעשועים. נפל ונשבר ומה בתחלואים רעים:

בטה ובטה רעות רבות צררונו מגערין. עוזרתנו היהת ולא יבלו לנו. לשפטך תן לבדוק לא לנו יהיה לא לנו. בקום עליינו:

אדם היה תהיה עמננו:
*משלים ושרים הטשלת על דלים. טובתך תחיש לנו שכן

מנית אפטר

ע. דניאל איש חמורות – איש טהור, (רש'י) – בעל מעלות חמורות, (מצחות, דניאל ג. יא).

ירקמו, אל כגד, נפי קק'יה מל לפכו: רכ"ע מרץ ומוקן הם היככון הילך. כל גניטל: אין גניטו אל קק'יה בקר, אלה שאל ננד ואל יעדן סמייס מכין הם קהה, מלך. מי שאל נט חד ומקורי מכביס ומקלי מכבון ומכבב נט נטן, היל קק'יה: כד.

(1) נקער ונכרים, ככמוג מגנול מנגנום ומכפר ק גוריין.

(2) פ"ס קמסופל צוקיפון צפכל מלכלכו.

(3) ויל"ר יומנו: "לט לנו" וצפנד מלכיות (פקחים קים).

סליחות ליום רביעי של עשייתך

מעלים. נשאי לבם ועיניהם
לך תולים. חבל נחלהך לך
טינחים:

[ニア מואסִי דהך המשלה על
עם דליים. טזבהך בפו והחיזוק
טובה לאילים. נשאים לבם
לחרבות בבוד לפסילים. חבל
נחלתך להעיר לגלוים:]

סוד עצם שטענו ותרגנו
בטנו. בידינו תפשנו אמונות
אבותינו. עדיך לשוב בצר לנו
בגלותנו. רחום שטעה צעקהנו
ויאל תשחיתנו:

פלגיתים בידך לב מלכים
ושרים. הטה לבם לצדק
ומישרים. צפה כי עטך רבים
ונערם. ואין יכולם לסבל

פרענות יוסורים:

קיים ברית אבות זבור
לבנייהם. במו כתוב בספר
הזהחותם. רצויים בהיותם
באرض איזיביהם. לא געלתיהם
לכלותם להפר בריתי עטיהם:

(ט) ניקوت אמתנו נעלם (רמי לרל) "וילמו מלך ויצקו כי יטולן אל ה'" – תפכו מה אומנות
אבותם וכי הומנו לניגוט ימק ענק.

(י) טומל ונוט מס "אומות לסתם" מהל "ברית לטט" נט ממה דטט מיכ (ויקיל כ"ו מפ):
חכלי טם נמי יתק"ט טט נט. פט נט.

שוכן משלים. ישראל נשאים לכט
אליך ושיניהם לך תולמים. ישראל שהם
חבל נחלתך לך פיחלים – מצפים.

טואפי דרכך המשלה לך עם ישראל
הדים במשען ובכאן. טופתך כטו –
העלימו עין מטובך והחיזקו
טוכה לאילים. נשאים לבם – הם
מתנרכבים להרבות כבוד פסילים, וזאת
ישראל חבל נחלתך זוממים להעביר
לעבדות נילוים.

וכאשר שמענו סוד עצם – להميد
דונגנו, ותרגנו בטנטנו – פחרנו,
ולכן תפשנו בידינו אומנות אבותינו
– אומנות התפללה (ט), עדיך – עד
אליך לשוב בתשובה שלמה נזר
גנו, בגנותנו. רוחות – הקביה שפץ
צקתיינו ואל תשחיתנו.

כפנוי טים אשר ביד אדם להטוטם
כנ בידיך נט פלאים ושרים וכן,
הטה נט נט נט פישירים – למשיע
ישר. צפה – ראה כי עטך רכים
= גנבים, ואין יכולת נט עט
פורהניות יוסורים.

קיים בריתך אבות, וכור לבנייהם כטו
שכתב בספר תוכחותיהם – בפרש
בחקתי. רצויים – ישראל השבורים
בגלות אף בהיותם בארץ אויביהם
לא געלתים – לא סורי מהם נט
– להשמידים להפר ברית עטיהם.

שדי – הקב"ה בשםך – "אל שדי" (בראשית י, א) נשבעת בראשוניות – לאבות, וכשם ששם קיים לעדר, כן שביתך קיים לאחרוניים – לבנים (יא). תתן אמת לבנים – האמת לנו דבריך אשר הבטחת ליעקב, בשכר חסד של אברהם, אשר נשבעת לאבותיהם יוכטם בדמיוניות – בעקירותו של יצחק.

שדי בשםך נשבעת לראשוניות. בשםך בן תקדים [ニア בשםך קים] – בן שבזעף קים] לאחרונים. תתן אמת וחסד לבנים. אשר נשבעת לאביהם מינים

קדמוניות:

גַּנְצָעָלֶל מִזְרָחֵן חֲתֹום וְאַיִן מִזְרָקֶר. אל תתן למשלה מרים זהפרק. ראשית הביו'אתך ובפרק שם אתה מתייקר. אל חמסרם למרים ולעקר: [ニア חמסר

לברסום נזהר ומעהך:]

שארית בנסיה ופליטה הנשארת. שמור בצלך תהיה למשמרת. מעמיה חזק לבלי הפל במקרת. הדראותה לההלה ולהתפארת:

שארית נסיה של נסית ישראל ופייה הנשארת, שפור בצד', ותחיה תשמרת – שמורה. מעמדות חזק יכ' תפל במכורות – במלכוות. – תן אותה ליה נחר ומעהך השוחטים במו'יה.

(יא) מל פ' טמות רנה (מד, ט), מeo "ה'ך נצעם לך ק'?" טוקיה מלר: מל מטה, מלה נצומים ונלחן נצעם נלטמות, יפה מה טחה להס ארחים מכללה למלה אנטם טלאטמים ולמן נמלטף אף הנטטה סלסט טנטה. רצון הטולם, ג' ק נצעם נלטפס צלון מה מאיסיזן ג' מלרים נלנרטס (נילקאה כ"ג): "יע' נצערם". מהו בי נצבעתני מל קוק'ה נלנרטס: כשם שניי חוי וקייט' שעיל'ס וילעלאי טליתים כך שבוחרי קיימת שעיל'ס וילעלאי טליתים

(יב) פ' הפטוקן: "סתן מותם לפקד וכו'" (מילא ג, כ) וכמלוגים יונן: "המיאת קומיטים יטנקן ג' נטמי" וכי טוטם נרגיסס נטוטיס וכו' מדרל נלע עקידת יומק וכו' מעד תעינה ווק זקימפם נלכטמן מויומי קדס". עי' פ' מילט'.

(יג) אורט לגן מודקל هلן מטל ושוין, נברכות (מו): והל' זידך נל' נפיו ולל' נפליו צוט דניר סירוא טטם וטכילה וחון מטה ועד טולס.

(יד) מל ומעקר – הרים נעלמיים פ' אגויים הלג נטמיים, גוזר – עקוריה למלוכה מנמייה ועד כסוא, והמעקר למ' קסמיים (– קיס וופט) (עמפ' טולין ז. ומטץ'). וכדבוק פלגד גיטם: נומר ומתקר – "ירקנימה פאל מעיר" מ"י: "יעיניכא" (מקליס פ, ז), ומילך נטקטס (קיט): וכטצע' אט, וזה פהיס צגדילין (ו): "טללה ומידקה וטולל נרגלה לרפקא" חה דילו כל פאל. וככוונה (מלודו).

בניך בברוך אשריך נושאן.
תשועת עולמים בקרוב
וישען. רעי חשבי [נא רעי
גויים חזביכם] מחשבותך.

עצתם קלקל ועיניהם תשען:
ויהיו לרצון אמר פי לפניה.
היום הזה בתהפללך על בניך.
ואל תהשך עניות ענייך. לשם
שזעתם תהיו נא קשחת אונך:
דברי שוניותם ופשעינו הנכטמים
הנכתמים. חטא ותבוש
ותשליך במצאות ימים.
הסליחה עמך סלחנה לעון

אשימים. אל מלך יושב על-כפא רחמים:

אל מלך יושב על-כפא רחמים, מתגעג בחסידות מוחל עניות עמו,
מעבר ראשון רASON, מרבה מחלוקת לחטאיהם וקליהם לפושעים,
עושה זרכות עסיבלבשר ורות, לא ברעתם תעט. אל הוריתילנו
לופר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, בהודעה
לענו פקדים, במו שבחוב ונירד יהוה בעון ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויעבר יהזה על-פנינו ויקרא:

יהזה ויהזה אל רחום ותנון ארך أيام ורביחסיד ואמת נזר
חסיד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאנו ונחלתו:

(טו) נטען היה, והוא יט למדו מכלן זנימיך כפויות כוा למון.

(טז) "לי פון סטלמה" (מכלט קג, ג), לו נמת לומות נטלם, רצוי, ומלך עז סס (למי מקפה")
היר מה קפלימה מופקמת מזמן מלך הארץ, וכל כך נמאן מען מלך, נטבל למן לימתך על נרויומן
מוס כ██████.

בך בכורך – ישראל לך נשען
– ביציאת מצרים, תשועת שליטים
– שאין עוד אחריה שעבוד בקרוב
יושע. רשי גויים, והושבי מחשבות
רשע עצמתם קלקיל, ועיניהם השען.
– עםם עיניהם שלא יראו.

יהיו לרצון אמר פי לפניך היום הזה
בהתפללך (טו) על בניך, ואל תשחק
– אל תחטב ענות – הכענת ענייך
– ישראל, שטוט שונת – צעקות
תהי נא קשחת אונך.

דברי שוניותם ופשעינו הנכטמים
– המטפחים אותנו תשא ותכבות
– חמול ומוסר ותשליך במצלות
ימים. הספירה עטף (טו), ולכן סלח נא
לען אשימים שהרי הנה אל מלך יושב
על כפא רחמים.

סליחות ליום רביעי של עשי"ח

שנה

**סלח לנו אבינו כי חטאנו. מתלב לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארני טוב וסלח, ורביחסר לביל-קראיך:**

אם עונשינו ענו בנו יהוה ששה לטען שפה: אם עונשות תשטריה יהוה טה
יעטוד: כי עסירהיה החקר וברכה עמו פרות: כי עתקה הפליחה לטען
תורה: ראה ענינו ועבלנו ולא לכל-חתנתינו:

ברתים אב על בנים כן תרתים יהוה צליינן: ליהוה היושעה על עטה ברכתך פלה:
יהוה צבאות עטנו טשׁוב לנו אלתי יעקב פלה: יהוה צבאות אשריך אדרם בוטה
קה: יהוה הוושעה. הפלך יעננו ביום-קראנן:

עד שלישיה. ע"פ א"ב וכראשו חתום מחכשו (רבנו) שלמהaben גבירול

באר יעקב

שומתי – נשתחמתי מרבי יגוני,
וליום יפקד זדוני – כאשר יזכירו
עונותוי, מה אומר לאידי – אין בפי
מענה. אמלתתי – נחלשתי ונאלמתי
– מלבד כורא אשר אשפטתי. בשתי
= גומג נכלמתי. בהבל בלו – עברו
ימי, ופסני בשת עליומי – נעורי, אין
גם לעת זקנה, שלום בעצמי.

גההתי – נשתי כי קודחת – בוערת
כי מגלה נמתחת – ספרי החיים
והמתים נפתחו, והונשה בא לךחת
– ולהפרע מכעליז חוכבו (א) דבקתי
במחשי – במעשי האפלים ונפשי
לא דעה כי נר ותושב אכפי בעוה"ז.
הוי כי יבא יומי – בעת מיתתי, כאשר
atztan למסור דין וחשבון. אוֹי איקץ
מחלותי, ואשובה אל פקומי – אל
הארמה שממנה לוקחתי.

ועל חפאי – באותה עת מה אשיב
זכר זכות לעצמי בפני שולחן – לפני

אללהינו ואלקי אבותינו

שוממתי ברב יגוני. ליום יפקד
וזדוני. מה אמר לאדרוני:
אמלلتה ונאלמתה. בזבורי אשר
אשפטתי. בשתי ונס נבלפתה:
בהבל בלו ימי. מפני בושת
עלוטי. אין שלום בעצמי:
נבלתי ביה קודחת. כי מגלה
נמתחת. והונשה בא לךחת:
דבקתי במחשבי. ונפשי לא-ידעה,
בci. נר ותושב אנבי: הוי ביריבא
יומ. אוֹי איקץ מחלומי. ואשובה
אל מקומי:
ועל-חפאי אשר עבר. ועל-פשמי
אשר גבר. מה אשיב שלחי

פניני חיים

(א) נסדר סדרם חמ"ד (מקראי) מלמטה למעלה נכלמי: "מיוחד מכם המבינה נולטם (ג, כ):
'וספינק פטום וכו' והגנוליס מהדיין פדי, עי"ח".

סליחות ליום רביעי של עשי'ת

דבר: זדונ לבי השיאני. וועל עז
אשר הלאני. מבטן קראני: חושב
בנפשו נבל. בעין שתול על-זבל.
זהו לא קברות יובל:

יכול מים, אבל האמת, סופו והוא קברות יובל.

טפל שקר בתוכו. ונטם מטהלבו.
ויפן בה זכה: ישליך באכו
הומה. ולא ישא לבית מהומה.
מקל-אשר-לו מאומה: בחוץ לא
סמכתונו. עת נפשו נשאותו. אף
בי אש אכלתונו:

לבדתני אשמה. הלא זה דבר
נשמה. עד-יהותי על ארפתני:
לוואת נפשי נשמה. באיש שוכב
בבלפה. ערם אושוב שפה:
מושגתו נשאותי. ובלבבי קראתי.
אנבי חטאתו:

גבוזה לא חשקתי. ובשרירות
לבבי רבקתי. מהילך כי גזעקי;
שאי נפשי אשמהך. ראי חטאך
לעטתך. גם אתה שאי בלטתך:

הכבה על חפה אשר עברתי ועל
פצע אשר נבר. זדון לבי השני
- פתה אותו, ושון אשר הלאני
- מעיך אותו. הר פבטן קראני
- עפ'ה: "חן בעון חולתי" (מלחיט
א. א) הושב גנסחו - בלבבו, הנבל,
אוכל להמשך במעש נבלה שהרי
קיומי בעוהיז איתן מען שתול על

טפ' - דבק שקר בתוכו, לנן וגופ
לבו בקרבו, ויסטה ממלהכו, ווּפְנֵ
כח וכח - ומתחפר לכל רוח מרוב
בhalb (ב). ישליך - האדם כאבן
ירומה - לcker ולא ישא עמו בית
מהומה - לקבדו מכל אשר לו מאומה.
לא סמכתונו - אין האדם יכול להשען
ולהסתמך על כוחו גם בעת שنفسו
נשאותו - והוא חי אף כי - ובודאי
לא כאשר אש הגיהנים אفلתונו.

לבדתני אשתי - ובוכר שאצטרך
למסור דין וחשבון על מעשי,
הלא או זה היה דבר נשמי
לומר לו כוחה: כל זמן חייתי על
אדפתני לבדתני אשתי. ועל זאת
נפשי נשמה - שוממה, אין כאיש
שוכב בבלפה - בבושה, משום
שערום מגוזות אשוב שפה, וכלבבי
קאותי שהאמת היא שאבני החטאוי,
ומשוגנווי - עונוני ארכי נשאותי,
משום.

שנוכחה - דרכי יושר לא חתקתי,
ובשרירות לבבי דבקתי ועתה מה
טענה יש לך כי גזעקי. ولكن
שאי נפשי אשמהך, וראי חטאך
לעטתך - כמו שאמר (מלחיט א. א)
- "חותטתי גדי תמיד", ولكن, גם
את שאי בלטתך. ובעת אדגן מזוני

טנית אסתר

עא. השיאני - הטעני (רש"י), פתני (ראב"ע), בראשית ג, י). בכלימה, טרום - ע"פ:
וארוא כי ערים אנבי, תיביע: אדרום ערוטלי ומצעות דפרקדי עארבעת מני ואיתמרת מן
ביסופה, (בראשית ג, י).

(ב) מירוד מטה"פ מטוקלן (כל, יג): "ונטם כל גב לרפו כל יidis וכחמה כל כום וכט ברכיות תלגנה
סיטס". וליכט הגד"מ מלכיה כמה מים, ציעשו חזונו נרוג נבלה.

עת אָרָא גַּעֲזִין. הַשִּׁיבוּנִי רְעִזִּין.
גַּפְלָה־גַּא בִּידֵי־הַזָּה
פֶּנה מְטֻבָּן שְׁבָתָה. זְפַתָּה לִ
דְּלָתָה. כִּי אֵין בְּלָתָה: צָוֹר הַגָּן
בְּעָדָנִי. וּמְעָזִין פְּדָנִי. וּמְזֹרָתָה
לְמַדְנִי: קוֹלִי שְׁמָעַ בְּחַסְרָה. בְּיָם
אַעֲמָד גַּנְגָּה. אַל־תַּתְּבַּעַד:
רָאָה עֲנֵי וּעֲנֵנִי. אֲנִי בִּזְדָּקָה הַגָּנִי.
וְאַתָּה יְהֻזָּה חַגָּנִי: שְׁלָח אַמְתָּחָ
וּתְפִידָה. לְעַם צֹזְקִים גַּנְגָּה. וְלִ
אֲנִי עַבְדָּךְ: תְּסַלֵּחַ אַשְׁמָתָנוּ. וְאַל־
תַּפְקִד עַלוֹמָנִינוּ. כִּי בָּצֵל יְמִינֵנוּ:

אל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּפֶא רְחַמִּים, מְתַנְגֵּן בְּחַסְידָות מָוחֵל עֲוֹנוֹת עַטוֹּ,
מְעַבֵּיר רָאשׁוֹן רָאשׁוֹן, מְרַבֵּה מְחִילָה לְהַטָּאים וּסְלִיחָה לְפָוֹשָׁעים,
עוֹשֶׂה אֶדְקָות עַמְּכָלֶבֶשֶׂר וּרוֹתָה, לֹא בְּרַעֲתָם תָּגַטְלָ. אל הַוּרִית־לְטָ
לּוּמָר שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, זָכָר לְנָם הַיּוֹם בְּרִית שְׁלַשׁ עֲשָׂרָה, בְּרוֹדְעָת
לְעֵנוֹ מְקֹדָם, בְּמוֹ שְׁבָתִיב וּבְרִיד יְהֻזָּה בְּעָגָן וּתְיִצְחָב עַטוֹּ שֵׁם וּיְקָרָא
בְּשָׁם יְהֻזָּה:

וַיַּעֲבֹר יְהֻזָּה עַל־פְּנֵיו וַיָּקֹרְא:

יְהֻזָּה | יְהֻזָּה אֶל רְחוֹם וְתַנְעֵן אֶרְךָ אֲפִים וּרְבִּיחָסֶר וְאַפְתָּה נַצָּר
חָסֶר לְאֲלָפִים נַשָּׁא עַזָּן וְשַׁעַר וְחַטָּאת וְגַנְחָה: וּסְלִיחָתָה לְעַזְנֵנוּ
וּלְחַטָּאתֵתנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

סְלִיחָתָה לְנָם אֲבִינוּ כִּי חַטָּאנוּ. מְחַל לְנָם מְלָבָנִי כִּי פְשָׁעָנוּ: כִּי אַתָּה
אֲדֹנִי טֻוב וּסְלִיחָה. וּרְבִּיחָסֶר לְכַלְּקָרְאֵיךְ:

שׁוֹבֵה יְהֻזָּה אֶת שְׁבִיטָנוּ פְּאַפִּיקִים בְּגַבְבָּה: שׁוֹבֵה יְהֻזָּה תְּלָזָה גַּפְשָׁנוּ הַוְשִׁעְנָן
לְפָנֵן חַקְרָה: וְהַשֵּׁב לְשַׁגְגִּיט שְׁבָעָתִים אַלְמִיכָּם תְּרַפְּתָם אֲשֶׁר מְרַפְּקָה
אֲדֹנִי:

בְּרַתְמָ אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַתְמָ יְהֻזָּה עַל־עַלְמָ: לְיֻזָּה הַיְשֹׁועָה עַל עַטְפָה בְּרַכְתָּה פְּלָה:

שנה

סליחות ליום רביעי של עשיית

יהוה אֱלֹהִים עַפְנָם טַשְׁבֵג לְנוּ אֶלְמִי יַעֲקֹב סְלָה: יהוה אֱלֹהִים אֲשֶׁר אָדָם בָּסָט
בקה: יהוה הוֹשִׁיעָה. הַפְלָקָד יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאָנוּ:

עַב שְׁלֹמוֹנִית. עַפְתָּרָק כְּפֻול וּבְסֻפּוֹ חֲתוּם מַחְבָּרו (רְבָנָנו) אֶלְיה (בְּרִ שְׁמַעְיָה) הַקְטָן
וְהַצְעִיר יְחִי

אֱלֹהִינוּ וְאֱלֹהִי אֲבוֹתֵינוּ

תִּפְרֹתְּ רָגְנוּ גָּנִים וְתִזְבֵּר רְחָם.

תִּמְפִּיךְ חֲנֹת וְאַל-

תִּשְׁבַּח בַּיָּד לְזַתְּמָם. שָׁאָרִים

חָטוֹל פְּלִיטָתָם תְּרַחְם. שְׁבִיתָם

בְּאָפִיקִים שׂוֹבֵב וּבְדָשָׁא

תְּפִרְיָהָם:

רְפִי יְדֵי עַם עֲנֵנִי הַצָּאן. רְדוּ בָּהָם

שׁוֹנְגָנָהָם בָּעֵנִי וְלַחְצָן. קָוֵם בַּי

עַלְיָךְ לְגַדֵּר פְּרָצָן. קָוֵחַ פְּקָחָ

וּקְרָא שְׁנָת רָצָן:

אָכִי יִשְׂרָאֵל קוֹדֵשׁ חָלֵל עַל

בְּמֹות. אָכִי עַלְיוֹ יִשְׁאָן יִטְמֵם

בְּהַמֹּות. פָּלָא אֵיה שֹׁאֵל וּזְבוּרָ

עוֹלָם יִמּוֹת. פְּקָדָת מִשְׁנָה

בְּהַזְּפָעָת אֶל נְקָמוֹת:

עֹזֵר לְבָשִׁידָעֶז זְרוּעַ מְחֹזֶלֶת
קְמִים. עֹזֵר בִּימִי קְרָם דָּזָרָת

בָּאָר יַעֲקֹב

תְּחִרוֹת, מְרִיבָה וְהַנְּצָחוֹת שֶׁל רְוּאָה
יַעֲקֹב, הַמְכֹנָה אֲשֶׁר חָם, הַשְׁבוּעִים בֵּין
לְחוֹת, אֶל תְּשִׁכָּה חֲנוֹת – לְחַת לְהַמָּ
חֲנִינָה. שָׁאָרִיתָם חָפוֹל = פְּלִיטָתָם
תְּרַחְם שְׁבִיתָם שׂוֹבֵב – הַשְׁבָּה הַחֲזָר
אוֹתָם מְשֻׁבִּים, כָּאָפִיקִים – כְּנַחַלִי
מִים המְשׁוּבָבִים אֶת הַגְּנָשׁ גַּפְתָּה
חַלְמָתָם קְכוֹן, ז. וּכְדַשָּׁא תְּפִרְיָהָם.

רְפוֹ – נַחַלְשׁו יְדֵי עַם יִשְׂרָאֵל המְכוֹנִים,
עֲנֵנִי הַצָּאן, רְדוּ – שָׁלְטוּ בָהָם
שׁוֹנְגָנָהָם בָּעֵנִי וְלַחְצָן – בָעֵנִי וְלַחְצָן,
קָוֵם הַיְיָ כִּי עַלְיָךְ לְגַדֵּר פְּרָצָן – אֶת
פְּרִיצָת הַצָּאן. קָוֵחַ פְּקָחָ – אֶסְרוֹתָם
פְּתָחָה וְהַתָּרָה וּקְרָא – וּבְשָׁר עַל שְׁנָת
רָצָן – וּפְיוֹסָלְגָאָלָם.

צָבִי – חִפְאָרָת יִשְׂרָאֵל, עַם קוֹדֶשׁ,
נוֹפֵל חָלֵל מִל בְּמֹות – בָמָקָם גְּבוֹהָ
לְעֵין כָּל. צָרוֹי נַחֲלָיִם עַלְיוֹ בְּרֻעָש
בְּשָׁאוֹן יִם, נַחֲמָות – שְׁוָגָות. כְּנָא
שְׁוֹאָל הַרוֹאָה צְרוֹתָינוּ: אֵיה פָּלָא
– פָּלָאֵי שֶׁל הַקְבִּיה שְׁעָשָׂה לְעֵם
יִשְׂרָאֵל, וְאֵיה הַוּכָר שְׁלָמִים יִמּוֹת – אֶת
הָאוֹתָות שְׁעָשָׂה מִימָה עַלְםָן כְּשָׁהָעָלָם
מִצְרָיִם. פְּקָדָת מִשְׁנָה – פְּקָד אָוֹנוֹ
שְׁנִית, וְנִקְוָם בָהָם. כְּהַוְשָׁת – מִקְרָם,
אֶל נְקָמוֹת.

שְׁוֹרִי, גְּבָשִׁי שָׁז – הַיְיָ חַקִּיפה זְרוֹעָה,
הַמְּחֹלוֹת – הַמְּפִילָה חַלְלִים בְּקָמִים
עַל עַם יִשְׂרָאֵל. שְׁוֹרִי, כִּיסִּי קְדָם

סְגִינָת אַסְתָּר

עַב. פְּקָד – עֲנֵן חַיְחָה, קוֹד – מְלָשֵׁן לְקַיְהָה, (מִצְחָדָה, יְשֻׁעָה סָא, א.).

שליחות ליום רביעי של עשיית שנת

— במצרים מלפני דורות שָׁלְטִים^(א).
סֶפֶח — אֲסֹוף והשקה אותו כוס יין
המתרך, ואֲפָר שְׂמֵר — ותשבר בתורה
אַפְקָד את הרשות, סְפָה — בספל רעל
סקוד להם בשילום נחותים — בשעה
שחשלים גאות ישראל.

גָּדוֹת יִשְׂרָאֵל — והקב"ה^(ב), חושה
— מהר פְּמוּתָם של ישראל
קוֹיד — מצפן. נְנִינִים = גוננים
— נְלִחְזִים^(ג) ובר תקותם. מיחדים
שְׂמֵר — ה' אחד אחיך — ולהזכיר
שםך תאותם. פְּשָׂוֹם בם אתה, ועוזר
בקלהותם — ומלוך בקהלם.

לְךָ יְהוָה — יקו ויתפללו הן אף אם
תקטלים^(ד). פְּשָׂוֹתם — לתפלתם כל
תעלים אונד מלשונו לעmun רוחותם
— שביא גאותם, משומ שכש
— נחלש כחם מהר הַחֲזִים^(ה), כיו
עינויים — מרוב צפיה לראות מתי
תעלם מתחומות הגלוות.

ישראל ליד שעתו גמה נתן ביד
ציו לאכלה — לכליה, שנאייהם
ירקרו שנ בחמותם, גורוזו — כרתונו
בצאן מפכלה — מכלאה. מכש
פה^(ו) מכתם — חשבו למצוא פה את
מכחם, אוולם לבסוף, ולשורה נטו
כבית הדתלא. טובך ורחמייך מהם לא תבלא:
תכלא — לא תמנע.

חָנֵם פְּשָׂוֹם — עשה חפץ חנום, גמול

עוֹלְטִים. סֶפֶח בום חַמְתָּח וְאַפְּ
שְׁבָר לְאַטִּים. סְפָה רָעֵל פְּקָד
בְּשָׁלוּם נְחוּטִים:

גָּדוֹת יִשְׂרָאֵל קְזִוִּיךְ חַיְשָׁה
לעֲזֹרְתָּם. נְגִשִּׁים וְגַעֲנִים זְבָךְ
תְּקֻנוֹתָם. מִיחְדִּים שְׁמָךְ זַוְּרָךְ
פְּאֹוֹתָם. מִשְׁלָל בָּם אַתָּה וְעַצְר
בְּמִקְהָלוֹתָם:

לְךָ יְיָהּלוּ הֵן אֵם תְּקִטְלָם.
לְרוֹוֹתָם וְלְשׁוֹעָתָם אָזְן בָּל
תְּעַלְמָם. בְּשָׁל בָּחָם מְהֻרָה
הַצִּילָם. בְּלוּ עַזְיָהָם מְתַהּוֹזָמָת
מְתִי תְּעַלְמָם:

ילְד שְׁעַשּׂע בְּיַד־אַרְיוֹ לְטָה
לְאַבְלָה. יְתַרְקוּ שָׁן גּוֹרוֹזו בְּצָאן
מְפַבְּלה. טְבַעְוִרָה מְקַטָּם
וְלְעֹרָה נְסֹו לְבִיתִיתְהַתְּבָלָה.
טוּבָךְ וּרְחַמִּיךְ מֵהֶם לֹא תְּבָלָא:
חָנֵם פְּעֻלַּתְחָסָד גָּמוֹל מְזָבָה

בְּסָךְ — בְּכָל, כמו ספות בסוף רישי שמוטות יב, כב).

פְּגִינִי חיים

(א) עַפְסָס יְטַמְּיוֹ (לְגַ, ט): "עַלְיִי שְׁוֵרִי גְּבָשִׁי מַזְרָעָה" פְּלִי כִּיפִי קְדָם דָּרוֹת שָׁלְטִים כָּלֹת מַתָּה
סְלִי כְּמִלְמָתָם (— כְּנוּרָתָם) וכְּגַג (— מְלָסָה) מְהֻלָּם פְּנִיקָה.

(ב) שְׁאַל יְלֹוֹת אֶל טִילְלָן (מְלָאָג').

(ג) נְס — נְמָמָן, כָּמו "לִמְיַעַט לְמַרְאָה". וְגַנְגִים — גַּנוֹג, לדְקִיק יְטַמְּיוֹ (לְגַ, ז).

(ד) פְּשָׂה נְלֹוֹג (לְגַ, טו): "זָקֵן יְקַפְּלֵל נְלִימָה".

(ה) נְמָרָג' נְגַט: פְּבָשָׁה מְכָסָה — נְפָזָן פְּסָקָן טָוָה: "זָקֵנה לה מְנָטוֹ שְׁאֵל נְגַט נְפָזָן".
(יטמְיוֹ, כ, ו), וְאַו מְנוּמָה לְמַלְמָתָן כָּל פָּעַס וְפָפָס.

סליחות ליום רביעי של עשיית

לتحיבים. חלוץ בקדוש צום ובעצמה נאבים. זרום בלום זדים טורפים בזאים. זו לעגם ורביזום באדמת שובים:

ובפה יודע אפוא כי אתה גונאים. וצר הצורך הקשה והגביד עלם. הקדושים ליום הרגה ולטביהה התקים כלם. הורג שבעתים יקס ושבעים ושבעה ישולם:

דרלה וначל לקוחי מות ולחרג מיטים. דחופים ללוען ביד שואלי בתרכז ודורישי אטמים. גבורתם בצום נשתה ודקם לפניך ממעטים. גלו ריבם אליך גלים מתרב להטמים: בלהתק למו אין זולתק לא בחרז. בעשן בלו עינייהם ועצמותם במויקד נחרז. אור חזק בעדם בך גזעב והלבות סתרחרז. אונך פקדוך באץ ובעת אץ לך ישחרז:

אנא לעזרת ידידיך התועדה

טובה לחייבים – לאשמים. היין – בחפה, בקידוש – בקביעת צום (ז) ובמנורה נביבים – נעירים ונאספים יחד להפללה. זרום כילום – פזרו והכינו אותו דים, המורטט בזאים. זו לעגם – אשר לעוגם לנו רוב בום – שמזכים אותו על אשר אנו באדמת שוכנים ולא בארץנו. ובמה יודע אפוא כי אתה גונאים כאשר

הצהר הצור הקשה והכבד עולם, הקדושים – הזמינים ליום הריגה, ולטביהה התקים – השליך את כלם. ההרוג בנו שכתיים – לשבעה דורות, למן רב, יקום – עלה זכרון נקמתו, לנוקם בו, ואו שבטים ושכתיים – כמו כפל כפליים ישולם (ז),

דלה – חלצנו מצה, והצל' לקוחים גנות המטימים – הנופלים לחרב, אלו דחופים – מודacons לילם, ביד שואלי בתרף – בידי עובי בעבדה-זהה, ודורישי אטמים – בידי השואלים במכשפים. גבורתם של ישראל בזום (ז) נשחה – נשברה, ודעם, עיי העום, לפניך ממעטיהם, גלו ריבם איז – תינו לפניך את צורתיים ואתה גנאלם פרחוב להטמים. מחרוב שננה וחרודה.

בלתך לטו אין – מבילדיך אין להפ כאלים ובודתך לא בחרז. במשן – של בית הרשפה, קלומר, בצרות פיזי – החתחו עיניהם, ועצבותם, כפוקד – כאש נחרז – יבשו. האור, הפך לחשך בעדם, כחם נאבק, והלכאות פחרחו – הוקפו בצרות. אויך – חשוק בן פלאד – באים אליך בזר להם, וכעת ציה, לך ישחרז – יתפללו.

אנא גמורת ידידיך הוועידה – הוזמן

(ז) נק'lein לומר מלימה זו כלל ממענים גטר (פלי"ט). ולפיקך מילוי לדג' מל' "קדושים יוס" דג' למ"ז ציקילו.

spli'hot li-yom rebi'ui shel ushi'it shma

לهم, חושה = מהרה. הקטון יהיה פאף, והציגו להצחים - להגדלו ולהגירה - לוחקו ולהוציא כחן, יודוך חוכי - מצפי ישעך - השועה, ויהליף, ישראל עם נברא - שנעשה בריה חדשה בצתתו מעבדות לחורות, שרי הנך: פקוה - חקוט ישראל הטעשו בעת צרה.

חושה מהרה. הקטן לאף והציר להצעים ולהגבירה. יוזוך חבי ישעך ויהלוף עם גברא. מקה ישראל מושיעו בעת צרה:

אל מלך יושב על כסא רוחמים, מתרגע בתסיות מוחל עונות עצמו, מעציר ראשון ראשון, מרבה מחלוקת לחטאים וכלייתה לפושעים, עשה אדוקות עסיפל' בשר ורוח, לא ברעם הגמל. אל הוריתנן לופר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, בחדעת לענו פקרם, כמו שבתו ובר יהזה בען ויתיציב עמו שם ויקרא בשם יהזה:

ויעבר יהזה על פניו ווקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנו ארץ אפיק ורביחך ואמת נזר חסדר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת ל羞וננו ולחטאנו ונחלנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מثال לנו מלפני כי פשענו: כי אתה ארני טוב וסלח, ורביחך לקל קראי:

עג פomon. חתום בו שם מחבورو (רכנו) שלמה ברבי שמואל חזק

באר יעקב

ישמשינו: פלאחה, יושב כפתר עלין - הקב"ה היושב בשמיים ישמשנו יהודינו ששלח לנו, ביטן ישע - בגבורות ישע ימינו של הא' החושך עם עז ואבין - יושיע את ישראל, (א) וכן בשומו - כשנזעך לתפלל אליך או גוראות בזדק העננו - בצדך תענו לעשות גוראות בגורם ואתה ד החה שור גן.

ישמשנו סלהתי, יושב בסתר
עליזון. ביום ישע,
להונשע, עם עני ואבין.
בשונע אליך, נוראות בצדך
תעננו. יהזה היה עוזר לנו:

spli'ot chayim

(א) מטלמי רם יומן (כרלו'ם ונ"ט, 6): כל מקוט צילמל'ל, עמי וטכון - מצלמל'ל' אולם

שוויתי עזرتה, על גבור ונשא.
לפנִי גוחֵי, אַשְׁפָּךְ שְׂחֵי, אֹולֶּי
פָּנִי יִשָּׂא. מְדֻתִי בּוֹנָתִי, בְּפִרְדָּר
אֲשֶׁר עָשָׂה. הַלָּא יָקֵיר, מִקְרָקָר
קִיר, עוֹד זָבָור תּוֹבְרָנוּ: "

קיור המחייב שבאים לבין הקב"ה כדי שtagיע תפלתם אליו, אתה עוד זBOR תוכרנו (ג) – ותקבל

בָּבָא בְּגַל הַגְּלָל, לְהַחְלִיף
הַשְּׁפָּתָה. רַעֲנָתָךְ יוֹנָתָךְ, לְךָ
פּוֹנָה, הַבִּיטָה. בָּאוֹת נַפְשָׁה,
הַגִּישָה, לְפִתְחָה בְּחַרְטָה. יִמְיוֹן
פְּשׁוֹטָה, מְלַמְּתָה, בְּצִבְתָּנוּ
צְפִינָנוּ: "

ימין תחא פשוטה מלטפה – מהחת לנסה המכוד לקבל השובחינו שאנו
בצפיטנו כה ציפינו לה.
שׁׁזָאֵל חַסְדָ, בְּהַזְסָד, הַגְנִי
תְּאַמֵּר. מְרוֹתָה יִצְרָר, הַבְּצָר.
קְבוּעַ בְּבַטְסָמָר. וְלֹצֹאָר, בְּמוֹ
סְנָאָר. חַטָּל לְמַשְׁמָר. זָמִי אָזָר.
הַפּוֹתָלוֹת לְמַשְׁמָר וְקַשָּׁה לְעוֹקוֹרָם (ה). ומי איז –ומי

שוויתי – כי לגדי חמוץ, ולכן שורתי – מבטחי מלו שחררי הוא גבור ונשא.
לְפִנִי גָּוחֵי – לְפִנִי הַקְבִּיה, שְׁהָא
מַצְיאָי מַבְטָן אַמִּי, אַשְׁפָּךְ שְׂחֵי, אֹולֶּי
פָּנִי יִשָּׂא – וַיְסַלֵּחַ לִי. מְדוֹתִי – אֶת יָגָ
הַמְּרוֹתָה בּוֹנָתִי בְּפִלְאָי כְּפִידָר אֲשֶׁר
עָשָׂה – הִי, וְהַרְאָה לְמַשָּׁה. (ט) הלא
יִקְרָר – יִשְׂרָאֵל, שְׁנָאָמָר עֲלֵיכֶם: "הַבְּנָ
**קִיר לִי אֲפִירִים" (ויספה לא, ט) מקריך
– הורס וחומר (ט), בתפלתו, תחת
קיור המחייב שבאים לבין הקב"ה כדי שtagיע תפלתם אליו – ותקבל**

ביבא בגל הגלב, ייחליף השיטה
– כמו גל של ים שנופל על
אדם פתואם ומטבשו כך יציר הרע
ונופל על אדם פתואם, ומתחטיאו, כדי
להחליף הגליל – גולדו – את
מולו הטוב ברע, רעיתך, יונתך
– ישראל, לך פונה – ולא אל
היצור, ולכן אף אתה אל חפן ליצר
אלא הביטה באות נפשה – ברצונה
העוז, לשוב אלקיך, והרי היא כבר
הגישה לסתור –فتح ברורתה, ואתה
תתרן לה, ותמחול לה על חטאיה.
ימין פשוטה – ימין תחא פשוטה מלטפה –

שואל חסド בהוסד – כאשר עמן
יתיסידו ויתוועדו יחד כדי לשאל מך
חסד, תאמר להם: הני – להענות
לכם, מרות יצר – שטחן יצר
הרע הבצער – מנע את שלטונו
שהרי (שלטונו של) יציה'ך קבע חזק
בלבו של האדם בכטטמר, ומונח על
האזור, כמו סואר – כקרונות גדרות

(ב) כדרתם מיל מלמד צגמאנט'ה קקד"ה כטליט נטול וגאלת לו נמסה קלוי מפלגה, טמר לו כל זון
צדרלן מוטלן יעכו לפני בצד' זון ומלי מוטל נאם, (ר' יז.).

(ג) פ"פ מ"ז (וילסעלם מאכדרין פ"ז ק"ג), מה פשת לנו (— נגננס) קקד"ג סמל לו סמילה ממפט
קס פנדת צלו ונטמע מפיטומו. ואפקער נפלת מוד: מקריך קיר – זועק ומילין (פ"פ רצאי מענטס כת).
וכלי פירושו: סלן יקיר – טס יטילן מקריך – מעילע למ קיר המליה סלפי כי הכתד פ"ז
זוקומו נמאפה.

(ד) "זוכו קורטו" קויט פפוקע אַל "הַקְּצָק יִקְרָר לִי" וְעַמְלָה'כ מפלט נקס רפטע מועלס: הלא קיר
– סני מקריך – וצוניג – למ יקיר נען, וצוניג ספיט ל'ק"ה נמאפה: זBOR תוכרנו – לאילו מן
סנג'.

(ה) לו יין ולצואר – ועל גדוֹלָה הדור קנקלהָס זומל, לדלמִינְג: "כְּמַנְדָל דָה זָוֶרְקָן", ומוי סנדול

סליחות ליום רביעי של עשיית שמן

יאזרו כוח כדי להכניס בחור גור –
מאחורי (גדור) טוגן וברית, את הור
את יעהר. ומי אבוד – מלשון חזק, מי חזק כי ישורנו –
שיצליה לעירינו מחרמת היצר,
אם לא כי שיחיה עוזר לנו.

לחכזהה – לכנסת ישראל הנקרת
בחכלה השורן, סתת דלת, אלה
טפצל. בינה הגני – האון והבן
לדיבורי – לחפילה, להצני בתוך
שער הנגנזי – להעמידני בתוך שער
השםים שנעלופני חפתה רחמננו,
ולכן קדמנו צרי – הקודם רפואה
למכה, והוא עניין הסליחה כאמור:
"אפרה משובותיכם" (ויחזק, ט), ומוחר
התעל – והעלת לנו אורכה. ברור
חייב – הסכת וברור אמריפי ותפלתי
כדי להצדיק, ואיז יוקש עוז ואיננו.
– משום שהשליח לי.

יונת אלס – ישראל, מה יונה
כששותחטן אותה שותקת, אף ישראל
כששותחטן על קדושת השם (שדייב),
תגונע לה חלק יפה משלם – מיד
הקב"ה. בהגדפק – כאשר אנו
עומדים להצטוק לפניך במשפט
הרואה לנו, הרבקים ביראותך, את
צדך לחשיכען. לך תקרה – למען
שםך תכרי ותאמר: הגע שט
לשחרורה מגלותך. ותק – לשון נחך,
הווא והסpter תיק מנרטך – משל הווא:
academ המוציא את התיק מנרטיקו

כדי שיחיה גען לעין כל, בר, אתה כי כאוור תוכיא דיננו – ואל תכסה צדקותינו. חפלת
השין לביה:

תצליחי במשלחי – הצליחני
בשליחות העצבו שלוחוני להתפלל
עבורם, ואшиб צבור שולחני,
לבשרם שנתקבלה תפלה. חוקת
חקנת חקנה להווטאים ובבעורם חק

לחכלה, פתח דלת, אלומת
מטעל. בינה הגני, להצני,
בתוך שער הנגעל. רחמננו
קדמננו, צרי ומזרע התעל.
ברר חבי, להצדיק, יבקש עוז
ואיננו:

יונת אלם, משלם, חלק יפה
תגיע. אותן צדק, בהצדיק,
ביראתך להושיעה. לך תקרה,
עת לשחרורה, אהן בז
השעה. ותיק תיק מנרטך.
באוד תוכיא דיננו:

תצליחי, במשלחי, אשיב
שולחתי דבר. חזקחת, חזק מקחת,

טנוילת אסתה

עג. מזרע – עניין רפואת המכיה, ותקרה בן לפי שורף (לזרוח) סמנים לרופאותה
(מצודות רימיה ל, יונ). התעל – הבא רפואי, מעלה – רפואה, לשון התעל (רשי, טט).
חייב – חין, בני לתפלת פה.

מאנעו יהו גדול קמעו, תומא נאס נאר גדול וואו נס פלאס יומל כנד פלאס יומל כפו פואר – כקולה. הווט
משטר – ולן מצט לאס' נמסמר צעל יטנט גנדולא.ט.

עשרה ושליש במדבר. מתחזקם,
ולא ריקם, שלחתוי להתגבר.
ובכה תעשה עזון נושא. עתה
תשוב תרחהמן. יהוזה היה עוזר
לנו:

חקת, עשר ושליש כפדר – כתבת
בחורתן את שלוש עשרה המודות
וקבעה להם שם הצדור פחויק בנים
לאמרם, ומסדרם כסדר הזה, ברית
כורתה להם שלא חזרות ריקם (ישריה
יב). וכן שולחת ע"י הצדור התגבר
לנין בתהוניות, אתה כה תעשה כפי
שהבטחת להיות שון נושא ותפרק
עתה על עוונותינו ותשוב ותרחמן.

אל פרך יושב על בקפא רוחמים, מתקנג בתקדים מוחל עונות עצמו,
מעביר ראשון ראשון, מרכבה מהילה לחטאים וקליטה לפושעים,
עושה אדוקות עסיבאל'בשֶׁר ורוח, לא בקרעם הוגם. אל הורית'לן
לומר שליש שעודה, זכר לנו היום ברית שליש עשרה, קהודעת
לענו פקדים, במו שפטוב וניד יהוזה בען ויתיאב עמו שם ויקרא
בשם יהוזה:

ויעבר יהוזה על פניו ויקרא:

יהוזה יהוזה אל רחום וחנון ארך אפים ורב-חסר ואמת נצר
חסדר לאלפים נשא עזן ופשע וחתאה וגקה: וקלחת לעוננו
ולחטאנו וגחלתו:

סלה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלה, ורב-חסר לבליךראיך:

הייטבה ברצונך אתיין תבנה חומות ירושלים: או תחפץ ובחרץ עלה
ובכליל או יעליו על בונך פרים: בירך אברך וקרבה ארבה
את-ירעך בכובבי חטאים וכחול אשר על-שפת הגם וויש ורצע את שער
אוכיו:

ברחם אב על בנים בן תרים יהוזה עליינו: יהוזה הנושא על עטה ברכתך פלה:
יהוזה אבות עטנו משגב לנו אלהי יאקב כלת: יהוזה אבות אשרי אדם בוgem
בקה: יהוזה הוושעה. הקך יגענו ביום קראנו:

עד עקדה. חתום בו שם מחבבו (רבנו) אפרים בר רב יצחק חזק

**אם אפס רבע הנקן. אהל שבן
אם רבן. אל נאברה על-בן.**

באר יעקב
אם אפס – אמנס אבד וכלה ולא ניתן
להזכיר קרונות לכפרה, ואפללו רוכב
הנקן – קני עופות שמחיים היה רבכו

סליחות ליום רביעי של עשי"ה שפה

ישילנו אב זקן:

שקל בלבד, اي אפשר להביא בಗל שהקביה ריקן אה"ל – החיריב את בתי-המקRSS שבו שכון שמו ושבינו, אפילו הכי אל נא נאבדה בחטאינו, שהרי על כן יש לנו אב זקן – אברם, שנוצרו תגן עליינו.

פניט י"ו – לאברהם תכיר בעמדנו במשפט לפני נזקנות ונתן זכות צדקנו אשר עשה בעקיידה פגניך נזקן. צויתו, י'קח נא את בך י'ק"ר – את יצחק, והעלתו לעולה, ונמצאה דמו אל הAKER – כרך עולת העוף (א) ויקרא, ט. ס. 1.

רץ אל הנער, והקדישו – כרך קרבן עולת, למות שגנשו קשורה בנפשו. עטרו – סבבו בעצם ואשו – כמ"ש (בראשית כב, ח): "ויזחק אברהם את עצי העולה ושם על יצחק בניו". יער אלהיו על ראשיו שנאמר (כדברי י"ה) בכהן-גדול, שנעשה באותו שעה ככהן-גדול).

חויד הווק"ל בגבוי – יצחק שנעשה כל צבוי לעשות רצון אביו ענה ואמר: אבוי, הנה את האש והמצאים נביאו לצורך הקרכן אבל ותשורה – ו krbן אין בדינו להבראותו
במיטין רוכות השיבו, כדי לא להכחילו, ענה אבוי ואמר לו: אלהים יראה לו את השה, והוא גם יזודע ה' את אשר ל' פסוק הוא (במדבר ט, ח) ומסיים שם: י'את הקדרוש והקריב אליו, ואת אשר יבחר בו יקריב אליו".

במצוותך שניגם גוזרים. ואחריך ואחריך לא מחרקרים. חשו מאי נמהרים. על אחד החרים:

פניט לו תכיר. וצדקו לפגניך נזקן. צויתו קחנא אה-יבניך י'קדר. וنمזהה דמו על-כךיר:

רץ אל-הנער והקדישו. ונפ'שו קשורה בנספו. עטרו בעצים ואשו. ונער אל-הו עלי-ראשו:

יהוד רך הוקל בצעבי. ענה ואמר אבוי. הנה-האש והעצים נביא. וחשורה אין להביא: מלין השיבו מלחה-הילן. ענה אבוי ואמר-לו. אלהים ירא-הלו. ויזודע זהה את-אשר-לו:

במצוותך שניגם גוזרים. ואחריך לא מחרקרים. חשו מאי נמהרים. על אחד החרים:

מנית אפטר

עד. נמזהה – לשון מין אפים וכור, לבש בית השחיטה על קיר המזבח והדם מתמחה

פניני חיים

(א) ספיט י'ק'ד ונמצאה דמו אל הAKER, מיין עולם פען, סכ"ל ממ' בעקדת' פ"כ: "ט' לפט רובע ה'ק"ה".

(ב) כמליט (כ"ל נה, י), למל' לפניו: י'ס קריק גל' כהן, ט' ל' פק'ב'ה: ככ' מיליטן טמאל כהן. ועת מיליט מל'ק' (ט'ס'ק' מkapפ') ד"ג מוליה – מ몰יה, חילבאס מעטה כאן גול ממומט ט' ק'

שם

סליחות ליום רביעי של עשי"ה

ראו אש תלולה. מהרו עצי
עליה. יחד באבהה בלולה. ישרו
בערבה מסלה:

ראה ייחיד בירחואיתשה. נם
לזהרן המנפה. אותו בקבש
תעשה. לא תחטול ולא תבשה:

בי חפץ ונבקף. לבבי לו אחשג.
האם תמנעני, פוט. רוחי ונשפת
אליו יאפס:

ירדי ורגלי עקר. וחרבו עליו
פרק. לשומו על עצים שקר.
והאש על-הטובה תוקד:
צואר פשט מאליו. ואביו נש
אליו. לשחתו לשם בעליו. והנה
VIDA נצב עליו:

חקר אה-אשר נעשה. האב על-
בנו לא-ఈסה. לבו אל-בפי
נשא. וירא אלהים אה-בל-אשר
עששה:

חווד, (רש', וקרא, טו). לבו אל בנו נשא – כמש: יesa לבנו אל כפים – ומדרש
רבויט נסא לבבינו באמת לקביה, (רש', איכה ג, מא).

(ג) חאו סגולמר (כינ"ט כב, ז): "ויליג מ' מקום מלוק" מה לכה רלה מעמוד כל מ' מן כלין
עד לפמים (פלרי דרייך פלאט').

(ד) מרינו מה למלרכ (ילק"ט כמה גמ) שאטען דמה לאס מקון, כתעייל וכינר כדי לאכלת דין.

(ה) וכגדלך (נכ"ל ג, יט) ליל (ילק): צורו של מומצאי צמלה ידועש גופי וצמלה מפלט שטמיה,

ראוי אש תזורה – אש גבולה
והזקה (ג). מהרו לקחת את עצי השלה
וילכו שנייהם יחדיו באבהה כלולה
– באבהה ורבה, ישרו בערבה מסלה
– התגבורו על כל המכשולים שהוא
בדרכם (ד).

ראה ייחיד – יצחק כי הוא
השה לקרבן, נם לזרו – אמר
לאביו המנוח כבר בנטיותתו שנישו
הקב"ה: אותו כבש תשעה – עקד
אווי היטב (ה) על המזבח כדי שתוכלו
להזכיר הקרבן כהלותו, ולכן לא
תשמי – ולא תכפה עלי באhabתך
מלחהרכני.

בי חפץ ה' ונבקף – וחדר אותו
לקרבן, ولكن לבבי לו אחשוף – אגלה
לבוי והנני מזומן להיות קרבן, האם
תמנעני טופ – האם בוה שלא תקרכני
עכשו תמנע את קצי, הרי סוף דבר
את רוחי ונשפת הקב"ה אליו יאפסו.
את ידיו ורגליו יחד, עקד – קשור
אברם וחרבו עליו פק – יימן את
חרבו כדי לשחטו, ששומו על העצים
שקר – הוזר, וכבר והואש על הפויה
תוקד – תבער.

צאוו פשת יצחק מאליו, ואביו נש
אליו לשחטו, קרן כהן שצירק להזכיר
הקרבן שם במלוי שקרשו, והנה ה'
– בעל הקרבן נצב עליו.

חקר ה' את אשר געשה וראה איך
האב כל בנו לא חסה – לאرحم, ואכן
אברם, לבו אל כסוי נשא – עמד
לשחטו בלב שלם כנזורי הקב"ה,
יזירא אלהים את כל אשר עשה פסוק
הוא (בשאתי א, לא) ומסיים שם: "ויהנה
טוב מאד".

ג' חאו סגולמר (כינ"ט כב, ז): "ויליג מ' מקום מלוק" מה לכה רלה מעמוד כל מ' מן כלין
עד לפמים (פלרי דרייך פלאט').

(ד) מרינו מה למלרכ (ילק"ט כמה גמ) שאטען דמה לאס מקון, כתעייל וכינר כדי לאכלת דין.

(ה) וכגדלך (נכ"ל ג, יט) ליל (ילק): צורו של מומצאי צמלה ידועש גופי וצמלה מפלט שטמיה,

כלן בסמם יפה יפה.

או קראו הקב"ה לאברהם, שנאמר עליו (שיטים י, ז): "מרחם משותך" – הכוון בדורא סמוך ליציאתו מרחם אמו (שם), תפורת – במקומות שאין, תבחר את האיל אחר הנאנחו בסיכון, ומשה כן ואיל אחר – אל תחתמהה.

הלייטי אוכרכו – האיל שהוקבר כתחליף לצוחק תכון בהקטתו – החשב כקטורתו של יצחק עצמוני). ותעלה לך תמרתו – עשן קרובנו, יוויה הוא ותמורתו יהיה קודש" (יקרא י, לו). כדין תמורה – ששניהם קודשים.

וירון לפניו בשחק – בשם, תהיה זאת לירון לך, וכספר הזכרונות ייחס – ייכתב בחקיקה, כך שבירות שיט שכרות את אברהם ואת יצחק לא יהיה לעולם נמחק.

ישראל קוראי בשם,aims לך – להשתחות לפני, ואתה תשקד – חמוץ בזכרין זדקה אברהם אבינו שעקד את בנו, וכאשר תדע את ישראל צאן, או ברוחמים תפקד, שהרי בתפלתם פני הדzon מוכנים אל זכות יצחק אביהם, שהוא עקו.

קרה למרחם משותך. תמור בנה תבחר. הגה איל אחר. ועשה אל תארח:

חליפי אזברתו. התבונן הקטרתו. ותעללה תמרתו. זהה – הוא ותמורתו:

וברון לפניו בשחק. לעדר בספר יימק. ברית עולם לאינמק. את אברם ואת יצחק: קוראיך באים לך. בצדך עקרה תשקד. צאנך ברוחמים תפקד. פני הצאן אל-עקר:

אל מלך ישב על-בפא רוחמים, מתגעג בעחסיות מוחל עונות עמו, מבעיר ראשון רצון, מרבה מחלוקת לחטאים וסליחה לפושעים, עוזה א Zukot עם-בלבש ורוח, לא ברעותם תגמל. אל חוריית-לען לומר שלש עשרה, ווכך לנו הימים ברית שלש עשרה, בהודעת לען מקרים, כמו שכחיב וירד יהוה בענן ויתיאב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

ויעבור יהוה על-פנוי ויקרא:

יהוה | יהזה אל רחום ותנון ארך אפים ורב-חסד ואמת נזר
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחתאה וגקה; וסלחת לעוננו
ולחתטאתי נזחלה נזחלה:

(1) כה למון (פרק ד ל' ס' 6) וכי נכילה לומל: מולא רם מסות צל אין נפי כהן גביד ומי טהור מוחט בלב יקמת.

שם סליחות ליום רביעי של עשי"ח

סלה לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארצנו טוב וסליח, ורביחך לבליךך:

ובידך יתועה ותקדים, כי מועלם הטה: זברנו יהוה ברצון עטך,
פקרו בישועתך: זכר עדתך קנית קדם נאלת שבט
גמלתך, הרציאן זה שבגת בו: זכר יהוה תחת רוחם ציון, בירעת לחננה כי
ציון אלהשכח לנצח: אתה מקום תרחתם ציון, בירעת לחננה כי
בא מועד: זכר יהוה לבני אדורם את יום ירושלים האפרים ערו
ערו, עד הביסוד בה: זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר
נשבעת להם לך ותרבר אליהם ארבה אתיורעכם בבוּבָבִי השמים,
וכלארץ זאת אשר אמרת אמן לורעכם ונחלו לעולם: זכר
לעבך ל אברהם ליצחק וליעקב, אלהפן אלקשי העם הזה
ואלדרשו ואל חטאתו:

ובידך ברית אבות שאמרת, זכרת את בריתו יעקוב, ואה
אתיבריתי יצחק, ואף אתיבריתי אברהם אבינו והארץ אובר:

ובידך ברית ראשונים שאמרת, זכרתיהם להם ברית ראשונים,
אשר הוציאתיכם מארץ מצרים לעזני הנום להיות להם לאלהים אני
יהוה:

עשה עטנו בטה שהבטהנו ואף נמיאת בקיותם הארץ איביהם לא-
מאותים ולא-ענקותים לכליותם להפר בריתם אחים, כי אני יהוה
אליהם: השב שבוטנו ורשותנו בטה שבתו, ושב יהוה אלהיך אתי
שבותך ורשותך, ושב וקצת מכליה עתים אשר הפייך יהוה אלהיך
שיטה: קבוץ גודלינו בטה שבתו, אסיהיה גודליך בקצת הימים, משים
יקצת יהוה אלהיך ומשם יקח: מטה פשעינו בעב ובען בטה שבתו,
מחיתך בעב פשיך ובען חטאתי, שובה אליו כי באלתיך: מטה פשעינו
למענה כאשר אמרת, אנכי אני היה מטה פשיך לטענו וחטאתי לא
אונבר: תלבן חמאיינו פשלג וכצבר בטה שבתו, לנברא וונכחה יאמר
זהה, אם יהוי חמאים בשנים פשלג ילבינו אמי-אדריהם בתולע באחר
יהיו: ורק עליינו מים מהרים וטערנו בטה שבתו, ורתקתי עלייכם
מים מהרים וטערם, מפל טמאיתיכם ומכל גלגוליכם אטהר אתכם:
רחם עליינו ואל תשחיתנו בטה שבתו, כי אל רחום יהוה אלהיך לא

סליחות ליום רביעי של עשיית שפט

מול את־לבבנו לאבהה את שפה בפה שפתו, ומול יהוה אליהך את־לבבך ורעה, לאבהה את יהוה אליהך בבל־לבבך ובבל נפשך לפען חיה: הפקא לא בברקשותנו בפה שפטות, ובכחותם מכם את־יהוה אליהך ומאתה, כי תרשיט בבל־לבבך ובבל־גנשה: תביאנו אליך קדשך ושוחחנו בגאות תפלה בפה שפטות, ובבאותם אליהר גזרוי ושותפים בגאות תפלה עולתיים ובחיקם לרוץון על־טובתי, כי בית־תפלה יקרה לבל־העדים:

שמע קוילנו יהוה אליהינו חום ורדם علينا וקבל ברוחמים וברצון אהתפלחנו: השיבנו יהוה אליך ונשובה תדש ימינו בקרים: אמרינו האזינה יהוה בינה הניגנו: יהו לרצון אמריפינו והגינו לבנו לפניו יהוה צורנו ונאלנו: אל תשליבנו מלפניך וריהם קרשך אלהתך מפנו: אלהתשליבנו לעת וקנה במלות בחרנו אלהתעוננו: אלהתעוננו יהוה אליהינו זיבשו ביראה יהוה צורחנו ונמהתנו: ביריך יהוה שונאיינו זיבשו ביראה יהוה צורחנו ונמהתנו: ביריך יהוה הוחולנו. אתה מענה ארצי אלהינו:

אליהינו ואלמי אבותינו. פבאו לפניו תפלהנו. ואלהתעלם מתחננו. שאין אין עז פנים וקשי ערך לופר לפניו יהוה אליהינו ואלמי אבותינו צדיקים אנחן ולא חטאנו. אכל אנטש ואבותינו חטאנו:

אשטנו. בגרנו. גולנו. דברנו רפי. היעינו. ותרשנו. ורנו. חטפנו. טפלנו שקר. יעננו רע. בזנו. לאןנו. טרدنנו. נאצנו. פרנו. עיננו. פשענו. ארכנו. קשינו ערך. רשענו. שתנו. העבנו. חיינו. תעננו.

סכנו ממצוותיך וממתשפטיך הטעיים ולא שזה לנו. ואתה צדיק על־כל הבא علينا ביראה עשית ואנחנו הרשענו:

אשטש טקלעם. בשען קבליזור. אלה מטנו פשוש. זהה לבן בחהטאי. התבל אווינו. וגפרע פארט. זובל בית טקחש חרב בעונינו. טירטש היהת לשפה. יופי ארכתנע לררים. פגע נגירים:

סליחות ליום רביעי של עשיית

ועדרין לא שבקנו מטעותינו. והיאך נעיין פניו ונתקשה ערפנו, לומר לפניה יהוה אליהינו ואלהינו אבותינו צדיקים אטחן ולא חטאננו. אבל אטחן ואבותינו:

אָשְׁטָנָנוּ בְּגַדְנוּ נְזַלְנוּ דְבָרֶנוּ דִבְרֵינוּ וְהַרְשָׁעָנוּ זְדָנוּ חַמְסָנָנוּ טְפָלָנוּ שְׁקָרָנוּ יְעַצְנוּ רָעָנוּ בְּגַבְנוּ לְצָנוּ מְרַגְנוּ נְאַצָּנוּ סְרַגְנוּ עֲוֹנָנוּ פְּשָׁעָנוּ צְרַרְנוּ קְשִׁינָנוּ עֲרָפָנוּ רְשָׁעָנוּ שְׁוֹתָנָנוּ תְּעַבְנָנוּ תְּעַתְעָנָנוּ סְרָנָנוּ טְפָצָוֹתָיךְ וּטְפָשָׂטָיךְ גַּתְוָבִים וְלֹא שָׂהָה לָנוּ וְאַתָּה צָדִיק עַלְכֶל הַבָּא עַלְנוּ בְּיַאֲמָת עַשִּׁית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

לְעַזְנֵינוּ עַשְׂקָנוּ עַמְלָנוּ בְּמִשְׁקָה וּמִמְּרַטְמָנָה בְּמַפְנָן. בָּעַטְנוּ עַל שְׁבָטָנוּ עַבְדִים בְּשָׁלוּ בָנָנוּ פָרָק אַיִן מִידָם. אַרוֹת רְבוּתָם קְבֻבוֹנוּ קְרָאָנוּ יהָוה אֱלֹהָינוּ רְחַקְתָּם מְפָנֵינוּ בְּעוֹגָנוּ שְׁבָנָנוּ בְּאַתְרִיךְ תְּעַיטָנוּ וְעַדְין לֹא שָׂבָנָנוּ מְטָעוֹתָנוּ וְהִיאך נְעַזְעַטָנוּ וְנִתקְשָׁהָ ערָפָנוּ לוֹמֶר לְפָנֶיךְ יהָוה אֱלֹהָינוּ וְאֱלֹהָינוּ אָנָחָנוּ וְאָבּוֹתָנוּ:

חַטָּאתָנוּ:

אָשְׁטָנָנוּ בְּגַדְנוּ נְזַלְנוּ דְבָרֵינוּ וְהַרְשָׁעָנוּ זְדָנוּ חַמְסָנָנוּ טְפָלָנוּ שְׁקָרָנוּ יְעַצְנוּ רָעָנוּ בְּגַבְנוּ לְצָנוּ מְרַגְנוּ נְאַצָּנוּ סְרַגְנוּ עֲוֹנָנוּ פְּשָׁעָנוּ צְרַרְנוּ קְשִׁינָנוּ עֲרָפָנוּ רְשָׁעָנוּ שְׁוֹתָנָנוּ תְּעַבְנָנוּ תְּעַתְעָנָנוּ סְרָנָנוּ טְפָצָוֹתָיךְ וּטְפָשָׂטָיךְ גַּתְוָבִים וְלֹא שָׂהָה לָנוּ וְאַתָּה צָדִיק עַלְכֶל הַבָּא עַלְנוּ בְּיַאֲמָת עַשִּׁית וְאַנְחָנוּ הַרְשָׁעָנוּ:

הַרְשָׁעָנוּ וּפְשָׁעָנוּ לְכָן לֹא נְשָׁעָנוּ וְתִן בְּלַבְנוּ לְעֻזָּב דָּרְךָ רְשָׁע וְחִישׁ לָנוּ יְשֻׁעָה כְּבָתוּב עַל יְדֵ נָבִיאָה יְשֻׁב רְשָׁע דָרְכוּ וְאַיִשׁ אָנוּ מְהַשְּׁבָתָיו וְיִשְׁבֵּ אֱלֹהָיו וְיִרְפְּטוּ וְאֱלֹהָיו וְאֱלֹהָיו בְּרִירָה לְקָלוּתָה:

מְשִׁית צָדִיק אָמַר לְפָנֶיךְ שְׁגִיאוֹת מִזְבֵּן מְגַנְתָּרוֹת גָּנוֹן: נְקָנוּ וְהָזָה אֱלֹהִים מִבְּלַטְפָעִים וְטְבָרָנוּ מִבְּלַטְפָאָותָנוּ וְזָרָק עַלְנוּ טִים טְהוֹרִים וְטְהָרָנוּ כְּבָתוּב עַל יְדֵ נָבִיאָה וּוּרְקָתִי אַלְיכֶם פִּים טְהוֹרִים וְטְהָרָתָם מִבְּלַטְפָאָוּמִיכֶם וּמִבְּלַטְלִיכֶם אַטְהָר אַחֲכֶם:

עַמְךָ וּמְהַלְתָךָ רַעַבְךָ טְבָרָךָ אַסְטָרָךָ תְּפָרָךָ תְּאַבְּיָךָ יְשָׁעָךָ יְשִׁירָךָ וְנִרְעָשָׁךָ בַּי לְיהוָה אֱלֹהָינוּ תְּרַתְּמָנָם וּמְקָלִיחָנָם:

אֶל רְחוֹם שְׁפָה אֶל חַטָּן שְׁפָה בָנָנוּ נְקָרָא שְׁפָה. וְהָזָה עָשָׂה לְפָעָן שְׁפָה עָשָׂה לְפָעָן אַטְהָרָה עָשָׂה לְפָעָן בְּרִיתָה עָשָׂה לְפָעָן גְּדוּלָה וּתְפָאָרָתָה עָשָׂה לְפָעָן רְתָה עָשָׂה לְפָעָן הוּקה עָשָׂה לְפָעָן וְעוֹדָה עָשָׂה לְפָעָן וּבְרָה.

סלייחות ליום רביעי של עשיית שua

עשה לםען חקקה. עשה לםען טובך. עשה לםען יוזקה. עשה לםען בבורקה. עשה לםען לטוקה. עשה לםען פלכורה. עשה לםען גזקה. עשה לםען סודה. עשה לםען איזה. עשה לםען פאראך. עשה לםען אדרקה. עשה לםען קדרשתה. עשה לםען רוחנית הערבים. עשה לםען שכינה. עשה לםען תחלתה. עשה לםען אורביך שובי עפר. עשה לםען אברם יצחק ויאקב. עשה לםען משה ואהרן. עשה לםען דוד ושלמה. עשה לםען ירושלים עיר קדשה. עשה לםען ברישות בניחה. עשה לםען ברוגים על שם קדשה. עשה לםען טבוחים על יתנק. עשה לםען באש ובמים על קדוש שפה. עשה לםען יונקי שדים שלא חטאו. עשה לםען גמול חלב שלא פשטו. עשה לםען תיטקות של בית רבן. עשה לםענד אם לא לםעננו.

עשה לםענד והוישענו:

עננו יהוה עננו, עננו אליהינו עננו. עננו בוראו עננו. עננו גואלנו עננו. עננו דורךנו עננו. עננו האל בגאותנו עננו. עננו ותיק וחסיד עננו. עננו זה ונישר עננו. עננו כי וקדים עננו. עננו טוב ומטיב עננו. עננו ירע זעיר עננו. עננו כובש געטים עננו. עננו לבש אזכות עננו. עננו מלך מלכי הפלחים עננו. עננו נרא ונשגב עננו. עננו סולח ומוחל עננו. עננו עונה בעת עריה עננו. עננו פודה ומצל עננו. עננו צדיק ונישר עננו. עננו קרוב לקויאו עננו. עננו רחום וחתן עננו. עננו שומע אל-אכינויים עננו. עננו תומך תמיינים עננו. עננו אל-חי אבותינו עננו. עננו אל-חי אברם עננו. עננו פרת יצחק עננו. עננו אביר יעקב עננו. עננו טשגב אפתחות עננו. עננו עורת השבטים עננו. עננו קשה לבעום עננו. עננו רך לרעות עננו. עננו עונה בעת רצון עננו. עננו אבי ירומים עננו. עננו דין אלמנות עננו:

מי שענה לאברם אביכ בתר המוריה הוא יעננו. מי שענה לייצחק בנו בשגעך על נבי הפונכת הוא יעננו. מי שענה ליעקב בברית אל הוא יעננו. מי שענה לוייסך בברית האסורים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו על שם סוף הוא יעננו. מי שענה למשה בדורב הוא יעננו. מי שענה לאברהן בטהרה הוא יעננו. מי שענה ליהושע בגולגול הוא יעננו. מי שענה לשטמאן במצפה הוא יעננו. מי שענה לדוד ושלמה בן ירושלים הוא יעננו. מי שענה לאליהו בדור הקרמל הוא יעננו. מי שענה לאליהש בירחו הוא יעננו. מי שענה לヨוחנן בימי קדנה הוא יעננו. מי שענה לחזקיה פלך יהודה בחלי

הוא יגענו. כי שעה לפעם משלאל ועורה בזוזן קשין האש הוא יגענו. כי שעה לרניאל בNEGAL האריות הוא יגענו. כי שעה לפדרצי ואקתר בשושן הבירה הוא יגענו. כי שעה לכל האדיקום והטפידים והחטאים ומהירים הוא יגענו.

רַחֲמָנָא דְעַנִי לְעַנִי עַנִיא. רַחֲמָנָא דְעַנִי לְתַבִּיר לְבָא עַנִיא. רַחֲמָנָא דְעַנִי לְמַכְבִּיבִי רֹוחָא עַנִיא. רַחֲמָנָא עַנִיא. רַחֲמָנָא חָם. רַחֲמָנָא פָרוֹק. רַחֲמָנָא שׁוֹבֵב. רַחֲמָנָא רֶתֶם צָלֵן הַשְׁתָה בְעַגְלָא
ובונן קרביב:

ויאמר ר' זעיר אל-עד צרלי טאה. נפלתך בזריזה בירוקים ותפי וגדראים אל-אפעלה:
רchrom ומחנן חטאתך לפניך. יהזה פלא רחמים רחם עלי וככל
תחנןך: יהזה אל באפק הובתני. ואל בחמתך תיפורני: חנני
יהזה כי אקלל אני. רפאי יהזה כי נבהלו עצמי: ונפשי נבהלה
מאד. ואתה יהזה עד-מתו: שובה יהזה חלזה נפשי. והשענני למצע
תקרכך: כי אין בטאות וברך. בשאול מי יודהילך: געתתי באנחת
אשתחה בבליליה מטהתי. ברוחטתי ערשי אסתה: עשרה מבעם
ענין. עתקה בבל-צורך: סורו מפני בל-פעלי און. כי שמע יהזה
קול בבי: שמע יהזה חחתי. יהזה תפלה יקח: יבשו ויבהלו טאד
כל-אובי. נשבו ויבשו רגע:

מחי וטפי סטית וטיטה. פסיקמן שאול לתי עלמא. ברא כר חטי אבותינו
לבקה. אבותינו דחים אקי לכאבה. עבדא דפעריד נפיק בקורס. טרה
תאייב ותבר קולרה: ברך בברך און ותחניון קפה. הא רוי נפשין בגדיין
טראין. עברך און וטראדונג קפה. הא בברותא הא בשביתא הא בטלקיתא.
בקטו סנק ברוחט דגיטין. אקי לבאין דתקוף אלן. עד דלא נקי נגידא
בשביא:

עה תחנה. חתום בו שם מחברו (ר'כנו) משה בר-שמעואל בר אכשלום חזק ואמץ

**מלך מלכים רם על-רמים. שוכן
שחקים ווישב בטירותים:
הטהיל והטשבה לעולמי עולם.
ברוך וمبرך בפי כל-יקומים:**

באר יעקב
מלך מלכי המלכים ושם – מתנסה
על רמים, שוכן שחקים = ווישב
בטרומות, המהויל והמשוכח ג'עליטי
שליטים, ברוך ומכורך בפי כי יקומים
– יצורים.

סליחות ליום רביעי של עשי"ת

ראה נא בעניינים אוננים וענוניים
- אבלים ועצובים, שור - ראה
נא בשפטות ישראל המכוניות: משפט
עשים על שם הכתב (ויטש ז, ח) כי
אתם העמץ", פשורים ופסודרים בין
העמים, וככשנת = וככיתה, נחפרים
- מכוונים = וככלמים.

אבלים ובדודים - וצדוקים גוזפים
ונזנונים - שקבלנו נזיפות וגערות,
נתונים ביני מלים, גוים - גופם
מנון פחהותם - למכות, בוקר
ונאמים - אומדים: מי יתן עבר, רמש
- ובעיר אופרים: פי' קרב או ריסים
- מי יתן בקר, פסקו הוא בדברים
(בב' ס. 3)

אין להם טנוחה ושקט ושלומים
- ושלום, ואין להם בפה להתנהם
ולמצוא תנוחותם. שלום מצטאים אבל
והנה נלחמים. לפוכם פקויים, והנה
רעה תשומות.

ותហר נפשם מיתה רדומים
- חרמתם עלם. מה נתאונן ומה
נאפר ושותונינו גורמים לצורינו,
שרוי החטאנו, רשענו, פרט מוחקים
נעימים. זכר הי' רחמייך וחפדי
העצותים.

קומה והמלא עליינו רחמייך, כי
פזרנו פארצוות יוסים. עמק אשר
ספרט חנוך לאדרים - בגולות זו,
גילות רומי, מהר לנאלם בלא כסף
= ודומים כמו שבכתת ביד נבייך
ישעיהו (בב' ס) "חנן נמכרם לא
בסוף תאללו". ה, האזר תפיהם פעלן,
זהה ישועות יעקב, כי לך הפלויות
והרחמייך.

ראה בעניינים אונניים וענוניים. שור-
נא בשפלות מעוטי עתים: מפוזרים
ומפוזרים בין כל האממים. ובבשת
ובכל מה נחפרים ונבלמים:

אבלים וברזירים גוזפים ונזנונים.
לטבים נתונים גוים לטהלטים:
ביבך טריון ערב נזאים. רמש
אוּמרים טרייקרב אוריימים:

אייזליהם מנוחה ושקט ושלומים.
בפה להתנהם ולמצוא תנוחותם:
שלום מצפים והם נלחמים.
לטובה מקומים והנה רע תשלומים:
ותבחר נפשם מיתה רדומים.
מהינה אונן ומהinan אמר וענותינו
גוזרים: חטאננו רשענו ברנו
מחוך הנעים. זכר רחמייך והנה
וחפדייך העזומים:

קומה והמלא עליינו רחמייך. זקבץ
פעורינו טראצות נזימים: אשר
מברחת חנס לאדרים. מהר לנאלם
בלאייבספ זרים: צוה ישועות
יעקב הצור תפים. בילד אדי
הסליחות ורחמייך:

טבניש רחמיים הבנישו רחמייך, לפני בעל הרחמייך
חפלתנו, לפני שופע חפלה. טבניש צעקה השבניש צעקהנו, לפני
שופע צעקה. טבניש דקעה הבניש דקעתיך, לפני פלה טרואה בךעת.
השתקלו והרבו רתעה ובקשה, לפני פלה אל רם ונשא. הזכירו לפני השבניש

לפניהם, תורה ומעשים טובים של שוכני עפר. יוכיר אנטונם ויתהו ורעם, שלא תאבך שאירית יצחק. כי צאן רועה נאמן היה לחרפה, ישראאל גוראך לסתול ולשנעה. בבר עטנו אלהו ישענו. יקבר טבל גנות קשות, והושעה ברוחבך:

טון דכשפייך לך מתחנן, כבר שביא רמתהן לשבייה. נולחן בני שבאי בכספאו מתרפרקין, ועףך ישראאל ברוחבי ובתנני. הב לה לא אלהין ובעתין, דלא נחרר ריקם מן גברטה:

טון דכשפייך לך מתחנן, בעברא רמתהן לטריה. עשיקי און ובחזקה שרין. פרינו נפשין פעקטין דנטישין. חילא לית כן לרוץיה, טון עבד בריל גנטא הנרתע עם אבתהטע:

שומר ישראאל, שמור שאירית ישראאל, ולא לאבד ישראאל,
האומרים שמם ישראאל.
שומר גוי אחד, שמור שאירית עם אחד, ולא לאבד גוי אחד,
המיטדרים שמה יהוז אלמיינו יהוזה אחד.
שומר גוי קדוש, שמור שאירית עם קדוש, ולא לאבד גוי קדוש,
המשלשים בשלש קדושים לקדושים:

טהראה ברוחבים ומתחפאים בתננים. התראה ותחפאים לדור עני כי אין עזיר: אבינו מלכט חטנו ועטנו, כי אין לנו מעשים. עשה עטנו ארצה וחסד והושענו:

ואנחן לא נרע מהצעה כי אליך עזינו: וכברךך יהוזה וחסידך, כי מועלם הפה. יהיטךך יהוזה עליינו, באשר חלנו לך: אל-תונך
לע עונות ראשנים פדר יקרטינו רוחקה, כי דלונן מאה: (צערנו בשם יהוזה עשה שפיטים ואירוע) חטנו יהוזה חטנו, כיריב שבענו בו: ברען רתם תונפר: (ברען עקרה תונפר). ברען תקומות תונפר: יהוזה הושעה הפלך יטנו ביום קראינו) ברודיא גען יוננו, נבור ברענער אבענו: ערזען אלמי ישענו על-דבר בבודשכה, והאילען וכעדר על-התאטינו לטען שפה:

ויתנעל ויתקחש שמה רבא: געלמא דרי ברא ברעותה זימלך מלכובתה.
(ויצמח פורקנה ויקרב (נא קץ) פשיטה) בתייכון וביזיפיכון וכתמי דבל ביהם
ישראל בגלא ובוון קרב, ואטמו אטמו:
יהא שמה רבא פברך לעלם ולעלמי עלייטיא:
ויתברך וויתהטע וויתהאר וויתהרכם וויתגשא וויתהדור וויתעללה וויתהכלל שמה

סְלִיחוֹת לַיּוֹם רַבִּיעֵי שְׁלָעִית

שעה

דָּקוֹדָא. בָּרוּךְ הוּא לְצַלָּא וּלְעַלָּא מֶלֶךְ בָּרְכָה וְשִׁירָה תְּשִׁבְחָה וְגַהֲפָה
דָּאָמִין בְּעַלְפָא. וְאָמָרָ אָמָן:

קְהִלָּה: קָבֵל בְּתָהֳרִים וּבְרָצָן אָחָת פְּלַתְבָּנָה:
תְּהִקְבֵּל אַלְוָתָהוּן וּבְעַתָּהוּן רְכֵל יִשְׂרָאֵל גָּדוֹם אַבְוֹהוּן רַי כְּשַׁמְּנָא וְאָמָרָ אָמָן:

קְהִלָּה: הָיָה שָׁם דָּבָר קְבָד מִשְׁעָה מַעַד עַלְמָה:
הָיָה שְׁלָמָא רְבָא מִן שְׁמָנָא וְתִיְם מְטוּבִים עַלְמָה וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמָרָ אָמָן:
קְהִלָּה: אָזְרָעָם הָיָה עַלְהָה שְׁמִים אָזְרָעָם:

סליחות ליום חמישי של עשי"ת

אשרי יושבי ביתך, עוד יהלוך פלה: אשרי העם שיהוה אללו: תחלה לדוד, אשרי אלהי הפלך, ואברכה שטך לעולם ועד: בכל-יום אברכה, ואהלה שטך לעולם ועד: גבור יהודה וטהלל מאד, ולגדרתו אין חקר: הור לדוד ישבח מעשיך, וגבורתו גידוז: תדר בבוד תודך, ודברי נפלאותיך אשיחתך: ועוזו נוראותיך יאמרו, וגדרתך אספראנה: ובר רב-יטובך יביעו, ואדקהך ירגענו: חנון ורחום יהוה, ארך אפים גדרליך: טוביה לבך, ורחתיך על-כל-מעשיך: יודוח יהוה כל מעשיך, וחסידיך יברכוך: בבוד מלכותך יאמרו, וגבורתך ידרכו: להודיעך לבני האדם נברתוי, ובבוד תדר מלכותך: מלכותך מלבות כל-עלמים, ומטה שלתך בילדזור זדר: סומך יהוה לכל-הנפלים, וזוקף לכל-הכופפים: עני כל אליך ישברו, ואתה נתן להם את-אכלם בעתו: פותח את-יך, ומשביע לכל-ית רצון: צדיק יהוה בבל-דרבי, וחסיד בבל-מעשיך: קרוב יהוה לכל-קראו, לבב אשר יקראה באמת: רצין-יראי עיטה, ואת-שעותם ישמע ויזועם: שומר יהוה את-כל-אחים, ואת-הראשעים ישמיד: תחלת יהוה ידברifi ויברך כל-בשר שם קדשו לעולם צעד: ואנחנו נברך יה מעחה ועד עולם הלויה:

ונטה יגאל נ כה ארץ באשר דברת לאמר: ובר ופקיך יהוה והקדיך כי טעוּם הפה:
וינגד ותקדש שטה רבא: קעלא די גרא קרעתה נילך מלכותה.
וינצט פוקעה ויקרב (ניא קיע) קשיטה: בטעון וביוטון ובטעי דכל
בית ישראל בענלא ובונן קרייב, ואפרו אמן:

סליחות ליום חמישי של עשיית שער

זהא שפה רבא מברך לעלם וועלטמי ערמיא:

ימברך ווישתבח וויה פאר וויתרוכם וויתגשא וויתנבר וויתעללה וויתהכל שמה דרכודשא. בריך הוא קעלא ולעלא סבל גרבאה ושורה פשבחאה ווועטחאה דאסטרן בעלטא. ואפריו אפנ:

לך ארני האזכה ולען בשחת הפענים: מהזנאנן ומחדנא אמר מהזנבר ומפה נצטדק: נחפשה דרבינו ונחקירה גונזובקה אליך, כי יטיניך פשטיטה לקבל שבים: לאיבחרך ולא-בטעשים באנו לפניך, בודלים וברושים דפקנו דלאהיך: דלאהיך דפקנו רחום ותנון, נא אל-השיבנו ריקם מלפניך: מלפניך מלבננו ריקם אל-השיבנו, כי אתה שמע חפליה:

שמע חפליה, עדיך קל-בשר יבאו: יבוא קל-בשר להשתחוות לפניך יתזה: יבאו ווישתחוות לפניך. ארני, ויברו לשתוף: באו נשתחווה ונגביעעה, נברכה לפניריהזה עשנוי: גבואהה למיטבנוטוי, נשתחווה לדורם רגלוין: באו שאעריז בתוקה חצראותיו בתרלה, הוו לו קרכו שם: ואנחנו ברב חפקה נבוא ביתך, נשתחווה אל-היכיל-קרש ביראתך: הנה ברכו אתיהזה קל-עברי יהוה, העמדים בביות יהזה כלילות: שאו ידיכם קדרש, יברכו אתיהזה: רומטו יהזה אל-הינו ווישתחוות לדורם רגלוין קדוש הוו: רומטו יהזה אל-הינו ווישתחוות להר קדרש, בירקוז יהזה אל-הינו: השתחווות ליהזה בחרות-קדש, חילו מפנוי קל-הארץ: נשתחווה אל-היכיל קדרש ונורא את-שפט על-חפקה ועל-אטמא, כי הנדרלה על-קל-שפט אבראה: יהזה אלדי צבאות מירבמו חסין יה, ואטנויהך סביבותיך: כי טי בשחק יעדך ליהזה, ידטה ליהזה בבני אלים: בירנדול אתה ועטה נפלאות, אתה אל-הום לביך: בירנדול מעלה-שיטים חפקה, ועוד שתקום אטמא: גדורל יהזה ומהכלל מאד, ולעלאו אין מקר: כי גדורל יהזה ומהכלל מאד, נורא הוא על-קל-אל-הום: כי אל

גָדוֹל יְהוָה, וּמֶלֶךְ גָדוֹל עַל־כָל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר מֵיָּאָל בְשָׁמִים
וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יָעַשָּׂה בְמַעַשָּׂיו וּבְגִבּוֹרָתוֹ: מַי לֹא יָרַאךְ טָלַךְ
הַנוּם כִּי לֹךְ יָאָתָה, כִּי בְכָל־חַכְמִי הַגּוּם וּבְכָל־טַלְבוּתָם
מָאוֹן בָּמוֹךְ: מָאוֹן בָּמוֹךְ יְהוָה, גָדוֹל אָתָה וּגָדוֹל שָׁמֶךְ
בְגִבּוֹרָה: לֹךְ וּרוֹצָע עַמִּגְבּוֹרָה, תַעַזְזַע יְדָךְ תְּרוּם יִמְינֶךְ: לֹךְ
יּוֹם אֲפִילָךְ לִילָה, אָתָה בְּכִינּוֹת מָאוֹר וּשְׁמֶשׁ: אֲשֶׁר בִּידְךְ
פְּתַחְקֵרְךְ אָרֶץ, וּתּוֹעֲפֹתְךְ הָרִים לוֹ: מַי יִמְלָל גִּבּוֹרוֹת יְהוָה,
יִשְׁמַע בְּלִתְהַלְתָו: לֹךְ יְהוָה הַנְּדָלה וּהַגִּבּוֹרָה וּהַחֲפָאָרָה
וּהַנְּצָחָה וּהַחֲדָר בִּיכְל בְשָׁמִים וּבָאָרֶץ, לֹךְ יְהוָה הַפְּטָלָבָה
וּהַמְּתַנְשָׂא לְכָל לְרָאשׁ: לֹךְ שָׁמִים אֲפִילָךְ אָרֶץ, תְּבָל וּמְלָאָה
אָתָה יִסְדַּקְתָּ: אָתָה הַצְבָתָה בְּלִגְבוּלוֹת אָרֶץ, קַיִן וִחרְפָּת
אָתָה יִצְרַתָּ: אָתָה רְצַחַת רָאשִׁי לְוַתָּן, הַחֲנָנוּ מְאָכָל לְעַם
לְאַזְיָם: אָתָה בְּקֻעָתָה מְעַין וּמְחַל, אָתָה הַוּבָשָׂת נְהֻרוֹת אַיתָן:
אָתָה פּוֹרְקָת בְּעַזְךְ יִם, שְׁבָרָת רָאשִׁי תְּגִינִים עַל־הַמִּים:
אָתָה מְוַשֵּׁל בְּגָאוֹת הַיּוֹם, בְשָׂאוֹ גָּלוֹי אָתָה תְּשַׁבְּחָם: גָדוֹל
יְהוָה וּמְהַלֵּל מָאָד, בָּעֵיר אַלְהָינוּ הַרְקָרֶשׁוּ: יְהוָה צְבָאות
אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל יִשְׁבַּת הַבְּרִבִּים אָתָה הוּא הָאֱלֹהִים לְבָדָךְ: אֶל
נָעָרִין בְּסֹדְקָדָשִׁים רְבָה, וּנוֹרָא עַל־כָל־סְבִיבָיוֹ: וַיֹּדוּ שָׁמִים
פָּלָאךְ יְהוָה, אֶפְ אִמְונַתָּךְ בְּקַתֵּל קָדָשִׁים: לְבָוּ גְּרָנָה לִיהְוָה,
גְּרִיעָה לְצֹור יִשְׁעָנוּ: נְקַדְמָה פְּנֵי בְּתוֹךְ, בְּזַמְירֹת גְּרִיעָה לוֹ:
צָדָק וּמְשֻׁפְט מְכֹזֵן בְּסָאָךְ, חָסֵר וְאֶמֶת יִקְדְּמוּ פְנֵיךְ: אֲשֶׁר
יְהָדוֹ נְמַתִּיק סֹד, בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרֶגֶשׁ: אֲשֶׁר לוֹ הַיּוֹם
וּהְוָא עַשְׂהָוֹ, זְנִבְשָׁת יְדֵךְ יָצַרְךָ: אֲשֶׁר בִּידְךְ גְּפֵשׁ בְּלִיחִי, וּרֹום
כָּל־בָּשָׁר־אִישׁ: הַגְּשָׁמָה לֹךְ וּהַגְּנָוף פְּגַלְךָ, חַוְסָה עַל־עַמְלָךָ:
הַגְּשָׁמָה לֹךְ וּהַגְּנָוף שְׁלָךְ, יְהוָה עֲשָׂה לְמַעַן שְׁמֶךְ: אֲתָה אָנוֹ
עַל־שְׁמֶךְ, יְהוָה עֲשָׂה לְמַעַן שְׁמֶךְ: בָּעֵbor בְּבּוֹד שְׁמֶךְ, כִּי
אֶל חָנוּ וּרְחוּם שְׁמֶךְ: לְמַעַן־שְׁמֶךְ יְהוָה וּסְלָחָה לְעַונְנוּ כִּי
רְבִידָ�וָא:

קלחילט אכינו, כי ברוב אולפננו שגנו. טהיל לט פלטנו, כי רבו שונינו:

עו. פתיחה. חתום בו שם מחברו (רכנו) אליה בר שמעיה חזק

באר יעקב

עם ה' – עם ישראל חוקו ונתחוקת,
וקראו אל א-להים בחוקת. איש און
– רשות יהודה אשפהו, יושב אל ה'
וירחפהו.

עם ידועה חזקן ונתקזקה. זקרו און
אל אֱלֹהִים בְּחֻקָּה: איש און
יתודת אשפהו. נישב אל ידועה

וירחפהו:

לקראא לאַנְיָם וְלְאַרְיִישָׁן. שומך
ישראאל עורה לְמִתְהִתְיִשְׁן: יושר
וביך זברון מעשה. וידועה הפוֹב
בעיניו יעשה:

הבטיחנו אֱלֹהִים אֶמת. כי לא
אֲחַפֵּץ בְּמֹתָת הַמֶּתֶת: בהמצעו
דרשו בחתון לקרב. קראתו
בחיותו קרוב:

רצחו תלווה באימה עבדוזו.
כל זרע יעקב בברוזו: שקד
דלחות ארך אפים. נשא לבני
אל בפחים:

מי יודיע רצונות יזאל. הבון לקרים
אליך ישראאל: ערבו שוע ותפליה
לאירה. קושו צום קראו עצרה:
יבקש יפלל אֱלֹהִים עזבר. נשב
מחוזנאות ולא נאבד: בירצה
שי ותשר מהשפן. ברקבות נחל
שמן:

חפץ שמע מתקזבת עולים.

לקראא לאַנְיָם = זלאַישָׁן – לה,
לבקש ממנו: שומר ישראל, שורה
למה תישן, וכור – ה' משעה ישר
וכשרון – מעשים ישרים וכשרים
שלנו וה', הטוב בעיניו יעשה.

כיד נביוא, הבטיחנו א-להים אמת,
(ויקאלא. ז': לכו: כי לא אחותיך במוֹת
הפטת, כי אם בשומו מרדכו, וכן
דרשו ה' בחתון לקרוב – לגשת אליו
בחפלה, בהחטאו – באלו עשרה ימים
שבין ר'יה לוי'ך (ר'ה. ז') קראתו כיד
קרוב אליו, עכשו בהיותו קרוב.
ורצחו – פיטשו הלווחו – עורו
רחמיו ובאייה עבדוזה. כל זרע יעקב
בבדוזה, שקד דלחות – מהרו לבית
הכנסת כדי להתפלל לארך אפים,
וכאשר נשא את כסינו בתפליה אל
השמי, נשא אף את לבבנו עמהם
אל-אל בשמות. – כדי שייהיו פניו
ולבנו שורו.

טי שיעודן רצונות = יואל לזרות
את ה' ברכירם, הכהן – יcin, עצמו
לקרים א-להיך ישראאל. ערכו שוע
ותפלת, נעט צרה, קדרו זום קראו
עשרה – אסיפה.

שבד ורא אֱלֹהִים יבקש ותפלל
עכורנו, ושב ה' מחרון אפו ולא נאבד.
הירזה – האם ירצה ה' לקבל שי
= ותשר – חשורה, ומנהה מיהשוף
– ממי שלבו מלא שומן והוא מכדי
את לבו, האם ורזה ה' ברבבות גחל
שמן – למנתה, הרי ה'
חפץ לשפט – להאוזן תפלה, מאשר

סליחות ליום חמישי של עשיית

להקשב מחלב אילים: זכויות
למד ונישר עקב. זכר אלה
לייעקב: קחו עמכם דברים. ושפה
בשלום פרים:

לקבל תקרוכת שלים – עלות.
להקשב – לרנתנו (א) עדין לו,
 מהבאים ולמן חקנתנו רך בתפלה
 וחתוניות. זכות למד על ישראל וישראל
 את לבנו העקב – העוקם, זכר אלה
 דברי הברית (ב) לייעקב, כי יס סמן י"ה.
 ישראל, קחו עמכם דברים – דברים,
 כלומר, התפללו, ושפה – ודברים שאנו אומרים בשפטנו, יהיו בשלום – תמורה קרבות
 פרים.

כידעל רוחך דרבים אט בטוחים. ועלazzדוקחך אט גשענים. ולקלוחתך אט
 אטקים. וליישווחך אט מצפים: אהיההיא פלא אוטוב אזדקות מקדים.
 פצעיר שעונות עמו, ומפער הטעאות יראוי. פורת בריית לראושנים, זפקטום
 שבועה לאחרונים: אהיההיא שירקה בענן בבעך עליהריסני וגראותך ורבי
 טוקד למשה עבדך וארכחות מסריך גלית לו ותודעתו כי אתה אל רחים ותנען
 אריך אפים ורבץדר ומרבה להטיב ומנגין אתייעולם בללו במדות הרחמים:
 וכן בטו ויאפר אני אעביר בליטוצבי עלפנק ובקראתי בשם זיהה לאנזה.
ותגנתי את אשר אחזו ותתקתי את אשר ארתם:

אל אריך אפים אתה. ובעל הרחמים נ█בראת. ודרה תשובה הורית.
 קדلت רוחך וחסריה, תונבר היום ובכל יום לזרע זידיך. פון אלינט
 ברחמים, כי אהיההיא בעל הרחמים. בתרחנן ובתפללה פניהם נ█בים.
 כהוֹרְעַת לעצנו מקרים. מתרון אפק שוב, במו בתוֹרָתך ברכוב. ובצל
 כונפיך נחסה ונחלזן, ביום וירד יתוה בענן. העבר על-פ羞 ותטחה
 אשם, קיום ויתנציב עמו שם. תאוזן שעוננו ותקשב מני מאמר,
בימים ניקרא בשם יהוה. שם נאפר:

ויעבר יהוה על-פנינו ויקרא:

פוגיני חיים

(א) מוקד פה"ס נטמולן (ה, טו, ככ): "הטמן לך" געולם זוגי הנה שמע מוזע נוכך, לא קאציג מילס", ולטבאי: "הנה טמוף קאלו טוב מוכן". וכן מטולן, לא קאציג קאלו פיד"ס מליכת מילס. והטביסט קיםיד לעיל מיליא "עליכו צוות ומפללה גו", וילא צוונמו כי אנטגע נפיס, וילא דוקה כילוח בפסט נטמולן.

(ב) נטילות "הטמפל" קאנפם נטמטלוטס (פע"ג) כתוב: "טטעה (הה, כט) כתוב: זכר אלה יעקב, והטביסט הויסיף הליד פטרשו במנין אחר סק"ה ייכיר מליג' מגוות אנטגע טילטול וקיימות לדמג: 'אללה אמרת' (עליך ויקלט ונמניג), לך על הא קאה כלל כמה מווות יט עלי פועל נקיימן, כמו סקלינטום מן סטולק, (ויסיטע) מילן: קחו עמכם דברים למקום נטillum קילג'ון, חוץ טקילג'ון, חוץ טקילג'ון ורפה נשם פרים כתול סוף לפטוק הייל פראטונג (ז), פ"ל "הטמפל". כמהי כל זה לא הילג'ון מהם סקאנגו למיטפיט כדי לאטמיינו לפטוק.

סליחות ליום חמישי של עשיית

שפא

יהזה | יהזה אל רחום וחנון ארך אפים ורביחף ואמת נאר
חף לאלפים נשא עון ופשע וחטא וגהה: וחלחה לעוננו:
ולחתטאנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלחה. ורביחף לבילקראי:

וأنחנו ברב מקודך בבא ביך גשׁתעה אלטיכלךך קיראה: ואני
הפלתירך יהזה שט רצון אלהים ברבייחף עוני באלת ישקה:
באוייה יהזה הפלתנו הקשיה לכול תונינו:

בריהם אב על בניים כן תרים יהזה עליינו: לייה השושעה על עפק ברקעה פלה:
יהזה אבאות עטן משגב לנו אליו ישב קלה: יהזה אבאות אשר אדם בופת
בה: יהזה הוישעה. הפלך עניי ביום קראני:

קלחנא לעון העם תהה בוגר פקה. וכאשר נשלחה לשם היה מפזרים
ועידתנה ולאם נאפר:

ויאפר יהזה סלחתי בברך:

הטה אלהי אוגד ושמע פקה עיגז וראה שפטתיט והעיר אשר-גנערא שבק
עליה. כי לא על-זדקתיין אנחנו מפילים תונינו לפגעה כי על-רՃביך
תרבים: אדני שפעה אדני סלה אדני הקשיה ושה אל-תאתר. לפענק אלהי
כי שפק נקרה על-עירך ועל-עפקך:

ען סליהה. עיפ איב כפול

בדר יעקכ

אני אכowa ביתך להחותך לך ברכ
חסוך שהפלאת עליינו, אשתחווה אל
היכל קדרש ביראתק. בהשכימי בתחן
- בתחינה פמי מכוון - מוקט
שבתק, במתה רצון - בשעה שעצבור
מחפלין (א) (סכתה ח), עניי, באמת
ישמך - בישועת אמת המהקיימת
לעד.

אל-הינו ואלהי אבותינו

אני ברב חסוך אבוז באיה.
ашתחווה אל היכל קדרש
ביראתק. בהשכימי בתחן
לפני מבון שבתק. בעת רצון
ענני באמת ישועתך:

פניני חיים

(א) גמakk נקי' מkap"ט נוקט מלהמורות במלות, ומג"ל מקדר: דסוט טם ליען ספקה שם כי,
צוטם למלות נט לט סוא.

גדול וגבור על בל-שמך אמרתך. גבורת רחמייך מאד ואלינו מהשכחותך. דברך ראש אהמת לנו באומן עצותיך. דבריך ומדוחתיך בעמדם לפניו להקדים למו חנינותיך:

את סליחותך כמ"ש: (שע'ו טה, ט) "טרם יקראו ואני קדץ בחפלה, להקדים לט חנינותיך".

המחילה והסליחה שלך ועבר על-פצע תפארתך. בדר בבוד הזרך ודברי נפלאותיך. והגענו אחאנו לך בעצם חטאתך. ולך-לבר הזהלנו ואתת תענה מחייתך:

זבור עדתך קנית קדם גאלת שבט נחלתך. זבור אבות לבנים יודע את אמתך. חסד נערוים ואהבתם בלוזותיך. תדרשים לבקרים רבה אמונהך:

גדול ונבר – שמק, בעל גבורות קנו ונוקם, אלום הגדלת עלי כל' שא' את אמרתך שאתה מעביר לנו על מרותך, וסולח לנו. גבורה רחמייך מאו – מבריאות העולם, כאשר ראה שאין העולם מתקיים בכך (ב) ותשפט לה מרת הרחמים, משותם שאיננו מהשכחותך – מחשבתו של ישואל קרמה לכל דבר (כיד פ"א, ח). ראש דברך – מחליל התורה גromo חותמן אפתח (ג), ולג' מסורת באומן – באמונה אמיתית וקיימת את עצותיך ומדוחתיך. הם עצותך: דבריך ומדוחתיך, בעמדם לפניו בחפלה, להקדים לט חנינותיך – אעננה.

המחילה והסליחה שלך – ולא נתה רשות לשליה לסלות, ושה' מילים כל' ד' ושבור – ומוחל עלי פשע, היא תפארתך ושבח שלך זה הדר בבוד הזרך, ודברי נפלאותיך. והגענו אתהנו לך – באננו אליך בשוצם חטאתך – בגודל ורחמן, ולך לך הווה בט – ציפינו והתפלנו ואתת תענה על מחילתך שמחלת לנו.

זבור מדריך קנית קדם – לפניו בראית העולם (כיד פ"א, ט) גאות – ממצרים את שבט נחלהך. זבור לנו את הזכות, שאבות לבנים יודע את אפתח – שכל אב מלמד לבניו ומדודים אמתך. וכן יעמוד להם וכותח הגד נשרים ואהבתם פלאותך שאהבת לישראל במודבר. חדשים גבקרים – מתחדשים הם חסידיך מיום ליום, רבה אמונהך – גדרה היא הבטחתך ודבר גורל הוא להאמן בך שתקיים ותשמר מה שהבטחת לנו.

(ב) וכך רטטי (פרקיהם 6) "כרכ' ט-לקיים" וכל' טר' כי', סכתמלה פלה גמתקפה נרכמה מדם פדך, רלה טלה טלה טלה ממקיים וסקיים מדם רמסס וטפסה למדם סדין וסיט' למכב' "צ'ו' מז'וטם פ' ט-לקיים ט-לקיים ט-ט' וט-ט'".

(ג) פפי' דרי (פ"ג, ז) : "נלהת נרא ט-לקיים" – סופי מיטם 'ל mamm'. וכמטוול נפניע פיס פימן נט' נוקם לטעל.

סליחות ליום חמישי של עשיית שפן

מדות טובך אשר גודע למשה, נאמן בית משותך, ומוסרתו לו טכט – סדר שם אדריך – שם הוייה שם של מרת הרחמים, באורען אותיותך, ולמדו סדר בקשת רוחמים ותקועה חוק בידך בשש' ששרה תיבוטיך – ביג' המודת. ינו – יתגבורו רוחטיך עז פדותיך – על מרת הדין (בהתו...).

כי אנחנו ערך וצאן מרייתך – שאתה מנהיגנו, כלים = וכירשים – כעניהם דפקנו על דתך למתה חסר... לא לפנינו – לא בשבי זכורותינו כי אם ברוב צדוקתך, גרים וטוביים אתה מוחל (ה) והוא תהלהך.

פהה – בית הלל אומרם: "ירוב חסיד" פטה פלי חסיד (ריה. י). זו היא אומנתך. כל מדחה ומדה שבין' מדות היא לשבח צפירותך – כתוך. הנך נהוג חסיד הנם עם כל בריותך, ובבדאי שנגביבותך הן ורחותך תנוה עמנו צדותיך – שומר מצוותיך (יע"ס תהילים כ"ג).

סלווה מבקשים ממך, ורקן תכין לכם קראתך, שימת דעתם למשמרת בנאך – בכלי המוכן לך כי הלא מנוריהם הם בפרטך – בחשbonך, מנה את רמעותיכם שאור צורותיכם (יע"ס תהילים ט' – יט').

טובך אשר גודע לנאתך בית משותך. טבך שם אדריך בארבע אותיותך. יתר תקועה בשלש עשרה תבונתיך. נגלו רוחטיך על מהותיך: כי אנחנו ערך וצאן מרעתיך. ברדים ובכירים דפקנו דלתתיך. לא לטענו כי אם ברב צדקהך. לרעים ולטוביים והיא תהלהך:

טפה בלבבי חסיד זיהיא אנטונתך. מדחה ומדה היא לשבח אפרתך. נזהג חנוך חסיד עם בלבריותך. נתיבות חן ורוחמים לנוצרי עדותיך: סליחה מבקשים התבין להם לקרהך. שימה דמעתם בגיןך הלא בספרתך. עני

פניות אחור

ע. נאמן בית משותך – ההיד (במדבר יב): "עבדי משה בכל ביתו נאמן הוא" – בגין בית שכנס ולא רשות, (ויב"ע).

(ג) כמ"א (פמוס נג, ט): "וְהִמֵּר נֶלֶת עַל פָּנֶיךָ וְקִרְמֵיכָה נֶסֶס רֹמֶה פְּרוּי מְטוּף קִרְוֵל יְגִיד מְלֻמָּד מֶלֶת יְלִיל (ט"ס)". וכמ"ן: צלקללה לפנק כס סגדול ובר צמצע נקירה פסlein מלך פמינה וממדת כלמיס טאל יטונע ווימוט נמי וטוט, ועל זה נמלר: "ככל צמי נמנע סול", כי מוג סולד – יט'.

(ה) מלילה (נרכום ג) "וְמִנוּמֵי לְמַעַר מְמֻקָּן" – מ"ס טלית סגן.

זענו וועלבון בני בריתך. עיניך
תחנינה ותזה בבל אַדְקָותִיךְ:
פּוֹקְדֵיךְ בְּאֶרְךְ אַקְוֹן לְחַשְׁ
תּוֹבְחוֹתִיךְ. פְּלַטְמָם מְשַׁחַת
מְחַמְשָׁת מִינִי עֲבָרְתָךְ. צוֹפָה
לְקָטָרָג וְלְחַבֵּל אָם רְעִיתָךְ.
צִוָּה לְגַעַל דָּלָת פָּנִים יְבָנֶם
בְּמַחִיצָתָךְ:

קוֹל יַעֲקֹב בְּעֵת יַעַל
מְתַהּוּמוֹתִיךְ. קָבֵל בְּרַחֲמִים
מְתַחַת בָּם יִשְׁיבָתָךְ. רְחַשְׁ
מְשֻׁלְמִים מִקּוּם זְבִחֵךְ
וְעַזְלוֹזָתִיךְ. רָצָה נְרַבָּתָם וְתַהְרָ
לְמוֹתָרָתִיךְ:

שׁוֹב לְמַעַן עַבְדֵיךְ שְׁבַטִּ
נְחַלְתָךְ. שְׁמֵךְ יַעֲמֵד
לְנוּ וַיְשֻׁב אַפָּךְ וְתַחַטָּה
תְּתַאֲזֵר בְּמִסְיּוֹתָךְ וְתַחַטֵּף
בְּתַחְנוֹתָךְ. וְתַבָּא לְפִנֵּיךְ מְהַת
טוֹבָךְ וְעַגְוֹתָנָתָךְ:

צָקֵן — מלשון יצקה ושפיכה, ויאמר כן על הרבות הטעלה. וכן ישפוך שיזו, (מעוזה, שעה בו, טו).

(ח) פַּיטְמָנָדִין (קד), מלאי ר' יומן מצוט ר' שמואן נר יומני: מל' לדמינו (דָּרְיוֹג נְגָן) יַחַמְפְּגָן
מל' וחתור נר' יַסְפֵּר נר' מִיכְמָל לִיה, מלמד שעשה לו הקב"ה כפין מהתרת ברקע צדי נ' קאנל
נמאסה, מפי מל' פְּדִין, אֲסִימָה מְכַלָּמָה אֶלְלָגְלָל פַּי מְנַהָּה נְמַטָּסָה, וְעַפָּה כְּקָרְבָּה מְמַרְמָת גְּקִיעָה
ופעם ידו וקאנל נל' דיעם מל' פְּדִין.

ס' סְשִׁיְ-חִמִּי שם שמי וענוי ומל' בון בני
בריתך, מיניך תחווינה הד, בענויו,
כל' צדוקותיך — כי' דרך צדוקותיך.

פּוֹקְדֵיךְ — ישראל הפוקדים אותך בזכר
לهم ובפיהם זקון לך — שופכים
שיח לפניו ביזועם שיטורם באים
עליהם בכלל הוופחותיך. פְּלַטְמָם מְשַׁחַת פִּי
— הצללים מגינם מהמתת פִּי
ערבריך — עמן, והם: א' חרך אפָן,
ב' כבָרָה (ג' חעם ד' צורה, ה' משלהת
מלאכי רעים, טהילים ז', טט). צופה
השטין ג' קטרוב ולחבל אום — אומה
שהיא רשייתך, ولكن צוה ג' ג' נישל דלאת
בפני המקטרוג פָן יבונ בפהצאותיך.
קוֹל יַעֲקֹב בְּעֵת יַעַל — עלה
מְתַהּוּמוֹתִיךְ — כאשר ממעמקים
יראך, אוֹזְקָבְרָה מִרְחָמִים את הפלתם
מְתַחַת כֶּס שִׁיבְתָּן, רְחַשְׁ — חפה
פְּשָׁלִים בְּפָקָם זְבִחֵךְ וְשִׁלְוָתִיךְ
שהקריבו בשעה לפניך, רצה נדבתם
— הפלתם וחדר — והפוך להם
חותירותיך מתחת לכיסא בכדור (ט).

שוב — להשכן שכינוך בציון,
לפָמָן עַבְדֵיךְ שְׁכָנִי נְחַלְתָךְ. שְׁפָךְ
יעמַד גָּנוֹ, וַיְשֻׁב אַפָּךְ וְהַמְּתָר מְאַתָּנוֹ,
תְּתַאֲזֵר — תַּחַנְנוּ בְּחַפְדָּתְךָ וְתַחַטָּה
בְּחַנְיוֹתְךָ וְתַבָּא לְפִנֵּיךְ מְדַת
וְשִׁנְתָּנָתְךָ, זהה חפלתו של ר' יוחנן
בתו דמסיט צלותיה, (רכבת טו).

סליחות ליום חמישי של עשיית שפה

אל מלך יושב על כסא רוחמים, מתרנג בחסידות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרבה מהילה להטאים וסלהה לפושעים,
עשה זדקות עם כלبشر ורות, לא ברעתם הנמל. אל הורית' לט
לומר שלש עשרה, זכר לנו הימים ברית שלש עשרה, בהודעת
לען טקדים, בטו שבתו וירד יהוה בענן ויתnia בוט שם ויקרא
בשם ירעה:

וישבר יהזה על פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום וחנון ארוך אפום ורביחדר ואמת נאר
חדר לאלפים נשא ענן ופשע וחטאה וגקה: סלהה לעוננו
ולחתאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחהל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלה, ורביחדר לבלקרואיך:

נשא לבנו אליכם אליאל בשפטים: הבוא לפניך אנטק אסיר גנדל ורעה
חותר בני חמוטה: לאדני אלהנו קרטאים והפלחות כי פרץ בו:

ברתם אב על בנים כן תרתם יהזה עלייתו: יהזה תישועה על עתקך ברכתך פלה:
יהזה זכאות עטנו משגב לנו אלמי יזקב פלה: יהזה זכאות אחדי אדים בטה
בקה: יהזה הוושעה. הפלך יגענו כייסקראנ:

עח סליה. ע"פ א"ב

באר ימבי
אלקים בישראל גדוֹל נזרעט.
— עפ"ה(חולין ט. ב.) "נדע ביהודה
אלקים בישראל גמל של שמר", אתה ה
אבייט ליכן בכ' קרנו אליך קרבנו
— כמ"ש: "קורוב ה' לכל קוראיי", רם
ונשא — קובי"ה אתה בקרבנו כמ"ש
(שלוח ט. ס.): "כי כה אמר רם ונשא...
אסכן ואתה כבא שפל רוח".
גמלתנו הטעות בחובנו. גם
כאשר רשותנו, ואנו חייכים כדורן,
גמלת עטנו חסדים וטעות, וכל זאת
לא מזדקנות ווישר לבבננו, דודט
— הקביה, גם כי זונחנו — ונעוגנו
על ייך נאלגן, שהרי אנו עבדיך,

אלדים בישראל גדוֹל נזרעט.
אתה יהזה אבינו אתה:
כל קראנו אליך קרבנו. רם ונשא
אתה בקרבנו:

גמלתנו הטעות בחובנו. לא
בצדוקתינו ובישר לבבננו: הרענו
גם כי זונחנו. גאלנו כי עבדים
אויתוני:

הננו בטענו עד רבא. ותקצר גֶּפֶשׁ
לך מתחבה; ואיה פָּקְדֵּיךְ דִּרְאַשׁוֹנִים
עטנו. מעולם ועד עולם נאטנו:

זעף נשא ותש בחנו. וזה אל
באפק תובייתנו: חלחות רבות
בלו בשרכנו. נא אל בחתוך
תיסרנו:

טרח הארות אין להקסטר. איה
שוקל ואיה סופר: ידענו רשענו
בי פשענו. כי אמת עשית ואנחנו
הרשותנו:

בעם וחרון מנו יהצל. כי קטן
יעקב נדיל: לחין יוסר ועל מנו
יחבל. כי בשל בם הפסל:

מנת מדתנו לא הנגה. כי
נשארנו קצת מתקבנה: נחם על
הרעיה לאטח. טטה בלפי חדר
אפטנותך:

סלה אמת עזינו ענו בנו. עוזרנו
בי עלייך נשענו: ערטנו כף
לך להשתערבר. באחבה וביראה
אותך לעבד ולכבר:

פָּקְדֵּיךְ קְדוּשָׁו צוּמוֹת לְקַבֵּץ. דעתם

ובעוונותינו הגענו עד דכא – עד שפל
המדרגה, ותקצר גֶּפֶשׁ – אנו קצרי רוח
משמעותם שאנו מתחנים זמן רב לגאולה,
וועזין נסת ישראל לך מתחבה, ואיה
חפץך הראשונים אשר מצטפ' ומד
שלט תמיד נאמנו.

זעם נשא – את זעם וכעס אנו
נושאים, ועה תש – נחלש בחנו
ולכן ה אל באפק תובייתנו – בכעסך
אל תיטרנו. חלחות – בהלות רבות
בבו בשרכנו – בשינו עשה בליך, מפני
צורתינו ולכך נא אל בחמתך תיסרנו.

טורח הצורות – כובד הצורות ורכויים
אין – לא ניתן להפסטר, איה שוקל
ואיה פופר שייהי מסוגל למנותם,
ואמנם בדין ונענשו שהרי ידענו
רשענו כי פשענו, כי אמת עשית
وانחנו הרשותנו.

כעס – למורת רשותנו מבקש חניה
מה' שיחד' – יפסק פפטנו בעם וחרון,
כי קפוץ יעקב ודיל – שפל הוא בין
האומות. לחץ שלוחצים אותו הגוים
יוסר ושוו' הגולות מנו – מתנו יהבל
– ישחת וירוש, כי כשל כח הפסל
– כי נגמר כוחנו מלטבולד עוד.

פנת מדרטו – המגעה לנו ב' מודה
כגnder מודה', לא תנבה, כי נשרטנו
פעט מהרבבה. נחם – התהרט והזוז
בר על הרעה לאומתך – לישראל,
שהרי אומנתך: "ירוב חסר" – מטה
כלפי חסד (ו' ז').

סלה, אף אם שעוניינו ענו בנו – העידו
בנו, סלח לנו כי מעיל' נשענו. ומשמעות
שליליך נשענו מורת שרכין את
شرطנו בוך לך לשחטעד – כפה
עלינו עד שניצחה להשחטעד לנו,
ישראל כשבוכין עלי ערד שיאמר
רוצה אני, מקבל על עצמו באחבה
וביראה אוותך לשבור ולכבר.

פוקידך – זוכרים. ישראל קדשו
– זימנו קבוש צופות (א), דעתם

קדרה, זרכם לתבוע – על פי התפללה: "עצי עץ מרביכם וודעתם קצחה". (בביה כט). **צקון לחשש – שפָר שיחסים ותפלתם אליך תגא וויהל – רפא וחכוש ל'איש אש גנש ובמאבו.**

קו"ל ימ"ק נודם – צווק מתחומותיך
– בבחינת "ממумקים קראתיך ה'",
ואתה ממון שבך – השמים
תשמע פולתם. רודה רודף – אמנה
השולטת והרודפת אותך באף תכלת
– בחורן אף חשמדים, שנת שילומים
לרב ציון תנלה – על פי הפסוק:
"כי יום נאם לה' שנת שילומים לרוב
ציין" (שעוזה ז).

שרת ורדת מנוצר קנותנו – כבר
מעת שקנית אוחנו לעם, והוציאנו
ממצרים, שרת – מלשון שור, ראיית,
وردת – ויזמת (ב) להבט בענינו
והוציאנו ממצרים. כמו שעשית אן,
עשה עמו ואל תשליך עתה לנט
זקנותנו. אמן תשיט בעצת יוצר הרע
לשאמא, אבל ישביג תרבגנו.

תבונת ותאזריך ותשנוגה על
רהורטן – עם ישראל אהובין,
התואר – עניינו לבישת
ההגור, תחנהג בחרוניטין, תלהכש
בצדוקותין, תכתפה ברהמיט ותעתפּ
בחסידותין, ותבוֹא פְּנֵיךְ מִדְּטוֹבָךְ
ומצונגען (ב).

קצירה צרבע לתרבב: אקזון לחם אליך תבוֹא. חתל לאיש איש גנעוֹ יומכאוּבוֹ:

קָוֶל יַעֲקֹב נָזָה מִתְהֻזּוֹתֵיךְ.
תָשִׁמְעַ הַשְׁמִים מִכּוֹן שְׁבָתֶךָ: רֹזֶה
רֹזֶף בָאָפֶת תְבָלָה. שָׁנָת שְׁלוּמִים
לְרִיבִ-צִיּוֹן חִגָּלה:

שרפת ורחת מנער קנותנו. ואל תשליכנו לעת. וקננתנו: תעינן לשמאל יומינך תקרבנו. בצלות בchan אל תעובנו:

תבִּיט וְחַזֵּק וְתָשִׁיג לְרֹחֶםְךָ.
תַּהֲאֹר בְּתִינּוֹתךְ תַּהֲלַבֵּשׁ
בְּאַדְקוֹתֶיךָ. תַּהֲבַת בְּרַחְמֵיךָ
וְתַהֲעַטֵּב בְּחִסּוּרוֹתךְ. וְתַבָּא לִפְנֵיךְ
מְדִח־טוֹבֶךְ וְעַנוֹתָנָהֶךְ:

מגילות אסתר

עח. **אץ-קון** – מלשון יצקה וشفיכה, ויאמר כן על הרבות התחפה. וכן ישפוך שיחור, (מצחות, תשעה כו, טז).

(ב) לדם – כוֹת נס מלון ודיים כספּ, נזרום דצּ – נוֹזִיל. וכענין ייְלָמָס מַלְרִיס נַמְתֵּל (שםומן ג') גַּרְמָה גַּרְמָה תְּמִימָה שְׁמִינִית בְּגַדְגַּלְגַּלְתִּי).

סליחות ליום חמישי של עשיית

אל פלך יושב על-כיסא רוחמים, מתנגן בחסידות מוחל עזנות עמו, מ עבר וראשון ראשון, מרבה מתילה לחתאים וקליה לפושעים, עוזה אזכות עם-כל-בשר ורוח, לא ברעתם הנמל. אל הוריתילן לומר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, בהודעת לשבט מקדים, כמו שכתוב ונרד זהה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

ויעבר יהוה על-פנינו ויקרא:

יהוה ז יהוה אל רחום וחנון ארוך אפים ורב-חסר ואמת נזר חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו ולחתאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה אדני טוב וסלח, ורב-חסר לקל-קריאך:

חובא לפניך תפלה ונליהתעלם טהרתנו: הבוא לפניך אנטה אסיר בגצל זרעה יותר בני חמותה: אתה תקום תרhom ציון כירעת לחגנה ביבא: מעד:

ברחים אב על בנים בן תרhom יהוה עליינו: יהוה היושעה על עטה ברכתך פלה: יהוה אבות עטנו משגב לנו אליו יאקב סלה: יהוה אבות אשרי אדם בוותך בקה: יהוה הוושעה. הפלך יאננו ביום-יקראנו:

עת שלישיה. עיף אייב וכטפו חתום מחברו (רבנו) אליה בר שמעיה חוק ואמץ

אל-הינו ואל-הי אבותינו

כאר יצחק

אתה ה' חלך, וצור ללבבי. אויתיך
אויתיך – התאותי לך בגלווי שומה
בלילה בהוות נאה כל משבבי, אליך
זהה אקראי בעטף לבבי: בגדנו
זהרביינו חמוץ ובעסים. לטרמס
אנו מטעים. כי אין לנו מטעים:
גورو פאד מצוקתינו כיון שברואה
ברואה מאד מצוקתינו.

אתה ה' חלך, וצור – החזק ללבבי.
לليلת בהוות נאה כל משבבי, אליך
אקרו בעטף לב – ביום צורתין
בגדנו לך הרביט עליינו חומות =
וכעטם, ומשום כן, לטרמס – למדוד
אנו מטעים – מעכים, כי אין לנו
מעשים.

גورو פאד מצוקתינו כיון שברואה

מנית אפטר

עת. מטעים – חרק על שניתו תי: מען על בכיה, (זהלים לה, ט). עניינו דחיקה

שיגנו - בדברי הנביאים תעינו
לא הלאנו כם, פ"לויות פוקותינו
- ואת המשפט הכספיו, וככגד ידים
- ככגד מאוס ובכל נחשים כ'ל
צדוקינו - כי אנו עושים אותן
risk כדי להתחPEAR בהן. דעת חסרנו,
פתאים מערמה. תהלה תשימים
- הוללות ושהוק תעשה כמלאכי
רומה - כמלאכי מעלה, אף כי - קל
וחומר באנש שטוף רטה ותולעה.

הן أيام תפוי - חשליך אותנו כאבן
דק, ואם שلتה - מעשים שאינן
הגוננים התהפש ותבדק, מה נדבר ומה
נטזדק. ואבקש למצווד צדיק הנדר
נדר וושמד בפני פורצי גור כדין
שיהם בתפלה, ואין אדם ישר שיכל
פניהם הרוץ - לרוצח פניך, משום
שאבד חסיד מן הארץ.

ומן קץ הגאות סתום מלידע, ושוננות
המו דני להובחה זה עולן לגרים
את קרי יהונתן - שייכרת חיין, קרן
ישראל, כי פשוט אני אדב, אווק על
חמס שעושם לי ואני פושעי, ולמה
צדיק מכתר - מוקף ע"י מרשות
זהו מלהזקון, והרי לא קזרה זך
מלחשיע.

פליאיך ישראל דופקים על דלתווחך
וים הומיט - רוגשים בתפליה,
אנוטים = חמוטים ביד אופים, למה
לנכח תשכחנו בגלותנו ומדוע אורהך
ימיט השוכנו, יעקב לאפשה - למרטט
ירושאל יבוזים. אומה שהיה לה
שבעת חותמות של חייזם - של עני
הכבד בצתתם ממצרים, עתה כרחל
נאלהת - נשתקה בככשה, גאנז
נעופם.

כ"י - נוכל גובג - אלו
אוות העולם ישבים כמלך במיטבו
- במקום מעולה ונכבד ואילו עם

שנינו פלילות פוקותינו. ובבגדי
עדים כל צדקותינו: דעת חסרנו
פתחאים מערמה. תהלה תשימים
במלךabi רומה. אף כי אין ש
רומה:

הן أيام חטל בדק. ואם עולתה
תחפש ותבדק. מה גראבר ומה
נטזדק; ואבקש גודר-גדר ועומדר
בפרץ. ווישר אין פנים להרץ.

אבד חסיד מן הארץ:
ומן קצץ סתרום מלדע. עונות
הטו קרני להגרע. כי פשעי אן
אךע: חמס אזעך ואין מושיע.
למה צדיק מבתר מרשות. ולא
קצרה ירך מהושיע:

טלאיך דופקים בים הומים.
אנוטים חמוטים ביד אופים.
למה לנכח תשכחנו תעזבנו
לאך ימים: יעקב למשפה
וישראל לבוזים. בבוד שבעת
חפות חווים. בRTL נאלמה
לפני גוזים:
כילי גובל במלך במלך.

סליחות ליום חטמי של עשיית

גָּדוֹב וְשׁוֹעַ גִּמְרֵד בְּחֹזֶבוֹ. בְּכָל־
אַיִן חֲפֵץ בָּז: לֹא לְעוֹלָם
חַטֵּר לְהַחֲרִיבֵנוּ. שְׂמַאלָךְ רְחַתְּנוּ
יִמְנַךְ תְּקַרְבֵּנוּ. אֲדֹנִי עַשְׁקָה לָנוּ
עֲרָבָנוּ:

מַאוֹ תְּמִיד לָנוּ נְדָבָה. הַקּוֹיָת
שְׁבִים בְּרוּתָה נְדָבָה. אֲרָפָא
מִשְׁׁוֹבְּחָם אַהֲבָם נְדָבָה: נְבֻעָות
עַיִן בְּנָחָל אָגָּלִי. הַוּלָל שְׁקָט
וְשְׁבָתוֹ גִּילִי. וְאַנְיָ בְּמַעַט גִּטְיוֹ
רְגָלִי:

שָׁה אָבֵד בְּקַשׁ עִם נֹשָׁעַ. אָנוּ
מִצָּא מִבְּטָן פְּשָׁע. צְדִיק פָּט לִפְנֵי
רְשָׁע: עֲדוֹת בַּיְצָקָב בְּחַעֲדָה
נְחַתָּם. בְּאָרֶץ אֹזֵב הַבְּטַחַת
לְהַחְיוֹתָם. וְאַפְּגַם זֹאת בְּהַזּוֹתָם:

פְּשָׁעִים חָצֵבִיר וְחוֹבּוֹת תְּפַחַק.
הַרְחִיבָה שָׁאָול נְפָשָׁה לְדַחַק.
וּפְעַרָה פִיה לְבָלִי חַק: צְפָה
נְחַשּׁוֹל קְרָב לְחַפְשָׁנוּ. דָלָנוּ
וְהַעֲלָנוּ מְטִיט רְפַשְׁנוּ. שָׁוְבה
יְהֹזה חָלָאָה נְפָשָׁנוּ:

ישראל הנדייב = וְשׁוֹעַ – הנכבד
 גִּמְרֵד מִחוֹבוֹ – גָוֶשׁ מִמְּקוֹם מִסְתָּרוֹ
 וְמִחוֹבוֹ, הוּא נָע וּנוֹד, כְּכָל הַגְּשָׁבוֹ.
 אַיִן חֲפֵץ בָּז – אַיִן גַּשְׁלִים תְּמוּר
 – תְּשִׁמְרֵר לָנוּ עֲוֹנוֹנוּ לְהַחֲרִיבֵנוּ,
 שְׂמַאלָךְ דְּחַתְּנוּ וְגַרְשָׁנוּ מִארְצֵנו,
 וְעַתָּה יִמְנַךְ תְּקַרְבֵּנוּ, הַעֲשָׂה פָּנוּ
 – קָח מִמּוֹנוֹ תְּפַלְתָנוּ, שְׁבָנוּ – חָעָרְבָּ
 תְּפַלְתָנוּ לְפִנֵּיךְ, וְעַתָּה בְּקַשְׁתָנוּ.
 מַאוֹ תְּמִיד לָנוּ נְדָבָה – עַקְבָּי מִיעָשֵׁינוּ
 הַרְחִיעָם. הַקּוֹיָת – נְתַת תָּקוֹה לְאוֹתָם
 הַשְּׁבִים בְּרוּתָה נְדָבָה, בּוֹה שְׁתְּרִיפָא
 מִשְׁׁוֹבְּחָם – אַת מִרְיָהָם, וְתַהְתָּכֵם
 אַהֲבָת נְדָבָה אַעֲפָ שְׁאַיִם וְאַרְאִים.
 נְבֻשָׁת שְׁיִינְדָּמָוֹת כָּגָנִי – כָּגָנִי
 נְחָל. הַוּלָל שְׁוֹקָט – אַוּמוֹת הָעוֹלָם
 יְשִׁיכָם בְּשִׁלוֹה אַכְל אַנְיָ שְׁבָתוֹ נְיִי
 – בָּטָל שְׁמָחוֹתִי וְאַנְיָ כְּפָעַט נְפִיּוֹ
 – מַעְדוֹ רְגָלִי – מַドְךָ הָ.

שָׁה אָוְבֵד בְּגָנִים, יִשְׂרָאֵל, בְּקַשׁ אָוָהָם
 שָׁהָרִי הָם עַמְּ שָׁכְבָר נִשְׁעָבָה
 בְּצָאתָם מִמְּצָרִים, וְאַף אָם גִּמְזָא
 בְּהָם אָנוּ – רְשָׁע, וְאַמְּגָן אָךְ הַנְּבָיא
 (שְׁלִיחָה מֶה, ۳) קוֹרֵא עַלְיהָם: "מִבְּטָמֵן"
 – מִזְמָן צִיָּה מִצְרָיִם שְׁנַחְבֵּר לְעַם
 "מְפַעַּל קָרָא לְגַע". – שְׁחַטָּאוּ לְהָ
 מִסְפָּר פָּעָם, אָוְלָם עַדְיָן צְדִיק הָוָא
 וְתָהָה פָּט – וְתוֹפֵל לְפָנֵי רְשָׁע הָרָי
 שְׁדוֹת בַּיְצָקָב, בְּתַשְׁדָּה נְחַתָּם – נְכַתֵּב
 בְּתוֹרָה (וִיקְרָא ט. טו). וְאַף גַּם זֹאת
 בְּהִיוֹתָם אָרֶן אַיְבָה הַבְּטַחַת לְהַחְיוֹתָם.
 פְּשָׁעִים תְּעֵבָר = וְחוֹבּוֹת תְּמַחְוקָ כָּרִי
 שְׁנָהָה נְקִימָם מְעוֹן, מְשֻׁומָם שְׁהַרְחִיבָה
 שְׁאָול נְפָשָׁה, וְפִערָה פִיה גַּבְעֵי חַק
 – בְּלֹא גְּבָל עַל מִנְתָּה לְדַחַק וּלְכָל
 לְתוֹכוֹה אֶת כָּל הַרְשָׁעִים. צְפָה בְּנַחְשׁוֹל
 וּקְרָב לְחַפְשָׁט – לְהַרְצִיאָנוּ לְחַפְשִׁי
 דָלָנוּ = הַמְּלָעֵן מְפִיט רְשָׁעִינוּ – מִבְּצָת
 הַגְּלוּת, שָׁוְבה הַחַלְבָה – הַרְזִיאָה
 מִשְׁבִּית נְפָשָׁנוּ.

קדשו צום (א), ובתפלה נקדם פניך,
חובש וזרי – רפואה למכתנו הקדם,
ויר עדך קנית קדם – כשגאלתך
ממצרים. רוגז הנח, עם השך – הרגע
והשקט כעסך, ואת ישראל האסורים
בעבותות אהבה להקב"ה המשך
– משוך אותו אליך והוציא אותו
מניות כלא, יושבי חך הגולות.

קרע עת שלו – לחפש את השבורה
= והשופחת – הנפולה, וכן בריח
הכלא נצע וחוכר מות – העול שעל
צוארה. רפא שכיריה – פצעיה כי מטה
– הרשפלה. תשובה השבתי לאומות
העולם הנמלטים לתניון וחול (ב),
ומניטים להטונגי מרדך הר' – תקותיו,
הוא – הקב"ה הסולח ומוחל, ואך
אם יקטלני עזין לו אייחל – אצפה
ליישעתו של הקב"ה.

אלינו הטה בורא, אונך שפט י-ה
דורשיך, האוינה מהנגיך – המתחנים
לפניך. תכון תפלה – תהא תפילה
מקובלת ורצואה כהקרת קפורת
לפניך, חזק כושל = ואמצץ רפיון,
טקדיש יפה, ישוב – בנה אפריאן – בית
המקדש, הדיפה ברצונך לבנות את
ציוון.

קדשנו צום בתקפה לךךם. חבש
ואזרי למבחןך הקדם. זכר עדתך
קנית קדם: רגוז הנח בעמך השך.
אסורים בעבותות אהב וחתשה.

מבית בלא ישבי חך:
שלוח קרא לשבורה ולשמטותה.
בריח גרע שבר מטטה. רפה
שבריה כי מטה: תשובה השבתי
להתניון ווזחל. תקועתי הוא סולח
ומוחל. הנה יקטלי לו איהם:

אלינו הטה בורא אונך. שפט
יה דורך הקשيبة מהנגיך.
הבען תפלה קטרת לפניך: תעוז
בושל ואמצץ רפיון. טקדיש יפה
ישב אפריאן. היטיבה ברכזונך
את ציון:

אל קלק ישב על-בפה רחמים, טהנתך ביחסות טוחל צונות עטו,
פעבר רASON ראשון, מראה מהילה להטאים וקלחה לפושעים,
עושה ארקות עם-בלבשך ורזה, לא ברעם תנמל. אל הורית-לען
לומר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, בהודעת
לען מקדים, במו שפתח וינדר זהה בען ויתיאב עטו שם ויקרא
בשם יהוה:

ונעבר יהוה על-פנינו ויקרא:

פניני חיים

(א) סס לח' יס נצחים מל' לדג' מילס הלה.

(ב) מרוגס מוקדם נ"עס ממ ומלי עפל – סס ממ מילס דוחלן נסכל.

שבב סליחות ליום חמישי של עשיית

יהזה | יהזה אל רחום ותען ארך אפים ורביחסיד ואמת נצר
חסיד לאלאפים נשא עון ופשע וחטאה וגקה: וסלחת לעוננו:
ולחטאתנו ונחלתנו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
ארצנו טוב וסליח, ורביחסיד לבליךראיך:

כי עפק הפלחה לפען תרוא: ואת נשיב אללבן עלבן נהיל: פיעם יהזה
וחסיד ותרבה עמו פרות: טוב יהזה לךו לנטש תדרש:

בריהם אב על בנים בן עריהם יהזה עליינו: יהזה קישועה על עפק ברביה פלה:
יהזה אבות עטפ טשב לן אלמי יעקב פלה: יהזה אבות אשר אדים בוטח
בקה: יהזה קישועה. הפלך יאנש ביזום קראנא:

פ שלמוני. ע"פ תשריך כפול ובסיומו חתום מחברו (רבנו) שלמה הקטן (הכבי)

אלָהִינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
תֹּחֶלֶת יִשְׂרָאֵל חַסְד לֹא גַּזְבָּ.
תְּקֻנָּם נִצְחָ אָמֵן לֹא
אַכְזָבָ. שׁוֹמְרִי חַזְוֹן הַמּוֹעֵד
רָאוֹת בָּמְרוֹבָ. שְׁחוֹ בָּלוּ וְעַמְקָ
תְּבָבָא זָבָ:

באיך יעקב

תוחלת – תקוותו של עם ישראל
בחבختה הי' שחשף לא היה נשב
מהם (א), תקותם זו נצח היא, והוא
אמון – נאמן לא אכזב – אינו מאכזב
שומרי ומצעי חווון פולד הגולה
מקומות דורות שתבואה הישועה במרוב
– (כגנו) המקלח מיימי בשפע (ב),
ומכלין עיניהם לבוא הגאולה שזו
כלו – השפלו ונכרתו, ועטך הכלא
– זו ירושלים, האבלה ובוכה, וב
מל ממנה כל תוכה ונודלה
לומר.

רֹומֶן רַעֲנָן מִטְהָה מִטְהָה שְׁפָלָ.
רָאֵשׁ לְזָבָב וְעַקָּר לְעַרְאי
וְשְׁפָלָ. קַזְן הַבְּלִית לִישְׁבֵי חַשְׁךְ
וּמַאֲפָלָ. קַזְה לְאֹזֶר וְשִׁית עַנְןָ
וְעַרְפָלָ:

רומ – ישראל שהיה רום – עמד
במרום הרים ומכונה זית רענן, עכשו
שפָל – ייד מטה מטה, הם שהו ראס
הponce ל'וגב, ועקר הפק לאירוע וופל.
קץ תכלית – סוף הגלות יכוא ליישבי
חשך ומאפל – לישכים באפל
ಗולות, קזה לאזר – ישבו מאפל
מצפים לאזר, אבל ושית ענן וערפל
– הוושם עליהם ענן המסתיד את
האור. ישראל המכונין,

פְּגַנִּי חִיּוּם

(א) כמ"צ יטפיכו (נד, י) "ומקדי מלךך נל יומך".

(ב) כמ"צ יטפיכו (ס, יט): "הנמי נומה מלא נינר טLOS וככמ' צוקף".

סליחות ליום חמישי של עשיית שצנ

צבי קודש/, הלהת – ושבחת
ההרים – לרשותם ולצינום כיראשית
תבאהת"ו יסיה ב. מ. ועתה צץ ופרא
ספה הוזן של הרשעים להיות
ירושים את ישראל. פניות פלאים –
ומפרשים (ג) בכרטס ישואל כדי להשביה
שרשים של ישואל וכשהתוא פרצת
– גדריה להיות משוש – ללעוג של
פראים – של הישמעאים (ח), ושל
חוירין יעוז או אדורם (ה) החורשים על
גביהם ישראל.

ערץ – החזק שביהם, אדורם, וככ'
הבא – ואפלו החולש שמכין האומות
בוח – ושולוי, עבור ושב – עובי
דרך וחוי שדי – ורמש השדה, ישיל'
– יאלכו בהם מבלי להשאיר עולות
בכוטם ישואל (ט). סבאים – שכורם,
משמעות יין של כוטם ישואל ועתה
הם שביעים, והשאר שנחור שמכיעון
דשים – לוויסים (ו) להאנתם יטול'
– מעור ולשוחק. סוכת (ז) יתרה הבו
– הענפים שנחרתו מן הבירה ניתנים
לשליל וחתולש – לולוז ולשוחק.
נטע גנץ – מקום מושב הגפן,
ארץ ישואל (ט, נחנן יטנוו – לקיצצת
בריל וחריצים – ופצרות, נפשת
= מותת – את א"י ובאו בה
סרייצים – רשתים פורצים, פגימות
– נסמת ישראל המסמנת בחופיו
– בכשי כף, ובירוק חרוצים

צבי קדש חלפת ראשית
להרשים. צין הטטה פרא
הוזן לירושלים. פגית סלעים
ומטרשים להשביה שרשים.
פרצת משוש פראים ועמלך
[ニア [ז'וידי] חורשים:
עירין ובְּלַהֲבָא הַבּוֹזֵז וְשׂוֹלֶל.
עֹבֵר וִשְׁבָ וְזַיְזַי שְׂדֵי יְעֹזֶל.
סְבָאִים שְׁבָעִים שְׁאָר דְּשִׁים
לְמוֹזֶלֶל. סֻכְּתָה יְהָרָה הַבּוֹ לְזַלְזֵל:
התעלול:

גַּטְעַ בְּנַתְךָ לְמַגְוֵר בְּרִזְלַ
וְחַרְיצִים. **גַּטְשַׁת וְעַזְבָּתָה וְבָאוֹ**
בָּהּ פְּרִיצִים. מַצִּינָת חַפּוּי כְּסֻפָּה
וַיַּרְקְרַק חַרְזִים. מַדְרָס גַּו זְגַזֵּז

(ג) מדמיין (יטפיו א, ג): "יזטוקטו וקסקלטו ויעטטו אליק".

(ד) "פְּשָׁרוֹשׁ פְּרָאִים" – לתחאות ישפנאָל ולמיילומי, לטץ. (יטפיו ג, י').

(ה) פ' פסחים (קיט:) ונטצע, "חויר פיער" – זה אדורם, סכונם נ"ה "חכלנה ומתקה וטולע מגנלאַ" לפסק, זה דרכו צל פיאַל.

(ו) ע"פ מילוט (ט): "גפן ממלוכיס וורי פילס נפילה ומפלוכיס וכו' למלה פלט גדרה וטורו כל עדר דיקן, מירקמנה מזר מיינר וח' צדי יונינה" ודריכת תלקס (רימ' מילוט): מה הגפן הוא נילקם דרגל וטוק'ל מפלין ומה פל צלען מליסס קן יס' טולעל בענינה", "על גני פלאו פולאיס" (מלוט קטע, ג). "ילרלטננה פאל מיינר" – וזה סריטם "חויר צדי יונינה" – هلן הקמלוחט, דנץ לפלר: "חויר צדי" – א. חה. וגנטומיט דהה: נסס טאכלס קוה אנטפקן כל טולן וטוזן מוטו קן יטולל, נעל מתי, יין, מדורם, נ"ה צלען צוו, נ"ה צלען צוו, סנמיה: "וועוועס".

(ז) פס' טולעל נגנלאַ (פסקה) (טלול' ו' יט).

(ח) מילון סופי מילוט – אונפי מילוט סופה ג: (וונטס'י), מלט'ג.

(ט) פס' (AMILUT פ, ט) "וונגה מאל נטעה מעיק" מילוט מגנות: ארץ ישראל.

אפרוחיה קרויזים:

לכל הבא עליוו מעט קצפת.
לרעה עזרו גוי עז חצפתה. בפ
עין בעין מברע אספת. בפלפי
חסדר ורוץ גבוי חשפת;
יד לקביל פשתת וננתנו סוררת.
יד אוללה מקול בקול הנסרת.
טווב [ניא טר] חסדר זברית
לאבות מסרת. טובطعم פתח
לחותיר אופרת:

טובה לחתיר מסגר הגלוות, אוסרת — את נסתה ישראל האסורה בשבייה.

חשבון אחר חשבון עמד
ימתר. חזקה וסוכה ורזה וחוזר
כולם מצפים לראות שיתקיים חשבונם, וכשרואה

בזהב, בתורת נתנה בצתם
מצרים (ז). עתה נתונה לדרשנו גז
ו贊 (אי) — עופות הדורסים, ואפרוחיה
קרויזים — כרותים ומושחתים.

קצפת — אהה ה' קצפת עליינו מעט,
ונוי מ' פנים עליינו חצפת — שיעיו
עלינו יענישנו, ואוי רעה ערו
לכ' הבא — מכל הגרים (ז) נתבקזו
להשחינו. אספת — הסרת את כפ
ידך פורוח לנו ולסקול חובתוינו עין
בעין — מדה נגnder מדה יין כgomlinו.
אדורה, חשפת — גלית וודע גבוי
— זרוע הגבה החובות באופן שהוא
מכרעה כלפי הפס (עמ' ריה ז), ואת
יד ימין פשתת, ל'כ' שבבים (ז).
ואילו אנו נתנו כתף סוררת — הקשו
ערפנו, ועתה יד אולת — תש חנו
מקלי — מכך שאין נשמע קל
צדיקים שייחפהו עבורינו (טו), מהמת
כל הנסורת — קול המרעיש כרעש
הנסור, של האומה וושעה (טו), ואעפ'
שלא נשמע קולינו הרי פאות,
פאות יש לנו שאטה נוטר הפס, וואעפ'
טובה לחתיר מסגר הגלוות, אוסרת —
את נסתה ישראל האסורה בשבייה.

חשבון אחר חשבון — חשבונות שניים
למציאות ה'ן עמד יפותור — זה
מנוה ל'מודע מודעים וחזי' (תאיל ז).
זה מונה לעוד אחת מעט (ז).
ב. (עהיב). חופה = וופפה =

(ז) פ"ח (מלילס סה, ז): "בגדי יונגה נחפה בכוף ואברותיה בירקרח חרוך" ופייטאי שם עיין פסקוק, על התורתה. וכטרא"ג (טב): "לענין יונגה" — לילם, "מייקליק" — מין חמימות, (גמיינלאַס פלייג' מלוטס פאלט למדז) ווילט מטלטמן (טלייב'ג).

(טו) פ"ט גמאנע נטולין (טב) דרום התנץ ולומת הנג. ובפרט גורט גז, חולס נזוליה דרוםם גען:
כטב: וון יעד הפיטט בעפלוות, תורה ישראל פדרע הנג ווילטוםיס קוליס". גס נטילען גרט:
מילדס גט.

(טב) פ"ט וכלה (ה, טו): "אנני קצפני מעט והמה מרו לערעה".

(טו) פ"ט ז'ג' (טב): סיט שוקל לו עין בעין — גבזזות (ט"ז).

(ז) כלהטט נטפיטס (קיט). "יזידי אדם ממפט לנטפיטס" "יזו" כתיכ, וזה ש' הקב"ה שטרופה
תחתי בענפי הזוחות כדי ל'כ' בעלי תשובה מפני מד פאן — שמקרכט וווערטלן כל מקנעל ווועט
מקנעלס מטפ, (ט"ז).

(טו) פ"ט יקיעט פסיט (דטיס נ, ג, ג): "יל יילטה כי אולת ייד", כסות ווועט שאין בהם אדם
шибקש ערימות רהיטים ממאה.

(טו) פ"ט יומת (כ): דמ"ל לנו: פסי מה לין קויל צל לדס נטמע מוס מפני גנגל סמה דמגער זרכיט.

של עשיית סליחות ליום חמישי שצחה

שאן מתקיים חשבונו חור לכתור – חור להמחין ולצפות (יח' לאולה), אף אם מחמתה. זה – והוסר או ר' משכלי – חכמת המשכלי בתרזה, ואין יכולות גחתון – לחטוט ולהגיע אל חשבון זפן קו' התור – זמן,

הגאולה לטמי לטטור – לאיה זמן ליהסו ולבאו בכחובים,

ובכל זאת חייה לנו באמנה לשקר – באמונתו לכוב, חור – ונכרי לא יוציא לו לicker קלוון – להגדיל את כבוד אלילין, כדי שנכפר באמונהינו. השකב רב – יציר הרע גדול בתוכנו ולובו היה ללב אבן, הפתת – האדם עצמו, שרוצה לשוב ולסתת את לב האבן ולקור תשחו לicker האבן, וכי לסייע המלאכה שהתחוללו בה הדבר עלייך לנמור (יז), שהיה הנך חוקר ומבחן בליות ולב, ואתה יודע אשר עם לבנו.

דרוש = ופקוד, דית שפנות שחורה – את הכנסת ישראל שהיא דלה מושפלת וכופפה, דל – מועט, ופחחות ערך ברם ישראל, ומשורבב – ואינו נטוע שורת שורות כוכבים (ט), וצחי צחוה – והוא יכש וצמא למים, לכן אנא ה' גדור מוק – עשה לה גדור טבע מסביב עדור – נכס מקיטוש = וחוח – ממיין קוץים, כדי להכשיר נפן מטע – שננטעת, ויעשו ענבי יין שעלו ממנה נסכים גניוחות.

לפחוור [ニア לבטור]. זה או ר' משכלי יבלת לחטור. זפן קו' התור מתי לפהר:

ובכל זאת חלילה באמנה לשקר. וזה לא יעציל קלוננו לicker. העקב רב והסתת תש לעкар. תדבר עלייך בליות חוקר ומבחן:

דרך ופקד רלה שבילות שהזחזה. דל ברם ומערבב צחי אחזה. גדר עוזוק עדר מקמוש זוחה. גפן מטע להבשר ענבי גניוחה:

מנית אסתור

ט. קול התור – קול שהגיע זמן יציאתם ממצרים, (רש"י). – קול זה הוא דקה דפוקנא, (תרגום, שהיש ב, יב).

ס"ר, מהלך גלגול טמה (מנך) נטהע קול קמואה אל רומי וכו'. ס"ר ב' קולות הוילן פסוף השלחןobar וקורל הדונה של רומי. מרס"ג – נטס לר מלוי מן ויל' מא' (יז) למלו – ע"ט פלאג (ל, ז) בחר לוי ופליק"י: יהל, למאל מלנס יהונתן "ולמרתו לייט יהל" (טמ"ז מג 7) – יתחרין, (טמ"ז).

(יז) ע"ט פיליק פיליק (ווטט פיליק), מלר ר' פימל': מגל גול גטת דאה פמוד על פלעם דליס ור' ק מלר פקידי ליטטלן: בגין, יציר הרע בכתול נדוח הוא, אלה שתתווו קיפשא קיפשא טסוף אני פטבורי פון השלחן במלמר: "ויסטרוי מט פג מקאלס" (ומקלל על) (פליק"ג).

(זט) פפי' כלמים (פ"ה, מ"ט) ברם שחרוב ור' נקלו ברם דל, ברם שדא גטו שרבוביא. ותמלחן מדרני זו נטועים צורום טוות, נגשים לגיט, וויש כל מעורב וסילס דל (עלס"ג).

סליוחות ליום חמישי של עשיית

**בְּנָנוּ שִׁמְךָ עַלְיוֹן גָּקְרָא לְכָל
תְּבָלָה: בָּא בְּמִדְתָּחָ חֶסֶד וְלֹא
בְּכָלָה. אֲשֶׁרְתָּנוּ גָּדְלָה עַד
תְּפִנָּן וְעַבְלָא. אַתָּה יְהוָה
רַחֲמֵיךְ לֹא תְּבָלָא:**

בָּנָנוּ שִׁמְךָ – שהרי שיתף הקב"ה
שָׁמוֹ הַגָּדוֹל בִּישראל (כ), וְשָׁמָךְ נְקָרָא
עַלְיוֹן, עַל כָּלְכָלָה – עַל כָּל דִּבָּר
שִׁישׁ לוֹ סֻופָּה וְתָכָלה, בָּוָא עַלְיוֹן לְדוֹנָינוּ
בְּמִדְתָּחָ חֶסֶד וְלֹא בְּכָלָה – וְלֹא בְּכָלִין.
אַשְׁמָנוּנוּ גָּדְלָה מֵד מָאָד וּבְכָוָנוּ לִין
אַתָּה מוֹדֵד לְאָדָם מֵד תָּוֹטָן וְשַׁבְּלָא
– עַד לִמְדֹות הַקְּטָנוֹת בַּיּוֹרָךְ (כ'), וְעַל
כָּלָם אַתָּה דַּרְחֵטְיךָ לְאַתְּכָלָא – לְאַתָּה
תְּמַנֵּעַ מְאַתָּנוּ אֶת רַחֲמֵיךְ.

שְׁבָח הַלּוּל מְהֻזְּתִיךְ אֵין
לְשָׁנוֹת. לְבִית יִשְׂרָאֵל רַב טוֹב
חָנוֹת. מָקוֹם מְנוֹחָה שִׁים בְּרָאש
פְּנוֹת. הַבָּנָן בְּלִי רָגָן וְתוֹסְפָּת
עֲנוֹת:

חִישׁ – מִהָּרָה הַמִּזְאָה גַּת גְּנָאלָנוּ
כִּי נְחָלָנוּ – כִּי פְּסָקָה תְּקוֹתָנוּ (כה).
קְרָבָנוּ – הַקְּרָב אָוֹתָנוּ אַלְיךָ. הַטָּה
– הַטָּה דְּרַכְנוּ גְּנָהָלָנוּ כְּשָׁוֹן יְשָׁעָה
– שְׁנָלָן בּוֹרְכִּי תּוֹרָהָךְ. טוֹב = וּסְתָתָה,
ה', ע' גַּדְבָּד הַחָלָנוּ – יְחִילָנוּ וּצִיפְנָיו^{לחשוֹתךְ, נְחָטָנוּ נָא, יְהִי חָסְדָךְ עַלְינוּ.}

**הַמְּצָא חִישׁ לְנוּ בֵּי נְחָלָנוּ.
קְרָבָנוּ הַט שְׁשָׂזָן יְשָׁעָה
לְנְחָלָנוּ. טוֹב וּסְלָחָה לְךָ לְבָד
הַחָלָנוּ. נְחָטָנוּגָא יְהִי חָסְדָךְ
עַלְינוּ:**

**אֶל מְלָךְ יוֹשֵׁב עַל־כְּבֶשָּׂא רַחֲמִים, מְתַנְגֵּר בְּחִסְדָּות מְוֹחֵל עֲנוֹת עַמוֹּו,
מְעַבֵּיר רַאשָׁון רַאשָׁון, מְרַבָּה טְהִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפֹשָׁעים,**

(ב') פ"ס דרכם קו"ל דירושלמי (פסוקים פ"ב פ"ז) ... נְלָגֵג כְּלִיטָה מְקַפֵּה צַמְדָה גָּמָל כָּן (– פְּשָׁרָא) וְכָס פְּסִים.

(כ") פ"ס קומטה (ס): מִיכָּל סִיחָה לְכִי חָמָר מִינָן צְמִידָה שְׁמָדָס מִתְדָּבָר כָּה מִתְדָּין לְצָנָמָר (ישפ"ה ס): נְמַלְמָה בְּצָלָמָה מִלְגָנָה מִן לְלָגֵג פָּאָה מִנְיָן לְרִבּוֹת תְּרִכְבָּה, תָוֹן וְשַׁבְּלָא (– מְאַקְלָמָת קְמִיסָתָן וְצָוֹעָק נְכָל נְמָלֵל (ג), (יכ"ז). מִין, פ"ל: יְכִי לְסָלָן סָלָן).

(כ") פְּרִטְצִי נְמָלֵל (ג, ז): לְעַסְתָּן מְלִיךָ טַפִּי, נְגַדְתָּן דְעַמִּי מְלִיכָתָנוּ – נְהַזֵּק מְטַלְתָּן וְלָכְטָן מְקַטָּב.

(כג) נְיִי צָלָן נְמָה מְנָה מְלָא כְּטָנוֹת (וְרָב"ג).

(כד) פְּס"ס ט"ג (ג, ז): "זְמִימָה מְקָוסָה לְעַמִּי לְצָלָלָן וְטַפְמָי וְנוֹי וְלָגָן צָה וְלָגָן יוּקְפָוּ מֵי טַולָּה נְמָנוֹת".

(כה) פְּס"ס יְהוּקָל (ט, ט): "וּמְרָא יְיָ נְחָלָה מְדָה מְקוֹמָה" וְפִי דְּדִיקָה: מְדָה מְקוֹמָה. וּפִי דְּרִיכָה
לְפָנָן טוֹלִי. יוֹנֵן מְרָנָס: סָפָק.

סליחות ליום חמישי של עשיית שצוי

עשה אזכות עם־בלב־בשר ורוח, לא גሩתם הוגמל. אל הורית־לן לומר שלוש עשרה, זכר לנו ביום ברית שלוש עשרה, בחרעת לעננו מוקדם, כמו שבתוב ונרד יהוה בענן ויתניצב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

ויעבר יהוה על־פנינו ויקרא:

יהוה יודהה אל רחום ותנו לנו ארך أيام ורב־חסד ולאמת נצר חסר לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: ושלם לעוננו ולחתאתנו ונחלתנו:

סליח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה ארצי טוב וסלה, ורב־חסר לב־קראי:

האוינה יהוה חפלתנו והקשייה בקהל תפנוינו: שמע יהוה קולנו נקריא ותנונו: שקעה יהוה אדק הקשייה רצנו: שפע יהוה ותנו יהוה היה־עיר לנו:

ברתם אב על גנים כן תרתם יהוה עליינו: יהוה היושה על ענף ברקתק פלה: יהוה אבות עטנו משגב לנו אליי עזקב פלה: יהוה אבות אשורי ארים בושם באה: יהוה הוושעה. הפלך יעננו ביום קראני:

פ"א סיליחה. ע"פ א"ב כפול

באר יצקב

אוון תחן – האזינה לתחינמי והסכת שטירה – הקשב להפלתי, חרן אף הפר – בטל, ושכך עברה, – השקט כעס לכאים חלחות – לעודר וחמק בנסח פורה, ובכבודו שפיך הנדרת ימزاו מורת.

געית – צעקת נאנחים, מתותם – סבלם זהה, נהנית – כפיפת קומתם והכנעתם בפניך נא אל תבוזה, דרש לילכונם מידי צד ואטיב הבו להם, דרכך פורה – דורך עליהם כפי שדורכים העברים בנה ונצחם יה – ודמס יתו לכל עבר.

אלתינו ואלמי אבותינו

אוון פתן והסכת עתירה. אף ה הפר ושבך עברה. בא למלותך בנטש מרה. בשפט הגדול ימצאו עוזרה:

געית גאנחים ענותם חזה. גחינת קומתם נא אל־תבוזה. דריש עלבוזם מצער בוזה. דרך פורה זונכם וזה:

מנילת אפטור

פ"א. פורה – הגת תקרה פורה כי שם מפרידים העניים להחיזה היין, (מחזות, ישעה טג, ז. ז – לשון הזואה, שם). נצחם – הוא הדם, שהוא כה האדים והזוקן, (שם).

בְּלֹא אַתָּה קִיַּת וְהַנֶּךָ. **הֵו תְּהִנָּה בְּנֻדָּר גָּאוֹנָךְ.** **וְגַטְתָּ יְכֹונֵן זָרָע אַמּוֹגָנָךְ.** **וְהַנֶּם בְּלִים מְהֻנְּרָת חֲרוֹזָנָךְ:**

וְעַמוֹּ בְּעֻזָּוּם וּמְפָאָנוּם גְּסָחוּ.
וְרוֹו בְּאָפָסִים וְלֹא נָחוּ. **חַבְלָה רְוָחָם וְלֹעֲפָר שָׁחוּ.** **חַרְשָׁוּ חֹרְשִׁים וּמְעִנִּיתָ הַמְּתִיחָה:**

טְבָעָו בְּבִין זָאַזָּה. **טוֹרְפִּיכָם שְׁלוֹ מְקַצָּח אֶל קָצָה.** **יוֹם יוֹם לוֹחָמָם מְנַצָּה.** **יַד פּוֹרְשִׁים מְלַחַץ לִיצָא:**

בְּלֹו חַיִּים בְּיָגָן וְאָנָהָה. **בוֹשָׁלָה רְבָה וְעֶרֶבָה שְׁמָתָה.** **לִישָׁעָה חֹזְבִּים וְהַנֶּה אַזָּהָה.** **לְכָטוּם קְמִים וּבָרוֹ שְׁוֹתָה:**

מְעָרִים סָוד מְפָךְ לְגַדִּיכָם.
מְבָבִידִים עַל לְגַבְשֵׁיל בָּתָם.
נְאָקִים אֶלְיךָ בְּהַתְּעִטָּף רְוָחָם.
נְחַת לְמַצָּא מְבָדֵד טְרִחָם:
שִׁיחָ צָקִים בְּמַעַטָּר אַפּוֹפָה.
סְלִיחָה מְבָקְשִׁים בְּקָדְקָד בְּפּוֹפָה.

הלא את הי' הדית, והן גם לעתיד היו
תורתה בהדר גאנוך – בווי' קירק' גומת
והורי אמרת, יוכן ווע אפוניך – ייוטרו
לפליטה המאמנים נך, נמ' ש'קיא, ט.
סח. ייזאך גם זאת גוריא לא מאסתיטים
לכלותם להפר ביז'יטי, ברום הנם כליט
מתנית – ממכת חרונק.

וועטו – רוג'ה' עליהם בגל שעוס
שהעווע ועוקמו דרכיהם, ומפארוים
– מארך חמורות נופחו – נטלשו
וגורשו. זורו באפסים – פוחז בקער
הארך וחוור – והושפלו געפר. על
גביהם חרשו חורשים – חורשי רעמי
המתויר לבעניטם – הארכו ומלמי
חרישתם.

טבש בבורו – ברופש ואין פוצח – אין
פודה ומצייל. פורפירים ורדופרים של
ישראל שלו – ישבו בשלה מפקחה אל
קצתה – בכל צדידיהם ועניניהם, יומ
יום לוחם מנצח – אויכם מתגרה
ביהם, בריב ומצעה, וישראל יד פורדים
לשימים בחפה ומקשיים מן הלהחן
והגלות ל'זא.

כלו – סיימו חיים ביןין ואנחת,
בושל רבה – רבו המכשולים וערבה
שקעה ופסקה שמחה, גישע חוכמים
– מצפים לישועה והגה צזהה, גבאים
קפים – הכסלים שנאיהם וכרו
שוחה – להחשלים,

פעריפים פוד למצוא תחכליות כייד
יתנן פטך לדידיהם – שימירוא אמוניים,
ולכן עליהם פככידים שי' כדי
להכשיל כהם. גווקים – נאנחים
וצעוקים א'ירן בחתעטף – נשנהלש
רווחס כדי ל'פֿזָא נחת – מנוחה פֿכְבָּד
טרחם – ממשאם.

שיח' זקִים – תפלה שופכים במעמד
צפוף – בעמדם באכזר, כדאייה
באכבות (פי. ט'ו) שומדים צפופים
ומשתחווים ווחים, סליחה מבקשים
בקדר כפוף – בהשתוויה והכנעה.

סליוחות ליום חמישי של עשיית שצט

הגוים שעשיקיהם יקניאום – יכעיסום לישראל בגין אופור – בעבורזה של הנזירים (א), ובקשותנו מה' שיטופכו – שימוגו וירוכ בהם ורוח שושיטים – טורף הרעה וכבלול, ויהיו לסתוף – לכליה.

דרה ישראל הדבקים בך פחרץ וכפי – מכלין חורץ, פלטט – העילם מצורר ותנים געלא – שיתנו עליון על כל העמים וbatis. צוה ישועות למשחריך – המבקשים אווך בחורי בתפלה, זדקם לישראל בדין מעונות שבטהר ובגלו (ב).

אל, קנא ונוקם, קנא שפיך וקצץ – רצאות העול שלטומינט – צואר עפּר, ראה עפלנו ושוב מוצך – מחורון, ריבכה ריבט מעם חרוף – מאובן,

השב שכעתיים לחיק מאגינו – לעצינו הנוגדים לנו איניות וצער, שבר רווה החץدم מעתנו – עפיה (batis לב. סמ') "אשיך חז' מודם", תפחה אונד – להקשיב קול תחנוני, תרצני – ותקכל תפלי בקראי דה.

עוֹשָׂקֵיכֶם יִקְנַיּוּם וַיְנַתְּנוּם לְשָׁפּוֹף
[נִא בְּגַזֵּר נָאָפּוֹף]. עֲזָעִים יִמְסַבּוּ
וַיְהִי לְשָׁפּוֹף:

פָּרָה דְּבָקֵיךְ מִחְרָץ וּבְלָאוּ. פְּלַטְטָם
מַצּוּרָר וְתַנְתָּם לְעַלְיוֹ. צַוָּה יְשֻׁעוֹת
מִשְׁתְּרִיךְ בְּתַלְיוֹ. צְרָקָם בְּדִינָךְ
מִפְּתָר וּגְלוּיוֹ:

קְנָא וּנוֹקֵם קְנָא לְשָׁמֶךְ. קָצֵץ
סְטָלּוֹנִים מִצְׁוָאָר עַמְּךָ. רְאָה
עַמְּלָנוּ וְשֻׁבְּ מַזְעָמָךְ. רִיבָּה רִיבָּנוּ

מִמְּדָמָךְ:
שְׁבָעִתִּים הַשְּׁבָעִים לְחִיק מַאֲגִינֵּי.
שְׁבָר חָצֵיךְ מִדְּם מַעְנֵי. הַפְּתָה
אָונֵךְ לְקוּל תְּחִנּוּנֵי. תְּרָצָנֵי
בְּקָרָא יְהֹזה יְהֹזה :

לסתוף – לבליה, ימלוחה פטה" (דניאל ה, ל ופרש): הגויהה כלחה עליו, (ערדה ב). מלשנ' סטו תמו – עין כלון, (מעזרות, וחולמים עג, ט).

פָּגִינִי חַיִּים

(א) לפטוף – ייִמְן מַרְגֵּס "נוֹפְטָחָה" (סוטע כ 7) – פולקן טפטחה. צבר – מלך צאריך קמלס רומו נעלגראם כי הוו מיזיד על פטפקון (טמיוא ג, ט): "טמָה קְלָלָם מַקְבֵּץ בְּגַד נְתַבֵּי מַלְאָךְ מַחְיָל" (סיגאלין מג: פְּצָמָמוֹת לְגַוְוִילָה) על פָּסְחָה מַלְמִידָי טַי – נָגָ; פִּיר סְמָמָה מַלְמִידָס צַי נָלְטָזֵי כְּרִי מַפְּסִיכָן זְנָדָר, מָלֵר לאָ: נָגָר יְאָגָן כְּכָמִיכְ זְנָדָר מַאֲרָזִי יְסָמָךְ. מָלֵר לאָ: פָּלֵן נָגָר זְנָדָר: יְאָגָן כְּכָלָם מַקְבֵּץ זְנָדָר חַל רְכִי: וְעוֹזְרָתָן דְּמִינֵּן, נָטְכָלָן, דְּמוּל דְּרוּזָה פָּסְחָה קְלָלָם עַל נְטָדָנָר חַל רְכִי: סְמָיָה סְכִימָה כְּנָמָה צָאָה וְסָה שְׁמָמָה, קְמָלָטָה סְכָלָן פָּסְחָה פָּסְחָה מַרְזָחָק וְקָסָם לְמַלְאָכָה, וְלֹא קָל עַל. מָלֵר: פָּסְחָה נְלִיכָוּס עַד יוֹם מוֹתוֹ. כְּמַמְמָה פָּוּלָה פָּסְחָה מַרְזָחָק לְמַלְאָכָה, וְלֹא קָל עַל. מָלֵר: פָּסְחָה נְלִיכָוּס עַד יוֹם מוֹתוֹ. לָ: מָמָק נְקָבָה, זְמָר אַמְלָעָן מַד אַהֲלָלָ�וּ מַקְבָּה, וְזָהָאָלָק מַקְבָּה בְּגַד נְגַעַבָּה.

(ב) פְּגִילָה גְּרָם: דְּמָת (כטמ) בְּקָצְפָּךְ שְׁוֹחוֹר תְּתָלִי – פִּיר דְּמָת אַהֲלָק מַלְאָךְ מַלְאָר לְמַלְאָכָה, פְּגִילָה גְּרָם כְּמָץ, פָּלֵן צְבָעִית מַלְמָמָה לְמַלְאָכָה, וְלֹין שְׁאָטָפָס מַמְקָוִילָה לְמַלְאָכָה. לְלֹין פָּנָעָטָה גְּרָם, קְרָמִי מַקְרָמִי גְּרָם לְמַלְאָכָה.

אל מלך יושב על כסא רוחמים, מתגנגן בתקידות מוחל עונות עמו,
פעיר ראשון רשות, מרבה מחלוקת לחטאים וקליה לפושעים,
עושה אזכאות עם כלבשר ורות, לא ברעתם הנמל. אל הורית-לט
לומר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלוש עשרה, בהודעת
לען מקדם, כמו שפטוב וניד יהזה בענן ויתיציב עמו שם ויקרא
בשם יהזה:

וישבר יהזה על-פינו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום ותנו ארך אפים ורב-חסד ואמת נאר
חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטא ונקה: וסלחת לעוננו
ולחטאנו ונחלתו:

סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה
אדני טוב וסלח. ורב-חסד לכל-קראים:

פב פזמון. חתום בו שם מחברו (רבנו) אמיתי (בן שפטיה)

יהזה יהזה אל רחום ותנו. ארך
אפים ורב חסד ואמת. נאר
חסד לאלפים. נשא עון ופשע
וחטא ונקה. וסלחת לעוננו
ולחטאנו ונחלתו:

אוצרה אללים ואהמייה. בראשות
בל-עיר על-תלה בוניה. ועיר
האללים משפט עד שאל

באר יעקב
הה ד-ג א. רחים ב. חנן ג. ארד-
אפים ד. רב-חסד ה. אמת ו. גאנץ
חסד ג. אלפים ז. גושא עון ח. פשע
טו. חטא ו. נקה י. א. ג. ס. ח. ת. ש. ע. נ. נ.
יב. ו. ל. ח. ט. א. ט. י. ג. ג. ח. ל. ת. ע. (א)

אוצרה אללים ואהמייה – וatzקע
בראשו כל עיר על תלה – במקומה,
על גוכחה וחזקתה בניה ואילו
ירושלים, שיר הא-לקיים, מושפת עד
שאלות תחתיה, וככל זאת – למרות
צורתינו, איןנו כאבותינו בבית ראשון

פזוני חיים

(א) ליטט הליכס כ"ר טולל מצל' מספלו "ערוגם כספס" (כינ' כ' מ' 301) כתט ר' יודס
כ"ל קומל' התקיד "ספיט וליה מל' מהי' כל' ספיטה פטשה נפומן מילכא מל'קיט, ומילמא
לפוחט ולטולט ומלטט (— ציט טמי מזונות) ומל' (מן) ד' כ' כ' מזות, ד' ס' נ' ז' נ' נ' נ' נ' נ'
ומילמא לטולט. והותה מל' דנרי, וווקף: "מה נemo לי דנוי ק"ר טולל' עצמן לי מה זkid כ'
המומי צפומן ספיטם לטוויט וויל' לאט'ס כ"ג ייטט מצל' פטיך פטליך מז' הל' מטלט' פט' ג' נ'
טולר לדכי' ס"ל טולו מיל' נטולות לוט לפקון נאמיה 2 פטיל'ס בל' "המפליך" פט' ג' נ'
מיאן ר' י' מזות ערנטט כמן ק' ט' מס' ספ' ספ' מדיס (סימן ר' נ' הטים לסת' ע. וע' מטול הקלימות
לט' דעם ר' ס' ספ' ק' ט' נ' ט' נ' דער'ס' צ'

תא

סליחות ליום חמישי של עשיית

שהיו כופרים, והיו אחורייהם אל
ההיכל ופניהם קרמה ומשתחווים
קדמה לשמש, אלא את ל'ה ושייניטו
ל'ה (ב).

פייטת הרוחמים – היא ה' ה' טהרה;
עלינו התגלגלי – ועمرדי לצדרנו ולפנינו
קונך – יוצרך תחינתנו הפלילי, ובצד
עפ"ד רוחמים שא"י, כי כל גבב דרי
– כאוב וכף ראש חי – מרובה
עוונותינו.

תטכתי – סמכתי את יתרותי עליהם
אני עומד לפני בתפילה בש"ש
עשרה תבות – של יג' נשלבות – ואני על
שערם דעתות כי לא נשלבות – שאין
נעולות כדורשת חז"ל: שערם דעתות
לא נעולו (כ"ט ט). לבן שפטתי שיש
– חפה בלחש פנוי, ה', בחוץ נבות,
בפוח אני באלה – א) ב"ג מודות,
שאינו חזרה ריקם (ו' ז' י' ב) ובשער
דעתות שלآن נשלבות (ג), וגם בוכות
בריות שלוש אבות – משום שיבירת
אבות" איןנה תמה (ה).
ידי רצון פלאנץ, שומע קול בכאות,
שתשים דעתית בנאך לחיות
– לשם עברו זכויותינו ותצלינו
סכל גבורות אכזריות כי איך לך
שנית תליות – נשואות.

תחתיה. ובכליזאת אנו ליה
זעינינו ליה. יי:

מדת הרחמים עליינו ההגלה.
ולפנינו קונך תחנתנו הפלילי. ובצד
עפ"ד רוחמים שא"י. כי בלא-לבב
חזי ובלא-ראש להללי. יי:
תטכתי יתדרתי בשלש-עשרה
תבות. ובשעריו דמעות כי לא
נשלבות. לבן שפטתי שיש פנוי
בזעם לבות. בטוח אני באלה
ובזוכות שלש אבות. יי:

ידי רצון מלפניך שומע
קול בכאות. ששתים דמעותינו
בנאך לחיות. ותצילנו מבל
גורות אכזריות. כי לך בלבד
זעינינו תלויות. יי:

סגולת אפטר

כב. נשלבות – סגורות ומחוברת, כמו (שםות כו, י) מושלות אשה אל אחותה, (ערה"ב).
שםהה דמעות בנאך – שם כל משקה כמו (שופטים ז) נאר החלב, (מצחצת, תהילים נ, ט).

(ב) מיום כס סגמלו מוכלה (ג'). מילג לדמי יאהו פ"ז צוין ומויס" אנו ל'ה ול'ה עניינה.

(ג) מוקד על גמלול (כ"מ ט): ומל"פ צעניר ספלה נגען צעניר ספלה נגען, צעניר:
"צמעה פלמי ר' וצומעי כלמיה, אלן דמעמי אל פלמי" פ"ן נקומו מלען:
נקס – צמניך מלך פקחים צצמם פפלום, כלן "כל פלט" ס' נקומו מלען:
בוז אני בוטח לך לך לפוק ולט לאפריך.

(ד) עי מדר' סמולן סג' נ.ה.

אל מלך יושב על-כיסא רוחמים, מתרנגול בתקיפות מוחל עונות עמו, מעציר ראשון ראשון, מרים מהילה לחטאיהם וסליה להפואיהם, עוזה אזכרות עם-בלבש ורזה, לא ברעתם הגמל. אל הורית-לען לוטר שלש עשרה, זכר נט היום ברית שלש עשרה, בהודעת לצען פקדם, במו שפטוב וידר ירעה בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ירעה:

ויצובר יהוה על-פנוי ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנוון ארך أيام ורב-חסד ואמת נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאיה וגקה: וסלהת לעוננו ולחתטאנו ונהלתו:

סלה לנו אבינו כי תטהנו. מثال לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה אדני טוב וסלח, ורב-חסד לך-קראיך:

תנו אליהם בתקהך קרב ותקה טהה פשעינו: גurb בקסט פעונו ומתחטאנו טערנו: ובמי אליהם רוח נשברת לב-נשבר ונתקה אליהם לא תבעה: או תחפץ ובחריזך. עזה וכלייל או יאלו על-טומחה פרים: תתן אמת ליעקב מסך לאברהם אשר-נשבעת לאבותינו מימי קדם:

קדושים אב על בנים כו תרתם יהוה עליינו: ליהוה תלשווח על עזך ברבקה קללה: יהוה צאות עטנו משגב לנו אליי יעקב קללה: יהוה צאות אשר אדים בוותם קה: יהוה הוושיטה. גבָּך יגענו ביום-קראיינו:

פג עקרה. עיפ איב ובסופו חתום מחברו (רבנו) מאיר (שין) ברבי יצחק

אל-הינו ואל-מי אב-ותינו

באר יעקב

אל הר המור — הר המורה (א), נבשת הוריה — מקם שמנו הוראה יצאה לעולם (ב), ואל בית שקי הרושם — שם נזכר יצחק עיי אברם, שנינים מכונת הרושם, ולמקומות תשר העליה — שמעולם (ג) היו מעלים שם

פיני חיות

(א) פ"ס כט"ט (ה, ו) ומלוך נגיד (ה, ג): "זען לך לא את-סמליך" ריכן ממי: למקות אפקטום קרייט — ניקלט מורה פ"ס המור לדור סודה מן-ימי קדוםם אפקטום מל כל-קלינטם, בן זיוף.

.

(ב) ודריש נגיד (טט), מד ממר: למקות אסורה יסדה נעלם.

(ג) ומליטן נפרק לרמי לילעוו (פליט): פול חמוץ פסיה מילס גלעון מקריג ט מקודס, כתם חמוץ זאקירות קץ והכל וורי נס ומיוי וכו'.

סליוחה ליום חמישי של עשיית

תג

קרובנות כחשורה כדוריון, לשם, גדור בענקייפ – אכרהם (ה) כהשככים בכורך כדי לשוב – בנו, והשתחויה – שאמר לנוירו יונשתחווה ונשובה אליכם^(ה), וכזכות השתחוויה זו דבקתו = הבקתו ותוציאו לרויה – לרוואה (ה), שחוורו שניהם בשמחה.

הן בפעם עשרית כאשר ניטטו עשיתו זאת בטופים – שאמר לו: "קח נא (ו) את בנים", וזרותו בגבור מלמד במלחתם – את אכרהם הדלומד במלחתם אונסיט – כשהבאו עליו ארבעת המלכים. זרח ממורה – אכרהם אבינו, שכא מארם נהרים שבמורחה והודיע – ופרשם שמו של הקב"ה בכל אפסים – בכל קצור ארץ^(ו). ועתה חית בנו ליקוד – צויתו שישראל את נפש בנו כעולה כליל בקדוח – כמו ששורף אש הפיטים – המmis כל דבר.

טוב – אעאייה, בהקרין – כשותה וזהיר השחר כמו שנאמר: ישכם אכרהם בברך ויקח יהד את שני נבורי עמו, בעצתיים לא אחר – לא העתק בעצלות אלא הlk בזריזותقادם ההולך בחוליאי – במחולות ובשמחה (ו) וסופה לחזור לביתו בשלום, קח בנו בגדרכם (ט), ועצמי המשרכה בחור.

טאכית – סcin לשוחיטה שנונה

לזבח והשתחוויה. דבקתו חבקתו ותוציאו לרויה: כבוקתו וזכות השתחוויה זו דבקתו = הבקתו ותוציאו לרויה – כזכות השתחוויה זו דבקתו

הן בעשרה בנטיחתו בפיוסים. ווירזתו בגבור מלמד במלחתם אנסים. נרה טפורה והזריע בכל אפסים. חית בנו ליקוד בקדוח אש-הפסים:

טוב בהקרין ותאייר השתר. יתר בשני גערוי בעצלתיהם לא-אתה. בהזלה בחליל וסופו לחזור פה. לך בנו בדרכם ועצמי הטערבה בחר: טאכית שנונה מרוזטה לטבח.

(ד) פ"ה מיאוטע (יד, טו): "הלאס האגיג ענגייס", וילטס דילק"ס (לימ' טו): על הנכס נלמה.

(ה) כדילטין נכ"ר (טו, ג) ל"י ימק: כל פכות בטמיה. פכות נסוו – פס ימק – מה פמותה נפלוט, הילג בכות בטמיה.

(ו) דילטול ננדארין (טט): הילר ר' שמעון נר ק"ה: מהר נא טול בזון קבב מאן מלך כייז וקיי פ"ל: נCKERה מאן ידי נמלמה ז' וכי, פ"ג סקכ"ס מהר נילנרטס: יקיטן נכמה נקיינט וסמאט נכלע פכץ פהו לי נטמן זה, זילג טמורי פן ממת מטלושים והו שיקד וחזרתו בגבור.

(ז) וגדר (מג, ז) מדריך על מלחתם המתלטט, "וילס וידפס" הס"ד (יטפיאו מה, ג): "מי טפיא מלחותך נרגני", מי טול זה זאגער נסס כל מוגלים טיטול פילו עד לרביכם, "וילק' לרילטהו להגנין" – מי בטול מים שפה מהר נו כל מוקס ססיה הוון, – כדי לפיקס תמיום מלוקחו משלט, פון יוקט' ו Dilk"ס (לימ' פמ"ז פטשטיין) נדילס: הילר ר' וילק' טים סי' תומום בטולס ומי טפיא לטול פהמ נסיעין מהראט, צמלהר "מי הילר".

(ח) ודילק"ס (לימ' ג"ט) טמורי נס (טילא): מקל מוחלט וטחה ונטמה פיטס וכו' וט מקס סס מגאנן סטיניקוט וכו'.

(ט) דילטול נפתקן "וילק' למ' גו' וט ימק ננו", מלמד דילקתו דנדארין (טרא"ט).

גְּדוֹנָה נָתַן מִלְּתָבָעִיתוֹ בְּאֶבֶךְ.
סַב וּבָחוֹר לְשָׁנִיָּם הַשְּׁבָח.
עֲרָבוֹ עָצִים לְשֵׁם הַזְּבָח:

פְּרִי צְדִיק בְּהָאוֹן בְּמַלְהָ. צָור
יְרָאָה דָּלוֹן הַשָּׁה וְאַסְמָלָא בְּנִ
לְעוֹלָה. קְרִיז עָצָמוֹ הַזּוֹמִין וְתָלָה
עַזְן לְמַעַלָה. רְחַשׁ לְעַקְרוֹן הַיְמָטָב
מִלְּהַפְּסָל בְּמַעַלָה:

שָׁאג וְקָנוֹ וּבְשָׁנוֹנָה אָתוֹ. תְּקַפְוּ
אַרְאָלִים וּצְעָקוֹ מַפְחוֹ. מַרְזָם

= פְּשָׁוֶתָה — חֲדָה פְּטַבְּחָה (ז) הַכְּנִין,
וְאֶת הַמְּאַכְלָתָן גְּדוֹנָה — לַנְּרִתְקָה
נָתַן מִלְּהַבְּשִׂיטוֹ. — כִּי שְׁלָא יִכְהַלְלָה
יִצְחָק בְּאֶבֶךְ — מִפְחַד הַטְבָח (א). פְּבָ
— אַבְרָהָם, שְׁהָיָה זָקָן וּבָחוֹר — יִצְחָק
לְשָׁנִיָּם הַשְּׁבָח, עֲרָבוֹ עָצִים לְשֵׁם
הַזְּבָח. תְּהִוָתָה.

פְּרִי שֶׁל זְדִיק — יִצְחָק, כַּאֲשֶׁר
הָאוֹן — הַיְמָטָב בְּמַלְהָ שֶׁאמֶר לוֹ
אַבְיוֹן: צָור — "אַלְקִים יוֹרָה לוֹ"
הַשָּׁה לְעַלָה בְּנִי... הַכְּנִין מִדְבָּרוֹן:
וְאֵם (א), אַתָּה בְּנֵי לְשָׁלָחִים. וּלְכָן
קְרוֹיז (ז) — לְחַיְתוֹן שְׁחִיטה עָצָמוֹ
הַזּוֹמִין — הַכְּנִין (ז), וְתָלָה עַזְן לְמַעַלָה
— וְהַבִּיט בְּשִׁכְנִינה (ט). רְחַשׁ — אָמֶר
יִצְחָק לְאַבְיוֹן לְעַקְדוֹן הַוְּטוֹב, מִלְּהַטְפָּל
כִּי שְׁלָא יִכְסַל בְּמַעַלָה — עַזְיָה מָוָם
שִׁיוֹטֵל בּוֹ מִפְנֵי הַזּוֹדְעֹוֹת גּוֹפָו (ט).
שָׁאג — צַעַק (ז) בְּתִפְלָה וּקָן — אַבְרָהָם,
וּבְשָׁנוֹנָה — בְּסִכְנָן הַחֲדָה אָתוֹ לְשָׁחוֹט
אַתָּה בְּנָנוֹ. תְּקַפְוּ — בְּתִפְלָה אַרְאָלִים
— מַלְאָכִים וּצְעָקוֹ מַפְחוֹ — מְהֻרְקִיעַ
מַחְשָׁה שִׁכְנִינָת (ז), זָר, מְרוּם — הַקְּבָיה (ה)

(א) פ"ס בְּמַוקְלָן (כל, כ): "פְּטַבְּחָה לְטַבָּח" וּמְרָגָס יוֹנָמָן: אֲשַׁתְגִּינָת (— טָנוֹנוֹ) נְפִירָה. וּקְנָדִיק:

(א') מִמָּה סִימָד פְּפִילָת גְּדוֹנָה נָתַן מִלְּהַבְּשִׂיטוֹ בְּאֶבֶךְ יְתָה לְעֵין שָׁמֵדָה מִיקְרָן דִּיְיָיִל
לְרִפּוֹת, אַלְגָּה מְרָלָה נְצָמָה מִלְּקָנִים כְּפִיטָם שְׁמַמְמָת הַפְּמָד גּוֹמָק פְּלִילָה. וּה לְעָן מַסְהָרָה לִימְקָן דִּיְקָרָן דִּיְיָיִל
כְּפִילָמָת וּלְגָלָל: "יְהִלְמָל יְמָק וְגַיְה" סָהָה כְּלָקָק וְצָמָיָס וְהָא פְּסָה נְמָוָה, וּקְסָה דְּלָמָה לְמַלְלָה נְמָיָה
הַמְּלַכְלָמָה. וְלַיְלָמָה נְפָס מִזְיָד (ס' ל, ק"ק (ז) מ) זְלָל כְּרָלָה נְצָמָה מַלְלָה מִלְלָה זְלָל שְׁמַמְמָת
מַחְזָס נְמָר גַּמְלָל מִיס מַזְמָס פְּסָק מַזְמָק אַרְלָה הַדִּיה סְפִינָה שְׁלַחְתָה, פְּיִיצָה. עַכְלָן כְּלָלָה יְמָק
טָמָה דְּלַעַת כְּלָמָו טָלוֹ וְהַמְּלַכְלָמָל נְקָם מַלְעָבָה בְּלָעָבָה סְבָה כְּלָקָק וְצָמָיָס זָהָר
נְלִי וּוֹתָה בְּנָלָי, יְמָה כְּסָה נְמָוָה, סְלָמָה מְכָמָה מַלְלָה מַלְפִיאָה, עַכְלָל.

(ב) וְכָאָה מִלְסָה נְכִיר (ט, ט), וּפְירָע כְּמִתְנוֹת כְּהָנוֹת" נְגַל יִתְרָה הַמְּלָה "גְּנִיעָה".

(ב') קְרִין — כְּיוֹמָה (לָג): נְפָלוֹ טָה בְּסִמְמָת, קְרִין וּמְפִירָע נְגַמְלָה (לָג): נְעַנְדָה דְּקָעְלָה הוּא וְכָרָב
מְגָלָה סָהָה פְּסָה מַלְרָס קְרִין מְפָוָן, מְלָגָלָה: מַלְרָס עַמְמָן קְרִין מְזַבְּשָׂמָח יְמָן פְּלָה.

(ב") וּכְמַתְקָן מְלָלָת (טט) "וְלִילָוּ צָרִים יְמָן", וְכָרָב וְכָמָס וְהַזְּפָטָה.

(טט) וְכָרִין נְכִיר (סָה, ט, ט): נְפָלוֹ פְּסָק מְנִירָה חַמְשׁוֹ טָה יְמָק צָנוֹ פְּגָזָן הַמְּוֹצָאָת, תָּלָה שְׁנִינוֹ
לְסָרָרָם וְכָבָטָן נְכִמָּה.

(טט) קְנָדִיק נְכִיר (ט, ט): נְגַל: נְכִינָה, מְוֹרָלָה, וְחוֹשָׁשָׁנִי שְׁמָא יְזַדְמָעָג נְפִידָה אֶל פְּמָן
וְלְמָעָן, וְשָׁפָא תְּפִלָּה הַשְּׁחִיטה וְלַמְּפָלָה נְלָקָרָת, מְלָגָלָה כְּפִמי יִתְהָה.

(טט) וְדְלִיכָה לְקָדְמָה (לָג, קָה): באַתְחָה שְׁמָה פְּעָר (אַבְרָהָם) פְּזָוּ בְּכִכְרָה וּגְמָה גַּדְולָה, וְסָרָס
קָדָל וְהַמְּרָר: "וְלִילָה פְּעָלָה מְלָמָן יְטָל מְלָיָה".

(טט) וְכָמָלָת (טט וְזָה): מְלָמָה פְּסָה, "קְנָן מְלָלָת סְפָה, קְנָן מְלָלָת סְפָה, קְנָן מְלָלָת סְפָה"
צְוּוּלָם צְוּוּלָם נְקִיעָם וְלְמָרָם וְזָה וְכָרָב.

כהפצית – כאשר שם צוקתם של מלאכי השורה צפוץ שכינתו וירד, כחו – כאשר זהה בעוקר ונעקר איל אחר, הראותו, אשר בסבך אילן נאחזו. ייחיד הנאהב בשלה התשר – כאשר אברהם אבינו שלף את המאלכת כדי לשוחות את ייחיד הנאהב – את יצחק שנאמר עליו: "את ביך את ייחיד אשר אהבת", רחף מעליו הקב"ה פניו ועמד בשער להן עליון, ואמר לאברהם: רב לך – מספיק לך (^{יט}) אל תשלח לך את הנשך.

כ"י נשבעתי בקיום רוחה – בקיום חוק (כ), ימ"א אשר עשויה לאלת הדבר הזה, לכן זקון חניטיך בצר למו – תפלותם של בניך בעת צרה אהוה – אוראה, ואנן עליהם בוכחות העמידה. חוקותם – חוק אותם כתובם לחיים, כי אפליה ^{לשון} העם הזה.

אנא (כא) השם המכבד והונרא ^{לעת} צרה פקדנו = שחרנו – באננו אליך בתפילה במורא ופחד. זגנתנו – זיבתנו ווחקנתנו, עכשוי קרבנו הכנ טיריה – וקבל תחינה, ולא נסוג – ולא תנתנו להתרחק פוך, תחינו – תוציאנו מגנות ואו בשפט נקרה.

חוקנו = ואפצענו ^{לטען} כפה בכוזך. קומפני – הקם הריסותנו והחיזינו בפה של אורות דודך (ככ), וכלה דבר וחרב

ב hyperspace צמצם ^{שביגטו} בהז. אל הראותו אחר בפקד נאחזו: ייחיד הנאהב בשלفة התער. רחף מגנו ועמד בשער. בנד ייחיד אהוב מנער. רביילך אל-תשלח יודך אל-הגעך:

כ"י נשבעתי בקיום רוחה. יען אשר עשית את-הבר הזה. זקון חניטיך בצר-למו אהזה. חוקותם לתיים בירא- אלה לעזן העם-זה:

אנא השם הנכבד והונרא. לעת צרה פקדנו ושהרנו במוֹרָא. זגנתנו רתקתנו קרבנו והבן עתירה. לא נסוג טפח החינו ובשםך נקרא:

זקון ואפצענו לטען בפה בכוֹךְ. קומפני זגנתינו בטל אורות הוזך. ובלה דבר וחרב

סגולית אפתור

טג. זקון – מלשון יצקה ושפיכה, ויאמר כן על הרבות התפללה. וכן ישפוך שיחור,

(יט) מוקכר עפי מלצת מלקי"ע (ק"ג) וממה מפסק לו זגנתינו פ"ל: "ולן ממלם לך נל סגנרי", פ"ל: מילוט ממן סיפם לדין פ"ל: "ולן מפס נל מהומס".

(כ) נמנמים (ג): רזיא – ופילס"י בכת.

(כא) מכלן פיטום טול נלכט נלגנו ציר יהוד, נבל סלוקם.

(כב) פיט' נצפיטו (כו, ט) ולפי לטוי ומכדי"ק עט טויזם" – על קוזד על זיליקום ומיסה לומת, ומכל פמד (המימות לממיס) (צמ פט):

וְרַעֲבָן מִנְחָת שְׁרִידָה. וְהִאמֶר
לְפָלָאךְ הַרְפָּאָךְ:

קָדְמָנוּ פְּנֵיךְ אֲדִיר וְגָאוֹר.
בְּתִפְלָה וּבְקָשָׁה וּבְהַבָּנָעָת
שָׂאָר. הַקִּימָנוּ בָּאָר פְּנֵיךְ
אָמְרָתָךְ לְבָאָר. בַּי עַמְּךָ מִקּוֹר
חַיִם בָּאָרָךְ גְּרָאָה אָרָךְ:

וּרְבָּגָן מִנְחָת שְׁרִידָה – מִישראל
שָׁם שְׁרִידָן נַחֲלָן, וְתָאָרָךְ גְּמָלָךְ
הַרְפָּאָךְ – הַנְּמָה יָזַרְךָ מַהָּם.

קָדְמָנוּ פְּנֵיךְ אֲדִיר וְגָאוֹר – הַיְחָזָק
וּמִקּוֹר הָאָרָךְ קָדְמָנוּ פְּנֵיךְ בְּתִפְלָה
וּבְקָשָׁה, וּבְהַבָּנָעָת שָׂאָר – וּבְכָמִי יִצְרָא
הַיְלָעָד. דְּקִימָנוּ מַשְׁפָּלָנוּ בְּאֲמָצָעָת אָרָךְ
פְּנֵיךְ, אָמְרָתָךְ לְבָאָר – שָׁהָרָם מִפּוֹרָשָׁה
בְּאָמָרָותָן שְׁבָתָהָלִים (ל. 3). יְיָ עַמְּךָ
– מִמֶּן מִקּוֹר חַיִם, וּבְאָרָךְ גְּרָאָה
אָרָךְ.

אֶל פָּלָךְ יוֹשֵׁב עַל־כֶּפֶא רְחַמִּים, מְתֻנָּג בְּחַסִידָות מְוחָל עֲונָות עַטְנוֹן,
מִעַבְיךָ רָאשָׁוֹן, מְרַבָּה מִתְחִילָה לְחַטָּאתִים וּסְלִיחָה לְפּוֹשָׁעים,
עוֹשָׂה אֶזְרָקוֹת עַמְּכָלְבָשָׂר וּוּתָה, לֹא בְּרַעַתָּם תְּגָמָל. אֶל דּוֹרִיתִלְעָנָן
לוֹפָר שְׁלַשׁ עַשְׂרָה, וַיְכַרְדֵּל נָעַן הַיּוֹם קְרִיתָ שְׁלַשׁ עַשְׂרָה, בְּרוֹדָעָת
לְעַנְעַן מְקָרָם, בְּמוֹ שְׁפָתָוב וַיְנַדֵּד יְהוָה בְּעַנְעַן וַיְתִיאַב עַמוֹּ שָׁם וַיָּקָרָא
בְּשָׁם יְהוָה:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל־פָּנָיו וַיָּקָרָא:

יְהוָה | יְהוָה אֶל רְחוֹם וְחַנּוֹן אֶרְךְ אֲפִים וּרְבִיחָסֶד וְאַמְתָה נִצְרָן
חַסְדָּר לְאֲלָפִים נְשָׂא עַזְוֹן וְפִשְׁעָה וְחַטָּאת וְגַנְחָה: וּסְלִיחָה לְעַונְעַן
וּלְחַטָּאתָנוּ נִמְחָלָתָנוּ:

סְלִיחָה לְעַנְעַן אֲבִינוּ בַּי חַטָּאתָנוּ. מְחַל לְעַנְעַן מְלָבָנָנוּ בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אֲפָהָ
אֲרַצִּי טּוֹב וּסְלִיחָה, וּרְבִיחָסֶד לְכָל־קָרְאִיךָ:

וּבְרִידְתִּין יְהוָה וּפְסִידִין, בַּי מְעוּלָם גַּפְתָּה: זְבָרַנוּ יְהוָה בְּרַצְוֹן עַפְרָן.
שְׁקַדְרָנוּ בְּיִשְׁוּחָתָךְ: זְבָר עֲדַתְךָ גְּנִיתָ קָרְם נָאלָת שְׁבָט
נְפָלָתָךְ, הַרְאִצְיָון הוּא שְׁבָנָתָךְ: זְבָר יְוָיָה חַבָּת יְרוּשָׁלָם, אֲבָבָת
צִיּוֹן אַלְתַּשְׁבָח לְגַנְחָה: אַתָּה תָּקוּם תְּרַתָּם צִיּוֹן, בִּרְיעָת לְחַנְגָּה בַּי
בָּא מּוֹעֵד: זְבָר יְהוָה לְבָנֵי אֲדָרָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלָם הַאֲמָרִים עַזְוֹן

(מציאות, ישעה כו., ט). נָאוֹר – מְנַאַר אֶת אַוְיכָן וּקְמִיר וּמְטַאַטָּאן מִן הָעוֹלָם, נָאוֹר עַל
שָׁם מְעַשְׂיוֹן (הַקְּבִיה) נִקְרָא כְּמוֹ חַנּוֹן וְרוּחָם (רְשִׁי), תְּהָלִים ע. ח). וְאַבְיָעָמָרֶשׁ: אַקְדָּבָר
נְרָאָה שָׁהָוָא נְכָבָר שָׁאַיְנוּ גַּף וּהָוָא עַצְמָם דְּבָרָ רַק הָאָרָךְ לְבָבוֹ, וּמְלַתָּ נָאוֹר (מְלַשְׁן אַוְרָה
כְּמוֹ נְכָבָר (מְלַשְׁן כָּה).

סליחות ליום חמישי של עשיית ח

ערו, עד היסוד בה: זכר לאברם ליאתך ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם לך ותדרב אליהם ארבה אתיורעכם בכווכיכי השמים, וכל הארץ הזאת אשר אפרתי אתון לזרעכם ונמלו לעולם: זכר לעבריך לאברם ליאתך וליעקב, אלתפּן אלקשי העם הזה ואלדרשו ולאל חטאthon:

ובידני ברית אבות כאשר אמרת, זכרתי את בריתך יעקב, ואף את בריתך יצחק, ואף את בריתך אברם הארץ אובר:

ובידני ברית ראשונים כאשר אמרת, זכרתי להם ברית ראשנים, אשר הוועתראתם מארץ מצרים לעזינו הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה:

羞ה עטנו בטה שרבטעננו ואפ' גמ'זאת בהוותם באין איזיהם לא מאספתיים ולאינטליטים לבתיהם לחרפ' בריתך אמת, כי אני יהוה אלתיכם: השב שבוטנו ורפסנו בטה שבטוב, ושב יהוה אלתיך את' שבוחך ורפסה, ושב ובקצה מל'העדים אשר הפייה יהוה אלתיך שפה: קבץ נדיינט בטה שבטוב, אמיינעה נדחק בקצת האדים, ממש יבקצה יהוה אלתיך ימש יקח: טה פשעינו כעב וכען בטה שבטוב, טהיטי כעב פשעיך וכען חטאתקה, שובה אליו כי נאלתיך: טה פשעינו לטענה באשר אמרת, אנכי אובי הוא מחה פשעיך לטעני חטאתקה לא אופר: הלאן חמאיינו בשלג ובצער בטה שבטוב, לרבנן ועכחה יאמיר יהוה, אם יהיו חמאייכם בשנים בשלג ילבינו אמיינרטו בטולע בצער יהוי: ורך עלינו מים מהרים וטערנו בטה שבטוב, וירקתי עלייכם מים מהרים וטערם, מכל טמאויכם ומבל'גלויכם אפטר אהכם: רחמס עלינו ועל משחיתנו בטה שבטוב, כי אל רחום יהוה אלתיך לא ירקה ולא ישחיתך, ולא ישכח את בריתך אבתיך אשר נשבע לנו: מול את'לבנט לארכבה את שקד בטה שבטוב, וטל יהוה אלתיך את'לבב ואת'לבב ורעך, לארכבה את יהוה אלתיך בבל'לבך ובבל' נפשך לטען תניך: הטעא לנו בבל'שנתנו בטה שבטוב, ובבל' שם את'יהוה אלתיך ופצאתך, כי תרערשנו בבל'לבך ובבל'נפשה: תבאנן אלדר גרשך ושתפטע בבית תפלה בטה שבטוב, ובבאותים אלדר גרשוי ושתפטעים בבית תפלה עולתייכם חביבים לרצון עלטובו, כי בית תפלה יקרה מל'העדים:

שטע קולנו יהזה אלהינו חום ורhom עלינו וקבל ברוחמים
וברגzon את-התקלה: השיבנו יהזה אליך ונשובה תרש
ימינו בכרם: אמרינו האוינה יהזה בינה בגיננו: יהיז לרצון
אמרינו והגינו לבנו לפניו יהזה צורנו ונאלנו: אל
תשלייבנו מלפניך ורשות קדשך אל-תקח מטהנו: אל-השליבנו
לעת זקנה בבלות בתנו אל-העונבנו: אל-העונבנו יהזה
אלהינו אלהינו אל-תרחק מטהנו: עשה עטנו אותן לטובה ויראו
שונאים זיבשו ביראה יהזה עורתנו ונחמתנו: ביריך יהזה
הזהלן. אתה תענה אדרני אלהינו:

אלהינו ואלהי אבותינו. פבוא לפניו תפלה. ואלהתעלם מהתעלם. שאין
אף עז פנים וקשי עז לומר לפניו יהזה אלהינו ואלהי אבותינו עדיקים
אנעט ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חטאנו:

אשטנו. בגרנו. גולן. דברנו רפואי. הצעינו. זהרשען. זדרנו.
חטנו. טפלנו שקר. יעננו רע. בזבנו. לאנו. מרדנו. נאצנו.
סרכנו. עינו. פשענו. אזרנו. קשינו ערף. רשענו. שחתנו.
העבנו. תעין. תעפען.

סרכנו מטהזותיך ומטהשפטיך הטעבים ולא שוה לנו. אתה צדיק
על-כל הבא עליו ביראתה עשית ואנחנו הרשענו:

אשטנו מבלים. בשנו מבלידור. גלה מטב שושן. היה לפניך בחתאיינו. דחבל
אוינו. וגברע פארנו. ובול בית טקדרש חרב בעזינו. טירטנו היה להשפה.
ויפוי אודטנו לערם. פטט לבקרים:

ועדרין לא שבנו מטעענתנו. והיאך נעיין פגענו ונכחעה ערפנו. לומר לפניו יהזה
אלהינו ואלהי אבותינו עדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו
חטאנו:

אשטנו. בגרנו. גולן. דברנו רפואי. הצעינו. זהרשען. זדרנו. חטנו. טפלנו
שקר. יעננו רע. בזבנו. לאנו. מרדנו. נאצנו. פשענו. אזרנו. קשינו ערף. רשענו. שחתנו.
סרכנו מטהזותיך ומטהשפטיך הטעבים ולא שוה לנו. אתה צדיק על-כל
הבא עליו ביראתה עשית ואנחנו הרשענו:

ל贊יט עאַשְׂקָו צְפָלָן. טֶמֶשׁ וּמִזְרָטָן. נֶגֶן עַלְמָן. סְבָלָן עַל
אַבְנָן. עַבְדִּים טַשְׁלָו בְּנָן. פָּרָק אַין טַיְרָן. אַרוֹת רְבָוָת סְבָבָוָן.
גְּרָאָנוֹת זְהָוָה אַלְהָנוֹת. רְחַקָּתָן טֶמֶשׁ בְּצָוָונָן. שְׁבָנוֹ פְּאָרָהָה. תְּעֵיט וְאֲדָנָה.
וְעַדְן לֹא שְׁבָנוֹ מְטָעוֹנָן. וְהַיָּאָה צְעִינָט וְגַקְשָׁה צְרָעָט לוֹטָר לְפָנָה יְהָוָה.
אַלְהָנוֹת וְאַלְהָיָה אַכְוָתָהָן אַדְיקִים אַנְחָנוֹ וְלֹא חָפָאנָן. אַכְּל אַנְחָנוֹ וְאַבְוָתָהָן:
חַטָּאתָנוֹ:

אַשְׁפָטָנוֹ. בְּגָדָנוֹ. גָּוֹלָנוֹ. דְּבָרָנוֹ דָּפִי. הַעֲוִינוֹן. וְהַרְשָׁעָנוֹ. זְרָנוֹ. חַמְסָנוֹ. טְפָלָנוֹ
שְׁקָה. יְעַצְּנוֹ רָע. קְבוֹנָנוֹ. לְגָנָנוֹ. מְרָגָנוֹ. נְאָגָנוֹ. סְרָגָנוֹ. קְוִינָנוֹ.
פְּשָׁעָנוֹ. אַרְגָּנוֹ. קְאַשְׁיָנוֹ עַרְפָּה. רְשָׁעָנוֹ. שְׁחָתָנוֹ. תְּעֵטָנוֹ. תְּעֵיטָנוֹ.
סְרָגָנוֹ מְפָאָוָתִיךְ וּמְפָאָוָתִיךְ הַטּוֹבִים וְלֹא שְׁחוֹת לָטָה. וְאַתָּה אַדְיקָעַלְכָל
הַבָּא עַלְיָנוֹ בְּרִיאָתָה עַשְׂיָת וְאַנְחָנוֹ הַרְשָׁעָנוֹ:

הַרְשָׁעָנוֹ וּפְשָׁעָנוֹ לְכָן לֹא נְעַשָּׂנוֹ וּמוֹנְכָלָנוֹ לְזֹובָה דָּרְךָ רְשָׁעָה וְחַיִשָּׁה לָטָה יְשָׁעָה.
כְּבָתוֹב עַל יָד נְבָיָה. יְאַזֵּב דָּרְשָׁעָה דָּרְכָו וְאַיִשָּׁ אָזָן מְחַשְּׁבָתָיו. וּוֹשֵׁב אַלְיָהָה
וּוֹרְקָמָהוֹ וְאַלְאַלְהָנָהוֹ בְּיִרְקָה לְקָלוֹתָה:

מְשִׁיחָה אַדְךָ אָמַר לְפָנָה. שְׁגָנָות מִירְבִּין. מְנוֹתָרוֹת גְּנָנָה. נְגָנָה יְהָוָה אַלְהָנוֹת
מְכָלָפָשָׁעָן. וּמְתָהָרָן מְכָלָפָאָוָתִין. וּוֹרָק עַלְיָנוֹ מִים טְהָוִרִים וּמְפָרָנָן.
כְּבָתוֹב עַל יָד נְבָיָה. וּוֹרְקָתִי אַלְיָם מִים טְהָוִרִים וּמְתָהָרָם. מְכָל אַפָּאוֹתִיכָם
וּמְכָל גְּלִילָבָם אַטְהָר אַתָּבָם:

עַפְךָ וּמְתַלְתָּחָה. רְעֵבִי טּוֹבָה. אַפְתָּאי חַסְדָּה. תָּאָכֵי יְשָׁעָה. יְבִירוֹ וּוֹרְדוֹ בַּיְיָ לְיִהְוָה
אַלְמָנָה תְּרַחְתִּים וּתְפָלִיחָות:

אַל רְחוֹם שְׁפָה. אַל חַנּוֹן שְׁקָה. בָּנָן נְגָרָא שְׁפָה. יְהָוָה עַשָּׂה לְמַעַן שְׁקָה.
עַשָּׂה לְמַעַן אַטְהָה. עַשָּׂה לְמַעַן בְּרִיתָה. עַשָּׂה לְמַעַן גָּרְדָּה וּתְפָאָרָתָה.
עַשָּׂה לְמַעַן דִּתְהָה. עַשָּׂה לְמַעַן הַזְּהָה. עַשָּׂה לְמַעַן וְעַזְהָה. עַשָּׂה לְמַעַן זְבָה.
עַשָּׂה לְמַעַן זְמָה. עַשָּׂה לְמַעַן טְוָבָה. עַשָּׂה לְמַעַן יְתָהָה. עַשָּׂה לְמַעַן יְתָהָה.
בְּבוֹדָה. עַשָּׂה לְמַעַן לְפָזָה. עַשָּׂה לְמַעַן מְלֻכָּה. עַשָּׂה לְמַעַן נְאָהָה. עַשָּׂה
לְמַעַן סְזָה. עַשָּׂה לְמַעַן שְׂזָה. עַשָּׂה לְמַעַן פְּאָרָהָה. עַשָּׂה לְמַעַן אַדְקָתָה.
עַשָּׂה לְמַעַן גְּרָאָתָה. עַשָּׂה לְמַעַן רְתָבָתִיךְ גְּרָבִים. עַשָּׂה לְמַעַן שְׁכִינָתָךְ.
עַשָּׂה לְמַעַן תְּהִלָּתָה. עַשָּׂה לְמַעַן אַוְדָבָתִיךְ שְׁוֹבָנִי עַפָּר. עַשָּׂה לְמַעַן אַבְרָהָם
אַזָּהָק וִיצְקָבָה. עַשָּׂה לְמַעַן טָהָה וְאַהֲרָן. עַשָּׂה לְמַעַן דָּוד וְאַלְמָתָה. עַשָּׂה לְמַעַן
יְרוֹשָׁלָם עִיר קְרָאָה. עַשָּׂה לְמַעַן צַיְן מְשָׁכָנוֹ בְּבוֹדָה. עַשָּׂה לְמַעַן שְׁפָטוֹת
מִיכָּהָה. עַשָּׂה לְמַעַן תְּרִיסּוֹת פּוֹבָחָה. עַשָּׂה לְמַעַן דְּרוֹגִים עַל שֵׁם קְרָאָה.
עַשָּׂה לְמַעַן טְבָוחִים עַל יְהָוָה. עַשָּׂה לְמַעַן בָּאֵי בָּאֵשׁ וּבְפָטִים עַל קְרוֹשָׁה

שחתה. עשה למטען יוגקי שדים שלא חטאו. עשה למטען גמולן חלב שלא פשעו. עשה למטען תינוקות של בית רבן. עשה למטען אם לא למטען:
עשה למטען ווושיינען:

עננו יודה עננו. עננו אללהינו עננו. עננו אבינו עננו. עננו בוראן עננו. עננו נואלן עננו. עננו דורךן עננו. עננו האל הראקון עננו. עננו ותיק וחסיד עננו. עננו נך וישראל עננו. עננו חי וכחים עננו. עננו טוב ומטיב עננו. עננו יודע זאר עננו. עננו תוכש קעסים עננו. עננו לובש אזכות עננו. עננו פלאד פלאי הפלכים עננו. עננו נרא ונשגב עננו. עננו סולח ומוחל עננו. עננו עזה בעית צרה עננו. עננו פרעה ומצלל עננו. עננו אדייך וישראל עננו. עננו קרוב לקוראי עננו. עננו רחים וחנון עננו. עננו שומע אל-אבותים עננו. עננו הווקת תטבים עננו. עננו אל-ה אבותינו עננו. עננו אל-ה אברם עננו. עננו פרח יצחק עננו. עננו אביר יצחק עננו. עננו משה באפקות עננו. עננו עוזרת השבטים עננו. עננו קשיה לקועס עננו. עננו לך לרצוות עננו. עננו עזה בעית רצון עננו. עננו אבי ירומות עננו. עננו דין אל-סתות עננו:

מי שענה לאברהם אבינו בהר המורה הוא יעננו. מי שענה לאיצק בן כבשנקר על גבי הטובות הוא יעננו. מי שענה ליאקב בבית אל הוא יעננו. מי שענה לירוף בבית האסורים הוא יעננו. מי שענה לאבותינו אל סוף הוא יעננו. מי שענה למשה בחורב הוא יעננו. מי שענה לאברהם בטחחה הוא יעננו. מי שענה לפינחס בקומו טהור הערה הוא יעננו. מי שענה לירחש בגמל הוי יעננו. מי שענה לשיטיאל במצפה הוא יעננו. מי שענה לזרע ושלמה בנ בירושלים הוא יעננו. מי שענה לאליהו בירחו הוא יעננו. מי שענה ליזה בפסי הרעה הוא יעננו. מי שענה לחוכמו פלא והורה בחלין הוא יעננו. מי שענה להנינה מישאל ועוריה בתוך בקשן האש הוא יעננו. מי שענה לרגיאל בנב דאריות הוא יעננו. מי שענה לעורא בנולה הוא יעננו. מי שענה לפורקי ואסתר בשושן תבירה הוא יעננו. מי שענה לבְּל האזריקום והחסרים והחרמים הוא יעננו.

רחמנא רענני לעני עניא. רחמנא דעתך לחבירי לך עניא. רחמנא העני לטביבי רוחא עניא. רחמנא עניא. רחמנא חום. רחמנא פרוק. רחמנא שיב. רחמנא רחם על השთא בעגלא ובונן קרייב:

סליחות ליום חמישי של עשיית תיא

ויאמר ר' ר' אלעזר צדקה טהרה. נפלתך בצדקה ברורביס רתקיו וקידרומים אל-אלה:
 רחום וחנון חטאתי לךני, והזה פלא רחמים רחם עלי וקבל
 תפנוני: יהזה אל באפק הוביתני, ואל בחתוך תיסרכני: חנני
 יהזה כי אטלאל אני, רפאי יהזה כי נבקלו עצמי: ונפשי נבקלה
 טהרה, ואתה יהזה עד-מתקה: שבה יהזה חלאה נפשי, הוושענו לפצע
 מתקדך: כי אין בטמות וברך, בשאול טי יורה-לך: יגעתי באנחתוי
 אשחה בכל-לילה מטהתי, בראמעתי ערש אפסה: עששה טבעים
 עיני, עתקה בצלצורי: סורו מני קל-פצעי און, כי שמע יהזה
 קול בקיי: שפע יהזה הפלתי יכח: יבשו ויבקלו טאד
 כל-איבי, ישבו יבשו רגע:

מחי וטפי מפיט וטחיה. מסיק כן שאול לתי עלא. ברא בך חטי אבוי
 לך. אבוי רחום אפי לאכבה. עברא בפריד נפיק בקורס. פירה
 האיב ותבר קוליה: גוך בקרך און ותחfine כפה. היא רוי נפשין בנדין
 פרדרין. עבדך און ופרודון כפה. היא בגזיה לא בשבייה היא במלקיותא.
 בפטו מנך ברוחך הנפשין. אפי לא-באין דתקופ עלה. עד דלא נתוי נפירה
 בשביא:

פ"ד מהנה. החתום בו שם מחכמו (רבנן) משה בר שמואל בר אבשלום חזק ואמץ

באר יעקב

מקוה – התקות ישראל ה', טושו
 בית צרה (ס"ה ציטו ז, ח) שופרו =
 וצלו – מגינו ומוציאו, ביום עברה
 – בעת כעס. הפלא רחמים על ישראל
 המכונה עניה פורה – הסורת
 בסערה הגלות (יר"ט) בדורות ושדורות
 – מבחרות ואבורה, כאובה וצורה
 משומשיה,

רנטה – דorthה ביד צה, ובטער
 שטורה – מהפלשת בעפר. שכלה
 מבניה ולסודה – בהזדה מבילה,
 נלה = פורה – ומרוחקת ממקומות
 מושבכה. מרויות וחוגים מאומות
 העלים דרומה = שכלה, וכגן בפי
 רומה תועה = פורה.

ארה, עד פטוי לא חיבט בצערה, לפה
 יונגה תמננה ביד שוכרה – המוע לה

מקוה ישראל מושיעו בעת-צראה.
 שומרן וצלו ומצילו ביזם
 עברה: הפלא רחמים על-עניהם
 סערת. בדוזה ושורזה באיבה
 יצערה:

רמוסה ביד-צדר ובעפר מעפרה.
 שכלה וגלי-מזה גוללה וסורה:
 פאריות ורבים דרומה שכורה.
 ובצאן בילד-רוזעה תועה ופורה:
 אדרן עד-מתקי לא-תבית בצערה.
 לפה לנצח העזקה ביד-עוקרה:

**ברחמייך הוציאה מאפליה לאורה.
אל-תתגאץ למען-שםך בחתפה ברה:**

**בחרת מבלעם בשפה ברורה.
שורינא בעינה ונערת מעדרת:
לחם לוחמה וצדר צוריה. וגקם
גנטה ונקמת בית-הבחירה:
מנרו ופנרו והסיקיבו הבערת.
חלוּוּ ונאצנו שבד-הגביד ותנורא:
זבר חרפת-יגבל חרף באטירה.
קומה יהזה כאפק והנשא
להתגנורה:
ואל-תשבח קול-צורך עולה
בתודירה. אבר ונגע רשותה
[ニア מלבות] אורייה: מבשר-שלום
לעטך תשליח מתרה. ציון לנחים
ופרצותיהם לנדורה. ביריך יהזה
הגדלה והגבורה:**

סבניש ורחתים הבנישו ורחתין, לפני בעל הרחמים. טשטייש חפלה השטיעו
תפלתנו, לפני שופע חפלה. טשטייש צעקה השטיעו צעקתנו, לפני
שופע צעקה. סבניש ורחה הבנישו דקשותינו, לפני פלק מהרחה ברקעות.
השתכלו ותרבו תחעה ובקשה, לפני פלק אל רם ונשא. תבוריו לפני טשטייש
לפניז, הויה ומעשים טובים שלשובני עדר. זבר אבקתם ויתיה ורעם. שלא
האבר שאירת יעקב. כי אין רשותך לנו לשבחה. ישראאל טויאחד למשל
ולשנינה. מחר ענו אלה ישענו. ופרק סבל גורות קשות. והושעה ברחמייך
תרביט פשיות אדך ועתך:

קרון רבשטייא לך מתחנן. כבר שביא רפהחן לשבעה. בילחוון בני שביא
בקספא מהפרון. ועתך ישראאל ברחמייך ובתבונין. הב לוּן שאליתין ובעוותין.
دلא נחר ריכם קו גראך:
קרון רבשטייא לך מתחנן. בעבדא רפהחן לטריה. עצקי אין ובחשובא שריאו.

להשחתה. ברחמייך, הוציאה מאפליה
לאורה, גען שפרק אל תנאך – אל
תרחיק את ישראל המכונין. ברה
כחמה – טהורה וברורה כחמה, אשר
אתה,

בחרת אותה מכל עם בשפה ברורת.
שור – הכת נא בעינה וגער אותה
פעדרת. לחם בלוחמת וזרור צורה
– אייב והצק לאויביה, וגוקם נקמתה,
ונקמת בית הבחירה – בית המקרא
אשר,

מנרו – השפilio ופנרו – והרטו
והסיקו – והציתו בו הבשרה, חללו =
ונאצנו – בינו שם הנכבד והגורא וכדור
חרפת – נאצות אשר ניאן נכל, אשר
חרף באטירה – זה טיטוט שחרף
וגידף כלפי מעלה (מישע י) ולכן קומה
ה- באפן – בכיסך והנשא להתגנורה
– לעשות בהם שפטים.
ואל תשכח כל צוריך – אייביך
עליה בתודירה – בתמידות. אבל
= גונדע – כרות פלאות ארורה
ואת אליזו הנביא המבשר שלום,
לעטך תשלה במרה, כדי לנום ציון
ופרצותיהם לנדרה, כי יה' הנדולה
הגבורות.

טירון נטהן טענתין רגשין. חילא לית בון לרציך. פון עבד בריל גומא דיבורת עם אקהתנא:

שומר יישראאל, שמור שאրית יישראאל, ואל יאבד יישראאל.
האוּמְרִים שָׁמַע יִשְׂרָאֵל.
שומר נוי אחד, שמור שאրית עם אחר, ואל יאבד נוי אחד,
הטיקדים שטך יהוה אליהנו יהוה אחר.
שומר נוי קדוש, שמור שאրית עם קדוש, ואל יאבד נוי קדוש,
המשלשים בשלש קדושים לקדושים:

טהראה ברוחמים ומתרפים בתהנינים. הטראה והתרפים לדור עני כי אין
עויר: אבינו מלכנו חננו וגענו, כי אין לנו מעתים. עשה עטן אדקה
ונחדר ורושאנו:

וأنחנו לא גרע מהגעה כי עליך עיני: זכורי רוחליך יהוה וחסדיך, כי
טעולם הפטה. יהי חסיך יהוה עליינו, כאשר יחלט לך: אל תזכר
לנו עונות ראשנים מהר יקדוונך רחמיך, כי דלונן מאוד: עוננו בשם
יהוה עשה שיטים וארצין חננו יהוה חננו, ביריב שכען בהז: ברען
רמס תופר: (ברען עקרה תופר). ברען תמיות תונבור: יהוה הוושעה
חפלך יגענו בזום קראינו) בירואו גרע זרנו, זכור ביעפר אבנהנו: ערען
אלני ישענו עליך דבר בגודלך, והאילנו וכפער עליחטאינו למען שפה:

ויתגרל ויתקדש שטה רבקה: בעלה דיברא ברעורה זטליק פלבוה.
(ויצחה פרקנה ויקרב (ניא קז) משיחה) בחתיכון ובזימיכון ובחיי רקל בית
ישראל בעגלא ובזון קרייב, ואפטר אפטן:

יבא שטה רבקה בברך לעלם ולעלמי ערלמי:

ויהברך ווישתבח וויהפкар וויחרוף וויתגשא וויתהדר וויתעללה וויתהכלל שטה
דקוורשא. בריך הוא לעלה וילעלא מבל ברקחא ושירחא פשחתה וויתמלה
דאמירן בעלה. ואפטר אפטן:

קהל: אבל גראטאים וברען את פולען:

מתהכלל אלוחהן ובעההון רבל: ישראל קדם אבוזון די בשטיא ואמרת אפטן:
קהל: זה שם יהוה מביך משחה שעלה:

זהא שלמא רבקה מון שטיא ותמים טובים עלייט ועל כל יישראאל ואמרת אפטן:
קהל: אורי מעס דודה עלה אחים ואין:

עשה השלום בברוקין הוא יעשה שלום עליון ועל כל יישראאל ואמרת אפטן:

סדר כפרות

ערב יום כפור בהשכמה עושים כפרות סדר הוה: לוח תרגול לזכר, וחונגולת לנכבה, ומעוכרתת מחק תרגול וחרונגולת. ולולום יסכב חלה לעצמו קודם שישכב בימי ביתו, כדי שיבוא זכאי ויכפר על החיביך, ולא החיביך על החיביך, וכשה"א בכחה"ג: "וכופר בעדו" ואחר כך "בעדר ביתו", ואמרו ג' פעמים בני אודם וכו'. וכי שאן לו עוף יסכב במטבע. ונוגני הכהרות או שווים לעניהם, ומרכבים לעשות צדקה והסדר בערכם ים כפור זה עיקר.

בני אדם ישבי חישך וצלמות, אפיורי עני וברזל: יוצאים מהחשך וצלמות ומטרותיהם יונק: אילים מדרך פשעם וטענותיהם יתענו: כל אבל תחאב נפשם ונגעו עד שערי טות: ווועקן אל דעה באזע להם מטבחותיהם יושיעם: משליח דבריו וירפאים זימלט משיחותיהם: יהו לידעה מסחו ונפלאותיו לבני אדם: אם יש צלי מלאך טליין אחד מני אלף לתנייד לאדם ישרו: חזש ויאמר פְּרִשָׁעַז מְרֹךְתַּתְּמַצְאָתֵי בְּפֶרֶ:

מי שמסכוב לעצמו יאמר זה ג"פ:

זה חלייפתי, זה תמורתי, זה בפראתי. זה תפרגנוילילך למיטה, ואני אלף ואבגנס לחיים טובים ארבים ולשלום:

מי שמסכוב לעצמו ולאחר עמו יאמר זה ג"פ:

זה חלייפתנו, זה תמורתנו, זה בפראתנו. זה תפרגנוילילך למיטה, ואני נבגנס ווילך לחיים טובים ארבים ולשלום:

מי שמסכוב לזכר אחד יאמר זה ג"פ:

זה חלייפתך, זה תמורתך, זה בפראתך. זה תפרגנוילילך למיטה, ואני תבגנס ווילך לחיים טובים ארבים ולשלום:

מי שמסכוב לשנים או לשלשה וכירע יאמור זה ג"פ:

זה חלייפתכם, זה תמורתכם, זה בפראתכם. זה תפרגנוילילך למיטה, ואתם תבגנסו וויליכו לחיים טובים ארבים ולשלום:

מי שמסכוב לנכבה אחת יאמור זה ג"פ:

זאת חלייפתך, זאת תמורתך, זאת בפראתך. זאת תפרגנוילילך למיטה, ואתה תבגנסי ווילכי לחיים טובים ארבים ולשלום:

סדר בפרות

תמו

אם אשה מסכוב לעצמה תאמר זה ג"פ:
וזאת חלייפות, זאת חטורתו, זאת בפרקתי. זאת התרגנולת פלק' למיטה,
ואני אלך ואבגס לחמים טובים ארבעים ותשעים:

מי שמסכוב לשתי נקבות או יותר יאמר זה ג"פ:
וזאת חלייפתבן, זאת חטורתבן, זאת בפרקתבן. זאת התרגנולת פלק' למיטה,
ואכן תבנשנה ותלבנה לחמים טובים ארבעים ותשעים:

מי שמסכוב לעצמה ואחרת עמה תאמר זה ג"פ:
וזאת חלייפתנו, זאת חטורתנו, זאת בפרקתנו. זאת התרגנולת פלק' למיטה,
יאנחנו נבנום ונלך לחמים טובים ארבעים ותשעים:

מי שמסכוב לאשה מעוכרת יאמר זה ג"פ:
אלן חלייפותיכם, אלן חטורותיכם, אלן בפרקותיכם. אלן התרגנולים
ילבו למיטה, ואהם התבנשו ותלבנו לחמים טובים ארבעים ותשעים:

אשה מעוכרת תאמר זה ג"פ:
אלן חלייפותינו, אלן חטורתינו, אלן בפרקותינו. אלן התרגנולים ילבנו
למיטה, יאנחנו נבנום ונלך לחמים טובים ארבעים ותשעים:

סליחות לערב יום כפור

אשרי ישבבי ביתך, עוד יתלווח פלה: אשרי העם שבכה
לו, אשרי העם שיהזה אליהם: תהלה לדוד,
ארומטך אלוהי הפלך, וארכבה שטך לעולם ועד:
בקליום אברכען, ואהלה שטך לעולם ועד: גדויל יהזה
ומהכל מאר, ולנרגלו און חקר: דור לדור ישבח מעשיך,
ונבוארתיך וגדרו: בדור בבוד הויך, ודברי נפלאתיך
אשייה: עוזו נוראותיך יאמרו, ונגלתיך אספראנה: זכר
רביטובך יביעו, וזכרתך ירגענו: תען ורחום יהזה, ארך
אפים וגדרתך: טוב יהזה לכל, ורוחמי על-כל-מעשייו:
יהודך יהזה כל מעשיך, וחסידיך יברכוך: בבוד מלכחותך
יאמרו, ונבורתך ידברו: להודיע לבני האדם גבורתינו,
ובבוד בדור מלכותך: מלכחותך מלכות בכל-עלמים,
וממלךך בבל-דזר ודר: סטך יהזה לכל-הנפלים,
וזוקף לכל-הכופים: עני כל אליך ישברו, ואתה נתן
לهم את-אלם בעתו: פותח את-יך, ומשביע לכל-חי
רצון: צדיק יהזה בכל-דרכיו, וחסיד בכל-מעשייו: קרוב
יהזה לכל-קראו, לכל אשר יקרו אה באמת: רצוני-ראי
יעשה, ואת-ישעתם ישמע ויזועם: שומר יהזה את-כל-
אהבו, ואת כל-הראשים ישמד: תהלה יהזה זכר-פי
ויברך כל-בשר שם קדרשו לעולם ועד: ואנחנו גברך יה
בעתך ועד עולם הלויה:

עהה יגאל נא מה ארצי מאשר דברת לאחד: זכר רחפיך יהזה וחקריך כי פעולם הפה:
יתעדל ויתקדש שטה רבא: בעלמא די ברא קרעותה וימליך מלכחותה.
יעצטם פורקנעה ויקרב (ניא קץ טשיהה) בתייכון ובויטיכון ובתוי דכל
בית ישראל בענלא ובונן קרייב, ואקרו אטן:

סליחות לערב יום כפור

ח'י

ויהא שמה רכ'a מברך לעלם ולアルמי עלימיא:

וְתָבֹרַךְ וַיִּשְׁתַּבְּחַבְנֵי יִהְרָאֵל וַיִּתְרָסֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדֵּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלֵּל שְׁמָה
דָּקוֹרֵשָׁא. בְּרוּךְ הוּא לְעַלָּא וְלְעַלָּא מִכְּבָרְכָה וְשִׁירָה תְּשִׁיבָה וְעַמְתָּה
דָּאַטְּמִין בְּעַלְפָא. וְאַמְרוּ אֲמָנוֹ:

לְךָ אָדָני הָצְדָקָה וְלִנְךָ בְּשַׁת הַפְּנִים: מַה־יְנַחֲאָנוּ וּמַה־יְנַאֲמֵר
מַה־יְנַעֲבֵר וּמַה נְצַטְּדֵק: נְחַפְּשָׂה דָּרְכֵינוּ וְנַחֲקָרָה וְנַשְׁוֹבָה
אֲלֵיךְ, בַּי יִמְינְךָ פְּשׁוֹטָה לְקַבֵּל שְׁבִים: לְאַבְחָד וְלֹא־
בְּמַעַשִּׂים בָּאָנוּ לְפָנֶיךָ, בְּדָלִים וּכְרָשִׁים דָּפְקָנוּ דָּלְתִּיךָ: דָּלְתִּיךָ
דָּפְקָנוּ רְחוּם וְחָנָן, נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רִיקָם מְלָבָנִיה: מְלָבָנִיה
מְלָבָנִיה רִיקָם אַל־תְּשִׁיבֵנוּ, בַּי אַתָּה שְׁמַע תְּפִלָּה:

קְלַחְלַח אַבִיט, בַּי בָּרְבָ אַלְתָשׁ שָׁגַנָּה. קְחַל לְעַט פְּלָבָנָה, בַּי רְבוּ צְוֹנִינָה:

אֶל אָרָךְ אָפִים אַתָּה, וּבָעַל הָרְחַמִּים נִקְרָאתָ. וְדָרָךְ תְּשׁׁוּבָה הָוָרִיתָ.
נְדָלַת וְתְחַטָּה וְתְפִרְדִּיה, תְּנוּבָר הַיּוֹם וּבְכָלְיוֹם לְעַרְעַזְדִּיה. תְּפִנָּא אַלְעַט
בְּרַחְמִים, בַּי אַתָּה הַיּוֹא בָעַל הָרְחַמִּים. בְּתְחַנּוּן וּבְתְפִלָּה פְּנֵיכָ נִקְרָם,
בְּהַרְדָּעַת לְעַט מְקָרָם. מְתָרוֹן אַפְקָה שּׁוֹב, גַּמוּ בְתוֹרָתָךְ בְּטוּבָה. וּבְכָל
בְּנַפְנִיךָ נְחָסָה וּנְתַלְוָן, בְּיּוֹם וּנוֹרֵד יְהָוָה בְּעָגָן. תָּעַבֵּר עַל־פְּשָׁע וּתְמַהָּה
אָשָׁם, בְּיּוֹם וּתְיַצֵּב עַמּוּ שָׁם. תָּאַזֵּן שְׁעוּתָנוּ וְתְקַשֵּׁב מַטָּה מְאָמָר,

בְּיּוֹם וַיָּקָרָא בְּשַׁם יְהָוָה. וְשָׁם נָאָמָר:

וַיַּעֲבֵר יְהָוָה עַל־פְּנֵיכָ וַיָּקָרָא:

וַיְהִי | וַיְהִי אֶל רְחוּם וְחָנָן אָרָךְ אָפִים וּרְבִי־חָסֵד וְאַמְתָּה נִצְרָה
חָסֵד לְאֲלָפִים נִשְׁא עַזְן וְפְשָׁע וְחַטָּאת וְגַנְחָה: וְסַלְחָתָה לְעַגְנָנוּ
וְלְחַטָּאתָנוּ וְנְחַלְתָּנוּ:

סַלְחָתָה לְנוּ אַבִיט בַּי חַטָּאתָנוּ. מְתַחַל לְנוּ מְלָבָנָה בַּי פְּשָׁעָנוּ: בַּי אַתָּה
אָדָני טֻוב וּסְלָחָה, וּרְבִי־חָסֵד לְבָלִיקְרָאִיךָ:

מַה אָנָשׁ בַּי זְקָה וּבַי זְדָקָה לְוֹד אָשָׁה: בַּי תְּפִקְדֵּצָה לְבָקָרִים וּלְרָגִעים תְּבַחַשְׁנוּ:
כֵּן בְּעַבְדֵּיו לֹא יָאַמֵּן וּבְטַלְאַכְיוֹ יִשְׁים תְּהַלָּה: בַּי אָדָם אֵין אָזִיק בָּאָרֶץ
אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה טֻוב וְלֹא יַחֲטָא:

בְּתִים אָב עַל בָּנִים כֵּן תְּרַתְּמָה יְהָוָה עַל־בָּנִים: לְיהָוָה הַיְשָׁועָה עַל עַפְקָה בְּרַכְתָּךְ פָּלָה:

יוזה אבות עטש משגב לנו אלמי יצחק קלה; יוזה אבות אשר אדם בופת
בקה: יוזה הוושיטה, הפלך יעננו כיום קראאנ:

סליחינו לאזן העם הוזה בגנול תפתקה. ובאשר גשאהו לעם הוזה מפזרים
ויעדרתנה ושם נאמר:

ויאמר יוזה סליחתי ברברקה:

הטה אלמי אונגה ושפטע פקח עינך וראה שאמותינו והעיר אשרגראא שפקד
עליה. כי לא על-צדקהינו אונגן מפליים תקענינו לפנק כי על-צדקה
הרבבים: ארני שטעה ארני פלהה ארני הקשיה ועשה אל-פהאה. לטענו אלמי
כי שפק נקרא על-עורך ועל-עטפה:

פה שלישיה. ע"פ א"ב ובנוספו חותם מחברו (רכנן) זבריה חזק

אל-הינו ואלמי אבותינו

אדון דין אם ידקך. בחקך פועל
אם יברך. נבר לפניך לא
يذקך: דפי תנתן באבא מעלה.
הן במלאכיך פשים תהלה. ואף
שזהה בטים עלה:

באר יעקב

אדון, אם יהיה הדין מדויק לפניינו
ואם פועל מעשינו בחקר יובדק, הרי
שאף נבר לפניך לא יצדק – כי אדם
אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא
יחטא, והוא רופוי – פנים תנתן גם
בצבאו מעלה, ויש בהם חסרון הוא אף
במלאכיך לא תשיט תהלה – אין בהם
אור עצמי ואינם שלמים, ואף – קל
וחומר באדם השותה במים – העשו
בתחריות שללה. אלו מודים:

זבות וצדקה אין לנו. חטא ורשע
בלנו. טוב אל-תבא במשפט
עמננו: יהמו מעיך עליינו. ברוב
רחמייך פנה אלינו. לבלהי ברע
מעלلينו:

משמעותינו רבו מלמונות. ניחוחים
אין וקרבות. סליה מצא
לעונת: על-צדקהינו אין לנו

זכות וצדקה אין לנו, ורק חטא ורשע
כולנו ועל כן ה' הדוב, אל תוכו
– אל חנס כל במשפט עטנו, שהרי
כבר הודיע באשמותינו, ולשם מה
אתה צריך לבדוק את מעשינו. יהמו
– כמוור, יתחממו מעיך עליינו כאשר
שאווב דבר ולבו בווער אחריו, ברוב
רחמייך פנה אלינו, פבלתי, עשות לנו
ברוע מעילינו – כמעשינו הרעים.
משמעותינו – מריקותינו, שאנו שכבים
ורושים אותם רבו מלמונות – מלספור
אומם, ועתה אין ריח ניחוחים של
קרבות אשר בהם נוכל למסצוא סליה
שונות ואף על-צדקהינו אין לנו,

סליחות לערב יום כפור

סמכים – נחמכים מושם שבשבש עזוזה
או מלוכדים ועל מנת לנצח זדקיה
וסליחה אנו שרכבים.
קו הרין א' תמתה באורחותינו
– בוגל מעשינו, שהרי רפה =
ותולעה תהיה האחרותינו, שוא = והבל
ימי שנותינו, ולכן תשוב מהשבחן
ותנהם על הרעה שהרי זה דרכך, חנוך
מרחים כמ"ש (ש"ה, ט, ט): "וַיְחִנּוּ וְגָרַחֲמִי"
ורחמי, ולכן ברוחיך הרכבים רחם
עלינו.

דרכך – שהן חנוך מרחים והודעת
ענינו – למשה, ואמרת לו
הורות את ישראל כדי יעשו
שרחומם. ידעתו – הודעת לו
שלש עשרה מרות הפדרות והבטחתו
שאין הורות ריקם (א). חנן – את
חפלנו בו – כי"ג מרות סדרנו לפניו
כמו שהורות לעניינו, ולכן עק כshaw
– הקשב לעקה הבאה ממתה נני
– משראל המהchnerים לפניו, נא אל
תשיבנו ריקם פלאני.

סמכים. פשע ועון מלכלים.
זדקיה מצא תחן ערכבים:
קו אלהתמה באזורהתינו. רפה
ותולעה אתריתנו. שוא והבל
שנותינו: תשוב על-דרכעה תנחים.
זה דרכך חנוך מרחים. ברוחיך
תרבים עליינו רחם:
הרביך הזרעת לענו להורות.
ידעתו שלש עשרה סודות.
הבטחתו שאין ריקם חזירות: חנן
בם סדרנו לפניה. עק קשב
טמתה תנין. נא אל תשיבנו ריקם
טלאני:

אל מלך ישב על-כסא רוחמים, מטענו בתקידות מוחל עונות עמו,
מעביר ראשון ראשון, מרבבה מחלוקת לחפאים וסילקה לפושעים,
עושה א Zukot עמי-כלבש ורות, לא כרעתם תגמל. אל הורייתלן
לומר שלש עשרה, זכר לנו היום ברית שלש עשרה, כהוועת
לענו מקדם, כמו שבתוב וירד יהוה בענו ויתיצב עמו שם ויקרא
בשם יהוה:

ויצבר יהוה על-פנוי ויקרא:

זהה | יהוה אל רתום ותען ארך אפים ורב-יחסר ואטה נצר
חסד לאלים נשא עון ופשע וחתאה וגקה: וסילחת לעוננו
ולחתאתנו ונחלתנו:

סינוי חיים

(א) על פי דיקט ט"ל מלך-אצנה (ח): ט"ל ימין נלמלה מלול כתוב שי הפקל גלומרו, מלמד
שנמנוף רקע"ס כסלו נטול וכלהו על מטה קדר פלא, ממר לו: כל זה ציטרין מוטלן יישׁו לפמי.
כך הוא ומי מופל נס... ממר לו יסודה ברית כרואה לשלא שרota שארין חזרות
ריקם – אלה יצירות יטלל נחלת מעימים מעין חזרות ריקם. לט"ז. גמלר: כאן טלי כולם
נרט.

סלח לנו אבינו ב' ח' מאנו. מחל לנו מלפני ב' פשענו: ב' אהה
ארצ' טוב וסלח, ורביחך לקל-קראים:

קה אונש כי זוכה וכי יזדק ילוד אשה: פה אונש כי תפרקץ ולרעים
תבחןנו: יהוה אל-באך הנו בינו ואל-בחנוך תipherנו: אף-עליה פרקחת
עניך ואונטו תביא במשפט ענפה:

ברחים אב על בנים כן תרתם היה עליינו: לירוחה הנישעה על עפק ברקמת פלה:
יהוה אבאות עפט משגב לנו אל-חי יעקב סלה: יהוה אבאות אשרי אדרם בוועת
קה: דקה הוושעה. הפלך יוננו ביוסטראן:

פ'ו שנייה. ע"פ א"ב ובסיומו חתום מחברו (רבנו) יצחק הכהן חוך ואמן

אל-הינו ולא-הי אבותינו

אדון בפקודך אונש לבקרים.
במצוי תדין אל תמהה:
גופ ונשמה אם תרייבם. הדו ולא
יובלו קום:

הוובל גבר לובות במשפט.
ואביש בידיו מעש להצטדק:
ורזי יהומתו מלחה סרווחה. חבי

באר יעקב

אדון בפקודך – בשפטך אונש ל'בקרים –
– מידי יום (א), במצו דין בעומק
הרדין אל תפתח – אל תחקך. גוף
ונשמה, אם תרייבם – אם תעמידם
לדין חזרין, דחוו (ב) – ידחו ויזחפו
לנפילה ולא יובלו קום – ולא תהייה
להם חוקמה, ואם כן:

היזוכ' גבר זוכות במשפט, שהרי אין
צדיק בארכן אשר לא יחתה, והאט
יש בדיו משע – מעשים טובים
להצטדק – כדי לצאת זכיינ' בדין,
הרין וורי (ג) יהומו – הוזע שנוצר
מננו, בא פליה פרואה – מטיפה

פ'ג'ני חיים

(א) ע"פ ר' ר' (מ.): ר' ימי מומר אדם יידין בכל יום תנומר (ל'וין 2): יוטפקדנו ל'בקרים'.

(ב) גוף ונשמה אלה פיריכט – דוחו, יקח כספיטן על דראטן מיל' טאנדרין (ה'ו), ליל' מטומיינט לר'בנ', גוף ונשמה ליולין לפטו עטמן מן דין, ליל' גוף מומר: נבמא פטלה, צמיס' פיטילטה ממיל' מומל' מל' דומס קנג. ונשמה טומרין: גוף סטט, צמיס' פיטילטה ממיל' פולעם מל'ואר קליפסו. ליל' מל' מתאול נ' מל' מל' דומה, מל' אנד' דומה, נמל' צ'ז'ה לא פדרק נלה וראי' ט' נכווות נלה, ואזעיג ט' צי' צומלים מל' מיגר ול'הט קומיה. ליל' טיגר נקומת: נכווות נלה וו' וו' נפערט ט' הארכ'ינ' וו' וו' נלוולס. לככ' מגיר ומלהט קומיה. ל'ויס' ג'ל' נבל' ספדרק מל' לאס: נכווות נלהט לאס, ליל' סיג'ר: נמל' ט' לא גיגליס' נבל' נאן, ליל' קומיה: נמל' ט' לא עיליס' נלהט, מלה פטהה סכליכ' מגיר צ'ג' קומיה חן' טומס מל'ה. מ' הק'ינ' מיל' נבמא זוווקה מנ' וו' וו' טומס כלת, טאנט'ה: יקלט' ליל' הנטמס מען ועל' הנטן נלא' עמי' – ו' וגופו,חה צמימיך כספיט ג' (ד) יקלט' ליל' הנטמס מיל' – ו' גופה, يول' לא יובל' קום.

(ג) נלא' זורי מירק על סמדרכ (מנומט, פוקו ג') נטמעה צ'ט' מיל' טס לאס' מיל' הנט'ה מל' נ' הממינה על ההיינ', וללה ט' וו', וו' ק' נ' נלא' זורה לאס' דע' ג' זורה נלא' זורה לאס' מיל' וו' וו' נ' זומרה כספיטה וו' וו' נ' זומרה זורה מומת.

סליחות לערב יום כפור

סורה, כראיתא באבות (פ"ג, פ"א):
מאין באת טפייה סורה, חבי או רבו
— יצחיר האורב לאדם טמן בקרבו
שעת הוולדו (ה).

טמן בחנו — בקרבו בראש גרגליו
— נמלכחדת, יצחיר יסיתחו לחטוא
בכל יום כוונתא בסוכה (ב): ציד
של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש
להימתו ולטהלו שחת — ליגנותם,
ומסיטים המדרש: ואלמלא הקב"ה
שעחר לו אין יכול לו, שנאמר (קהלת
ה, ל): 'ה' לא יעובנו בידו ולא
ת. ל:

ישענו בהשפטו', וזה שיסדו: כח וגבורת בנוף אין, מפוד ולהתייאב לבנו, לפניו — כגד
יצהיה.

טום עמדו על דעתו, ישם האדם את
נפשו בכפו — ימסור נפשו כדי להביא
לחומו. שבגע כל ימי מרוב נעם
ומכאובות, עד שוכן לעפרו כאשר
ימות, לא ישיקוט האדם. ولكن,

פנה אדון — הבהיר בעזבון רוח, וצפה
בשערון יב. קרוב אתה לרוחותם (ה)
— שבעו והתרקרו, אף יורה
מהצדיקים הקורבים אליך תמיד, כי
רזהה אתה בתשובה רשותם.

שדי המזא — התגללה והתקרב
לדורשיך ותאמր: הגני, לפשות בקשת
מכחשי. יתבשרו ישראל שהם קוראי
בשםך, מליחתי — كما אמרו: 'טליחי
בדברך'. זדק — נזהה במשפט את עם
מייחיך — האומרים: 'ה' אחד'.

אורבו בקרבו מעית גזולין:

טמן בחרבו בראש לרגלו.
ויסיתחו בבלויום לשחת להפיילו:
כח וגבורת בנוף אין. לפניו
לעמד ולהתיאב:

ישענו בהשפטו', וזה שיסדו: כח וגבורת בנוף אין, מפוד ולהתייאב לבנו, לפניו — כגד
יצהיה.

טום עמדו על דעתו. נפשו
ישומברבפו להביא לחמו: שבע
בליזמו בעם ומכאובות. עד
שובו לעפרו לא ישקט:

פנה אדון בעזבון רוח.
צפה בשברון לב: קרוב
אתה לרוחותם. רוזעה בתשיבות
רשעים:

שדי המזא לדורך. תאמר
הגני למקשיך: יבשו סלחתי
קוראי בשםך. צדק במשפט עם
מייחיך:

סנייה אפתור

פנו. בחובו — במחובאו, (רשץ, איוב לא, ל).

(ד) כמו שכתבו מנאדיין (ה): מליממי יס"ר צולט נלט... מטעם יעלת (— לדה)... צנמלה:
לפם סעלם רוקן.

(ה) כמו דלמר ר' טהו, מוקט צנעלי פטופה עומדין זיקיות גמורים לnis טומדין צנמלה (יטעה מ-
טי): 'טלט אLOS נטוק ולקרוג, לנטוק' נרטול ואדר לקליג, (טלטום לד):

חסם מגול: מהרשייע. קצף במשטין מהשטיין: הקם לנו מליאין ישר. בפיה מצאתי תשטע לשובבים: השלבנו עלייך יהבננו. נא אהה תבלבלנו: העתר לנו בחפהתנו. חפצנו ובקשחנו מלא ברוחמים: בך תלינו בטחווננו. רוחטיך מהר יקחטונו: חזק ואטיז שטך לא-שבחנו. אנא לנצח אל תשבחנו:

אל פלא יושב על-כיסא רוחמים, מתרגג בתקסירות מועל עונות עמו, מעביר ראשון ראשון, מרים מחלוקת לחטאיהם וסליקה לפופושים, עוזה א Zukot עם-קל-בשור ורות, לא בראותם תנמל. אל הוריתילן לומר שליש עשרה, זכר לנו היום ברית שלוש עשרה, בחרודעת לענו מקרים, כמו שכתבוב ונירד יהזה בענן ויתניצב עמו שם ויקרא בשם יהזה:

ויעבר יהזה על-פניו ויקרא:

יהזה | יהזה אל רחום והען ארך אפים ורב-חפסד זאתה נאסר חפסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאיה וגקה: וסלחה לעוננו ולחותאתנו ונחלתנו: סלח לנו אבינו כי חטאנו. מחל לנו מלבנו כי פשענו: כי אהה ארני טוב וסליח, ורב-חפסד לבקל-קדאיך:

חסם דרכו של מנול – של יציר הרע¹ – פלהרשייע – שלא יכול להחתיא אותו, קזף – גער במשטין וטלהרטן – מלקטרג עליינו. הקם – העמד לנו פלאי ישר שיטנגו עליינו, כופר – כפורה מצאתי תשטע לשוכבים – לחורים בתשובה. השכנו עלייך יהבננו – הטלנו עליין את משאנו, נא אהה תכלכלנו, כדי שייקל עליינו העתר – הענה לנו בתפלתנו, חסnet ובקשתנו פלא ברוחמים, שהר בך תלינו בטחווננו, וכן רחטיך פהר יקדטונו, חזק ואטיז – ה' שטך לא-שכחנו ولكن אנחנו נגח אל תשכחנו.

שוכבים – מודדים, (רדיך, ירמיה ג, ז).

(1) "מנול" או יא"ר כמנה דם רם יטמפל נס סוף קר' מנול ו (– יג"ר. לט"ז) מכתבו לפ"מ"ג, (cosa נב.).

(2) מוטל מטען ע"פ המכון גמ' כסוכה, ט"ר יי"מ יא"ר מפטו לודס גושס", ועוד עליינו לט"ז"ב וכדילם מ"ל (כ"ב ט"ז), ממילוט מל' יוד ומפטה, וועל ווינ – יוד נלטס ומפטה מל' גמיטים למפטה, וועל למילא ומורי מל' פטן פטנטינו. לט"ז הולר ריך נקע פול צפן, גול יא"ר פול מלון גמיט.

באר יעקב

ירצה מחר צום עטף אשר דמו וחלבו מתמעט מהמת הצום, נאילו על גבי המובה את דמו, לך פה, והשׁוב חלבו בעל' נבה, וכרבנו אל תבזה. חתם עלייך אוזתיתים, ותפלתו תבזה:

– כרמץלי רבי שת: יהיר' ש'יה א' תבזה חלביו ודמי שנחטעת כאילו הקרכחו לפני על גביה המובה וחורצין, (סכתה ז) חתום עלייך אות חיים, ותפלתו תבזה – תורה ומקבל. מחר יהיה האות הוה – האות חיין, תחיה, ולא חיין, האות מין, תמות (א).

בדקתק התאזור – התלבש שכון עד וטרופם, פפוך נא – תמן הנכשיטים ושליח זיך לחקיהם, אשר דמעם, שקיים – משקם ואנחתם היה לחכם, מיטור על תללים (ב' ח) האכלתם לחם דמעה ותשקמו בדמעות שלשל". ותנקם דם עבדיך מאובייך, עד תטם – עד כלותם ותדרוש לשוף' דם דעתך מה זה וכל מה זה.

חנן, חן עטף אשר לשפט הוא מאמין, סגנור עלי תפנה אשר חטאתי ישפי, וחובי – חטאתי בשמאלי יכטן – ישtier, זוכתי מעלה בימין, ואפר יצחק הצבור עיג מזבח של מעלה יכטן, זוכתי מעלה בימין. ואפר יצחק יומין. אשר יאמר כי הוא את עקידת יצחק.

קרב ה' ושפט רני, גוּקתי תפתח שער כדי לזכות את חטאתי ובכך

פז פזמון. חתום בו שם מחברו (רבנו) יצחק ירצה צום עטף, אשר דמו לך מזוה. חשב חלבו בעל-זבח, וקרבענו אל תבזה. חתום עלייך אוזתיתים, ותפלתו תבזה:

– מחר יהיה האות הוה – האות חיין, תחיה, ולא חיין, האות מין, תמות (א).

אזרקתק התאזור, שכון עד ומטרומם. סטך נא הנבשלים, שליח זיך לבקיהם. אשר דמעם שקיים, ואנחתם היה לחכם. ותנקם דם עבדיך, מאוייך עד תפם. ותדרש לשפך דם. לדעת מהזיה, ועל-מהזיה: מחר חנון חן עטף, אשר לשפט הוא מאמין. סגנור עלי תפנה, אשר חטאתי יטמיין. וחובי בשמאלי יכטן, זוכתי מעלה בימין. ואפר יצחק יומין. אשר יאמר כי הוא זה:

קרב ושמע רני, לוּזקתי תפתח שער. לזכות את חטאתי, במו

סנייה אפטר

פז. יכטן – יטמין מלשון מכמוני הזאב – מטמוני (זהב), מקום סתר מטעמו, מארב

סנייני חיים

(א) פפיי סטם נא. ולדיפלרט סטמן למ.

אהיה כבן שנה נער הנקן מחתה.
ותחפום לשון שטני כרי שאת פירחו
לא ישר – לא יפתח, כי בשטן ינער
ויאמר לו: קומ רד מהר מוה והפסק
להשטיין.

בְּרוּשָׁנָה גַּעַר. וַתִּחְפֹּס לְשׁוֹן
טִשְׁטִינִי, וְאֶת-פִּידּוֹ לֹא יִפְעַר.
יְהֹזָה בְּשָׁטָן יִגְעַר. קְוִמֵּד מַהְר
מִזָּה: מַחְר

בְּמַה אֲקָדָם זָאכָף, פְּנֵי לֹא יַקְה
שְׁחָד. וּבְגִידִי אֵין מַעַשׂ, וְעַל-זָאת
לְבִי יִפְתַּח. אֲבָל עַתָּה בְּזָבְרִי,
טְלִבּוֹת שֵׁם הַמִּיחָד. וְעַל זֹאת
אֵינוֹ בּוֹטָח, בְּאוֹטְרִים יְהֹזָה אֶחָד.
זְמוֹשְׁבִּים בְּלָם יִתְהַר. מִזָּה אֶחָד
וּמִזָּה: מַחְר

רָאָה אֵין-מִבְּפָר בְּעֵדִי, זֹאַן סְזָר
לִי סְדָר. וּבְגִידִי לְבָן אֵין, זֹאַן
לוּבָשׂ הַאֲדָר. וּגְם אֵין-קָרְבָּן
חֻזְבָּה, זֹלָא גְּדָבָה זַעַר. זֹאַת אֶחָד

בְּמַה אֲקָדָם זָאכָף – בְּמַה אֲקָדָנו
בְּהַכְנָה אֶת פָּנֵי הָיָה, שְׁהָרָה לֹא
יוֹקֵח שְׁחוֹד, וְאַנְיָשׁ לְשִׁיחָה, אֵין
בִּידִי מַעַשׂ – מַעַשָּׂה טוֹב לְכוֹנָה, וְלֹכֶן
עַל זֹאת לִיבִי יִפְחַד, אֲבָל עַתָּה בְּזָבְרִי
שִׁישָׁרָל מַקְבְּלִים עַל-יְהָם עַל מִלְכָות
שֵׁם הַמִּיחָד, מַלְלָה זֹאת אַנְיָשׁ בּוֹטָח,
בְּאוֹטְרִים – בְּמַה שָׁהָם שְׁמָעָן שָׁוֹרָאֵל הַיְ-אַלְקִינְיָה אֶחָד,
וּמַרְשָׁכִים – וּמַרְאִיכִין בְּאַחֲרֵי כְּלָוִם
יְחִיד לְהַמְלִיכָו מָה אֶחָד וּמָה (ב) וְכַיִן
שְׁמָאִירִיכִין בְּאַחֲרֵי, הַרְיָה מַכְתָּחָה לְהָם
שְׁמָאִירִיכִים יְמִימָם וּשְׁנָוֹתִיהם.

רָאָה אֶן כְּהָן פְּכָר בְּעֵדִי וְאַיְן כְּהָן
גָּדוֹל הַפְּסָדָר לִי פָדָר עַבּוֹדָה יוֹם
הַכִּיפּוֹרִים, בְּגִידִי לְבָן אֵין, זֹאַן לִוְכָשׂ
הַאֲדָר – הַאֲדָר שֶׁכְּהִינְגָּדוֹל, וּמוֹ
לִבְגִּידִי הַזָּהָב (ג), וְגַם אַיְן קָרְבָּן חֻבָּה
וְלֹא קָרְבָּן גְּדָבָה וְנָדָר, וּרְקָא אַתָּה הַ

מתרגםין מבנאי (רטיג, דניאל יא, מג). במו בן שנה גער – עיפ (ש'יא יג, א): בן שנה שאל
במלכו, ותיז: בבר שנה דלית בין חובין כן שאל כר מלך. אכף – אהיה כבפה, (רש"י,
תהלים ג, ה, ותיז: אשתעדך.

(ב) מוש מלד ומוה – ליין צפוקה זו מפלט כת"ץ, טס רטו לילק"ט (פ"מוט רמו רספה):
"וּלְהָלָן וּמוֹר פְּמָכוֹ כְּדִיז טָה אֶחָד וּמוֹר הַלְּדִיז", מלהן מטה נמד צצ"ץ קְסָר נְלְמָפְלָן טה לְהָלָן צְעִיר
עַמּוֹדִים, וּמוֹר מִימִיעּוֹ וּמוֹר מִמְּלָלָן. וּמוֹר נְמָנוֹמָה פְּלָטָם. וּמוֹר נְמָנוֹמָה צְמָפּוֹת (כ"מ ט. ט): מְקוּמִינָה
(ל"ג סיט וצינוי) לְפִי סְמִינָה, צְלָמָן, דְּלִילָה נְמָעִית כָּבוֹר יוֹלְדָן לְפִי אַתְּמָה צְלָמָה צְלָמָה דְּלִילָה
(צטומם יי, יג): "וְיִדְיָה מַהְרָה כְּנִיס וְלְאַכְרָן וּמוֹר מִדְיָה קְדִיז מָהָר וּמוֹר הַלְּדִיז". וּמוֹר נְסָקָן גְּלָלָה
(ול"ג טרני, ז): "לִרְצָן לְהַמְּנִיא (בְּיָם הַכְּפּוֹרִים) לְהָהָר לִימָן צְלָמָן גְּדָר וּמוֹר נְמָלָלָן. דְּזִין אֵת מְקוּמָיו"
מְהֻמּוֹר סְכָמָכָ: וּלְמִלְלָה נְפָרִי לְכִי לְלִיטָר צְדִירָן נְלְמָד לְלִמְנָן צְעִיר וּמוֹר נְמָלָלָן, דְּלִילָה:
"וּתְהָסָן וּמוֹר מִמְּכָדוֹ צְדִירָן נְלְמָד" וּמוֹר נְגָן נְלְמָד צְעִיר צְדִירָן כְּלִפּוֹלִים.
וכן נְסָקָן נְלְמָדָם מִפְּנִים (מקמן, ז): "נְמָמִינָה נְכָר יִמְּהָר סְנִים הָלָן צְלָט נְכָר טָה אֶחָד וּמוֹר
סְלִמְנָר מוֹר סְלִיּוֹת". כְּמַכְנָה צְמָרָן (מקמן): "דְּלִילָקָן מַמְּפָחָה וּמוֹר עַמְּהָר מָהָר נְגָן וּמוֹר
דְּלִילָקָן מַמְּפָחָה הַלְּמָדָמָה תְּקָנָן, פְּגַלְמָן מַמְּפָחָה וּמוֹר עַמְּהָר נְגָן וּמוֹר".

(ג) דְּלִיל נְגָן נְגָן גַּעַר מַלְכִים דְּלִילָה סְנִמָּס (פ"ט): "וּתְהָסָן רַכְמָיִל נְדָעָן לְמָה
פְּלָטָם קְרִינָה לְמַרְשָׁם נְגָן כְּהָנָה. נְמָר נְגָן מָהָר נְגָן בְּהָנָה בְּכָפּוֹרִים".

תכפר עלי שהנרי בוחן כיויות וחדר – יודיע נסתרות. גדר פרצת צאנך שלא אכללה הוואבים – האמות ושים רוח – ווון הרוחה והצלחה געדר, ובכנה למו גדר מודה וגדר מזה – שלא יבואו אויבים עליהם.

בצל קורתך – לבית חפלתך באו בנים אשר גדרשו – גורשו מארצם, ביתך תפתק נתוינו – נאSpo, רעדו – פחדו ונגנשו – רעדו, חדד אבותות תוכור להם בעת פריביגשו כשבאו לדין, שהרי אמת ושלום נמושו – ר"ל, ביום כפור שאין אוכלים ושותים, ונקיים כמלacci השתרת ומטעקים בממעשים טובים וכ��פלה, ומקשימים מחלוקת זה מזה, וזה אמת ושלום, ועשה"ה (טהילים טט, א): "חסדר ואמת נפנשו, צדק ושלום נשקו" (המפרש). מהר יהיה אותן הוה – אותן תמי – תחתה.

חכבר עלי, בוחן בלויות זהדר. גדר פרצת צאנך, ושיים רוח לעדר. ותבנה למו גדר מזה, וגדר מזה: מהר

כל קורתך באו, בנים אשר נגנשו. בירך בנהוועדו, רעשו זגשוו. חסדר אבוזם תופר, זגשוו צעת לריב יגשו. אמת ושלום נפנשו. גם אתזיה, לעמת זה, מוחר יקוה אותן הוה:

אל פלך ישב על-בפא רוחמים, מתרנג בחריפות מוחל עונות עמו, מעביר ראשון ראשון, מרבה מהילה להטאים וסיליה לפושעים, עוזה ארקות עמי-בלבשך ורוח, לא בערעתם תגמל. אל הורית-ילען לומר שלש עשרה, זוכר לנו ביום ברית שלש עשרה, בהודעתה לעצנו מקדם, כמו שבקתוב וניד יהוה בזענו ויתיציב עמו שם ויקרא בשם יהוה:

ויעבר יהוה על-פנינו ויקרא:

יהוה | יהוה אל רחום ותנוון ארך אפים ורב-חדר ואמת נזר חסדר לאלפים נשא עז ופשע והטהrah וגקה: וסילחת לעוננו ולחטאינו וקחלהנו:

קלח לנו אבינו כי חטאנו. קחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה אדרני טוב וסלח, ורב-חדר לבל-קרайд:

ובריד-חטיך יהוה ותפיריך, כי פועלם הפקה: זברנו יהוה ברצון עטף. פקענו בישועתך: זבר עדתך גנית קדם גאלת שבט נמלתך, הריציון זה שבנה בו: זבר יהוה חbeta ירושלים, אהבת ציון אל-השבה לנצח: אהה תקים תרתם ציון, בר-עת להננה כי

בא מועד: זכר יהוה לבני ארום את ים ירושלים האפרים ערוי ערוי, עד הקסוד בה: זכר לאברהם לאצח וישראל עבדיך אשר נשבעת להם בך ותורבר אליהם ארבה אתיירעטם בכוכבי השמים, ובליהארץ זאת אשר אמרתי אמן לזרעכם ונפלו לעולם: זכר לעבדיך לאברהם לאצח וליעקב, אליהם אליקשי העם היה ואלדרשו ואל חטאתו:

זכור לנו ברית אבות באשר אמרת, זכרהתי את בריתך יעקב, ואף את בריתך יצחק, ואף את בריתך אברהם אביך והארץ אפר:

שמע קולנו יהוה אלהינו חום ורham עליינו וקבל ברוחמים וברצון את הפלתנו: השיבנו יהוה אלקיך ונשובה תרש מני בקדם: אמרינו האונה יהוה בינה בגיננו: יהיו לרצון אמריפין והגנון לבנו לפיך יהוה צדקה ונאלנו: אל תשלייבנו מלפניך ורזה קרשך אל-תקח מטהנו: אל-תשלייבנו לעת וקנה בבלות בתנו אל-העזבנו: אל-העזבנו יהוה אלהינו אל-תרחק מטהנו: עשה עטנו אותן לטובה יוראו שנגנינו ניבשו ביראתך יהוה שורתנו ונחתנו: ביריך יהוה חזלנו. אתה חעננה ארצי אלהינו:

אלחית ואלתי אבותינו. טובא לפניה הפלתנו. ואל-תקעלם מתחנען. שאין אין עז פנים יקשי עוף לוטר לפיך יהוה אלהינו ואלתי אבותינו צדיקים אעטן ולא חטאנו. אבל אעטנו ואבותינו חטאנו:

אשטנו. בוגרנו. גולן. דברנו דפי. חעננו. והרשענו. זדנו. חטשנו. טפלנו שקר. יעצנו רע. בוגרנו. לאצנו. מרדנו. נאצנו. סורנו. עזינו. פשענו. צורנו. קשינו עוף. רשותנו. שחנתנו. חטבנו. חעננו. חטאנו.

סרכנו מטבחיך ומטבחיך הטוביים ולא שווה לנו. אתה צדיק על כל הבא עליינו ביראתך עשית ואנחנו הרשענו:

משים צדקך אמר לפיך. שניאות מיזבין. מנתקות נקנינו: נקנו יהוה אלהינו מביל פשעינו. וטבענו מביל טמאותינו.

סליוחות לערב יום כפור

חכז

זורק עליינו מים טהורים וטהרנו. בבחוב על יד נבייך, זורקתי
עליכם מים טהורים וטהרתם, מבל טמאותיכם ומבל גלוליכם
אתהך אתחכם:

עטף ונחלתך, רעבי טובך, צמאי מסך, האבי ישעך, ובירוי
וינרע כי ליהזה אלתינו קרחמים והפליחות:

וthingel וחתך שפה רבא: באלאדי ברא ברועה ומיליך מלכotta.
(ויצפח פורקנה ויקרב (ניא קין) קשחה) בתייכון ויזטיכון ובתי דבל בית
ישראאל בעגלא ובוכן קרב, ואקרו אמן:
זה שפה רבא מביך לעלם ולעלמי עולם:

ויברך ושתבח ויחפאר ויתרום ות נשא ויתקרר ויתעללה ויתהקל שפה
דקודשא. בריך הוא לעלה ולעלא מבל ברקה ואשרתא פשבחאה ונחתה
דאמןן באלא. ואקרו אמן:

קהל: קבל ברחים וברצון את חפתני:
תתקבל אלותהון ובעותהון רבל ישראל גרים אבותהון די בשמי ואקרו אמן:
קהל: כי שם היה מלך שפה תר עולם:
זה שלכא רבא כן שמי ותים טובים עליינו ועל כל ישראל ואקרו אמן:
קהל: אשר מעם היה עשה שם מארן:
עשה השלום בחרוציו הוא יעשה שלום עליינו ועל כל ישראל ואקרו אמן: